

**TÂLCUIREA
SFINTEI
EVANGHELII
DE LA LUCA**

SFÂNTUL TEOFILACT
ARHIEPISCOPUL BULGARIEI

Rugăciune
înainte de citirea
din Sfintele Cărți, alcătuită
de Sfântul Ioan Gură de Aur

Doamne, Iisuse Hristoase, deschide-mi mie ochii inimii, ca să ascult cuvântul Tău și să-l înțeleg pe el și să fac voia Ta, că străin sunt eu pe pământ. Să nu ascunzi de mine poruncile Tale, ci să-mi descoperi ochii, ca să văd minunile din Legea Ta. Arată-mi mie cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale. Spre Tine nădăjduiesc, Doamne, Dumnezeuul meu, ca să-mi luminezi mintea și gândul cu lumina înțelegerii Tale, ca nu numai să citesc cele scrise, ci să le și împlinesc. Ca nu spre osândă să citesc viețile și cuvintele Sfinților, ci spre înnoire și luminare, spre sfințire, spre mântuirea sufletului și spre moștenirea vieții veșnice. Că Tu ești lumina celor ce zac întru întuneric și de la Tine este toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit.

Slavă Tatălui și Fiului și
Sfântului Duh.

COLECȚIA TÂLCUIRI LA SFÂNTA SCRIPTURĂ

III

TÂLCUIREA
S F I N T E I
EVANGHELII
DE LA LUCA

SFÂNTUL TEOFILACT ARHIEPISCOPUL BULGARIEI

---

cu binecuvântarea

Prea Sfințitului Părinte

G A L A C T I O N

Episcopul Alexandriei

și Teleormanului

EDITURA
Sophia

București • 2007

EDITURA SOPHIA • EDITURA CARTEA ORTODOXĂ

Carte apărută sub patronajul
Fundației Sfinții Martiri Brâncoveni

Ediție îngrijită de R. P. Sineanu și L. S. Desartovici
Coperta și miniatura Evanghelistului: Adriana Goilav

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
THEOPHYLACT, ARHIEPISCOP DE OHRIDA, st.

Tâlcuirea Sfintei Evanghelii de la Luca / Sfântul
Teofilact, Arhiepiscopul Ohridei și Bulgariei; ed.
îngrij. de R. P. Sineanu și L. S. Desartovici. - București:
Editura Sophia; Alexandria: Cartea Ortodoxă, 2007
Index.

ISBN 978-973-7623-98-0; ISBN 978-973-1710-29-7

I. Sineanu, R. P. (ed.)

II. Desartovici, L. S. (ed.)

226.4.07

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

CUVÂNT CĂTRE FRATELE CITITOR

În zilele noastre în care suntem bombardați cu informații, impresii și imagini de toate felurile, ne-am obișnuit să trecem foarte ușor pe lângă oameni, pe lângă cuvinte, pe lângă tot ceea ce ne înconjoară. Și nici nu este de mirare că suntem atât de nesimțitori, deoarece suntem învăluți zilnic de structuri antropocentrice care ne hrănesc cu acel surogat, numit „mincinoasă biruință asupra lumii”. Astăzi putem vedea că viața lăuntrică, cu cât ne este mai împământenită, cu atât mai pământesc ne este și graiul, pierzând duhul și puterea care îi dă viață și îl susține (îl ține Sus). Aceasta este una din pricinile pentru care acum trăim o vreme în care dragostea noastră s-a răcit foarte mult. Astfel, neputând înțelege drept dragostea lui Hristos, proiectăm asupra Mântuitorului propria noastră imagine despre El, iar aceasta fiind izvodită dintru neadevăr nu ne poate agonisi decât minciună. Este cu puțință ca aceasta să fie una dintre suferințele istovitoare ale fiecărei generații și ale fiecărui creștin în parte. Dar mila lui Dumnezeu este harnică și lucrătoare și fiecare dintre noi, mai mult sau mai puțin, am priceput ori am intuit că citirea la nivel informațional nu aduce puțința înnoirii lăuntrice.

Topica limbii vechi ne pricinuieste o aparentă îngreuiere la citire, însă celui căruia se sârguiește să citească, graiul vechi îi pricinuieste o tainică bucurie, o oarecare îndulcire. Iar aceste simțăminte ni se alcătuiesc în suflet din puterea duhovnicească a cuvintelor, care nu sunt informație stearpă și raționalistă, ci sevă lăuntrică, dătătoare de viață și lumină. De aceea, graiul vechi și topica sa, ne ajută să fim cu luare aminte la cuvinte, să ne apropiem de adâncul lor și să ne împărtășim de puterea lor făcătoare de viață. Astfel, puțin câte puțin, începem să ne îndulcim de miezul cuvintelor și să pricepem că izvodirea acestora s-a împărtășit de adierea harului lui Dumnezeu. Din această pricină, Sfinții sunt sfințitori ai cuvintelor și ai graiului fiecărui neam în parte.

Între cei care au păzit curată și au sfințit limba românească este și Sfântul Grigorie Dascălul, cel care împreună cu Cuviosul Gherontie a tălmăcit din greacă *Tâlcuirea celor patru Evanghelii* a Sfântului Teofilact, Arhiepiscopul Ohridei și Bulgariei. Tălmăcirile și cuvântul acestor Cuvioși ne stau drept mărturie nemincinoasă.

Pentru a adevări, măcar și foarte puțin, puterea unor cuvinte întrebuințate în tălmăcirea *Tâlcuirii*, vom aduce în mijloc câteva graiuri și înțelesul lor, atât cât ne-a fost nouă cu puțință să-l pătrundem.

Pentru cuvântul *gând* avem în *Tâlcuire* aceste variante: *cuget*, *socoteală*, *socotință*, *sfat*. Ca rădăcină, cuvântul *gând* are ungurescul *gond*, *cuget* are la temelie verbul latin *cogitare*, iar *socoteală* și *socotință* au la bază latinescul *succutere*. Cuvântul *sfat* are ca temei slavonescul *svetu*, grai care în slavonă a odrăslit și denumirea dată sfinților, aceea de *sviatiteli*. La noi cuvântul *sfat* este înțeles astăzi cu prisosință ca *îndemn*, *îndrumare*, *învățătură*, *povață*, *dăscălie*, *sfătuire*, *învoială*, *consimțire*. Ca vorbitori de limbă română știm cu toții cât de puțin se folosește azi *sfatul* și *sfătuirea*. Lucrul cel mai important este că până acum noima cuvântului *sfat* implică cel puțin două persoane: cel care dă sfatul ori sfătuieste și cel care primește sfatul, ori e împreună-sfătuitor. Numirea de *sfat* dată pentru *gând* este una care e izvodită întru inimile celor care își trăiau *gândurile* ca niște *sfaturi* cu aproapele, în înțelesul că știau că gândul unui singur om este o biruință sau o cădere pentru întreaga fire omenească, din pricină că noi toți suntem un singur Om, o singură fire. Așadar, cei care au păzit și au rodit dragostea pentru aproapele într-o *sfaturile* lor, cu dreptate sunt numiți luminoși, frumoși și sfinți, adică *sviatiteli*, pentru că nimic nu este mai frumos și mai bun decât să se sălășluiască frații întru unire – după cum spune Proorocul David (*Psalms 132, 1*).

Pe același David îl pomenește Mântuitorul înaintea fariseilor, atunci când aceștia îi prihăneau pe Apostoli că în zi de sâmbătă luau spre hrană grâu din holde. Dar iată ce ne spune *Tâlcuirea* de la *Luca 6, 1-5*: «Și învinuindu-i fariseii pe ucenici că „smulgeau spice, le frecau cu mâinile și mâncau”, Domnul îl aduce în mijloc pe David». Vedem aici că graiul zice că Mântuitorul „îl aduce în mijloc pe David”, cu un înțeles contextual de: „îl pomenește pe David”, „îl dă drept pildă pe David”. Așadar, Domnul nu l-a adus pe David de față în chip văzut și trupesc, ci l-a vestit în acel *mijloc* al firii omenești în care Omul este unul singur întru Hristos Dumnezeu, iar cuvântul Său este *sfat* și dragoste pentru firea omenească cea una. Având ca rădăcină latinescul *medius locus*, graiul *mijloc* ne arată centrul, adică acel loc față de care marginile sau punctele de referință sunt la distanțe egale. *Mijlocul* firii omenești nu poate fi decât Hristos, Dumnezeu-Omul, pentru că în jurul Său și întru El noi suntem „*una*” (*Ioan 17, 11*).

Când iudeii, mai înainte de vremea Patimii voiau să-L omoare pe Mântuitorul, El „**trecând prin mijlocul lor**” Se tănuia pe Sine (*Luca 4, 29-30*; *Ioan 8, 59*). Despre acestea, în *Tâlcuirea* de la *Luca 14, 25-27* ni se spune astfel: „Nu Se dădea pe Sine iudeilor, ci Se depărta și prin mijlocul lor suindu-Se, Se tănuia de ucigași”. Pentru a pricepe acest cuvânt „*suiindu-Se*”, trebuie să fim cu luare aminte la dragostea Domnului Hristos pentru întreaga fire omenească. Așadar, „S-a tănuit” de aceștia, împreună-pătîmind și neîncetându-și dragostea pentru ei, pentru că S-a pogorât și a luat asupra Sa neputința

și păcatul lor, și nu numai al lor, ci al întregii umanități. Iar pogorârea aceasta a săvârșit-o Domnul Hristos în chip deplin venind în iad și omorând moartea. Această dragoste biruitoare e așteptată și căutată de tot omul ce vine în lume, chiar dacă rătăcirile noastre sunt adeseori atât de sfâșietoare și de înfricoșătoare. Și Bunul nostru Domn, biruind pentru noi toți moartea prin Înviere, S-a suit întru cele care I se cuvin Omului. Acestea credem că înseamnă acel grai ce zice „suindu-Se”, și am luat drept temei cuvintele Mântuitorului: „Cine se va înălța pe sine se va smeri, și cine se va smeri pe sine se va înălța” (Matei 23, 12) și: „Nimeni nu s-a suit în Cer, decât Cel Care S-a coborât din Cer, Fiul Omului, Care este în Cer” (Ioan 3, 13).

Pe toate câte le-a făcut Domnul, întru dumnezeiasca dragoste pentru firea omenească le-a făcut, pentru că Însuși mărturisește cu smerenia Sa: „Eu, în mijlocul vostru, sunt ca unul ce slujește” (Luca 22, 27), iar Ioan Botezătorul Îl propovăduiește, grăind că „în mijlocul vostru Se află Acela pe Care voi nu-L știți” (Ioan 1, 26). Noi înșine la prăznuirea Botezului Domnului ne întâmpinăm unii pe alții cu cuvintele: „Hristos în mijlocul nostru” și răspundem: „Este și va fi”. Și cum nu ar fi în mijlocul nostru Cel Care ne-a grăit că acolo „unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor”? (Matei 18, 20). Mântuitorul Iisus Hristos este Cel Care a fost pus pe Cruce „în mijloc” între tâlhari (Ioan 19, 18), întru a Sa putere a sfâșiat prin „mijloc” catapeteasma templului (Luca 23, 45) și după Învierea Sa a stat în „mijlocul” ucenicilor (Luca 24, 36; Ioan 20, 19, 26). Iar mângâierea noastră este deplină, pentru că Domnul, prin ucenicii Săi, ne-a dăruit astfel de cuvinte: „Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuți, și dacă va păcătui cineva, avem mijlocitor către Tatăl, pe Iisus Hristos cel drept” (1 Ioan 2, 1).

Întru această viețuire pământească este cu neputință a nu greși, iar greșelile noastre vin dintru *sfaturile* noastre. De nu ne vom sârgui a păzi întru *sfatul* minții că viețuirea noastră pe acest pământ este mărginită și hotărnicită în timp, foarte cu anevoie vom pricepe spre a Cui plinătate trecem prin această viață.

În talmăcirea *Tâlcuirii la Evanghelii*, Sfântul Grigorie Dascălul și Cuviosul Gherontie au întrebuițat adesea pentru *viețuire* cuvântul *petrecere*, foarte cu dreptate săvârșind acest lucru. Au nu este viața noastră pământească *pe trecere*? Cu adevărat, este o adâncire suitoare întru pocăință, după cum tuturor ne-o dezvăluie *sfatul* dumnezeiescului Părinte Sofronie Saharov.

Un alt cuvânt cuprins în graiul *Tâlcuirii*, este *a unelti* cu sensul de *a folosi*, *a întrebuița*. Astăzi *a unelti* este înțeles cu prisosință într-o noimă rea, anume: *a organiza pe ascuns*, *a întreprinde în taină*, *a coace*, *a pune la cale un complot*, *a conspira*, *a conjura*, *a urzi*, *a țese*. Rădăcina verbului *a unelti* este cuvântul *unealtă*. Acest grai s-a întocmit în limba română din două cuvinte *une[le] + alte[le]*. Așadar *unealta* este cea care este alcătuită din *unele* și *altele* și prin care omul

face unele și altele – adică pe toate cele dinafară. Deci, prin *unealtă*, ca printr-un cuvânt, omul leagă lumea sa cuvântătoare de lumea necuvântătoare, însăși partea cuvântătoare din noi fiind lucrătoare asemenea unei *unelte*. „Și dacă Domnul tuturor deopotrivă, că toți deopotrivă sunt cuvântători, deopotrivă de sineși stăpânitori, iar unii cu socotință uneltime slobozenia aceasta, iar alții și netrebnicim dumnezeiescul dar” (*Tâlcuirea* de la *Luca 15, 11-16*).

Foarte adesea ni se întâmplă să gândim că Sfinții au ajuns la sfințenie și au dobândit desăvârșirea ca pe o stare neschimbătoare, de sine stătătoare și închisă în sine. Proiectăm astfel asupra Sfinților și sfințeniei propria noastră gândire raționalistă și fragmentată și, apoi, în chip firesc socotim că sfințenia este o stare de neatins; iar Sfinții, fie sunt niște cazuri aparte ale bunăvoinței lui Dumnezeu, fie aparțin mai mult vremurilor îndepărtate decât zilelor noastre. Iată, așadar, cum noi înșine semănând înălțarea mândriei, culegem adâncul deznădejdiei. Rădăcina cuvântului *sfânt* este aceeași cu a graiului *sfat*: slavonescul *svetu* și derivatul său *sventu*. Forma de început a graiului *sfânt* este aceea de *svânt*, care s-a păstrat în limba română până spre începutul veacului al XVIII-lea¹, preschimbându-se treptat în *sfânt*, astfel că în tipăriturile românești de la începutul secolului al XIX-lea îl regăsim cu prisosință sub cea de a doua formă. Așadar, Sfinții sunt deopotrivă purtători ai luminii și ai frumuseții, precum și ai gândului, ai *sfatului* lui Dumnezeu pentru om. Și plinind *sfatul* lui Dumnezeu pentru om, ne cuprind și pe noi toți în *sfatul* lor și astfel întru ei ne facem „una” – precum și întru Hristos „una” suntem (*Ioan 17, 11*) – pentru că și ei s-au făcut asemenea cu Domnul (*2 Petru 1, 4*).

Dar cum au izbutit Sfinții a ajunge la desăvârșire? Poate că am fi mirați dacă am afla că nici un Sfânt nu a fost *desăvârșit*, ci fiecare dintre ei a fost *de săvârșit*. Dealtfel cuvântul *desăvârșit* este întâlnit în talmăcirea *Tâlcuirii la Evanghelia* numai ca *de săvârșit*. Astfel, avem: „cuvintele cele mai *de săvârșit*” în loc de „cuvintele cele mai *desăvârșite*”; „înțelegerea mai *de săvârșit*” în loc de „înțelegerea mai *desăvârșită*” „omul este mai *de săvârșit* decât toate zidirile” în loc de „omul este mai *desăvârșit* decât toate zidirile”; „*săvârșirea*” în loc de „*desăvârșirea*”, iar exemplele ar putea continua.

„Se spunea despre Avva Sisoe, că atunci când era *să se săvârșească*, șezând părinții lângă dânsul, a strălucit fața lui ca soarele. Și le-a zis lor: Iată, Avva Antonie a venit! Și după puțin a zis: Iată, ceata Proorocilor a venit! Și iarăși, fața lui mai mult a strălucit. Și a zis: Iată, ceata Apostolilor a venit. Și s-a

¹ De pildă, Sfântul Voievod Martir Constantin Brâncoveanu, în anul 1688, în pisania bisericii ctitorite la Mogoșoaia, scria: „*Svânta* și dumnezeiască biserica aceasta, al cărei hram este *Svântul Gheorghe...*” (cf. Nicolae Iorga, *Inscripții din bisericile României*, vol. II, București, 1908, p. 5).

îndoit [înmulțit în strălucire] fața lui iarăși. Și se părea, ca și cum el ar fi vorbit cu cineva și s-au rugat Bătrânii de el, zicând: Cu cine vorbești, Părinte? Iar el a zis: Iată, Îngerii au venit să mă ia și mă rog să fiu lăsat să mă pocăiesc puțin. Și i-au zis lui Bătrânii: Nu ai trebuință să te pocăiești, Părinte. Și le-a zis lor Bătrânul: Cu adevărat, nu mă știu pe mine să fi pus început. Atunci au cunoscut toți că este *desăvârșit*. Și iarăși, de năprasnă s-a făcut fața lui ca soarele și s-au temut toți. El le-a zis: Vedeți, Domnul a venit. Iar Domnul a zis: Aduceți-mi pe vasul pustiului! Și îndată și-a dat duhul. Și s-a făcut ca un fulger și s-a umplut toată casa (locul) de bună mireasmă”.

Istoria *săvârșirii* Sfântului Sisoe cel Mare am așezat-o aici după *Patericul egiptean*². După cum ni se spune în *Cuvântul înainte*, această versiune este diortosită după o ediție tipărită la Râmnic. În anul 1913 a fost publicat la Iași *Patericul ce cuprinde în sine cuvinte folositoare ale Sfinților Bătrâni – după ediția din 1828, îngrijită de Mitropolitul Grigorie Dascălul*. Cu toate că nici una din cele trei ediții vechi pomenite mai sus nu ne este cunoscută nemijlocit, înclinăm să credem că aici, în loc de „Atunci au cunoscut toți că este *desăvârșit*” s-ar afla „Atunci au cunoscut toți că este *de săvârșit*”.

Dar cine era Avva Sisoe? Acela despre care el însuși spunea în chip tănuit: „De aș fi avut unul din cugetele lui Avva Antonie, m-aș fi făcut tot ca focul; însă știu un om care cu osteneală poate să poarte cugetul său”. Iar cugetul, *sfatul* lui Avva Antonie era acela pe care îl învățase de la curelarul din Alexandria: „Toți se vor mântui, eu singur voi pieri”. Așadar, la *săvârșirea* Avvei Sisoe vine mai întâi Avva Antonie, cel de un gând, de un *sfat* cu el. Apoi vine ceata Proorocilor, aceia care au vestit slujirea și dragostea „**Mielului lui Dumnezeu, Cel Care ridică păcatul lumii**” (Ioan 1, 29). După aceștia vine ceata Apostolilor, cei care s-au făcut „**tuturor toate**” (1 Corinteni 9, 22) și „**părtași dumnezeieștii firi**” (2 Petru 1, 4). Apoi vine ceata Îngerilor, care sunt „**duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei ce vor fi moștenitorii mântuirii**” (Evrei 1, 14). Iar când Avva Sisoe le cere acestora să-l îngăduie să pună început, nu primește de la Îngeri decât un îndumnezeit surâs, pentru că smerenia lui Sisoe este cea a lui Hristos. Apoi, întru această smerenie, dă mărturia sa spre folos firii omenești și abia atunci a venit de față minunatul nostru Mântuitor, Fiul „**Tatălui tuturor, Care este peste toate și prin toate și întru toți**” (Efeseni 4, 6). Și cere Domnul „vasul pustiului”, pentru că vasul este pus în *mijlocul* nostru, în *mijlocul* firii omenești, spre a noastră slujire și folosință.

Așadar *sfatul* Avvei Antonie a rodit întru Sisoe *sfatul* nemincinos că „nu a pus început”, adică este *de săvârșit* nu *desăvârșit*.

² Publicat la ed. EOR, Alba-Iulia, 1990, pp. 208-209.

Aceasta este pricina pentru care noi credem că în istorisirea *săvârșirii* Avvei Sisoe se cade să citim „Atunci au cunoscut toți că este *de săvârșit*” în loc de „Atunci au cunoscut toți că este *desăvârșit*”.

Precum din cuvântul Avvei Sisoe se vede că a rodit rugăciunea curelarului din Alexandria, tot astfel de roadă a adus în graiurile sale și Sfântului Grigorie Dascălul. Spre mărturie, este vrednică de pomenire întâmplarea ce s-a petrecut la înscăunarea sa ca întâistătător al Ungrovlahiei.

În iarna anului 1823, Cuviosul Grigorie Dascălul a fost chemat spre a fi ales mitropolit. A plecat de la Căldărușani pe jos, prin frigul tăios. Noaptea trecea prin satul Tunari de lângă București, iar preotul din sat, văzându-l prost îmbrăcat, l-a prins și l-a închis, socotind că este un călugăr hoinar, ori vreun prefăcut în veșminte călugărești. Și nu l-a închis oriunde, ci în cotețul porcilor. Aici a trebuit să rămână Cuviosul Grigorie până a doua zi, când preotul cu pricina urma să facă o cercetare. Dar, pe când se lumina de ziuă, o slugă milostivă i-a dat drumul Cuviosului. Afară era un ger năpraznic. Astfel a ajuns Cuviosul Grigorie la București. După ce a fost hirotonit mitropolit, preoții din preajmă au venit să ia blagoslovenie de la noul ierarh. Când preotul din Tunari a văzut pe cine a închis în cotețul porcilor, s-a spăimântat și nu îndrăznește să vină înaintea arhierelui. Atunci Sfântul Grigorie i-a zâmbit și i-a grăit cu blândețe: „Nu te teme, părinte, căci porcii sfinției tale s-au purtat bine cu mine”.

În aparență, aceste cuvinte al mitropolitului erau o rostire glumeață, ce avea în ea blândețea muștrării. Dar cei care se aflau atunci în acea obște și aveau urechi de auzit, puteau să priceapă care era măsura celui care era înscăunat mitropolit. Iată ce putem citi în *Tâlcuirea* de la Luca 15, 11-16 (*pilda fiului risipitor*): „Toți cei care se tăvălesc în noroiul faptelor celor de necinste și al patimilor celor materialnice, «porci» sunt, deoarece ochii porcului niciodată nu pot vedea cele de sus, fiindcă au ciudată alcătuire. Pentru aceasta și porcarii, când prind vreun porc și nu pot să-l facă să tacă, îl întorc cu capul în sus și îl fac pe el de strigă mai puțin, căci viind oarecum spre vederea celor ce niciodată nu le-a văzut și, privind cele de sus, se spăimântează și tace. Întru acest fel sunt ochii celor care cresc întru cele rele, niciodată nu văd cele de Sus”. Așadar, Cuviosul Grigorie nici nu-l judecă, nici nu-l osândește pe acel preot, ci zâbindu-i și cu blândețe grăindu-i, îi spune: „Nu te teme, părinte, pentru că porcii din cotețul în care m-ai închis s-au purtat bine cu mine și nu mi-au făcut nici un rău. Însă nici gândurile tale, care sunt porcești – pentru că pe om, făptura cea cuvântătoare o pui împreună cu porcii cei necuvântători – nu mi-au făcut nici un rău, pentru că le-am luat asupra mea și le-am purtat întru dragostea lui Hristos pentru firea omenească și astfel s-au purtat bine cu mine, căci slava și dragostea pe care o dă Hristos este asemenea pentru mine,

precum și pentru tine. Deci, ia aminte la cele dinlăuntru ale tale, și primind *sfatul* și rugăciunea mea, fă-te *de săvârșit*".

Întru acest chip, *petrecerea* lăuntrică a Cuviosului Grigorie s-a arătat a fi „**ascunsă cu Hristos întru Dumnezeu**” (*Coloseni 3, 3*). Iată, dar, că și Cuviosul Grigorie Dascălul s-a socotit pe sine *de săvârșit* și nu *desăvârșit*.

Sfinții, ca unii care se socotesc *de săvârșit*, își *uneltesc* cuvintele *sfatului* lor întru o nevoie în care prin dragostea lui Dumnezeu nu circumscriu nici cuvintele, nici lucrurile, nici fapăturile, nici firile, nici ipostasurile. Pentru că, întâi de toate, tot ceea ce se circumscrie poate fi supus lucrării slavei deșarte și nesmereniei; în al doilea rând, circumscrierea, mijlocind închiderea în sine, ne desparte de dumnezeiasca dragoste, iar în al treilea rând, această lucrare de circumscriere nu este proprie ființării dumnezeiești.

Fie, dar, ca și noi să ne *petrecem* această viață *uneltind* cuvintele noastre întru *sfatul* cel *de săvârșit*, iar Dumnezeu, atunci când va socoti de cuviință, ne va face părtași ai suspinului Duhului Sfânt.

Acestea fiind spuse, nu ne rămâne decât să nădăduim că această ediție a *Tâlcuirii* Sfântului Teofilact va aduce un oarecare folos îndeobște. Înainte de a încheia, cerem iertare tuturor acelor care ar fi săvârșit mult mai bine decât noi această muncă. Întru osteneala diortosirii nu am purces fălindu-ne „**cu caii și cu căruțele**” noastre (*Psalom 19, 8*), ci ca unii care știm că întru adevăr suntem sleiți de foame și de sete, „**nu foamete de pâine și nu sete de apă, ci de auzit cuvintele Domnului**” (*Amos 8, 11*). Iertați-ne, fraților și vă rugăm să pliniți cu rugăciune toate neajungerile și neputințele noastre.

Aducem mulțumirile noastre: Mihaelei Voicu și lui Nicolae Ghincea, directorii Editurii Sophia, pentru înțelegerea statornică pe care ne-au arătat-o până la finalizarea ediției; lui Marcel Bouroș, președintele Fundației Sfinții Martiri Brâncoveni, pentru prietenia și sprijinul cu care ne-a întâmpinat; doamnei dr. Meda Hotea, de la secția *Colecții Speciale* a B.C.U. Cluj-Napoca, precum și doamnei Mariana Soporan, pentru generozitatea lor; Cosminei Tămaș, pentru sfătuirea lingvistică dată în realizarea acestei ediții; Adrianei Goilav, pentru realizarea copertelor și a miniaturilor Evangheliștilor; lui Florin Todea pentru bunăvoința sa și pentru tot materialul bibliografic, precum și tuturor celor care ne-au ajutat în chip știut, sau neștiut de noi.

L. S. Desartovici

DESPRE EDIȚIA DE FAȚĂ

În seria tâlcuirilor patristice la Noul Testament inaugurată de editura Sophia, *Tâlcuirea Evangheliei de la Luca* este cel de-al treilea volum publicat spre întregirea comentariului Sfântului Teofilact al Bulgariei la Sfintele Evanghelii.

Criteriile științei textologice moderne au impus ca metodă în imprimarea textelor de literatură veche, redarea acestora în veșmântul lingvistic în care au fost elaborate. Susținem întru totul aceste rigori științifice în cazul în care se dorește o ediție academică, critică, destinată în exclusivitate specialiștilor. Deoarece ediția de față a scrierilor Sfântului Teofilact se dorește a fi o unealtă duhovnicească în mâna oricărui creștin care ia aminte la poruncile Domnului, metoda folosită în diortosirea și redactarea *Tâlcuirii la Evanghelii* a fost în armonie cu scopul propus.

Textul *Tâlcuirii la cele patru Evanghelii* a fost transliterat din chirilică după ediția de la 1805, fiind apoi verificat și comparat din nou cu ediția originală. Forma transliterată verificată a stat la baza diortosirii textului. Diortosirea era absolut necesară pentru ca textul să devină în întregime accesibil și inteligibil cititorului contemporan. În locurile – puțin numeroase, de altfel – în care am întâmpinat dificultăți în precizarea sensului, am consultat câteva ediții (mai vechi sau contemporane) ale *Tâlcuirii la Evanghelii* a Sfântului Teofilact. Apoi forma finală a diortosirii a fost confruntată și comparată din nou cu ediția originală de la 1805, făcându-se astfel o ultimă verificare asupra muncii întreprinse. Ne-am străduit să întrebuițăm instrumentele lingvistice astfel încât profunzimea și ținuta duhovnicească a tâlcuirii¹ să nu fie deloc păgubită, cu atât mai mult cu cât în tâlmăcirea Cuvioșilor nemțeni se cuprinde un adevărat tezaur de duhovnicie și de limbă românească veche. Bogăția materialului lexico-semantic, articulat într-o topică flexibilă cu nuanță retoric-discursivă este specifică textelor cu caracter omiletic din literatura noastră veche. Ne-am dorit ca prin munca de diortosire să nu umbrim și să nu păgubim limba *Tâlcuirii*, care este plină de frumusețe, vitalitate și adâncime, păstrând înțelesurile adânci ale graiului bisericesc. Din această pricină, au fost evitate cu totul neologismele, fiind păstrate mai toate cuvintele vechi care până astăzi sunt întrebuițate în textele bisericești și liturgice.

În ce privește redactarea și structurarea conținutului lucrării, sunt necesare mai multe precizări.

Atât viața Sfântului Luca scrisă pe scurt de Sfântul Sofronie, cât și cea scrisă de Sfântul Mucenic Dorotei, au fost înlocuite cu viața Sfântului Apostol Luca, scrisă pe larg și publicată în *Viețile Sfinților* – ediția îngrijită de Părintele Ioanichie Bălan.

„Capetele Evangheliei” (care nu sunt altceva decât titlurile capitolelor) prezente în ediția 1805, au fost trecute de noi în cadrul *Cuprinsului*, iar titlulul fiecărui capitol din ediția de față i-am subordonat printr-o notă titlul original al

¹ Vezi tâlcuirea Sfântului Teofilact la *Matei* 5, 13.

capitolului din ediția 1805. Pentru înlesnirea unei priviri de ansamblu asupra structurii Evangheliilor, s-a alcătuit la fiecare Evanghelie o *Scară a întocmirii*. Aici sunt înfățișate în idei rezumative toate cele prezentate în capitolele Evangheliilor, fiind indicate și versetele corespunzătoare.

În ce privește textul Sfințelor Evanghelii, acesta a fost actualizat după ediția sinodală a *Sfintei Scripturi* din anul 1988, deoarece această ediție a cunoscut după 1989 mai multe reeditări și se bucură în momentul de față de cea mai largă răspândire în rândul credincioșilor. Acolo unde există deosebiri între versetele tâlcuite în ediția de la 1805 și ediția mai sus pomenită, diferențele sunt precizate prin numeroase note.

Pentru a înlesni o vedere unitară asupra întregii tâlcuiri a Sfântului Teofilact la Evangheliile, dar și asupra întregii *Scripturi* prin intermediul tâlcuirii, am subordonat fiecărui verset (sau grup de versete) trimiterile biblice prezente în ediția din 1805, cumulându-le cu cele din ediția din 1988 a *Sfintei Scripturi*. Aceste trimiteri au fost confruntate și îmbogățite cu cele din ediția *Noului Testament comentat* al ÎPS Bartolomeu Valeriu Anania.

Scoliile și însemnările Cuvioșilor Gherontie și Grigorie sunt marcate prin note precedate de indicația: [1805]. Toate celelalte note și însemnări aparțin ediției de față.

Pentru înlesnirea utilizării acestei tâlcuiri, în antetul fiecărei pagini este indicat numărul capitolului din Evanghelie; înaintea fiecărui verset (sau grup de versete) este indicat capitolul și numărul versetului, iar în alcătuirea indicilor nu s-a făcut trimitere la numărul de pagină, ci la versetul sau grupul de versete tâlcuite.

Referințele biblice din textul tâlcuirii sunt cele din ediția 1805, însă acestea au fost completate cu trimiteri scripturistice la toate textele citate în cadrul tâlcuirii și care nu sunt identificate în traducerea Cuvioșilor Gherontie și Grigorie. Toate referințele biblice din textul tâlcuirilor au fost sistematizate într-un *Indice scripturistic*.

Pentru o orientare tematică în cadrul *Tâlcuirii*, s-a alcătuit un *Indice real și onomastic* prin intermediul căruia cei interesați vor putea afla grabnic care este învățătura Sfântului Teofilact privitor la diferite teme.

S-a alcătuit, de asemenea, un *Indice al numelor proprii tâlcuite* de către Sfântul Teofilact și un *Indice al referințelor evanghelice ușor de reținut sau care sunt întrebuițate deseori*. Acesta din urmă ne poate fi foarte util celor care nu cunoaștem integral textul Evangheliei, ci doar am reținut anumite pasaje prin intermediul lecturilor particulare sau a citirilor din timpul sfințelor slujbe.

Acestor indici li se alătură în acest volum (ca anexă editorială): *Pătimirile iudeilor din vremea Cezarului Gaius Caligula (anii 37-41) și până la dărâmarea Ierusalimului din vremea lui Tit (anul 70) – descrise de Eusebiu de Cezareea și Iosif Flaviu*.

Ne-am străduit ca prin tot aparatul auxiliar, *Tâlcuirea la Evangheliile* să devină un instrument util în strădania de înțelegere și propovăduire a Cuvântului lui Dumnezeu, dar mai cu seamă și întâi de toate ne dorim ca acesta să fie un sprijin real pentru cei care se sârguiesc să fie cu luare aminte în viața lăuntrică. Motivația care a stat la baza alcătuirii indicilor este un cuvânt al Sfântului Ignatie Briancianinov, prin care ne învață așa: „Ți-a venit în minte un gând bun? Oprește-te! În nici un caz nu te

gândi să-l pui în practică fără a-l examina, fără a medita. Simți în inimă vreo înclinație bună? Oprește-te! Nu te lăsa dus de ea. Consultă Evanghelia. Vezi dacă gândul tău cel bun, înclinația ta cea bună sunt conforme cu sfintele învățături ale Domnului. Vei vedea foarte repede că nu există nici o legătură între binele evanghelic și binele firii omenești căzute. Binele firii noastre căzute este amestecat cu răul, de aceea el însuși a devenit rău, după cum o mâncare delicioasă și sănătoasă devine otravă când este amestecată cu aceasta”².

Cei care iau aminte la acest cuvânt al Sfântului Ignatie vor înțelege că acești indici sunt de neapărată trebuință, atât din pricina împrăstierii minții, datorată feluritelor pricini, cât și din cauza neputinței și uitării, cărora, ca unii ce suntem oameni, toți ne supunem într-o măsură mai mare sau mai mică.

Unele adnotări din ediția de față cuprind lămuriri asupra textului, dar și câteva pasaje din unele scrieri ale Părinților filocalici. Aceste pasaje patristice nu au scopul de a-i exalta pe cititori punându-le înaintea cuvinte și învățături ale Sfinților, ci întâi de toate completează și dezvoltă tâlcuirea Sfântului Teofilact, dar deopotrivă ne arată și cât este de mică măsura duhovnicească a celor care trăim în aceste vremuri. În privința citirii sfintelor cuvinte, Sfântul Nil Sorski (1433-1508) scria: „Cei împovărați de multe păcate și bântuiți de patimi sunt nevrednici chiar și să audă asemenea cuvinte. Însă, punându-ne nădejdea în harul lui Dumnezeu, suntem îndemnați să ținem cuvintele sfintelor scrieri în mințile noastre, ca măcar să sporim în conștiința decăderii în care umblăm”³.

Înțelegem de aici că apropierea noastră de sfintele cuvinte se poate face numai prin rugăciune și prin citire cu luare aminte. Din această pricină, am așezat în primele pagini ale acestei cărți *Rugăciunea înainte de citirea din Sfintele Cărți* alcătuită de către Sfântul Ioan Gură de Aur. Fiind așezată astfel, cititorul o va găsi foarte ușor de fiecare dată când va dori să citească din *Tâlcuirea Evangheliei*.

Prin zăbovirea în rugăciune și prin împlinirea poruncilor evanghelice vom dobândi luare aminte și vom înțelege cu adevărat cele care se petrec în viața noastră lăuntrică și neîndoielnic este că vom pricepe și pruncia duhovnicească în care se află creștinătatea zilelor noastre.

Într-un articol al său, intitulat *Cuvinte pentru „vremea de pe urmă”*⁴, academi-cianul Virgil Cândea ne spunea că astăzi mai mult ca oricând învățăturile Sfinților ne sunt foarte la îndemână, deoarece „cărțile lor cu greu obținute, tâlmăcite, copiate în trecut, ne așteaptă, colbuite, pe rafturi, sau ne îmbie în ediții frumos tipărite și accesibile în librării, la pangar sau în chioșcuri, pe ulițe și în piețe”.

Între aceste cărți se numără și *Tâlcuirea celor patru Evanghelii* a Sfântului Teofilact, care nădăjduim să nu devină o carte „colbuită” din pricină că se află pe rafturile bibliotecilor și nu este cercetată de nimeni. Transcriind din chirilică textul tâlcuirii de la 1805, am putut vedea că pe numeroasele file ale cărții de acum două veacuri sunt presărate multe picături de ceară, care ne spun în chip tainic

² Sfântul Ignatie Briancianinov, *Fărmăturile Ospățului*, ed. EOR Alba Iulia, cap. VII, p. 24.

³ Cf. Cuviosul Paisie de la Neamț, *Autobiografia unui stareț*, ed. Deisis, Sibiu, 1996, p. 15.

⁴ În revista *Schimbarea la față*, nr. 3, 1997, p. 1.

că această *Tâlcuire* a fost pricină de sfinte privegheri. De aceea, se cuvine să ne aducem aminte de neamul din care ne tragem și să nu uităm că la Înfricoșătoarea Judecată în sânul neamului românesc ne vom afla dimpreună cu toți înaintașii noștri care și-au sfințit viața prin împlinirea poruncilor și prin dragostea cea nemincinoasă a Evangheliei. După aceste porunci vor fi judecate toate veacurile, toate neamurile și fiecare dintre noi în parte.

Mulțumind tuturor celor ce s-au sârguit și au trudit în felurite chipuri slujind această carte, nădăjduim către Domnul, Cel Care nimic nu trece cu vederea și poate să răsplătească prin belșug de daruri și milostivire. Purtării Sale de grijă din dragostea pentru om, datorăm orice lucru bun, după cum ni se spune și în *Cuvântul către cititor* al Cuvioșilor Gherontie și Grigorie: „Deci, toți cei ce voiți să vă faceți fii ai zilei și ai luminii și să nu umblați întru întunericul neștiinței; toți cei ce voiți să aveți viața Domnului, ca o oglindă înaintea ochilor voștri celor sufletești, și după dânsa să urmați; toți cei ce voiți să știți tainele Întrupării Domnului, și dogmele credinței noastre, ca să puteți da răspuns, după cuvântul Apostolului, pentru credința cea dintru voi; toți cei ce voiți să vă povățuiți la calea mântuirii și să nu vă poticniți în prăpăstiile pierzării, primiți-o cu bucurie și o cetiți cu osârdie, mulțumind lui Dumnezeu Celui Ce a iconomisit de a dobândit și Neamul nostru această vistierie”.

Înainte de a încheia, vom cere iarăși iertare tuturor cititorilor, punând înainte o parte din cuvintele tipografilor ediției din 1805: „Iar cei ce v-ați învrednicit cu luminarea minții, a privi în oglinda darului, bucurați-vă întru Domnul. Și orice greșeală veți afla, îndreptați-o cu duhul blândețelor, că întru îndelungată vreme săvârșindu-se acest lucru de suflet folositor, știm că și greșeli vom fi făcut: unele pentru multa osteneală, fiind firea îngreuiată, iar altele pentru supărarea nopții, căci și noaptea de multe ori o am avut în loc de zi. Cu plecăciune, dară, ne rugăm ca să ne iertați, căci și noi oameni suntem cuprinși de slăbiciunea firii, care nu lasă pe nici un om a fi fără de greșeală”.

Fie, dar, ca toți dimpreună, iertându-ne unii pe alții, să păzim dragostea lui Dumnezeu și prin aceasta fiind și noi „păziți de Dumnezeu”⁵, cu frică, cu credință și cu inimă curată să ne apropiem de Sfintele Taine ale lui Hristos, care ne vor înnoi în înfrățirea veselitoare și veșnică cu toți cei mântuiți. Iar dacă acest lucru se va săvârși prin fapte, în chip tainic Sfântul Teofilact va revărsa și asupra noastră binecuvântarea sa⁶, zicând: „Fie ca Dumnezeu, al Căruia ești și Care te are, să te păzească de tot răul și nenorocirea, să te judece cu dreptate după milele Sale desăvârșite și, când tu vei fi devenit mirosul buneii mireme a lui Hristos, El să te înalțe pe altarul ceresc și să facă din tine cădelniță înțelegătoare, ca să dăruiești ca jertfă toate darurile mâinilor și lucrărilor tale și ca ardere de tot să aduci mireasma bineplăcută și bineprimită a tuturor virtuților tale”.

⁵ „Teofilact” înseamnă „păzit de Dumnezeu”.

⁶ Sfântul Teofilact încheia cu această binecuvântare una dintre scrisorile sale către fosta împărăteasă Maria (cf. P. Gautier, *Theophylacte d'Achrida – Lettres*, Tesalonic, 1986, pp. 140-141).

DESPRE CELE PATRU ÎNȚELESURI ALE SFINTEI SCRIPTURI

Patru sunt chipurile în care se tâlcuiește Sfânta Scriptură: *istoric*, adică potrivit literei și după istorie; *anagogic*, adică după înalta înțelegere; *alegoric*, adică sub cele spuse se înțeleg altele, ascunse; și *tropologic*, adică pentru îndreptarea năravurilor.

Înțelesul *istoric* este cel care cuprinde lucruri trecute, care nu trebuiesc altfel înțelese și nici nu sunt închipuire a altui lucru.

Anagogic, când, prin spusele Scripturii ne suim de la Biserica pământească la cea cerească, de la oameni la Îngeri, de la zidiri la Ziditor, până la Cea Una Sfânta și Preaînalta Treime, de unde nu este cu putință a trece mai înainte. Adică atunci când zicem: „**Întru început a făcut Dumnezeu Cerul și pământul**” (*Facere 1, 1*), prin „**Cer**” înțelegem pe Îngeri, iar prin „**pământ**”, pe oameni. Încă și ceea ce zice David: „**Că M-am jurat întru mânia Mea: «Nu vor intra întru odihna Mea»**” (*Psalm 94, 12; Evrei 3, 11*); s-a jurat, zice Domnul, să nu intre evreii cei neascultători și împietriți la inimă în pământul făgăduinței, în Palestina. Potrivit spuselor, adică după chipul *istoric*, înțelegem chiar pământul Palestinei; dar *anagogic*, adică după înalta înțelegere, înțelegem viața cea veșnică, adică aceea în care este adevărata odihnă.

Iar *alegoric*, este chipul în care potrivim cele spuse în Sfânta Scriptură la Hristos, la Trupul Său tainic și la Biserica cea pământească. Adică: Avraam a avut, potrivit cuvintelor, deci potrivit istoriei doi feciori, unul din Agar slujnica [Ismail] și altul din Sarra cea slobodă [Isaac]. *Alegoric*, adică după chipul în care una se spune și alta se înțelege, Avraam închipuie pe Dumnezeu, Care are doi fii: iudeii din sinagogă și creștinii din Biserică – creștini care sunt în slobozenia darului lui Hristos –, iar iudeii sunt sub slujirea și robia închipuirii Legii lui Moise, după cum tâlcuiește marele Pavel în *Epistola către Galateni* (4, 22-30). Încă și prin arca lui Noe – având dobitoace curate și necurate –,

---

* Pentru că această carte se adresează întâi de toate creștinilor simpli care râvnesc la împlinirea poruncilor și poate că nu tuturor le este cunoscut ce anume reprezintă fiecare din înțelesurile *Sfintei Scripturi*, așezăm mai jos o însemnare privind deslușirea acestora. Această lămurire o găsim în ediția românească a *Tâlcuirii* Sfântului Teofilact, anume ca notă explicativă în comentariul de la *Matei 12, 7-8*.

potrivit chipului *alegoric* de înțelegere vedem Biserica cea pământească, ce cuprinde și drepti și păcătoși.

Iar *tropologic* este chipul îndreptător de năravuri [moral] care, prin *Scripturi* moravurile oamenilor și viața lor le îndreaptă de la răutate, către fapta cea bună. Așa este capitolul 12 de la *Matei*, capitolul 11 de la *Luca* și 3 de la *Marcu*, în care se arată Iisus scoțând dracul, după care cel mut și surd grăiește. Aici, *tropologic* – adică după chipul cel îndreptător de moravuri – se înțelege păcătosul, „surd” că nu voiește să audă dumnezeieștile cuvinte și „mut”, că nu primește spovedania; „drac” este păcatul cel de moarte; iar păcătosul venind la Hristos – adică la preotul lui Dumnezeu – și mărturisindu-și păcatele sale se izbăvește prin iertarea preoțească de păcatele cele de moarte și grăiește, binecuvântând pe Dumnezeu prin lucrarea faptelor bune. Încă și cele spuse de Dumnezeu în *Deuteronom*: „Să nu legi gura bouului care treieră” (*Deuteronom* 25, 4), după slovă s-au spus pentru boi, dar *tropologic*, se înțelege pentru învățători, care învățând poporul, nu sunt opriți să se hrănească din lucrurile și veniturile Bisericii, după cum tâlcuiește marele Pavel în *Epistola întâi către Corinteni* (9, 1-18).

Deci, în patru feluri se face citirea Sfintei Scripturi: *istoric* – potrivit cuvintelor; *anagogic* – după chipul unei înțelegeri mai înalte; *alegoric* – când înțelegem altceva decât cele spuse și *tropologic* – adică în chipul îndreptător de năravuri [moral]. Se cuvine a ști că nu toate cuvintele Scripturii pot fi tâlcuite în toate aceste feluri, ci unele se tâlcuiesc numai într-un fel, altele în două sau în trei și altele în toate aceste patru feluri.

VIAȚA SFÂNTULUI APOSTOL ȘI EVANGHELIST LUCA

Sfântul Evanghelist Luca era de neam din Antiohia Siriei și din tinerețe a deprins înțelepciunea elinească și meșteșugul doctoricesc, făcându-se doctor iscusit. Apoi a fost și zugrav ales. Cunoștea bine limba egipteană și greacă și, deprinzându-se deplin și cu învățătura evreiască, a mers la Ierusalim.

În acea vreme, Domnul nostru Iisus Hristos, petrecând pe pământ cu oamenii, semăna sămânța cuvântului mântuirii, care, crescând și în inima lui Luca, fiind un pământ bun și, răsărind, a adus rod însutit; căci Luca, auzind învățătura înțelepciunii din gura lui Dumnezeu, mai multă știință a scos de acolo decât din școlile elinești și egiptene, pentru că a învățat a cunoaște pe adevăratul Dumnezeu, a crede în El și a-i învăța și pe alții credința. El a fost unul din cei șaptezeci de Apostoli, despre care chiar el pomenește în Evanghelia sa, zicând: „**A arătat Domnul și pe mulți alții șaptezeci și i-a trimis, câte doi, înaintea feței Sale, în toată cetatea și locul**” (Luca 10, 1). Fiind și Luca din aceeași ceată apostolească, umbla înaintea feței Domnului, prin propovăduirea cea sfântă, gătind calea Lui și încredințând popoarele că Mesia, Care era așteptat, a venit în lume.

În vremea mântuitoarelor Patimi, când fiind bătut Păstorul s-au risipit oile turmei, acest fericit Luca umbla tânguindu-se și plângând pentru Domnul său, Care de voie a binevoit a pătimi. Și precum a semănat cu lacrimi, cu bucurie a secerat răsplătire. Căci înviind Hristos, pe când Luca și Cleopa mergeau în Emaus și vorbeau între ei cu jale despre pătimirile iubitului lor Învățător, Însuși Domnul nostru Iisus Hristos, prin arătarea Sa i-a mângâiat și a șters lacrimile de pe ochii lor, căci, apropiindu-se de dânșii, le-a zis: „**Ce sunt cuvintele acestea de care vă întrebați între voi mergând și de ce sunteți triști?**” (Luca 24, 17) Și a fost atunci călător Sfântul Luca împreună cu Acela Care a zis pentru Sine: „**Eu sunt Calea, Adevărul și Viața**” (Ioan 14, 6). Deci mergând și vorbind cu El, a rostit Domnul adânc negrăit de înțelepciune.

Cât de scumpă îi era Sfântului Luca învățătura Domnului nostru Iisus Hristos când Iisus cu gura Sa cea dulce grăia, începând de la Moise și de la toți Proorocii și le tâlcuia lor toate Scripturile cele pentru Dânsul! De aceea Luca, bunul ucenic al lui Hristos, învățând tainele lui Dumnezeu, a adus și el la sfânta credință toate cetățile Beotiei și pe mulți din cei ce erau în întunericul necunoștinței de Dumnezeu i-a luminat cu lumina înțelegerii Sfintei Evanghelii. Mai întâi a șezut în Emaus cu Hristos la cină, urmând să mănânce cu El prânz întru Împărăția lui Dumnezeu. Apoi a cunoscut în frângerea pâinii pe Fiul lui Dumnezeu, pe Care Iuda, la Cina cea de Taină nu a voit să-L cunoască.

Focul dragostei către Dumnezeu care se ascundea în inima Sfântului Luca a ieșit la vedere prin aceste cuvinte: „**Oare nu era inima noastră arzând întru noi, când ne grăia nouă pe cale și când ne tâlcuia Scripturile?**” (Luca 24, 32) Și ca să nu fie uitată pomenirea Domnului, pe Care din toată inima Îl iubea, după cincisprezece ani de la Înălțarea Lui la Cer, cu toată adevărarea I-a scris Evanghelia. Și a scris nu numai cele ce singur a văzut și le-a auzit, ci și pe cele pe care le avea scrise în inima sa, nu din condei, ci din dragoste. De asemenea, le-a povestit și pe acelea pe care mai înainte el le-a văzut de la cei ce merseseră după Hristos. Iar mai pe urmă, aproape de Patimile lui Hristos, a început a umbla după Dânsul, precum se scrie la începutul Evangheliei: „**Ne-au dat nouă cei ce au fost din început, singuri văzători și slujitori ai Cuvântului**” (Luca 1, 2).

Sfântul Luca a fost părtaș durerilor și ostenețelor lui Pavel întru bunăvestirea lui Hristos, pentru că îi urma lui propovăduindu-L pe Hristos nu numai iudeilor, ci și neamurilor. El a fost în Roma la dânsul, precum arată *Faptele Apostolilor*, pe care tot el le-a scris și era foarte iubit de Pavel. Scriind către Coloseni, Apostolul Pavel zice: „**Închină-se vouă Luca, doctorul cel iubit**” (Coloseni 4, 14). La fel, în Epistola către Corinteni, Pavel îl laudă pe Luca, zicând: „**Dar nu numai atât, ci este și ales de către Biserici ca tovarăș al nostru de călătorie, având darul acesta, spre slava Domnului Însuși și spre osârdia noastră**” (2 Corinteni 8, 19). Aici Sfântul Ieronim înțelege că Apostolul Pavel îl laudă pe Luca.

Apoi Luca, plecând din Roma, a mers spre răsărit, binevestind pe Hristos și suferind dureri și osteneli pentru sfânt numele Mântuitorului. Străbătând toată Libia, a mers în Egipt, unde a luminat Tebaida, cea mai de sus zisă, prin bunavestire și în Tivele (cetățile) Beoției a rânduit bisericile, hirotonind preoți și diaconi. Apoi pe cei bolnavi cu trupul și cu sufletul i-a tămăduit și, pătimind multe, s-a odihnit întru Domnul, având mai mult de optzeci de ani.

Pe locul unde s-a pus sfântul lui trup, Dumnezeu, preamărind pe plăcutul Său, a plouat colirie (apă limpede) care tămăduiește durerea de ochi, în semnul meșteșugului celui doctoricesc. Pentru aceasta era știut de credincioși mormântul lui, căci se vindecau de diferite boli, cu rugăciunile Sfântului Apostol. Apoi, aflând Constantie, fiul împăratului Constantin cel Mare, de moaștele lui tămăduitoare, a trimis pe Artemie, cârmuitorul Egiptului, care mai pe urmă a fost chinuit pentru Hristos de Iulian Paravatul, și a adus cu mare cinste în cetatea împărătească moaștele Sfântului Apostol și Evanghelist Luca.

Când s-au adus cu cântări și cu laude în cetate sfintele moaște, un famen al palatului împărătesc, anume Anatolie, zăcând de multă vreme în patul durerii și cheltuind avere multă la doctori, căutând tămăduirea pe care n-o putuse afla de nicăieri, auzind că se aduc în cetate moaștele Sfântului Apostol Luca, s-a rugat cu toată osârdia către Sfântul. Și, pe cât îi era cu puțință lui Anatolie, s-a sculat de pe pat, poruncind să fie dus la tămăduitoarea raclă a Apostolului. Când a ajuns și s-a atins de ea cu credință, închinându-se moaștelor Sfântului, s-a vindecat îndată de boală și, câștigând deplină sănătate și tărie, a purtat pe umerii săi, împreună cu ceilalți oameni, racla cu moaștele Sfântului Apostol Luca în Biserica Sfinților Apostoli. Acolo, sub Sfințita Masă, unde erau Sfinții Andrei și Timotei, au pus sfințitele moaște ale Sfântului Luca.

Se spune despre dânsul că el a zugrăvit minunat chipul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, purtând în brațe pe Pruncul cel mai înainte de veci, pe Domnul nostru Iisus Hristos. Apoi a zugrăvit și alte două icoane ale Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și le-a adus la Maica Domnului, spre a vedea dacă îi vor plăcea; iar ea, văzând acele chipuri ale sale, a grăit astfel: „Darul Celui Care S-a născut din mine și al meu să fie cu icoanele acestea”. Sfântul Apostol Luca a mai zugrăvit pe lemn și chipurile Sfinților și Marilor Apostoli Petru și Pavel și de la dânsul s-a început în toată lumea acel bun și preacinstit lucru, adică zugrăvirea sfintelor icoane, întru slava lui Dumnezeu, a Maicii Lui și a tuturor Sfinților, pentru împodobirea Bisericii și spre mântuirea credincioșilor, celor ce cu dreaptă credință cinstesc sfintele icoane. Amin.

TÂLCUIREA S F I N T E I EVANGHELII DE LA LUCA

SFÂNTUL TEOFILACT ARHIEPISCOPUL BULGARIEI

ÎNAINTECUVÂNTARE

Dumnezeiescul Luca a fost după patrie antiohian, iar cu meșteșugul doctor și întru înțelepciunea cea elinească era mare precum și întru cea evreiască procopsit era. Iar când Domnul nostru învăța, s-a dus și Luca în Ierusalim. Pentru aceasta zic unii că și el a fost unul din cei șaptezeci de Apostoli și, înviind Hristos din morți, împreună cu Cleopa L-au întâmpinat (*Luca 24, 15*). Și după ce Domnul S-a înălțat, și mai apoi a crezut și Pavel, s-a făcut Luca împreună-călător și următor al minunatului Pavel, și așa a scris Evanghelia în toată amănunțimea, precum și începutul ei o arată (*Luca 1, 3*). Însă după cincisprezece ani de la Înălțarea Domnului Hristos a scris Evanghelia sa. Și o scrie pentru dregătorul Teofil, poate fiind acesta căpetenie, pentru că numirea aceasta: „**preaputernice**” la căpeteniei și la ighemoni se punea, precum și Pavel zice către ighemonul Festus: „**preaputernice Festus**” (*Faptele Apostolilor 26, 25*).

Încă și tot omul cel iubitor de Dumnezeu și care a luat putere împotriva patimilor este „**preaputernic Teofil**”¹, care și vrednic este cu adevărat de a asculta Evanghelia.

---

¹ [1805] Pentru că „Teofil” în limba românească se tâlcuiește „iubitor de Dumnezeu”.

CAPITOLUL 1

Gavriil binevestește lui Zaharia și Mariei. Cântarea Mariei.

Nașterea lui Ioan Botezătorul. Cântarea lui Zaharia¹

1, 1-4: Deoarece mulți s-au încercat să alcătuiască o istorisire despre faptele deplin adevărate între noi, (2) așa cum ni le-au lăsat cei ce le-au văzut de la început și au fost slujitori ai Cuvântului, (3) am găsit și eu cu cale, preaputernice Teofile, după ce am urmărit toate cu de-amănuntul de la început, să ți le scriu pe rând, (4) ca să te încredințezi despre temeinicia învățaturii pe care ai primit-o².

(1, 2) Ioan 15, 27 / Evrei 2, 3 / 1 Petru 5, 1 / 2 Petru 1, 16 / 1 Ioan 1, 1 (1, 3) Faptele Apostolilor 1, 1

Care au fost acești mulți ce s-au apucat să scrie? Apostolii cei mincinoși! Căci mulți au scris un oarecare chip de evanghelii mincinoase, precum aceea care se numește *Evanghelia egiptenilor* și cea pe care scrie numirea *Evanghelia celor doisprezece*. Aceștia însă numai s-au apucat, dar nu au sfârșit, căci fără de dumnezeiescul dar s-au apucat și pentru această pricină nici nu au săvârșit lucrul început. Așadar, bine a zis Sfântul Luca despre aceștia: „mulți s-au apucat”.

Dar cei puțini, precum Matei și Marcu, nu numai că au început, ci au și săvârșit, pentru că ei Îl aveau pe Duhul cel săvârșitor. Și au zis ei „lucruri adevărate”, pentru că nu lucruri de rând și după sterp așezământ sunt cele ale lui Hristos, ci într-o adevăr și într-o credință adevărată și cu toată întemeierea.

Dar cum sunt acestea „adeverite”? Spune, o, Luca!

„Precum ne-au lăsat nouă cei ce dintru început au fost singuri văzători și slujitori Cuvântului”. Dintru aceasta arătat este cum că Luca

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru părinții lui Ioan Botezătorul și pentru nașterea lui. Pentru închinăciunea Îngerului către Maria. Pentru închinăciunea Mariei către Elisabeta. Pentru dezlegarea limbii lui Zaharia și pentru proorocia lui”.

² În ediția 1805 versetele 1-4 figurează ca înaintecuvântare a Evangheliei, iar primul verset al capitolului 1 este versetul 5 din ediția 1988 a Sfintei Scripturi. Iată forma înaintecuvântării din ediția 1805: „Deoarece mulți s-au apucat a alcătui povestire pentru lucrurile cele ce au fost adevărate între noi, precum au dat nouă cei ce dintru început au fost singuri văzători și slujitori ai Cuvântului, părutu-mi-s-au și mie, urmând toate dintâi cu amăruntul, pe rând a scrie ție puternice Teofile, ca să cunoști întărirea cuvintelor de care te-ai învățat”.

nu a fost dintru început ucenic, ci mai apoi s-a făcut; că alții au fost cei ce dintru început au fost ucenici, precum Petru și fiii lui Zevedeu, care l-au și învățat pe Luca toate câte el nu a văzut, nici nu a auzit el însuși.

Dar ce este aceasta ce zice: „**Ca să cunoști întărirea cuvintelor de care te-am învățat**”? În două chipuri poate fi înțeleasă aceasta. Mai întâi: „Că mai înainte, fără a scrie, te-am învățat pe tine, o, Teofile, iar acum în scris dându-ți Evanghelia, îți întăresc mintea ta, ca să nu uite cele ce în chip nescris ți s-au dat”. Iar în al doilea rând, putem înțelege aceasta: noi, oamenii, atunci când cineva ne spune nouă fără a scrie cele rostite, adeseori obișnuim să avem bănuială asupra aceluia că poate a mințit. Iar când și scrie cele ce spune, atunci credem, că de nu ar fi fost încredințat acela cum că adevărat grăiește, nu le-ar fi scris. Deci, pentru această pricină zice Evanghelistul: „**Ți-am scris Evanghelia, ca pe cele ce nescris le-ai învățat, cu mai multă întărire să le ții, crezând mai vârtos acum că, atât de mult sunt eu încredințat de cele nescrise, încât și în scris le așez pe acestea**”.

Vezi că zice încă și aceasta: „**să cunoști**”, că nu a zis „să știi”, ci „**să cunoști**”, adică în al doilea rând mai multă cunoștință să aibă, precum și încredințare și întărire că Evanghelistul nu a mințit în Evanghelia sa.

1, 5: Era în zilele lui Irod, regele Iudeii, un preot cu numele Zaharia din ceata preotească³ a lui Abia, iar femeia lui era din fiicele lui Aaron și se numea Elisabeta.

(1, 5) 1 Paralipomena 24, 5; 10, 19 / Neemia 12, 4, 17

Pomeniște de împărăția lui Irod, mai întâi ca să povestească după chipul Proorocilor – că aceia așa încep: „**Cuvântul Domnului care a fost către Osea, feciorul lui Beerî, în vremea domniei lui Ozia, Iotam, Ahaz și Iezechia, regii din Iuda, și în zilele lui Ieroboam, fiul lui Ioasă, regele din Israil**” s-au făcut acestea (*Osea 1, 1*). Însă și pentru că despre Hristos va să istorisească, pentru aceasta pomeniște de Irod, ca să arate cum că Hristos cu adevărat a venit în zilele lui Irod. Că Irod acesta a fost cârmuitor după ce au lipsit stăpânitorii de la iudei, după proorocia lui Iacov (*Facere 49, 10*), de unde se vedește cum că a venit Hristos în trup.

Încă și altceva săvârșește Evanghelistul prin a spune vremurile – arată adevărată Evanghelia; că prin pomenirea vremurilor dă voie celor ce vor voi să cerceteze ca și din curgerea vremurilor să se învețe adevărul Evangheliei.

Și cu cuviință începe de la Zaharia și de la nașterea lui Ioan, căci fiindcă va să spuie pentru nașterea lui Hristos, iară Înaintemergătorul lui Hristos

³ În versetul de la 1805, în loc de „din ceata preotească”, se găsește „din rândul zilelor”

a fost Ioan, cu cuviință mai înainte de nașterea lui Hristos povestește de a lui Ioan, nici aceasta fără de minune fiind. Că de vreme ce avea să nască Fecioara, mai înainte a iconomisit darul dumnezeiesc ca să nască bătrână [Elisabeta], nu după legile firii, măcar deși cu bărbat.

Dar ce este aceea ce zice: „**din rândul zilelor lui Abia**”? Oarecare așa înțeleg, cum că doi preoți au fost cei care săvârșeau slujba pe rând, unul după altul, adică acesta care se numește așa, Abia, și Zaharia. Deci, după ce Abia a săvârșit cele preoțești în slujbă, după rândul zilelor aceluia, slujea Zaharia. Însă se vede că nu este așa, că Solomon, după ce s-a isprăvit templul, a așezat și rânduri de zile, adică săptămâni, și într-o săptămână a așezat pe fiii lui Core, iar într-o alta pe Asaf, iar în alta pe Abia, și în alta pe altul (2 *Paralipomena* cap. 1-8). Deci, ceea ce zice că era Zaharia „**din rândul zilelor lui Abia**”, așa se cuvine a se înțelege, cum că era din săptămâna lui Abia, nu cum că după săptămâna lui Abia lua el slujirea, că atunci ar fi zis: „după rândul zilelor lui Abia”, iară acum zicând „**din rândul zilelor lui Abia**”, a arătat cum că era din rânduiala și săptămâna lui Abia.

Iar vrând să arate că după Lege, din amândouă părțile născătorilor săi, Ioan era de neam preoțesc, zice: „**iar femeia lui era din fiicele lui Aaron**”, că nu era cu puțință bărbatului să ia femeie de altă seminție, ci dintru aceeași cu a sa (*Numeri* 36, 6-9). Însă „**Elisabeta**” se tâlcuiește „a lui Dumnezeu odihnă”, iar „**Zaharia**”, „pomenire a Domnului”.

1, 6^a: **Și erau amândoi drepți înaintea lui Dumnezeu.**

(1, 6^a) *Facere* 7, 1; 17, 1/3 *Regi* 9, 4/4 *Regi* 20, 3/2 *Paralipomena* 15, 17/ *Iov* 1, 1, 8/ *Psalm* 118, 5

De multe ori unii sunt drepți, dar nu înaintea lui Dumnezeu, ci după arătare și înaintea oamenilor. Iar aceia înaintea lui Dumnezeu erau așa.

1, 6^b: **Umblând fără prihană în toate poruncile și rânduilele⁴ Domnului.**

(1, 6^b) *Facere* 17, 1/3 *Regi* 9, 4/ *Iov* 1, 1, 8/ *Psalm* 118, 5

„**Porunci**” sunt precum să nu preacurvești, să nu furi, iară „**îndreptări**”, precum: „**Cela ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, cu moarte să moară**” (*Levitic* 20, 9), pentru că este cu dreptate aceasta. Să știi însă că poate și „**porunca**” să se numească „**îndreptare**”, ca una ce-l face pe om drept, iar mai vârtos și a lui Dumnezeu fiind îndreptare, că în ziua aceea, ca o îndreptare având Dumnezeu poruncile, ne va osândi pe noi, căci zice: „**De n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, păcat n-ar avea**” (*Ioan* 15, 22), și iarăși: „**Cuvântul pe care l-am grăit lor, acela îi va judeca pe ei**” (*Ioan* 12, 48).

Dar pentru care pricină, după ce a zis „**umblând întru toate poruncile**”, a adaos aceea: „**fără de prihană**”? Ascultă: de multe ori unii umblă în Legea

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „rânduilele”, se găsește „îndreptările”.

lui Dumnezeu, dar toate le fac ca să fie văzuți de oameni. Unii ca aceștia nu sunt fără de prihană. Dar Zaharia și lucra poruncile, și le săvârșea fără prihană, fiindcă nu ca să placă oamenilor le plinea pe acestea.

1, 7: Dar nu aveau nici un copil, deoarece Elisabeta era stearpă și amândoi erau înaintați în zilele lor. (1, 7) Facere 16, 1; 25, 21 / 1 Regi 1, 2

Femeile dreptilor, chiar și cele drepte de multe ori au fost sterpe, ca să cunoști tu că Legea nu cere mulțime de copii trupești, ci duhovnicești.

Și erau amândoi bătrâni și cu trupul și cu duhul, pentru că și cu sufletul îmbătrâniseră, adică sporiseră, „**suișuri în inimă punându-și**” (Psalm 83, 6), și „zi” avându-și viața iar nu „noapte”, ca întru lumină umblând cu bun chip.

1, 8-10: Și pe când Zaharia slujea înaintea lui Dumnezeu, în rândul săptămânii sale, (9) a ieșit la sorti după obiceiul preoției, să tămâieze intrând în templul Domnului. (10) Iar toată mulțimea poporului, în timpul tămâierii era afară și se ruga.

(1, 8) 1 Paralipomena 24, 19 / 2 Paralipomena 8, 14; 31, 2 (1, 9) Ieșire 30, 7 / Levitic 16, 17 / 1 Regi 2, 28 / 1 Paralipomena 24, 19 / 2 Paralipomena 29, 1 / Evrei 9, 6 (1, 10) Levitic 16, 17

„**Înaintea lui Dumnezeu**” numai cei curați slujesc, iară de la cei necurați Își întoarce Dumnezeu fața Sa. Și când i s-a întâmplat a tămâia? Cu adevărat în vremea rugăciunii, când numai arhiereul intra în Sfintele Sfințelor. Ca să fie cunoscut că precum arhiereul acesta intrând în Sfânta Sfințelor a dobândit rod, așa și Domnul Iisus, Arhiereul cel mare cu adevărat, intrând în Sfânta Sfințelor, adică în Ceruri [intrând] cu trupul, a dobândit ca rod al Venirii Sale în trup, a noastră punere întru fii și [a noastră] mântuire (Evrei 4, 14).

1, 11: Și i s-a arătat Îngerul Domnului, stând de-a dreapta altarului tămâierii.

(1, 11) Ieșire 30, 1

Nu tuturor se arată Îngerul, ci numai celor curați cu inima, precum a fost Zaharia.

Iar „**altar al tămâierii**” a zis fiindcă era și un alt altar, al jertfelor.

1, 12-14: Și văzându-l, Zaharia s-a turburat⁵ și frică a căzut peste el. (13) Iar Îngerul a zis către el: Nu te teme, Zaharia, pentru că rugăciunea ta a fost ascultată și Elisabeta, femeia ta, îți va naște un fiu și-l vei numi Ioan. (14) Și bucurie și veselie vei avea și, de nașterea lui, mulți se vor bucura.

(1, 12) Judecători 6, 22; 13, 6, 20 / Daniil 10, 7 / Luca 2, 9 / Faptele Apostolilor 10, 3

(1, 13) Judecători 6, 23 / Luca 1, 60, 63 / Faptele Apostolilor 10, 31 (1, 14) Luca 1, 58 / Ioan 5, 35

Se spăimântează Zaharia pentru că vederea cea neobișnuită și pe Sfinți îi înspăimântează. Dar Îngerul potolește spăimântarea sa. Că pretutindeni

⁵ În ediția de la 1805, în loc de „s-a turburat”, se găsește „s-a spăimântat”.

[în toată vremea] acest semn să-l ai al vedeniilor celor de la Dumnezeu și al celor drăcești. De va începe mintea de la înspăimântare și pe urmă se va așeza, degrab răspândindu-se frica, cu adevărat dumnezeiască este vedenia, iar dacă mai mult va crește frica și înspăimântarea, drăcească este vedenia.

Și pentru care pricină zice Îngerul că s-a auzit rugăciunea lui Zaharia și femeia sa Elisabeta îi va naște fiu, de vreme ce Zaharia nu se ruga pentru fiu, ci pentru păcatele norodului? Zic unii cum că tocmai din pricină că pentru păcatele norodului se ruga, pentru aceasta și avea să nască fiu care să strige: „**Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel Ce ridică păcatul lumii**” (Ioan 1, 29). Așadar, cu cuviință zice către Zaharia Îngerul: „Ți-a fost auzită rugăciunea pentru iertarea păcatelor norodului și vei naște fiu, prin carele se va mijloci iertarea păcatelor lor”. Iar alții așa înțeleg cuvintele Îngerului: „S-a auzit rugăciunea ta, o, Zaharia, și a iertat Dumnezeu păcatele norodului!”. Apoi, ca și cum ar fi zis Zaharia: „De unde este aceasta arătat?”, Îngerul îi grăiește: „Acest semn îți dau ție, că îți va naște ție Elisabeta fiu, întrucât dintru a naște Elisabeta vei fi încredințat că s-au iertat și păcatele norodului”.

1, 15-17: Căci va fi mare înaintea Domnului; nu va bea vin nici altă băutură amețitoare⁶ și încă din pântecetele mamei sale se va umple de Duhul Sfânt. (16) Și pe mulți din fiii lui Israil îi va întoarce la Domnul Dumnezeu lor. (17) Și va merge înaintea Lui cu duhul și cu puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea dreptilor, ca să-I gătească Domnului un popor pregătit⁷.

(1, 15) Numeri 6, 3 / Judecători 13, 14 / Ieremia 1, 5 / Matei 11, 19 / Luca 7, 33 / Galateni 1, 15

(1, 17) Isaia 40, 3 / Maleahi 3, 1, 24 / Matei 11, 14 / Marcu 1, 3; 9, 12 / Luca 1, 76 / Ioan 1, 23

„Mare” se făgăduiește Îngerul că va fi Ioan, însă „înaintea Domnului”, că mulți se zic a fi mari înaintea oamenilor, iar nu înaintea lui Dumnezeu, precum [sunt] fățarnicii. Iar „mare” va fi Ioan cu sufletul, precum „mic” cu sufletul este tot cel care se smintește, că nimeni „mare” fiind, nu se smintește, ci cei mici și puțini la suflet, pentru că zice Domnul: „**Cine va sminti pe unul dintr-aceștia mici**” (Matei 18, 6; Marcu 9, 42).

Și precum cei ce l-au născut pe Ioan, drepti erau înaintea lui Dumnezeu, așa și fiul lor era „mare înaintea Domnului”.

Iar „sicheră” este numită toată băutura ce poate să pricinuiască beție și nu este din rodul viței⁸.

⁶ În ediția de la 1805, în loc de „altă băutură amețitoare”, se găsește „sicheră”.

⁷ În ediția de la 1805, în loc de „popor pregătit”, se găsește „norod mai înainte gătit”.

⁸ Prin „rodul viței” se înțelege „rodul viței de vie”, adică strugurii.

Și Ioan, încă în pântecele maicii sale fiind, s-a umplut de Duhul Sfânt când a venit Maica Domnului către Elisabeta și a săltat pruncul, veselindu-se de venirea Domnului.

Și „a întors inimile părinților către copii”, adică ale evreilor către Apostoli, pentru că „părinți” au fost iudeii, iar „fii” ai acestora Apostolii. Deci a întors inimile iudeilor înspre Apostoli, învățând [cele] pentru Hristos și mărturisind; iar cel care fără de îndoială mărturisește pentru Hristos, îi face vrednici de credință [îi gătește pentru credință] și pe ucenicii săi. Și nu pe toți i-a întors Ioan, ci „pe mulți”; iar Domnul pe toți i-a luminat.

Și precum a lucrat darul [dumnezeiesc] cu duhul lui Ilie, așa și întru Ioan, pentru că și Ilie este înaintemergător al Venirii celei de a Doua, iar Ioan al celei Dintâi. Încă și „cu puterea lui Ilie”, că aceleași pot venirile amândurora și a lui Ilie și a lui Ioan, căci la Hristos aduc. Dar și în alt chip a venit Ioan „cu duhul și cu puterea lui Ilie”, pentru că și el era pustnic și înfrânat la viață și muștrător asemeni lui Ilie.

A întors încă și pe iudeii cei nesupuși întru „înțelepciunea dreptilor”, adică prin învățătura Apostolilor, că înțelepciunea Apostolilor era darul Duhului cel dintru dânșii, de care erau povățuiți.

Și a gătit Domnului „norod mai înainte gătit”, adică gătit spre a primi propovăduirea, precum am zice: când venea vreun Prooroc propovăduind, nu toți credeau, ci cei mai înainte gătiți, adică pregătiți spre aceasta. Pentru că de ar veni cineva noaptea în casă, nu toți îl primesc pe el, ci cei care sunt veghetori și îl așteaptă pe cel care vine, și sunt gătiți spre a-l primi. Așa și Ioan a gătit Domnului norod, dar nu pe cel nesupus, ci pe cel „mai înainte gătit”, adică pregătit spre primirea lui Hristos.

1, 18-20: Și a zis Zaharia către Înger: După ce voi cunoaște aceasta? Căci eu sunt bătrân și femeia mea înaintată în zilele ei. (19) Și Îngerul, răspunzând, i-a zis: Eu sunt Gavriil, cel ce stă înaintea lui Dumnezeu. Și am fost trimis să grăiesc către tine și să-ți binevestesc acestea. (20) Și iată vei fi mut⁹ și nu vei putea să vorbești până în ziua când vor fi acestea, pentru că n-ai crezut în cuvintele mele, care se vor împlini la timpul lor.

(1, 18) Facere 17, 17 (1, 19) Daniil 8, 16; 9, 21 (1, 20) Iezechiil 3, 26 / Luca 1, 64

Măcar deși era drept Zaharia și sfânt, însă la minunea facerii de copii căutând, nu credea cu lesnire, pentru aceea și Îngerul își spune dregătoria sa: „Eu sunt Gavriil, cel ce stau înaintea lui Dumnezeu. Deci de vreme ce nu crezi, să fii surd și neputând a grăi”. Și cu cuviință le-a pătimit Zaharia pe acestea două, adică nici a auzi, nici a grăi, căci ca unul care

⁹ În ediția de la 1805, în loc de „mut”, se găsește „tăcând”.

nu a ascultat, se osândește cu asurzirea, iar ca unul care a grăit împotriva, cu tăcerea.

Însă acestea toate însemnau mai înainte și pe cele ce s-au întâmplat iudeilor. Că precum acesta bătrân fiind și neroditor și necredincios cuvântului, a născut fiu mai mare decât Proorocii, așa și sinagoga și preoția iudeilor, deși se învechise și neroditoare și necredincioasă și neascultătoare se făcuse, însă a născut cu trup pe Cuvântul lui Dumnezeu, pe Stăpânul Proorocilor, Carele născându-Se, cei care mai înainte erau neascultători, s-au strămutat întru credință și buna glăsuire.

1, 21-23: Și poporul aștepta pe Zaharia și se mira că întârzie în templu. (22) Și ieșind, nu putea să vorbească. Și ei au înțeles că a văzut vedenie în templu; și el le făcea semne și a rămas mut. (23) Și când s-au împlinit zilele slujirii lui la templu, s-a dus la casa sa.

Vezi cum iudeii „așteptau” și îngăduiau până ce va ieși Arhiereul? Iară noi creștinii, dacă nu îndată ce intrăm în biserică vom și ieși, socotim că vom pătimi ceva rău.

Și Zaharia „făcea semne” cu mâna norodului, căci poate îl întrebau pricina tăcerii, iar de vreme ce nu putea să grăiască, prin semn le arăta lor aceasta.

Vezi încă și aceasta: că până când nu s-au săvârșit zilele slujbei lui nu s-a dus la casa sa, ci stăruia lângă templu, că era departe cu adevărat de Ierusalim plaiul muntelui, ținutul său. Și cu toate că în Ierusalim avea preotul casa sa, nu-i era slobod lui să iasă afară din curtea templului în vremea săptămânii sale. Iar noi, vai! Cum defăimăm slujbele cele dumnezeiești!

Iar aceasta că „nu putea să grăiască” Zaharia, ci „făcea semn” cu mâna norodului, însemnează petrecerea cea necuvântătoare a iudeilor. Că după ce au omorât Cuvântul, nu pot să dea cuvânt pentru cele ce fac sau grăiesc, ci chiar și ceva proorocesc de îi vei întreba pe ei, li se astupă gura și nu pot să-ți dea cuvânt și răspuns.

1, 24-25: Iar după aceste zile, Elisabeta, femeia lui, a zămislit și cinci luni s-a tăinuit pe sine zicând: (25) Că așa mi-a făcut mie Domnul în zilele în care a socotit să ridice dintre oameni ocara mea.

(1, 24) Sirah 42, 24 (1, 25) 1 Regi 1, 11 / Isaia 42, 1; 54, 14

Înfrânată fiind Elisabeta, se rușina și pentru aceasta „se tăinuia pe sine”, pentru că zămislise la bătrânețe. Și cinci luni se tăinuise pe sine, până când și Maria a zămislit. Iar după ce și aceea [Fecioara Maria] a zămislit și a săltat pruncul în pântecele ei [al Elisabetei], nu se mai tăinuia pe sine, ci se și arăta ca o maică a unui prunc ca acesta, care și mai înainte de a se naște, cu dregătorie proorocească era cinstit.

1, 26-30: Iar în a șasea lună a fost trimis Îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, (27) către o fecioară logodită cu un bărbat care se numea Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria¹⁰. (28) Și intrând Îngerul la ea, a zis: **Bucură-te, ceea ce ești plină de har¹¹, Domnul este cu tine. Bindecuvântată¹² ești tu între femei.** (29) Iar ea, văzându-l, s-a turburat de cuvântul lui și cugeta în sine: **Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?** (30) Și Îngerul i-a zis: **Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu¹³.**

(1, 27) Matei 1, 18 / Luca 2, 4 (1, 28) Judecători 6, 12 / Luca 1, 42; 11, 27

„A șasea lună” o numără pe cea de la zămisirea lui Ioan.

Și zice că s-a logodit Fecioara „cu bărbat din casa lui David”, ca să arate că și ea se trăgea din neamul lui David, pentru că lege era ca amândouă părțile să fie dintru același neam și dintru aceeași familie (*Numeri 36, 6-10*).

Iar fiindcă Evei i-a zis Domnul că în scârbe va naște fii (*Facere 3, 16*), dezleagă această scârbă bucuria care o aduce Fecioarei Îngerul, zicând: **Bucură-te, ceea ce ești cu dar dăruită**”. Și fiindcă Eva s-a blestemat [de către Dumnezeu], aceștia i se zice „**Blagoslovită**”.

Și cugeta pentru închinare în ce chip ar fi aceasta: oare necuvioasă va fi și curvească, precum de la un bărbat către fecioară? Sau dumnezeiască, fiindcă zice: **„Domnul este cu tine”**? Și întâi [Îngerul] potolește de frică inima ei, ca neturburată fiind, să primească răspunsul cel dumnezeiesc,

¹⁰ În ediția de la 1805, în loc de „**Maria**”, se găsește „**Mariam**”. La următoarele versete nu am mai menționat prin note această diferență.

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „**Bucură-te, ceea ce ești plină de har**”, se găsește „**Bucură-te, ceea ce ești cu dar dăruită**”.

¹² În ediția de la 1805, în loc de „**bindecuvântată**”, se găsește „**blagoslovită**”, cu următoarea însemnare: [1805] „Adică laudată, fericită”.

¹³ Tâlcuindu-ne cele despre nunta cea de taină a lui Dumnezeu, Sfântul Simeon Noul Teolog ne spune: „Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos a trimis pe unul din slujitorii Săi, pe Arhanghelul Gavriil, din înălțimea cea sfântă a Sa (*Psalom 101, 20*). Acesta coborând, înfățișează Fecioarei taina și-i spune: **„Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine**”. Și împreună cu cuvântul, a intrat întreg Cuvântul ipostatic și de o ființă al lui Dumnezeu și Tatăl în pântecul Fecioarei și prin venirea și împreună-lucrarea Sfântului Duh, Cel de o ființă, a luat trup înzestrat cu minte și cu suflet din sângele curat al ei și s-a făcut om. Aceasta e, deci, unirea de negrăit și nunta de taină a lui Dumnezeu; și așa s-a făcut schimbul lui Dumnezeu cu oamenii, unindu-Se în chip neamestecat cu ființa și cu firea noastră stricăcioasă și săracă Cel mai presus de fire și de ființă. Deci, Fecioara a zămislit și a născut din două firi, în chip minunat, adică din dumnezeire și omenitate, pe Fiul cel Unul, Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, pe Domnul nostru Iisus Hristos, Care n-a stricat nici fecioria ei și nu s-a despărțit nici de sânul părintesc” (*Filocalia românească* în traducerea Părintelui Dumitru Stăniloae, vol. 6, ed. IBMBOR, București, 1977, p. 155).

pentru că nu era cu putință ca, turburată fiind ea, să audă cu osârdie cele ce aveau să se întâmple.

Iar aceasta ce a zis: „**cu dar dăruită**”, ca și cum ar tâlcui-o zice: „ai aflat dar înaintea lui Dumnezeu, că aceasta este a fi «**cu dar dăruită**», adică a afla dar la Dumnezeu, a plăcea lui Dumnezeu”. Dar aceasta este de obște și la alte femei, pentru că și altele multe au aflat dar la Dumnezeu, însă ceea ce se aduce mai pe urmă nu [este de obște], căci zice Îngerul:

1, 31-33: Și iată vei lua în pântece și vei naște Fiu și vei chema numele lui Iisus. (32) Acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său. (33) Și va împărăți peste casa lui Iacov în veci și Împărăția Lui nu va avea sfârșit.

(1, 31) Facere 16, 11 / Isaia 7, 14; 54, 5 / Matei 1, 21, 23, 25 / Luca 2, 21 (1, 32) 2 Regi 7, 12 / 2 Paralipomena 17, 14 / Psalm 131, 11 / Isaia 9, 6; 16, 5 / Ieremia 23, 5; 33, 17 / Miheia 4, 8 / Evrei 1, 8 (1, 33) 2 Regi 7, 16 / 3 Regi 11, 38-39 / 1 Paralipomena 22, 10 / Psalm 44, 7; 88, 29, 36 / Isaia 9, 7 / Ieremia 23, 5 / Daniil 2, 44; 3, 33; 6, 27; 7, 14, 27 / Miheia 4, 7 / Evrei 1, 8; 12, 28

„**Iată vei lua**” acesta este lucrul cel minunat, de care nici o alta între femei nu s-a învrednicit. Iar „**în pântece**”, a zis ca să arate pe Domnul că din însăși mitra Fecioarei S-a întrupat firește¹⁴.

Și cu dreptate s-a numit „**Iisus**” Cel Care a venit spre mântuirea neamului nostru, căci numele acesta în limba elinească se zice Σωτήριον, adică „mântuire a lui Dumnezeu”. „**Iisus**” dar Σωτήρ, adică „Mântuitor” se tâlcuiește, pentru că și „**Iao**” evreiește, „mântuire” se zice.

Și zice Îngerul: „**va fi mare și Fiul Celui Preaînalt Se va chema**”. Mare cu adevărat a fost și Ioan, însă nu și Fiu al Celui de Sus. Iar Mântuitorul „**mare**” este și pentru că învăța ca Unul Care avea putere (Matei 7, 28-29), și pentru săvârșirea preaslăvitelor minuni (Marcu 1, 27). Și se numește „**Fiu al Celui Preaînalt**”, omul Care se vede, căci fiindcă unul a fost Ipostasul, cu adevărat Fiu al Celui de Sus a fost omul – Fiul Fecioarei. Că și mai înainte de veci Cuvântul a fost Fiu al Celui de Sus, dar nu era numit, nici era cunoscut. Iar după ce S-a întrupat și S-a arătat cu trup, atunci S-a și numit Fiu al Celui Preaînalt, Cel Care se vedea și minunile săvârșea.

Iar „**tron al lui David**”, să nu socotești a fi împărăție simțită, ci dumnezeiască, cu care a împărățit Domnul peste toate neamurile prin propovăduirea cea dumnezeiască. Căci „**casă a lui Iacov**” sunt și cei ce au crezut dintre evrei, încă și cei care din celelalte neamuri au crezut, că aceștia

¹⁴ Mitra este pântecele cel născător, partea cea născătoare a pântecelelui. „Iar Domnul din însăși mitra Fecioarei S-a întrupat firește” arată că după zămislirea din Duhul Sfânt, Domnul Și-a alcătuit trupul după legea firii, din pântecele Preacuratei Fecioare.

sunt cu adevărat „Iacov” și „Israil”. Dar cum se zice că Domnul a șezut pe „tronul lui David”? Ascultă: David a fost „mai mic” între frații lui (1 Regi 16, 11; 17, 14), iar Domnul a fost defăimat și prihănit ca un „mâncător și băutor de vin” (Matei 11, 19) și fecior de teslar (Matei 13, 55), și de frații Lui, feciorii lui Iosif, necinstit (Ioan 7, 5), pentru că nici frații Lui nu credeau întru Dânsul (Marcu 6, 1-6). Domnul făcând bine era gonit (Ioan 7, 1-4) și făcând minuni era prihănit și cu pietre împrășcat (Ioan 10, 32-33). Hristos prin blândețe a biruit și a împărățit și pentru blândețe Crucea primind, a împărățit. Vezi cum se zice că a șezut pe „tronul lui David”? Că precum David a luat împărăția cea simțită, așa și Domnul pe cea gândită, a căreia nu va fi sfârșit. Că nu va fi sfârșit al Împărăției lui Hristos, adică al cunoștinței de Dumnezeu și al creștinătății, că și prigionii fiind, strălucim cu darul lui Hristos.

1, 34-35: **Și a zis Maria către Înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat? (35) Și răspunzând, Îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui Preaînalt¹⁵ te va umbri; pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.**

(1, 35) Judecători 11, 29 / Daniil 9, 24 / Matei 1, 20 / Ioan 1, 14

Nu ca și cum nu ar fi crezut Fecioara, a zis „cum va fi aceasta”, ci ca o înțeleaptă și pricepută, căutând să învețe chipul lucrului, că niciodată nu s-a făcut vreun lucru ca acesta mai înainte, nici după aceea niciodată nu se va mai face. Din această pricină o și iartă pe ea Îngerul și nu o osândește ca pe Zaharia, ci mai vârtos îi tâlcuiește chipul săvârșirii. Pentru că Zaharia cu cuviință se osândește, căci a avut multe pilde, că multe sterpe au născut¹⁶, iar Fecioara nici o pildă nu a avut.

Deci zice Îngerul: „Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine, roditor făcând pântecele tău și zidind trup Cuvântului Celui de o ființă”. Iar „puterea Celui Preaînalt” – este Fiul lui Dumnezeu, pentru că Hristos este „Puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 24) – „te va umbri”, adică „te va acoperi, dinspre toate părțile te va înconjura”. Căci precum găina își umbrește puii săi, pe toți cu aripile sale cuprinzându-i, așa și „Puterea lui Dumnezeu” pe Fecioara toată o au cuprins, și aceasta este „a umbri”.

Iară altul oarecare poate va zice că precum zograful [zugravul] de icoane întâi însemnează izvodul și apoi dă vopseaua de săvârșit [desăvârșit,

¹⁵ În ediția de la 1805, în loc de „Celui Preaînalt”, se găsește „Cel de Sus”.

¹⁶ Între acestea le pomenim aici pe Sarra (Facere 11, 30; 16, 1; 17, 21), Rebeca (Facere 25, 21), Lia (Facere 29, 31) și pe maica lui Samson (Judecători 13, 2-3).

deplin¹⁷], așa și Domnul [a săvârșit], Lui Însuși zidindu-Și trup. Și chipul omului făcându-l întâi, l-a însemnat în pânțele Fecioarei, din sânghiurile celei Pururea Fecioare trup închegând, iar apoi câte puțin închipuindu-l pe el.

Însă este cu îndoială ceea ce zic unii că, îndată ce Domnul a umbrit pânțele Fecioarei, îndată de săvârșit [desăvârșit, deplin] a fost Pruncul¹⁸. Iar alții nu primesc aceasta, că ascultă ce zice: „**pentru aceea și Sfântul care Se va naște din tine**”, adică „puțin câte puțin în pânțele tău crește și nu îndată de săvârșit [desăvârșit, deplin] este”.

Și se astupă de aici gura lui Nestorie, că acela a zis că nu Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat, sălășluindu-Se în pânțele Fecioarei, ci un om de rând¹⁹, din Maria născându-se, pe urmă L-a avut pe Dumnezeu Care îi urma lui [Îl „însoțea” pe omul Iisus]. Audă dar că Acela Care Se naște în pânțele, Acela era Fiul lui Dumnezeu. Și nu unul era purtat în pânțele, iar altul a fost Fiul lui Dumnezeu, ci Unul și Același era Fiul Fecioarei și Fiul lui Dumnezeu.

Și vezi cum a arătat Sfânta Treime: pe Duhul Sfânt [numindu-L], pe Fiul – „**Putere**” [zicându-L], iar pe Tatăl, „**Cel Preaînalt**” numindu-L.

1, 36-38: Și iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea fiu la bătrânețea ei și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă. (37) Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință²⁰. (38) Și a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Și Îngerul a plecat de la ea.

(1, 36) Isaia 54, 6 (1, 37) Facere 18, 14 / Iov 42, 2 / Ieremia 32, 17, 27 / Zaharia 8, 6 / Matei 19, 26 / Marcu 10, 27 / Luca 18, 27 / Romani 4, 21 (1, 38) 2 Regi 7, 28

Poate cineva ar fi intrat în nedumerire cum Elisabeta a fost rudenie a Fecioarei, de vreme ce Fecioara a fost din sămânța lui Iuda, iar Elisabeta

¹⁷ Pentru deslușirea înțelesului acestui cuvânt, vezi și Luca 22, 16, verset în care în ediția de la 1805, în loc de „**nu-l voi mai mânca, până când nu va fi desăvârșit în Împărăția lui Dumnezeu**”, se găsește „**nu voi mai mânca din acestea, până când se vor umplea întru Împărăția lui Dumnezeu**”.

¹⁸ În limbaj contemporan aceasta s-ar numi dezvoltare intrauterină. Astăzi când cu ajutorul aparatelor moderne și a cercetărilor anatomice cunoaștem etapele dezvoltării embrionare, într-adevăr putem spune împreună cu Sfântul Teofilact că trupul și chipul trupesc lui Hristos „câte puțin se închipuie”, până la dezvoltarea deplină, care vestește momentul nașterii. Cu adevărat nu poate fi socotită dreptă ipoteza prin care Pruncul Hristos ar fi fost dintr-o dată deplin, după alcătuirea trupeză (adică având de la zămislire dezvoltarea de la nouă luni), căci atunci Domnul nu ar mai fi urmat cursul firesc al alcătuirii trupului oricărui om, iar Întruparea Sa nu ar mai fi fost desăvârșită. Ori noi bine știm că lucrurile lui Dumnezeu sunt desăvârșite toate, ca ale Unuia Care pe toate le știe, pe toate le ține în palmă și tuturor dă viață și ființă.

¹⁹ Adică un simplu om, un om obișnuit.

²⁰ În ediția de la 1805, în loc de „**că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință**”, se găsește „**că la Dumnezeu nici un cuvânt nu este cu neputință**”.

din fetele lui Aaron. Că Legea poruncea dintru aceeași seminție să se facă nunțile (*Numeri 36, 6-10*); și din această pricină și rudeniile se pot afla întru cei care sunt dintru aceeași seminție. Deci este cu putință a zice cum că din vremea robiei [babilonice] s-au amestecat neamurile. Iară cea mai bună este aceasta: Aaron a luat femeie pe Elisabeta, fiind fiică a lui Aminadav, carele era din seminția lui Iuda. Vezi că dintru început, și de la Aaron, rudenie Elisabetei îi era Născătoarea de Dumnezeu? Că de vreme ce femeia lui Aaron se trăgea din seminția lui Iuda, din care era și Maica Domnului, iară Elisabeta din fetele lui Aaron, cu cuviință rudenie a Născătoarei de Dumnezeu era Elisabeta. Socotește încă și urmarea rudeniei: Elisabeta se numea femeia lui Aaron, Elisabeta și a lui Zaharia, ca și una care dintru aceea se trăgea [dintru Elisabeta lui Aaron].

Dar să vedem ce zice Fecioara: „**Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!**” „Panachidă²¹ sunt de zugrăvit, ceea ce voiește Zograful [Zugravul] să zugrăvească, ceea ce voiește, facă Domnul”, întrucât și ceea ce a zis mai înainte: „**Cum va fi mie aceasta**”, nu a fost a necredinței, ci a poftirii de a învăța chipul săvârșirii. Că de nu ar fi crezut, nu ar fi zis: „**Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!**”

Și învață tu, că „**Gavriil**” se tâlcuiește „om-Dumnezeu”, „**Mariam**” – „Doamnă”, iară „**Nazaret**” – „sfințire”. Deci cu cuviință când a voit Dumnezeu a Se face om, se trimite Gavriil, carele se tâlcuiește „om-Dumnezeu”. Dar și în loc sfânt se face închinăciunea, adică în „Nazaret”, căci unde este Dumnezeu, nimic nu este necurat.

1, 39-42: Și în acele zile, sculându-se Maria, s-a dus în grabă în ținutul muntos, într-o cetate a seminției lui Iuda. (40) Și a intrat în casa lui Zaharia și a salutat²² pe Elisabeta. (41) Iar când a auzit Elisabeta salutarea Mariei, pruncul a săltat în pântecele ei și Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt, (42) și cu glas mare a strigat și a zis: Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este Rodul pântecelui tău.

(1, 39) Iosua 20, 7; 21, 11 (1, 42) Judecători 5, 24 / Luca 1, 28

Auzind Fecioara de la Înger că a zămislit Elisabeta, a mers către aceea, mai întâi bucurându-se pentru binele rudeniei sale, iar mai apoi și ca o

²¹ „Panachida” era denumirea veche a tăbliței, a lemnului pe care urma să se zugrăvească o icoană. În vechime pictorul-iconar era numit „zugrav” – cuvânt derivat, care în forma primară era „zograf”, intrat în limba română din grecescul „zoos grafein”, care înseamnă „scriitor de viață”.

²² În ediția de la 1805, în loc de „a salutat” și „salutarea”, se găsește „a heretisit-o” și „heretisirea”.

înțeleaptă, voind de săvârșit [desăvârșit] a i se adeveri de i-a spus lucruri adevărate cel ce i s-a arătat ei, ca dintru aceasta și pentru sine să nu se îndoiască. Că întemeiată fiind, se temea ca nu cumva să se amăgească. Și aceasta o săvârșea nu ca și cum nu ar fi crezut, ci mai cu dinadinsul, vrând să învețe lucrul ce-i fusese vestit.

Deci la munte locuia Zaharia și, pentru aceasta, a mers acolo. Iar Ioan, oarecare dar mai osebit decât ceilalți oameni luând, „saltă” în pântecele maicii. Pentru aceasta și mai mare este decât Proorocii, căci aceia adică, după ce s-au născut au proorocit, iar acesta, în pântecele maicii fiind, s-a învrednicit de un dar ca acesta. Vezi, dar, că Fecioara s-a închinat Elisabetei, adică a heretisit-o. Deci glasul Fecioarei a fost glas al lui Dumnezeu Care Se întrupase întru dânsa și, pentru aceasta și pe Înaintemergătorul în pântece l-a umplut de dar și l-a făcut a prooroci. Căci câte a zis Elisabeta cu proorocie către Maria, nu au fost graiuri ale Elisabetei, ci ale pruncului său. Iar a Elisabetei numai gura slujea, precum și gura Mariei a slujit Fiului lui Dumnezeu, Care era în pântecele ei. Căci atunci când a săltat pruncul în pântece, atuncea s-a umplut Elisabeta de Duh Sfânt. Iar de nu ar fi săltat pruncul ea nu ar fi proorocit. Deci, precum zic că Proorocii mai întâi se uimeau și de Dumnezeu se insuflau și [doar] apoi prooroceau, așa poate și Ioan, mai întâi a săltat ca și cum uimindu-se și de Dumnezeu insuflându-se, apoi prin gura maicii sale a proorocit. Și ce a proorocit? „**Binecuvântată ești tu între femei**”; apoi fiindcă multe femei sfinte au născut copii necurați, precum Rebeca pe Isav (*Facere 25, 25*), zice „**și binecuvântat este Rodul pântecelui tău**”.

Încă și în alt chip poate a se înțelege [cuvântul] „**Binecuvântată ești tu între femei**”. Ca și cum ar fi întrebat cineva: „Pentru ce?”, adaugă pricina: „Pentru că **«binecuvântat este Rodul pântecelui tău»**”, adică pentru că Dumnezeu este „**Rodul pântecelui tău**”, că numai Dumnezeu este binecuvântat, precum și David zice: „**Binecuvântat este Cel Ce vine**” (*Psalom 117, 26*). Că obișnuiește Scriptura, pe această părțică de cuvânt „și”, ce se numește „sindesmos” – adică „legătură” –, a o lua în loc de „pentru că”; precum aceea: „**Dă-ne nouă ajutor și deșartă este mântuirea omului**” (*Psalom 59, 12*), în loc de „pentru că deșartă este mântuirea omului”. Și iarăși „**Tu Te-ai mâniat și noi am greșit**”, în loc de „pentru că noi am greșit” (*vezi Psalm 77, 65*). Iar „Rod” al pântecelui Născătoarei de Dumnezeu a numit pe Domnul, căci fără de bărbat a fost zămislirea. Căci ceilalți copii sunt roduri ale părinților, iar Hristos numai al pântecelui Născătoarei de Dumnezeu a fost „Rod”, că numai ea singură l-a purtat în pântece pe Acesta.

1, 43-45: **Și de unde mie aceasta să vină la mine Maica Domnului meu? (44) Că iată, cum veni la urechile mele glasul salutării tale, pruncul a săltat de bucurie în pântecele meu. (45) Și fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul**²³.

(1, 45) Ioan 20, 29

Precum mai pe urmă când a venit Hristos să Se boteze, Ioan L-a oprit plin de cucernicie, zicând: „**Nu sunt vrednic**” (Matei 3, 11, 14), așa și acum prin maica sa grăiește: „**Și de unde mie aceasta să vină la mine Maica Domnului meu?**”, mai înainte de a naște pe Domnul, Maică numindu-o pe ceea ce-L purta în pântece. Că la celelalte femei până încă nu au născut, nu se cuvine „maici” a le numi, pentru frica lepădării. Iară la Fecioara nimic de acest fel nu se putea bănuși. „Pentru aceasta și mai înainte de a naște, Maică și Fericită ești tu, o, Marie, care ai crezut că va fi săvârșire celor ce s-au zis ție de la Domnul!”

1, 46-50: **Și a zis Maria: Mărește sufletul meu pe Domnul, (47) și s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu, (48) că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că iată, de acum mă vor ferici toate neamurile. (49) Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic și sfânt este numele Lui. (50) Și mila Lui în neam și în neam spre cei ce se tem de El.**

(1, 46) Ieșire 15, 2 / Psalm 33, 2; 34, 9 / Isaia 61, 10 / Avacum 3, 18 (1, 47) 1 Regi 2, 1 / Psalm 34, 9 / Isaia 61, 10 / Avacum 3, 18 (1, 48) Facere 30, 13 / Maleahi 3, 11-12 / Luca 11, 27 (1, 49) Psalm 70, 20; 110, 2; 125, 3 (1, 50) Ieșire 20, 6 / Psalm 102, 17

Fecioara mai de săvârșit [desăvârșit] încredințându-se, slăvește pe Dumnezeu, în seama Aceluia punând minunea, și nu a ei însăși, căci zice: „Acela a căutat spre mine, smerita, nu eu am căutat aceasta de la Acela. Acela m-a miluit și nu eu de la Acela am cerut aceasta. Și de acum mă vor ferici toate neamurile, nu numai Elisabeta, ci și neamurile tuturor celor care au crezut. Dar pentru ce mă vor ferici? Oare pentru fapta bună? Nu, ci pentru că a făcut cu mine mărire Dumnezeu”.

Iar „**Puternic**” L-a numit pe El, ca nimeni să nu fie necredincios celor zise, socotind cum că nu este cu neputință Domnului a face acestea. Iară „**sfânt**” a zis a fi „**numele Lui**”, arătând că nicidecum nu se va spurca Cel Preacurat, în mitră²⁴ de fecioară zămislindu-Se, ci Sfânt rămâne. „Și mila Sa nu numai la mine, la Maica Sa este, ci și la toți cei care se tem de El”; căci toți cei care nu se tem de El, ci sunt cu totul nevrednici, nu se miluiesc.

²³ În ediția de la 1805, în loc de „**că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul**”, se găsește „**că va fi săvârșire celor spuse ei de la Domnul**”.

²⁴ Vezi prima notă de la Luca 1, 31-33.

Iar „în neam și în neam” zicând că va fi mila lui Dumnezeu, aceasta a arătat, cum că și în neamul cel de acum se miluiesc și în neamul ce va să fie, adică în veacul fără de sfârșit, că și aici iau însutit, iar acolo cu mult mai mult.

Și ia aminte că mai întâi mărește sufletul pe Domnul, apoi „se bucură duhul”, adică, ca și cum am zice că Îl preamărește pe Dumnezeu cel care, după vrednicie, după Dumnezeu călătorește. Creștin te-ai numit, nu micșora vrednicia lui Hristos și numele prin a face cele ce nu se cuvin, ci preamărește-L pe Acesta săvârșind mari și cerești lucruri și atuncea și duhul tău se va bucura, adică darul cel duhovnicesc – pe care l-ai luat prin lucrurile cele mari – va sălta și va spori și nu se va lua înapoi și, zicând așa [astfel], nu va pieri (vezi 1 Corinteni 2).

Încă să știi că Scriptura, în chip obișnuit, pe aceleași pare a le numi „duh” și „suflet”, dar după adevăr le osebește (Galateni 6, 1; Efeseni 1, 17; Coloseni 1, 9), pentru că om „sufletesc” îl numește pe cel care după fire viețuiește și de socotințe omenești se povățuiește – adică pe cel care, când flămânzește mănâncă, pe vrăjmași îi urăște, și, în scurt a zice, nimic mai presus de fire nu izvodește. Iar „duhovnicesc” îl numește pe cel ce covârșește legile firii și nimic omenesc nu socoate [cugetă]. Și aceasta este osebirea dintre „suflet” și „duh” în Scriptură. Iar doftorii poate în alt chip pe acestea le descurcă, dar nouă de Scriptură ne este grijă, iar doftorii prăpădească-se cu bârfelile lor.

1, 51-56: Făcut-a tărie cu brațul Său, risipit-a pe cei mândri în cugetul inimii lor. (52) Coborât-a²⁵ pe cei puternici de pe tronuri și a înălțat pe cei smeriți, (53) pe cei flămânzi i-a umplut de bunătăți și pe cei bogați i-a scos afară, deșerti. (54) A sprijinit²⁶ pe Israil, slujitorul Său, ca să-și aducă aminte de mila Sa, (55) precum a grăit către părinții noștri, lui Avraam și seminției lui, în veac. (56) Și a rămas Maria cu ea ca la trei luni; și s-a înapoiat la casa sa.

(1, 51) 2 Regi 15, 34 / Psalm 32, 10; 76, 14 / Isaia 51, 9; 52, 10 (1, 52) Iov 5, 11 / Psalm 112, 6-7; 146, 6 / Isaia 14, 2-6; 66, 2 (1, 53) 1 Regi 2, 5 / Psalm 21, 29; 33, 11 / Matei 5, 6 (1, 54) Deuteronom 7, 7 / Psalm 97, 3 / Isaia 30, 18; 41, 8 / Ieremia 23, 3; 31, 3, 23 / Luca 1, 27 (1, 55) Facere 17, 19; 22, 18 / Psalm 131, 11-12 / Miheia 7, 25

„Braț” al Tatălui este Fiul. Deci a făcut Dumnezeu și Tatăl tărie și putere împotriva firii, prin Fiul Său. Căci după ce S-a întrupat Fiul, s-a biruit firea pentru că Fecioara a născut, Dumnezeu S-a făcut om și omul s-a făcut Dumnezeu.

²⁵ În ediția de la 1805, în loc de „risipit-a” și „coborât-a”, se găsește „surpat-a”.

²⁶ În ediția de la 1805, în loc de „a sprijinit”, se găsește „a luat”.

Și i-a surpat Domnul pe diavolii cei mândri, scoțându-i pe dânșii din sufletele oamenilor, adică pe unii „în adânc” trimitându-i, iar pe alții „în porci” (Matei 8, 31-32; Marcu 5, 13; Luca 8, 31, 33). Aceasta însă se poate a se înțelege și pentru iudei, pe care Domnul i-a risipit în tot locul, și acum risipiți sunt²⁷. Și „a surpat și pe cei puternici de pe tronuri”, pe demoni zic, care aveau putere peste oameni, și ca „tronuri” aveau sufletele omenești, întru dânsese odihnindu-se. Încă și fariseii sunt „puternici”, ca unii care răpeau pe cele ale săracilor, și „tronuri” aveau ca [unii ce erau] dascăli, de pe care „s-au surpat”.

Și Domnul „a înălțat pe cei smeriți”, adică pe oameni, pe care i-a smerit păcatul, sau pe neamuri, că le-a înălțat pe acestea, punere întru fii dăruindu-le lor, precum și pe „flămânzi”, pe aceiași, pe cei din neamuri zic (că nu aveau Scripturi sau Lege sau porunci), „i-a umplut de bună-tățile” Scripturilor.

Iar pe iudeii cei ce erau „bogați” în Lege și în porunci „i-a scos afară” din Ierusalim – și din cel de Sus și din cel de jos – „deșerti” de toată bunătatea; că nimic nu au acum iudeii, deși li se pare că au.

Și „a luat pe Israil, slujitorul Său”. Sau pentru israelitenii cei simțiți zice aceasta, că multe milioane și dintru aceștia au crezut și s-a împlinit făgăduința cea către Avraam, căci a zis către el Dumnezeu: „Întru sămânța ta se vor binecuvânta toate semințiile pământului” (Facere 22, 18). Sau pentru „Israilul” cel înțelegător zice? Căci tot cel ce vede pe Dumnezeu, „Israil” se zice, că așa însemnează numele tâlcuindu-se: „văzând pe Dumnezeu”; deci „i-a luat” pe aceștia care văd pe Dumnezeu, la moștenirea cerească suindu-i.

Și a rămas Maria împreună cu Elisabeta, „ca la trei luni”, apoi s-a întors la casa ei. Căci de vreme ce avea să nască Elisabeta, se duce Fecioara din pricina mulțimii celor ce aveau să se strângă la naștere – că este cu necuviință pentru o fecioară a se afla la unele ca acestea. Iar cum că s-a întors Fecioara, fiindcă avea să nască Elisabeta, arătat este de aicea: în luna a șasea, după zămisirea Înaintemergătorului, a venit Îngerul către Maria, iar ea „a rămas cu Elisabeta, ca la trei luni” – iată, dar, nouă luni.

²⁷ Din punct de vedere statal și politic se poate spune că risipirea evreilor are azi un curs invers, deoarece se dorește și se depun eforturi pentru întoarcerea evreilor în statul Israel. Înființarea acestei organizații statale s-a realizat în urma hotărârii Adunării Națiunilor Unite (29 noiembrie 1947) prin împărțirea Palestinei între un stat evreu și statele arabe. Astfel, statul Israel a fost proclamat în 14 mai 1948. Iconomia dumnezeiască – lucrătoare și azi asupra poporului iudeu – ne-o adeverește Sfântul Apostol Pavel întru a sa *Epistolă către Romani*, capitolele 10-11.

1, 57-64: **Și după ce s-a împlinit vremea să nască, Elisabeta a născut un fiu. (58) Și au auzit vecinii și rudele ei că Domnul a mărit mila Sa față de ea și se bucurau împreună cu ea. (59) Iar când a fost ziua a opta, au venit să taie împrejur pruncul și-l numeau Zaharia, după numele tatălui său. (60) Și răspunzând, mama lui a zis: Nu! Ci se va chema Ioan. (61) Și au zis către ea: Nimeni din rudenia ta nu se cheamă cu numele acesta. (62) Și au făcut semn tatălui său cum ar vrea să fie numit²⁸. (63) Și cerând o tăbliță, el a scris, zicând: Ioan este numele lui. Și toți s-au mirat. (64) Și îndată i s-a deschis gura și limba și vorbea, binecuvântând pe Dumnezeu²⁹.**

(1, 58) Luca 1, 14 (1, 59) Facere 17, 12 / Levitic 12, 3 (1, 63) Luca 1, 13 (1, 64) Luca 1, 20

A rămas Fecioara cu Elisabeta „ca la trei luni”, poate pentru minunea cea preaslăvită spăimântându-se dar și având trebuință de oarecare mângâiere, pe care voia a o avea dintru a fi împreună cu Elisabeta. Și de vreme ce se apropia nașterea, s-a dus. Iar după aceea, Elisabetei i „s-a împlinit vremea ca să nască”. Se cuvine să luăm aminte, că la cele care nasc nu se zice aceasta: „s-a împlinit vremea să nască”, ci numai acolo se zice, unde cel care se naște este drept. Căci – precum se vede – ne[de]săvârșite și neîmplinite sunt nașterile păcătoșilor³⁰ și mai bine le-ar fi fost lor de nu s-ar fi născut.

Dar pentru care pricină se pune numele după tăierea împrejur? Pentru că mai întâi se cuvine a primi pecetea cea de la Dumnezeu și abia după aceea numele cel omenesc. Iar în alt chip, tăierea împrejur însemnează lepădarea celor trupești. Deci nimeni nu este vrednic a se numi ostaș a lui Dumnezeu și a se scrie numele lui în Cartea Cerurilor, de nu mai înainte va fi lepădat și va fi tăiat [de la el] cele trupești.

²⁸ [1805] Prin semn îl întreba, pentru că nu putea să audă. Zic unii cum că cu o vână [nerv] sunt legate puterile și ale auzului și ale grăirii și pentru aceasta cei care sunt muți din naștere, nici a auzi nu pot. Deci grăirea Zahariei așa se stinsese, precum a celor ce sunt lipsiți de acestea din naștere, fiindcă cu necredință și a auzit și a grăit (după Zigaben).

²⁹ [1805] Vrednic lucru este de cercare, pentru ce nu s-a dezlegat Zaharia de negrăire când s-a născut pruncul, ci numai când a luat numirea numelui? Deci zicem că aceasta s-a săvârșit pentru proorocia Îngerului, că i-a zis lui: „Iată vei fi tăcând [mut] și neputând a grăi, până în ziua ce acestea se vor săvârși” Iar zicând aceasta, fără de îndoială că pe acestea două le-a însemnat: nașterea și numirea; și nu numai nașterea, ci ca să se facă și minunea unirii [dintre părinții pruncului] la punerea numelui (după Zigaben).

³⁰ Credem că aici Sfântul Teofilact grăiește de acei păcătoși care ies nepocăiți din această viață pământească și, astfel, nașterea lor trupească este „ne[de]săvârșită și neîmplinită”, deoarece ei nu au dobândit mântuirea. Și, din pricina țelului cel rău al voinii lor – pe care l-au făcut lucrător în propria viață –, „mai bine le-ar fi fost lor de nu s-ar fi născut”, decât să întorcă spatele dragostei lui Dumnezeu și astfel să se dea ei înșiși veșnicei chinuiri.

Iar Elisabeta, ca o proorociță a grăit pentru nume, că „Ioan” este numele lui. Dar poate și Ioan, el însuși și-a pus numele, că maicii sale el i-a dat din darul său cel proorocesc. Iar neputând Zaharia să arate numele prin semn, cere tăbliță. Și de vreme ce s-a unit într-un gând cu femeia sa pentru numele copilului, se spăimântează toți. Că nu a fost întru rudenia lor cineva cu acest nume, ca să poată cineva a zice că mai înainte vreme au socotit aceasta amândoi.

Iar „Ioan” se tâlcuiește „dar al lui Dumnezeu”; pentru aceasta și tatăl său, îndată umplându-se de dar, proorocește mai înainte pentru Hristos și abia apoi pentru copilul său.

1, 65-75: **Și frica i-a cuprins pe toți care locuiau împrejurul lor; și în tot ținutul muntos al Iudeii s-au vestit toate aceste cuvinte. (66) Și toți care le auzeau le puneau la inimă, zicând: Ce va fi oare, acest copil? Căci mâna Domnului era cu el. (67) Și Zaharia, tatăl lui, s-a umplut de Duh Sfânt și a proorocit zicând: (68) Bindecuvântat este Domnul Dumnezeu lui Israil, că a cercetat și a făcut răscumpărare poporului Său; (69) și ne-a ridicat putere de mântuire³¹ în casa lui David, slujitorul Său, (70) precum a grăit prin gura sfinților Săi Prooroci din veac; (71) mântuire de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor ce ne urăsc pe noi. (72) Și să facă milă cu părinții noștri, ca ei să-și aducă aminte de legământul Său cel sfânt; (73) de jurământul cu care S-a jurat către Avraam, Părintele nostru, (74) ca, fiind izbăviți din mâna vrăjmașilor, să ne dea nouă fără frică³², (75) să-I slujim în sfințenie și în dreptate³³, înaintea feței Sale, în toate zilele vieții noastre.**

(1, 66) 3 Regi 18, 46 / Psalm 79, 18 / Iezechiil 3, 22 / Faptele Apostolilor 11, 21 (1, 67) Ioil 3, 1 / 2 Petru 1, 21 (1, 68) Psalm 40, 13; 71, 18; 110, 9 / Matei 1, 21 / Luca 7, 16 (1, 69) 1 Regi 2, 1 / Psalm 74, 11; 88, 16-17; 131, 17 / Iezechiil 29, 21 / Zaharia 12, 8 (1, 70) Psalm 71, 4 / Isaia 35, 4 / Ieremia 23, 6; 30, 8-10 (1, 71) Psalm 105, 10 (1, 72) Facere 17, 7; 22, 16; 26, 3 / Levitic 26, 42 / 2 Regi 7, 15 / Psalm 97, 3; 110, 5 / Ieremia 31, 33 / Iezechiil 16, 60 / Dan 9, 9 / Evrei 6, 13 (1, 73) 1 Paralipomena 16, 16 / Psalm 104, 9 / Miheia 7, 20 / Evrei 6, 13, 17 (1, 74) Romani 8, 15 / Evrei 2, 15; 9, 14 (1, 75) Efeseni 4, 24 / Coloseni 1, 22 / 1 Petru 1, 15

„Și frica i-a cuprins pe toți”, pentru minunea grăirii Zahariei. Că precum pentru înmulțirea seminției lui Zaharia s-a spăimântat norodul, așa și pentru că el a grăit, ca prin aceste două minuni toți să-l socotească

³¹ În ediția de la 1805, în loc de „putere de mântuire”, se găsește „corn de mântuire”.

³² În ediția de la 1805, în loc de „ca, fiind izbăviți din mâna vrăjmașilor, să ne dea nouă fără frică”, se găsește „să ne dea nouă, fără de frică din mâinile vrăjmașilor noștri izbăvindu-ne”.

³³ În ediția de la 1805, în loc de „în sfințenie și în dreptate”, se găsește „întru sfințenie și întru dreptate”.

pe cel născut că este mai presus decât cei mulți. Iar toate acestea se făceau cu oarecare osebită rânduială, ca vrednic de credință să fie cel care avea să mărturisească pentru Hristos (*Ioan 1, 29, 36*) și toți să se încredințeze, din însăși nașterea lui Ioan, cum că mai presus este decât cei mulți.

Binecuvintează Zaharia pe Dumnezeu pentru că „**i-a cercetat**” pe israeliteni. Căci cu adevărat la „**oile cele pierdute ale casei lui Israil**” (*Matei 10, 6; 15, 24*) a venit Domnul, însă cei mai mulți dintru dânșii n-au voit să primească darul. Pentru aceea și „**i-a cercetat**” pe israelitenii cei adevărați, care sunt cei care au crezut.

Și a ridicat „**corn de mântuire**”, adică putere și împărăție mântuitoare. Căci „**cornul**” înseamnă „putere” (că dobitoacele cele purtătoare de coarne în coarne își au puterea) sau „împărăție” (căci din corn erau unși împărații – *1 Regi 16, 13*). Așadar, ni s-a ridicat nouă „**corn de mântuire**”, Hristos, Care Se părea că doarme, trecând cu vederea păcatele cele multe, și îndelung răbdând turbarea și înfocarea cea întru slujirea idolilor. Însă în vremurile cele „**de pe urmă**” întrupându-Se (*Evrei 1, 2; 1 Petru 1, 20*), S-a sculat și a sfărâmat pe toți dracii care foarte ne urau pe noi, nemaisuferind El a dormi și îndelung a răbda.

Iar „**în casa lui David**” S-a ridicat Domnul, adică în Betleem, pentru că acolo S-a născut. Iar Betleemul este cu adevărat cetate a lui David, precum au grăit Proorocii, căci tot pentru Întrupare au grăit cuvintele acestora (*vezi 1 Regi 17, 15*). Iar Miheia și de „**casa lui David**” – de Betleem adică – pomenește, zicând: „**Și tu, Betleeme, nicicum nu ești mai mic, căci din tine va ieși Povățuitorul**” (*Miheia 5, 1; Matei 2, 1-16*).

„**Și a făcut milă**” nu numai cu cei vii, ci și „**cu părinții noștri**”. Căci darul lui Hristos a ajuns și la aceia care au murit mai înainte vreme, adică nădejde de înviere ne-a dat nouă celor vii și, cu adevărat, vom învia. Iar nu numai noi ne vom învrednici de acest dar, ci și cei care mai înainte au răposat, căci toată firea a dobândit binele. Încă și în alt chip „**a făcut milă cu părinții**”, căci Domnul a împlinit nădejdele, căci câte nădăduiau de la Hristos le-au văzut că s-au săvârșit. Încă și pe fiii lor văzându-i părinții că au dobândit atâtea bunătăți, se bucură, și părtași bucuriei făcându-se, „**mila**” o dobândesc.

Dar de care „**legământ**” și-a adus aminte, și de care „**jurământ**” ce i s-a făcut lui Avraam? Arătat este cu adevărat că de acela ce zice: „**Binecuvântând te voi binecuvânta, și înmulțind te voi înmulți**” (*vezi Facere 17, 1-8*), că s-a înmulțit cu adevărat acum Avraam, fiindcă toate neamurile s-au făcut fiii lui prin credință. Căci precum acela a crezut, așa și acestea prin credință ale lui s-au făcut.

Și ne-a „izbăvit” pe noi de la „vrăjmașul”, „fără de frică”, căci de multe ori vreunii se izbăvesc, însă cu frică și cu multe nevoințe și cu război, iar Hristos, nimic noi ostenindu-ne, pentru noi S-a răstignit, și dintru aceasta, fără de a noastră osteneală ne-a izbăvit pe noi. Dar pentru ce ne-a izbăvit pe noi? Oare pentru a trăi în desfătări? Nu, ci ca „să-I slujim” Lui, nu într-o zi, nici în două, ci în toate zilele – și a-I sluji Lui nu numai prin trupeasca închinăciune și slujbă, ci „întru sfințenie și întru dreptate”. Și este „sfințenie” dreptatea cea către Dumnezeu, iar „dreptate” – cea către oameni; adică, dacă cineva s-ar feri de cele sfinte și nu s-ar atinge de cele dumnezeiești, fără de Dumnezeu³⁴, ci păzește toată cinstea către cele cinstite, unul ca acesta este sfânt. Așijderea și cel care îi cinstește pe părinți este sfânt, căci și aceștia sunt [socotiți] dumnezei de casă³⁵. Iar dacă cineva nu ar fi lacom, răpitor, tâlhar, preacurvar, curvar, unul ca acesta este drept. Deci așa se cuvine a sluji lui Dumnezeu „întru sfințenie”, adică întru cucernicia cea către cele dumnezeiești; și „întru dreptate”, adică întru cea către oameni lăudată petrecere. Și „a sluji înaintea feței Sale”, nu înaintea oamenilor, precum vor a face aceia care vor să placă oamenilor și fățarnicii.

1, 76-80: Iar tu, pruncule, Prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feței Domnului, ca să gătești căile Lui, (77) să dai poporului Său cunoștința mântuirii întru iertarea păcatelor lor, (78) prin³⁶ milostivirea milei Dumnezeului nostru, cu care ne-a cercetat pe noi Răsăritul cel de Sus, (79) ca să lumineze pe cei care șed în întuneric și în umbra morții și să îndrepte picioarele noastre pe calea păcii. (80) Iar copilul creștea și se întărea cu duhul. Și a fost în pustie până în ziua arătării lui către Israil.

(1, 76) Isaia 40, 3 / Maleahi 3, 1; 4, 5 / Matei 3, 3; 11, 10 / Luca 1, 17 (1, 78) Ieremia 23, 5 / Zaharia 3, 8; 6, 12 / Maleahi 3, 20 (1, 79) Isaia 9, 1; 43, 8; 49, 9; 60, 1-3 / Matei 4, 16 / Faptele Apostolilor 26, 18 (1, 80) 1 Regi 2, 21 / Matei 3, 1 / Luca 2, 40

Străin lucru se pare a grăi Zaharia către prunc cele ce le zicea, căci nesimțitor fiind pruncul, nu se cuvenea a vorbi cu dânsul. Dar este cu putință a zice că, precum străină [minunată] a avut pruncul nașterea, fiindcă a săltat și a prorocit în pânțece la venirea Mariei, tot așa nu este de necrezut că a

³⁴ Aici „fără de Dumnezeu” s-ar putea înțelege și „fără de a-L avea pe Dumnezeu”, în sensul în care și Sfântul Nicolae Cabasila spune că prin porunci noi trăim viața lui Hristos și El trăiește viața noastră (vezi cartea acestui Sfânt, intitulată *Tâlcuirea Dumnezeieștii Liturghii și Viața în Hristos*, care a cunoscut după 1990 mai multe reeditări la ed. IBMBOR).

³⁵ Cu sensul de „dumnezei” ai casei lor. Vezi și tâlcuirea de la *Matei 23, 8-12*.

³⁶ În ediția de la 1805, în loc de „prin”, se găsește „pentru”.

înțeles după naștere cele zise de tatăl său. Și zice Zaharia: „Vei merge înaintea feței Domnului, lăsându-mă degrabă”, căci cunoștea Zaharia că după puțină vreme se va lipsi de el, când va voi să fugă „în pustie”.

Dar pentru ce „**va merge înaintea feței Domnului**”? Pentru „**a găti căile Lui**” – iar „**căi**” sunt sufletele întru care umblă Domnul. Deci sufletele le-a gătit Întemernicitorul, ca întru dânsule să umble Hristos. Dar cum le-a „**gătit**” pe acestea? Dând norodului „**cunoștința mântuirii**”, adică Ioan Îl arăta norodului pe Hristos, pentru că Ioan Îl mărturisea pe Iisus, iară această „**cunoștință**” s-a făcut „**întru iertarea păcatelor**”. Că în nici un alt chip nu s-ar fi cunoscut că Domnul Hristos este Dumnezeu, numai dacă ar fi iertat păcatele norodului, că a lui Dumnezeu este a ierta păcatele.

Și dintru „**milostivirile milei**” ni le-a iertat nouă pe acestea, că nu pentru lucrurile noastre, din pricină că nici un bine nu am făcut, ci Acela „**ne-a cercetat pe noi**” dintru înălțime, Care Se numește „**Răsăritul cel de Sus**”, pentru că este „**Soarele Dreptății**”. Și S-a arătat nouă celor ce suntem „**întru întuneric**” – adică întru necunoștință; și „**în umbra morții**” – adică întru păcat. Că două răutăți stăpâneau firea omenească, „**necunoștința de Dumnezeu**”, pe care o aveau elinii, și „**păcatul**” pe care îl aveau evreii, măcar că pe Dumnezeu Îl cunoșteau. Deci s-a arătat firii omenești, ca să lumineze și pe cei ce stăteau „**în întuneric**”, adică întru necunoștință și ne-dumnezeire, dar și pe cei ce ședeau „**în umbra morții**”, adică în păcat (Matei 4, 16). Iar, după [înțelegerea] cuvântul[ui] acesta, precum socotesc, păcatul este „**umbră a morții**”; și precum umbra urmează trupului, așa și unde este moarte, acolo și păcatul îi urmează [este îndeaproape]. Precum adică a murit Adam, de față este și păcatul, că Hristos a murit, însă pentru păcatele noastre. Întrucât cu cuviință se zice că păcatul este „**umbră morții**”, ca și acela care pururea îi urmează acesteia; încă și altele este cu puțință a grăi la acestea și, socotesc că am zis noi, tâlcuindu-l pe Matei³⁷.

Dar, oare, ajunge numai a se arăta „**celor care șed în întuneric**”? Nu. Ci se cuvine să „**și îndrepte picioarele noastre în calea păcii**”, adică a dreptății, căci precum păcatul este vrajbă către Dumnezeu, așa și dreptatea este pace. Deci „**cale a păcii**” este petrecerea întru dreptate, către care Hristos, Cel Care „**a răsărit de Sus**”, a îndreptat picioarele suflețelor noastre.

³⁷ Vezi tâlcuirea de la Matei 4, 14-16.

Iar pruncul „creștea” cu vârsta cea trupească, și „se întărea cu duhul”, că împreună cu trupul creștea și darul cel duhovnicesc; și, cu cât mai vârtos creștea copilul, cu atâta și lucrurile Duhului se arătau, fiindcă vasul putea a le sălășlui pe acestea.

Dar pentru ce era „în pustie”? Ca afară de răutatea celor mulți să petreacă și ca, de nimeni rușinându-se, cu îndrăzneală să mustre; că de ar fi fost în lume poate s-ar fi smedruit³⁸ de dragostele și de prieteșugurile oamenilor. Încă și ca să fie vrednic de credință cel care avea să propovăduiască pentru Hristos, ca unul care era pustnic și mai presus decât cei mulți. Și s-a ascuns „în pustie”, până ce Dumnezeu a binevoit a-l arăta pe el norodului israelitenilor.

³⁸ Cu sensul: s-ar fi întinat/s-ar fi prihănit/s-ar fi stricat, de s-ar fi învoit/s-ar fi amestecat cu dragostea și prieteșugurile cele lumești.

CAPITOLUL 2

*Nașterea lui Hristos. Tăierea împrejur și aducerea în templu. Simeon și Ana.
Iisus la doisprezece ani, vine la Ierusalim¹*

2, 1-7: În zilele acelea a ieșit poruncă de la Cezarul August să se înscrie toată lumea. (2) Această înscriere s-a făcut întâi pe când Quirinius ocârmuia Siria². (3) Și se duceau toți să se înscrie, fiecare în cetatea sa. (4) Și s-a suit Iosif în Galileea, din cetatea Nazaret, în Iudeea, în cetatea lui David, care se numește Betleem, pentru că el era din casa și din neamul lui David, (5) ca să se înscrie împreună cu Maria, cea logodită cu el³, care era însărcinată. (6) Dar pe când erau ei acolo s-au împlinit zilele ca ea să nască, (7) și a născut pe Fiul său, Cel Unul-Născut⁴ și L-a înfășat și L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc de găzduire pentru ei.

(2, 4) 1 Regi 16, 1-4 / Luca 1, 27 / Ioan 7, 42 (2, 5) Matei 1, 18
(2, 7) Isaia 9, 6 / Matei 1, 25; 2, 1 / 2 Corinteni 8, 9

Pentru aceasta s-a făcut înscrierea, ca toți venind în ținuturile lor, să se suie Fecioara la Betleem, ca la o patrie a sa, și așa să Se nască Domnul în Betleem și să se plinească proorocia (*Miheia 5, 1*).

Și se cuvenea, din pricină că un Dumnezeu avea să surpe mulțimea dumnezeilor idolești, ca un împărat să și stăpânească, adică Cezarul.

Iar Hristos Se înscrie dimpreună cu toți, pentru că se cuvenea ca și Domnul dimpreună cu lumea să Se înscrie, ca să sfințească pe cei înscriși și să curme robia. Căci, precum tăindu-Se împrejur, a curmat tăierea împrejur, așa, înscriindu-Se ca un rob, a curmat robia firii noastre; că nu mai sunt robi ai oamenilor cei ce slujesc Domnului, precum Apostolilor le zice: „**Nu vă faceți robi oamenilor**” (1 Corinteni 7, 23). Și, deși cu trupul sunt robi, însă cu duhul sunt slobozi, nerăpindu-se de necredința stăpânilor.

Iar „**Fiul Întâi-Născut**” al Fecioarei L-a numit pe Domnul, măcar că nu s-a născut un oarecare al doilea. Și cu cuviință L-a numit așa, căci

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „*Pentru scrierea lumii. Pentru nașterea lui Iisus din Maria. Pentru păstori. Pentru Simeon. Pentru Ana proorocița. Pentru Iisus când S-a aflat în mijlocul dascălilor*”.

² [1805] Povestește de domnia lui Quirinius, arătând că el făcea cea înscriere [recensământ] a Siriei, și sub a lui stăpânire era Palestina.

³ În ediția de la 1805, în loc de „*cea logodită cu el*”, se găsește „*cea logodită lui muiare*”.

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „*Unul-Născut*”, se găsește „*Întâi-Născut*”.

„întâi-născut” să numește cel care întâi s-a născut, deși al doilea [mai] pe urmă nu s-a născut.

Iar Domnul „**Se culcă în iesle**”, dintru început învățându-ne pe noi smerenia. Însă poate a făcut aceasta și ca să arate cu închipuire că a venit în lumea aceasta, ce este loc al nostru, al celor care ne-am asemănat dobitoacelor celor necuvântătoare. Căci precum ieslea este loc al dobitoacelor necuvântătoare, așa și lumea aceasta este loc al nostru. Deci „**iesle**” este lumea, iar noi – dobitoacele cele necuvântătoare [suntem]. Și ca să ne izbăvească pe noi de starea cea dobitocească și de necuvântare, pentru aceasta, aici a venit Domnul.

2, 8-14: **Și în ținutul acela erau păstori, stând⁵ pe câmp și făcând de strajă noaptea împrejurul turmei lor. (9) Și iată Îngerul Domnului a stătut lângă ei și slava Domnului a strălucit împrejurul lor, și ei s-au înfricoșat cu frică mare⁶. (10) Dar Îngerul le-a zis: Nu vă temeți. Căci, iată vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul. (11) Că vi s-a născut azi Mântuitor, care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. (12) Și acesta vă va fi semnul: Veți găsi un Prunc înfășat, culcat în iesle. (13) Și deodată s-a văzut, împreună cu Îngerul, mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând: (14) Slavă întru cei de Sus lui Dumnezeu⁷ și pe pământ pace, între oameni⁸ bunăvoince!**

(2, 9) Luca 1, 11-12 (2, 10) Isaia 40, 1 (2, 11) Isaia 9, 6 / Matei 1, 16-21; 2, 2 (2, 12) Judecători 6, 17 / Isaia 7, 11 (2, 13) Facere 28, 12; 32, 1-2 / Psalm 102, 20-21; 148, 1-2 / Isaia 44, 23; 49, 13; 57, 19 / Miheia 4, 3 / Apocalipsa 5, 11 (2, 14) Isaia 2, 4; 44, 23; 49, 13; 57, 19 / Miheia 4, 3 / Luca 1, 79; 19, 38 / Romani 5, 1 / Efeseni 1, 12, 17; 2, 17

Păstorii erau „**petrecând**”, adică țărănește cu fluierul cântând, sau în câmp locuind și petrecând. Și se arată lor Îngerul, pentru nerăutatea și năravul lor cel nefățarnic, de vreme ce se adevăresc că și petrecerii dreptilor urmează. Pentru că și dreptii cei vechi, păstori au fost, precum Iacov, Patriarhii, Moise, David. Căci Îngerul nu s-a arătat în Ierusalim fariseilor

⁵ În ediția de la 1805, în loc de „**stând pe câmp și făcând de strajă**”, se găsește „**petrecând**”, cu această notă: [1805] Aici unde s-a pus în limba românească „**petrecând**”, în cea elinească este cuvânt ce unii zic că însemnează „cu fluierul cântând”, iar alții „în câmp petrecând”, adică priveghind, precum arată și Dumnezeiescul acesta Părinte în tâlcuire.

⁶ [1805] „**Slavă a Domnului**” se înțelege aici lumina dumnezeiască; și a strălucit aceasta împrejurul lor, ca să cunoască că Îngerul lui Dumnezeu este cel ce a stat înaintea lor (după Zigaben).

⁷ [1805] „**Slavă întru cei de Sus lui Dumnezeu**” sau „cântare în Ceruri lui Dumnezeu” se poate înțelege.

⁸ În ediția de la 1805, în loc de „**între oameni**”, se găsește „**întru oameni**”.

sau cărturarilor, pentru că aceia erau vase a toată răutatea, iar aceștia, fără de vicleșug fiind, de dumnezeiești vederi s-au învrednicit, arătând Dumnezeu cum că pe cei de la țară și mai simpli decât ceilalți, îndată dintru început i-a ales și propovăduitori i-a făcut, că ei, ducându-se, au propovăduit pentru toate acestea.

Iar Îngerul „**a binevestit bucurie mare, care**”, zice, „**va fi la tot norodul**”, la cel care cu adevărat este norod al lui Dumnezeu. Însă și la tot norodul oamenilor, „**bucurie**” s-a făcut Întruparea lui Dumnezeu.

Și ce arată lauda Îngerilor? Adevărit este că aceasta arată mulțămirea cetelor celor de Sus și bucuria lor pentru că noi, cei de pe pământ, am dobândit faceri de bine. Căci ei zic: „**slavă lui Dumnezeu**”, pentru că acum pe pământ „**pace**” s-a făcut. Că mai înainte firea omenească vrajbă avea către Dumnezeu, iar acum atât s-a împăcat, încât s-a și împreunat cu Dumnezeu, și s-a unit cu El, Cel Care S-a întrupat. Vezi, dar, „**pace**” a lui Dumnezeu către om?

Încă și în alt chip se va înțelege: „**pace**” este Însuși Fiul lui Dumnezeu, căci zice Apostolul: „**El este pacea noastră**” (*Efesenii 2, 14*)⁹. Deci această „**pace**” – adică Fiul lui Dumnezeu – s-a făcut pe pământ.

Și „**întru oameni bunăvoire**”, adică odihnă a lui Dumnezeu, că S-a odihnit acum Dumnezeu și bine îi place „**întru**”, că mai înainte nu binevoia, nici Îi plăcea „**întru oameni**”.

2, 15-18: Iar după ce Îngerii au plecat de la ei, la Cer, păstorii vorbeau unii către alții: Să mergem, dar, până la Betleem, să vedem cuvântul acesta ce s-a făcut și pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut. (16) Și, grăbindu-se, au venit și au aflat pe Maria și pe Iosif și pe Prunc, culcat în iesle. (17) Și văzându-L, au vestit cuvântul grăit lor despre acest Copil. (18) Și toți câți auzeau se mirau de cele spuse lor de către păstori.

(2, 15) Psalm 110, 2-3 (2, 16) Matei 2, 11

Păstorii aceștia sunt închipuire a păstorilor celor duhovnicești, adică a Arhierilor. Deci se cuvine a păzi Arhieriei turma lor și „**a petrece**”¹⁰, adică a cânta [viersui] cele duhovnicești și a învăța norodul; și așa, se vor învrednici de dumnezeiești vederi și auziri.

Iar „**Betleem**” se tâlcuiește „casă a pâinii”; și care alta este casă a pâinii, dacă nu Biserica, întru care se află „**Pâinea**” (*Ioan 6, 35*). Deci lucru al păstorilor celor cuvântători este a căuta „**Pâinea cea din Cer**” (*Ioan 6, 26-68*), și după ce vor vedea „**Pâinea**”, datori sunt și altora a o propovădui, precum și păstorii, văzând Pruncul, și celorlalți au spus.

⁹ Vezi și *Ioan 14, 27; 16, 33; 2 Tesaloniceni 3, 16*.

¹⁰ Vezi nota de la *Luca 2, 8*.

2, 19-20: **Iar Maria păstra¹¹ toate aceste cuvinte, punându-le în inima sa. (20) Și s-au întors păstorii, slăvind și laudând pe Dumnezeu, pentru toate câte auziseră și văzuseră, precum li se spusese.** (2, 19) *Facere 37, 11*

Care „cuvinte” le păzea Fecioara? Unii zic că acele cuvinte pe care i le-a grăit Îngerul și cele câte i le-au spus păstorii. Căci le păzea pe toate acestea și le sălășluia în inima sa, adică le asemuia între ele și din toate o singură socotință afla – cum că Dumnezeu este Fiul ei.

Însă mie mi se pare că aici „cuvinte” se numesc lucrurile, întrucât ceea ce se zice, să fie într-un chip: „Iar Maria păzea toate aceste cuvinte”, adică lucrurile acestea pe care eu acum le zic și le fac graiuri – căci lucrul când se spune, grai se face.

Și s-au întors păstorii, mulțămind lui Dumnezeu „pentru toate”, căci nu erau zavistnici, precum iudeii.

2, 21-24: **Și când s-au împlinit opt zile, ca să-L taie împrejur, I-au pus numele Iisus, cum a fost numit de Înger, mai înainte de a Se zămisli în pântece. (22) Și când s-au împlinit zilele curățirii lor, după Legea lui Moise, L-au adus pe Prunc la Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului, (23) precum este scris în Legea Domnului, că orice întâi-născut de parte bărbătească să fie închinat Domnului¹², (24) și să dea jertfă, precum s-a zis în Legea Domnului, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel.**

(2, 21) *Facere 17, 10-12 / Levitic 12, 3 / Matei 1, 21, 25 / Luca 1, 31* (2, 22) *Levitic 12, 2-6*

(2, 23) *Leșire 13, 2-12; 22, 29; 34, 19 / Numeri 3, 13; 8, 16; 18, 15 / Deuteronom 15, 19*

(2, 24) *Levitic 5, 7; 12, 6-8; 14, 22*

După ce prin Lege s-au dat porunci, cei care le călcau pe acestea erau sub blestem¹³. Deci Domnul Se taie împrejur, ca și într-ună această împlinind Legea – și nimic lăsând la o parte din cele ce aceasta le poruncește –, să ne izbăvească pe noi de blestem.

Și dintru acestea sunt rușinați cei ce zic că după nălucire [închipuire] S-a întrupat Domnul. Căci cum S-a tăiat împrejur, dacă S-a întrupat după nălucire?

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „păstra”, se găsește „păzea”.

¹² În ediția de la 1805, în loc de „că orice întâi-născut de parte bărbătească să fie închinat Domnului”, se găsește „că toată partea bărbătească ce deschide pântecul, sfânt lui Dumnezeu se va chema”.

¹³ „Căci toți câți sunt din faptele Legii sub blestem sunt, că scris este: «Blestemat este oricine nu stăruie într-ună toate cele scrise în cartea Legii, ca să le facă». Iar acum că, prin Lege, nu se îndreptează nimeni înaintea lui Dumnezeu este lucru lămurit, deoarece «dreptul din credință va fi viu». Legea însă nu este din credință, dar cel care va face acestea, va fi viu prin ele. Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se pentru noi blestem; pentru că scris este: «Blestemat este tot cel spânzurat pe lemn»” (*Galateni 3, 10-13*).

Încă este fără de folos a cerca unde este părticica ceea ce s-a tăiat, căci cele ce Scriptura le-a acoperit cu tăcerea, nu se cuvine a le cerca – și asta, mai vartos acolo unde nu este nici un folos. Însă este cu puțință a zice că atunci când s-a tăiat acea părticică, atingându-se de pământ l-a sfințit pe acesta, precum și sângele și apa care au curs din coasta Mântuitorului. Și în felurile în care știe, Domnul a păzit părticica aceasta nevătămată, iar la Înviere iarăși luând-o pe ea, S-a sculat din morți, și întru aceasta fiind nelipsit, de vreme ce și noi, la Înviere, trupul nostru de săvârșit [desăvârșit] îl vom lua.

Și însemnează Evanghelistul că nu îndată ce a zis Îngerul: „**Iată vei lua în pântece și vei naște Fiu**” (*Luca 1, 31*), S-a zămislit Domnul, ci după aceea, când a voit – că vezi ce zice aici de Domnul că „**a fost numit de Înger, mai înainte de a Se zămisli în pântece**”. Încă și de la însuși graiul Îngerului se arată aceasta, că nu a zis „iată ai luat”, ci „**iată vei lua în pântece**”, întrucât dintru aceasta este cu puțință a socoti că întru acel ceas cu adevărat S-a zămislit Domnul. Dar nu întru același minut întru care Îngerul a grăit, ci poate când a săvârșit cuvintele. Însă acestea nu le grăim dogmatisind.

„**Și s-au împlinit zilele curățirii lor, după legea lui Moise**” – bine a zis că „**după Legea lui Moise**”, căci după adevăr Fecioara nu avea nevoie să aștepte zilele curățirii¹⁴, care erau patruzeci de zile, pentru partea bărbătească ce s-a născut. Căci este scris în Lege că „**femeia care va primi întru sine sămânță, și va naște parte bărbătească...**” (*Levitic 12, 2*), iar Fecioara nu a primit sămânță, ci de la Duhul Sfânt a născut, întrucât nu avea nevoie de plinirea acestei rânduieli, însă voind a împlini Legea, s-a suit la templu. Însă de ce pentru partea bărbătească [femeia era necurată] șapte zile, iar pentru partea femeiască îndoite [zile]? Zice Legea că dacă femeia va primi întru sine sămânță și va naște parte bărbătească, va fi necurată șapte zile, iar dacă va naște parte femeiască, este îndoit numărul zilelor necurăției ei (*Levitic 12, 2-5*). Și aceasta pentru că aceea care a născut parte bărbătească un al doilea Adam în lume a adus, iar cea [care a născut] de parte femeiască o a doua Evă a născut, vasul cel putred, vasul cel slab, urciorul cel zdrobit, toiagul înșelăciunii, povățuitoarea neascultării.

Iar ceea ce Legea zice: „**că toată partea bărbătească ce deschide pântecele, sfânt al lui Dumnezeu se va chema**”, cu adevărat numai la Hristos S-a plinit, căci El a deschis pântecele Fecioarei. Pentru că la celelalte maici, bărbatul deschide pântecele.

¹⁴ În Legea Veche, după naștere, zilele necurăției unei femei erau de 7 zile pentru naștere de parte bărbătească și 14 zile pentru parte femeiască. La acestea se adăugau zilele curățirii sângelui femeii, care erau 33 pentru nașterea unui băiat și 66 pentru nașterea unei fete (*vezi Levitic cap. 12*).

Iar Legea a poruncit să aducă jertfă „o pereche de turturele”, arătând cum că facerea copilului este din curată însoțire – că zic unii cum că turtureaua este jivină înfrânată, încât și după ce-și va pierde soața, nu se împreună a două oară cu alta. Iar, dacă nu ar fi avut turturele, atuncea „doi pui de porumbel”, ca spre multă naștere să fie viața aceluși copil – că porumbelul este jivină mult prăsitoare.

2, 25-32: Și iată era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; și omul acesta era drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâierea lui Israil, și Duhul Sfânt era asupra lui. (26) Și lui i se vestise de către Duhul Sfânt¹⁵ că nu va vedea moartea, până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului. (27) Și din îndemnul Duhului a venit la templu; și când părinții au adus înăuntru pe Pruncul Iisus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii, (28) el L-a primit în brațele sale și a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: (29) Acum, slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, (30) că ochii mei văzură mântuirea Ta, (31) pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, (32) Lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului tău Israil.

(2, 25) Luca 2, 38; 24, 21 (2, 26) Psalm 88, 48 / Evrei 11, 5 (2, 29) Facere 46, 30 / Înțelepciune 4, 7 / Filipeni 1, 23 (2, 30) Facere 49, 18 / 1 Regi 2, 1 / Psalm 97, 3 / Isaia 52, 10 / Luca 3, 6 / Tit 2, 11 (2, 31) Isaia 11, 10 (2, 32) Isaia 9, 1; 42, 6; 49, 6; 60, 1-3 / Matei 4, 16 / Ioan 9, 5 / Faptele Apostolilor 13, 47; 26, 18

Nu a fost preot Simeon¹⁶, ci om iubitor de Dumnezeu și aștepta venirea lui Hristos, ca să-I mângâie pe evrei și să-I slobozească din robia cea de sub păcat, încă poate, și de sub romani și de sub Irod. Căci cel care a crezut în Hristos, slobod cu adevărat este, de împărați și de oameni cinstindu-se.

¹⁵ În ediția de la 1805, în loc de „Duhul Sfânt era asupra lui. Și lui i se vestise de către Duhul Sfânt”, se găsește „Duhul Sfânt era preste dânsul. Și era lui făgăduit de la Duhul Sfânt”.

¹⁶ [1805] Zigaben zice pentru primitorul de Dumnezeu Simeon cum că, citind acesta oarecând proorociile cele pentru Hristos și aflând cum că Dumnezeu fiind Se va face om, se întuneca la minte [nu putea cuprinde] ca un om, pentru o taină ca aceasta mai presus de fire. Dintru această pricină și făgăduința a luat hotărâre dumnezeiască, că nu va muri până ce nu va vedea cu ochii săi pe Însuși Hristos. Iar „Hristosul Domnului”, adică „Unsul Domnului” Îl numește pe El, pentru că este de o ființă cu Tatăl, că „Domn” aici pe Tatăl se cuvine a-L înțelege. Scrie tot Zigaben, precum și Meletie al Atinelor, cum că au aflat în oarecare izvoade că zic unii pentru dreptul acesta să fi fost unul din cei șaptezeci de tâlmăcitori ai Dumnezeieștii Scripturi, în zilele lui Ptolemeu Filadelful. Și tâlmăcind aceia proorocia Isaiei, Proorocul zice: „Iată, Fecioara va lua în pântec” (Isaia 7, 14), numai Simeon nu a crezut întru acestea Proorocului, până ce i s-a hotărât lui de la dumnezeiescul Înger că nu va vedea moartea, până ce nu va primi în mâinile sale pe Hristosul Domnului.

Vezi-i pe Apostoli: nu au fost robi ai romanilor? Dar acum îi cinstesc și li se închină lor împărații romanilor¹⁷. Iată, așadar, că acestora, care erau israeliteni, mângâiere li s-a făcut Hristos.

Deci, acest Simeon, fiind îndemnat de Duhul Sfânt, s-a suit la templu atunci când pe Domnul L-a adus Maica Sa și, primindu-L pe Dânsul, Îl mărturisește a fi Dumnezeu, pentru că aceasta a zice: „**Acum, slobozește pe robul Tău, Stăpâne**”, este a aceluia ce mărturisește cum că Acesta este Domn al vieții și al morții. Și vezi cum sfinții legătură socotesc trupul, pentru aceasta și grăiește Simeon: „**acum slobozește**”, ca dintr-o legătură. Iar „**după cuvântul Tău**”, a zis pentru făgăduința pe care a luat-o, că nu va muri până ce nu va vedea pe Hristos. Iar „**în pace**” a zis, în loc de odihnă, că până când trăiește, omul se turbură, după cum și David grăiește (*Psalm 38, 9*), iar murind, este în pace. Încă și în alt fel vei înțelege acest cuvânt „**în pace**”, adică „întru dobândirea nădejzii”. Căci zice Simeon: „Mai înainte de a vedea eu pe Domnul, nu aveam gândurile în pace, așteptându-L pe Dânsul și pururea având grija când va veni. Iar acum, văzându-L pe El și împăcându-mă și lepădând grija, (ca să zic așa) mă slobozesc”.

Iar „**mântuire**” a numit Întruparea Celui Unuia-Născut, pe care „**o a gătit**” Dumnezeu înainte de toți vecii. Și „**înaintea feței tuturor noroadelor**”, această mântuire „**o a gătit**”, căci spre a se mântui lumea și spre a se arăta Întruparea Lui, pentru aceasta S-a întrupat. Iar mântuirea aceasta este „**lumină spre descoperirea neamurilor**”, adică spre luminarea neamurilor celor întunecate și „**slava**” israelitenilor. Căci „**slavă**” Îi este Hristos acelu adevărat norod al lui Israil, pentru că dintr-înșii a răsărit Domnul; și se laudă ei cu Acesta, cei care, după adevăr, sunt cunoscători de bine. Acestea le-a zis Simeon.

---

¹⁷ Când Sfântul Teofilact scria aceste cuvinte, Imperiul roman, deși divizat, avea împărați creștini. Știm, de asemenea, că Sfântul Teofilact a scris *Tâlcuirea Evangheliilor* la cererea împărătesei Maria (devenită mai apoi monahie), spre a fi de folos și fiului ei, prințul Constantin Porfirogenetul. Așadar, cei dintâi destinatari ai *Tâlcuirii* Sfântului Teofilact au fost tocmai „împărații romanilor”. Acum însă, în vremea noastră, se plinesc cuvintele pe care le spune Sfântul Teofan Zăvorâtul: „Când autoritatea monarhică va cădea și poporul își va instala pretutindeni autoguvernarea (republici, democrații), acolo Antihristul își va găsi mediul prielnic pentru activitatea sa. Pentru satana nu va constitui o dificultate să pregătească voci în favoarea renunțării la Hristos, după cum a arătat experiența Revoluției franceze. Atunci nu va fi nimeni care să opună un veto autoritar. Așadar, când astfel de regimuri, gata să se conformeze aspirațiilor antihristice, vor fi instalate peste tot, atunci se va ivi Antihristul” (*Apocalipsa în învățătura Sfinților Părinți*, ed. Icos, 2000, p. 10).

Însă mie mi se pare că și cele ale lui David se potrivesc acestui Simeon: „**Cu lungime de zile îl voi umple pe el, și-i voi arăta lui mântuirea Mea**” (Psalm 90, 16).

2, 33-35: Iar Iosif și mama lui se mirau de ceea ce se vorbea despre Prunc. (34) **Și i-a binecuvântat Simeon și a zis către Maria, mama lui: Iată, Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea¹⁸ multora din Israil și ca un semn care va stârni împotriviri, (35) și prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi.**

(2, 34) Isaia 8, 14; 52, 14 / Matei 21, 44 / Romani 9, 32-33 / 2 Corinteni 2, 16 / 1 Petru 2, 7 (2, 35) Ioan 19, 25

I-a blagoslovit Simeon pe amândoi, iară pe cel care se socotea a fi tată lăsându-l, către cea cu adevărat maică zicea: „**Iată, Acesta este pus spre căderea**” celor ce nu cred, „**și spre ridicarea**” celor care cred. Sau, și într-alt chip: spre „**cădere**” este pus Domnul, adică spre căderea răutăților celor din sufletele noastre, și spre „**ridicare**” a bunătăților. Cade curvia, se ridică întreaga înțelepciune. Încă și într-alt fel se poate a se înțelege: este pus Hristos „**spre cădere**”, în loc de „ca să pătimească El și ca să cadă în moarte” și mulți se vor „**ridica**”, după ce „**va cădea**” El. Deci, pune virgulă după acest cuvânt: „**spre căderea**”, apoi începe „**și ridicarea multora**”¹⁹.

Iar „**semn**” este Crucea, care până acum „**stârnește împotriviri**”, adică nu este primită de cei necredincioși. Încă se mai zice „**semn**” și Întruparea Domnului și străin [neobișnuit, minunat] semn, căci Dumnezeu S-a făcut om, iar Fecioara, Maică. Iar acest „**semn**” – Întruparea lui Hristos – „**stârnește împotriviri**”, pentru că unii trupul Domnului din Cer îl zic a fi, iar alții, după închipuire [nălucire], iar alții altele bârfesc²⁰.

Și zice: „**Prin sufletul tău**” – al Fecioarei – „**va trece sabie**”. Poate pomenește aici necazul care i l-a pricinuit Fecioarei Patima Domnului,

¹⁸ În ediția de la 1805, în loc de „ridicare”, se găsește „scularea”.

¹⁹ În cea de a doua sută a *Capetelor gnostice*, Sfântul Maxim Mărturisitorul, spre tâlcuirea cuvintelor „**a fost pus spre căderea și ridicarea multora**”, ne învață așa: „(43) Prin urmare, să băgăm de seamă de nu cumva e pus spre căderea celor ce privesc creațiunea văzută numai cu simțurile și se țin numai de litera Sfintei Scripturi, ca unii ce nu pot străbate spre duhul cel nou al harului, pentru nebulia lor; și spre ridicarea celor ce privesc duhovnicește făpturile lui Dumnezeu și ascultă duhovnicește cuvintele Lui și se îngrijesc prin purtările cuviincioase numai de chipul dumnezeiesc al sufletului. (44) Acest cuvânt [al Evangheliei], înțeles numai în sens bun, înseamnă că e pus spre căderea patimilor și gândurilor rele din fiecare credincios și spre ridicarea virtuților și a tot gândul iubitor de Dumnezeu” (*Filocalia românească*, ed. Humanitas, București, 1999, p. 182).

²⁰ Aici Sfântul Teofilact pomenește ereziile hristologice.

dar poate numește „săbie” și sminteala cu care s-a smintit, văzând pe Domnul răstignit, căci poate socotea: „Cum e cu putință ca Acela Care S-a născut fără de sămânță, Acela Care a făcut minuni, Acela Care a înviat morții, să fie răstignit și să moară și să fie scuipat?”

Iar ceea ce zice „**ca să se descopere gândurile din multe inimi**”, arată că „se vor descoperi și se vor arăta cugetele multora care s-au smintit; și după ce se vor vădi, vor afla grabnică vindecare, precum și tu, o, Fecioară, te vei descoperi și te vei arăta ce cugeți pentru Hristos, apoi te vei întări în credința cea către El”. Așijderea și Petru, „**s-a descoperit**” când s-a lepădat, dar s-a arătat puterea lui Dumnezeu, a Celuia Care l-a primit pe el prin pocăință. Încă și în alt chip „**s-au descoperit gândurile dintru multe inimi**”, fiindcă și vânzătorul s-a vădit (*Matei 26, 48*), și cei care Îl iubeau pe El s-au arătat, precum era Iosif cel care a venit la Pilat și precum erau și femeile cele care stăteau lângă Cruce (*Ioan 19, 25, 38*).

2, 36-40: **Și era și Ana proorocița, fiica lui Fanuel, din seminția lui Așer, ajunsă la adânci bătrânețe și care trăise cu bărbatul ei șapte ani de la fecioria sa. (37) Și era văduvă, în vârstă de optzeci și patru de ani, și nu se depărta de templu, slujind noaptea și ziua în post și în rugăciuni. (38) Și venind și ea în acel ceas, lăuda pe Dumnezeu²¹ și vorbea despre Prunc tuturor celor ce așteptau mântuire în Ierusalim. (39) După ce au săvârșit toate, s-au întors în Galileea, în cetatea lor Nazaret. (40) Iar Copilul creștea²² și se întărea cu duhul, umplându-Se de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era asupra Lui.**

(2, 36) Psalm 91, 14 (2, 37) Psalm 25, 8 / 1 Timotei 5, 5

(2, 38) Luca 2, 25; 24, 21 (2, 40) 1 Regi 2, 21 / Luca 1, 80; 2, 52

Zăbovește Evanghelistul [Luca] întru povestirea cea pentru Ana, spunându-ne cine-i e tatăl și care e neamul ei, ca să cunoaștem că adevărat grăiește, aducând și pe mulți în chip de martori, pe cei care-i cunoșteau și tatăl și neamul ei.

Deci Ana „se mărturisea Domnului”, adică mulțamea „și vorbea tuturor” pentru Domnul, că El este Mântuitorul și Mângâierea noastră, a celor ce așteptăm izbăvirea.

Iar „după ce au săvârșit toate, s-au întors în Galileea, în cetatea lor Nazaret”, căci era și Betleemul cetate a lor, însă ca o patrie, iară Nazaretul era ca un lăcaș.

²¹ În ediția de la 1805, în loc de „lăuda pe Dumnezeu”, se găsește „se mărturisea Domnului”.

²² În ediția de la 1805, în loc de „creștea”, se găsește „sporea”.

Și creștea Iisus cu trupul, măcar că ar fi putut ca din pântecel Feocioarei în măsura vârstei celei bărbătești să vie, dar atunci s-ar fi părut că nălucire este Întruparea. Pentru aceasta câte puțin crește, iar El crescând, se arăta înțelepciunea Cuvântului lui Dumnezeu. Căci nu după sporire se făcea înțelept – să nu fie aceasta! Ci câte puțin arătând înțelepciunea cea firească, pe potriva vârstei celei trupești, se zice că „sporea și se întărea cu duhul”. Căci dacă întru cât era de mic cu-statul ar fi arătat toată înțelepciunea, s-ar fi părut străină minune. Iar acum, după potriva vârstei, pe cât se putea Se arăta pe Sine, împlinea rânduiala²³. Însă nu primea înțelepciunea – căci ce s-ar fi făcut mai de săvârșit [desăvârșit] decât Cel Care dintru început este de săvârșit [desăvârșit]? –, ci înțelepciunea cea pe care o avea, o arăta puțin câte puțin.

2, 41-50: **Și părinții Lui, în fiecare an, se duceau de sărbătoarea Paștilor, la Ierusalim. (42) Iar când a fost El de doisprezece ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul sărbătorii. (43) Și sfârșindu-se zilele, pe când se întorceau ei, Copilul Iisus a rămas în Ierusalim și părinții Lui nu știau. (44) Și socotind că este în ceata călătorilor de drum, au venit cale de o zi, căutându-L printre rude și printre cunoscuți. (45) Și, negăsindu-L, s-au întors la Ierusalim, căutându-L. (46) Iar după trei zile L-au aflat în templu, șezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i și întrebându-i. (47) Și toți care îl auzeau se minunau de priceperea și de răspunsurile Lui. (48) Și văzându-L rămăseră uimiți, iar mama Lui a zis către El: Fiule de ce ne-ai făcut nouă așa? Iată, tatăl Tău și eu Te-am căutat îngrijorați²⁴. (49) Și El a zis către ei: De ce era să Mă căutați? Oare nu știți că în cele ale Tatălui trebuie să fiu?²⁵ (50) Dar ei n-au înțeles cuvântul pe care l-a spus lor.**

(2, 41) Ieșire 23, 15, 17; 34, 25 / Deuteronom 16, 1 (2, 42) Deuteronom 16, 6

(2, 46) Isaia 53, 2 (2, 47) 3 Regi 10, 18 / Matei 7, 28 / Marcu 1, 22 /

Luca 4, 22, 32 / Ioan 7, 15 (2, 49) Maleahi 3, 1 (2, 50) Luca 9, 45; 18, 34

Se suie Domnul împreună cu părinții la Ierusalim, ca prin toate să arate că nu este potrivnic lui Dumnezeu, nici nu Se împotrivesc celor ce sunt legiuite. Iar „sfârșindu-se zilele” – cele șapte zile ale Paștilor –, Domnul a rămas în Ierusalim și Se întreba cu cărturarii, din Lege întrebându-i pe dânșii, „și toți se minunau”. Vezi cum „sporea” cu

²³ Adică, arătând Domnul înțelepciune pe potriva vârstei, împlinea iconomia mântuirii.

²⁴ În ediția de la 1805, în loc de „Iată, tatăl Tău și eu Te-am căutat îngrijorați”, se găsește „Iată, tatăl Tău și eu dorindu-Te, Te căutam”.

²⁵ În ediția de la 1805, în loc de „Oare nu știți că în cele ale Tatălui trebuie să fiu?”, se găsește „Au n-ați știut că întru cele ce sunt ale Tatălui Meu se cade Mie să fiu?”.

înțelepciunea? Printru a se cunoaște de mulți și a se minuna de El, căci arătarea înțelepciunii Lui aceasta este: „sporirea” Lui²⁶.

Iar Născătoarea de Dumnezeu îl numește pe Iosif „tată”, știind cu adevărat cum că nu este tată, însă pentru iudei, ca să nu socotească ei că din curvie este [Pruncul], „tată” al Lui îl numește pe Iosif. Și în alt chip înțelege: fiindcă purtare de grijă a arătat Iosif, [precum] și slujire întru hrană spre creștere, cu cuviință „tată” pe el l-a numit, oarecum cinstindu-l pe el Sfântul Duh cu numirea de „tată”.

Dar pentru ce Îl căutau pe El? Oare socotind că S-a pierdut, ori S-a rătăcit ca un copil? Să nu fie aceasta! Că nici a preînțeleptei Marii nu era aceasta, ea care a primit pentru Dânsul atâtea descoperiri, nici a lui Iosif, căruia și lui i s-a descoperit că din Duhul Sfânt este. Ci ei Îl căutau pe Domnul, să vadă dacă nu cumva s-a dus de la dânșii, dacă nu cumva i-a lăsat pe ei. Iar după ce L-au aflat, Îl vezi pe El cum le răspunde? Că Fecioara numindu-l pe Iosif „tată” al Lui, Domnul zice: „Nu acesta este tatăl Meu cel adevărat, că, de ar fi fost așa, în casa lui se cuvenea să fiu; ci Dumnezeu este Tatăl Meu – și pentru aceasta, în casa Lui sunt, adică în templul Lui”. Dar „ei nu au înțeles” cele ce Domnul a grăit lor, pentru că taină era aceasta.

2, 51-52: Și a coborât cu ei și a venit în Nazaret și le era supus. Iar mama Lui păstra²⁷ în inima ei toate aceste cuvinte. (52) Și Iisus sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul²⁸ la Dumnezeu și la oameni.

(2, 51) Facere 37, 11 (2, 52) 1 Regi 2, 21, 26 / Luca 1, 80; 2, 40

Domnul Se supunea părinților, pildă dându-ne nouă ca să ne supunem părinților.

Iar Fecioara „păzea în inima ei toate acestea”, pentru că dumnezeiești erau și cele ce se lucrau și cele ce se grăiau de Copil; și nu erau ca ale unuia de doisprezece ani, ci ca ale unui om de săvârșit [desăvârșit].

Și vezi aici cum Evanghelistul, tâlcuind ce este aceea „a spori cu înțelepciunea”, aduce mai pe urmă și „sporea cu vârsta”, arătând că pe cât sporea cu vârsta, Domnul îngăduia ca tot mai mult din înțelepciunea Sa să se arate.

Și înțelepciunea era plină de „dar și la Dumnezeu și la oameni”: adică pe acelea le făcea, care și lui Dumnezeu Îi erau bineplăcute și oamenilor laudate. Iar mai întâi este cuvântul „la Dumnezeu”, și apoi „la oameni”, că întâi se cuvinea lui Dumnezeu a plăcea, și apoi oamenilor.

²⁶ Așadar, cu cât Domnul arăta mai mult oamenilor înțelepciunea Sa, cu atâta aceștia priveau, înțelegeau și socoteau că Pruncul sporește întru înțelepciune, deși El Însuși era Înțelepciunea lui Dumnezeu și desăvârșit dintru început. Vezi tâlcuirea și nota de la Marcu 13, 32-37.

²⁷ În ediția de la 1805, în loc de „păstra”, se găsește „păzea”.

²⁸ În ediția de la 1805, în loc de „harul”, se găsește „darul”.

CAPITOLUL 3

*Predica lui Ioan Botezătorul. Mărturia lui despre Hristos.
Botezul și spița neamului lui Hristos¹*

3, 1-3: În al cincisprezecelea an al domniei Cezarului Tiberiu², pe când Ponțiu Pilat era procuratorul Iudeii, Irod, tetrarh al Galileii, Filip, fratele său, tetrarh al Ituriei și al ținutului Trahonitidei, iar Lisantias, tetrarh al Abileniei, (2) în zilele arhieriei Anna și Caiafa, a fost cuvântul lui Dumnezeu către Ioan, fiul lui Zaharia, în pustie. (3) Și a venit el în toată împrejurimea Iordanului, propovăduind botezul pocăinței, spre iertarea păcatelor.

(3, 2) Ioan 1, 6 (3, 3) Matei 3, 1-2 / Marcu 1, 4

Cu cuviință pomeneste Evanghelistul și vremea și stăpânitorii, ca să arate că stăpânitorii cei din Iuda nu au lipsit până la venirea lui Mesia, iar acum domnea Pilat, om de alt neam, și câte o a patra parte stăpâneau feciorii lui Irod Ascalonitul³. Iar acestea erau spre încredințare că a venit Mesia, după proorocia lui Iacov (*Facere 49, 10*).

Iar Evanghelistul zice: „fost-a cuvântul lui Dumnezeu către Ioan”, ca tu să te înveți cum că nu de sineși fiind îndemnat a venit să mărturisească pentru Hristos, ci de Dumnezeiescul Duh fiind mișcat [îndemnat lăuntric]; căci „cuvânt” ori pe Duhul Sfânt Îl vei înțelege, ori porunca lui Dumnezeu.

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru propoveduirea lui Ioan. Pentru cei ce au întrebat pe Ioan. Pentru Irod și pentru închiderea lui Ioan. Pentru Botezul Mântuitorului. Pentru povestirea neamului lui Hristos”.

² [1805] După ce Irod, ucigătorul de prunci, a murit la doi ani după Nașterea Domnului, Cezarul Gaius a rânduit să nu ia cineva împărăția peste evrei, ci să se împartă între fiii lui Irod și să se dea lui Arhelau Iudeea, și celorlalți celelalte părți, precum arată aici Sfântul Evanghelist. Și i-a numit pe dânșii „tetrarhi”, adică stăpânitori peste a patra parte, pentru că fiecare dintre ei o a patra parte stăpânea. Iar după moartea lui Gaius, Tiberiu a luat împărăția Romei. Și pârât fiind Arhelau de supușii lui, a fost izgonit de către Tiberiu. Și a fost trimis de la Roma, în locul lui, procurator al Iudeii Pilat din Pont. Și din această pricină Evanghelistul Matei zice că Arhelau împărățea în Iudeea (*Matei 2, 22*), iar Evanghelistul Luca zice aici cum că domnea în Iudeea Pilat din Pont (după Zigaben și Meletie al Atinelor).

³ Irod era numit „Ascalonitul” tocmai din pricină că se trăgea din orașul Ascalon o veche cetate a filistenilor, de pe coasta mediteraneană a Palestinei, aflată între orașele Iope și Gaza. Aici era centrul cultului zeiței păgâne Astarte, precum și locul de naștere al lui Irod.

Iar „în pustie” a fost cuvântul lui Dumnezeu către Ioan, pentru că de vreme ce fiii „pustiei”⁴ – adică ai Bisericii celei dintre neamuri –, urmau a se face mai mulți decât cei ai aceleia „care avea bărbat” (*Isaia 54, 1*) – adică a sinagogii iudeilor –, după cuviință s-a făcut cuvântul și porunca lui Dumnezeu, fiind Ioan „în pustie”.

Și Ioan propovăduia noroadelor „botezul pocăinței”, adică mărturisirea păcatelor, iar botezul acesta le ajuta lor „spre iertarea păcatelor”, care iertare se dădea prin Botezul lui Hristos. Căci cu adevărat botezul lui Ioan nu dădea iertarea păcatelor, ci spre iertarea păcatelor folosea și povățuia, adică îi gătea pe oameni ca să primească Botezul lui Hristos, care dă iertarea păcatelor.

3, 4-6: Precum este scris în cartea cuvintelor lui Isaia Proorocul: Este glasul⁵ celui ce strigă în pustie: Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui. (5) Orice vale se va umple și orice munte și orice deal⁶ se va pleca; căile cele strâmbe se vor face drepte și cele colțuroase, drumuri netede. (6) Și toată făptura⁷ va vedea mântuirea lui Dumnezeu.

(3, 6) Psalm 97, 3 / *Isaia 40, 3-5* / *Matei 3, 3* / *Marcu 1, 3* / *Luca 2, 30* / *Ioan 1, 23* / *Tit 2, 11*

„Cale” este petrecerea [viețuirea] cea după Hristos, pe care o poruncește a se găti, căci cât de curând avea să propovăduiască Domnul. Iar „cărări” sunt poruncile Legii, căci pe cele ce acum erau „colțuroase” și strâmbănoage [întortocheate] poruncește „drepte” a le face; pentru că fariseii strâmbănoageau și răzvrăteau poruncile.

Însă se poate înțelege „cale” și sufletul, iar „cărări” înțelegerile și lucrurile sale. Deci se cuvine nouă și sufletul a ni-l găti, dar și lucrurile și înțelegerile noastre „drepte” a le face.

Apoi, ca și cum cineva ar fi întrebat astfel: „Și cum vom plini noi aceasta, pentru că ostenicioasă și grea este fapta cea bună⁸ și multe văi și greutateți are, deopotrivă de la puterile cele viclene și de la patimile cele ce sălășluiesc în noi?” – zice că nici o greutate nu va fi, ci toate fi-vor lesnicioase, căci „orice vale se va umple”; adică puterile noastre firești,

⁴ Aici Sfântul Teofilact se referă la proorocia: „Mai mulți sunt fiii celei părăsite, decât ai celei cu bărbat” (*Isaia 54, 1*) și pe „cea părăsită” o numește „pustie”, ca una care, fiind fără de bărbat, este singură, pustie.

⁵ [1805] Glas se aude mie, de bărbat ce strigă în pustie (după Zigaben).

⁶ În ediția de la 1805, în loc de „deal”, se găsește „măgură”.

⁷ În ediția de la 1805, în loc de „făptura”, se găsește „trupul”.

⁸ Fapta bună este ostenicioasă când este lucrătoare, iar când doar ne îndulcim cu pomenirea ei, nelucrând nimic întru Domnul, nu avem rod decât robia cea către slava deșartă.

care spre lucrul cel bun s-au slăbit, iarăși se vor umplea, și „**orice munte și orice măgură**”, adică puterile cele potrivnice care din pricina mândriei s-au înălțat, se vor smeri, pentru că au slăbit cu adevărat și puterile cele potrivnice, și poftele ce se par a fi întru noi firește, și toate netede s-au făcut, și în „**drepte**” cele strâmbe s-au preschimbat. Pentru că Hristos și puterile cele potrivnice le-a surpat, care aici sunt arătate de „**munți**” și de „**măguri**”, și mișcările noastre cele firești către lucrul cel bun le-a înviat, pe care Evanghelistul le-a numit „**văi pline**”, prin ceea ce zice: „**orice vale se va umple**”. Și pentru aceasta S-a întrupat Domnul, ca firea noastră întru cea dintâi așezare să o întoarcă.

Și zice: „**toată făptura va vedea mântuirea lui Dumnezeu**”, nu numai iudeii și năimiții⁹, ci și toată făptura, căci întru tot pământul s-a vestit Evanghelia.

Și multe altele erau cu putință a se grăi, dar îndeajuns sunt acestea spre luminarea [lămurirea, limpezirea¹⁰] cuvintelor ce s-au zis.

3, 7-9: Deci zicea Ioan mulțimilor care veneau să se boteze de el: Pui de vipere¹¹, cine v-a arătat să fugiți de mânia ce va să fie? (8) Faceți, dar, roade vrednice de pocăință și nu începeți a zice în voi înșivă: Avem tată pe Avraam, căci vă spun că Dumnezeu poate și din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam. (9) Acum securea stă¹² la rădăcina pomilor; deci orice pom care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc.

(3, 7-9) Matei 3, 7-10, 19; 8, 11 / Ioan 8, 39; 15, 6

„**Pui de năpârci**” îi numește pe iudei, ca pe cei care pe părinți și pe maici îi necăjeau. Căci zic unii cum că această jivină, năpârca, se naște rozând pânțele mamei sale. Tot așa, iudeii și pe Prooroci și pe învățători i-au omorât.

Prin „**mânia ce va să fie**” numește muncile [cazneli] cele veșnice; iar „**roade vrednice de pocăință**” sunt nu numai depărtarea de la rău, ci și săvârșirea lucrului celui bun (*Psalm 36, 27*), căci aceasta este cu adevărat roadă și odraslă a pocăinței, a săvârși lucrul cel bun.

„**Și nu începeți a zice întru voi cum că sunteți de neam bun și, nădăjduindu-vă neamului părinților voștri, să vă leneviți de la fapta cea bună;**

⁹ Adică ucenici ai iudeilor, convertiți la iudaism dintre neamurile păgâne.

¹⁰ Prealuminate sunt toate cuvintele Domnului, însă noi le întunecăm cu întunecimea nepriceperii noastre. De aceea spune Sfântul Teofilact „spre luminarea cuvintelor ce s-au zis”, adică „spre lămurirea sau limpezirea înțelesului cuvintelor ce s-au zis”.

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „vipere”, se găsește „năpârci”.

¹² În ediția de la 1805, în loc de „securea stă”, se găsește „securea zace”.

căci și din pietrele acestea va putea Dumnezeu să ridice fii Patriarhului Avraam, precum și puțin mai înainte a făcut – căci pânțele Sarrei și decât pietrele fiind mai tare, s-a umplut de dar spre facere de copii”.

Iar „**secură**” este dumnezeiasca judecată, care retează pe cei nevrednici din această viață. Deci, zice Înaintemergătorul: „De nu vă veți pocăi, vă veți tăia din viață, căci la rădăcina voastră, a pomilor, zace secură”. Și, precum am zis, se înțelege prin „**rădăcină**” viața, însă poate a se înțelege „**rădăcină**” și rudenia lui Avraam, de la a cărui înrudire „**se taie**” cei ce nu sunt vrednici a fi mlădițe ale lui, după cum zice Apostolul (*Romani cap. 11*). Și îndoită este munca [cazna], căci nu numai că păcătosul și neroditorul „**se taie**” din rudenia cea către cei drești, ci și „**se aruncă în foc**”.

3, 10-18: Și mulțimile îl întrebau zicând: Ce să facem, deci? (11) Răspunzând, Ioan le zicea: Cel care are două haine să dea celui ce nu are și cel ce are bucate să facă asemenea. (12) Și au venit și vameșii să se boteze și i-au spus: Învățătorule, noi ce să facem? (13) El le-a răspuns: Nu faceți nimic mai mult decât vă este rânduit. (14) Și îl întrebau ostașii, zicând: Dar noi, ce să facem? Și le-a zis: Să nu asupriți pe nimeni, nici să învinuiți pe nedrept¹³, și să fiți mulțumiți cu solda voastră. (15) Iar poporul, fiind în așteptare și întrebându-se toți despre Ioan în cugetele lor: Nu cumva el este Hristosul? (16) A răspuns Ioan tuturor, zicând: Eu vă botez cu apă, dar vine Cel Care este mai tare decât mine, Căruia nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțămintelor. El vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc, (17) a Cărui lopată este în mâna Lui, că să curețe aria Sa și să adune grâul în jitnița Sa, iar pleava o va arde cu foc nestins. (18) Încă și alte multe îndemnând, propovăduia poporului vestea cea bună¹⁴.

(3, 10) Faptele Apostolilor 2, 37 (3, 11) Luca 11, 41 / 2 Corinteni 8, 14 / Iacov 2, 15-16 / 1 Ioan 3, 17; 4, 20 (3, 12) Matei 21, 31-32 / Luca 7, 29 (3, 14) Ieșire 23, 1 / Levitic 9, 11

(3, 15) Ioan 1, 20 (3, 16) Matei 3, 11 / Marcu 1, 7-8 / Ioan 1, 15, 26 / Faptele Apostolilor 1, 5; 2, 3 (3, 17) Miheia 4, 12 / Matei 3, 12; 13, 30

Ioan sfătuieste trei cete [cinuri, rânduieli] de oameni care au venit la dânsul: noroadele, vameșii și ostașii. Deci pe noroadle le sfătuieste să fie cu luare-aminte la milostenie, poruncindu-le ca „**acela care are două haine să dea și celui ce nu are**”. Iar vameșilor le zice: „**nimic mai mult decât ce este rânduit să nu faceți**”, adică nimic mai mult să nu ceară și

¹³ În ediția de la 1805, în loc de „nici să învinuiți pe nedrept”, se găsește „să nu clevetiți”.

¹⁴ În ediția de la 1805, versetul 18 este acesta: „Multe și altele binevestea norodului, mângâindu-l”.

să silească. Iar ostașilor le zicea să nu răpească ci: „**să fiți mulțumiți cu solda voastră**”, adică cu darurile ce, după obicei, se dau de împărat. Și vezi cum pe noroade, ca unele ce sunt fără de răutate, le sfătuiește să săvârșească oarecare lucru bun, adică să dăruiască, iar pe vameși și pe ostași numai să se depărteze de la rău; căci încă aceștia nu cuprindeau și nici puteau săvârși vreun lucru bun, ci îndestul era lor a nu le săvârși pe cele rele.

Iar alții și după înalta înțelegere tâlcuiesc ceea ce se zice: „**cel care are două haine să dea celui ce nu are**”, căci zic aceștia că „**două haine**” sunt duhul Scripturii și slova [litera] sa. Deci Ioan îl îndeamnă pe cel care le are pe acestea două să dea și celui care e cu totul gol – adică de este cineva care înțelege Scriptura în două chipuri, și după slovă și după duh, să dea celui ce nu are, să-l învețe pe cel ce nu știe și să-i dea lui măcar slova.

Și întru atâta era de mare fapta cea bună a lui Ioan, întru cât toți socoteau pentru dânsul: „**Nu cumva el este Hristosul?**” Deci, o socotință ca acesta fărâmiându-o, zice: „Atât de mare osebire este între mine și Hristos, întru cât eu «**botez cu apă**», iar «**Acela cu Duh Sfânt și cu foc vă va boteza**»”. Și încă și altceva mai zice: „**Că nici cureaua încălțămintelor Lui nu sunt vrednic a o dezlega**”. Și ce înseamnă acestea? Ceea ce zice „**vă va boteza pe voi cu Duh Sfânt și cu foc**”, este vădită după adevăr, pentru că Apostolilor Le-a fost trimis Duhul, și „**limbi de foc**” s-au arătat împărțindu-se lor (*Faptele Apostolilor* 2, 3). Iar aceasta ce zice: „**cureaua încălțămintelor Lui nu sunt vrednic a o dezlega**”, însemnează, după înțelegerea cea de obște, „că nici cea de pe urmă slugă a lui nu sunt vrednic a mă socoti”. Iară după înțelegerea cea mai tainică, sunt două „**încălțăminte**” ale Domnului: pogorârea cea din Cer pe pământ și cea de pe pământ la iad. Și nimeni nu poate dezlega și spune în ce chip au fost aceste două pogorări, nici măcar de va fi asemenea cu Ioan. Căci cine poate spune cum S-a întrupat și cum S-a pogorât Domnul la iad?

Iar ceea ce zice: „**a Cărui lopată este în mâna Lui**”, aceasta înseamnă „că deși vă va boteza pe voi, să nu socotiți că de acum sunteți nevinovați, ci de nu vă veți arăta fără de prihană în viața ce va urma Botezului, vă va arde pe voi cu foc nestins”. Căci „**pleavă**”, este cel ce are minte neroditoare și poartă multă grijă numai de lucrurile cele vremelnice ale vieții acesteia.

Încă „**și multe altele binevestea norodului, mângâindu-l**”, căci cu adevărat învățătura cea bună mângâiere este, și după cuviință se numește „**bunăvestire**”.

3, 19-22: Iar Irod tetrarhul, muștrat fiind de el pentru Irbdiađa, femeia lui Filip, fratele său, și pentru toate relele pe care le-a făcut Irod, (20) a adăugat la toate și aceasta, încât a închis pe Ioan în temniță. (21) Și după ce s-a botezat tot poporul, botezându-Se și Iisus și rugându-Se, s-a deschis Cerul, (22) și S-a pogorât Duhul Sfânt peste El, în chip trupesc, ca un porumbel, și s-a făcut glas din Cer: Tu ești Fiul Meu Cel iubit, întru Tine am binevoit.

(3, 19) Matei 14, 3 / Marcu 6, 17 (3, 20) Matei 4, 12 (3, 21) Matei 3, 13, 16 / Marcu 1, 10 / Ioan 1, 32 (3, 22) Psalm 2, 6 / Matei 3, 17; 17, 5 / Marcu 1, 11 / Luca 9, 35 / Ioan 1, 32

După cuviință grăiește aici Evanghelistul cele pentru Irod, ca și cum ar fi zis așa: „Norodul unele ca acestea socotea pentru Ioan, iar Irod, fiind muștrat de către Ioan, a adăugat și aceasta peste toate, adică a-l închide pe el în temniță”. Deci, minunându-se, Sfântul Luca povestește aceasta, părăndu-i rău că norodul acest fel de părere având pentru Ioan, Irod unele ca acestea a arătat.

Și „s-a deschis Cerul”, ca nouă să ne fie arătat [adeverit] că Botezul tuturor deschide Cerul, pe carele Adam l-a încuiat. Și „S-a pogorât Duhul” peste Iisus, ca dintru aceasta să ne învățăm că și la noi, când ne botezăm, vine Duhul; căci cu adevărat, nu avea trebuință Domnul de Duhul, ci toate pentru noi le face, și El Se face începătură tuturor celor pe care noi aveam să le dobândim mai pe urmă, „ca El să fie Întâi-născut între mulți frați” (Romani 8, 29).

Iar Duhul Sfânt se arată „ca un porumbel”, ca să ne învățăm că se cuvine a fi noi blânzi și în curăție, și că, precum în vremea lui Noe, porumbelul a vestit încetarea mâniei lui Dumnezeu (Facere cap. 8), așa și aicea, Duhul cel Sfânt ne-a împăcat pe noi cu Dumnezeu, potop păcatului făcând [potopind păcatul].

Încă și „Fiu” este numit Domnul Hristos, de la Tatăl fiind trimis glasul, arătându-ne că și nouă, celor ce ne botezăm, punerea cea întru fii ne-a dăruit-o. Iară „întru Tine am binevoit”, în loc de „întru Tine M-am odihnit”.

3, 23-38: Și Iisus Însuși era ca de treizeci de ani când a început (să povăduiască), fiind, precum se socotea¹⁵, fiu al lui Iosif, care era fiul

¹⁵ [1805] Tâlcuind Zigaben aceste cuvinte, zice că Iisus era de treizeci de ani când a început să facă minuni și să învețe. Iar „fiu al lui Iosif” era nu după adevăr, ci după cum li se părea iudeilor. Iosif a fost fiu al lui Eli, Eli a fost fiul lui Matat și așa, pe rând, unul după altul, până la Adam, care a fost al lui Dumnezeu, adică de la Dumnezeu, pentru că lui Adam nu un om i-a fost tată, ci Dumnezeu l-a zidit pe el. Această înțelegere este și la „Cartea neamului lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiu lui Avraam” (Matei 1, 1), căci

lui¹⁶ Eli, (24) fiul lui Matat, fiul lui Levi, fiul lui Melhi, fiul lui Ianai, fiul lui Iosif, (25) fiul lui Matatia, fiul lui Amos, fiul lui Naum, fiul lui Esli, fiul lui Nagai, (26) fiul lui Iosua, fiul lui Matatia, fiul lui Semein, fiul lui Ioseh, fiul lui Ioda, (27) fiul lui Ioanan, fiul lui Resa, fiul lui Zorobabel, fiul lui Salatiel, fiul lui Neri, (28) fiul lui Melhi, fiul lui Adi, fiul lui Cosam, fiul lui Elmadam, fiul lui Er, (29) fiul lui Iosua, fiul lui Eliezer, fiul lui Lorim, fiul lui Matat, fiul lui Levi, (30) fiul lui Simeon, fiul lui Iuda, fiul lui Iosif, fiul lui Ionam, fiul lui Eliachim, (31) fiul lui Melea, fiul lui Mena, fiul lui Matata, fiul lui Natan, fiul lui David, (32) fiul lui Iesei, fiul lui Iobed, fiul lui Booz, fiul lui Sala, fiul lui Naason, (33) fiul lui Aminadav, fiul lui Admin, fiul lui Arni, fiul lui Esrom, fiul lui Fares, fiul lui Iuda, (34) fiul lui Iacov, fiul lui Isaac, fiul lui Avraam, fiul lui Tara, fiul lui Nahor, (35) fiul lui Serug, fiul lui Ragav, fiul lui Falec, fiul lui Eber, fiul lui Sala, (36) fiul lui Cainam, fiul lui Arfaxad, fiul lui Sem, fiul lui Noe, fiul lui Lameh, (37) fiul lui Matusala, fiul lui Enoh, fiul lui Iaret, fiul lui Maleleil, fiul lui Cainam, (38) fiul lui Enos, fiul lui Set, fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu.

(3, 23) Matei 1, 16; 13, 35 / Marcu 6, 3 / Luca 4, 22 / Ioan 6, 42 (3, 27) Matei 1, 12

(3, 31) 2 Regi 5, 14 / Zaharia 12, 13 / Matei 1, 6 (3, 32) Isaia 11, 1 / Matei 1, 4-5

(3, 33) Facere 29, 35; 38, 29; 46, 12 / Matei 1, 2-4 (3, 34) Facere 11, 22, 24, 26; 21, 2-5; 25, 26; 26, 18 /

Matei 1, 2 (3, 35) Facere 11, 24-25; 11, 13-14, 16, 18, 20 (3, 36) Facere 5, 25, 28-29, 32; 6, 10;

9, 18; 10, 22, 24; 11, 10, 12 (3, 37) Facere 5, 9, 12, 15, 18, 21 (3, 38) Facere 5, 3, 6

Domnul S-a botezat, fiind „de treizeci de ani”, căci această vârstă este mai de săvârșit [desăvârșită], și întru aceasta omul este sau bun sau rău.

Iar Luca istorisește neamul Lui, cu rânduială înturnată față de cea a lui Matei¹⁷, ca să arate că Acela Care acum S-a născut cu trup, de la Dumnezeu este; căci bine vezi cum înșirarea neamului, la Dumnezeu se sfârșește. Iar această istorisire a neamului o face și ca să ne învățăm că Domnul pentru aceasta S-a întrupat, ca pe toți strămoșii către Dumnezeu să-i aducă și fii ai Lui să-i facă.

Încă și în alt chip pot a tâlcui: Nu se credea cum că nașterea Domnului este fără de sămânță. Deci, voind să arate Evanghelistul că și altă dată fără de sămânță s-a făcut om, de la cei de jos se suie la Adam și la Dumnezeu, ca și cum ar fi zis nouă: „Dacă nu crezi că Cel de al doilea Adam S-a făcut.

„fiu al lui David” Îl numește pe Hristos, iar pe David fiu al lui Avraam, suind mintea ascultătorilor la făgăduințele lui Dumnezeu cele către dânșii.

¹⁶ În ediția de la 1805 în versetele 24-38, în loc de „fiul lui”, se găsește „care a fost al lui”.

¹⁷ Cu ordine cronologică inversă față de cea arătată de Evanghelistul Matei.

fără de sămânță, suie-te cu mintea la cel dintâi Adam și-l vei afla pe el că s-a făcut de la Dumnezeu, fără de sămânță; și dintru aceasta nu fi necredincios, ci credincios”.

Însă se întrebă unii: „Cum zice Evanghelistul Matei că Iosif este fiu a lui Iacov (*Matei 1, 16*), iar Luca zice aici că este fiu al lui Eli?” – zicând aceștia că este cu neputință ca același Iosif să fie fiu a doi tați. Deci, pentru unele ca acestea zicem: Iacov și Eli au fost frați dintru o mamă, dar din alt tată; și murind Eli fără de fecior, Iacov a luat-o pe femeia lui, ca să-i ridice urmaș dintr-înșea; și așa se spune că Iosif este fiu al lui Iacov, după fire și al lui Eli, după Lege – căci Iacov după fire l-a născut, și dintru această pricină, cu adevărat este fiul său firesc, iar lui Eli îi era fiu numai după Lege. Căci porunca Legea, ca, dacă cineva ar fi murit fără de fii, femeia acestuia să se mărite cu fratele lui și cel care se va naște dintru dânsul să fie socotit că este al celui ce a murit, deși după fire era al celui care era viu (*Deuteronom 25, 5*). Dintru acestea se adeverește că bine zic Evangheliștii, și nu se împotrivesc; căci Matei pe tatăl cel firesc al lui Iosif l-a scris, iar Luca pe cel ce se socotește a fi tată al lui după Lege, adică pe Eli – ca prin amândoi să arate că pentru aceasta S-a născut Domnul, ca atât firea, cât și Legea să o sfințească.

CAPITOLUL 4

Ispita din muntele Carantaniei. Iisus începe să predice în Capernaum și în Nazaret, vindecă pe soacra lui Petru și pe alții¹

4, 1-12: Iar Iisus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan și a fost dus de Duhul în pustie, (2) timp de patruzeci de zile, fiind ispitit de diavolul. Și în aceste zile nu a mâncat nimic; și sfârșindu-se ele, a flămânzit². (3) Și I-a zis diavolul: Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, zi acestei pietre să se facă pâine. (4) Și a răspuns Iisus către El: Scris este că nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu. (5) Și suindu-L diavolul pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă³ toate împărățiile lumii. (6) Și I-a zis diavolul: Ție Îți voi da toată stăpânirea aceasta și strălucirea lor⁴, căci mi-a fost dată mie și eu o dau cui voiesc; (7) deci dacă Tu Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta. (8) Și răspunzând, Iisus i-a zis: Mergi⁵ înapoia Mea, satano, căci scris este: Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui Unuia să-I slujești. (9) Și L-a dus în Ierusalim și L-a așezat pe aripa templului și I-a zis: Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te de aici jos; (10) căci scris este: Că Îngerilor Săi va porunci, pentru Tine, ca să Te păzească; (11) și Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbești de piatră piciorul Tău. (12) Și răspunzând, Iisus i-a zis: S-a spus: Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău.

(4, 1) Judecători 13, 25 / Matei 4, 1 / Marcu 1, 12 (4, 2) Ieșire 34, 28 / 3 Regi 18, 12; 19, 8 / Matei 4, 2 / Marcu 1, 13 (4, 3) Matei 4, 3 (4, 4) Deuteronom 8, 3 / Înțelepciune 16, 26 / Matei 4, 4 (4, 5) Iezechiil 4, 2 / Matei 4, 8 (4, 7) Matei 4, 9 (4, 8) Deuteronom 6, 13; 10, 20 / Iosua 24, 14 / Matei 4, 10 (4, 9) Iezechiil 8, 3 / Matei 4, 5 (4, 10) Psalm 70, 3; 90, 11-12 / Matei 4, 6 (4, 12) Deuteronom 6, 16 / Matei 4, 7

S-a botezat Domnul, ca să sfințească apele pentru noi cei ce voiam a dobândi darul. Iar după ce S-a botezat, este adus de Duhul în munte pustiu,

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru postirea și ispitirea Mântuitorului. Pentru cartea Isaiei ce s-a dat Lui. Pentru Iisus când a fost dus de iudei în munte și a trecut prin mijlocul lor. Pentru cel ce avea duh de drac necurat. Pentru soacra lui Petru. Pentru cei ce s-au vindecat de felurite boli”.

² În ediția de la 1805, în loc de „și sfârșindu-se ele, a flămânzit”, se găsește „și sfârșindu-se ele, mai pe urmă a flămânzit”.

³ În ediția de la 1805, în loc de „într-o clipă”, se găsește „într-o clipeală de vreme”.

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „strălucirea lor”, se găsește „slava lor”.

⁵ În ediția de la 1805, în loc de „mergi”, se găsește „fugi”.

căci Duhul Cel Sfânt Îl ducea pe El spre lupta cea împotriva diavolului. Și Se duce „în pustie”, ca să dea prilej diavolului să-L bântuiască, pentru că, mai vârtos când suntem singuri, ne bântuiește pe noi.

Și postește „**patruzeci de zile**”. Și nu trece peste măsura postului lui Moise (*Ieșire 24, 18; Deuteronom 9, 9*) și a lui Ilie (*3 Regi 19, 8*), ca, nu cumva, dintru aceasta să socotească satana că este mai mare decât acești Prooroci, și astfel să vină să-L bântuiască și pe El, socotind cum că și El este om. Încă [săvârșește Domnul postul la „**patruzeci de zile**”] și ca să nu se pară că după nălucire S-a întrupat.

Iar după Botez este Domnul ispitit, arătându-ne nouă că după Botez ne vor cuprinde și pe noi ispите [adică vom fi ispitiți]. Și postește Domnul, pentru că mare armă întru ispите este postul, dar și pentru că, și noi, după Botez nu la desfătare se cuvine a ne da, ci la postire.

Deci, vrăjmașul, de la lăcomia pântecelui începe a-L bântui pe El, de la care și pe Adam [a început a-l ispiti] (*Facere 3, 6*). Apoi [Îl bântuiește] de la iubirea de averi, arătându-I Lui toate împărățiile lumii. Însă cum I le-a arătat? Oarecare zic cum că Lui în minte I le-a pus înainte pe acestea. Iar noi socotim că nu în minte, ci simțitor I le-a arătat Lui pe acestea, după nălucire făcându-le a se arăta, și nimic închipuind Domnul în minte. Iar a treia oară Îl bântuiește pe Domnul de la iubirea de slavă, căci zice: „**Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te de aici jos**”. Și măgulindu-L pe El, unele ca acestea bârfea, ca măcar de măgulire amăgindu-Se, și vrând a Se arăta pe Sine a fi Fiul lui Dumnezeu, S-ar fi aruncat jos, și așa ar fi cunoscut diavolul Cine este El cu adevărat. Însă vezi cum Domnul cu cuvânt din Scriptură îl alungă pe vrăjmașul: „**Să nu ispитеști pe Domnul Dumnezeuul tău**” (*Deuteronom 6, 16*); căci nu se cuvine întru arătate primejdii a se arunca cineva pe sine, cercând de-i va ajuta Dumnezeu.

Ia aminte încă și aceasta, că mare folos este a ști Scripturile. Căci și Domnul pe satana cu cuvânt din Scripturi l-a alungat, pentru că ceea ce zice: „**nu numai cu pâine va trăi omul**”, a lui Moise este, cuvânt care s-a zis pentru mană, căci mana, măcar că nu era pâine, însă a hrănit norodul (*Deuteronom 8, 3*). Iar cele care zic: „**Domnului Dumnezeului tău să te închini**” și „**să nu ispитеști**”, ale lui Moise sunt și acestea (*Deuteronom 6, 13, 16*).

4, 13-15: Și diavolul, sfârșind toată ispita, s-a îndepărtat⁶ de la El, până la o vreme. (14) Și S-a întors Iisus în puterea Duhului⁷ în Galileea

⁶ În ediția de la 1805, în loc de „s-a îndepărtat”, se găsește „a fugit”.

⁷ În ediția de la 1805, în loc de „în puterea Duhului”, se găsește „întru puterea Duhului”.

și a ieșit vestea despre El în toată împrejurimea. (15) Și învăța în sinagogile lor, slăvit fiind de toți. (4, 14) Matei 4, 12, 23 / Marcu 1, 14 / Ioan 4, 43

Măcar că numai cu trei ispite S-a ispitit Domnul, Luca zice că „a sfârșit toată ispita”, de vreme ce căpetenii ale tuturor ispitelor sunt acestea trei ispite: a lăcomiei pântecelui, a iubirii de averi și a iubirii de slavă.

Deci ispita lăcomiei pântecelui a izgonit-o prin ceea ce a zis: „nu numai cu pâine va trăi omul”, că întâi această ispită I-a fost adusă Lui, precum și lui Adam. Căci pe Adam nici prin averea cea multă nu putea să-l amăgească – pentru că nu era un altul față de care să aibă mai mult, fiind numai el singur –, nici prin mânie – pentru că nu avea împotriva cui să se mânie –, nici prin zavistie; deci, prin pântece l-a amăgit.

Iar ispita iubirii de averi a izgonit-o Domnul prin a nu cădea și nici a se închina înaintea diavolului; că arătându-I toate împărățiile lumii – în chip simțitor, după [întru] nălucire – Domnul nu S-a plecat. Măcar că unii nu pentru împărățiile cele văzute au înțeles-o pe aceasta, ci pentru cele ce se gândesc cu mintea, adică I-a arătat Lui împărăția neînfrânării, împărăția zavistiei, și, în scurt, împărățiile tuturor păcatelor, ca și cum unele ca acestea Lui I-ar fi zis: „De voiești a împărăți peste patimile acestea, că pentru aceasta ai venit, ca, pe toți cei care sunt stăpâniți de mine, să-I răpești, căzând, închină-Te mie; și așa îi vei dobândi pe toți cei peste care sunt sub a mea stăpânire și împărăție”. Iar Domnul a împărăți voiește, însă a împărăți nu cu păcat, nici fără de luptă, ci luptându-Se și biruind. Acest înțeles l-au tâlcuit unii, iar căruia îi este cu plăcere, primească-le pe acestea.

Iar ispita iubirii de slavă a izgonit-o Domnul prin graiul Scripturii ce L-a zis: „Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău”.

O, Doamne, scoate-ne și pe noi de la aceste trei capete ale balaurului! „Și S-a întors Iisus întru puterea Duhului”. Mie mi se pare cum că uitat de dumnezeiasca insuflare S-a întors Iisus, că aceasta este ceea ce zice „întru puterea Duhului”. Deci, tu ia aminte și la Scriptură ce zice, că după ce Domnul l-a biruit pe ispititorul și Și-a arătat puterea Sa, atunci s-a scris aceasta: „întru puterea Duhului”.

Iar ceea ce zice: „a fugit de la El, până la o vreme”, această înțelegere are: diavolul prin două chipuri ale patimilor Îl bântuiește pe Domnul: prin îndulcire și prin întristare; că L-a bântuit pe Domnul prin îndulcire, precum a făcut în munte, și „a fugit de la El, până la o vreme”, adică până în vremea Crucii, căci atunci prin întristare avea să-L bântuiască pe El.

4, 16-21: **Și a venit în Nazaret, unde fusese crescut, și, după obiceiul Său, a intrat în ziua sâmbetei în sinagogă și S-a sculat să citească. (17) Și I s-a dat cartea Proorocului Isaia. Și, deschizând El cartea, a găsit locul unde era scris: (18) Duhul Domnului peste Mine⁸, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima; să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea; să slobozesc pe cei apăsați⁹, (19) și să vestesc anul plăcut¹⁰ Domnului. (20) Și închizând cartea și dând-o slujitorului, a șezut, iar ochii tuturor din sinagogă erau ațintiți asupra Lui. (21) Și El a început a zice către ei: Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre.**

(4, 16) Matei 4, 13; 13, 54 / Marcu 6, 1 (4, 18) Levitic 25, 41 / Isaia 42, 7; 61, 1 / Zaharia 4, 6 / Luca 7, 22 / Faptele Apostolilor 10, 38 (4, 19) Isaia 61, 2 / 2 Corinteni 6, 2

Voia Domnul să Se arate pe Sine israelitenilor, și că de la Dumnezeu și Tatăl a fost „**uns**”, spre a-i mântui pe cei de sub Cer. Și minunat o iconomisește și pe aceasta, mai înainte decât altora celor din Nazaret arătându-Se pe Sine, celor cu care crescuse dimpreună, ca și pe noi să ne învețe ca, mai întâi la ai noștri să le facem bine și pe aceștia să-i învățăm, iar apoi și celorlalți să ne revărsăm iubirea de oameni.

Și dându-I-Se Lui carte[a lui Isaia], a deschis-o și a găsit nu ceea ce s-a nimerit, ci ceea ce a voit El; că, să nu socotești cum că după întâmplare deschizând El cartea s-a aflat locul acela unde erau scrise cele pentru Dânsul, ci El voind, aceasta s-a săvârșit. Și ce era scris? „Duhul Domnului M-a uns pe Mine, adică M-a afierosit, M-a rânduit că să binevestesc săracilor”, adică neamurilor, care, neavând nici Lege, nici Prooroci, cu adevărat erau în multă sărăcie. Iar cei „**zdrobiți cu inima**” erau poate cei din Israil, a căror inimă, mai înainte vreme, era mare și înaltă și casă a lui Dumnezeu, iar mai pe urmă, fiindcă ei s-au închinat idolilor și în multe chipuri păcătuiau, s-a zdrobit inima lor și s-a sfărâmat și, în loc de a fi casă lui Dumnezeu, s-a făcut peștera a tâlharilor. Deci a venit Domnul, ca și pe aceștia să-i tămăduiască și „**robilor**” să le dea iertare, „**orbilor**” vedere să le dea, adică celor din neamuri și celor

⁸ [1805] Ca un om zice aceasta: „**Duhul Domnului peste Mine**”, ca și cum ar fi zis că „Dumnezeirea Domnului, adică a Fiului, este peste Mine Iisus, adică Dumnezeu S-a unit cu Mine, omul”, că aici prin „**Duh**” se cuvine a înțelege Dumnezeirea Fiului. Iar „Duhul Domnului este peste Mine, ca să se mântuiască oamenii”, căci aceasta se înțelege întru cele din afară, și adevărată este aceasta din cuvântul cel ce este împreună: „**pentru care**”, adică „pentru această pricină M-a uns pe Mine, omul, căci nu M-a uns cu untdelemn, precum erau unși împărații, ci cu Dumnezeirea” (după Zigaben).

⁹ În ediția de la 1805, în loc de „**să slobozesc pe cei apăsați**”, se găsește „**să slobozesc întru ușurare pe cei sfărâmați**”.

¹⁰ În ediția de la 1805, în loc de „**anul plăcut**”, se găsește „**anul primit**”.

din Israil, că amândouă aceste părți, deopotrivă erau și robite de satana și oarbe. Încă se pot înțelege acestea și pentru cei morți, căci și aceștia robi fiind și sfârâmați, s-au slobozit din stăpânirea iadului, prin Înviere.

Încă a propovăduit Domnul și „an primit”. Și care era „anul cel primit”? Poate adică și veacul ce va să fie, pentru care a propovăduit Domnul zicând: „În ziua aceea nu Mă veți întreba pe Mine nimic” (Ioan 16, 23), și iarăși: „Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce vor auzi vor învia” (Ioan 5, 25), și „plăcut” este anul acela, adică poftit și dorit dreptilor, an pe care îl așteaptă toți cei care, aici, în lumea aceasta, sunt după adevăr lucrători ai faptei celei bune. Dar și vremea Venirii în trup a Domnului este „an primit”, pentru care și Pavel zice: „Acum este vreme bine primită, acum este ziua mântuirii”¹¹ (2 Corinteni 6, 2).

Și după ce Domnul a citit acestea, a zis: „Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre”, luminat pe Sine arătându-Se celor care-L auzeau, cum că El este Acela pentru Care s-au scris acestea.

4, 22-30: Și toți Îl încuviințau¹² și se mirau de cuvintele harului, care ieșeau din gura Lui și ziceau: Nu este, oare, Acesta fiul lui Iosif? (23) Și El le-a zis: Cu adevărat Îmi veți spune această pildă: Doctore, vindecă pe tine însuși! Câte am auzit că ai făcut în Capernaum, fă și aici în patria Ta. (24) Și le-a zis: Adevărat zic vouă, că nici un Prooroc nu este bine primit în patria sa. (25) Și adevărat vă spun că multe văduve erau în zilele lui Ilie, în Israil, când s-a închis cerul trei ani și șase luni, încât a fost foamete mare peste tot pământul. (26) Și nici la una din ele n-a fost trimis Ilie, decât la Sarepta Sidonului, la o femeie văduvă. (27) Și mulți leproși erau în Israil în zilele Proorocului Elisei, dar nici unul dintre ei nu s-a curățat, decât Neeman Sirianul. (28) Și toți, în sinagogă, auzind acestea, s-au umplut de mânie. (29) Și sculându-se, L-au scos afară din cetate și L-au dus până pe sprânceana muntelui, pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce în prăpastie; (30) iar El, trecând prin mijlocul lor, S-a dus.

(4, 22) Psalm 44, 2-3 / Cântarea Cântărilor 5, 16 / Matei 13, 54 / Marcu 6, 1, 3 / Luca 2, 47; 3, 23 / Ioan 6, 42; 7, 27 (4, 23) Sirah 18, 20 (4, 24) Matei 13, 57 / Marcu 6, 4 / Ioan 4, 44 (4, 25) 3 Regi 17, 9 / Iacov 5, 17 (4, 26) 3 Regi 17, 10 (4, 27) 4 Regi 5, 14

Auzind noroadele cele care se grăiau de Hristos, „se mirau de cuvintele harului care ieșeau din gura Lui”, și minunându-se, își băteau joc de El, zicând: „Au nu este acesta feciorul lui Iosif teslarul?” Măcar că

¹¹ Aici, în ediția 1988 a Sfintei Scripturi se găsește: „Iată acum vreme potrivită, iată acum ziua mântuirii”.

¹² În ediția de la 1805, în loc de „încuviințau”, se găsește „mărturiseau”.

cu ce ar împiedica aceasta a fi El minunat și închinat? Nu-L vezi pe El câte face? Nu auzi câte zice? Apoi de ce îți bați joc de tatăl Lui? De bună seamă că, după adevăr, se cuvine a zice pentru dânșii: **„Iată norod nebun și fără inimă! Ei au ochi și nu văd, urechi au, dar nu aud”** (Ieremia 5, 21).

Dar Domnul ce le răspunde lor? **„Cu adevărat îmi veți spune Mie: Câte am auzit că ai făcut în Capernaum, fă și aici în patria Ta”**, că aceasta este ceea ce zice: **„Doctore, vindecă pe tine însuși!”** – iar acesta era un cuvânt de obște la iudei, care li se spune doctorilor celor bolnavi. „Dar Eu vă zic vouă că aș fi făcut multe semne și aici la voi, cei care sunteți dintr-o patrie cu Mine, însă cunosc patima cea de obște și care tuturor li se întâmplă, anume că sunt defăimate și cele mai alese lucruri atunci când nu sunt rare, ci sunt în toată vremea și se fac obișnuite; și toți, cu slobozenie, pot a le dobândi pe ele. Căci pururea obișnuiesc oamenii ca, la cele ce sunt neobișnuite și rare, și a lua aminte, și a se minuna; iar pe cele ce sunt de obște și obișnuite, a le defăima. Pentru aceasta, nici un Prooroc nu este cinstit întru patria sa, ci, dacă de altundeva ar veni, se minunează de el. Asemenea s-a făcut și cu Ilie: văduvele din Iudeea nu l-au primit, iar cea din Sarepta Sidonului l-a primit; iar Elisei pe leprosul cel străin l-a curățit, fiindcă a arătat credință întru el, căci cunoscute și cei de o patrie nu credeau în el, și pentru aceasta nu s-au curățit. Așijderea, dar, și Eu, vouă, adică celor de o patrie cu Mine, nu vă par Eu a fi minunat, ci sunt defăimat, și pentru aceasta nici semne nu fac. Iar celor din Capernaum, părăndu-Mă a fi minunat, și semne fac, și sunt primit de dânșii”.

„Și toți, în sinagogă, auzind acestea, s-au umplut de mânie”, cuuviință fiind a se minuna ei; și se ispiteau **„să-L arunce în prăpastie”**, iar El, **„trecând prin mijlocul lor, S-a dus”**, nu fugind de pătimire, ci așteptând vremea, căci El a venit ca să pătimească pentru noi. Dar, pentru că acum era numai la începutul propovăduirii, nu se cuvenea ca să Se dea pe Sine morții, ci numai după ce îndeajuns ne va învăța, atunci să Se săvârșească; întrucât dintru acestea este adevărat că nici atunci când S-a răstignit, nu fără de voie S-a răstignit, ci de bună voie S-a dat pe Sine morții.

Și să știi cum că **„patria”** Proorocilor este Sinagoga iudeilor, întru care sunt necinstiți Proorocii, că nu sunt primiți, iar noi, cei străini, i-am primit pe ei, pentru că **„văduva”**, adică Biserica cea dintre neamuri, l-a primit pe **„Ilie”**, cuvântul cel proorocesc, **„foamete”** duhovnicească fiind în Iudeea, **„foamete mare”** de a auzi cuvântul lui Dumnezeu (Amos 8, 11). Iar pentru această **„văduvă”** Proorocul zice că: **„Mai mulți sunt fiii celei părăsite, decât ai celei cu bărbat”** (Isaia 54, 1) și încă: **„Cea stearpă va naște de șapte ori, iar cea cu copii mulți va fi neputincioasă”** (1 Regi 2, 5).

4, 31-37: **Și S-a coborât la Capernaum, cetate a Galileii, și îi învăța sâmbăta. (32) Și erau uimiți de învățătura Lui, căci cuvântul Lui era cu putere**¹³. (33) **Iar în sinagogă era un om, având duh de demon necurat, și a strigat cu glas tare: (34) Lasă! Ce ai cu noi, Iisuse Nazarinene? Ai venit ca să ne pierzi? Te știi cine ești: Sfântul lui Dumnezeu. (35) Și l-a certat Iisus, zicând: Taci și ieși din el. Iar demonul, aruncându-l în mijlocul sinagogii, a ieșit din el cu nimic vătămându-l. (36) Și frică li s-a făcut tuturor**¹⁴ și spuneau unii către alții, zicând: **Ce este acest cuvânt? Că poruncește duhurilor necurate, cu stăpânire și cu putere, și ele ies. (37) Și a ieșit vestea**¹⁵ despre El în tot locul din împrejurimi.

(4, 31) Matei 4, 13 / Marcu 1, 21 (4, 32) Matei 7, 28-29 / Marcu 1, 22 / Luca 2, 47 / Ioan 7, 46 / Tit 2, 15 (4, 34) Marcu 1, 23-24

De vreme ce, pe cei necredincioși nici cuvântul, nici învățătura nu îi trage spre credință, pentru aceasta Domnul aduce săvârșirea minunilor, ca pe oarecare doctorie prea lucrătoare. Așadar, face Domnul minuni în Capernaum, căci foarte necredincioși erau aceștia, și de mult ajutor aveau trebuință spre [a căpăta] credință. Din această pricină, după ce i-a învățat din destul – și aceasta ca Unul Care avea stăpânire, căci nu zicea: „**Acestea grăiește Domnul**” (*Isaia 66, 12*), ci „**Eu zic vouă**” (*Matei 5, 44; 19, 9; Luca 11, 9; 16, 9*), că nu era ca unul dintre Prooroci, ci cu adevărat Fiul lui Dumnezeu –, după aceea săvârșește și minunea, și-l tămăduiește pe cel îndrăcit. Iar dracul mai întâi își mărturisește vrăjmășia, ca mărturia vrednică de credință să fie, apoi aduce mărturia: „**Te știi cine ești: Sfântul lui Dumnezeu**”. Deci, mai întâi se răstește spre El: „**Ce ai cu noi, Iisuse Nazarinene? Ai venit ca să ne pierzi?**”, apoi îl măgulește, părându-i-se demonului că din pricina măgulirii, înmuindu-Se [domolindu-Se] Domnul, îl va lăsa pe el – atâta de fără de socoteală este răutatea. Iar Domnul, învățându-ne pe noi ca să nu avem trebuință de mărturia și de lauda cea de la draci, zice: „**Taci și ieși din el**”. Iar Mântuitorul îi îngăduie demonului să-l arunce pe om „**în mijlocul sinagogii**”, ca să cunoască cei ce stăteau de față că avea cu adevărat drac și ale aceluia erau cuvintele, deși limba omului slujea. Așadar, se întrebau toți, unii pe alții, minunându-se de cele ce se făceau și ziceau: „**Ce este acest cuvânt?**”, adică: „**Ce este porunca aceasta cu care poruncește: «Taci și ieși din el?»**”

¹³ În ediția de la 1805, în loc de „erau uimiți de învățătura Lui, căci cuvântul Lui era cu putere”, se găsește „se spăimântau de învățătura Lui, căci cu stăpânire era cuvântul Lui”.

¹⁴ În ediția de la 1805, în loc de „și frică li s-a făcut tuturor”, se găsește „și s-a făcut spaimă preste toți”.

¹⁵ În ediția de la 1805, în loc de „a ieșit vestea”, se găsește „se ducea vestea”.

Să știi că încă și acum mulți „**au demoni**” – toți cei care săvârșesc poftele dracilor. Adică, de este cineva mânios, acesta are dracul mâniei –, dar când va veni Domnul în „**sinagogă**” – adică atunci când va fi mintea adunată și nerevărsată¹⁶ –, atunci va zice dracului mâniei, care este fără de ostioare: „**Taci**”, și îndată „**aruncându-l pe om în mijloc**”, va ieși dintru dânsul. Și ce înseamnă „**a-l arunca în mijloc**”, învăță-te de aici: omului nu i se cuvine a fi nici cu totul mânios și iute – că acest lucru este al fiarelor [sălbătăciunilor]; nici cu totul nemânios – căci aceasta este lucrare a nesimțirii; ci, a umbla pe calea cea din „**mijloc**”, iar mânia a o lucra împotriva răutății. Deci, când duhul cel viclean îl „**va arunca**” pe cineva „**în mijloc**”, iese dintru dânsul.

4, 38-44: **Și sculându-Se din sinagogă, a intrat în casa lui Simon. Iar soacra lui Simon era prinsă de friguri rele și L-au rugat pentru ea. (39) Și El, plecându-Se asupra ei, a certat frigurile și frigurile au lăsat-o. Iar ea, îndată sculându-se, le slujea; (40) dar apunând soarele, toți câți aveau bolnavi de felurite boli îi aduceau la El; iar El, punându-Și mâinile pe fiecare dintre ei, îi făcea sănătoși. (41) Din mulți ieșeau și demoni, care strigau și ziceau: Tu ești Fiul lui Dumnezeu¹⁷. Dar El, certându-i, nu-i lăsa să vorbească acestea, că știa că El este Hristosul. (42) Iar făcându-se ziuă, a ieșit și S-a dus într-un loc pustiu; și mulțimile Îl căutau și au venit până la El, și-L țineau să nu plece de la ei. (43) Și El a zis către ei: Trebuie să binevestesc Împărăția lui Dumnezeu și altor cetăți, fiindcă pentru aceasta am fost trimis. (44) Și propovăduia în sinagogile Galileii.**

(4, 38) Matei 8, 14 / Marcu 1, 29 (4, 39) Matei 8, 15 (4, 40) Matei 8, 16 / Marcu 1, 32 (4, 41) Matei 8, 29 / Marcu 1, 34; 3, 11-12 (4, 42) Marcu 1, 35 (4, 44) Marcu 1, 38-39

Stăpânul tuturor pe la ucenici găzduia și Se hrănea, precum și acum, la Petru găzduind, o tămăduiește pe soacra lui, ca și pe tine să te învețe să nu te lepezi de primiriile cele cu dragoste ale oamenilor simpli. Și nu numai că o tămăduiește pe dânsa de boală, ci și vârtute și putere pune întru dânsa, ca să slujească. Deci, dacă și noi Îl vom primi pe Dânsul, va stinge și fierbințeala aprinderii noastre – pe cea a mâniei și a poftei; și ne va și ridica pe noi să-I „**slujim**” Lui – adică cele ce-I sunt plăcute să le săvârșim.

Și vezi-mi mie¹⁸ și credința norodului, cum și „**apunând soarele**” aduceau pe cei bolnavi, și nici de vreme nu erau împiedicați [la una ca aceasta].

¹⁶ Adică neîmprăștiată, nerisipită întru cele dinafară.

¹⁷ În ediția de la 1805, în loc de „**Tu ești Fiul lui Dumnezeu**”, se găsește „**Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu**”.

¹⁸ Prin aceasta, Sfântul Teofilact, ca unul care este dascăl ce povățuiește spre Hristos,

Și nu lasă Domnul pe draci să grăiască, mai întâi pentru că nu avea trebuință de lauda cea de la cei necurați, căci „**nu este frumoasă lauda în gura păcătosului, că nu este de la Domnul trimisă lui**” (*Sirah 15, 9*), iar în al doilea rând, pentru că nu voia să aprindă zavistia evreilor dintru a fi El lăudat de către toți.

Iar noroadele, deși S-a dus El „**în loc pustiu**”, îl „**caută**” și-L „**țin**” pe Dânsul, iar El nu se mărginește și se hotărniceste cu propovăduirea, ci zice: „**Trebuie să binevestesc Împărăția lui Dumnezeu și altor cetăți**”. Pentru aceasta, se cuvine ca și noi să nu ne lenevim, nici să nu ne îndestulăm într-un loc a ne hotărnici și a sta încuiați, ci pretutindenea să înconjurăm, că doar vom folosi pe cineva¹⁹.

---

ne grăiește astfel: „Te rog și cu dragoste te îndemn, să vezi tu, cititorule, cele care se săvârșesc aici”.

¹⁹ Când, cum și cui i se cade a propovădui, ne spune tot Sfântul Teofilact, în tâlcuirea cea de la *Matei 5, 19*.

CAPITOLUL 5

*Pescuirea minunată. Vindecarea unui lepros și a unui slăbănog.
Chemarea lui Levi. Despre post¹*

5, 1-11: Pe când mulțimea îl îmbulzea, ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu, și El ședea lângă lacul Ghenizaret, (2) a văzut două corăbii oprite lângă țârm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele. (3) Și urcându-Se într-una din corăbii care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puțin de la uscat. Și șezând în corabie, învăța, din ea, mulțimile. (4) Iar când a încetat a vorbi, i-a zis lui Simon: Mână la adânc și lăsați în jos mrejele voastre, ca să pescuiți². (5) Și răspunzând, Simon a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău voi arunca mrejele. (6) Și făcând ei aceasta, au prins mulțime mare de pește, că li se rupeau mrejele. (7) Și au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Și au venit și au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se afunde. (8) Iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: Ieși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos. (9) Căci spaima îl cuprinsese pe el și pe toți cei ce erau cu el, pentru pescuitul peștilor pe care îi prinseseră. (10) Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Și a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni³. (11) Și trăgând corăbiile la țârm, au lăsat totul și au mers după El.

(5, 1) Numeri 34, 11 / Iosua 11, 2 / Matei 4, 18 / Marcu 1, 16 (5, 2) Matei 4, 18 (5, 4) Ioan 21, 6 (5, 8) 2 Regi 6, 9 / 3 Regi 17, 18 / Iov 42, 5 (5, 10) Matei 4, 19 / Marcu 1, 17 (5, 11) Matei 4, 20; 19, 27 / Marcu 1, 18; 10, 28 / Luca 18, 28

Fuge Domnul de slavă, însă noroadele cu atât mai mult aleargă după El. Deci, din pricină că norodul „**Îl îmbulzea**”, El intră în corabie, ca din corabie să-i învețe pe cei ce stăteau la țârmuri, toți înaintea feței Sale fiind și niciunul nerămânând înapoia Lui.

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru vânarea peștilor. Pentru leprosul, pentru slăbănogul ce l-au adus pe pat. Pentru Levi vameșul. Pentru Iisus când a mâncat împreună cu vameșii. Pentru ce ucenicii lui Ioan postesc, iar ai lui Hristos nu”.

² În ediția de la 1805, în loc de „lăsați în jos mrejele voastre, ca să pescuiți”, se găsește „aruncați mrejele voastre spre vânare”.

³ În ediția de la 1805, în loc de „de acum înainte vei fi pescar de oameni”, se găsește „de acum vei vâna oameni”.

Iar după ce din corabie a învățat norodul, nu-l lasă fără de plată nici pe stăpânul corăbiei, ci îndoit îi face lui bine: căci și mulțime de pești i-a dăruit lui, și ucenic al Său l-a făcut. Și te minunează de iconomia Domnului, cum îl trage spre Sine pe fiecare, prin cele care-i sunt proprii și cu care a crescut împreună, căci precum pe magi prin stea i-a chemat la Sine (*Matei 2, 2*), așa și pe pescari prin pești.

Însă vezi și blândețea lui Iisus, căci pe Petru „**l-a rugat să depărteze puțin de la uscat**” corabia, dar vezi-l și pe Petru cum era de ascultător, întrucât pe omul pe Care nu-L știa, L-a primit în corabia sa, și întru toate pe El Îl asculta. Că îndată ce i-a zis lui „**mână la adânc**”, nu s-a îngreuiat, nici nu a zis: „Toată noaptea ostenindu-mă și nimica dobândind, oare acum mă voi supune Ție, și la alte osteneli mă voi da pe mine însumi?” Nici una dintru acestea nu a zis, ci mai vârtos: „**După cuvântul Tău voi arunca mrejele**”, atât de fierbinte era la credință [îi era încredințarea] încă și mai înainte de credință. Pentru aceasta și atâția pești prinde, încât, neputând să-i tragă afară, face semn și celor ce erau împreună lucrători cu ei, celor ce erau în cealaltă corabie. Și prin „**semn**” îi cheamă pe aceștia, pentru că de spaima pricinuită de vânarea cea multă a peștilor, nici a grăi nu putea. Iar din multa evlavie, Petru Îl roagă pe Hristos: „**Ieși de la mine, Doamne**”, „**păcătos**” pe sine numindu-se și „**nevrednic**” de a fi împreună cu Acela.

Însă, de voiești, pricepe-le pe acestea și după înalta înțelegere. „**Corabia**” este sinagoga iudeilor, iar „**Petru**” poartă chipul învățătorilor celor din Lege. Deci, s-au ostenit învățătorii cei mai dinainte de Hristos toată „**noaptea**” – că „**noapte**” era vremea cea mai dinainte de Venirea lui Hristos – și „**nimic n-au prins**”. Iar după ce a venit Hristos și s-a făcut „**ziuă**” (*Ioan 8, 12*), în locul învățătorilor de Lege punându-se Apostolii, „**după cuvântul Tău**” – adică după porunca Domnului –, „**aruncă mreaja**” Evangheliei și mulțime de oameni „**vânează**” [„**pescuiesc**”]. Și singuri Apostolii nu pot să tragă mulțimea peștilor, ci fac „**semn**” și celor împreună lucrători cu ei și celor ce erau dimpreună cu ei, și „**vin să le ajute**”. Și aceștia sunt cei de peste vremi păstori și dascăli ai bisericilor, care pe ale Apostolilor învățături tâlcuind și învățând, „**ajută**” Apostolilor spre „**a vâna**” oameni.

Și ia aminte și la cuvântul ce zice „**aruncă mrejele**”, căci „**mrejele**” arată însăși Evanghelia, care are cuvinte smerite și lesne de înțeles, încă și pogorâtoare după mintea oamenilor de rând, ce o ascultă. Pentru aceasta se zice: „**aruncă mrejele**”.

Iar ceea ce va zice cineva, cum că prin acest cuvânt ce zice: „**aruncă mrejele**”, este însemnat și adâncul înțelegerilor, nici aceasta nu este necuviincioasă, pentru că s-a plinit glasul Proorocului care zice: „**Iată, voi**

trimite mulțime de pescari, zice Domnul, și-i voi pescui; iar apoi voi trimite mulțime de vânători, și-i vor vâna [de prin toți munții, de pe toate dealurile și de prin crăpăturile stâncilor]" (*Ieremia 16, 16*) – „pescari” numindu-i pe Sfinții Apostoli, iar „vânători” pe cei de peste vreme povățuitori și învățători ai bisericilor.

5, 12-16: **Și pe când erau într-una din cetăți, iată un om plin de lepră; văzând pe Iisus, a căzut cu fața la pământ și I s-a rugat, zicând: Doamne, dacă voiești, poți să mă curățești. (13) Și întinzând El mâna, S-a atins de lepros, zicând: Voiesc, fii curățat! Și îndată s-a dus lepra de pe el. (14) Iar Iisus i-a poruncit să nu spună nimănui, ci, mergând, arată-te preotului și, pentru curățirea ta, du jertfa, precum a orânduie Moise, spre mărturie lor⁴. (15) Dar și mai mult străbătea vorba despre El și mulțimi multe se adunau, ca să asculte și să se vindece de bolile lor. (16) Iar El Se retrăgea în locuri pustii și Se ruga.**

(5, 13) Matei 8, 2-3 / Marcu 1, 40-41 (5, 14) Levitic 12, 2-5; 14, 3-4 / Matei 8, 4; 12, 16 / Marcu 1, 43-44; 5, 43 / Luca 8, 56; 17, 14 (5, 15) Matei 4, 25 / Marcu 1, 45; 3, 7 / Luca 6, 17 / Ioan 6, 2 (5, 16) Matei 14, 23 / Marcu 1, 35; 6, 46 / Luca 4, 42

Vrednic de minune este leprosul, pentru că dumnezeiască socotință având pentru Domnul, zice: „**dacă voiești, poți să mă curățești**”, iar aceasta îl vădea pe el că Îl socotea pe Hristos a fi Dumnezeu, pentru că nu ca lângă un doctor vine – căci lepra nu se putea vindeca de către doctori –, ci ca lângă un Dumnezeu, că numai lui Dumnezeu Îi este cu puțință a vindeca unele ca acestea.

Iar Domnul Se atinge de dânsul, nu fără de socoteală; ci, de vreme ce după Lege, cel care se atingea de lepros, se părea că este necurat (*Levitic cap. 13*), vrând să arate că unele ca acestea mici lucruri și porunci ale Legii nu-I sunt de nevoie a le păzi, pentru că El Însuși este Domnul Legii și cu nimic nu se spurcă cel curat de către cel care se părea a fi necurat, ci lepra sufletelor este aceea care spurcă și pricinuieste urâciune. Din această pricină, Domnul „**S-a atins de lepros**”. Încă a făcut aceasta și ca să arate că Sfântul Său trup are dumnezeiască putere, fiind și curățitor și dătător de viață, ca unul ce este trup al lui Dumnezeu-Cuvântul.

Iar Domnul poruncește leprosului ca „**să nu spună nimănui**”, învățându-ne pe noi a nu căuta laude de la cei cărora le facem bine.

Și zice Domnul: „**mergând, arată-te preotului și, pentru curățirea ta, du jertfa, precum a poruncit Moise, întru mărturie lor**”, că era rânduială

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „precum a orânduie Moise, spre mărturie lor”, se găsește „precum a poruncit Moisi, întru mărturie lor”.

a Legii ca preotul să-i cerce pe cei care aveau lepră, și să-i judece de s-au curățit, iar de se curățeau în șapte zile, rămâneau înlăuntru în cetate, iar de nu, îi scoteau afară. Deci, Domnul acestea zice: „Mergi, arată-te pe tine însuși preotului și du darul”. Și care era darul? Două păsări (*Levitic 14, 4*). Și ce înseamnă ceea ce zice: „**întru mărturie lor**”? „Adică spre muștrarea și înfruntarea lor, căci atunci când Mă vor grăi de rău pe Mine, cum că aş călca Legea, dintru a-ți porunci Eu să duci darul hotărât de Moise, dintru aceasta să fie muștrați că nu calc Legea”.

Iar cum I se aduceau jertfă lui Dumnezeu acele două păsări, este cu cuviință a o spune acum. Se tăia o pasăre și „**se sprijinea⁵ sângele ei într-un vas de lut nou**” (*Levitic 14, 5*), apoi amândouă aripile ale celeilalte păsări se înmuiau în sânge, și în acest chip era slobozită pasărea cea vie. Deci acestea închipuiau cele pentru Hristos, căci cele două păsări erau chipuri ale celor două firi ale lui Hristos, cea dumnezeiască și cea omenească, dintre care una s-a junghiat, adică cea omenească, iară cealaltă a fost slobozită vie, că dumnezeiasca fire fără de patimă a rămas, unsă fiind cu sângele firii celei ce a pățimit, și la sine patima primind. Iar sângele Domnului l-au sprijinit într-un „**vas de lut nou**” – adică întru norodul cel nou dintre neamuri, norodul cel primitor al Așezământului cel Nou.

Și vezi că numai după ce s-ar fi curățit cineva de „**lepră**”, abia atunci este vrednic de a aduce acest „**dar**”, adică de a-l aduce jertfă pe Hristos și a săvârși cele Sfinte⁶. Căci „**lepros**” fiind și necurat cu sufletul, nu se va învrednici a aduce unele ca acestea daruri, adică a aduce jertfă Trupul și Sângele Domnului, care S-au unit cu dumnezeiasca fire.

Și ia aminte și la aceasta, cum că în chip negrăit și cu toată covârșirea este Domnul deasupra lui Moise în lucrarea darului, căci Moise pe sora sa ce era leproasă nu a putut să o tămăduiască, deși mult s-a rugat ea (*Numeri 15*); iar Domnul, numai cu cuvântul pe lepros l-a curățit.

Socotește încă și smerenia Domnului, cum norodul pofind să se atingă de Dânsul, El mai grabnic în pustie petrecea și se ruga. Așadar, întru tot ceea ce Domnul făcea, nouă ne da pildă și ca să ne rugăm deosebi [singuri] și ca să fugim de slavă.

---

⁵ După cum cu toții știm, orice este curgător, după fire cade, se împrăștie și caută locul cel mai de jos, dar pus fiind în vas, însușirile firii curgătoare rămân, dar de acum nu este nici împrăștiat, nici curgător și, cu adevărat, sprijinit fiind de vas, în sus se adună. Aici este folosit verbul „se sprijinea” cu înțelesul de: se vărsa, se așeza, se punea, se aduna.

⁶ Sfânta Liturghie, Dumnezeieștile Taine și toate sfintele slujiri.

5, 17-26: Și într-una din zile Iisus învăța și de față ședea farisei și învățători ai Legii, veniți din toate satele Galileii, din Iudeea și din Ierusalim. Și puterea Domnului se arăta în tămăduiri⁷. (18) Și iată niște bărbați aduceau pe pat un om care era slăbănog și căutau să-l ducă înăuntru și să-l pună înaintea Lui; (19) dar negăsind pe unde să-l ducă, din pricina mulțimii, s-au suit pe acoperiș⁸ și printre cărămizi, l-au lăsat cu patul în mijloc, înaintea lui Iisus⁹. (20) Și văzând credința lor, El le-a zis: Omule, iertate îți sunt păcatele tale. (21) Iar fariseii și cărturarii au început să cărtească, zicând: Cine e Acesta care grăiește hule? Cine poate să ierte păcatele decât unul Dumnezeu? (22) Iar Iisus cunoscând gândurile lor, răspunzând a zis către ei: Ce cugetați¹⁰ în inimile voastre? (23) Ce este mai ușor? A zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală și umblă? (24) Iar ca să știți că Fiul Omului are pe pământ putere să ierte păcatele, a zis slăbănogului: Ție îți zic: Scoală-te, ia patul tău și mergi la casa ta. (25) Și îndată, ridicându-se înaintea lor, luând patul pe care zăcuse, s-a dus la casa sa, slăvind pe Dumnezeu. (26) Și uimire¹¹ i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu și, plini de frică, ziceau: Am văzut astăzi lucruri minunate¹².

(5. 18) Matei 9, 2 / Marcu 2, 3 (5, 20) Luca 7, 48 (5, 21) Isaia 43, 25; 44, 22 / Matei 9, 3 / Marcu 2, 6-7 / Luca 7, 49 (5, 22) Psalm 139, 2 / Matei 9, 4 / Marcu 2, 8 / Luca 6, 8 / Ioan 2, 24 (5, 26) Matei 9, 5-8 / Marcu 2, 9-13 / Ioan 5, 8

Se cuvenea ca, adunați fiind vrăjmașii, oarecare minune mai nouă să facă Domnul. Așadar, îl tămăduiește pe un om care era suferind de o boală

⁷ În ediția de la 1805, în loc de „puterea Domnului se arăta în tămăduiri”, se găsește „puterea Domnului era spre a-i tămădui pe ei”.

⁸ În ediția de la 1805, în loc de „s-au suit pe acoperiș”, se găsește „suindu-se deasupra acoperământului”.

⁹ În *Cele 200 de capete despre legea duhovnicească*, Cuviosul Marcu Ascetul ne învață că: „(131) Slăbănogul pogorât prin acoperiș este păcătosul muștrat de credincioși pentru Dumnezeu și care primește iertarea pentru credința acelorora” (*Filocalia românească*, vol. 1, ed. Humanitas, București, 1999, p. 247). Pentru acestea, Sfântul Maxim Mărturisitorul, răspunzând unei întrebări (64), grăiește astfel: „După istorie, cu siguranță s-a descoperit casa, căci vizitatorii acelor locuri zic că acoperișurile caselor, făcute din piatră poroasă, sunt foarte ușoare, încât cel ce vrea să le descopere o poate face aceasta ușor și repede. Dar după înțelesul mai înalt, slăbănogul este orice minte ce bolește în păcate și nu poate vedea pe Cuvântul (Rațiunea supremă) prin contemplația naturală, care e ușa. Deci, înlăturând prin credință acoperișul gros al literei Legii, e coborâtă prin cei patru de la înălțimea deșertă spre Cuvântul care s-a smerit pe Sine (chenoza) și primește prin credință și făptuire și puțința de a umbla” (*Filocalia românească*, vol. 2, ed. Humanitas, București, 1999, p. 235).

¹⁰ În ediția de la 1805, în loc de „ce cugetați”, se găsește „ce cărtiți”.

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „uimire”, se găsește „spaimă”.

¹² În ediția de la 1805, în loc de „minunate”, se găsește „preaminunate”.

cu anevoie de tămăduit, ca prin a tămădui o boală ca aceasta încă și turbarea cea cu anevoie de tămăduit a fariseilor să o tămăduiască.

Și tămăduiește mai întâi pe cele ale sufletului, zicând: „**Omule, iertate îți sunt păcatele tale**”, ca să cunoaștem că cele mai multe boli dintru păcate se nasc. Apoi și beteșugul trupului îl tămăduiește, văzând credința celor ce l-au adus, că de multe ori, pentru credința unora, pe alții-îi izbăvește.

Iar fariseii ziceau: „**Cine poate să ierte păcatele, decât unul Dumnezeu?**” Și unele ca acestea grăiesc, judecându-L pe Domnul a fi „**vinovat de moarte**” (*Matei 26, 66; Marcu 14, 64*), pentru că, pe acela care grăia hulă împotriva lui Dumnezeu, Legea porunca ca să fie dat morții (*Levitic 24, 16*). Însă Domnul, arătându-le lor că nu în zadar Se fălește¹³, prin alt semn îi pleacă pe dânșii, arătându-le că acele ce ei le gândeau, pe acelea El le cunoaște, de unde cu adevărat se vede că este Dumnezeu, căci numai a lui Dumnezeu este a cunoaște inimile. Deci, zice Domnul: „Ce vi se pare vouă a fi mai lesnicios: a ierta păcatele; sau a face trupul sănătos? Cu adevărat, după a voastră hotărâre, a ierta păcatele se pare a fi mai lesne, ca ceea ce este lucru nearătat și nevădit, măcar că [după adevăr] este mai greu. Iar a tămădui trupul se pare a fi mai greu, ca un lucru ce se vede, măcar că după fire este mai lesne a-l tămădui [decât sufletul]. Însă Eu și pe una și pe cealaltă o voi săvârși și, prin a tămădui trupul, care lucru vouă vi se pare a fi mai greu, vă voi încredința și de tămăduirea sufletului, care deși este mai grea, vi se pare vouă a fi mai lesnicioasă, din pricină că este nearătată”.

Și vezi că pe pământ „**se iartă păcatele**”. Căci până când suntem încă pe pământ, putem a șterge păcatele noastre, iar după ce ne vom muta de pe pământ [cu sufletul], nu mai putem noi înșine prin mărturisire a șterge păcatele noastre, căci ușa s-a încuiat. Iar pentru această pricină am zis și la ceilalți Evangheliști, mai pe larg¹⁴.

5, 27-32: **Și după aceasta a ieșit și a văzut un vameș, cu numele Levi, care ședea la vamă, și i-a zis: Vino după Mine. (28) Și, lăsând toate, el s-a sculat și a mers după El. (29) Și I-a făcut Levi ospăț mare în casa sa. Și era mulțime multă de vameși și de alții care ședeau cu ei la masă. (30) Dar fariseii și cărturarii lor murmurau¹⁵ către ucenicii Lui, zicând: De ce mâncați și beți împreună cu vameșii și cu păcătoșii? (31) Și Iisus,**

¹³ După cum socoteau fariseii, Domnul Se fălea numindu-Se pe Sine Dumnezeu, dar cu adevărat Cel Care este Adevărul grăia adevărul. Deci unde este fala?

¹⁴ Vezi tâlcuirile de la *Matei 9, 3-8, Marcu 2, 6-12 și Ioan 5, 1-9*.

¹⁵ În ediția de la 1805, în loc de „murmurau”, se găsește „cârteau”.

răspunzând, a zis către ei: **N-au trebuință de doctor cei sănătoși, ci cei bolnavi. (32) N-am venit să chem pe dreپți, ci pe păcătoși la pocăință.**

(5, 27) Matei 9, 9 / Marcu 2, 14 (5, 29) Matei 9, 10 / Marcu 2, 15 / Luca 15, 1

(5, 31) Matei 9, 11-12 / Marcu 2, 16-17 (5, 32) 1 Regi 15, 22 / Osea 6, 6 / Miheia 6, 6-8 / Matei 9, 13 / Marcu 2, 17 / Luca 15, 17

Matei [în chip] descoperit își propovăduiește numele, grăind: „**Și Iisus a văzut un om ce ședea la vamă, cu numele Matei**” (Matei 9, 9), iar Luca și Marcu (Marcu 2, 14), cinstindu-l pe Evanghelist, celălalt nume al său – adică Levi – îl pun în mijloc [il spun aici].

Și minunează-te de iubirea de oameni a lui Dumnezeu, cum răpește vasele celui viclean! Că vameșul vas al vicleanului este, și fiară prea vicleană. Iar aceasta o știu aceia care nemijlocit i-au cunoscut pe aști mari răpitori, pentru că acești vameși sunt aceia ce cumpără vămile cele de obște¹⁶, ca să agonisească împotriva sufletelor lor.

Și Domnul nu numai pe Matei l-a câștigat, ci și pe ceilalți vameși, cu care împreună ospăta, Se sârguia să-i câștige pentru Împărăție, căci din această pricină a primit Domnul a Se ospăta împreună cu ei, ca și pe aceia să-i tragă [la Dânsul].

Iar fariseii, prihănindu-L pe Hristos, iată ce aud: „**«N-am venit să chem pe dreپți»** – adică pe voi, cei care singuri vă îndreptați¹⁷ pe voi înșivă –, ci am venit să-i chem „**pe păcătoși**”, nu ca să rămână în păcat, ci ca să se pocăiască”. Și în alt chip poți a înțelege: „Nu am venit să chem pe cei dreپți, că nici că aflu vreunul dintru aceștia, fiindcă toți păcătuiesc, căci de ar fi fost cu puțință să aflu dreپți, nu aș fi venit” (Romani 8, 30).

Iarăși este „**vameș**” și tot cel ce slujește stăpânitorului lumii și aduce vamă trupului: lacomul cu pântecelul bucatele le dă vamă și dajdie pântecelui, curvarul pe împreunarea cea spurcată, și altul alta. Așadar, când pe unul ca acesta „**l-a văzut**” Domnul – adică cuvântul cel evanghelicesc –, „**șezând la vamă**” – adică nesporind nici înainte, dar nici mergând și mișcându-se spre mai multă răutate, ci oarecum stând fără de lucrare –, atunci „**se va scula**” dintru răutate și se va duce după Hristos, și în casa sufletului său Îl va primi pe Domnul.

Iar „**fariseii**”, dracii cei trufași și despărțiți – că aceasta însemnează fariseu: tăiat și despărțit de ceilalți –, „**cârtesc**” că Domnul „**mănâncă împreună cu păcătoșii**”.

¹⁶ Vameșii erau cei care încasau impozitele sau dările, iar unii dintre ei făceau acest serviciu la vamă, de unde și numele de „vămuitori” sau „vameși”. Din pricină că făceau multe silnicii – mai ales cei care erau în slujba stăpânitorilor romani și cumpărau de la aceștia custodia vămilor – vameșii erau urâți și disprețuiți de iudei, fiind socotiți păcătoși ca și păgânii.

¹⁷ Adică vă îndreptați îndreptându-vă pe voi înșivă și socotindu-vă dreپți.

5, 33-39: **Iar ei au zis către El: Ucenicii lui Ioan postesc adesea și fac rugăciuni, de asemenea și ai fariseilor, iar ai Tăi mănâncă și beau. (34) Iar Iisus a zis către ei: Puteți, oare, să faceți pe fiii nunții să postească, cât timp Mirele este cu ei? (35) Dar vor veni zile când Mirele se va lua de la ei; atunci vor posti în acele zile. (36) Le-a spus lor și o pildă: Nimeni, rupând petic de la haină nouă, nu-l pune la haină veche, altfel rupe haina cea nouă, iar peticul luat din ea nu se potrivește la cea veche. (37) Și nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi, altfel vinul nou va sparge burdufurile; și se varsă și vinul și se strică și burdufurile. (38) Ci vinul nou trebuie pus în burdufuri noi și împreună se vor păstra. (39) Și nimeni, bând vin vechi, nu voiește de cel nou, căci zice: E mai bun cel vechi.**

(5, 33) Isaia 58, 3 / Matei 9, 14 / Marcu 2, 18 / Luca 18, 12 (5, 34) Isaia 62, 5 / Matei 9, 15 / Marcu 2, 19 (5, 38) Matei 9, 15-17 / Marcu 2, 20-22 (5, 39) Sirah 9, 13

Am zis pentru acestea în Evanghelia cea după Matei¹⁸; dar și acum, în scurt, vom zice că „**fii ai nunții**” îi numește pe Apostoli, pentru că Venirea în trup a Domnului se arată a fi asemenea nunții, căci Domnul Iisus Hristos, logodindu-Și Biserica, Și-a luat Sieși Mireasă (*Efeseni* 5, 23-32). Deci zice Domnul: „Nu se cuvine acum Apostolilor să postească, însă ucenicii lui Ioan datori sunt să postească, căci dascălul lor cu osteneală și cu durere a împlinit fapta cea bună” – căci zice în altă parte Domnul: „**A venit Ioan, nici mănâcând, nici bând**” (*Matei* 11, 18) –, „iar ucenicii Mei, ca unii care se află împreună cu Mine, Dumnezeu-Cuvântul, acum nu au trebuință de folosul cel din postire, pentru că împreună cu Mine sunt și petrec, fiind plini de har, și de Mine fiind păziți. Iar când Eu Mă voi înălța la Cer și ei se vor trimite la propovăduire, atunci și vor posti, și se vor ruga, ca unii care spre lupte mari au fost rânduți”.

Încă și în alt chip poți înțelege: „Acum, încă fiind slabi ucenicii și neînnoiți de Duhul Cel Sfânt, cu «**burdufurile vechi**» și cu «**haina veche**» se aseamănă. Așadar, nu se cuvine a-i împovăra pe ei cu vreo oarecare petrecere [viețuire] mai grea, așa precum nici la o haină veche nu se pune petic nou”. Deci, precum s-a zis, îi poți înțelege pe Apostoli ca fiind asemănați cu „**burdufurile cele vechi**”, ca unii ce erau încă slabi.

Încă poți să-i înțelegi și pe farisei că sunt asemănați cu „**burdufurile cele vechi**”, ca și cum Domnul le-ar fi zis lor: „Învățătura Mea este «**vin nou**», iar voi, fariseilor, fiind «**burdufuri vechi**» nu puteți să o primiți pe dânsa, ci, din pricină că ați băut «**vinul cel vechi**», adică obiceiurile cele vechi, nu voiți învățătura Mea cea nouă, ci ziceți că «**vinul cel vechi**», adică Așezământul Legii vechi, este mai bun”.

¹⁸ Vezi tâlcuirea de la *Matei* 9, 14-17.

CAPITOLUL 6

Ucenicii smulg spice sâmbăta.

Vindecarea unui om cu mâna uscată, sâmbăta.

Alegerea celor doisprezece Apostoli. Predica de pe munte¹

6, 1-5: **Într-o sâmbătă, a doua după Paști², Iisus mergea prin semănături și ucenicii Lui smulgeau spice, le frecau cu mâinile și mâncau. (2) Dar unii dintre farisei au zis: De ce faceți ce nu se cade a face sâmbăta? (3) Și Iisus, răspunzând, a zis către ei: Oare n-ați citit ce a făcut David, când a flămânzit el și cei ce erau cu el? (4) Cum a intrat în casa lui Dumnezeu și a luat pâinile punerii înainte și a mâncat și a dat și însoțitorilor săi, din ele, pe care nu se cuvine să le mănânce decât numai preoții? (5) Și le zicea: Fiul Omului este Domn și al sâmbetei.**

(6, 1) Deuteronom 16, 9; 23, 24-25 / Matei 12, 1 / Marcu 2, 23 (6, 2) Ieșire 20, 10; 23, 12 / Matei 12, 2 / Marcu 2, 25 / Ioan 5, 10 (6, 3) 1 Regi 21, 1-5 / Matei 12, 3-4 / Marcu 2, 25 (6, 4) Ieșire 29, 32 / Levitic 8, 31; 24, 5, 8-9 / 1 Regi 21, 6 / Matei 12, 4 / Marcu 2, 26 (6, 5) Matei 12, 8 / Marcu 2, 28

Iudeii pe fiecare sărbătoare o numeau „sâmbătă”, căci „sâmbăta” însemnează odihnă. Deci de multe ori se întâmpla a fi sărbătoare vineri, iar ei numeau vinerea „sâmbătă” pentru sărbătoare, iar sâmbăta cea adevărată o numeau „a doua după cea dintâi”, ca una ce era a doua după sărbătoarea și „sâmbăta” ce fusese [cu o zi] mai înainte. Deci, s-a întâmplat și atunci a se săvârși una ca aceasta și se numea sâmbăta aceea „a doua după cea dintâi”.

Și învinuindu-i fariseii pe ucenici că „smulgeau spice, le frecau cu mâinile și mâncau”, Domnul îl aduce în mijloc [il pomenește] pe David, care a flămânzit și a mâncat pâinile punerii înainte (1 Regi 21, 1-6). Pentru că David, fugind de Saul, s-a dus la Abiatar arhiereul și l-a amăgit pe acesta, zicând că împăratul îl trimite pe el – pe arhiereu – la o oarecare treabă prea de nevoie. Deci, fiind flămânzit David, a luat de la preot și pâinile punerii înainte – care în fiecare zi erau puse înainte câte douăsprezece pe sfânta masă, șase de-a dreapta și șase de-a stânga (Ieșire 25, 30); și încă a luat și sabia lui Goliat (1 Regi 21, 8-9). Această istorie spunând-o

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru ucenicii lui Hristos când rupeau spice sâmbăta. Pentru cel ce avea mâna uscată. Pentru alegerea Apostolilor. Pentru fericiri. Pentru a iubi pe vrăjmași. Pentru a nu ne prici cu aproapele. Pentru că nu se cuvine a judeca pe aproapele. Pentru cei ce își zidesc casa pe temeliea cea bună”.

² În ediția de la 1805, în loc de „a doua după Paști”, se găsește „a doua după cea dintâi”.

Domnul, îi rușinează pe dâșii din fapta lui David, ca și cum ar zice: „Dacă pe David îl cinstiți, cum de pe ucenicii Mei îi osândiți?”

Și întru alt chip înțelege: „Fiul Omului, adică Eu, Domn sunt al sâmbetei, ca un Ziditor și Făcător și Stăpân și ca un Dătător al Legii stăpânire am a dezlega sâmbăta”. Nu este nici un lucru de mirare că „**Fiu al Omului**” nimeni altul nu va fi numit, afară de Hristos, Care Fiu al lui Dumnezeu fiind, cu preaslăvire a primit a fi și Fiu al Omului, căci vrednic este a se numi „**Fiu al Omului**”, Acela Care cu preaslăvire S-a făcut Om.

6, 6-11: Iar în altă sâmbătă, a intrat El în sinagogă și învăța. Și era acolo un om a cărui mână dreaptă era uscată. (7) Dar cărturarii și fariseii îl pândeau de-l va vindeca sâmbăta, ca să-l găsească vină. (8) Însă El știa gândurile lor și a zis omului care avea mâna uscată: Scoală-te și stai în mijloc. El s-a sculat și a stat. (9) Atunci Iisus a zis către ei: Vă întreb pe voi, ce se cade a face sâmbăta: a face bine sau a face rău? A scăpa un suflet³ sau a-l pierde? (10) Și privind împrejur pe toți aceștia, i-a zis: Întinde mâna ta. Iar el a făcut așa și mâna lui s-a făcut la loc sănătoasă⁴, ca și cealaltă. (11) Ei însă s-au umplut de mânie⁵ și vorbeau unii cu alții ce să facă cu Iisus.

(6, 6) Matei 12, 9-10 / Marcu 3, 1 / Ioan 9, 16 (6, 7) Matei 12, 10 / Luca 13, 14 (6, 10) Matei 12, 13 / Marcu 3, 5 (6, 11) Matei 12, 14

Despre această minune am arătat și în Evanghelia cea după Matei⁶, iar acum aceasta zicem: are „**mâna dreaptă uscată**” acela care nu săvârșește nimic din lucrurile faptei celei bune, căci „**mâna**” este mădular al lucrării, iar cel care „**uscată**” își are „**mâna dreaptă**”, cu adevărat „**stă**”, nelucrător fiind. Deci, cel care voiește a se însănătoși la „**mână**”, „**sâmbăta**” se va însănătoși – adică nu este cu puțință a lucra oareșce din lucrurile faptei celei bune, de nu va înceta cineva de la răutate; căci întâi „**fereste-te de rău**”, și apoi „**fă binele**” (*Psalms 33, 13*). Deci, când vei petrece întru „**sâmbătă**”, adică vei înceta a săvârși lucrurile răutății, atunci vei „**întinde mâna ta**” la lucrurile faptei celei bune, și-ți va veni ea la „**starea cea dintâi**”. Căci era o vreme când firea omenească avea lucrarea binelui, și „**mâna sănătoasă**” îi era, adică avea petrecerea cea lucrătoare; însă, mai apoi, pierzându-o, cu darul lui Hristos a dobândit-o înapoi pe una ca aceasta, și astfel a venit la „**starea cea dintâi**”.

³ În ediția de la 1805, în loc de „a scăpa un suflet”, se găsește „a mântui suflet”.

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „s-a făcut la loc sănătoasă”, se găsește „a venit la starea cea dintâi”.

⁵ În ediția de la 1805, în loc de „mânie”, se găsește „nebunie”.

⁶ Vezi tâlcuirea de la *Matei 12, 9-15*.

6, 12-19: **Și în zilele acelea, Iisus a ieșit la munte ca să Se roage și a petrecut noaptea⁷ în rugăciune către Dumnezeu. (13) Și când s-a făcut ziuă a chemat la Sine pe ucenicii Săi și a ales din ei doisprezece, pe care i-a numit Apostoli. (14) Pe Simon, căruia i-a zis Petru, și pe Andrei, fratele lui, și pe Iacov, și pe Ioan, și pe Filip, și pe Vartolomeu, (15) și pe Matei, și pe Toma, și pe Iacov al lui Alfeu și pe Simon numit Zilotul, (16) și pe Iuda al lui Iacov și pe Iuda Iscarioteanul, care s-a făcut trădător⁸. (17) Și coborând împreună cu ei, a stat în loc șes, El și mulțime multă de ucenici ai Săi și mulțime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim și de pe țărmul Tirului și al Sidonului, care veniseră ca să-L asculte și să se vindece de bolile lor. (18) Și cei chinuiți de duhuri necurate se vindecau. (19) Și toată mulțimea căuta să se atingă de El, că putere ieșea din El și-i vindeca pe toți.**

(6, 12) Matei 14, 23 / Marcu 6, 46 (6, 13) Matei 10, 1 / Marcu 3, 13-14; 6, 7 / Luca 9, 1 (6, 16) Matei 10, 3-4 / Marcu 3, 18-19 / Iuda 1, 1 (6, 19) 3 Regi 4, 34 / Matei 4, 25; 14, 35-36 / Marcu 3, 7-8; 5, 30; 6, 55 / Luca 8, 45-46

Prin toate cele câte le săvârșește, Domnul ne învață ca și noi să facem așa. Căci iată, vrând să Se roage, Domnul Se suie „**la munte**”, căci ni se cuvine nouă a merge în loc osebit, feriți de învăluiri și smulgeri [împrăstieri ale minții], și așa să ne rugăm, iar nu fiind în mijlocul multor oameni. Încă ne învață și să ne „**petrecem noaptea**” toată „**în rugăciune**”, și nu îndată ce ne așezăm la rugăciune să și încetăm de la dânsa.

Iar după rugăciune Îi alege pe ucenici, ca să ne învețe și pe noi ca atunci când vom vrea a pune pe cineva în vreo slujbă duhovnicească, cu rugăciune pe acesta să-l alegem, povățuiți fiind noi de Dumnezeu și de la Dânsul cerând noi să ni se descopere acela care este vrednic.

Iară după ce i-a ales pe cei doisprezece, Se pogoară din munte, ca pe aceia care au venit de prin cetăți să-i tămăduiască și îndoit faceri de bine să le dăruiască și sufletește și trupește. Că auzi ce zice Evanghelistul: „**care veniseră ca să-L asculte**” – aceasta este tămăduirea sufletelor – „**și să se vindece de bolile lor**” – aceasta este a trupurilor, pentru că „**putere ieșea din El și-i vindeca pe toți**”. Căci Prorocii și ceilalți Sfinți nu aveau putere care să iasă dintru ei, căci nu erau ei izvoare ale puterilor; însă Domnul avea „**putere**” care „**ieșea din El**”, pentru că El Însuși era Izvorul puterii – iar Proorocii și Sfinții, cu prisosință, de Sus primeau putere.

⁷ În ediția de la 1805, în loc de „a petrecut noaptea”, se găsește „toată noaptea a petrecut”.

⁸ În ediția de la 1805, în loc de „trădător”, se găsește „vânzător”.

6, 20-26: **Și El, ridicându-Și ochii spre ucenicii Săi, zicea: Fericiți voi cei săraci, că a voastră este Împărăția lui Dumnezeu. (21) Fericiți voi care flămânziți acum, că vă veți sătura. Fericiți cei ce plângeți acum că veți râde. (22) Fericiți veți fi când oamenii vă vor urî pe voi și vă vor izgoni dintre ei, și vă vor batjocori și vor lepăda numele voastre ca rău din pricina Fiului Omului. (23) Bucurați-vă în ziua aceea și vă veseliți, că, iată, plata voastră multă este în Cer; pentru că tot așa făceau proorocilor părinții lor. (24) Dar vai vouă bogaților, că vă luați pe pământ mângâierea voastră. (25) Vai vouă celor ce sunteți sătui acum, că veți flămânzi. Vai vouă celor ce astăzi râdeți, că veți plânge și vă veți tânguî. (26) Vai vouă, când toți oamenii vă vor vorbi de bine. Căci tot așa făceau proorocilor mincinoși părinții lor.**

(6, 20) Psalm 50, 18 / Isaia 57, 15 / Matei 5, 3 / Iacov 2, 5 (6, 21) Psalm 125, 6 / Isaia 55, 1; 61, 2; 65, 13; 66, 10 / Matei 5, 4 / Luca 1, 53 / Apocalipsa 7, 16; 21, 4 (6, 22) Matei 5, 11-12 / Ioan 16, 2 / 1 Petru 2, 19 (6, 23) 2 Paralipomena 36, 16 / Neemia 9, 26 / Isaia 35, 10 / Matei 5, 12 (6, 24) Sirah 31, 8 / Matei 19, 24 / Luca 12, 21; 16, 25 / Iacov 5, 1 (6, 25) Pilde 14, 13 / Isaia 5, 11; 65, 13 / Iacov 4, 9; 5, 1, 5 (6, 26) Isaia 30, 10 / Ioan 7, 7

După ce Domnul i-a ales pe ucenici, prin Fericiți și prin învățătură îi povățuiește și îi aduce pe ei spre așezare mai duhovnicească, căci către ei întorcându-Se, grăiește acest cuvânt.

Și întâi îi fericește Domnul pe „cei săraci” – ori pe cei smeriți cu sufletul – așa, de voiești, să înțelegi, ori pe cei care au nărav neiuitor de argint. Și, a spune în scurt, toate fericirile ne învață pe noi simplitate și smerenie și defăimare și ocară⁹; precum și „vaiul” se dă moștenire celor bogați din veacul de acum, pentru care zice că își iau „pe pământ mângâierea”, adică, în veacul acesta de acum își dobândesc veselia. Asemenea și celor ce rād și se desfătează și sunt lăudați.

Să ne înfricoșăm, o, fraților, cum „vaiul” îl au cei care sunt lăudați de către oameni – căci se cuvine și de oameni a fi lăudați, însă mai înainte de către Dumnezeu!

6, 27-36: **Iar vouă, celor ce ascultați, vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc pe voi; (28) binecuvântați pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce vă fac neazuri. (29) Celui ce te lovește peste obraz¹⁰, întoarce-i și pe celălalt; pe cel ce-ți ia haina nu-l împiedica să-ți ia și cămașa; (30) oricui îți cere, dă-i; și de la cel care ia lucrurile**

⁹ „Zis-a Avva Ioan Colov: Sarcina cea ușoară lăsând-o, adică a ne defăima pe noi, pe cea grea am luat-o, adică a ne îndrepta pe noi” (*Patericul egiptean*, ed. EOR, Alba Iulia, 1991, p. 101).

¹⁰ În ediția de la 1805, în loc de „obraz”, se găsește „falcă”.

tale, nu cere înapoi. (31) Și precum voiți să vă faceă vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea; (32) și dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată puteți avea? Căci și păcătoșii iubesc pe cei ce îi iubesc pe ei. (33) Și dacă faceți bine celor ce vă fac vouă bine, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii același lucru fac. (34) Și dacă dați împrumut celor de la care nădăjduiți să luați înapoi, ce mulțumire puteți avea? Că și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor, ca să primească înapoi întocmai. (35) Ci iubiți pe vrăjmași voștri și faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, că El este bun cu cei nemulțumitori și răi. (36) Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru¹¹ este milostiv.

(6, 27) *Ieșire* 23, 4 / *Pilde* 25, 21-22 / *Matei* 5, 44 (6, 28) *Luca* 23, 34 / *Faptele Apostolilor* 7, 60 / *Romani* 12, 14, 19 (6, 29) *Pilde* 20, 22 / *Isaia* 50, 6 / *Sirah* 4, 5 / *Matei* 5, 39-40 / *Romani* 12, 17 / *I Corinteni* 6, 7 (6, 30) *Deuteronom* 15, 7-11 / *Pilde* 21, 26 / *Matei* 5, 42 / *Luca* 6, 34 (6, 31) *Levitic* 19, 18 / *Tobie* 4, 15 / *Matei* 7, 12 / *Romani* 13, 8, 10 / *Galateni* 5, 14 (6, 32) *Matei* 5, 46 (6, 35) *Deuteronom* 15, 7-8 / *Isaia* 58, 4 / *Matei* 5, 42-45 (6, 36) *Ieșire* 34, 6 / *Levitic* 11, 14 / *Psalm* 102, 8-13 / *Matei* 5, 48 / *Efesenii* 5, 1

Apostolii aveau să fie trimiși la propovăduire, și dintru această pricină îi așteptau pe ei mulți prigonitori și vrăjmași. Așadar, dacă din pricina prigonitorii se vor mârni Apostolii și, voind a răsplăti celor ce i-au mârnit, ar fi tăcut și nu ar fi învățat [propovăduit], soarele Evangheliei s-ar fi stins. Din această pricină, Domnul luându-o mai înainte, îi sfătuiește pe Apostoli a nu fi porniți spre a răsplăti vrăjmașilor, ci toate cele ce se vor întâmpla, cu bărbăție să le sufere, chiar dacă unii i-ar fi ocărât, iar alții nelegiuite viclesuguri ar fi meșteșugit împotriva lor. Asemenea și El făcea pe Cruce, zicând: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac”¹² (*Luca* 23, 34).

Apoi, ca să nu poată zice Apostolii că o poruncă precum este aceasta e cu neputință, adică a-i iubi pe vrăjmași, zice Domnul: „Ceea ce voiești tu să împlinească alții pentru tine, aceasta arată-o și tu altora; și întru acest fel te fă pildă altora, făcând celorlalți așa cum voiești să-ți facă alții ție.

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „Tatăl vostru este milostiv”, se găsește „Tatăl vostru Cel Ceresc este milostiv”.

¹² Despre dumnezeiasca milostivire, Sfântul Isaac Sirul ne învață așa: „Unde e dreptatea lui Dumnezeu când noi, păcătoși fiind, Hristos a murit pentru noi? Iar dacă aici ni Se arată milostiv, să credem că nu primește schimbare în privința aceasta. Să nu ne fie nouă să cugetăm vreodată această nelegiuire, ca să spunem că Dumnezeu este nemilostiv. Căci nu se schimbă Dumnezeu în ceea ce e propriu Lui, ca morții, și nu dobândește ceva ce nu are, nici nu pierde ceea ce are, nici nu primește vreun adaos ca faptele. Ci ceea ce are Dumnezeu dintru început, va avea și are pururea până la sfârșitul fără de sfârșit” (*Filocalia românească, Despre trebuința de a nu-l urî pe păcătos, ci de a plânge și de a se ruga pentru el*, vol. 10, ed. IBMBOR, București, 1981, p. 314).

Adică, dacă aspri și nemilostivi și iuți voiești să-ți fie ție vrăjmașii, fii și tu așa; iar dacă le voiești pe cele dimpotrivă, adică să-ți fie vrăjmașii buni și milostivi și nepomenitori de rău, nu socoti că este cu neputință a fi și tu întru acest chip". Vezi, lege firească scrisă în inimile noastre? Întru acest fel a zis și Domnul: „**În zilele acelea dând legile Mele în cugetul lor, și pe inimile lor le voi scrie pe ele**"¹³ (*Ieremia 31, 33*). Apoi și altă trebuință pune asupra noastră spre împlinirea acestei porunci: „Dacă îi iubiți pe aceia care vă iubesc pe voi sunteți asemenea păcătoșilor și neamurilor, însă de îi iubiți pe cei ce vă vrăjmășesc și vă viclenesc, sunteți asemenea cu Dumnezeu, căci numai El este bun către cei nemulțumitori și răi. Așadar, pe care o voiți: a fi asemenea păcătoșilor sau asemenea lui Dumnezeu?" Vezi învățătura dumnezeiască? Întâi te-a plecat pe tine spre această poruncă dintru legea cea firească – „**precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea**" –, iar apoi te pleacă și dintru sfârșit și de la răsplătire, căci ne făgăduiește nouă această plată: a fi asemenea lui Dumnezeu¹⁴.

6, 37-40: Nu judecați și nu veți fi judecați; nu osândiți și nu veți fi osândiți; iertați și veți fi iertați¹⁵. (38) **Dați și vi se va da. Turna-vor în sânul vostru o măsură bună, îndesată, clătinată și cu vârf**¹⁶, căci cu ce

¹³ În ediția de la 1988, aici găsim: „Voi pune legea Mea înăuntrul lor și pe inimile lor voi scrie și le voi fi Dumnezeu, iar ei îmi vor fi norod”.

¹⁴ În al său *Cuvânt ascetic în 100 de capete*, Fericitul Diadoh al Foticeei ne învață astfel: (2) Singur Dumnezeu e bun prin fire. Dar și omul se face bun prin Cel cu adevărat bun, dacă își cultivă modurile viețuirii. Din această stare nu se mai poate schimba, când sufletul, prin cultivarea binelui, a ajuns în Dumnezeu așa de mult, cât poate vrea cu puterea care lucrează în el" (*Filocalia românească*, vol. 1, ed. Humanitas, București, 1999, p. 339).

¹⁵ Despre iertarea pe care o făgăduiește aici Mântuitorul, Sfântul Ioan Scărarul ne zărește: „Unii s-au predat pe ei osteneților și sudorilor pentru a dobândi iertare. Dar cel ce nu ține minte răul a luat-o înaintea acestora. Neținerea de minte a răului este semnul adevăratei pocăințe. Iar cel ce ține dușmănie și pare că se pocăiește e asemenea celui cărui i se pare că aleargă în vis" (*Filocalia românească, Cuvântul IX: Despre ținerea de minte a răului*, vol. 9, ed. Humanitas, București, 2002, p. 194). Iar Sfântul Maxim Mărturisitorul, în capul 42 al *Cuvântului ascetic*, ne îndeamnă: „Să ne iubim unii pe alții și vom fi iubiți de Dumnezeu. Să fim cu îndelungă răbdare întreolaltă și va fi și el cu îndelungă răbdare față de păcatele noastre. Să nu răsplătim răul cu rău și nu vom primi după păcatele noastre. Căci iertarea greșelilor noastre o aflăm în iertarea fraților. Iar mila lui Dumnezeu e ascunsă în milostivirea noastră față de aproapele. [...] Iată, ne-a dăruit nouă Domnul chip de mântuire și ne-a dat nouă putere veșnică de-a ne face fii ai lui Dumnezeu. Prin armare, în voia noastră stă mântuirea noastră" (*Filocalia românească*, vol. 2, ed. Humanitas, București, 1999, p. 50).

¹⁶ În ediția de la 1805, în loc de „cu vârf”, se găsește „vârsându-se pe deasupra”.

măsură veți măsura, cu aceeași vi se va măsura. (39) Și le-a spus și pildă: Poate orb pe orb să călăuzească? Nu vor cădea amândoi în groapă? (40) Nu este ucenic mai presus decât învățătorul său; dar orice ucenic desăvârșit¹⁷ va fi ca învățătorul său.

(6, 37) Matei 6, 14; 7, 1-2 / Romani 2, 1 / 1 Corinteni 4, 5 / Iacov 4, 11 (6, 38) Psalm 78, 12 / Pilde 19, 17 / Eccleziastul 11, 1 / Sirah 14, 16 / Matei 7, 2 / Marcu 4, 24 (6, 39) Isaia 9, 15; 42, 19; 56, 11 / Matei 5, 14 / Romani 2, 19 (6, 40) Matei 10, 24 / Ioan 13, 16; 15, 20

Boală prea rea taie Domnul din sufletele noastre, anume rădăcina defăimării. Căci acela care nu se cercetează pe sine, ci numai la cele ale aproapelui caută și pe acestea voiește a le prihăni, arătat este că de defăimare fiind cuprins, nu știe că socotește a fi adevărat pentru sine că nu păcătuiește, și din această pricină pe ceilalți care păcătuiesc îi prihănește. Deci, dacă voiești a fi neosândit, nu-i osândi pe alții; căci, spune-mi mie, pentru ce osândești pe altul, ca pe unul care calcă cu adevărat legile cele dumnezeiești? Dar tu însuți nu calci legea dumnezeiască? Lasă la o parte celelalte păcate [pe care nu le săvârșești], însă încât întru această poruncă de a nu-i judeca pe alții – căci cu adevărat lege dumnezeiască îți poruncește ție să nu-l judeci pe fratele – și tu calci legea, nu se cuvine ca pe altul să-l judeci a fi călcător de lege, tu însuți fiind călcător de lege. Căci judecătorul se cuvine a fi mai presus decât firea cea care păcătuiește. Așadar „**iertăți și veți fi iertați; dați și vi se va da**”, pentru că „**turna-vor în sânul vostru o măsură bună, îndesată, clătinată și vărsându-se pe deasupra**”, căci Domnul nu cu scumpătate măsoară, ci cu prisosința dărnicii. Și precum dacă ai fi voit ca fără de scumpătate să măsoari făină, o îndeși și o clătești și o faci a da pe deasupra, așa și Domnul, „**măsură bună, îndesată, clătinată și vărsându-se pe deasupra**” îți va da ție.

Dar vreunul mai isteț s-ar fi întrebat: „Cum zice Domnul: «**Cu ce măsură veți măsura, cu aceeași vi se va măsura**», iar mai apoi zice: «**turna-vor în sânul vostru o măsură bună, îndesată, clătinată și vărsându-se pe dinafară**»? Că de vreme ce este «**vărsându-se pe dinafară**», cum este «**aceeași**» măsura?” Răspundem, așadar, că Domnul nu a zis: „Cu atâta măsură vi se va măsura vouă”, ci: „**cu aceeași**”, că de ar fi zis: „cu atâta măsură”, atunci greutate și împotrivire ar fi avut înțelegerea acestui cuvânt. Iar Domnul zicând: „**cu aceeași măsură**”, dezleagă împotrivirea. Căci este cu putință a da cu aceeași măsură, însă nu întocmai în amănunțime atâta. Deci Domnul, prin „**aceeași măsură**”, zice că dacă ai fi făcut bine, ți se va face bine, iar prin „**vărsându-se pe deasupra**” zice că dacă ai făcut bine o

¹⁷ În ediția de la 1805, în loc de „desăvârșit”, se găsește „de săvârșit”.

dată, înmiiț și se va face bine. Acestea sunt asemenea și la osândire: pentru că acela care osândește, mai pe urmă se osândește, și „**cu aceeași măsură**” ia înapoi; iar mai mult decât „**măsura**” se osândește, pentru că a osândit pe cel asemenea [după fire cu el], și prin aceasta „**măsura**” este „**vărsându-se pe deasupra**”.

Și acestea zicându-le Domnul și oprindu-ne pe noi de la a osândi, ne spune nouă și pildă: „Spune-Mi Mie, tu cel care îl judeci pe altul, și tu însuți aceleași păcate săvârșești, nu ești asemenea unui orb care îl povățuiește pe alt orb? Căci dacă pe altul îl judeci, și tu însuți întru aceleași cazuri, amândoi sunteți orbi; iar ție ți se pare cum că îl povățuiești pe acela la lucrul cel bun prin a-l osândi, însă nu-l povățuiești. Căci cum va fi povățuit acela la lucrul cel bun de către tine, când și tu greșești? Căci nu este ucenic mai presus de dascălul său. Deci, dacă tu, cel care pari a fi dascăl și povățuitor, greșești, fără de nici o îndoială și cel ce-ți este ucenic și se povățuiește de către tine [greșește asemenea ție], pentru că orice ucenic de săvârșit [desăvârșit] va fi ca dascălul său”.

Acestea le-a zis Domnul, pentru ca să nu osândim pe cei [care par] mai prejos decât noi, și care se par a păcătui. Încă adaugă și altele pentru această pricină.

6, 41-45: **De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, iar bârna din ochiul tău nu o iei în seamă? (42) Sau cum poți să zici fratelui tău: Frate, lasă să scot paiul din ochiul tău, nevăzând tu bârna care este în ochiul tău? Fătarnice, scoate mai întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău. (43) Căci nu este pom bun care să facă roade rele și, iarăși, nici pom rău care să facă roade bune. (44) Căci fiecare pom se cunoaște după roadele lui. Că nu se adună smochine din măcăciuni și nici nu se culeg struguri din spini. (45) Omul bun, din vistieria cea bună a inimii sale scoate cele bune, pe când omul rău, din vistieria cea rea a inimii lui scoate cele rele. Căci din prisosul inimii grăiește gura lui.**

(6, 41) Matei 7, 3 (6, 42) Pilde 18, 17 / Matei 7, 4-5 (6, 45) Isaia 32, 8 / Sirah 18, 20 / Matei 7, 16-20; 12, 33-35 / Iacov 3, 12

Domnul zice: „**«De ce vezi paiul»**, adică păcatul cel mic al fratelui tău, iar **«bârna»**, adică păcatul cel mare al tău nu-l socotești?” Aceasta se potrivește și tuturor, iar mai cu seamă dascălilor și stăpânitorilor, care ale supușilor păcate, deși ar fi mici, le pedepsesc, iar pe ale lor, chiar mari de ar fi fost, le lasă nepedepsite. Pentru aceasta și îi numește Domnul „**fătarnici**” pe aceștia, ca pe aceia care una se arată a fi dintru a pedepsi păcatele celorlalți – căci se arată a fi drepti –, și alta sunt dintru a păcătui și ei mai rele.

Apoi și cu pildă încredințează Domnul cuvântul Său, căci zice: „Precum nu este **«pom bun»** care să facă **«roadă rea»**, nici **«pom rău»** care să facă **«roadă bună»**, așa și cel care se apucă a-i înțelepți și a-i îndrepta pe alții și a-i aduce spre mai bine, nu va fi rău. Iar de va fi rău, nu-i va face pe alții mai buni. Căci inima fiecăruia este **«vistierie»**; și dacă bune are întru ea, și omul este bun și bune grăiește, iar dacă plină este inima de cele rele, și omul este rău și rele grăiește”.

Însă pe acestea toate poți a le înțelege că și pentru farisei se zic, căci către aceia îndreptând cuvântul, Domnul zice: „**Scoate mai întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău**”, după cum și în alt loc zice: „**Călăuze oarbe, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!**” (Matei 23, 24). Deci spune Hristos: „Cum voi, o, fariseilor, **«pomi răi»** fiind, veți putea aduce **«roade bune»**? Căci cuvântul vostru este rău, precum vă e și viața, căci din prisosința inimii grăiți. Cum, dar, veți îndrepta și veți pedepsi păcatele altora, voi înșivă păcate mai mari săvârșind?”

6, 46-49: **Și pentru ce Mă chemați: Doamne, Doamne, și nu faceți ce vă spun? (47) Oricine vine la Mine și aude cuvintele Mele și le face, vă voi arăta cu cine se aseamănă: (48) Asemenea este unui om care, zidindu-și casă, a săpat, a adâncit și i-a pus temelie pe piatră, și venind apele mari și puhoiul¹⁸ izbînd în casa aceea, n-a putut s-o clinească, fiindcă era bine clădită pe piatră. (49) Iar cel ce aude, dar nu face, este asemenea omului care și-a zidit casa pe pământ fără temelie, și izbînd în ea puhoiul de ape, îndată a căzut și prăbușirea¹⁹ acelei case a fost mare.**

(6, 46) Osea 8, 2 / Maleahi 1, 6 / Matei 7, 21-22; 25, 11 / Luca 13, 25 /

Faptele Apostolilor 19, 13 / Romani 2, 13 / Iacov 1, 22 (6, 47) Matei 7, 24 /

Romani 2, 13 / Iacov 1, 1, 22 (6, 48) Psalm 39, 2-3 / Matei 7, 24-25 (6, 49) Matei 7, 26-27

Și acestea sunt de mare nevoie către noi, cei care cu buzele Îl mărturisim pe El a fi Domn, iară cu fapăturile ne lepădăm de Dânsul. Căci zice Mântuitorul Hristos: „Dacă Domn sunt Eu, întru adevăr se cuvenea ca voi să faceți lucrul robilor; iar lucrul robilor este a face cele ce Domnul și Stăpânul poruncește”.

Apoi ne spune nouă ce dobândește cel care Îl „aude” pe El, și nu numai „aude” cuvintele Domnului, ci și „le face”, și „**asemenea este unui om care, zidindu-și casă, i-a pus temelie pe piatră**”. Iar „Piatră” cu adevărat

¹⁸ În ediția de la 1805, în loc de „puhoiul”, se găsește „râul”.

¹⁹ În ediția de la 1805, în loc de „prăbușire”, se găsește „sfârșimare”.

este Hristos, precum Apostolul mărturisește (1 Corinteni 3, 11). Și „sapă” și „adâncește” cel care nu pe deasupra primește cuvintele Scripturii, ci cearcă [și scrutează] cu duhul adâncurile acestora. Deci unul ca acesta „a pus temelia pe piatră”, apoi revărsându-se și „venind apele mari și puhoiul” – adică poate făcându-se prigonire sau ispită –, „izbind în casa aceea” ispitorul, fie demon, fie om, „n-a putut s-o clintească”. Și foarte cu cuviință este a-l asemăna cu „puhoiul” pe omul cel care ispitește, căci, precum râul, din pricina ploii celei ce cade de sus, se face puhoi și se revărsă, așa și pe omul cel ispitor, satana cel care de sus a căzut, îl face să crească.

Iar „casa” acelor care nu plinesc cuvintele Domnului „a căzut și sfărâmarea acelei case a fost mare”, căci mari sunt căderile acelor care aud dar nu fac. Că acela care n-a auzit, nici nu a făcut, mai ușor greșește; iar cel care a auzit și n-a făcut, mai greu păcătuiește.

CAPITOLUL 7

Vindecarea slugii unui sutaș. Vindecarea tânărului din Nain.

Trimișii lui Ioan Botezătorul.

Ungerea lui Iisus de către femeia păcătoasă¹

7, 1-10: Și după ce a sfârșit toate aceste cuvinte ale Sale în auzul poporului, a intrat în Capernaum. (2) Iar sluga unui sutaș, care era la el în cinste, fiind bolnavă, era să moară. (3) Și auzind despre Iisus, a trimis la El bătrâni ai iudeilor, rugându-L să vină și să vindece² pe sluga lui. (4) Iar ei, venind la Iisus, L-au rugat stăruitor, zicând: Vrednic este să-i faci lui aceasta, (5) căci iubește neamul nostru și el ne-a zidit sinagoga. (6) Iar Iisus mergea cu ei. Și nefiind El acum departe de casă, a trimis la El prieteni, zicându-I: Doamne, nu Te osteni, că nu sunt vrednic ca să intri sub acoperământul meu. (7) De aceea nici pe mine nu m-am socotit vrednic să vin la Tine. Ci spune cu cuvântul și se va vindeca sluga mea, (8) căci și eu sunt om pus sub stăpânire, având sub mine ostași, și zic acestuia: Du-te, și se duce, și altuia: Vino, și vine, și slugii mele: Fă aceasta, și face. (9) Iar Iisus, auzind acestea, S-a mirat de el și, întorcându-Se, a zis mulțimii care venea după El: Zic vouă că nici în Israil n-am aflat atâta credință; (10) și întorcându-se cei trimiși acasă, au găsit sluga sănătoasă.

(7, 2) Pilde 14, 35 / Matei 8, 5 (7, 6-10) Psalm 40, 3 / Matei 8, 8-10

Acest sutaș este același cu cel de la Matei (Matei 8, 5-13). Și ce este cu aceasta, anume că Matei nu zice că sutașul i-a trimis pe iudei poftindu-L și rugându-L pe Dânsul?³ Este cu puțință ca mai întâi să-i fi trimis pe iudei, apoi însuși sutașul acela să fi venit. Deci, ceea ce a lăsat nespus Matei, o spune Luca. Însă poate și iudeii de zavistie topindu-se, nici nu îl vor fi lăsat pe sutaș să vie la picioarele lui Iisus, căci această faptă slavă Îi aducea lui Hristos. Dar, mai pe urmă, el însuși fiind silit de nevoie, a venit la Iisus; însă, poate, iarăși întru nedumirire ar fi intrat cineva, zicând: „Cum Matei zice că însuși sutașul, cu glasul său, se lepăda de a veni Iisus la el⁴

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru sutașul. Pentru fiul văduvei. Pentru cei trimiși de Ioan. Pentru asemănarea fariseilor și a legiuitorilor cu copiii ce se jucau în târg. Pentru femeia ceea ce a uns pe Domnul cu mir”.

² În ediția de la 1805, în loc de „să vindece”, se găsește „să mântuiască”.

³ Adică: „Cum vom putea înțelege această aparentă nepotrivire dintre Evangheliști?”

⁴ „Dar sutașul, răspunzând, l-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai zi cu cuvântul și se va vindeca sluga mea” (Matei 8, 8).

(*Matei 8, 8*), iar Luca zice aici că a trimis prieteni de ai săi și Îl ruga pe Domnul să nu vie sub acoperământul său?" Așadar, este cu puțință a zice aici că nu este nici un lucru de mirare „a-i trimite pe prieteni”, și mai apoi a veni și el, și a grăi acestea rugându-L pe Domnul să nu vină la dânsul. Și vrednică de mirare este credința bărbatului, care pe sine însuși se numea „nevrednic” de venirea lui Hristos. Pentru aceasta și Domnul zice că „nici în Israil n-am aflat atâta credință”, căci păgân era sutașul, poate din neamul romanilor.

Iar „sutaș” este și toată mintea care îi stăpânește pe mulți întru răutate, ale cărei minți multe îi sunt lucrurile și valurile în viață, și are ca „slugă bolnavă” partea cea necuvântătoare a sufletului, adică mânia și pofta, căci acestea s-au rânduie a fi „slugi”. Și Îl cheamă pe Iisus, trimitându-i la El mijlocitori pe „iudei”, adică gândurile și cuvintele mărturisirii, căci „Iuda” mărturisire se tâlcuiește, precum și altădată s-a spus⁵. Au, doară, nu sunt graiuri de mărturisire și de smerenie acestea: „Doamne, nu Te osteni, că nu sunt vrednic ca să intri sub acoperământul meu”, și cele ce urmează acestora? Deci, crezând lui Hristos, degrabă își va lua „sluga sa sănătoasă”, zic adică mânia și pofta.

7, 11-16: Și după aceea, S-a dus într-o cetate numită Nain și cu El împreună mergeau ucenicii Lui⁶ și multă mulțime. (12) Iar când S-a apropiat de poarta cetății, iată scoteau un mort, singurul copil⁷ al mamei sale, și ea era văduvă, și mulțime mare din cetate era cu ea. (13) Și, văzând-o Domnul, I S-a făcut milă de ea și i-a zis: Nu plânge! (14) Și apropiindu-Se, S-a atins de sicriu⁸, iar cei ce-l duceau s-au oprit. Și a zis: Tinere, ție îți zic, scoală-te. (15) Și s-a ridicat⁹ mortul și a început să vorbească, și l-a dat mamei lui. (16) Și frică i-a cuprins pe toți și slăveau pe Dumnezeu, zicând: Prooroc mare s-a ridicat între noi și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său.

(7, 14) *Iezechiil 37, 4 / Marcu 5, 41 / Luca 8, 54 / Ioan 11, 13 / Faptele Apostolilor 9, 40 / Romani 4, 17 (7, 16) Luca 1, 68; 24, 19 / Ioan 4, 19; 6, 14*

După ce pe sluga sutașului sănătoasă o a făcut și nefiind de față, altă minune mai preaslăvită săvârșește Domnul. Căci, ca să nu zică cineva: „și ce lucru minunat a făcut la slugă, că poate nici nu ar fi murit sluga?”,

⁵ Vezi tâlcuirea Sfântului Teofilact de la *Matei 2, 1a* și *Marcu 11, 7-10*.

⁶ În ediția de la 1805, în loc de „cu El împreună mergeau ucenicii Lui”, se găsește împreună cu Dânsul mergeau ucenici de-ai Lui mulți”.

⁷ În ediția de la 1805, în loc de „singurul copil”, se găsește „fiu unul născut”.

⁸ În ediția de la 1805, în loc de „sicriu”, se găsește „pat”.

⁹ În ediția de la 1805, în loc de „s-a ridicat”, se găsește „a șezut drept”.

pentru aceasta pe mortul acesta pe care-l scoteau [din cetate], îl înviază. Și nu numai cu cuvântul lucrează minunea, ci și de pat se atinge, ca să cunoaștem cum că trupul Lui trup dătător de viață este, căci, de vreme ce trupul s-a făcut al Cuvântului Celui Care dă viață tuturor, pentru aceasta făcător de viață este și acesta și pierzător¹⁰ al morții și al stricăciunii.

Deci, „**a șezut drept mortul și a început să vorbească**”, ca să nu se pară oarecărora cum că după nălucire S-a ridicat, căci ale învierii celei adevărate sunt aceste semne: „**a șezut drept**” și „**a început să vorbească**”, căci trupul cel neînsufletit, nici a se ridica și nici a grăi nu poate.

Iar „**văduvă**”, vei înțelege a fi și sufletul cel care l-a lepădat pe bărbatul său, adică pe Cuvântul lui Dumnezeu, Care „**semințe**” bune a semănat (*Matei 13, 3-8*). Iar „**fiu**” al lui [sufletului] este mintea cea moartă și care este „**scoasă**” afară din „**cetate**”, adică din Ierusalimul cel de Sus, căci acela este locașul [sălașul] celor vii. Așadar Domnul, „**făcându-i-Se milă**”, Se atinge de „**pat**”, iar „**pat**” al minții este trupul; căci trupul, cu adevărat mormânt și groapă este. Deci, atingându-Se Domnul de trup, scoală mintea, tânără și vitează pe aceasta făcându-o. Și „**șezând drept**” tânărul, adică mintea, și sculându-Se din mormântul păcatului, atunci „**va începe să vorbească**”, adică să-i învețe pe alții, căci întru atâta vreme cât de păcat este ținută și stăpânită, nu poate a învăța și a grăi – căci cine o va crede pe ea?

7, 17-30: **Și a ieșit cuvântul acesta despre El în toată Iudeea și în toată împrejurimea. (18) Și au vestit lui Ioan ucenicii lui despre toate acestea. (19) Și chemând la sine pe doi dintre ucenicii săi, Ioan i-a trimis către Domnul, zicând: Tu ești Cel Care va să vină sau să așteptăm pe altul? (20) Și ajungând la El, bărbații au zis: Ioan Botezătorul ne-a trimis la Tine, zicând: Tu ești Cel Care va să vină¹¹ sau să așteptăm pe altul? (21) Și în acel ceas El a vindecat pe mulți de boli și de răni și de duhuri rele și multor orbi le-a dăruit vederea. (22) Și răspunzând, le-a zis: Mergeți și spuneți lui Ioan cele ce ați văzut și ați auzit: Orbii văd, șchiopii umblă, leproșii se curățesc, surzii aud, morții înviază și săracilor li se binevestește¹². (23) Și fericit este acela care nu se va sminti întru Mine.**

¹⁰ Nimicitor, ruinător.

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „**Cel Care va să vină**”, se găsește „**Cela Ce vine**”.

¹² Cuviosul Isaia Pustnicul, la începutul *Celui de al XIII-lea cuvânt*, ne învață astfel: „Ioan când a botezat pe Domnul Iisus, a luat ca chip al acestui cuvânt că cel ce se botează trebuie să mărturisească faptele lui. Deci multe sunt semnele pe care le-a făcut Domnul Iisus. Dar «**orbii văd**» înseamnă că cel ce privește lumea aceasta cu nădejde este orb; dar dacă părăsind-o pe ea, privește la nădejdea așteptată, a văzut. La fel «**șchiopii umblă**»

(24) Iar, după ce trimișii lui Ioan au plecat, El a început să vorbească mulțimilor despre Ioan: Ce ați ieșit să priviți în pustie? Oare trestie clătinată de vânt? (25) Dar ce ați ieșit să vedeți? Oare om îmbrăcat în haine moi¹³? Iată, cei ce poartă haine scumpe și petrec în desfătare sunt în casele regilor. (26) Dar ce-ați ieșit să vedeți? Oare Prooroc? Da! Zic vouă: și mai mult decât un Prooroc. (27) Acesta este cel despre care s-a scris: Iată trimit înaintea feței Tale pe Îngerul Meu, care va găti calea Ta, înaintea Ta. (28) Zic vouă: Între cei născuți din femei, nimeni nu este mai mare decât Ioan; dar cel mai mic în Împărăția lui Dumnezeu este mai mare decât el. (29) Și tot poporul auzind, și vameșii s-au încredințat de dreptatea lui Dumnezeu, botezându-se cu botezul lui Ioan. (30) Iar fariseii și învățătorii de Lege au călcat voia lui Dumnezeu în ei înșiși¹⁴, nebotezându-se de el.

(7, 17) Matei 9, 26 (7, 18) Matei 11, 2 (7, 19) Facere 49, 10 / Numeri 24, 17 / Deuteronom 18, 15 / Isaia 35, 4 / Daniil 9, 24-25 / Matei 11, 2-3 / Ioan 6, 14 (7, 22) Psalm 145, 8 / Isaia 29, 18; 35, 5; 42, 7; 61, 1 / Matei 11, 4-5; 15, 20-21 / Luca 4, 18 / Ioan 2, 23; 3, 2; 5, 36; 10, 25 (7, 23) Isaia 8, 14 / Matei 11, 6 / Romani 9, 32 / 1 Petru 2, 8 (7, 26) Matei 11, 7-9; 14, 5; 21, 26 / Luca 1, 76 (7, 27) Maleahi 3, 1 / Matei 11, 10 / Marcu 1, 2 / Luca 1, 76 (7, 29) Matei 11, 11; 21, 31 / Marcu 1, 5 / Luca 3, 12 (7, 30) Faptele Apostolilor 13, 14; 20, 27

În toată Iudeea și în toată împrejurimea vestindu-se minunea cea care se făcuse în Nain, s-a auzit această veste și de către ucenicii lui Ioan. Așadar, ca unii care nu erau încă de săvârșit [desăvârșiți], le cădea greu pentru laudele cele ce I se aduceau lui Iisus. Iar Ioan, vrând să le arate lor cât de mare este Hristos și cât este el de departe de Dânsul, iconomisește lucrul acesta și, nezicând nimic ucenicilor săi spre lauda lui Hristos, ci prefăcându-se a nu ști [nimic], îi trimite pe dânșii la El, ca văzând minunile, din însăși săvârșirea lor să creadă că prea mare osebire este între Stăpânul Iisus și robul Ioan. Să nu socotești cum că cu adevărat neștiind Ioan cele

înseamnă că cel ce voiește pe Dumnezeu și iubește cugetările trupești ale inimii este surd; dar dacă le părăsește pe acestea și iubește pe Dumnezeu din toată inima, umblă. Dacă te-ai arăși, «surzii aude», înseamnă că, fiind cineva în împrăștiere, e surd din robie și că trebuie dar de se adună în cunoștință, aude. «Leproșii se curățesc» arată, fiindcă s-a scris în Legea lui Moise, că «cel necurat să nu intre în casa Domnului», pe tot cel ce are o simțăminte față de aproapele, sau ură, sau pizmă, sau vorbire împotriva. Dar dacă le părăsesc pe acestea, s-au curățat. În sfârșit, de vede orbul, umblă șchiopul și e curățit de robie. Iar omul care a murit prin acestea în vremea leneviei se scoală și se înnoiește, deci se înnoiește simțurilor lui, celor sărăcite de sfintele virtuți, fiindcă a văzut, a umblat și s-a curățit” (*Filocalia românească*, vol. 12, ed. Harisma, București, 1991, pp. 103-104).

¹³ În ediția de la 1805, în loc de „haine moi”, se găsește „haine scumpe”.

¹⁴ În ediția de la 1805, în loc de „au călcat voia lui Dumnezeu în ei înșiși”, se găsește „au lepădat de la ei sfatul lui Dumnezeu”.

pentru Hristos, i-a trimis pe ucenicii săi să-L întrebe. Căci cum să nu-L cunoască pe Hristos, cel care și mai înainte de naștere în pântecul maicii sale a săltat, ca unul care L-a cunoscut pe Dânsul (*Luca 1, 41, 44*), iar în Iordan mărturisea pentru El ca pentru Fiul lui Dumnezeu? (*Ioan 1, 34*)¹⁵ Deci, Ioan îi trimite pe ucenici, zicându-le lor să-L întrebe pe Iisus: „**Tu ești Cela Ce vine [sau să așteptăm pe altul]?**” Vezi cum Ioan, [puțin câte puțin] îi duce pe ucenici întru adâncul cunoștinței, ca să creadă ei că Iisus este Dumnezeu? Căci Proorocii „trimiși” se numesc, precum și însuși Ioan Botezătorul astfel este numit, după cum și Evanghelistul Ioan zice: „**Fost-a om trimis de la Dumnezeu [numele lui era Ioan]**” (*Ioan 1, 6*). Iar Domnul este numit „**Cela Ce vine**”, pentru că El întru stăpânire a venit, nu fără de a Sa voie și ca un alt „trimis”. Așadar, ucenicii lui Ioan zic: „Tu ești Cel Care este așteptat să vină în lume?” Unii, acest cuvânt ce zice: „**Cela Ce vine**”, îl înțeleg pentru venirea Domnului în iad, întrucât ceea ce se zice să fie întru acest înțeles: „Tu ești Cel Care va să vină și în iad?”

Însă ce răspunde Domnul? Cunoscând pricina pentru care Ioan i-a trimis pe ucenicii lui la Sine, și că i-a trimis pe aceștia ca să vadă ce face El și dintru acestea să creadă, pentru aceasta Domnul le zice celor trimiși: „**Mergeți și spuneți lui Ioan cele ce ați văzut și ați auzit**”. Apoi numără săvârșirile minunilor, care și prin Prooroci au fost vestite, căci aceste cuvinte: „**Orbii văd, șchiopii umblă, leproșii se curățesc, surzii aud, morții înviază și săracilor li se binevestește**”, ale Proorocului Isaia sunt (*Isaia 35, 5-7*). Apoi, Domnul le zice: „**Și fericit este acela care nu se va sminti întru Mine**”, ca și cum le-ar fi zis așa: „Și voi fericiți veți fi, dacă nu vă veți sminti întru Mine”.

Dar, pentru că era cu puțință ca mulți să se smintească pentru Ioan, zicând: „Cum, acela care a mărturisit atâtea pentru Hristos, acum, trimițându-i pe ucenici, întreabă de este El «**Cela Ce vine**»?”, pentru aceasta grăiește Hristos către noroade: „Nimic de acest fel să nu socotiți pentru Ioan, că, au doară, este el «**trestie**» ca să se plece, când într-o parte când în alta? Și acum poate să mărturisească pentru Mine, iar mai apoi să nu Mă mai cunoască pe Mine? Că de era unul dintru acest fel, pentru ce ați mai ieșit atunci în pustie ca să-l vedeți pe el? Dar oare nu cumva din pricina desfătării s-a stricat la minte [i s-a întunecat mintea lui Ioan]? Însă a sa îmbrăcăminte îl arată a fi mai presus de toată desfătarea; iar dacă s-ar fi desfătat, în casele împărătești s-ar fi sălășluit. Și ca pe un Prooroc îl socotiți pe el? Adevăr vă grăiesc vouă, și mai mult decât un Prooroc este”. Căci

¹⁵ Vezi și *Matei 3, 14; Marcu 1, 7-8; Luca 3, 16-17; Ioan 1, 20-36*.

ceilalți [Prooroci] numai au grăit mai înainte pentru Hristos, iar acesta L-a și văzut și L-a și arătat, zicând: „**Iată Mielul lui Dumnezeu[, Cel Care ridică păcatul lumii]**” (Ioan 1, 29). Iar ceilalți Prooroci, după ce au ieșit din pântecele maicilor lor au proorocit, iar acesta și mai înainte de a ieși din pântece a cunoscut pe Domnul, și [de bucurie] a săltat (Luca 1, 41, 44). Apoi, Domnul îl aduce în mijloc ca și martor pe Proorocul, căci zice: „**Acesta este cel despre care s-a scris: Iată trimit înaintea feței Tale pe Îngerul Meu[, care va găti calea Ta, înaintea Ta]**” (Maleahi 3, 1). Căci „**Înger**” este Ioan, poate și pentru viața cea nematerialnică și îngerească, dar poate și pentru că a vestit¹⁶ venirea Mântuitorului.

Iar Domnul, zicând: „**Între cei născuți din femei, nimeni nu este mai mare decât Ioan**”, mai mult decât pe toți ceilalți oameni îl înalță pe Înaintemergătorul Ioan. Apoi, ca și cum cineva ar fi zis: „O, Hristoase, și decât Tine Însuși este mai mare Ioan?”, Domnul adaugă: „Iar «**cel mai mic**» decât el, adică Eu, mai mare sunt în Împărăția Cerurilor, căci acum sunt socotit mai mic decât el și cu neamul¹⁷ și cu vârsta și cu slava, dar întru Împărăția Cerurilor mai mare decât el sunt, adică întru toate cele dumnezeiești și duhovnicești”.

Deci „**tot poporul auzind**” cele despre Ioan, „**s-au încredințat de dreptatea lui Dumnezeu**”, adică, primindu-L pe Proorocul Său, norodul L-a cinstit pe Dumnezeu [„**botezându-se cu botezul lui Ioan**”]. Iar fariseii L-au necinstit pe Dumnezeu [și „**au călcat voia lui Dumnezeu în ei înșiși**”], fiindcă nu l-au primit pe Ioan.

Iar unii, acest cuvânt ce zice: „**între cei născuți din femei**”, întru acest chip l-au înțeles: bine a zis Domnul că „**între cei născuți din femei**”, căci prin aceasta S-a scos afară pe Sine¹⁸, căci El din Fecioară era născut și nu din femeie, prin „**femeie**” înțelegând-o pe cea împreunată cu bărbat.

Iar alții, cuvântul ce zice: „**dar cel mai mic în Împărăția lui Dumnezeu este mai mare decât el**”, într-un alt chip l-au înțeles: cel mai mic în viața cea după Hristos, este mai mare decât dreptul cel din Lege – așa precum Ioan, după dreptatea cea din Lege, era fără de prihană; iar de s-ar fi aflat cineva [abia] botezat, fără a fi săvârșit ceva rău sau bine, acesta „**mai mic**” este întru Împărăția Cerurilor – adică întru cea după Hristos propovăduire – însă „**mai mare**” este decât cel nebotezat și în Lege drept.

¹⁶ [1805] După cum și l-a Sfântul Matei s-a arătat, „**Înger**” se tâlcuiește „vestitor”.

¹⁷ După neam, Domnul era socotit a fi fiu de teslar (Matei 13, 55), pe când Ioan era fiu al lui Zaharia celui ce fusese preot la templul din Ierusalim (Luca 1, 5).

¹⁸ Adică S-a exclus pe Sine din rândul celor născuți din femeie.

Și în alt chip [se poate înțelege aceasta ce zice: „**cel mai mic în Împărăția lui Dumnezeu este mai mare decât el**”], anume că Ioan, care mai că nu era fără de trup și nematerialnic, însă, încă tot în trup era, și din această pricină „**cel mai mic**” întru Înviere – Învierea fiind Împărăția Cerurilor –, mai mare este decât el. Căci atunci, întru Împărăția Învierii, cu totul nesticăcioși făcându-ne, nu vom mai umbla [trăi, viețui] după trup, iar cel care atunci va fi acolo „**mai mic**”, este „**mai mare**” decât cel care acum este drept, dar încă poartă trup.

7, 31-35: Cu cine voi asemăna pe oamenii acestui neam? Și cu cine sunt ei asemenea? (32) Sunt asemenea copiilor care șed în piață¹⁹ și strigă unii către alții, zicând: V-am cântat din fluier și n-ați jucat; v-am cântat de jale și n-ați plâns. (33) Căci a venit Ioan Botezătorul, nemâncând pâine și negustând vin, și ziceți: Are demon! (34) A venit și Fiul Omului, mâncând și bănd, și ziceți: Iată om mâncăcios și băutor de vin, prieten al vameșilor și al păcătoșilor! (35) Dar Înțelepciunea a fost găsită dreaptă de către toți fiii ei²⁰.

(7, 31-35) Sirah 39, 29 / Matei 9, 11; 11, 16-19 / Marcu 1, 6 / Luca 1, 15

Era la iudei un joc de copii întru acest fel: un cârd de copii se despărțea în două cete, și, ca și cum și-ar fi râs de viață, unii de o parte se jeleau, iar alții de altă parte fluierau. Și nici cei care se jeleau nu se plecau și nu erau deopotrivă cu cei din cealaltă ceată, nici ceilalți ce fluierau nu se uneau cu cei ce se tânguiau.

Așadar, Domnul, îi ia în râs pe farisei, ca pe unii care fac unele ca acestea, căci nici cu Ioan, cel care trăia viață tânguitoare și învăța [propovăduia] pocăință, nu s-au jelit împreună și nu i-au urmat, nici lui Iisus, Care arăta viață veselă, nu I s-au supus ori I s-au plecat, ci de amândoi s-au lepădat. Nici cu Ioan cel care „**cânta de jale**” n-au jelit împreună, nici cu Iisus Cel Care „**cânta din fluier**” și era vesel, nu s-au unit.

Și „**s-a îndreptat înțelepciunea lui Dumnezeu**”, adică a fost cinstită, nu de către farisei, ci de către „**fiii săi**”, adică de către aceia care au primit cuvântul lui Ioan și al lui Iisus.

7, 36-43: Unul din farisei L-a rugat pe Iisus să mănânce cu el. Și intrând în casa fariseului, a șezut la masă. (37) Și iată era în cetate o femeie păcătoasă și, aflând că șade la masă, în casa fariseului, a adus un alabastru cu mir. (38) Și stând la spate, lângă picioarele Lui, plângând, a

¹⁹ În ediția de la 1805, în loc de „**pieță**”, se găsește „**târg**”.

²⁰ În ediția de la 1805, versetul este următorul: „**Și s-a îndreptat înțelepciunea de la toți fiii săi**”.

început să ude cu lacrimi picioarele Lui, și cu părul capului ei le ștergea. Și săruta picioarele Lui și le ungea cu mir. (39) Și văzând, fariseul, care-L chemase, a zis în sine: Acesta, de ar fi Prooroc, ar ști cine e și ce fel e femeia aceasta care se atinge de El, că este păcătoasă. (40) Și răspunzând, Iisus a zis către El: Simone, am să-ți spun ceva. Învățătorule, spune, zise el. (41) Un cămătar avea doi datornici. Unul era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci. (42) Dar, neavând ei cu ce să plătească, i-a iertat²¹ pe amândoi. Deci, care dintre ei îl va iubi mai mult? (43) Simon, răspunzând, a zis: Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult. Iar El i-a zis: **Drept ai judecat.**

(7, 37) Matei 26, 7 / Marcu 14, 3 / Ioan 11, 2; 12, 3 (7, 39) Luca 15, 2

Se vede că fariseul acesta care L-a chemat pe Domnul nu avea cuget drept, ci era viclean și plin de fățarnicie, căci de vreme ce zice: „**Acesta, de ar fi Prooroc**”, arată că nu credea, unele ca acestea cugetând [întru a sa minte]. Iar Domnul, măcar că îl cunoștea pe el că nu are dreaptă socoteală [cuget drept], însă merge la el și împreună ospătează, prin aceasta cu adevărat învățându-ne ca și noi, cu aceia care se află cu vicleșug ascuns asupra noastră, să ne purtăm simplu [firesc] și fără de vicleșug.

Și cearcă mulți [să afle] câte au fost femeile cele care L-au uns pe Domnul cu mir; și unii zic că două au fost: una, cea de la Ioan (Ioan 12, 3), care este și soră a lui Lazăr (Ioan 11, 2), și alta, cea de la Matei (Matei 26, 7) și de la Marcu (Marcu 14, 3) și acum de la Luca²². Iar eu mă plec a crede celor ce zic că aceste femei sunt trei, una adică cea de la Ioan, mai înainte cu șase zile de Paști, care zic că este și soră a lui Lazăr, iar alta cea de la Matei și de la Marcu, mai înainte cu două zile de Paști, și a treia aceasta de acum de la Luca, care pe la mijlocul propovăduirii Evangheliei L-a uns cu mir pe Domnul. Și nu este nici un lucru de mirare ca mai întâi această femeie [de la Luca] să facă ungerea, nesosind încă vremea Patimii; apoi celelalte femei, ori urmând acesteia [de la Luca], ori în alt chip, aproape de vremea Patimii aceleași să săvârșească [asupra Domnului].

Iar dacă și omul cel care L-a chemat pe Domnul și este pomenit de Matei s-a numit Simon, asemenea și cel de acum, de la Luca, ce lucru de mirare este că s-a potrivit numele? De vreme ce acela lepros a fost (Matei 12, 13) dar nu și acesta. Și acela, tămăduit fiind de lepră, spre mulțămire îl chemă în casa sa pe Hristos, iar acesta nici lepros, nici pentru mulțămire

²¹ În ediția de la 1805, în loc de „i-a iertat”, se găsește „i-a dăruit”.

²² Pentru femeile care L-au uns pe Domnul cu mir vezi și: Matei 26, 6-13; Marcu 14, 3-9; Ioan 12, 1-8.

nu-L cheamă pe Domnul. Iar acela nimic nu a zis, pe când acesta a cântit și dintru o dată osândește dimpreună și pe Hristos și pe femeie: pe aceasta ca pe o păcătoasă, iar pe Acela ca pe un iubitor de oameni. O, ce nechibzuință! Cu adevărat, fariseu era omul!

Dar Domnul, întrebându-l pe acest fariseu în pilde și pomenind de „doi datornici”, tăinuit spune că și el, fariseul, este „dator”, chiar dacă se pare că este cu mai puțin dator, însă este dator: „Și nici tu, cel care ești dator cu mai puțin, nu-ți poți plăti datoria – căci fiind stăpânit de mândrie, nu ai mărturisire –, nici femeia”. Așadar, amândurora se va ierta, și după ce „i-a iertat pe amândoi”, oare „care îl va iubi mai mult”? Cu adevărat, „acela căruia i s-a iertat mai mult”. Și aceasta grăind [Domnul], astupă gura trufașului.

7, 44-50: **Și întorcându-se către femeie, a zis lui Simon: Vezi pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta și apă pe picioare nu Mi-ai dat; ea însă, cu lacrimi Mi-a udat picioarele și le-a șters cu părul ei. (45) Sărutare nu Mi-ai dat; ea însă de când am intrat, n-a încetat²³ să-Mi sărute picioarele. (46) Cu untdelemn capul Meu nu l-ai uns; ea însă cu mir Mi-a uns picioarele. (47) De aceea, îți zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit. Iar cui se iartă puțin, puțin iubeste. (48) Și a zis ei: Iertate îți sunt păcatele. (49) Și au început cei ce ședeau împreună la masă să zică în sine: Cine este Acesta care iartă și păcatele? (50) Iar către femeie a zis: Credința ta te-a mântuit; mergi în pace.**

(7, 44) Facere 43, 24 (7, 46) Psalm 22, 6 (7, 48) Matei 9, 2 / Marcu 2, 5 / Luca 5, 20

(7, 49) Matei 9, 3 / Marcu 2, 7 / Luca 5, 21 (7, 50) Luca 8, 48; 17, 19

Îl arată Domnul pe Simon a fi și trufaș și fără de socoteală. Trufaș, din pricină că pentru păcate, pe om – adică pe femeie – l-a osândit, om fiind și el. Iar fără de socoteală, căci nu a priceput că pe femeia aceea care a săvârșit atâtea semne ale credinței și ale dragostei, se cuvenea a o primi și nu a o îndepărta. Din această pricină și îl mustră pe el Domnul, ca pe cel care în deșert o osânda pe cea care atâtea a împlinit, câte el [Simon] nu le-a făcut. Iar cu prisosință [Simon nu le-a făcut], nici pe cele cu mult mai prejos [decât cele pe care femeia le-a săvârșit], adică: „Tu nici apă pe picioare nu mi-ai dat – lucru care este îndeobște –, iar aceasta cu lacrimi Mi-a udat picioarele. Tu nu Mi-ai sărutat nici obrazul, iar aceasta picioarele Mele le-a sărutat. Tu nu ai uns cu untdelemn capul Meu, dar aceasta mir a vărsat [asupra Mea]. Pentru aceasta, de vreme ce ai zis că nu sunt Prooroc, căci

²³ În ediția de la 1805, în loc de „n-a încetat”, se găsește „n-a contenit”.

nu am cunoscut că păcătoasă era aceasta, iată că vădesc cele din inima ta, ca să cunoști că, precum pe ale tale, cele pe care le ascunzi, le știu, cu mult mai vârtos [le cunosc], pe cele ale acestei femei, pe care și alții mulți le știu". Deci, zice Domnul: „**iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit**", în loc de: „pentru că a arătat credință multă”.

Iar cei care „**ședeau împreună**” și aceștia erau cântitori, nesocotind că cele ce le-a zis Hristos către Simon și către dâșii cu cuviință erau a se grăi. Iar Domnul, înfrângând cărteala lor și voind a le arăta acestora că pe fiecare credința lui îl mântuiește, nu a zis: „O, femeie, Eu te mântuiesc pe tine”, ca nu mai mult să-L zavistuiască, ci „**credința ta te-a mântuit**”. Și aceasta a zis, precum am grăit, mai întâi ca să potolească zavistia aceloră, iar mai apoi ca să-i tragă și pe aceia spre a crede, dintru a cunoaște ei că credința mântuiește.

Și [îi spune Domnul femeii:] „**mergi în pace**”, adică „întru dreptate”, căci „**pace**” este dreptatea, precum păcatul este vrajbă către Dumnezeu. Și vezi că, după ce i-a iertat ei păcatele, nu a lăsat-o pe ea să rămână până la iertarea păcatelor, ci a adăugat Domnul și săvârșirea binelui, căci „**mergi în pace**” trebuie să o înțelegi în loc de: „lucrează-le pe cele care te vor face să te împaci cu Dumnezeu”.

CAPITOLUL 8

*Pilda semănătorului. Mama și frații lui Iisus. Potolirea furtunii.
Demonizatul din ținutul Gherghesenilor. Învierea fiicei lui Iair.
Vindecarea femeii bolnave de doisprezece ani¹*

8, 1-3: **Și după aceea Iisus umbla prin cetăți și prin sate, propovăduind și binevestind Împărăția lui Dumnezeu, și cei doisprezece erau cu El; (2) și unele femei care fuseseră vindecate de duhuri rele și de boli: Maria, numită Magdalena, din care ieșiseră șapte demoni², (3) și Ioana lui Huza, un iconom³ al lui Irod, și Suzana și multe altele care le slujeau din avutul lor.**

(8, 1) Luca 4, 43 (8, 2) Matei 27, 55; 28, 9 / Marcu 15, 40; 16, 9 / Luca 23, 49 / Ioan 20, 14

Cel Care din Cer S-a pogorât, ca nouă întru toate chip și pildă să ni Se facă, ne învață pe noi a nu ne lenevi spre a învăța, ci în tot locul a înconjura și a propovădui. Căci toate câte Domnul le făcea, spre sfătuirea noastră le făcea. Deci, umbla prin toate cetățile și satele și pe cei doisprezece ucenici îi ducea cu Sine, fără ca ei să învețe și să propovăduiască, ci povățuindu-se și învățându-se de către El și dintru cele pe care le făcea și din cele ce le grăia [Mântuitorul].

Iar Domnul nu bunătățile pământului le propovăduia, ci „**Împărăția lui Dumnezeu**”. Căci cine altul se cuvenea să propovăduiască cele de Sus, fără decât numai Cel Care a venit de Sus? (vezi Luca 1, 78) Pentru aceasta, nici unul dintre Prooroci nu a propovăduit Împărăția Cerurilor. Căci cum ar fi propovăduit pe cele [pe] care nu le-au văzut? Pentru aceasta și Înaintemergătorul zicea: „**Cel care este de pe pământ, pământesc este și de pe pământ grăiește. Cel Care vine din Cer [este deasupra tuturor. Și] ce a văzut și a auzit, aceea mărturisește**” (Ioan 3, 31-32).

Și mergeau după Dânsul și femeii, ca să cunoaștem noi că nici partea femeiască nu este împiedicată de neputință în a urma lui Hristos. Și vezi că, măcar de erau și bogate, însă acestea pe toate le-au trecut cu vederea și

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru pilda semănătorului. Pentru mama și frații lui Iisus, când voiau să-L vadă pe El. Pentru certarea apelor. Pentru legheon. Pentru fata mai-marelui sinagogii. Pentru femeia cu curgere de sânge”.

² În ediția de la 1805, în loc de „demoni”, se găsește „draci”.

³ În ediția de la 1805, în loc de „un iconom”, se găsește „ispravnicul”.

sărăcia cea pentru Hristos și împreună cu Hristos o au ales. Iar cum că erau bogate se vede dintru aceasta: că Domnului „slujeau din avutul lor”, și nu din averi străine și din nedreptăți, precum mulți obișnuiesc.

Iar prin „șapte draci” care ieșiseră dintru Maria Magdalena unii înțeleg „mulți”, căci în Scriptură „șapte” în loc de „mulți” este înțeles. Dar, poate oarecine ar fi zis că precum sunt șapte duhuri ale faptei celei bune (*Isaia 11, 2*), așa sunt, dimpotrivă, și șapte duhuri ale răutății – adică: este duhul temerii de Dumnezeu, este și împotriva, duhul netemerii de Dumnezeu; este duhul înțelegerii, este și împotriva, duhul nepriceperii; și celelalte toate, pe rând. Deci, dacă nu se vor scoate aceste șapte duhuri ale răutății din suflet, nu poate cineva să-I urmeze lui Hristos; căci se cuvine mai întâi a-l scoate pe satana, și așa a locui [sălășlui] Hristos.

8, 4-10: **Și adunându-se mulțime multă și venind de prin cetăți la El, a zis în pildă: (5) Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa. Și semănând el, una a căzut lângă drum⁴ și a fost călcată cu picioarele și păsările cerului au mâncat-o. (6) Și alta a căzut pe piatră, și, răsărind, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală. (7) Și alta a căzut între spini și spinii, crescând cu ea, au înăbușit-o⁵. (8) Și alta a căzut pe pământul cel bun și, crescând⁶, a făcut rod înșutit. Acestea zicând, striga: Cine are urechi de auzit să audă. (9) Și ucenicii Lui Îl întrebau: Ce înseamnă pilda aceasta? (10) El a zis: Vouă vă este dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde, ca, văzând, să nu vadă și, auzind, să nu înțeleagă.**

(8, 7) Zaharia 11, 9; 13, 8 / Matei 13, 2-7 / Marcu 4, 1-7 (8, 8) Facere 26, 12 / Matei 11, 15; 13, 8 / Marcu 4, 8 / Luca 8, 15 / Ioan 15, 5 / Coloseni 1, 6 (8, 9) Matei 13, 10 / Marcu 4, 10 (8, 10) Psalm 24, 13 / Isaia 6, 9 / Ieremia 5, 21 / Iezechiil 11, 2-3 / Matei 13, 13-14 / Marcu 4, 11-12 / Ioan 12, 40 / Faptele Apostolilor 28, 26 / Romani 11, 8

Ceea ce a zis David de demult despre Fața⁷ lui Iisus, aceasta acum s-a săvârșit, căci zice Psalmistul: „Deschide-voi în pilde gura mea” (*Psalm 77, 2*). Deci, grăiește Domnul în pilde pentru mai multe [pricini]: adică, și ca să-i facă pe ascultători mai cu luare aminte, și ca să ațâțe mintea lor spre cercarea celor zise – căci noi oamenii, obișnuim a le iscodi pe cele ce sunt zise în chip umbros, iar pe cele arătate și vădite, a le defăima; dar, și ca ascultătorii cei care sunt nevrednici de cele ce se zic în chip tainic, să nu se audă. Încă și pentru alte multe pricini grăiește Domnul în pilde.

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „drum”, se găsește „cale”.

⁵ În ediția de la 1805, în loc de „au înăbușit-o”, se găsește „au înecat-o”.

⁶ În ediția de la 1805, în loc de „crescând”, se găsește „răsărind”.

⁷ Cu sensul: „despre Persoana, despre Ipostasul”.

Deci, „**ieșit-a semănătorul**”, adică Fiul lui Dumnezeu a ieșit dintru sânurile părintești și dintru a fi El ascuns, și S-a făcut arătat. Și Cine „**ieșit-a**”? „**Semănătorul**”, Cel Care pururea „**seamănă**”, căci Fiul lui Dumnezeu nu încetează de a semăna pururea în sufletele noastre. Căci Domnul nu numai atunci când învață „**seamănă**”, ci și prin zidirea aceasta⁸, și prin cele ce ni se fac nouă în fiecare zi, „**seamănă**” în sufletele noastre „**semintele**” cele bune. Și „**ieșit-a**” El nu ca să-i omoare pe lucrători, sau să ardă țarina, ci ca „**să semene**”, căci plugarul de multe ori iese și pentru altele, nu numai pentru ca să semene.

„**Ieșit-a semănătorul să semene sămânța sa**”, căci al Său era cuvântul învățaturii și nu străin; pentru că Proorocii, câte le grăiau, nu pe ale lor le grăiau, ci pe ale Duhului, și din această pricină ziceau ei: „**Aceasta grăiește Domnul**”⁹. Iar Hristos avea „**sămânța Sa**” și pentru aceasta nu zicea când învața: „**Aceasta grăiește Domnul**”, ci: „**Eu zic vouă**”¹⁰.

Și „**semănând**” El, adică învățând, „**una a căzut lângă cale**”, nu a zis că „a aruncat-o semănătorul”, ci ea „**a căzut**”. Căci „**Semănătorul**” seamănă și învață, iar cuvântul „**cade**” la cei care îl aud, iar aceștia se află [a fi] ori „**cale**”, ori „**piatră**”, ori „**spini**”, ori „**pământ bun**”.

Și întrebând ucenicii pentru înțelesul pildei, Domnul le-a zis: „**Vouă vă este dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu**”, adică „vouă celor care căutați a învăța, pentru că tot cel care cere ia”.

Iar celorlalți, care sunt nevrednici de taine, în chip umbros li se grăiește: și li se pare cum că ar „**vedea**”, însă „**nu văd**”, și încă li se pare cum că „**aud**”, însă „**nu înțeleg**”. Iar aceasta se săvârșește întru facerea de bine cea către ei, ca să nu se osândească mai mult că, după ce au cunoscut tainele, le-au defăimat pe ele – pentru aceasta Hristos a ascuns tainele de ei [ochii lor]. Căci acela care a cunoscut tainele, iar apoi le-a defăimat, de mai grea muncă [caznă] este vrednic.

---

⁸ Socotim că Sfântul Teofilact vrea să ne arate că Dumnezeu a pus „**sămânța Sa**” pentru fiecare dintre noi și întru zidirea aceasta, adică întru lumea văzută, care, pentru cei care sunt cu luare aminte, strălucește prin cuvintele (rațiunile) dumnezeiești dintru întreaga faptură, întru toate formele ei.

⁹ Vezi: *Ieșirea* 7, 17; *2 Regi* 12, 7, 24; *3 Regi* 20, 13; *4 Regi* 2, 21; *4 Regi* 3, 17; 7, 1; *2 Paralipomena* 34, 24; *Isaia* 1, 24; 7, 7; 10, 24; 29, 22; 37, 34; 65, 13; *Ieremia* 5, 9; 7, 11; 9, 9, 24; *Iezechiil* 11, 16; *Amos* 3, 11; *Mihai* 2, 3; *Agheu* 2, 11; *Zaharia* 1, 14 etc.

¹⁰ Vezi: *Matei* 5, 44; 19, 9; *Luca* 11, 9; 16, 9; *Ioan* 8, 58; 10, 7; 13, 20; 14, 20.

8, 11-15: Iar pilda aceasta înseamnă: Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu. (12) Iar cea de lângă drum¹¹ sunt cei care aud, apoi vine diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva, crezând, să se mântuiască. (13) Iar cea de pe piatră sunt aceia care, auzind cuvântul, îl primesc cu bucurie, dar aceștia nu au rădăcină; ei cred până la o vreme, iar la vreme de încercare¹² se leapădă. (14) Cea căzută între spini sunt cei ce aud cuvântul, dar umblând cu grijile și cu bogăția și cu plăcerile vieții, se înăbușă și nu rodesc¹³. (15) Iar cea de pe pământ bun sunt cei care, cu inimă curată și bună, aud cuvântul, îl păstrează și rodesc întru răbdare.

(8, 12) Matei 13, 18-19 / Marcu 4, 15 / Ioan 3, 10 (8, 13) Isaia 58, 2 / Iezechiil 33, 31 / Matei 13, 20-21 / Marcu 4, 16 (8, 14) Ieremia 4, 3 / Matei 13, 22 / Marcu 4, 18; 10, 23 / Luca 18, 23 / 1 Timotei 6, 9 (8, 15) Matei 13, 23 / Marcu 4, 20 / Luca 8, 8

Aici sunt trei cete ale celor care nu se mântuiesc: cei „de lângă cale” sunt cei care nicidecum nu au primit „cuvântul”, că precum „calea”, călcată fiind și bătută, nu primește întru sine „sămânța”, ca una ce este împietrită, așa și cei împietriți cu inima nicidecum nu primesc „cuvântul”, și deși aud, nu iau aminte; iar cei „de pe piatră” sunt cei care au primit „cuvântul”, însă mai apoi, din neputința omenească, întru „ispite” s-au slăbit; iar a treia ceată sunt cei care au auzit și, de „grijile vieții” sunt înăbușiți.

Deci, trei părți sunt ale celor ce pier și una a celor care se mântuiesc. Și tezi la cei care „se înăbușă”, cum că nu a zis că „de bogăție se înăbușă”, ci de „grijile bogăției”¹⁴, căci nu bogăția vatămă, ci grijile ei. Căci mulți din bogăție s-au folosit, aruncându-o pe aceasta întru pantecele săracilor.

Și socotește încă și înțelegerea cea cu amănunțime a Evanghelistului, cum a zis pentru cei care se mântuiesc: „care auzind cuvântul, îl păstrează”, căci aceasta a zis-o Evanghelistul, spre a-i osebi de cei „de lângă cale”, ca unii care nu păstrează „cuvântul”, ci diavolul îl răpește de la rășnii. Iar aceasta ce zice: „și rodesc”, a zis-o spre osebite de cei care se înăbușă și nu săvârșesc roadă”, căci aceia nu fac roadă, adică nu duc la săvârșire roada. Iar aceasta ce zice: „întru răbdare”, a zis-o spre osebite de cei „de pe piatră”, care primesc cuvântul, dar nerăbdând venirea

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „lângă drum”, se găsește „lângă cale”.

¹² În ediția de la 1805, în loc de „încercare”, se găsește „ispită”.

¹³ În ediția de la 1805, în loc de „și cu plăcerile, se înăbușă și nu rodesc”, se găsește „și cu dulcele, se înăbușă și nu săvârșesc roadă”.

¹⁴ [1515] Poate în izvodul Evangheliei după care a tâlcuit Sfântul Teofilact se află

De grijile bogăției, și de dulcele vieții”, și pentru aceasta face această tâlcuire.

Deoarece traderele ce le-am avut noi de față, nu se află a fi întru acest fel.

asupra-le a ispitei, netrebnici¹⁵ se arată. Vezi cum a zis pentru cei ce se mântuiesc că „**îl păstrează**” și „**rodesc**” și „**întru răbdare**”? Și prin acestea trei i-a despărțit [osebit] pe aceștia de cei care nu păstrează „**sămânța**” – care sunt cei „**de lângă cale**” –, de cei care nu săvârșesc roadă – care sunt cei „**dintre spini**” – și de cei ce nu rabdă venirea asupra-le a ispitei – care sunt cei „**de pe piatră**”.

8, 16-18: Nimeni, aprinzând făclia, n-o ascunde sub un vas, sau n-o pune sub pat, ci o așează în sfeșnic, pentru ca cei care intră să vadă lumina. (17) Căci nu este nimic ascuns, care să nu se dea pe față și nimic tainic, care să nu se cunoască și să nu vină la arătare¹⁶. (18) Luați seama, deci, cum auziți: Celui care are i se va da; iar de la cel care nu are, și ce i se pare că are se va lua de la el.

(8, 16) Matei 5, 15 / Marcu 4, 21 / Luca 11, 33 (8, 17) Iov 12, 22 / Matei 10, 26 / Marcu 4, 22 / Luca 12, 2 (8, 18) Pilde 2, 2 / Matei 13, 12; 25, 29 / Marcu 4, 25-31 / Luca 19, 26

Aici este începătură a altei învățături, căci Domnul le grăiește pe acestea, îndreptând cuvântul către ucenici, spre viața cea cu luare aminte aducându-i pe dânșii și învățându-i a fi nevoitori, ca unii care vor fi văzuți de toți. Căci acela care învață și propovăduiește de toți este văzut, de toți este pândit de este bun sau dimpotrivă, și nimic dintru cele ale lui nu se poate ascunde.

„Așadar, voi, o, ucenicilor, de veți avea luare aminte și veți avea osârdie, «**vi se va da**» vouă mai mult dar de la Dumnezeu. Iar cel care nu are osârdie și luare aminte și darul ce «**i se pare că îl are**» de la Dumnezeu, prin lenevirea sa îl stinge și îl pierde”.

8, 19-21: Și au venit la El mama Lui și frații Lui; dar nu puteau să se apropie de El¹⁷ din pricina mulțimii. (20) Și I s-a vestit: Mama Ta și frații Tăi stau afară și voiesc să Te vadă. (21) Iar El, răspunzând, a zis către ei: Mama Mea și frații Mei sunt aceștia care ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l îndeplinesc¹⁸.

(8, 19) Matei 12, 46 / Marcu 3, 31 (8, 20-21) Matei 12, 47-50 / Marcu 3, 32-35 / Ioan 15, 14

De aici se arată că nu era Hristos împreună cu rudeniile cele după trup, căci lăsându-i pe aceștia, Se îndeletnicește întru învățătura cea

¹⁵ Nesăvârșitori, neputincioși, nelucrători, ticăloșiți.

¹⁶ În ediția de la 1805, în loc de „**nu este nimic ascuns, care să nu se dea pe față și nimic tainic, care să nu se cunoască și să nu vină la arătare**”, se găsește „**nu este lucru de taină care să nu se arate, nici lucru ascuns care să nu se cunoască și să vie întru arătare**”.

¹⁷ În ediția de la 1805, în loc de „**să se apropie de El**”, se găsește „**să vorbească cu Dânsul**”.

¹⁸ În ediția de la 1805, în loc de „**îl îndeplinesc**”, se găsește „**îl fac**”.

duhovnicească. Așadar, aceia vin către El. Deci, așa se cuvine și oricăruia să s-a încredințat vreo slujbă de la Dumnezeu, a nu cinsti nimic mai mult decât această slujbă, ci și de părinți să ne lepădăm, dacă aceștia, fără de folos și în deșert ne vor împiedica pe noi de la lucrul lui Dumnezeu, precum și Domnul face acum.

Din pricină că oarecare I-au vestit Lui despre rudeniile Sale, El nu hotărâniceste întru puțin număr frațimea, nici nu socotește cu cuviință a-I avea frați numai pe feciorii lui Iosif, ci, de vreme ce a venit să mântuiască lumea întreagă și pe toți să și-I facă frați, zice: „**Mama Mea și frații Mei sunt aceștia care ascultă cuvântul lui Dumnezeu**”. Apoi, de vreme ce numai a auzi cu urechile cuvântul pe nimeni nu-l mântuiește, ci mai vârtos îl osândește, adaugă Domnul și aceasta: „**și-l îndeplinesc**”, căci se cuvine împreună cu a auzi, și a face, și a săvârși.

Iar „**cuvânt al lui Dumnezeu**” numește învățătura Sa, căci câte El le zicea, ale Părintelui Său erau; căci nu era [Domnul Hristos] împotrivic lui Dumnezeu, astfel încât graiurile ce le zicea să nu fie ale lui Dumnezeu.

Iar unii, locul acesta întru acest chip îl înțeleg: Hristos, învățând și slăvit fiind pentru învățatură, vreunii pizmuindu-L, în chip de bațjocură au zis: „**Mama Ta și frații Tăi stau afară și voiesc să Te vadă**”. Din pricină că Maica Lui se părea a fi femeie de rând, iar frații Săi unii dintre cei care sunt nebăgați în seamă, ca niște feciori de teslar, pentru aceasta Îl luau în răs pe Domnul, ca pe unul Care era din neam de rând, pe Maica Sa și pe frații Săi aducându-i înaintea. Iar El, cunoscând cugetul lor, a zis: „Cu nimic nu Mă vatămă neamul de rând al rudelor Mele, ci, mai vârtos, deși din neam de rând va fi cineva, însă va asculta cuvântul lui Dumnezeu – rudenie a Mea îl fac pe acesta”.

8, 22-25: **Și într-una din zile a intrat în corabie cu ucenicii Săi și a zis către ei: Să trecem de cealaltă parte a lacului¹⁹. Și au plecat. (23) Dar, pe când ei vâsleau, El a adormit. Și s-a lăsat pe lac o furtună²⁰ de vânt, și**

¹⁹ În ediția de la 1805, în loc de „lac”, se găsește „iezer”. Știm că „iezerul” este un lac sărat situat între munți. În fapt, cea care era numită de Evangheliști „Marea Tiberiadei” nu era altceva decât un lac de munte. Întinderea acestui lac este aproximativ egală cu o cincime din suprafața Mării Moarte. La cuvântul „iezer”, avem următoarea notă: [1805] Matei și Marcu scriu că în „mare” se învifora corabia, iar Luca în „iezer” și nu se înviforează. Pentru că și aceia și acesta Marea Tiberiadei o însemnează, care, în chip de mare este iezer, însă din pricina mărimii sale pare ca o mare. Și din această pricină o numesc uneori „mare” iar alteori „iezer” (după Zigaben).

²⁰ În ediția de la 1805, în loc de „furtună”, se găsește „vifor”.

corabia se umplea de apă și erau în primejdie. (24) Și, apropiindu-se, L-au deșteptat, zicând: **Învățătorule, Învățătorule, pierim.** Iar El, sculându-Se, a certat vântul și valul apei și ele au încetat și s-a făcut liniște. (25) Și le-a zis: **Unde este credința voastră? Iar ei, temându-se²¹, s-au mirat, zicând unii către alții: Oare cine este Acesta, că poruncește și vânturilor și apei, și-L ascultă?**

(8, 22) Matei 8, 18 (8, 23) Iona 1, 4-6 / Matei 8, 24 / Marcu 4, 37 (8, 24) Iov 26, 12 / Psalm 88, 10; 106, 29 / Matei 8, 25 / Marcu 4, 38 (8, 25) Matei 8, 26-27 / Marcu 4, 40-41

Iuscusindu-i Domnul pe ucenici, și cercând credința lor, de sunt neclătiți întru ispite, doarme El cu iconomie. Însă se vedește neputința ucenicilor, căci nu arată credință de săvârșit [desăvârșită], ci amestecată cu necredință, căci ucenicii cred că Domnul îi poate mântui, dar ca niște puțin credincioși zic: „**mântuiește-ne, că pierim**” (Matei 8, 25). Căci de ar fi avut credință de săvârșit [desăvârșită], s-ar fi încredințat cum că este cu neputință a pieri ei, fiind cu dânsii Cel Care pe toate le poate.

„**Iar El, sculându-Se, a certat vântul**”, căci mai întâi i-a lăsat pe ei să se turbure, ca și mai arătată să se facă puterea Lui – că obișnuim noi, oamenii, atunci mai vârtos a-l pomeni pe cel care ne-a izbăvit, când din mari primejdii pe noi ne-ar fi scos. Pentru aceasta, nu dintru început, ci după ce s-a întărit primejdia, „**sculându-Se**”, i-a mântuit pe ei.

Vezi-o aceasta încă și după înalta înțelegere, căci chip erau cele petrecute ale lucrului celui ce s-a săvârșit mai pe urmă cu ucenicii. Căci „**iezer**” [lac] este Iudeea, întru care s-a pogorât „**viforul**” mare al turbării celei împotriva lui Hristos, cu care s-au turbat iudeii, răstignind pe Domnul; și s-au turburat și ucenicii, că toți L-au lăsat pe Dânsul și au fugit (Marcu 14, 50). Dar „**s-a sculat**” Domnul din somn, adică a înviat – și iarăși ucenicii se află în „**liniște**”, căci, stând înaintea lor, a zis: „**Pace vouă**” (Luca 24, 36; Ioan 20, 19, 21, 26). Acestea sunt, deci, după înalta înțelegere.

Iar aceasta: „**Oare cine este Acesta?**”, nu o zic ucenicii ca și cum s-ar fi nedumirit, ci minunându-se și ca și cum ar fi zis așa: „**Cine este Acesta?**”, adică „Cât și ce mare și ce fel și cu câtă stăpânire și putere face acestea?”

8, 26-33: **Și au ajuns cu corabia în ținutul Gherghesenilor, care este în fața Galileii. (27) Și ieșind pe uscat, L-a întâmpinat un bărbat din cetate, care avea demon²² și care de multă vreme nu mai punea haină pe**

²¹ În ediția de la 1805, în loc de „temându-se”, se găsește „spăimântându-se”.

²² În ediția de la 1805, în loc de „demon”, se găsește „draci”.

el și în casă nu mai locuia, ci prin morminte. (28) Și văzând pe Iisus, strigând, a căzut înaintea Lui și cu glas mare a zis: Ce ai cu mine, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu Celui Preaînalt? Rogu-Te, nu mă chinui. (29) Căci porunca duhului necurat să iasă din om, pentru că de mulți ani îl stăpânea²³, și era legat în lanțuri și obezi, păzindu-l, dar el, sfărâmând legăturile, era mânat de demon în pustie²⁴. (30) Și l-a întrebat Iisus, zicând: Care-ți este numele? Iar el a zis: Legiune. Căci demoni mulți intraseră în el. (31) Și-L rugau pe El să nu le poruncească să meargă în adânc. (32) Și era acolo o turmă mare de porci, care pășteau pe munte. Și L-au rugat să le îngăduie să intre în ei; și le-a îngăduit. (33) Și, ieșind demonii din om, au intrat în porci, iar turma s-a aruncat de pe țărniș în lac și s-a înecat.

(8, 26-30) Matei 8, 28-29 / Marcu 5, 1-9 (8, 31) Apocalipsa 20, 1-3
(8, 32-33) Matei 8, 30-32 / Marcu 5, 11-13 / Faptele Apostolilor 16, 39

Vezi-l pe drac, că de două patimi ale răutății se stăpânește: de îndrăzneală și de frică. Căci a zice aceasta: „Ce ai cu mine?”, este a unui rob îndrăzneț și fără de rușine; iar aceea: „rogu-Te”, este a unuia care se teme. Și sălășluia în „morminte”, vrând să pună în oameni părere vicleană, cum că sufletele celor ce mor se fac draci.

Și cer dracii să nu intre într-o „adânc”, ci să fie lăsați să mai petreacă pe pământ, iar Domnul îi îngăduie pe ei a fi pe pământ, ca luptându-se cu oamenii, mai iscușiți pe dânșii [pe oameni] să-i facă, că de nu ar fi fost împotriva luptători, nu ar fi fost nevoie; și de nu ar fi fost nevoie, nici cununi nu ar fi fost.

Încă cunoaște și după înalta înțelegere, că acel „care are draci” întru sine, adică lucruri drăcești, în „haină” nu se îmbracă, adică îmbrăcămintea cea de la Botez nu o are, și „în casă nu mai locuiește”, adică în Biserică, ci în „morminte”, adică în lăcașurile lucrurilor celor moarte, care sunt casele cele de curvăsărie și de vameșie²⁵, că acestea sunt morminte ale răutății.

²³ În ediția de la 1805, în loc de „il stăpânea”, se găsește „il răpise”.

²⁴ În ediția de la 1805, în loc de „de demon în pustie”, se găsește „de draci prin pustii”.

²⁵ „Casele de curvăsărie” sau, altfel spus, bordelurile. Atât în vremea stăpânirii Imperiului roman din primul veac, cât și în timpul stăpânirii Imperiului bizantin din vremea Sfântului Teofilact, vameșii – și de aici în mod implicit și „casele de vameșie” – erau priviți, pe drept cuvânt, ca niște zbiri și răpitori și lucrători ai nedreptății și răutății. E vrednic spre consemnare că, din corespondența Sfântului Teofilact cu guvernatori ai Bizanțului, reiese că acei „praktores” (vameși și agenți ai fiscoșului în Imperiul bizantin), în fărădelegea lor ajungeau până la răpirea copiilor datornicilor și vânzarea lor ca robi.

8, 34-39: **Iar păzitorii²⁶ văzând ce s-a întâmplat, au fugit și au vestit în cetate și prin sate. (35) Și au ieșit să vadă ce s-a întâmplat și au venit la Iisus și au găsit pe omul din care ieșiseră demonii, îmbrăcat și întreg la minte, șezând jos, la picioarele lui Iisus, și s-au înfricoșat²⁷. (36) Și cei ce văzuseră le-au spus cum a fost izbăvit²⁸ demonizatul. (37) Și L-a rugat pe El toată mulțimea din ținutul Gherghesenilor să plece de la ei, căci erau cuprinși de frică mare. Iar El, intrând în corabie, S-a înapoiat. (38) Iar bărbatul din care ieșiseră demonii Îi ruga să rămână cu El. Iisus însă i-a dat drumul, zicând: (39) **Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu. Și a plecat, vestind²⁹ în toată cetatea câte îi făcuse Iisus.****

(8, 34-38) Matei 8, 33-34 / Marcu 5, 14-18 / Faptele Apostolilor 16, 39
(8, 39) Psalm 49, 24; 125, 2-3 / Marcu 5, 19-20

Aceasta ce zice că „**păstorii au fugit**”, pricină de mântuire s-a făcut Gherghesenilor, însă ei nu au priceput. Căci fiind cu cuviință a se minuna de puterea Mântuitorului și a-l crede Lui, ei L-au rugat pe Iisus ca să Se ducă de la dânșii, căci s-au temut ca nu cumva și altă pagubă să pătimească, după cum [Domnul] le-a dat pierzării și porcii.

Iar cel care s-a tămăduit, negrăit adeverește semnul tămăduirii sale, căci întru atât s-a făcut de sănătos la minte, încât L-a și cunoscut pe Domnul Iisus, și-L ruga ca „**să rămână cu El**”; căci, precum se pare, se temea ca nu cumva depărtându-se de Iisus, să fie iarăși lesne apucat de draci. Iar Domnul – arătându-i lui că chiar de nu va fi împreună cu Sine, însă de darul Său fiind acoperit, îi este cu puțință să fie mai presus de supărarea drăcească – îi grăiește [celui tămăduit]: „**Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu**”. Nu a zis [Domnul]: „Cât bine ți-am făcut Eu ție”, ca să ne dea nouă chip [pildă] de smerenie și ca toate isprăvile noastre cele bune să le punem în seama lui Dumnezeu.

Iar acela atât de mulțămitor a fost, încât vestea câte i-a făcut lui Iisus, căci Domnul i-a poruncit lui să vestească cât bine i-a făcut Dumnezeu lui, iar el propovăduiește câte i-a făcut Iisus.

Deci se cuvine ca și noi, când vom face cuiva vreun bine, să nu voim a se propovădui [binele] acesta, iar acela care a primit binele, deși noi nu vom voi, se cuvine a-l propovădui pe acesta.

²⁶ În ediția de la 1805, în loc de „**păzitorii**”, se găsește „**păstorii**”.

²⁷ În ediția de la 1805, în loc de „**înfricoșat**”, se găsește „**spăimântat**”.

²⁸ În ediția de la 1805, în loc de „**izbăvit**”, se găsește „**mântuit**”.

²⁹ În ediția de la 1805, în loc de „**vestind**”, se găsește „**propovăduind**”.

8, 40-44: **Și când S-a întors Iisus, L-a primit mulțimea, căci toți Îl așteptau. (41) Și iată a venit un bărbat, al cărui nume era Iair și care era mai-marele sinagogii. Și căzând la picioarele lui Iisus, Îl ruga să intre în casa lui, (42) căci avea numai o fiică³⁰, ca de doisprezece ani, și ea era pe moarte. Și, pe când se ducea El, mulțimile Îl împresurau. (43) Și o femeie, care de doisprezece ani avea scurgere de sânge și cheltuisese cu doctorii toată averea ei, și de nici unul nu putuse să fie vindecată, (44) apropiindu-se pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui și îndată s-a oprit curgerea sângelui ei.**

(8, 41) Matei 9, 18 / Marcu 5, 22 (8, 42-44) Matei 9, 20-22 / Marcu 5, 25-29

„S-a întors Iisus” din ținutul Gherghesenilor și „Îl așteptau” noroadele, cea dintâi pricină fiind pentru învățătură, iar alta pentru minuni.

Deci, a venit și un „mai mare al sinagogii”, nu de rând și nici nebăgat în seamă, ci din cei de frunte, și adaugă Evanghelistul și numele acestuia, ca mai cunoscută să se facă minunea cum că este adevărată. Și cade acesta la picioarele lui Iisus”, nevoie stându-i asupra, măcar că se cuvenea ca Iair și nesilindu-l starea fetei sale a cădea și a-L cunoaște pe Dânsul că este Dumnezeu. Însă și necazul uneori silește pe oameni spre alegerea celui mai bun [lucru]. Pentru aceasta și David a zis: „Cu frâu și cu zăbală fâlcile lor vei strânge, ale celor ce nu se apropie către Tine” (*Psaln 31, 10*).

Iar în treacățul Domnului se apropie o femeie, credință având foarte multă, căci „apropiindu-se pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui”, crezând cu adevărat cum că numai de se va atinge se va izbăvi, și „îndată s-a oprit curgerea sângelui ei”. Că precum de va apropia cineva ochiul de lumina ce strălucește, ori vreascurile de foc, îndată se fac acestea strătoare, așa și femeia aceasta, aducând credință la Cel Care poate a tămădui, îndată a dobândit tămăduirea; căci nimic nu a socotit această femeie: nici anii cei mulți ai bolii, nici deznădăjduirea doctorilor, nici altceva asemenea, ci numai a crezut și așa s-a mântuit. Și, precum se vede, mai întâi s-a atins de Iisus cu mintea, apoi și cu trupul.

8, 45-48: **Și a zis Iisus: Cine este cel care s-a atins de Mine? Dar toți negându-și, Petru și ceilalți care erau cu El, au zis: Învățătorule, mulțimile Te împulzesc și Te strâmtorează și Tu zici: Cine este cel care s-a atins de Mine? (46) Iar Iisus a zis: S-a atins de Mine cineva. Căci am simțit o putere care a ieșit din Mine. (47) Și femeia, văzându-se vădită, a venit**

³⁰ - editia de la 1805, în loc de „numai o fiică”, se găsește „o fiică una născută”.

³¹ - editia de la 1805, în loc de „am simțit o putere”, se găsește „am cunoscut

tremurând și, căzând înaintea Lui, a spus de față cu tot poporul din ce cauză³² s-a atins de El și cum s-a tămăduit îndată. (48) Iar El i-a zis: **Îndrăznește³³, fiică, credința ta te-a mântuit. Mergi în pace.**

(8, 45-47) Marcu 5, 30-33 / Luca 6, 19 (8, 48) Matei 9, 22 / Marcu 5, 34 / Luca 7, 50; 17, 19

Domnul, voind ca și credința femeii tuturor să o arate, ca următorii ai acesteia toți să se facă, încă și lui Iair nădejdi bune să-i dea pentru fiica sa, vedește ceea ce întru ascuns s-a făcut și cercă cine este „**cel care s-a atins**” de El. Iar Petru, ca un îndrăzneț, ca și cum L-ar fi învinuit pe El pentru întrebare, zice: „**Învățătorule, mulțimile Te îmbulzesc și Te strâmtorează și Tu zici: Cine este cel care s-a atins de Mine?**”. Însă nu înțelege el ce întreba Domnul, căci Iisus astfel întreba: „Cine este cel care s-a atins de Mine cu credință, și nu așa deobște, prin îmbulzire și strâmtorare?” Căci, precum cineva are urechi de auzit, iar altul are urechi și nu aude, așa și unul se atinge cu credință, iar altul se apropie, dar inima lui departe este. Așadar, măcar că o știa pe femeie, Domnul pune întrebarea pentru ca și credința ei să o arate, dar și pe mai-marele sinagogii bine nădăjduit să-l facă.

„**Am cunoscut o putere care a ieșit din Mine**” – aceasta cu cuviință o zice Domnul, căci Proorocii nu aveau puteri care să iasă dintru ei, pentru că prin darul lui Dumnezeu lucrau ei minunile. Iar Iisus, fiind Izvor a tot binele și toată puterea, are și puteri care ies din El.

Și îndoită tămăduire dă femeii, că mai întâi a tămăduit boala ei, iar după aceea și tremurarea sufletului a potolit-o prin a zice: „**Cutează, fiică!**”

8, 49-56: Și încă vorbind El, a venit cineva de la mai-marele sinagogii, zicând: **A murit fiica ta. Nu mai supăra pe Învățătorul.** (50) Dar Iisus, auzind, i-a răspuns: **Nu te teme; crede numai și se va izbăvi.** (51) Și venind în casă n-a lăsat pe nimeni să intre cu El, decât numai pe Petru și pe Ioan și pe Iacov și pe tatăl copilei și pe mamă. (52) Și toți plângeau și se tânguiau pentru ea. Iar El a zis: **Nu plângeți; n-a murit, ci doarme.** (53) Și râdeau de El³⁴, știind că a murit. (54) Iar El, scoțând pe toți afară și apucând-o de mână, a strigat, zicând: **Copilă, scoală-te!** (55) Și duhul ei s-a întors și a înviat îndată; și a poruncit El să i se dea

³² În ediția de la 1805, în loc de „cauză”, se găsește „pricină”.

³³ În ediția de la 1805, în loc de „îndrăznește”, se găsește „cutează”.

³⁴ În ediția de la 1805, în loc de „și râdeau de El”, se găsește „și-și băteau joc de El”.

să mănânce. (56) **Și au rămas uimiți³⁵ părinții ei. Iar El le-a poruncit să nu spună nimănui ce s-a întâmplat.**

(8, 49-51) Marcu 5, 35-37 (8, 52-53) Matei 9, 24 / Marcu 5, 38-40 / Ioan 11, 11 (8, 54) Matei 9, 25 / Marcu 5, 40-41 / Luca 7, 14 / Ioan 11, 43 (8, 55-56) Numeri 16, 22 / Matei 8, 4; 9, 25-30 / Marcu 5, 42-43; 7, 36 / Luca 5, 14

Auzind Iisus că a zis oarecare către mai-marele sinagogii: „Nu mai supăra pe Învățătorul”, adică: „Nu Îl arunca în osteneli, nu Îl mai duce”, nu a așteptat Domnul pe Iair să grăiască către [spre] Dânsul, ci mai înainte apucând El, îi grăiește, ca să nu zică mai-marele sinagogii: „Nu am trebuință de Tine, acum iată că s-a făcut răul, a murit aceea pe care nădăjduiam că o vei tămădui”. Deci, ca să nu zică ceva ca de acest fel – căci era necredincios și iudeu –, apucând mai înainte, Hristos zice: „Nu te teme, ci crede numai, la ceea care era întru curgerea sângelui caută [privește și înțelege-i puterea credinței], și aceleia urmându-i, nu-ți vei pierde dorirea”.

Și „numai pe Petru și pe Iacov și pe Ioan” îi lasă să intre, ca unii care erau cei mai aleși dintre ucenici, și ca unii care puteau să tănuiască prin tăcere minunea. Căci nu voia Domnul ca, mai înainte de vreme, să-i fie descoperite norodului celui mult cele mai multe din lucrurile Sale, poate pentru zavistia iudeilor acoperindu-le, ca nu aprinzându-se de zavistie iudeii, vinovați judecății să fie. Asemenea se cuvine să facem și noi când ne va zavistui cineva: nu se cade să descoperim către dânsul isprăvile noastre, ca nu cumva săgetându-l prin aceasta, să-l facem ca mai mult să ne zavistuiască, și dintru aceasta în păcat să-l aruncăm; ci să ne sârguim, cât va fi cu putință, să ascundem lucrul nostru cel bun dinaintea acestuia.

Și zicând Domnul: „n-a murit, ci doarme” – și moartea „somn” numindu-o – pentru că avea să o învieze pe cea moartă ca din somn, „își băteau joc de El” cei ce auzeau, ca și mai mult minunea să fie minune³⁶. Și pentru ca iudeii să nu poată zice mai pe urmă cum că nu murise, ci dormea, pentru aceea a iconomisit Iisus mai întâi a fi batjocorit, când zicea: „n-a murit, ci doarme”, ca să astupe gurile celor ce voiau a cleveti – căci atât [de adevărit] murise, încât își și băteau joc de El când zicea că n-a murit”.

Și „i-a scos pe toți afară”, poate sfătuindu-ne pe noi să fim neiuibitori de slavă și nimic să nu facem spre arătarea cea cu trufie. Încă poate și

³⁵ În ediția de la 1805, în loc de „au rămas uimiți”, se găsește „s-au spăimântat”.

³⁶ Astfel, cei care-L batjocoreau pe Domnul, adevereau minunea a fi spre mai multă minunare.

învățând cum că atunci când va lucra cineva minuni, se cuvine să nu fie el în mijlocul multora, ci în loc deosebi și fără de turburare.

Deci, Domnul „**a întors duhul**” fetei, căci nu alt suflet a adus înlăuntrul ei, ci pe acela care a zburat de la trup, pe acesta l-a făcut a se întoarce înlăuntrul ei. „**Și a poruncit El să i se dea ei să mănânce**”, spre mai multă încredințare și adevărire că ea a înviat cu adevărat.

Încă este cu puțință a le înțelege pe acestea și înlăuntrul acest chip: înlăuntrul „**scurgere de sânge**” este și tot sufletul dintru care izbucnește și izvorăște păcatul cel sângeros și omorător, căci tot păcatul este înjunghietor și ucigător de suflet. Deci, sufletul acesta, atingându-se de „**poala hainei**” lui Hristos, adică de Întruparea Lui, și crezând cum că S-a întrupat Fiul lui Dumnezeu, se însănătoșează. Și dacă va fi cineva „**mai mare al sinagogii**”, adică minte stăpânitoare peste multe, adunând cele dintru lăcomie, și bolind „**fiica**” ei – cugetul adică [ca fiică a minții] –, numai să-L cheme pe Iisus și să creadă, și se va mântui.

CAPITOLUL 9

*Trimiterea Apostolilor. Săturarea celor cinci mii de oameni.
Mărturisirea lui Petru. Întâia și a doua vestire a Patimilor.
Schimbarea la față. Vindecarea copilului demonizat.
Care este întâiul între Apostoli? Urmarea lui Iisus¹*

9, 1-6: **Și chemând pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere și stăpânire peste toți demonii și să vindece bolile. (2) Și i-a trimis să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu și să vindece pe cei bolnavi. (3) Și a zis către ei: Să nu luați nimic pe drum, nici toiag, nici traistă, nici pâine, nici bani² și nici să nu aveți câte două haine. (4) Și în orice casă veți intra, acolo să rămâneți și de acolo să plecați³. (5) Și câți nu vă vor primi, ieșind din acea cetate, scuturați praful de pe picioarele voastre, spre mărturie împotriva lor⁴. (6) Iar ei, plecând, mergeau prin sate, binevestind și vindecând pretutindeni.**

(9, 1) Matei 10, 1 / Marcu 3, 13-14; 6, 7 / Luca 6, 13 (9, 2-4) Matei 10, 7, 9, 11 / Marcu 6, 8-10 / Luca 10, 4-8; 22, 35 (9, 5) Matei 10, 14 / Marcu 6, 11 / Luca 10, 10-11 / Faptele Apostolilor 13, 51; 18, 6 (9, 6) Marcu 6, 12; 16, 18 / Iacov 5, 14

Și de aici se arată mărimea Dumnezeirii lui Iisus, căci nu numai El făcea minuni, ci și ucenicilor „le-a dat” aceasta [„putere și stăpânire”], măcar că nu al omului, ci, cu adevărat al lui Dumnezeu lucru este a dăruii prietenilor Săi unele că aceste daruri. După ce le-a dat Apostolilor „stăpânire” asupra duhurilor celor rele, Domnul nu i-a hotărnicit întru aceasta pe dânșii, ci și a „propovădui” Evanghelia le-a poruncit. Căci se cuvine celui căruia i s-a încredințat a învăța și a propovădui, și minuni a face; pentru că și propovăduirea prin minuni se adeverește, iar minunile

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru trimiterea celor doisprezece Apostoli să propovăduie. Pentru Irod când a auzit de Iisus. Pentru cele cinci pâini și doi pești. Pentru întrebarea Domnului. Pentru lepădarea de sine și luarea Crucii lui Hristos. Pentru Schimbarea la față a lui Hristos. Pentru cel lunatic. Pentru cei ce se socoteau între ei cine ar fi mai mare. Pentru cel ce s-a oprit de ucenici să nu scoată dracii. Pentru a nu cere pedeapsă asupra celor ce nu-l-au primit pe dânșii. Pentru cel ce nu i s-a dat voie să meargă după Iisus”.

² În ediția de la 1805, în loc de „bani”, se găsește „argint”.

³ În ediția de la 1805, în loc de „acolo să rămâneți și de acolo să plecați”, se găsește „acolo să petreceți și de acolo să ieșiți”.

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „spre mărturie împotriva lor”, se găsește „întru mărturie lor”.

prin propovăduire. Căci mulți, de multe ori, au făcut minuni cu drăcească putere, însă propovăduirea lor nu era sănătoasă – și dintru această pricină nici minunile lor nu erau de la Dumnezeu.

Și îi trimite pe dânșii întru atâta neavere, încât Domnul „**nici pâine**” nu voiește ca să ia [Apostolii] la ei, nici altceva din cele pe care cei mai mulți le purtăm cu noi [la drum].

Încă le poruncește și aceasta, adică a nu se muta din loc în loc, ci „**în orice casă veți intra, acolo să rămâneți și de acolo să plecați**”, ca să nu pară că sunt vreunii dintre cei nestatornici și lesne schimbăcioși.

Și zice Domnul: „**să scuturați praful de pe picioarele voastre**”, dacă oarecare pe voi nu vă vor primi, „**întru mărturie lor**”, adică spre musturarea și osândirea lor, arătându-le aceloră cum că multă cale pentru dânșii săvârșind, nici un folos de la ei nu au avut⁵.

Iar unii, aceasta ce zice a nu purta Apostolii „**nici toiag, nici traistă, nici pâine, nici bani și nici câte două haine**”, o înțeleg întru acest chip [a fi zisă de către Domnul]: „Nu adunați comoară, căci «**traista**» este semn al adunării comorii, care multe strânge, «**nici toiag**» să nu purtați, adică să nu vă faceți mânioși și porniți spre lovire, «**nici să nu aveți câte două haine**», adică să nu fiți oarecum măiestriți întru nărav și îndoșiți întru socotințe”.

9, 7-9: **Și a auzit Irod tetrarhul toate cele făcute și era nedumerit, că se zicea de către unii că Ioan s-a sculat din morți; (8) iar de unii că Ilie s-a arătat, iar de alții, că un Prooroc din cei vechi a înviat. (9) Iar Irod a zis: Lui Ioan eu i-am tăiat capul. Cine este, dar, Acesta, despre care aud asemenea lucruri? Și căuta să-L vadă.**

(9, 7-9) Matei 14, 1-2, 11; 16, 14 / Marcu 6, 14-16 / Luca 9, 18-19

Acest Irod era cel Mic, fiul lui Irod cel Mare, care a omorât pruncii; căci acela era împărat, iar acesta era stăpânitor peste a patra parte [tetrarh]. Și nu se pricepea Irod [a spune] cine ar fi Iisus, căci zice: „Pe Ioan eu l-am tăiat, iar dacă Ioan s-a sculat din morți, cu adevărat, văzându-l pe dânsul îl voi cunoaște”, căci Irod „**căuta să-L vadă**” pe Domnul.

Încă vezi că evreii socoteau învierea morților întru viața trupească și întru mâncări și băuturi, rea socotință având; pentru că, Învierea nu este întru mâncare și băutură, sau întru viață trupească (*Romani 14, 17*), ci, precum petrec Îngerii lui Dumnezeu, așa va fi viețuirea (*Matei 22, 30; Marcu 12, 25*).

⁵ Adică locuitorii acelor așezări nu au dobândit de la Apostoli nici un folos spre a se apropia de Împărăția Cerurilor.

9, 10-17: **Și, întorcându-se Apostolii, I-au spus toate câte au făcut. Și, luându-i cu Sine, S-a dus de o parte într-un loc pustiu, aproape de cetatea numită Betsaida. (11) Iar mulțimile, aflând, au mers după El și El, primindu-le, le vorbea despre Împărăția lui Dumnezeu, iar pe cei ce aveau trebuință de vindecare, îi făcea sănătoși. (12) Dar ziua a început să se plece spre seară. Și, venind la El, cei doisprezece I-au spus: Dă drumul mulțimii⁶ să se ducă prin satele și prin sătulețele dimprejur, ca să poposească și să-și găsească mâncare, că aici suntem în loc pustiu. (13) Iar El a zis către ei: **Dați-le voi să mănânce.** Iar ei au zis: Nu avem mai mult decât cinci pâini și doi pești, afară dacă numai ducându-ne noi, vom cumpăra merinde pentru tot poporul acesta. (14) Căci erau ca la cinci mii de bărbați. Dar El a zis către ucenicii Săi: **Așezați-i jos, în cete de câte cincizeci de inși⁷.** (15) Și au făcut așa și i-au așezat pe toți. (16) Iar Iisus, luând cele cinci pâini și cei doi pești și privind la Cer⁸, le-a binecuvântat, a frânt și a dat ucenicilor, ca să pună mulțimii înainte. (17) Și au mâncat și s-au săturat toți și au luat ceea ce le-a rămas, douăsprezece coșuri de fărâmituri.**

(9, 10-13) Matei 14, 13-19 / Marcu 6, 30-38 / Ioan 6, 2-9 (9, 14-16) Rut 2, 14 /
Matei 14, 17, 19, 21 / Marcu 6, 39-41 / Ioan 6, 10-11 (9, 17) Rut 2, 14 /
4 Regi 4, 44 / Matei 14, 20 / Marcu 6, 42; 8, 19 / Ioan 6, 12-13

„**Într-un loc pustiu**” Se duce Iisus, de vreme ce vrea să săvârșească minunea pâinilor, ca să nu poată cineva zice că, fiind cetatea aproape, s-au dus și au adus pâinile de acolo.

Deci, Domnul, „**primind**” noroadele, le învâța și le tămăduia, ca tu să cunoști cum că filosofia noastră în cuvânt și în faptă se împarte, și nici se cuvine a cuvânta fără de faptă, nici a făptui fără de cuvânt.

Și fiindcă „**se pleca spre seară**”, ucenicii începând acum a fi mai iubitori de oameni și mai plecați spre păstorie, li se face milă de noroade și grăiesc: „**Slobozește noroadele**”, adică „vindecă bolile lor mai degrabă, plinește cererile lor”. Iar Domnul, grăind către ucenici: „**Dați-le voi să mănânce**”, nu zice acestea ca și cum nu știa lipsa, ci vrând a-i îndemna pe dânșii să spună câte pâini au – și astfel să se arate minunea mai mare, dintru mărturisirea acelor arătându-se câte pâini erau.

⁶ În ediția de la 1805, în loc de „Dă drumul mulțimii”, se găsește „Slobozește noroadele”.

⁷ În ediția de la 1805, în loc de „cete de câte cincizeci de inși”, se găsește „cete de câte cincizeci”.

⁸ În ediția de la 1805, în loc de „privind la Cer”, se găsește „căutând la Cer”.

Iar ceea ce zice: „**Așezați-i jos, în cete de câte cincizeci**”, arată cum că ni se cuvine nouă ca, atunci când vom primi vreun străin, și să-l punem pe dânsul să șază, încă și de toată luarea-aminte să-l învrednicim.

Și [Domnul] „**privește la Cer**”, arătându-ne nouă ca, atunci când vom vrea să mâncăm, să trimitem mulțămiri lui Dumnezeu.

Iar Hristos „**a dat ucenicilor**”, apoi ucenicii au dat noroadelor, ca ei să nu uite minunea, ci întru pomenire să o aibă pre dânsa, aducându-și aminte cum în mâinile lor au luat pâinile.

Și prisosița a fost de „**douăsprezece coșuri**”, ca să cunoaștem noi cât poate [săvârși] iubirea de străini și cum se înmulțesc ale noastre, când se dau celor care sunt lipsiți.

S-au zis însă pentru acestea mai pe larg în Evanghelia cea de la Matei⁹.

9, 18-22: **Și când Se ruga El singur¹⁰, erau cu El ucenicii, și i-a întrebat, zicând: Cine zic mulțimile că sunt Eu? (19) Iar ei, răspunzând, au zis: Ioan Botezătorul, iar alții Ilie, iar alții că a înviat un Prooroc din cei vechi. (20) Și El le-a zis: Dar voi, cine ziceți că sunt Eu? Iar Petru, răspunzând, a zis: Hristosul lui Dumnezeu. (21) Iar El, certându-i¹¹, le-a poruncit să nu spună nimănui aceasta, (22) zicând că Fiul Omului trebuie să pătimească multe și să fie defăimat de către bătrâni și de către arhierii și de către cărturari și să fie omorât, iar a treia zi să învieze.**

(9, 18-19) Matei 14, 1-2; 16, 13 / Marcu 6, 14, 46; 8, 27-28 / Luca 9, 7 (9, 20) Matei 14, 33; 16, 15-16 / Marcu 5, 7; 8, 29 / Ioan 1, 49; 6, 69; 11, 27 / Faptele Apostolilor 8, 37; 9, 20 / Evrei 1, 2-5 / 1 Ioan 4, 15; 5, 5 (9, 21) Eccleziastul 3, 7 / Matei 16, 20; 17, 9 / Marcu 8, 30

(9, 22) Matei 16, 21; 17, 22-23; 20, 17-19 / Marcu 8, 31; 9, 31; 10, 33 / Luca 9, 44; 17, 25; 18, 31

Punându-le Domnul ucenicilor întrebare, nu deîndată îi întreabă ce anume zic ei despre El, ci mai întâi de socotințele norodului îi întreabă, și abia apoi despre ale lor. Iar aceasta o face Domnul ca, după ce va arăta netrebnică părerea norodului cea pentru El, să-i aducă pe ucenici la cea adevărată socotință, lucru care cu adevărat s-a și săvârșit. Căci, zicând ucenicii: „Unii Te socotesc a fi Ioan, iar alții Ilie zic că ești Tu”, El îi întreabă: „Dar voi, adică voi cei ce vă deosebiți de toți, cei aleși, cine ziceți că sunt Eu?”¹² Iar Petru se avântă mai înaintea celorlalți și gură a tuturor făcându-se, mărturisește că El este Cel Care de demult era propovăduit „**Hristosul lui Dumnezeu**” (adică Unsul lui Dumnezeu), căci nu a zis „Hristos al lui

⁹ Vezi și tâlcuirile de la *Matei 14, 13-20*, dar și de la *Marcu 6, 30-42*.

¹⁰ În ediția de la 1805, în loc de „singur”, se găsește „deosebi”.

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „certându-i”, se găsește „dojenindu-i”.

¹² [1805] Pentru aceasta vezi și la *Matei cap. 16*, la scolie.

Dumnezeu", ci, cu articol, ca să arate că El este Cel cu adevărat Hristosul, adică Unsul lui Dumnezeu. Pentru că mulți au fost unși, dar Unsul lui Dumnezeu, adică „Hristosul lui Dumnezeu”, numai Unul este.

9, 23-27: **Și zicea către toți: Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi¹³ și să-Mi urmeze Mie; (24) căci cine va voi să-și scape¹⁴ sufletul îl va pierde; iar cine-și va pierde sufletul pentru Mine, acela îl va mântui. (25) Că ce folosește omului dacă va câștiga lumea toată, iar pe sine se va pierde, sau se va păgubi? (26) Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, de acesta și Fiul Omului se va rușina, când va veni întru slava Sa și a Tatălui și a Sfinților Îngeri. (27) Cu adevărat însă vă spun vouă: Sunt unii, dintre cei care stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu.** (9, 23-27) Matei 10, 32-39; 16, 24-28 / Marcu 8, 34-39; 9, 1-2 /

Luca 12, 8-9; 14, 27; 17, 33 / Ioan 12, 25 / 2 Timotei 2, 12

De vreme ce pentru Sine a zis: „**Fiul Omului trebuie să pătimească multe**” (Luca 9, 22), aduce Domnul pe urmă și învățătură sobornicească și pentru toți îndeobște: „Nu numai Eu voi suferi moarte, ci și toți aceia care voiesc să vină după Mine, datori sunt a se lepăda de sine, nici o împărțășire având către trup, ci defăimându-se pe sine”¹⁵.

Iar „**cruce**” numește aici moartea cea de ocară, căci nici o altă moarte nu era așa de neslăvită și de defăimată, precum era cea prin cruce. Deci arată [Domnul] că acela care va voi a fi ucenic al Lui, dator este a muri nu cu moarte slăvită, ci cu una de ocară, fiind omorât ca un osândit. Și de vreme ce mulți sunt omorâți cu moarte de ocară, însă ca niște tâlhari și făcători de rele, pentru aceasta Domnul a adăugat: „**și să urmeze Mie**”, adică toată fapta cea bună să o săvârșească.

„**Căci cine va voi să-și mântuiască [scape] sufletul îl va pierde**”, adică oricine va voi să viețuiască după lume, acesta va muri cu sufletul.

Și „**se rușinează**” de Hristos, cel care zice: „Cum voi crede într-un Dumnezeu răstignit și batjocorit?”, iar de „**cuvintele**” Lui „**se rușinează**” cel care batjocorește vorba cea simplă [de rând] și nemeșteșugită a Evangheliei. Așadar, de unul ca acesta „**se va rușina**” Domnul „**când va veni întru slava Sa**”, adică întru a Doua Sa Venire. Iară ceea ce zice Domnul aici, întru această înțelegere este: „Așa precum un stăpân, de va avea o

¹³ În ediția de la 1805, în loc de „în fiecare zi”, se găsește „în toate zilele”.

¹⁴ În ediția de la 1805, în loc de „să-și scape”, se găsește „să-și mântuiască”.

¹⁵ Adică neînvoindu-se deloc cu cugetul cel trupesc.

slugă vicleană, se rușinează a o numi pe aceasta slugă a sa, tot așa și Eu mă voi rușina a-l numi slugă a Mea pe acela care s-a lepădat de Mine”.

Dar, fiindcă [Domnul] a zis mai sus că „**oricine își va pierde sufletul pentru Mine, acela îl va mântui**”, vrând să ne arate de ce fel de bunătați se învrednicesc unii ca aceștia, zice: „**Sunt unii, dintre cei care stau aici, care nu vor gusta moartea, până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu**”, adică slava întru care fi-vor Dreptii. Iar acestea le-a grăit pentru Schimbarea la față, căci Schimbarea la față chip a fost al slavei celei de Sus, care va să fie, căci precum întru aceasta cu preaslăvire a strălucit Iisus, așa și Dreptii, după [a lor] măsură, vor străluci atunci. „Așadar, «**sunt unii**» (Ioan, Petru și Iacov) «**care nu vor gusta moartea**», până când vor vedea întru ce slavă vor fi cei care Mă mărturisesc pe Mine, iar de văzut o vor vedea pe aceasta în vremea Schimbării la față”.

9, 28-36: **Iar după cuvintele acestea, ca la opt zile, luând cu Sine pe Petru și pe Ioan și pe Iacov, S-a suit în munte ca să Se roage. (29) Și pe când Se ruga El, chipul feței Sale s-a făcut altul și îmbrăcămintea Lui albă strălucind. (30) Și iată doi bărbați vorbeau cu El, care erau Moise și Ilie, (31) și care, arătându-se întru slavă, vorbeau despre sfârșitul Lui¹⁶, pe care avea să-l împlinească în Ierusalim. (32) Iar Petru și cei ce erau cu El erau îngreuiți de somn; și deșteptându-se, au văzut slava Lui și pe cei doi bărbați stând cu El. (33) Și când s-au despărțit ei de El, Petru a zis către Iisus: Învățătorule, bine este ca noi să fim aici și să facem trei colibe: una Ție, una lui Moise și una lui Ilie, neștiind ce spune. (34) Și, pe când vorbea El acestea, s-a făcut un nor și i-a umbrit; și ei s-au spăimântat când au intrat în nor. (35) Și glas s-a făcut din nor, zicând: Acesta este Fiul Meu cel ales¹⁷, de El să ascultați! (36) Și când a trecut glasul, S-a aflat Iisus singur. Și ei au tăcut și nimănu-i n-au spus nimic, în zilele acelea, din cele ce văzuseră.**

(9, 28-34) Matei 17, 1-4, 6 / Marcu 9, 2-5 / 2 Petru 1, 16 (9, 35) Deuteronom 18, 35 / Isaia 42, 1 / Matei 3, 17; 17, 5 / Marcu 1, 11; 9, 7 / Luca 3, 22 / Ioan 6, 27 / Faptele Apostolilor 3, 22-23 / 2 Petru 1, 17 (9, 36) Matei 17, 8-9 / Marcu 9, 8-9

Matei zice cum că „**șase zile**” au trecut după cuvintele acestea, și atunci S-a suit Iisus în munte (Matei 17, 1). Iar Luca zice că au trecut „**opt zile**”, pentru că Matei numai zilele cele din mijloc le numără, iar Luca nu numără

¹⁶ În ediția de la 1805, în loc de „vorbeau despre sfârșitul Lui”, se găsește „grăiau despre ieșirea Lui”.

¹⁷ În ediția de la 1805, în loc de „Fiul Meu cel ales”, se găsește „Fiul Meu cel iubit”.

numai zilele cele din mijloc, ci și ziua întru care s-au grăit cuvintele acestea și aceea întru care s-a făcut Schimbarea la Față.

Și i-a luat [Domnul] numai pe cei trei [**pe Petru și pe Ioan și pe Iacov**]: pe Petru ca pe cel care-L iubea pe El, pe Ioan ca pe acela care era iubit de către El, iar pe Iacov ca pe cel care era și El fierbinte cu râvna cea pentru Dânsul, sau ca pe unul care putea tăinui lucrul [săvârșit], putând a-l ține întru dânsul și nimănu-i a-l spune.

Și [Domnul] „**S-a suit în munte ca să Se roage**”, căci ni se cuvine nouă a ne ruga deosebi fiind, și sus „**suindu-ne**”, și la nimic din cele pământești plecându-ne.

Iar „**chipul feței Sale s-a făcut altul**”, nu ca și cum s-ar fi strămutat El întru altă fire, căci a rămas precum era, însă chipul feței Lui s-a arătat mai luminos decât mai înainte. Asemenea s-a petrecut și cu „**îmbrăcămintea Lui**”, căci numai arătarea acestora a strălucit, fiindcă nu firea îmbrăcămintei Sale s-a schimbat, ci arătarea ei.

Iar „**Moise și Ilie**” stăteau împreună cu Dânsul când Se ruga, ca să se arate că nu este [El] împotrivic Proorocilor și Legii; că de ar fi fost împotrivic acestora, nu ar fi suferit Moise – cel care a dat Legea – și Ilie, cel care era mai fierbinte dintre Prooroci, să fie alături de El și să stea împreună cu Dânsul. Și „**grăiau despre ieșirea Lui, pe care avea s-o împlinească în Ierusalim**”, adică despre moartea Sa.

Iar pe când Hristos Se îndeletnicea la rugăciune, Petru „**era îngreuiat de somn**”, căci neputincios era, și ceea ce este a firii omenești plinea, somnului slujind. Și „**deșteptându-se, au văzut slava Lui și pe cei doi bărbați stând cu El**”, și ca și cum împăcându-se cu petrecerea cea de acolo¹⁸, și din pricina luminii [slavei], și dintru aceea că îi vedea pe Prooroci, zice: „**bine este ca noi să fim aici**”. Căci socotea Petru că atunci era sfârșitul și Împărăția lui Iisus venise, „**neștiind ce spune**”, că încă nu era sfârșitul, nici nu sosise ziua Împărăției și a desfătării bunătăților de care se vor împărtăși Sfinții. Încă le grăiește [pe acestea Petru] și temându-se de a fi răstignit Hristos, căci de vreme ce a auzit de la Dânsul că se cuvine ca El să fie omorât și a treia zi să învieze (*Luca 9, 22*), grăiește acestea [**bine este ca noi să fim aici**], ca și cum ar fi zis: „Să nu ne pogorâm din munte, ci aici să rămânem, ca să scăpăm de Cruce și de Patimă, căci dacă vor veni asupra noastră iudeii, îl avem pe Ilie ajutor, care a pogorât foc din Cer și

---

¹⁸ Adică împărtășindu-se din multămirea viețuirii de acolo, Petru râvnește a dăinui această sălășluire întru slava dragostei lui Dumnezeu.

i-a dat pierzării pe mai marii peste cincizeci [împreună cu cei cincizeci ai lor] (*4 Regi 1, 9-14*). Îl avem și pe Moise, care atâtea și atâtea neamuri a stins". Iar acestea le grăia Petru „**neștiind ce spune**", pentru că el socotea că un lucru prea greu și rău este Crucea, și dintru această pricină fugind de dânsa, grăia unele ca acestea. Însă Domnul înseta de a Se răstigni, fiindcă nu era cu puțință întru alt chip a-i mântui pe oameni.

Iar Petru, zicând: „**să facem trei colibe**", Domnul fără de veste [din „**nor**"] face „**colibă**" nefăcută de mâini, și întru aceasta intră cu Proorocii, ca să Se arate cum cu nimic nu este mai prejos decât Tatăl. Căci precum în Scriptura cea Veche se zicea că „**norul**" îl are [cuprinde] pe Domnul¹⁹, și Moise intra într-însul și așa primea Legea (*Ieșire 24, 15-18*), așa și acum „**nor**" pe Hristos Îl primește [cuprinde], însă nu un nor fumegând [întunecos] (căci a trecut umbra Legii și întunecimea nedescoperirii), ci „**nor luminos**" (*Matei 17, 5*), căci a venit adevărul și a strălucit darul Domnului și nimic întunecos nu mai este acum.

„**Și glas s-a făcut din nor**", precum de demult glas al lui Dumnezeu se auzea din nor (*Ieșire 24, 16*). Și „**S-a aflat Iisus singur**", ca să nu socotească cumva Apostolii că aceasta ce zice: „**Acesta este Fiul Meu**", pentru Moise sau pentru Ilie s-a zis. Însă poate și aceasta însemnează, cum că până la o vreme „**s-au arătat**" Legea și Proorocii, precum și aici Moise și Ilie, apoi „**S-a aflat Iisus singur**", după ce aceia au trecut, căci acum Evanghelia stăpânește, fiindcă cele ale Legii au trecut.

Și Apostolii „**au tăcut și nimănui n-au spus nimic**" din cele ce le văzuseră, pentru că mai înainte de Cruce nu se cuvenea a se spune despre Iisus vreun lucru dumnezeiesc, căci aceia care ar fi auzit unele ca acestea, iar apoi L-ar fi văzut pe Dânsul răstignit, ce fel de socotință ar fi avut pentru El? Oare nu un amăgitor și un nălucitor [înșelător] L-ar fi socotit pe El? Deci, pentru aceasta nici un lucru preaslăvit și dumnezeiesc nu propovăduiesc Apostolii mai înainte de Cruce.

Însă pentru această pricină, s-au zis de către noi în Evanghelia cea de la Matei multe, mai frumoase²⁰.

¹⁹ „S-a suit deci Moise și Iosua în munte și un nor a acoperit muntele. Slava Domnului s-a pogorât pe Muntele Sinai și l-a acoperit norul șase zile, iar în ziua a șaptea a strigat Domnul pe Moise din mijlocul norului. Chipul slavei Domnului de pe vârful muntelui era în ochii fiilor lui Israil, ca un foc mistuitor. Și s-a suit Moise pe munte și a intrat în mijlocul norului; și a stat Moise pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți" (*Ieșire 24, 15-18*).

²⁰ Vezi tâlcuirile de la *Matei 17, 1-9*, dar și de la *Marcu 9, 1-9*.

9, 37-42: În ziua următoare, când s-au coborât din munte, L-a întâmpinat mulțime multă. (38) Și iată un bărbat din mulțime a strigat, zicând: Învățătorule, rogu-mă Ție, caută spre fiul meu, că îl am numai pe el; (39) și iată un duh îl apucă și îndată strigă și-l zguduie cu spume și abia pleacă de la el, după ce l-a zdrobit²¹. (40) Și m-am rugat de ucenicii Țăi ca să-l alunge, și n-au putut. (41) Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic! Până când voi fi cu voi și vă voi suferi? Adu aici pe fiul tău. (42) Și, apropiindu-se el, demonul l-a aruncat la pământ și l-a zguduit. Iar Iisus a certat pe duhul cel necurat și a vindecat pe copil și l-a dat tatălui lui.

(9, 37-41) Matei 17, 10-17 / Marcu 9, 10-19 (9, 42) Matei 17, 18 / Marcu 9, 20

Foarte necredincios era omul acesta, căci din această pricină nici dracul nu ieșea din copilul lui, fiindcă necredința lui biruia puterea Apostolilor. Încă și dintru aceasta se arată necredința și îndrăzneala lui, dintru a veni înaintea tuturor și a-i prihăni pe ucenici. Deci Domnul, arătând că necredința lui este pricina pentru care nu i s-a tămăduit copilul, înaintea tuturor îl ocărăște pe acest om. Și nu numai pe el îl ocărăște, ci și pe ceilalți pe toți îndeobște, căci atunci când zice: „O, neam necredincios”, dimpreună pe toți iudeii îi cuprinde.

Iar acest cuvânt, „îndărătnic”, arată că răutatea nu este nici dintru început și nici din fire, pentru că firește erau drepti (că sămânță sfântă erau, ai lui Avraam și ai lui Isaac), dar s-au îndărătnicit dintru răutate.

Iar aceasta ce zice: „Până când voi fi cu voi și vă voi suferi?”, înseamnă cum că [mai] plăcută Îi este moartea și voiește mai curând a scăpa de dânsii, căci zice: „Până când voi suferi necredința voastră?” Deci, Domnul, arătând că are putere care biruiește necredința iudeilor, zice: „Adu aici pe fiul tău”.

Și după ce l-a făcut sănătos, „l-a dat tatălui lui”, că mai înainte cel care se îndrăcea nu era al tatălui său, ci al duhului celui viclean, care îl stăpâna pe el. Iar atunci, Domnul l-a dat pe copil tatălui său, care își pierduse fiul, iar apoi l-a aflat.

9, 43-45: Iar toți au rămas uimiți de mărirea lui Dumnezeu. Și mirându-se toți de toate câte făcea, a zis către ucenicii Săi: (44) Puneți în urechile voastre cuvintele acestea: Căci Fiul Omului va fi dat în mâinile

²¹ În ediția de la 1805, în loc de „și-l zguduie cu spume și abia pleacă de la el, după ce l-a zdrobit”, se găsește „și îl zdrobește pe el cu spume și abia se duce de la el, scărâându-l pe el”.

oamenilor. (45) Iar ei nu înțelegeau cuvântul acesta, căci era ascuns²² pentru ei ca să nu-l priceapă și se temeau să-L întrebe despre acest cuvânt.

(9, 43-44) Matei 16, 21; 17, 22; 20, 18 / Marcu 8, 31; 9, 31; 10, 33 / Luca 9, 22; 18, 31; 24, 7
(9, 45) Marcu 9, 32 / Luca 2, 50; 18, 34 / Ioan 12, 16

Toți ceilalți se minunau de toate cele câte le făcea Iisus, nu numai de această singură minune. Iar El lăsându-i pe ceilalți, către ucenici grăiește și zice: „Puneți toate acestea, și minunile și cuvintele cele pentru minuni, în urechile voastre”. Pentru ce? „Pentru că voiesc să fiu vândut și să fiu răstignit, iar în vremea în care Mă veți vedea răstignit, să nu socotiți că din neputință am pățimit aceasta, căci Eu, Cel Care am puterea să săvârșesc unele ca aceste minuni, am putere și să nu Mă las răstignit”.

„Iar ei nu înțelegeau cuvântul acesta, căci era ascuns pentru ei”. Și din ce pricină s-a făcut aceasta? Pentru ca, nu mai înainte de vreme să se mârhească, și, de frică, să se turbure. Deci, pogorându-Se Dumnezeu neputinței lor și ca pe niște copii chivernisindu-i pe dânșii, nu îngăduia ca să priceapă ei ceea ce se zicea pentru Cruce.

Și vezi și cucernicia aceloră, cum se cucerniceau să-L întrebe pe Domnul, iar mai vârtos **„se temeau”**. Căci frica de Dumnezeu este înmulțire a cucerniciei, după cum și cucernicia este frică mică.

9, 46-50: **Și a intrat gând în inima lor: Cine dintre ei ar fi mai mare? (47) Iar Iisus, cunoscând cugetul inimii lor, a luat un copil, l-a pus lângă Sine, (48) și le-a zis: Oricine va primi pruncul acesta, în numele Meu²³, pe Mine Mă primește; iar oricine Mă va primi pe Mine, primește pe Cel Care M-a trimis pe Mine. Căci cel care este mai mic între voi toți, acesta este mai mare. (49) Iar Ioan, răspunzând, a zis: Învățătorule, am văzut pe unul care, în numele Tău, scoate demoni și l-am oprit, pentru că nu-Ți urmează împreună cu noi. (50) Iar Iisus a zis către el: Nu-l opriți; căci cine nu este împotriva voastră este pentru voi²⁴.**

(9, 46-47) Matei 18, 1-2 / Marcu 9, 33-36 / Luca 22, 24 (9, 48) Matei 10, 40-42; 18, 5 / Marcu 9, 37 / Luca 10, 16 / Ioan 12, 44; 13, 20 / 1 Tesaloniceni 4, 8 (9, 49) Numeri 11, 27 / Marcu 9, 38 (9, 50) Matei 12, 30 / Luca 11, 23 / Filipeni 1, 18

Patimă a măririi celei deșarte intrase între Apostoli, și după cum mi se pare mie, dintru a nu se tămădui îndrăcitul s-a ridicat asupra lor această patimă. Căci se poate să se fi certat ei pentru această pricină și fiecare să fi

²² În ediția de la 1805, în loc de „ascuns”, se găsește „acoperit”.

²³ În ediția de la 1805, în loc de „în numele Meu”, se găsește „întru numele Meu”.

²⁴ În ediția de la 1805, în loc de „căci cine nu este împotriva voastră este pentru voi”, se găsește „căci cine nu este împotriva noastră este pentru noi”.

zis: „Nu dintru a mea neputință nu s-a tămăduit copilul, ci din a cutăruia”, și de aici să se fi aprins cearta cea pentru aceasta, adică: **„Cine dintre ei ar fi mai mare?”**

Însă Domnul știind inimile fiecăroră, apucă și, mai înainte, până a nu crește patima aceasta, se sârguiește din rădăcină a o tăia. Căci la începătura lor, patimile se biruiesc cu lesnire, iar după ce cresc, se fac cu anevoie de curățit. Deci, cum taie [Domnul] răutatea? [Evanghelistul] zice că luând [Dânsul] **„un prunc”**, îl arată pe acesta ucenicilor, adevărindu-le lor prin aceasta cum că ni se cuvine nouă ca astfel de socotințe să săvârșim întru noi înșine, asemenea aceloră pe care vârsta le-a dat pruncilor, căci aceștia sunt neîmpărtașiți de răutăți și prea simpli, nici de gândurile iubirii de slavă supărându-se, nici de ale iubirii de întâietate. Zice, așadar, [Domnul]: **„Oricine va primi pruncul acesta, în numele Meu, pe Mine Mă primește”**. Iar ceea ce zice, întru acest chip este: „Voi socotiți cum că dacă vă veți arăta mândri și iubitori de slavă, atunci veți fi plăcuți multora, și atunci mai mulți vă vor primi pe voi. Dar Eu vă zic vouă că atâta mă bucur de simplitate, și așa [de bine] îi închipuie această simplitate pe ai Mei ucenici, încât oricine îl va primi pe cel mai simplu [de rând] și fără de răutate bărbat, ca pe un ucenic al Meu” – căci aceasta este ceea ce zice **„întru numele Meu”** – „pe Mine Mă primește; căci acela care primește trufaș, nici ucenic al Meu nu primește, nici pe Mine [Însumi]”.

Și răspunzând Ioan a zis: **„Învățătorule, am văzut pe unul care, în numele Tău, scoate demoni și l-am oprit”**. Ce legătură este între cuvântul acesta pe care l-a zis Ioan, și cel pe care l-a zis Domnul? Cu adevărat mare este această legătură. Căci, de vreme ce a zis Domnul: **„cel care este mai mic între voi toți, acesta este mai mare”**, s-a temut Ioan ca nu cumva vreun rău să fi făcut ei, oprindu-l cu stăpânire și trufie pe acel om – pentru că a opri pe cineva de la ceva, nu-l arată pe cel care oprește că este mai prejos, ci cum că el cugetă ceva mai înalt decât acela care este oprit de către el. Așadar, Ioan s-a temut aceasta: ca nu cumva să fi făcut lucru de trufie oprindu-l pe acel om. Și pentru care pricină îl opreau pe om? Nu zavistuindu-l, ci judecându-l pe el nevrednic de a face minuni, căci nu primise împreună cu dâșii darul facerii de minuni, nici nu l-a trimis pe El Domnul spre aceasta, asemenea lor, [Apostolilor,] și nicidecum nu urma acela lui Iisus. Dar ce zice Domnul? „Lăsați-l pe el să facă aceasta, căci zdrobește și el puterea satanei; și, de vreme ce nu vă împiedică pe voi întru propovăduire și nici nu-i ajută diavolului, dintru această pricină el este pentru noi. Căci acela care nu este împotriva lui Dumnezeu, pentru

Dumnezeu este, precum și acela care nu adună cu Dumnezeu, acela cu diavolul este”²⁵.

Și mi te minunează de puterea numelui lui Iisus, cum și prin cei nevrednici și care nu sunt ucenici ai Lui lucra darul [dumnezeiesc], cu toate că numai era chemat numele Lui. Așa și prin preoți, deși nevrednici vor fi, lucrează darul [dumnezeiesc] și se sfințesc toți, măcar deși necurat va fi preotul.

9, 51-56: **Și când s-au împlinit zilele înălțării Sale, El S-a hotărât²⁶ să meargă la Ierusalim. (52) Și a trimis vestitori înaintea Lui. Și ei, mergând, au intrat într-un sat de samariteni, ca să facă pregătiri pentru El. (53) Dar ei nu L-au primit, pentru că El se îndrepta către Ierusalim²⁷. (54) Și văzând aceasta, ucenicii Iacov și Ioan I-au zis: Doamne, vrei să zicem să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie? (55) Iar El, întorcându-Se, i-a certat și le-a zis: Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți?²⁸ Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască. (56) Și s-au dus în alt sat.**

(9, 51) Marcu 16, 19 / Luca 24, 51 / Faptele Apostolilor 1, 2 (9, 52-53) Ioan 4, 4-9 (9, 54) 4 Regi 1, 10, 12 (9, 55-56) Matei 9, 12; 10, 6; 18, 11 / Luca 19, 10 / Ioan 3, 17; 12, 47 / 1 Timotei 1, 15

Ce înseamnă ceea ce zice [Evangelistul]: „când s-au împlinit zilele înălțării Sale”? [Aceasta adeverește că] a sosit vremea dintru care se cuvenea ca de aici înainte să sufere Domnul pentru noi Patima cea mântuitoare, să Se înalțe la Cer, încă și să șadă pe scaun împreună cu Dumnezeu și Tatăl.

Deci, atunci când a sosit vremea Pătimirii Sale și a Înălțării celei din lume, Domnul a hotărât a nu mai înconjura pe aici și pe acolo²⁹, ci a se sui la Ierusalim. Căci ceea ce zice: „**Și-a întărit fața Lui**”, aceasta arată, că S-a hotărât, a întărit, a așezat sfat ca să meargă la Ierusalim, și „**trimite vestitori înaintea Lui**”, ca să-i gătească Lui vreo gazdă. Și știa [Domnul] că nu va fi primit de samariteni, însă îi trimite pe „**vestitori**”, ca toată dezvinovățirea samaritenilor să fie neîndreptățită, și să nu poată mai pe urmă a zice cum

²⁵ Vezi și tâlcuirile Sfântului Teofilact de la *Matei* 12, 30, *Marcu* 9, 38-40 și de la *Luca* 11, 23.

²⁶ În ediția de la 1805, în loc de „S-a hotărât”, se găsește „Și-a întărit fața Sa”.

²⁷ În ediția de la 1805, în loc de „pentru că El se îndrepta către Ierusalim”, se găsește „că fața Lui era mergând spre Ierusalim”.

²⁸ În ediția de la 1805, în loc de „Nu știți, oare, fiii cărui duh sunteți?”, se găsește „Nu știți al Cărui Duh sunteți voi?”.

²⁹ Adică a nu Se mai perinda.

că: „L-am fi primit pe El, de ar fi trimis pe vreunii înaintea Lui”. Printru această trimitere, încă și ucenicilor Săi aducându-le folos, anume să nu se smintească atunci când Îl vor vedea pe El fiind ocărat pe Cruce, ci dintru acestea petrecute acum să cunoască [și să ia aminte] că precum acum, fiind defăimat de samariteni, fără de răutate i-a suferit [răbdat] – însă mai vărtos și pe înșiși ucenicii îi muștră aici [Domnul], pentru că Îl întăratău împotriva ocăratărilor – așa și atunci fiind El răstignit, nu va suferi [răbda] ca un neputincios, ci ca un îndelung răbdător.

Încă le aduce [Domnul] folos ucenicilor și prin ceea ce îi învață dintru Sa pildă, adică a fi fără de răutate. Căci ucenicii, luând aminte la Ilie care ars de două ori câte cincizeci de bărbați, împreună cu căpeteniile lor (4 Regi 1, 9-14), Îl atărau pe Domnul împotriva celor care L-au ocărat, [și asta din pricină] că încă nu erau ei de săvârșit [desăvârșiți]. Iar El, arătându-le precum că mai înaltă este Legea Sa decât viețuirea lui Ilie, îi dojenește pe căpeteni și îi depărtează de la o socotință ca aceasta, învățându-i a suferi cu răbdare pe cei care îi ocăresc.

Dar ce este ceea ce zice: „nu L-au primit, că fața Lui era mergând spre Ierusalim”? Oare aceasta zice, cum că nu L-au primit pe Dânsul, pentru că hotărâse El să meargă în Ierusalim? Și dacă întru acest fel vom înțelege, anume că pentru aceasta nu L-au primit pe Dânsul, pentru că El se hotărâse să meargă în Ierusalim, vom afla că nu fără de pricină nu L-au primit pe El. Deci este cu puțință a spune că unele ca acestea zice Evanghelistul: „Nu L-au primit pe Dânsul și nu a intrat în Samaria”; apoi, ca și cum l-ar fi întrebat cineva astfel: „Și pentru ce nu L-au primit pe Dânsul, chiar și nevrând ei, și nici Domnul nu a intrat? Oare pentru că era El neputincios? Sau nu putea să intre, deși aceia nu voiau?”, dezlegând înțelesul acesteia, zice: „Nu pentru că era neputincios Dânsul, ci pentru că nu putea să intre acolo, ci să meargă în Ierusalim, căci, de nu ar fi fost această pricină la mijloc, și nevrând samarinenii, ar fi intrat El în sat”.

157-62: Și pe când mergeau ei pe cale, zis-a unul către El: Te voi înșoti oriunde Te vei duce. (58) Și i-a zis Iisus: Vulpile au vizuini și cășările cerului au cuiburi; dar Fiul Omului n-are unde să-și plece capul. (59) Și a zis către altul: Urmează-Mi³⁰. Iar el a zis: Doamne, dă-mi voie întâi să merg să îngrop pe tatăl meu. (60) Iar El i-a zis: Lasă morții să-și îngroape morții lor, iar tu mergi de vestește Împărăția lui Dumnezeu.

³⁰ Ediția de la 1805, în loc de „Urmează-Mi”, se găsește „Vino după Mine”.

(61) Dar altul a zis: **Îți voi urma, Doamne, dar întâi îngăduie-mi ca să rânduiesc cele din casa mea.** (62) Iar Iisus a zis către el: **Nimeni care pune mâna pe plug și se uită îndărăt nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu**³¹.

(9, 57-59) Matei 8, 19-21 (9, 60) Matei 4, 19; 8, 22 (9, 61) 3 Regi 19, 20
(9, 62) Facere 19, 26 / Pilde 26, 11 / Filipeni 3, 13 / 2 Petru 2, 22

Acesta care a venit la Iisus și i-a cerut ca să meargă după Dânsul, cu socoteală vicleană a venit, căci de vreme ce Îl văzuse pe Domnul că poartă după Sine norod mult, a socotit că de la aceștia Domnul adună bani, și gândea că și el, dacă va merge după Iisus, va strânge bani. Deci, pentru aceasta îl depărtează pe el Domnul, ca și cum i-ar fi zis Lui unele ca acestea: „Tu, adică, socotești că vei strânge bani dintru a urma Mie, pentru că gândești cum că viața Mea este întru acest chip, dar nu este așa, pentru că [Eu] întru atâta sfătuiesc și propovăduiesc sărăcia, încât celelalte jivine au vizuini, iar Eu nici [măcar nu am] casă”. Și pe acesta, întru acest chip l-a îndepărtat.

Iar „**altuia**”, care nici [măcar nu] L-a rugat [să-I urmeze Lui], îi poruncește să meargă după Dânsul, iar acela, cerându-I să se ducă și să-l îngroape pe tatăl său, nu-l lasă [Domnul] să săvârșească aceasta, zicând: „**Lasă morții să-și îngroape morții lor**” – lucru care adeverește că necredincios era tatăl său, și pentru aceasta nevrednic era de a se hrăni la bătrânețe de fiul său care a crezut. Pentru că iată ce zice Domnul: „Lasă pe rudele cele moarte – adică pe cei necredincioși – a-l hrăni pe tatăl tău cel necredincios, până și la îngropare”, căci „**a se îngropa**” acest înțeles îl are aici, adică a-l învrednici de luare aminte și grijă până la îngropare. Pentru că și în vorba cea îndeobște, așa obișnuim a zice: „Cutare fiu, l-a îngropat pe tatăl său”; și nu zicem prin aceasta că numai l-a îngropat pe dânsul și nici un alt bine nu i-a făcut, ci spunem că i-a purtat de grijă până în sfârșit, și la îngropare. „Așadar, morții aceia, adică necredincioșii, să-l îngroape pe mortul lor, zic adică pe tatăl tău, iar tu, de vreme ce ai crezut, vestește, ca un ucenic al Meu Evanghelia lui Dumnezeu”. Iar pe acestea le-a zis Domnul nu ca să ne oprească pe noi de la a-i hrăni pe părinți, ci învățându-ne că, mai înainte de cinstirea pentru părinții cei necredincioși, trebuie să avem cinstirea de Dumnezeu, și că se cuvine a nu avea nici o împiedicare spre lucrul cel bun, ci și însăși firea a o defăima.

Tot astfel și celui care I se ruga să-I urmeze Lui, și cerea îngăduință spre a se lepăda mai întâi de cele ce sunt în casa lui, Domnul nu îi dă voie

³¹ În ediția de la 1805, în loc de „nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu se găsește „nu este îndreptat întru Împărăția lui Dumnezeu”.

să săvârșească aceasta. Adică nu îi îngăduie Domnul a se duce la casa sa și a se lepăda de tot – adică, mai lesne de înțeles să zic – a-și lua ziua bună. Pentru că un om ca acesta arată că are dragoste către lume, și nu se află întru aceeași stare ca Apostolii, care, după ce L-au auzit pe El, îndată I-au urmat Lui, nimic altceva iscodind, ci lepădând și luarea de rămas bun de la cei de ai casei. Căci, de multe ori se întâmplă că atunci când cineva își ia rămas bun de la rudele sale, se află unii dintre aceștia care îl împiedică pe el de la viața cea după Dumnezeu:

Drept aceea, bine este ca îndată ce a voit cineva lucrul cel bun, să-l și săvârșească pe acesta, nimic zăbovind. Căci nimeni, punându-și mâna sa pe „**plugul**” cel duhovnicesc și [„**uitându-se îndărăt**”] căutând iarăși la lume, lesnicios este întru Împărăția lui Dumnezeu [„**nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu**”].

Însă [aici le] vei înțelege „**vulpi**” și pe dracii cei vicleni, care și „**păsări ale cerului**” să zic, adică ale văzduhului, căci zice [Apostolul Pavel]: „**potrivit stăpânitorului puterii văzduhului**”³² (Efeseni 2, 2).

Deci zice Domnul către omul acela astfel: „Dracii au vizuini întru tine, și din această pricină Fiul Omului, adică Eu, nu am unde să-mi plec capul, adică nu văd loc al credinței celei întru Mine în inima Ta, care este plină de draci”. Căci „**cap**” al Lui Hristos este credința cea întru El, iar când cineva va crede că El este Dumnezeu, atunci „**capul**” lui Hristos îl ține.

Iar „**mort**” este păcătosul care „**îi îngroapă pe morții săi**”, adică gândurile cele rele, nemărturisindu-le pe acestea. Deci, Domnul, pe cel care vrea să-I urmeze Lui, îl oprește de la a „**îngropa**” gândul cel rău și a-l ascunde pe dânsul, căci voiește ca acest gând să fie vădit prin mărturisire.

---

³² „Iar pe voi v-a făcut vii, cei ce erați morți prin greșelele și prin păcatele voastre, în care ați umblat mai înainte, potrivit veacului lumii acesteia, potrivit stăpânitorului puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării, întru care și noi totți am petrecut odinioară, în poftele trupului nostru, făcând voile trupului și ale simțurilor și, din fire, eram fiii mâniei ca și ceilalți” (Efeseni 2, 1-3). „Lupta noastră nu este împotriva trupului și sângelui, ci împotriva începătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduhuri” (Efeseni 6, 12).

CAPITOLUL 10

Trimiterea și înapoierea celor șaptezeci (și doi) de ucenici.

Vai de cetățile rele. Iisus Se bucură cu duhul.

Pilda samarineanului milostiv. Marta și Maria¹

10, 1-3: Iar după acestea, Domnul a ales alți șaptezeci (și doi)² și i-a trimis câte doi, înaintea feței Sale, în fiecare cetate și loc, unde Însuși avea să vină. (2) Și zicea către ei: Secerișul este mult, dar lucrătorii sunt puțini; rugați, deci, pe Domnul secerișului, ca să scoată lucrători la secerișul Său. (3) Mergeți; iată, Eu vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor.

(10, 1) Matei 10, 1 / Marcu 3, 13 / Luca 9, 1

(10, 2) Matei 9, 37-38 / Ioan 4, 35 (10, 3) Matei 10, 16

Este scris la *Ieșire* că au venit fiii lui Israil în Elim, și au fost acolo „douăsprezece izvoare cu apă și șaptezeci de stâlپări de finic”³ (15, 27). Deci, aceasta, atunci după cum scrie istoria și după închipuire a fost⁴, iar acum cu adevărat s-au făcut; căci „Elim” se tâlcuiește „suire”, care nimic altceva nu însemnează, fără numai aceasta, anume că, suindu-ne noi spre înțelegere mai de săvârșit [desăvârșită] și creștere duhovnicească, și nu ca evreii rămânând în Lege, ci întru creștinătate înălțându-ne, vom afla cele „douăsprezece izvoare”, adică pe cei doisprezece Apostoli verhovnici, care sunt „izvoare” a toată învățătura cea preadulce. Încă vom afla și cele „șaptezeci de stâlپări de finic”, pe cei „șaptezeci” [de Apostoli] zic, care nu se numesc „izvoare”, ci „finici”, ca aceia care de la Apostoli se hrăneau și se învățau. Căci, deși Hristos i-a ales pe dânșii, însă mai de jos [prejos] erau decât cei doisprezece, și mai apoi și ucenici ai lor și următori li s-au făcut. Deci, acești „finici”, de „izvoare”, adică de Apostoli fost-au crescuți, iar nouă rod dulce și totodată și puțin strepezitor ne-au dat, căci întru acest chip este învățătura Sfinților: nici cu totul îndulcește și măgulește,

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru cei șaptezeci de Apostoli care i-a arătat Domnul. Pentru legiuitorul care L-a întrebat pe Iisus ce bine va face. Pentru cel ce a căzut în tâlhari. Pentru Marta și Maria sora ei”.

² În ediția de la 1805, în loc de „a ales alți șaptezeci (și doi)”, se găsește „a arătat alți șaptezeci”.

³ „Apoi au venit în Elim. Și erau acolo douăsprezece izvoare de apă și șaptezeci de pomi de finic. Și au tăbărât acolo lângă apă” (*Ieșire* 15, 27).

⁴ Adică închipuind altele mai înalte.

nici cu totul strepezește și rănește, ci de amândouă aceste însușiri fiind împărtășită, cu adevărat dreasă este cu sare, însă și priință are, precum strigă [glăsuiește] Pavel: „**Cuvântul vostru să fie întru bună priință, cu sare dres**”⁵ (*Coloseni 4, 6*).

Iar „**Domnul i-a ales pe cei șaptezeci de ucenici**” pentru mulțimea celor care aveau trebuință de învățătură. Căci, precum niște țarini bine rodite cer mulți secerători, așa și cei ce aveau să creadă, mulți fiind și fără de număr, de mulți învățători aveau trebuință. Și „**câte doi**” îi trimite pe dânșii, oarecum mai întăriți, ca unul altuia să-și ajute⁶. Și mergând ei „**înaintea feței Sale**”, adevărit este că învățau, precum Ioan Botezătorul: „**Gățiți calea Domnului, drepte faceți cărările Lui**” (*Matei 3, 3; Luca 3, 4; Ioan 1, 23*).

Și socotește cum zicând: „**rugați deci pe Domnul secerișului, ca să scoată lucrători**”, mai pe urmă El Însuși, cu a Sa stăpânire, îi trimite pe dânșii. Căci cu adevărat, El este „**Domnul secerișului**”, adică al acelor care cred, ca unul Care este Dumnezeu adevărat. Și mai înainte le spune lor și despre prigoniri, și că vor fi „**ca niște miei în mijlocul lupilor**”, ca nu să fie de veste viind asupra lor unele ca acestea, să-i turbure prin venirea rășăpăznică.

10, 4-9: Nu purtați pungă, nici traistă, nici încălțăminte; și pe nimeni să nu salutați pe cale⁷. (5) **Iar în orice casă veți intra, întâi ziceți: Pace casei acesteia.** (6) **Și de va fi acolo un fiu al păcii, pacea voastră se va așezni peste el, iar de nu, se va întoarce la voi.** (7) **Și în această casă rămâneți, mâncând și bând cele ce vă vor da, căci vrednic este lucrătorul de plata sa. Nu vă mutați din casă în casă.** (8) **Și în orice cetate veți intra și nu vă vor primi, mâncați cele ce vă vor pune înainte.** (9) **Și vindecați pe bolnavii din ea și ziceți-le: S-a apropiat de voi⁸ Împărăția lui Dumnezeu.**

⁵ *1 Corinteni 4, 21 / 1 Timotei 2, 15 / 2 Timotei 2, 16 / 1 Petru 2, 2 / 1 Ioan 1, 9 / 1 Ioan 2, 20*

⁶ *1 Corinteni 13, 3 / 1 Timotei 5, 18 / 2 Timotei 2, 15 / 1 Petru 2, 20 / 1 Ioan 1, 9 / 1 Ioan 2, 20*

⁷ *1 Corinteni 9, 4 / 1 Timotei 5, 18 (10, 8-9) Matei 3, 2; 4, 17; 10, 7-8 / Luca 9, 2; 10, 11*

De vreme ce avea să-i trimită pe dânșii propovăduitori ai Evangheliei, [Domnul] zice: „Să nu purtați pungă, nici aceea și cealaltă [una și alta], ca să nu ajung vă este vouă a avea grija cuvântului. Pentru că de veți purta punga arătat este că pentru aceea vă veți îndeletnici, iar de cuvânt nu veți

⁵ „Vorba voastră să fie totdeauna plăcută, dreasă cu sare” – în ediția *Bibliei* de la 1988.

⁶ „și tâlcuirea Sfântului Teofilact de la *Marcu 6, 6-11*.”

⁷ „în ediția de la 1805, în loc de „să nu salutați pe cale”, se găsește „în cale să nu purtați încălțăminte și să nu salutați pe cale”.

⁸ „în ediția de la 1805, în loc de „s-a apropiat de voi”, se găsește „s-a apropiat spre voi”.

purta grijă”. Sau în alt chip înțelege: „De vreme ce aveți a fi hrăniți de către cei pe care îi învățați, ce trebuință aveți voi de pungă sau de traistă sau de încălțăminte? Căci toată trebuința acestora o vor împlini-o vouă cei pe care îi învățați”.

Iar ceea ce zice: **„Pe nimeni în cale să nu întrebați de sănătate”**, pentru aceasta o adaugă lor, ca să nu se îndeletnicească la întrebări de sănătate și închinăciuni omenești și la primiri prietenești, și dintru acestea să fie împiedicați în propovăduire. Căci urmare [firească] este ca acela care s-a întrebat de sănătate și a primit închinăciune de la cineva, și el, la rândul său, pe celălalt să-l întrebe și să i se închine, și poate și de mai multă vorbă să-l învrednicească, precum se obișnuiește între cei care împreună călătoresc. După aceea, ca unul care s-a făcut prieten, și mai mult oarește prietenește să cerce, și așa, puțin câte puțin, în prieteșuguri omenești să cadă Apostolul, și să se lenevească de la propovăduirea cuvântului. Așadar, Domnul îi oprește ca **„în cale”** a întreba pe cineva de sănătate, pentru pricina cea care s-a zis.

Iar Domnul zice: **„În orice casă veți intra, întâi ziceți: Pace casei acesteia”**, adică „Închinați-vă și întrebați de sănătate pe cei care sunt în casă”. Apoi, arătând [Domnul] că nu numai închinăciune este aceasta, ci și blagoslovenie, zice că: „De va fi vrednic stăpânul casei, se va blagoslovi; iar de va fi ocărător și neprimitor de pace, învrăjbindu-se și împotrivindu-se cuvântului vostru și învățaturii, blagoslovenia nu va veni peste el, ci la voi se va întoarce”.

Și le poruncește [Domnul] a nu se muta în multe case, ca să nu se pară a fi lacomi cu pântecul și pe mulți să-i smintească, și să-i mârșăie pe cei care mai întâi i-au primit, ci le zice să mănânce cele de la dânșii, adică **„cele ce vă vor pune înainte”**, măcar de vor fi puține, măcar de rând de vor fi, însă nimic mai mult cerând. „Iar în loc de plată să aveți hrana și să nu căutați ca să vă și hrăniți și plată iarăși deosebi să luați, ci însăși hrana în loc de plată să vă fie”.

Vezi, dar, cum pe ucenici îi întărește [Domnul] spre neagoniseală, și încă și a-i tămădui pe cei bolnavi de prin cetăți le poruncește, ca făcând minuni, dintru aceasta să-i tragă pe oameni le ceea ce propovăduiesc, că vezi ce grăiește: **„și ziceți-le: S-a apropiat spre voi Împărăția lui Dumnezeu”**. „Pentru că, dacă mai întâi veți tămădui, iar apoi veți învăța, bine vă va merge vouă cuvântul, și vor crede oamenii că Împărăția lui Dumnezeu a ajuns la dânșii; căci nu s-ar fi tămăduit, de nu ar fi fost oarecare putere dumnezeiască săvârșind [unele ca] acestea”. Încă și când vor fi

„bolnavi” cu sufletul și se vor tămădui, atunci „s-a apropiat spre dânșii **Împărăția lui Dumnezeu**”, căci de cel bolnav [cu sufletul], departe este aceasta, fiindcă încă este stăpânit de păcat.

10, 10-12: **Și în orice cetate veți intra și nu vă vor primi, ieșind în piețele ei⁹, ziceți: (11) Și praful care s-a lipit de picioarele noastre din cetatea voastră, vi-l scuturăm vouă. Dar aceasta să știți, că s-a apropiat Împărăția lui Dumnezeu. (12) Zic vouă: Că mai ușor va fi Sodomei în ziua aceea, decât cetății aceleia.**

(10, 10-11) Matei 10, 14 / Luca 9, 5 / Faptele Apostolilor 13, 51; 18, 6

(10, 12) Matei 10, 15; 11, 22, 24 / Marcu 6, 11

Zice Domnul: „Când nu vă vor primi pe voi, ieșind de acolo, mărturisiți-le lor că: nimic nu avem îndeobște cu voi, nici nu avem ceva din cetatea voastră, ci și praful ce s-a lipit de noi îl scuturăm, adică îl ștergem, îl curățim, vi-l aruncăm vouă, însă «**aceasta să știți, că s-a apropiat spre voi Împărăția lui Dumnezeu**»”.

Aici ar fi cercat cineva, cum zice Domnul că „s-a apropiat **Împărăția**” și de cei care îi primesc pe Apostoli, încă și de aceia care nu îi primesc. Așadar, este cu putință a zice că [aici] nimic împotrivor nu grăiește [Domnul]: pentru că de cei care îi primesc pe Apostoli se apropie **Împărăția** spre facerea de bine, iar de cei care nu-i primesc, spre osândă. Socotește [închipuie-ți] o oarecare priveliște¹⁰ în care sunt de față mulți osândiți spre pierzare, însă și alții care sunt departe de a fi osândiți, adică stăpânitori, voievozi și viteji. Apoi, un oarecare vestitor grăiește către toți dimpreună, și către cei osândiți și către cei cinstiți: „S-a apropiat împăratul de voi!” Oare nu zice [acesta] că se apropie împăratul – de unii spre muncă [caznă, osândă], iar de alții spre cinste și spre facerea de bine? Așadar, în acest fel să înțelegi și aici.

Și zice [Domnul]: „**că mai ușor va fi Sodomei în ziua aceea, decât cetății aceleia**”. De ce? Pentru că Apostolii nu au fost trimiși la Sodoma. Așadar [din această pricină], cei care nu i-au primit pe Apostoli, mai rău decât sodomitenii sunt.

Și ia aminte că cetatea cea care nu îi primește pe Apostoli, are „căi late”, căci „**lată este calea cea care duce spre pierzare**” (Matei 7, 13). Deci acela care are „căi late care duc spre pierzare”, acela cuvânt apostolesc și domnezeiesc nu primește.

⁹ În ediția de la 1805, în loc de „ieșind în piețele ei”, se găsește „ieșind la ulițele ei [cei] late”.

¹⁰ Un loc îndeobște, o arenă.

10, 13-16: Vai ție, Horazine! Vai ție, Betsaido! Căci dacă în Tir și în Sidon s-ar fi făcut minunile¹¹ care s-au făcut la voi, de mult s-ar fi pocăit, stând în sac și în cenușă. (14) Dar Tirului și Sidonului mai ușor le va fi la judecată, decât vouă. (15) Și tu, Capernaume, nu ai fost înălțat, oare, până la cer? Până la iad vei fi coborât!¹² (16) Cel care vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă, și cel care se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cel care se leapădă de Mine se leapădă de Cel Care M-a trimis pe Mine.

(10, 13) Isaia 23, 1 / Iezechiil 3, 6; 26, 2 / Matei 11, 21 (10, 14) Matei 11, 22

(10, 15) Facere 11, 4 / Isaia 14, 12 / Ieremia 51, 53 / Matei 11, 23

(10, 16) Numeri 16, 11 / Matei 10, 40 / Marcu 9, 37 / Luca 9, 48 / Ioan 5, 23; 12, 48; 13, 20

Tirul și Sidonul erau cetăți de-ale elinilor, iar Horazinul și Betsaida dintru ale iudeilor. Deci, zice [Domnul]: „La Judecată mai ușor le va fi elinilor decât vouă, care ați văzut minuni și nu ați crezut. Pentru că aceia de ar fi văzut, ar fi crezut. Însă și tu, Capernaume, te-ai înălțat până la cer, slăvindu-te pentru minunile cele multe care s-au făcut întru tine, dar te vei pogori până la iad, osândindu-te pentru însăși aceasta, anume că și după atâtea minuni nu crezi”.

Apoi, ca să nu zică cei care se trimeau la propovăduire: „Cum de ne trimiți pe noi, dacă vreunele cetăți nu vor să ne primească pe noi?”, zice [Domnul]: „Nu vă mâhniți, pentru că acela care se leapădă de voi, de Mine se leapădă, încă și de Tatăl Meu, întrucât ocară nu se oprește la voi, ci la Dumnezeu merge [se ridică]. Deci, mângâiere să vă fie vouă, că aceasta este ocară a lui Dumnezeu; precum, iarăși, nu vă lăudați sau cugetați înalt, pentru că oamenii vă ascultă pe voi, căci nu este al vostru lucrul acesta, ci al Meu și al darului”.

10, 17-20: Și s-au întors cei șaptezeci (și doi)¹³ cu bucurie, zicând: Doamne, și demonii ni se supun în numele Tău¹⁴. (18) Și le-a zis: Am văzut pe Satana ca un fulger căzând din Cer. (19) Iată, v-am dat putere¹⁵ să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului,

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „minunile”, se găsește „puterile”.

¹² În ediția de la 1805, versetul 15 este: „Și tu Capernaume, carele până la cer te-ai înălțat, până la iad te vei pogori”.

¹³ În ediția de la 1805, în loc de „cei șaptezeci (și doi)”, se găsește „cei șaptezeci”.

¹⁴ În ediția de la 1805, în loc de „Doamne, și demonii ni se supun în numele Tău”, se găsește „Doamne, și dracii se pleacă nouă întru numele Tău”.

¹⁵ În ediția de la 1805, în loc de „putere”, se găsește „stăpânire”.

și nimic nu vă va vătăma. (20) Dar nu vă bucurați de aceasta, că duhurile vi se pleacă, ci vă bucurați că numele voastre¹⁶ sunt scrise în Ceruri.

(10, 17) Marcu 16, 17 (10, 18) Ioan 12, 31 / Apocalipsa 9, 1; 12, 9 (10, 19) Iosua 10, 2 / Psalm 90, 13 / Marcu 16, 18 / Faptele Apostolilor 28, 5 / Iacov 5, 14 / 1 Ioan 2, 13 (10, 20) Ieșire 32, 32 / Psalm 68, 32 / Isaia 4, 3 / Daniil 12, 1 / Filipeni 4, 3 / Evrei 12, 23 / Apocalipsa 3, 5; 13, 8

Mai întâi a spus [Evangelistul] că „i-a trimis” Domnul pe cei șaptezeci, iar acum zice că aceștia „s-au întors cu bucurie”, nu numai pentru că celelalte boli le alungau, ci și pentru că pe cea mai mare răutate, pe draci adică, îi scoteau.

Și vezi cum ei nu cugetă înalt, căci zic: „Întru numele Tău ni se pleacă nouă dracii, întru darul Tău, nu întru puterea noastră”. Iar Domnul le-a zis lor: „Nu vă minunați că dracii vi se pleacă vouă, căci stăpânitorul lor demult a căzut din Ceruri, și nici o putere nu are. Pentru că, deși aceasta nu este văzută de către oameni, însă de Mine, Văzătorul celor nevăzute, este văzută”. Și „ca un fulger” a căzut, fiindcă lumină era, și Arhanghel, și lucaefăr, deși întuneric s-a făcut. Așadar, dacă acesta a căzut din Cer, slugile lui, dracii, oare ce nu vor pătimi?

Iar unii, acest cuvânt „din Cer”, așa îl înțeleg, adică „dintru slavă”, căci de vreme ce i-au zis Lui cei șaptezeci că dracii li „se pleacă”, [Domnul] zice: „Știam și Eu aceasta, pentru că l-am văzut pe satana căzând din Cer, adică din slava pe care o avea și din cinste”. Căci mai înainte de Hristos, satana ca un dumnezeu era cinstit, iar acum a căzut „din Cer”, adică dintru a fi cinstit asemenea unui dumnezeu și a fi socotit că în Cer este [se sălășluiește].

„Iată, v-am dat vouă stăpânire să călcați peste puterile lui”. Căci „serpi” și „scorprii” sunt taberele dracilor, care se târăsc pe jos. Iar câți rănesc în chip mai arătat, aceștia sunt „șerpi”, iar câți [rănesc] mai nearătat [rănit, nevădit], aceștia sunt „scorprii”. De pildă, dracul curviei și al uciderii este „șarpe”, pentru că în chip arătat împinge în răutăți, iar acela care ca și cum din pricina bolii îl pleacă pe om să se îndeletnicească cu băi și ungeri și miresme și alte dezmierdări, un drac ca acesta se numește „scorprie”, fiindcă nu are boldul arătat, ci prin ascuns se sârguiește a căuta [purta] de trup, ca să-l arunce pe omul cel care i se pleacă în mare cădere. Dar mulțămită să fie Domnului, Care dă putere a călca deasupra acestora [peste șerpi și peste scorprii].

Și învățându-i Domnul pe dânșii să nu cugete înalt, zice: „Însă să nu vă bucurați pentru aceasta, că dracii vi se pleacă vouă, pentru că alții sunt

---

¹⁶ În ediția de la 1805, în loc de „ci vă bucurați că numele voastre”, se găsește „ci vă bucurați mai vârtos că numele voastre”.

cei care dintru aceasta dobândesc facerile de bine, anume aceia care se învrednicesc de tămăduire. Ci mai vârtos [bucurați-vă] că numele voastre s-au scris în Ceruri, nu cu cerneală, ci cu pomenirea lui Dumnezeu și cu darul [Său]. Și dracul de Sus cade, iar oamenii, jos fiind, se scriu Sus. Deci bucuria cea adevărată este a se scrie numele voastre Sus și a fi pomenite de Dumnezeu”¹⁷.

10, 21: În acest ceas, El S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: Te slăvesc pe Tine¹⁸, Părinte, Doamne al Cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Așa, Părinte, căci așa a fost înaintea Ta, bunăvoința Ta¹⁹.

(10, 21) Isaia 29, 14; 32, 4; 44, 18 / Matei 11, 25-26 / 1 Corinteni 1, 21 / 2 Corinteni 4, 3

Precum un părinte bun se bucură văzându-i pe fiii săi că au dus la săvârșire vreun lucru, așa și Mântuitorul Se bucură că de acest fel de bunătați s-au învrednicit Apostolii.

Așadar, [Domnul] mulțamește Părintelui că s-au ascuns unele ca aceste taine de „**înțelepți**”, adică de fariseii și de cărturarii care tâlcuiau Legea, încă și de „**pricepuți**”, adică de ucenicii acestor cărturari. Căci „**înțelept**” este cel care învață pe altul, iar „**priceput**” e cel care este învățat și primește cele ce se grăiesc; adică, spre a zice în pildă, „**înțelept**” era Gamaliel, iară „**priceput**” era Pavel, deoarece cel dintâi era învățător, iar cel de-al doilea pricepea cele ce erau zise de acela (*Faptele Apostolilor* 22, 3). Iar „**prunci**” îi numește Domnul pe ucenicii Săi, ca pe aceia care nu erau știutori de Lege, ci cei mai mulți [dintre ei] erau adunați din gloată [norod] și dintre pescari. Încă se vor numi aceștia „**prunci**” și ca unii care erau fără de răutate. Iar aceia sunt numiți „**pricepuți**” și „**înțelepți**”, pentru că se păreau a fi astfel, însă nu erau. Așadar, au fost ascunse tainele de la cei care se păreau a fi „**înțelepți**” și „**pricepuți**”, dar nu erau, căci de ar fi fost, li s-ar fi descoperit lor. „Adevărat Părinte, mulțămesc Ție că așa a fost buna voire înaintea Ta, adică o voință ca aceasta a fost înaintea Ta, și așa Ți-a plăcut Ție”.

¹⁷ Sfântul Maxim Mărturisitorul, în *Cele 200 de capete gnostice*, ne învață astfel: „(77) Nu ajunge sufletului pentru dobândirea bucuriei duhovnicești să-și supună patimile, dacă nu dobândește virtuțile prin împlinirea poruncilor. «Nu vă bucurați că vi se supun dracii», adică legăturile patimilor, «ci că numele voastre au fost scrise în Cer», fiind trecute la locul nepătimirii de harul înfierii, dobândit prin porunci” (*Filocalia românească*, vol. 2, ed. Humanitas, București, 1999, p. 155).

¹⁸ În ediția de la 1805, în loc de „Te slăvesc pe Tine”, se găsește „Mărturisescu-Mă, Ție”.

¹⁹ În ediția de la 1805, în loc de „Așa Părinte, căci așa a fost înaintea Ta, bunăvoința Ta”, se găsește „Adevărat Părinte, că așa a fost bunăvoia Ta, înaintea Ta”.

10, 22-24: **Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu²⁰ și nimeni nu cunoaște cine este Fiul, decât numai Tatăl, și cine este Tatăl, decât numai Fiul și căruia voiește Fiul să-i descopere.** (23) **Și întorcându-se către ucenici, de o parte a zis: Fericiți sunt ochii care văd cele ce vedeți voi!** (24) **Căci zic vouă: Mulți Prooroci și regi²¹ au voit să vadă ceea ce vedeți voi, dar n-au văzut, și să audă ceea ce auziți, dar n-au auzit.**

(10, 22) Matei 11, 27; 28, 18 / Ioan 1, 18; 3, 35; 5, 27; 6, 44; 10, 15; 17, 2

(10, 23) Matei 13, 16 (10, 24) Isaia 64, 1 / Ioan 8, 56 / 1 Petru 1, 10

Toate I se dau Fiului de la Tatăl, pentru că toate aveau să I se supună Fiului. Căci două chipuri sunt cu care Dumnezeu împărățește peste toți: cel dintâi, acela cu care împărățește și peste cei care nu voiesc, iar cel de-al doilea, cu care împărățește peste cei care voiesc. Ca și cum aș zice: „Stăpân al meu este Dumnezeu, deși nu voiesc, pentru că este Ziditorul meu; încă este Stăpân al meu și când, prin lucrarea poruncilor, împlinesc voia Lui, ca o slugă mulțămitoare”. Căci mai înainte firea oamenilor era roabă și supusă lui Dumnezeu, măcar deși nu voia, măcar deși satanei slujea. Iar după ce Hristos a luat asupra Sa războiul cel pentru noi și ne-a scos pe noi din tirania diavolului, și slujitori și lucrători ai poruncilor ne-a făcut, de arunci ne-am făcut robi mulțămitori [ai Săi] și cu firea, încă și cu voința. Pentru că robia cea mai dinainte era numai după fire, iară cea de a doua – și după voință. Deci, ceea ce zice acum Domnul: „**Toate Îmi sunt date Mie de la Tatăl Meu**”, aceasta înseamnă: „Toate Mi se vor supune Mie și se vor supune stăpânirea Mea se vor pleca”. Și asemenea este aceasta cu ceea ce în Matei 23, 18 s-a zis: „**Datu-Mi-S-a toată stăpânirea în Cer și pe pământ**” (Matei 23, 18), căci de vreme ce le-a împăcat pe toate cele din Cer și de pe pământ (Coloseni 1, 20), pentru aceasta unele ca acestea zice²².

Încă și în alt chip [înțeles] „**toate**” I se dau Fiului de la Tatăl, adică toate lucrurile pe care Domnul le-a săvârșit, pentru noi întrupându-Se. Căci, de vreme ce pentru noi nici Tatăl, nici Duhul nu S-au întrupat, au pățimit, ori au suferit, ci Fiul le-a lucrat pe toate acestea și Începătorul mântuirii noastre S-a întrupat, din această pricină a zis [Mântuitorul] că „**toate**” I s-au dat Lui. Ca și cum ar fi zis: „Tatăl Meu Mie Mi le-a încredințat toate, adică a Mă întrupa, a mă răscumăra, a învia, a mântui firea cea depărtată²³. Și nimeni nu știe Cine este Fiul, decât numai Tatăl, și Cine este Tatăl, fără numai Fiul”. De vreme ce a zis

²⁰ În ediția de la 1805, în loc de „Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu”, se găsește: **Și întorcându-se către ucenici a zis: Toate Îmi sunt date Mie de la Tatăl Meu**”.

²¹ În ediția de la 1805, în loc de „regi”, se găsește „**Împărați**”.

²² Vezi Coloseni 1, 19-23 și tâlcuirea Sfântului Teofilact de la Matei 28, 16-20.

²³ Adică firea care s-a depărtat de viețuirea cea întru Dumnezeu.

[Domnul] că: „**toate Mie Mi s-au dat**”, grăim acum ca și cum am dezlega o oarecare nedumirire. Pentru că spre a nu se nedumiri cineva, întrebând astfel: „Și pentru ce Ție Ți le-a dat toate și nu altuia, poate vreunui Înger, sau Arhanghel?”, zice [Domnul]: „Pentru aceasta Mi le-a dat Mie, pentru că sunt de o fire și de o Ființă cu Dânsul; și precum pe Acela nimeni nu-L știe [cunoaște], așa [și] pe Mine [nimeni nu Mă cunoaște], fără numai Tatăl; drept aceea, cu cuviință toate Mie Mi le-a dat, ca Celui Care sunt de o Ființă cu Dânsul și mai presus de toată știința [cunoștința], precum și El este mai presus de toată știința [cunoștința]. Căci și Tatăl numai de către Fiul este cunoscut, și de cel căruia va voi să-i descopere Fiul”. Și vezi cum Fiul nu prin descoperire Îl știe [cunoaște] pe Tatăl, însă cei zidiți, prin descoperire [Îl cunosc], căci după dar iau știința [cunoștința]. Așadar, nu este zidit [creat] Fiul²⁴.

„**Și, întorcându-Se către ucenici**” [Domnul], îi fericește pe dânșii; și, în scurt [a zice, îi fericește], pe toți cei care cu credință Îl văd pe El umblând cu trup și lucrând minuni. Căci Proorocii cei de demult și Împărații poșteau să-L vadă cu trup pe Domnul, și să-L audă pe Dânsul, însă nu au dobândit aceasta.

Încă și în alt chip [alt înțeles]: fiindcă mai înainte a zis că acelaia căruia Fiul îi va descoperi, acela Îl va cunoaște pe Tatăl, pentru aceasta îi fericește pe ucenici, ca pe unii care au dobândit descoperirea aceasta, că li-L descoperea lor pe Tatăl prin Sine Însuși. Pentru că, acela care-L vedea pe El, pe Tatăl Îl vedea (*Ioan 14, 9*). Iar acest bine, nici unul dintre Sfinții cei mai dinainte de rânduiala Întrupării nu l-au dobândit. Căci, de vreme ce nu l-au văzut în trup pe Domnul, prin Care Tatăl se cunoștea [era cunoscut], pentru aceasta nici pe Tatăl nu l-au văzut, așa precum [l-au văzut și l-au cunoscut] Apostolii.

10, 25-28: Și iată un învățător de lege s-a ridicat, ispitindu-L și zicând: Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața de veci? (26) Iar Iisus a zis către el: Ce este scris în Lege? Cum citești? (27) Iar el, răspunzând, a zis: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta²⁵ și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși. (28) Iar El i-a zis: Drept ai răspuns; fă aceasta și vei trăi²⁶.

(10, 25) Matei 19, 16; 22, 35 / Marcu 12, 28 (10, 26-27) Levitic 19, 18 / Deuteronom 6, 5; 10, 12 / Matei 22, 37 / Marcu 12, 29-30 / Romani 13, 9 (10, 28) Levitic 18, 5 / Neemia 9, 29 / Iezechiil 20, 11 / Romani 10, 5

Trufaș oarecarele era învățătorul de Lege, iar mai vârtos mândru, precum din cele de pe urmă se arată; și nu numai mândru, ci și viclean,

²⁴ Fiul nu este zidit, nu este creat și, din această pricină, ca Fiu al Tatălui are o cunoaștere nemijlocită a Părintelui.

²⁵ În ediția de la 1805, în loc de „puterea ta”, se găsește „vârtutea ta”.

²⁶ În ediția de la 1805, în loc de „vei trăi”, se găsește „vei fi viu”.

căci se apropie „**ispitindu-L**” pe Domnul, pentru că socotea căci cu amăgire Îl va prinde pe El dintru cele ce i le va răspunde. Însă Domnul la Lege îl duce pe el, întru care foarte se trufea [acel învățător de Lege].

Și vezi înțelegerea cea cu de-amănuntul [amănunțime] a Legii, cum poruncește [aceasta] a-L iubi pe Dumnezeu. Omul este mai de săvârșit [desăvârșit] decât toate zidirile, fiindcă se și împărtășește dintru toate acestea și are și oareșce mai deosebit, precum așa zice: se împărtășește și de piatră, că are peri și unghii care sunt nesimțitoare precum piatra; se împărtășește și de sad, pentru că crește și se hrănește și naște asemenea sadurilor; se împărtășește și de cele necuvântătoare, pentru că are simțiri și se mânie și pofteste; însă se împărtășește și de Dumnezeu, osebit decât toate celelate jivine, fiindcă are suflet înțelegător²⁷.

Așadar, voind Legea să arate cum că se cuvine omului să se dea pe sine pe de-a-ntregul [întru totul] lui Dumnezeu, și toate puterile sufletești să le cheltuiască la [întru] dragostea lui Dumnezeu, prin ceea ce zice: „**din toată inima**”, a arătat puterea cea mai trupească și osebită a sadurilor; iar prin ceea ce zice: „**din tot sufletul**”, a însemnat puterea cea mai de mijloc și potrivită celor simțitoare; iar prin ceea ce zice: „**din tot cugetul**”, a vestit puterea cea deosebită a omului, adică sufletul cel înțelegător. Iar aceasta ce o zice: „**din toată tăria**”, la toate aceste puteri sufletești ni se cuvine nouă a o trage²⁸. Căci ni se cuvine nouă, ca și pe puterea sufletului, care este osebită [întru] a sadurilor, a o supune la dragostea lui Hristos. Însă cum? Cu „**tărie**” și nu cu slăbănogire – și pe cea simțitoare și pe aceasta cu „**tărie**”. Și pe cea înțelegătoare, și pe aceasta, din toată „**tăria**”, întrucât suntem datori pe de-a-ntregul [întru totul] a ne da pe noi înșine lui

²⁷ Sadurile au aici înțelesul de plante, iar sufletul este numit „înțelegător” cu sensul de „cuvântător”, „rațional”. Vezi și tâlcuirile Sfântului Teofilact de la *Matei* 22, 34-40 și *Matei* 12, 28-34. În cea de a treia sută a capetelor sale despre dragoste, anume în capetele 21-36, Sfântul Maxim Mărturisitorul arată în chip amănunțit și prealuminat cele ce mai sus le spune în scurt Sfântul Teofilact. Așezăm aici numai capul 32, însă pentru buna înțelegere a acestui adevăr vezi toate capetele amintite în *Anexa editorială* din *Tâlcuirea Evangheliei de la Matei*. Iată, așadar, ce spune dumnezeiescului Maxim: „Dintre puterile sufletești una hrănește și susține creșterea, și alta este imaginativă și impulsivă, iar alta este rațională și intelectuală. De cea dintâi se împărtășesc plantele. Ființele neraționale, pe lângă aceasta, se împărtășesc și de a doua. Iar oamenii, pe lângă acestea două, și de a treia. Primele două puteri sunt supuse stricăciunii, a treia se dovedește nestricăcioasă și nemuritoare” (*Filocalia românească*, vol. 2, *A treia sută a capetelor despre dragoste*, cap 32, ed. Humanitas, București, 1999, pp. 90-94).

²⁸ A o aduce, a o răsfrânge, a o revârșa, a o face lucrătoare.

Dumnezeu și a supune la dragostea lui Dumnezeu și puterea noastră cea hrănitoare și pe cea simțitoare și pe cea cugetătoare.

„**Iar pe aproapele tău, ca pe tine însuși**”. Legea neputând încă să le învețe pe cele de săvârșit [desăvârșite ale Evangheliei], pentru pruncia celor care auzeau, îndeamnă a-l iubi pe aproapele „**ca pe tine însuși**”. Iar Hristos a învățat a-l iubi pe aproapele și mai presus decât „**pe tine însuși**”, căci zice Domnul: „**Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu poate a arăta, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi**” (Ioan 15, 13).

Deci, zice [Domnul] către învățătorul de Lege: „Drept ai răspuns, căci de vreme ce încă ești supus Legii, drept răspunzi, pentru că după Lege cugeți”.

10, 29-37: Dar el, voind să se îndrepteze pe sine, a zis către Iisus: **Și cine este aproapele meu?** (30) Iar Iisus, răspunzând, a zis: Un om cobora²⁹ de la Ierusalim la Ierihon, și a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dezbrăcat și l-au rănit, au plecat, lăsându-l aproape mort³⁰. (31) Din întâmplare³¹ un preot cobora pe calea aceea și, văzându-l, a trecut pe alături. (32) De asemenea și un levit, ajungând în acel loc și văzând, a trecut pe alături. (33) Iar un samarinean, mergând pe cale a venit la el și, văzându-l i s-a făcut milă, (34) și, apropiindu-se, i-a legat rănilor, turnând pe ele untdelemn și vin, și, punându-l pe dobitocul său, l-a dus la o casă de oaspeți și a purtat grijă de el. (35) Iar a doua zi, scoțând doi dinari i-a dat gazdei și i-a zis: Ai grijă de el și, ce vei mai cheltui, eu, când mă voi întoarce îți voi da. (36) Care dintre acești trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari? (37) Iar el a zis: Cel care a făcut milă cu el. **Și Iisus i-a zis: Mergi și fă³² și tu asemenea.**

(10, 31) Faptele Apostolilor 10, 28

Lăudându-l Mântuitorul pe învățătorul de Lege, acesta a scos la arătare trufia sa, căci a zis: „**Și cine este aproapele meu?**” Căci socotea el, că fiind drept, nu are pe nimeni asemenea cu el, și „**aproape**” cu fapta bună. Pentru că el cugeta cum că numai dreptul îi este „**aproape**” dreptului. Deci „**voind să se îndrepteze pe sine**” [să se îndreptățească] și să se înalțe mai presus de toți oamenii, trufindu-se zice: „**Și cine este aproapele meu?**” Iar Mântuitorul – ca și Cel Care este Ziditorul și pe toți îi cunoaște ca pe o zidire [a Lui] –, nu după lucruri, nici după vrednicii, ci după fire îl hotărăște pe „**aproapele**”.

²⁹ În ediția de la 1805, în loc de „un om cobora”, se găsește „un om oarecarele se pogora”.

³⁰ În ediția de la 1805, în loc de „aproape mort”, se găsește „abia viu”.

³¹ În ediția de la 1805, în loc de „din întâmplare”, se găsește „și după întâmplare”.

³² În ediția de la 1805, în loc de „și fă”, se găsește „de fă”.

Căci zice [Domnul]: „Să nu socotești cum că, de vreme ce ești drept, nimenea nu-ți este ție asemenea, pentru că toți cei care sunt împărțășiți de această fire³³, «aproape» ție îți sunt. Deci, fă-te și tu «aproape» al lor, nu cu locul, ci cu dragostea și cu purtarea de grijă cea către dânșii. Drept aceea și pe samarineanul ți-l aduc ție spre pildă, că să-ți arăt că, precum acesta, măcar că avea deosebire cu viața³⁴, însă s-a făcut «aproape» celui căruia îi era cu cuviință a se milui. Așa și tu, cu milostivirea arată-te pe sine a fi «aproape», și de tine însuți fiind chemat³⁵, mergi spre ajutor”.

Deci, prin pilda aceasta ne învățăm și asta, adică a fi gata spre milă și a ne sili a ne face „aproape” al celor care au trebuință de ajutorul cel de la noi.

Dar ne învățăm [de aici] și bunătatea lui Dumnezeu cea către om. Căci „se pogora” firea omenească de la „Ierusalim”, adică de la viețuirea cea fără de turburare și pașnică, căci „Ierusalimul” se tâlcuieste „vedere a păcii”. Și unde „se pogora”? În „Ierihon”, cel ce este în vale și jos, și înecăcios cu zăduful, adică în viața cea pățimașă. Și vezi că nu a zis că „s-a pogorât”, ci „se pogora”, căci pururea firea omenească la cele de jos se pleca, și nu o dată, ci în toată vremea, la viața cea pățimașă se îndeletnicea.

„Și a căzut între tâlhari”, adică între draci. Căci de nu se va pogori cineva de la înălțimea minții, nu „cade” între draci, care, după ce „l-au dezbrăcat” pe om și l-au lipsit pe el de hainele faptei celei bune, atuncea „l-au rănit” cu rănilile păcatului. Căci mai întâi ne golește pe noi de tot gândul bun și de acoperământul lui Dumnezeu, apoi așa, aduc asupra „rănilile” păcatului.

Și „abia vie”, adică pe jumătate moartă, „au lăsat” firea omenească, ori pentru că sufletul este nemuritor, iar trupul muritor, întrucât o jumătate a omului este supusă morții; ori pentru că nu era cu totul deznădăjduită firea omenească, [pentru] că în Hristos nădăjduia că va avea [va dobândi] mântuire. Întrucât [firea omenească] nu era moartă cu totul, ci precum pentru căderea lui Adam moartea în lume a intrat, pentru îndreptarea lui Hristos, moartea avea să se strice (*Romani 5, 12-19*).

Iar [prin] „preot” și „levit”, Legea și Proorocii să îi înțelegi, căci Legea și Proorocii voiau să îndrepteze firea cea omenească, dar nu au putut. Căci zice Pavel: „Cu neputință este sânge de viței și de țapi a curăți păcatele” (*Evrei 10, 4*). Deci, acestora [Legii și Proorocilor] li s-a făcut milă de om și au

³³ Adică sunt părtași ai firii omenești.

³⁴ Samarineanul trăia o viață cu alte rânduieli și obiceiuri decât aceea pe care o trăia creatorul de Lege.

³⁵ „De tine însuți fiind chemat” adică îndemnat de propria conștiință.

socotit să-l tămăduiască; mai apoi, de tăria rănilor³⁶ biruindu-se, îndărăt iarăși s-au întors³⁷, că aceasta însemnează ceea ce zice: „**au trecut pe alături**”; căci cu adevărat a venit Legea, și a stătut deasupra celui care zăcea, iar apoi, neputând a-l tămădui, „s-a întors”, lucru care este însemnat de cuvântul acesta: „**a trecut pe alături**”. Și vezi aceasta ce zice: „**după întâmplare**”, ce înțelegere are, căci cu adevărat Legea nu într-adins s-a dat, ci pentru neputința omenească, fiindcă nu putea dintru început să primească taina lui Hristos, pentru aceasta zice că „**preotul**”, adică Legea, „**după întâmplare**”, iar nu într-adins, a venit ca să-l tămăduiască pe om.

Iar Domnul și Dumnezeuul nostru, Cel Care pentru noi „**blestem**” S-a făcut (*Galateni 3, 13*) și „**samarinean**” S-a numit (*Ioan 8, 48*), „**mergând**” – adică însăși aceasta făcându-o pricină a căii, și țel punând să ne vindece pe noi –, și nu trecând „**pe alături**” și în treacăt cercetându-ne pe noi, a venit la noi, și a petrecut împreună cu noi și a vorbit fără de nălucire³⁸. Deci, îndată El „**a legat rănilile**”, nelăsând răutatea a fi mai mult slobodă, ci legându-o pe dânsa. Și „**a turnat untdelemn și vin**”. „**Untdelemn**” fiind adică cuvântul învățaturii, care prin cele bune îndeamnă, iar „**vin**” cuvântul cel care prin cele mai înfricoșate aduce spre fapta cea bună. Adică atunci când Îl vei auzi pe Domnul grăind: „**Veniți către Mine și Eu vă voi odihni pe voi**” (*Matei 11, 28*), aceasta este „**untdelemnul**”, căci blândețe și odihnă arată; și iarăși când zice: „**veniți de moșteniți Împărăția cea care s-a gătit vouă**” (*Matei 25, 34*). Iar când zice: „**Duceți-vă în întuneric**”³⁹, acesta este „**vinul**”, învățătura cea strepezitoare. Încă ai fi putut înțelege și în alt chip. „**Untdelemn**” este petrecerea cea omenească, iar „**vin**” cea dumnezeiască, ca și cum așa zice: „Domnul unele le lucra omenește, iar altele dumnezeiește. Căci a mânca și a bea și viață slobodă a vieții, iar nu petrecere aspră a arăta precum Ioan [Botezătorul], aceasta este „**untdelemnul**”. Iar postul cel neobișnuit (*Matei 4, 2*) și umbletul cel pe mare (*Matei 14, 25-26*), și altele câte sunt ale puterii celei dumnezeiești, acestea sunt „**vinul**”. Căci cu „**vinul**” se cuvine a însemna Dumnezeirea [firea dumnezeiască a lui Hristos], pe care, neamestecată⁴⁰, nimenea nu ar fi

³⁶ Cu sensul de mărima, covârșirea rănilor.

³⁷ „Îndărăt iarăși s-a întors”: fie „s-a întors” cu fața de la cel suferind, fie „s-a întors” în drumul său, pentru a merge mai departe.

³⁸ Adică a vorbit cu noi nemijlocit, fără nici un intermediar.

³⁹ Vezi *Matei 25, 30*.

⁴⁰ „Neamestecată” cu sensul de „numai pe ea singură”. De aici nu trebuie să tragem o concluzie greșită și să socotim în chip nedrept că ar fi fost nevoie ca firea dumnezeiască

putut-o suferi de nu ar fi fost și „**untdelemnul**”, adică petrecerea cea după firea omenească. Deci de vreme ce prin acestea amândouă pe noi ne-a mântuit, zic adică prin Dumnezeire [firea dumnezeiască] și prin omenire [firea omenească], pentru aceasta se zice cum că „**a turnat untdelemn și vin**”. Încă și în fiecare zi cei care se botează de rănilile sufletului se izbăvesc, cu „**untdelemnul**” Mirului ungându-se, și îndată împărtășindu-se, și cu Dumnezeiescul Sânge [„**vinul**”] cuminecându-se.

Și „**a pus**” Domnul firea noastră cea rănită „**pe dobitocul său**”, adică pe trupul Său, căci mădulari ale sale pe noi ne-a făcut, și părtași trupului Său; și jos zăcând noi, ne-a înălțat la vrednicia aceea, încât a fi un trup împreună cu El.

Iar „**casă de oaspeți**” este Biserica, care îi primește pe toți. Pentru că Legea nu pe toți îi primea, căci zice: „**Moabitean și amonitean nu va intra în biserica lui Dumnezeu**” (*Deuteronom 23, 3*)⁴¹. Însă acum tot neamul cel care se teme de Dumnezeu primit este înaintea Lui (*Faptele Apostolilor 10, 28*), de va voi să creadă și parte [mădular] a Bisericii să se facă, că pe toți îi primește Dumnezeu – și pe păcătoși și pe vameși. Și vezi înțelegerea cea cu de-amănuntul [amănunțime], cum zice [Domnul]: că „**l-a dus la o casă de oaspeți și a purtat grijă de el**”. Căci mai înainte de a-l duce la aceasta [„**casa de oaspeți**”], numai „**i-a legat rănilile**”. Așadar, ce este ceea ce zic? Anume că, după ce s-a urzit Biserica și s-a făcut „**casa de oaspeți**”, adică după ce a crescut credința din mai toate neamurile, atunci au venit și darurile Sfântului Duh și darul lui Dumnezeu se întindea; iar aceasta o vei cunoaște din *Faptele Apostolilor*⁴². Și ține chip de primitor de oaspeți fiecare Apostol și dascăl și păstor,

---

să se amestece cu firea omenească în Persoana Mântuitorului Iisus Hristos. În mărturisirea credință pe care iposifiul (cel care urmează a fi hirotonit arhiereu) o rostește cu glas mare, auzim: „Cuvântul cel Unul-Născut, Care S-a pogorât din Ceruri pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire, S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara S-a făcut om, adică S-a făcut om desăvârșit, rămânând Dumnezeu, și nimic prefăcând sau surbînd din Dumnezeiasca Ființă prin unirea cu trupul, ci fără schimbare, luându-și omenitate, a suferit cu dînsul Patima și Crucea, rămânând cu firea cea Dumnezeiască și scutit de orice patimă. [...] Încă mărturisesc un ipostas al Cuvântului întrupat și cred și mărturisesc pe Hristos Unul și Același în două voci și firi, după Întrupare păzindu-le pe fiecare întru care și dintru care a ieșit. Pe urmă cunosc și două voci, păstrându-și fiecare pe sine și lucrarea sa” (*Arhieraticon*, ed. IBMBOR, București, 1993, p. 92).

⁴¹ În ediția din 1988 a *Bibliei* aici avem: „**Amonitul și Moabitul să nu intre în obștea Domnului**”.

⁴² Vezi de pildă *Fapte 11, 20-24; 13, 42-44* și *15, 7-9* dar și *1 Corinteni 12*.

căroră le-a dat Domnul „doi dinari”, pe cele două Legi, pe cea Veche și pe cea Nouă, deoarece chipul unui Împărat îl poartă amândouă, fiindcă sunt cuvinte ale aceluiași Dumnezeu. Deci, Domnul, când S-a înălțat la Ceruri, pe acești „dinari” i-a lăsat Apostolilor și celor peste vremi episcopi și dascăli. Și le-a zis [Domnul]: „Orice vei mai cheltui de la tine, Eu îți voi da ție”, căci cu adevărat au mai cheltuit de la sine Apostolii, mult osteninindu-se și în tot locul învățatură semănând. Dar și cei de peste vremi dascăli, tâlcuind Legea cea Veche și cea Nouă, multe au mai cheltuit de la dânșii, pentru care plata își vor lua când Se va „întoarce” Domnul, adică la a Doua Venire. Pentru că atunci, fiecare din ei Îi va zice Lui: „Doamne, doi dinari mi-ai dat, iată alți doi am mai cheltuit”, către care va zice și El: „Bine slugă bună” (Matei 25, 21, 23).

10, 38-42: Și pe când mergeau ei, El a intrat într-un sat, iar o femeie, cu numele Marta, L-a primit în casa ei. (39) Și avea o soră ce se numea Maria, care, așezându-se la picioarele Domnului, asculta cuvântul Lui. (40) Iar Marta se silea cu multă slujire și, apropiindu-se⁴³, a zis: Doamne, au nu socotești că sora mea m-a lăsat singură să slujesc? Spune-i, deci, să-mi ajute. (41) Și răspunzând, Domnul, i-a zis: Marto, Marto, te îngrijești și pentru multe te silești; (42) dar un lucru trebuie: căci Maria partea cea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea.

(10, 38) Ioan 11, 1; 12, 2 (10, 40) Sirah 11, 10-12 (10, 42) Psalm 26, 6 / Matei 6, 33

Mare cu adevărat este lucru cel bun al iubirii de străini, pe care îl arăta Marta, și nu este lepădat; însă mai mare [lucru] este a lua aminte la cuvintele cele duhovnicești, căci prin cel dintâi trupul se hrănește, iar prin cel de-al doilea sufletul viază. Căci zice [Domnul]: „O, Marto, nu pentru aceasta am venit, ca să ne umplem pântecul cu multe feluri de bucate, ci ca să aduc folos sufletelor”. Și vezi socotința Domnului, că nimic mai înainte n-a zis către Marta, până ce ea însăși nu l-a dat pricină de muștrare. Căci, de vreme ce aceea se silea să o smulgă pe sora sa de la ascultare, atunci Domnul, luând pricină, o muștră pe dânsa. Pentru că până atunci se cuvinea a cinsti iubirea de străini, până nu ne smulge și nu ne depărtează pe noi de la cele mai de nevoie, iar când va începe a ne împiedica de la cele mai bune, atunci se cuvinea ca, mai mult decât pe aceasta [iubirea de străini] a cinsti ascultarea de cele dumnezeiești. Iar

⁴³ În ediția de la 1805, în loc de „cu multă slujire, și apropiindu-se”, se găsește „spre multă slujbă, și stând”.

mai vârtos – de se cuvine mai cu dinadinsul a zice –, nu iubirea de străini o oprește Domnul, ci felurile cele multe de mâncăruri și grija, adică smulgerea și turburarea, de vreme ce primirea cea cu înfrânare și simplă [de rând] o laudă. Căci zice [Domnul]: „**O, Marto, pentru ce te îngrijești și spre multe te silești?**”, adică: „Pentru ce te smulgi și te turburi? De un lucru avem trebuință, adică de a mânca orice s-ar fi întâmplat, nu multe feluri”.

Iar unii, acest cuvânt ce zice „**un lucru trebuiește**”, nu pentru a mânca i-au înțeles, ci pentru a lua aminte la învățătură. Și prin cele ce le zice Domnul [către Marta], îi învață pe Apostoli ca, atunci când vor intra în casa cuiva, să nu caute multe feluri de bucate, ci să se îndestuleze cu primirea cea simplă [de rând], necăutând nimic mai mult, ci numai a lua aminte la învățătură.

Și să înțelegi că este „**Martă**” fapta bună cea lucrătoare, iar „**Marie**” videnia [vederea dumnezeiască]. Deci fapta bună cea lucrătoare are smulgeri și turburări. Iar videnia [vederea dumnezeiască] „**Doamnă**” peste patimi făcându-se – căci Maria „**Doamnă**” se tâlcuiește –, numai întru privirea dumnezeieștilor cuvinte și judecăți se îndeletnicește.

Și ia aminte și la aceasta ce zice: „**așezându-se la picioarele Domnului, asculta cuvântul Lui**”, căci prin „**picioare**” poate fi înțeleasă fapta bună cea lucrătoare, pentru că acestea sunt semne ale mișcării și ale călătoriei, iar „**a șede**” este semn al întemeierii. Deci, cel care va „**șede**” lângă „**picioarele**” lui Iisus, adică acela care se va întemeia în fapta bună cea lucrătoare, călătoriei și petrecerii lui Iisus urmând, întru aceasta [fapta bună cea lucrătoare] se va întări; unul ca acesta ajunge pe urmă la ascultarea dumnezeieștilor cuvinte, adică la videnie [vedere dumnezeiască], pentru că și Maria mai întâi s-a așezat și apoi așa asculta cuvintele. Deci tu, de poți, suie-te în rânduiala „**Mariei**”, „**Doamnă**” [stăpână] peste patimi făcându-te și la videnii [vederile duhovnicești] ajungând, iar dacă aceasta nu-ți este cu puțință, fă-te „**Martă**”, de partea cea lucrătoare lipindu-te și prin aceasta pe Hristos primindu-L.

Vezi încă și aceste cuvinte: „**care nu se va lua de la ea**”, pentru că cel care este lucrător are ceea ce să se ia de la dânsul, adică le are pe el și acestea: îndeletnicirea și smulgerea. Căci sporind și ajungând acesta la videnie [vedere dumnezeiască], scapă de smulgere și de grijă; pentru că se ia ceva de la dânsul. Iar cel care a ajuns la videnie [vedere dumnezeiască], nu se lipsește vreodată de această „**parte bună**”, adică

de videnie [vedere dumnezeiască]. Căci la care alt lucru va spori, după ce a ajuns la însuși vârful sporirii, adică la a-L vedea pe Dumnezeu, care lucru este a se îndumnezei? Căci acela care s-a învrednicit a-L vedea pe Dumnezeu, se face Dumnezeu⁴⁴, pentru că cel asemenea de cel asemenea se pricepe⁴⁵.

---

⁴⁴ Cu sensul de „Dumnezeu prin har”, adică „**părtaş dumnezeieștii firi**” (2 Petru 1, 4).

⁴⁵ Sfântul Isaac Sirul ne tâlcuiește ce este „videnia” și care este felul lucrării ei: „Cunoașterea care se mișcă în cele văzute sau în simțuri, și urmărește înșiruirea lor, se numește naturală. Iar cea care se mișcă în planul celor gândite (inteligibile) și prin mijlocirea lor în firile celor netrupești se numește duhovnicească, deoarece ea primește simțirea în duh și nu în simțuri. Și acestea două se ivesc în suflet dinafară, pentru cunoașterea lor. Iar cea care se produce în planul dumnezeiesc se numește mai presus de fire și e mai degrabă necunoscută și mai presus de cunoaștere. Vederea (contemplarea) acesteia n-o primește sufletul dintr-un conținut din afara lui, ca pe primele două, ci ea se arată și se descoperă din cele din lăuntru sufletului în chip nematerial, deodată și pe neașteptate. Pentru că **«Împărăția lui Dumnezeu este în lăuntru vostru»** (Luca 17, 21). Ea nu se nădăjduiește pe temeiul unor chipuri, nici nu vine prin judecăți pe temeiul cuvântului lui Hristos și prin păzirea lui, ci se descoperă din lăuntru chipului cugetării celei ascunse, fără o cauză anumită, fără o cercetare a lui. Pentru că cugetarea nu află în ea vreo materie. *Tâlcuirea acestora*: Cea dintâi cunoaștere se naște din cercetarea continuă și din învățătura sârguincioasă; a doua, din buna viețuire și din cugetarea credincioasă; iar a treia s-a rânduit numai pe seama credinței. Pentru că în ea încetează cunoștința și faptele iau sfârșit și întrebuițarea simțurilor ajunge de prisos. Deci pe cât se coboară cunoștința între aceste hotare, pe atâta se cinstește. Și cu cât se coboară mai mult, cu atât se cinstește mai mult. Și când ajunge la pământ și la cele pământești, cunoștința stăpânește peste toate și în afară de ea orice lucru este neluat în seamă și zadarnic. Iar când sufletul își înalță vederea în sus și-și desfășoară înțelesurile în cele cerești și dorește cele ce nu pot fi văzute cu ochii și nu sunt în puterea trupului, atunci toate se susțin prin credință. Fie ca Domnul Iisus Hristos să ne-o dăruiască nouă pe aceasta și să fie binecuvântat în vecii vecilor! Amin” (*Filocalia românească, Cuvântul LXVI: Despre alte chipuri și înțelesuri ale cunoașterii de diferite feluri*, vol. 10, ed. IBMBOR, București, 1981, pp. 339-341).

CAPITOLUL 11

*Rugăciunea domnească. Semnul lui Ionă.
Cuvântarea împotriva fariseilor și a cărturarilor¹*

11, 1-4: **Și pe când se ruga Iisus într-un loc, când a încetat, unul dintre ucenicii Lui I-a zis: Doamne, învață-ne să ne rugăm, cum a învățat și Ioan pe ucenicii lui. (2) Și le-a zis: Când vă rugați, ziceți: Tatăl nostru, Care ești în Ceruri, sfințească-se numele Tău. Vie Împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în Cer așa și pe pământ. (3) Pâinea noastră cea spre viață, dă-ne-o nouă în fiecare zi². (4) Și ne iartă nouă păcatele noastre, căci și noi înșine iertăm tuturor celor ce ne greșesc nouă³. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău⁴.**

(11, 1) Matei 6, 9-10 (11, 2) Psalm 110, 9 / Matei 6, 9 (11, 3) Pilde 30, 8 / Matei 6, 11 (11, 4) Psalm 31, 6 / Matei 6, 12-13 / 1 Corinteni 10, 13 / Efeseni 4, 32 / 1 Petru 5, 8 / 2 Petru 2, 9

Râvnește ucenicul lui Hristos ucenicilor lui Ioan, pentru aceea și cere să se învața chip al rugăciunii [ca să învețe cum să se roage]. Deci, Mântuitorul îi învață, netrecând cu vederea rugăminta ucenicului.

Și zice [Hristos]: „**Tatăl nostru Care ești în Ceruri**”. Vezi puterea rugăciunii? Îndată Sus te înalță și te supune pe tine. De vreme ce „**Tată**” îl numești pe Dumnezeu, să nu te îndepărtezi cu totul de asemănare, ci să te sânguiești a te asemana cu Tatăl. Și nu a zis „Tatăl Meu”, ci „**Tatăl nostru**”, spre iubirea de frățime îndemnându-te pe tine, și silindu-te ca pe toți a-i iubi îndeobște ca pe niște frați. Iar „**în Ceruri**” zicând, nu acolo îl mărginește [circumscrie, hotărânește] pe Dumnezeu, ci pe ascultător îl înalță la Ceruri și îl depărtează de cele pământești.

„**Sfințească-se numele Tău**”, [zice] în loc de „slăvească-se”, adică făcând voia noastră să fie spre slava Tău. Căci precum numele lui Dumnezeu se slăvește prin cei răi, așa se slăvește prin cei care au viață bună.

„**Vie Împărăția Ta**” – păcătosul se roagă să nu vie Împărăția lui Dumnezeu, pentru că el nu voiește să vie aceasta, din pricina judecăților ce se vor săvârși

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru rugăciune. Pentru aceea că cel ce tu cere să te învațe să se ruga. Pentru cel ce avea drac mult. Pentru femeia ce a ridicat glas din norod. Pentru cei ce cereau să se învațe să se ruga. Pentru fariseul cel ce a chemat pe Iisus. Pentru ticăloșirea învățătorilor de lege”.

² În ediția de la 1805, în loc de „în fiecare zi”, se găsește „în toate zilele”.

³ În ediția de la 1805, în loc de „celor ce ne greșesc nouă”, se găsește „celor ce ne iartă păcatele noastre nouă”.

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „cel rău”, se găsește „cel viclean”.

acolo; însă, dimpotrivă, dreptul se roagă ca mai degrabă să vie această [Împărăție], ca izbăvindu-se de ispitirile cele de aici, să dobândească odihnă.

Încă [mai zice Domnul] și: „**Facă-se voia Ta**”, precum în Cer de Îngeri, așa și de noi, oamenii, pe pământ. Căci Îngerii toți, toate după voia lui Dumnezeu le lucrează.

Și ne învață a cere numai „**pâinea cea spre ființă**” – adică pe aceea care este de trebuință pentru ființarea noastră, spre starea [dăinuirea] și păzirea vieții – și nu pe cea care cu adevărat ne prisosește, ci pe cea [care ne este] de nevoie.

Iar a nu intra „**în ispită**” înseamnă a nu te arunca în ispită. Căci nu ni se cuvine nouă a ne ruga să nu fie ispite, ci când vor veni, se cuvine a le suferi cu bărbăție. Și putem zice că ispitele sunt de două feluri. Pentru că unele [ispite] sunt de bunăvoie, precum beția, uciderea, preacurvia și celelalte patimi, căci sub puterea acestor patimi ne aruncăm de bunăvoie pe noi înșine. Iar ispite fără de voie sunt acelea sub care tiranii și cei care fac silnicii ne supun pe noi. Așadar, de ispitele cele de voie, adică de patimi, ni se cuvine nouă să fugim, și pentru acestea să ne rugăm să nu fie [de acestea să ne rugăm ca să fim izbăviți], și să zicem: „**nu ne duce pe noi**” – adică nu ne slobozi pe noi a cădea în ispită, adică în patimă de bună voie, „**ci ne izbăvește pe noi de cel viclean**” – pentru că acesta este cel care aduce asupra-ne ispitele și cele fără de voie, [încă] și [pe] cele de voie. Drept aceea, fără de voie fiind ispitit de vreun om, să nu socotești cum că omul acela este pricina ispitei, ci vicleanul, pentru că el este cel care îl pleacă pe om a se turba și a se înnebuni împotriva ta.

11, 5-8: Și a zis către ei: Cine dintre voi, având un prieten și se va duce la el în miez de noapte și-i va zice: prietene, împrumută-mi trei pâini, (6) că a venit, din cale, un prieten la mine și n-am ce să-i pun înainte, (7) iar acela, răspunzând dinăuntru, să-i zică: Nu mă da de osteneală. Acum ușa e încuiată și copiii mei sunt în pat cu mine. Nu pot să mă scol să-ți dau. (8) Zic vouă: Chiar dacă, sculându-se, nu i-ar da pentru că-i este prieten, dar, pentru îndrăzneala lui⁵, sculându-se, îi va da cât îi trebuie. (11, 8) Luca 18, 5

O pildă oarecare și asemănare grăiește Domnul, învățându-ne pe noi fără preget a ne ruga. Așadar, ce înseamnă această pildă? „**Miezul nopții**” zic cum că este sfârșitul vieții, la care oamenii ajungând, vin întru simțirea binelui și aleargă către Dumnezeu – că Acesta este Prietenul Cel Care pe toți îi iubește și îi voiește să se mântuiască. Deci merg mulți în „**miezul**

⁵ În ediția de la 1805, în loc de „pentru îndrăzneala lui”, se găsește „pentru obrăznicia lui”.

noptii", adică la sfârșitul vieții, înspre Dumnezeu, ca și către un Prieten. Și zic: „**Dă-mi trei pâini**", adică credința în Sfânta Treime, „**că un prieten a venit**", adică Îngerul cel care ia sufletul. Încă „**prieten**" este și tot Îngerul, după cum și Domnul zice că bucurie se face în Cer pentru mântuirea omului [„**se face bucurie Îngerilor lui Dumnezeu pentru un păcătos care se pocăiește**"] (Luca 15, 10). Iar „**copiii**" cei care se odihnesc pe pat sunt cei care s-au întors și s-au făcut ca și copiii și s-au învrednicit a se odihni împreună cu Domnul. Iar „**obraznicie**" [„**îndrăzneală**"] este numită aici rugăciunea întinsă [săvârșită] întru răbdare.

Încă să înțelegi și în alt chip: „**miezul noptii**" este jumătatea și mijlocul ispitelor, căci „**noapte**" este toată ispita, iar „**miezul noptii**", cu adevărat, mijlocul ispitelor este. Deci, când cineva se va afla în mijlocul ispitelor, merge către Dumnezeu, Care ne iubește pe noi, și-I zice: „Dă-mi împrumut trei pâini: mântuirea trupului și a sufletului și a duhului, căci mă tem ca, nu cumva, prin ispite să se primejduiască acestea trei". Și cine este „**prietenul care a venit din cale**"? Arătat este cum că Domnul, cu adevărat e Cel Care ne încearcă pe noi întru ispite, și voiește „să mănânce" mântuirea noastră, și nu are ce pune înaintea Lui cel care cade în ispite, și nu poate dintru sine a se împotrivi acestora și a purta grijă de cele ce sunt ale lui Dumnezeu. Iar aceea [ce zice]: „**acum ușa e încuiată**", aceasta însemnează, cum că se cuvine mai înainte de ispite a fi noi [pre]gătiți, căci după ce vom cădea în ele, ușa [pre]gătirii s-a încuiat, și ne[pre]gătiți aflându-ne, de nu ne va ajuta Dumnezeu, ne vom primejdui.

Iar „**copii**", după cum mai înainte s-a arătat, sunt cei care s-au făcut fii ai lui Dumnezeu prin fapte bune; și se culcă și se odihnesc întru Dumnezeu.

11, 9-13: Și Eu zic vouă: Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide. (10) Că oricine cere ia; și cel ce caută găsește, și celui care bate i se va deschide. (11) Și care tată dintre voi, dacă îi va cere fiul pâine, oare îi va da piatră? Sau dacă îi va cere pește, oare îi va da, în loc de pește, șarpe? (12) Sau dacă-i va cere un ou, îi va da scorpie? (13) Deci dacă voi, răi fiind, știți să dați fiilor voștri daruri bune, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din Ceruri va da Duh Sfânt celor care Îl cer de la El!

(11, 9) Ieremia 29, 12-13 / Matei 7, 7; 21, 22 / Marcu 11, 24 / Ioan 14, 13; 15, 7; 16, 23 / Iacov 1, 5-6 / 1 Ioan 3, 22; 5, 14-15 (11, 10) Pilde 8, 17 / Matei 7, 8 (11, 11) Înțelepciune 19, 10 / Matei 7, 9 (11, 12) Matei 7, 10 (11, 13) Facere 8, 21 / Matei 7, 11 / Evrei 12, 9 / Iacov 1, 17

Vezi înțelegerea cea cu de-amănuntul a acestui grai, căci nu a zis „**cereți și vi se va da**", ci „**cereți**", adică neîncetat cereți. „**Că oricine cere ia**". - Cu oare, cel care cere [lucruri] nefolositoare, ia? Nu. Întâi de toate, cererea

---

În ediția de la 1805, în loc de „**deci dacă voi**", se găsește „**deci de vreme ce voi**".

celor nefolositoare, nici nu poate fi numită cerere către Dumnezeu. Pentru că, acela care se roagă lui Dumnezeu, trebuie să ceară acelea pe care Acela le dă. Iar când cineva cere cele nefolositoare, nu către Dumnezeu face cerere, pentru că El nu dă [lucruri] nefolositoare. Apoi ascultă-L și pe Însuși Domnul, cum ne învață pe noi a cere cele ce se cuvin, că zice că „**pâine**” și „**pește**” și „**ou**” cere „**fiul**”. Așadar, precum acestea sunt mâncare a omului, așa și cererile noastre se cuvin a fi folositoare și cuviincioase nouă.

Și să înțelegi cum că „**cere pâine**” tot cel care cere a i se descoperi lui credința cea în Sfânta Treime și dogmele cele drepte; că „**pâine**” sunt acestea, ca unele care „**întăresc inima [omului]**” (*Psalm 103, 17*). Și „**cere pește**”, cel care în marea vieții este, și cere ajutorul cel de la Dumnezeu, ca în mijlocul ispitelor neafundat și viu ca peștele să fie păzit. Iar „**ou cere**” cel care cere să i se dea lui nașterile [înnoirile] sufletelor celor îmbunătățite, căci aceste suflete, după cuviință se aseamănă cu păsările, fiindcă aripi au luat și de Duhul s-au înălțat, și mai presus de pământ au zburat.

11, 14-20: Și a scos un demon, și acela era mut. Și când a ieșit demonul, mutul a vorbit, iar mulțimile s-au minunat. (15) Iar unii dintre ei au zis: Cu Beelzebul, căpetenia demonilor, scoate pe demoni⁷. (16) Iar alții, ispitindu-L, cereau de la El semn din Cer. (17) Dar El, cunoscând gândurile lor, le-a zis: Orice împărăție, dezbinându-se în sine, se pustiește și casă peste casă cade. (18) Și dacă satana s-a dezbinat în sine, cum va mai sta împărăția lui? Fiindcă ziceți că Eu scot pe demoni cu Beelzebul. (19) Iar dacă Eu scot demoni cu Beelzebul, fiii voștri cu cine îi scot? De aceea, ei vă vor fi judecători. (20) Iar dacă Eu, cu degetul lui Dumnezeu, scot pe demoni, iată a ajuns la voi Împărăția lui Dumnezeu.

(11, 14-15) Matei 9, 32-34; 12, 22-24 / Marcu 3, 22-23 (11, 16-18) Matei 12, 25-26; 16, 1 / Marcu 3, 24-26; 8, 11 / Ioan 2, 25; 6, 30 / 1 Corinteni 1, 22 (11, 19) Matei 12, 27 (11, 20) Ieșire 8, 19 / Daniil 2, 44; 7, 14, 27 / Matei 12, 28 / 1 Ioan 3, 8

„**Mut**” este numit cel mai adesea cel care nu grăiește, dar poate fi numit astfel și cel care nu aude, iar mai cu adevărit, cel care nici nu aude și nici nu grăiește. Iar cei care din naștere nu aud, aceia nici nu grăiesc, că de nevoie aceasta li se întâmplă lor. Pentru că pe acelea le grăim, câte, cu adevărat, prin a le auzi, ne învățăm. Iar când cineva nu aude, în chip firesc nici nu grăiește – asta de nu cumva s-a vătămat la urechi mai pe urmă, din oarecare pătimire [rănire, suferință, boală]; că pe unul ca acesta nimic nu-l oprește de a grăi. Așadar, acela care a fost adus la Domnul, la amândouă,

⁷ În ediția de la 1805, în loc de „căpetenia demonilor, scoate pe demoni”, se găsește „domnul dracilor gonește dracii”.

și la limbă, și la urechi era vătămat. Iar acesta era semn [simbol] al firii omenești, care de demoni fiind ținută, nici nu suferea a auzi cuvinte ale lui Dumnezeu, și cu mult mai vârtos nici a le grăi nu putea. Dar, după ce Domnul a venit și pe draci i-a izgonit – adică pe faptele cele pătimase și drăcești –, ne-a făcut pe noi și a grăi și a propovădui adevărul. Că se cuvine nu numai a auzi cuvintele lui Dumnezeu, ci și altora a le grăi.

Așadar, să auzim [luăm aminte] cei care avem întru noi înșine faptele cele drăcești, și socotim cum că pe alții îi învățăm, și poftim a fi numiți de oameni „rabi”, adică „**învățătorule**” (Matei 23, 7-8). Că după ce „**iese dracul**”, atuncea se face grăirea cea adevărată, adică învățătura, iară până când înlăuntrul nostru va fi lucrarea dracului, deși ni se pare că grăim, nu grăim⁸.

Iar fariseii clevetesc minunea și pe Domnul ca pe un vrăjitor. Îl ocărăsc, zicând că pe domnul dracilor avându-l prieten, cu lucrarea aceluia izgonește dracii. Iar către farisei Domnul zice: „Cum e cu putință un drac să îl scoată pe alt drac? Că aceasta ar fi risipire [pieire] a împărăției lor”. Căci, dacă dracii socotesc împărăție și odihnă a locui în oameni, iar domnul lor îi gonește pe dânșii, arătat este cum că ei înșiși se vatămă⁹. Pentru că toată împărăția care se dezbină și se împarte se risipește și piere, iar casa ce se dezbină [învrăjbește], se surpă.

Iar prin „**casă**” zidirea o poți înțelege, căci și zidirea, până când este întreagă, stă, iar când se vor despărți zidurile unul de altul, cade. Sau prin „**casă**” îi poți înțelege [încă și] pe cei ce sunt în casă, căci aceștia, până sunt în pace, stau împreună, iar când se vor despărți [ridica] unii împotriva altora, cad.

„Fie, dar, că Eu scot dracii cu Beelzebul, dar fiii voștri, adică Apostolii, de ce îi scot? Adevărit este că cu numele Meu [îi scot]. Deci, cum îmi ziceți mie că cu Beelzebul scot Eu [dracii], ca și cum aș avea trebuință de puterea lui? Când fiii voștri, adică Apostolii, cu numele Meu îi scot? Așadar, aceștia să vor osândi pe voi, căci arătat este că dacă aceia cu numele Meu îi scot, Eu nu am trebuință de puterea altuia. Deci, cu degetul lui Dumnezeu, adică cu Duhul Sfânt îi scot, și nu cu duh viclean”.

Iar „**deget**” numește pe Duhul, ca să cunoști că, precum degetul de o mână este cu tot trupul, așa și Duhul de o ființă este cu Tatăl și cu Fiul. Și tot cumva, de vreme ce „**mână a lui Dumnezeu**” este numit Fiul și s-au înălțat peste Dânsul cele șapte lucrări ale Duhului – nu ca și cum s-ar înălța de Duhul, ci pentru că este de o ființă cu Duhul și una din darurile și

⁸ Adică rămânem muți duhovnicește.

⁹ Adică își fac rău, se strică, se ruinează, se prăpădesc, se surpă.

lucrările Duhului este tămăduirea –, pentru aceasta se zice cum că „**cu degetul lui Dumnezeu**” scoate dracii, adică cu darul Duhului? Căci precum degetul este parte a mâinii, așa și duhul tămăduirilor, parte era a duhurilor [pe] care le avea Hristos, adică a lucrărilor Duhului¹⁰.

Așadar, [Mântuitorul] zice: „Dacă Eu scot dracii cu lucrare dumnezeiască, a ajuns la voi Împărăția lui Dumnezeu”, cuvânt care acest fel de înțelegere are: „Se strică de acum împărăția diavolului, și împărățește Dumnezeu, Cel Care izgonește dracii”. Pentru că, ascultă ce zice prin cuvintele care urmează:

11, 21-26: Când cel tare și înarmat fiind, își păzește curtea, avuțiile lui sunt în pace. (22) Dar când unul mai tare decât el vine asupra lui și-l înfrânge, îi ia toate armele pe care se bizuia¹¹, iar prăzile de la el le împarte. (23) Cel ce nu este cu Mine este împotriva Mea; și cel ce nu adună cu Mine risipește. (24) Când duhul cel necurat iese din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă, și, negăsind, zice: Mă voi întoarce la casa mea, de unde am ieșit. (25) Și venind, o află măturată și împodobită¹². (26) Atunci merge și ia cu el alte șapte duhuri, mai rele decât el și, intrând, locuiește acolo; și se fac cele de pe urmă ale omului acela mai rele decât cele dintâi¹³.

(11, 21) Matei 12, 29 / Marcu 3, 27 (11, 22) Iosua 24, 15 / 4 Regi 17, 33 / Isaia 49, 25; 53, 12 / Ieremia 31, 11 (11, 23) Matei 12, 30 / Luca 9, 50 (11, 24-25) Matei 12, 43-44 (11, 26) Matei 12, 45 / Ioan 5, 14 / Evrei 10, 26 / 2 Petru 2, 20

Zice [Domnul]: „Mai înainte de Venirea Mea era tare satana, și își păzea curtea sa, adică stăpâna firea omenească, cu întărire și cu întemeiere; iar,

¹⁰ Pentru cele de aici, Sfântul Grigore Palama, în *Cele 150 de capete despre cunoștința naturală*, ne învață astfel: „(71) Domnul nostru Iisus Hristos, după Luca, scoate dracii cu degetul lui Dumnezeu, iar după Matei, în Duhul lui Dumnezeu. Iar Vasile cel Mare spune că degetul lui Dumnezeu e una din lucrările Duhului. Dacă, deci, una din ele este Duhul Sfânt, fără îndoială că și celelalte, cum ne-a învățat pe noi tot același. Dar, pentru aceasta nu sunt mulți Dumnezei sau multe Duhuri. Căci acestea sunt ieșiri, arătări și lucrări firești ale unuia și aceluiași Duh. Prin fiecare, Unul este Cel Ce lucrează” (*Filocalia românească*, vol. 7, ed. Humanitas, București, 1999, p. 467)

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „pe care se bizuia”, se găsește „întru care se nădăjduia”.

¹² În ediția de la 1805, în loc de „împodobită”, se găsește „înfrumusețată”.

¹³ Fericitul Diadoh al Foticeei ne învață pentru aceste cuvinte ale Mântuitorului: „(82) De aici trebuie să înțelegem că atâta vreme cât este Duhul Sfânt în noi, satana nu poate intra ca să rămână în adâncul sufletului” (*Filocalia românească*, vol. 1, ed. Humanitas, București, 1999, p. 373).

după ce am venit Eu, Cel Care sunt mai tare decât el, am biruit lumea și toate armele întru care se nădăjduia, adică toate chipurile păcatului” – că acesta erau arme ale diavolului și întru acestea nădăjduindu-se se întărea asupra oamenilor. „Așadar, toate armele lui le-am rupt [frânt], aflându-Mă fără de păcat. Și de atunci a slăbit el, iar prăzile lui – adică oamenii, pe care îi avea ca pe niște jefuiri – i-am smuls de la el, și i-am împărțit Îngerilor păzitori, ca în locul dracului de care era tiranisit omul, să-l aibă pe el [pe om] Îngerul¹⁴.”

Încă și în alt chip [înțelege]: „Ce părtășie am Eu cu Beelzebul? Al Meu lucru este a-i aduna pe fiii lui Dumnezeu cei risipiți, iar lucrul aceluia este să-i risipi pe cei adunați. Așadar, cum socotiți unele ca acestea pentru Mine, cum că aș avea părtășie cu satana? Dar, cu adevărat un cuget ca acesta v-a venit vouă dintru a vă îndrăci mai mult, căci cu adevărat îl aveți și mai înainte pe duhul cel necurat care locuia întru voi, când slujeați idolilor și pe Prooroci îi omorați. Apoi se părea că a ieșit dintru voi, dar acum, întorcându-se în casa sa» – adică în sufletele voastre – cu «**șapte duhuri**»”, adică multe, căci „**șapte**” în loc de „multe” se înțelege în Scriptură, „au făcut vouă **cele de pe urmă mai rele decât cele dintâi**». Pentru că, atunci când slujeați idolilor, îi omorați pe Prooroci, iar despre Fiul lui Dumnezeu încă nu huleați nimic; Care, cu adevărat, pentru voi cu trup S-a arătat. Iar acum, ce nădejde de mântuire mai este, când și după ce S-a întrupat Fiul, și pentru voi El a răstignit minuni, întru aceeași necunoștință și hulă vă aflați?”

Iar „**locuri fără de apă**” sunt sufletele celor care nu au nimic apăsător, nici în sine sunt slăbănoage, ci uscate și grijălive¹⁵ [pline de trezvie], întru care duhul necurăției nu află nici o odihnă. Deci, de vreme ce în unele ca aceste suflete nu are vicleanul nici un loc de sălășluire, la iudei se întoarce, și „**se fac cele de pe urmă**” ale lor „**mai rele decât cele dintâi**”: căci nu mai sunt acum la dânsii Prooroci, pentru că L-au omorât pe Cuvântul; nu mai este acum la ei ungere, pentru că pe Hristos – adică pe Unsul – L-au răstignit. Că aceste [daruri] mai înainte se puteau vedea la dânsii, măcar deși slujeau idolilor, iar acum, după ce au greșit Fiului lui Dumnezeu, de toate s-au lipsit.

¹⁴ Altădată, Mântuitorul Hristos le-a grăit ucenicilor: „**Vedeți să nu disprețuiți pe micul din aceștia mici, că zic vouă: Că îngerii lor, în Ceruri, pururea văd fața Tatălui Care este în Ceruri**” (Matei 18, 10).

¹⁵ În vechime, la români, Sfânta Euharistie mai era numită și „Grijanie”. De aceea, cuvântului „grijăliv” poate fi atât cel de „trezvit”, cât și acela de „împărțășit, împărțit”. În traducerea *Tălcuirii*, sensul dat este: trezvit, care este cu luare-aminte, și aminte de sine.

11, 27-32: **Și când zicea El acestea, o femeie din mulțime, ridicând glasul, I-a zis: Fericit este pântecul care Te-a purtat și fericiți sunt sânii pe care I-ai supt! (28) Iar El a zis: Așa este¹⁶, dar fericiți sunt și cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-L păzesc. (29) Iar îngrămădindu-se mulțimile¹⁷, El a început a zice: Neamul acesta este un neam viclean; cere semn, dar semn nu i se va da decât semnul Proorocului Ioná. (30) Căci precum a fost Ioná un semn pentru niniviteni, așa va fi și Fiul Omului semn pentru acest neam. (31) Regina¹⁸ de la miazăzi se va ridica la judecată cu bărbații neamului acestuia și-i va osândi, pentru că a venit de la marginile pământului, ca să asculte înțelepciunea lui Solomon; și iată, mai mult decât Solomon este aici. (32) Bărbații din Ninive se vor scula la judecată cu neamul acesta și-l vor osândi, pentru că s-au pocăit la propovăduirea lui Ioná; și iată, mai mult decât Ioná este aici.**

(11, 27) Psalm 73, 21 / Luca 1, 28, 48 (11, 28) Pilde 8, 32; 19, 16 / Iona 2, 1 / Matei 7, 21 / Luca 8, 21 / Iacov 1, 22 / Apocalipsa 1, 3 (11, 29) Matei 12, 39; 16, 4 / Marcu 8, 12 / Ioan 4, 48 (11, 30) Iona 1, 3; 2, 1 / Matei 12, 40 (11, 31) 3 Regi 10, 1, 4 / 2 Paralipomena 9, 1 / Matei 12, 42 (11, 32) Iona 3, 5 / Matei 12, 41

Fariseii și cărturarii, clevetind minunile, femeia cea fără de vicleșug și fără de răutate laudă pe Domnul.

Și unde sunt cei care zic că Domnul după nălucire S-a arătat [și nu S-a intrupat cu adevărat]? Căci iată este mărturisit cum că și sânii a supt.

Iar Mântuitorul îi fericește pe cei ce păzesc Cuvântul lui Dumnezeu, nu despărțind-o de fericire pe Maica Sa – să nu fie! –, ci arătând cum că nici dânsa nu se va folosi cu nimic dintru faptul că L-a născut și L-a alăptat, de nu va avea și toată cealaltă faptă bună.

Încă și după alcătuirea împrejurărilor le grăiește pe acestea. Căci pentru că zavistnicii și neascultătorii cuvintelor Lui îi prihăneau pe cei care Îl ascultau, El, împotriva făcând, mai mult îi fericește pe cei ce ascultă [cuvintele Sale].

Încă poate și pentru mutul cel care s-a tămăduit grăiește [Domnul] acestea, ca și el auzind să păzească cuvântul și să nu i se facă spre osândă puterea de a auzi.

Iar „**noroadele adunându-se**”, a început Domnul a-i muștra pe cei necunoscători și nemulțămitori. Pentru că, de vreme ce erau unii dintre dânșii care căutau ca Iisus să facă semn din Cer – deoarece ziceau că toate

¹⁶ În ediția de la 1805, în loc de „Așa este”, se găsește „Adevărat”.

¹⁷ În ediția de la 1805, în loc de „îngrămădindu-se mulțimile”, se găsește „adunându-se noroadele”.

¹⁸ În ediția de la 1805, în loc de „regina”, se găsește „împărăteasa”.

semnele pe care le face sunt de pe pământ și le săvârșește prin Beelzebul, stăpânitorul lumii, care are stăpânirea pământului, iar din Cer [Hristos] nu poate să facă semn, ca unul care nu este Fiu al Tatălui Celui Ceresc – așadar, de vreme ce erau unii care ziceau [unele ca] acestea, din această pricină îi muștră pe ei Domnul, și zice: „Se va da vouă semn, care Mă va arăta pe Mine adevărat Fiu al Tatălui Celui Ceresc. Dar care este semnul acesta? Al lui Ioná, adică al Învierii. Căci precum acela a făcut trei zile în pânțelele chitului, așa și Eu, după ce voi face trei zile în pânțelele **«chitului»**, al fiarei celei mari, adică al iadului, voi învia. Dar pe Ioná, cel care propovăduia, după ce a ieșit din pânțelele chitului – ca și cum s-ar fi întors la viață – l-au ascultat ninivitenii, dar Mie [în Mine], nici după ce voi învia nu va crede neamul acesta. Drept aceea, vor fi osândiți, pentru că ninivitenilor nu au urmat, măcar că **«mai mult decât Ioná este aici»**. Că și vrednicia Mea și chipul propovăduirii multă deosebire arată: Eu – Stăpân, acela – slugă; Eu – Împărăția Cerurilor propovăduiesc, acela – mântuirea cea de la pierzare; Eu – minuni săvârșind, acela – nici o minune făcând. Așijderea și împărăteasa de la miazăzi va osândi neamul acesta, căci de la marginile pământului a venit ca să audă înțelepciunea lui Solomon”.

Înțelege, dar, **„împărăteasă de la miazăzi”** și tot sufletul, care întru lucrul cel bun stăpânește și stă. Precum zic aceasta: locul de miazănoapte este prihănit în Scriptură, ca unul care este loc al potrivnicului, căci este rece și omorător și amăgitor. Iar partea de miazăzi este laudată, ca una care are aer călduros și pricinuitor de viață și încălzitor al mădularelor celor amorțite. Drept aceea, și mireasa cea din *Cântarea Cântărilor*, vântul de miazănoapte gonindu-l, zice: **„Scoală vânt de miazănoapte, vino vânt de miazăzi”** (*Cântarea Cântărilor* 4, 16). Și iarăși Proorocul zice: **„Și pe cel de la miazănoapte îl va pierde Domnul”**, adică pe satana. Deci, sufletul care împărățește întru **„miazăzi”**, adică în partea cea bună și în viața cea zăhvoznicească – și prin fapta bună cea lucrătoare are stăpânire – vine ca să audă înțelepciunea, adică se suie la videnii [vederi dumnezeiești]; că înțelepciunea lui Solomon, împăratul cel pașnic, este videnia [închipuirea] Domnului și Dumnezeuului nostru¹⁹, întru care, în alt chip nu va intra cineva, fără numai prin a împărăți întru viața cea bună și a stăpâni prin fapta bună cea lucrătoare.

---

¹⁹ Adică Îl închipuie pe Domnul Hristos, Care Însuși este **„pacea noastră”** (*Efeseni* 2, 14) și **„Înțelepciunea lui Dumnezeu”** (*1 Corinteni* 1, 24).

11, 33-36: **Nimeni, aprinzând făclie, nu o pune în loc ascuns, nici sub obroc²⁰, ci în sfeșnic, ca aceia care intră să vadă lumina. (34) Luminătorul²¹ trupului e ochiul tău. Când ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău e luminat; dar când ochiul tău e rău, atunci și trupul tău e întunecat²². (35) Ia seama, deci²³, ca lumina din tine să nu fie întuneric. (36) Așadar, dacă tot trupul tău e luminat, neavând nici o parte întunecată, luminat va fi în întregime, ca și când te luminează făclia cu strălucirea ei.**

(11, 33) Matei 5, 15 / Marcu 4, 21 / Luca 8, 16 (11, 34-35) Matei 6, 22-23

Fiindcă zavisticii iudei, văzând minunile, le cleveau dintru răutatea minții lor, pentru aceea Domnul grăiește acestea, anume că, luând [dobândind] oamenii „**lumină**” de la Dumnezeu – puterea minții prin care vedem ca printr-o lumină ce ne-a fost dăruită – au ascuns dreapta socoteală și judecata minții, și întunecându-se din pricina zavistiei, minunile și facerile de bine nu le văd – cu toate că, pentru acestea ni s-a dat mintea, ca să o punem în sfeșnic pentru ca și alții să vadă lumina.

Și mi se pare mie că acestea le grăiește, ca și cum ar fi zis: „O, fariseule, ai [fii cu] cunoștință, aceasta este «**lumina**»! Ți se cuvenea ție ca cunoștința [lumina] aceasta a o iconomisi spre cunoștința minunilor, încă și altora a le descoperi și a le arăta pe acestea, cum că sunt lucruri ale Fiului lui Dumnezeu, și nu ale lui Beelzebul. Pentru ca aceia care «intră [în casă]», adică cei noi începători, să vadă lumina; căci cel înțelept «a intrat», iar cei ce încă învață „intră”. Dar voi, fariseii, nu ați voit, ci «**ochiul**» sufletului, adică mintea care era dreaptă, ați făcut-o strâmbănoagă și colțuroasă. Căci precum «**ochiul**» trupului îl va preschimba, asemenea lui, și pe trup; de va fi luminat, va fi și trupul în lumină, iar de va fi întunecat, va fi acela întru întuneric. Întru acest chip, și sufletul, dimpreună cu mintea se preface [preschimbă]. Iar dacă mintea – «**ochiul**» pe care l-a primit de la Dumnezeu – se va afla întunecată fie de zavistie, fie de iubirea de bani și, în scurt să zic, de iubirea de materie, se întunecă și sufletul”.

²⁰ În *Cuvântul XXI*, Cuviosul Isaia Pustnicul ne tâlcuiește astfel: „Domnul a numit «**obroc**» nedreptatea lumii acesteia. Cât timp, deci, mintea se află într-o stare contrară firii, făclia Dumnezeirii nu poate fi înlăuntrul ei. Dar dacă mintea se face un sfeșnic înalt și se pune în ea lumina Dumnezeirii, cunoaște pe cei din casă și, pe cel ce trebuie să-l scoată, îl scoate; și pe cel cu care se poate împăca, îl lasă” (*Filocalia românească*, vol. 12, ed. Harisma, București, 1991, pp. 103-104).

²¹ În ediția de la 1805, în loc de „**luminător**”, se găsește „**lumina**”.

²² În ediția de la 1805, în loc de „**Când ochiul tău este curat, atunci tot trupul tău e luminat; dar când ochiul tău e rău, atunci și trupul tău e întunecat**”, se găsește „**Deci când va fi ochiul tău drept și tot trupul tău va fi luminat. Iar când va fi viclean, și trupul tău întunecat va fi**”.

²³ În ediția de la 1805, în loc de „**Ia seama deci**”, se găsește „**Drept aceea socotește**”.

11, 37-41: **Și pe când Iisus vorbea, un fariseu îl ruga să prânzească la el; și, intrând, a șezut la masă. (38) Iar fariseul s-a mirat văzând că El nu S-a spălat înainte de masă. (39) Și Domnul a zis către el: Acum, voi fariseilor, curățiți partea dinafară a paharului și a blidului, dar lăuntru vostru este plin de răpire și de viclenie. (40) Nebunilor! Oare, cel ce a făcut partea din afară n-a făcut și partea dinăuntru? (41) Dați mai întâi milostenie cele ce sunt înlăuntru vostru²⁴ și, iată, toate vă vor fi curate!**

(11, 38) Matei 15, 2 / Marcu 7, 2-3 (11, 39) Matei 15, 3; 23, 25 / Marcu 7, 8 / Tit 1, 15 (11, 41) Isaia 58, 7 / Daniil 4, 24 / Sirah 4, 1-2; 28, 15

Cunoștea Domnul nesocotința și răutatea fariseilor, însă ospătează [prânzește] dimpreună cu dânșii tocmai pentru că erau vicleni și aveau trebuință de îndreptare. Și pentru aceasta mănâncă împreună cu dânșii, ca să aibă pricină și să le îndrepteze lor năravurile. Căci și acum, batjocorind obiceiul lor cel fără de socotință – adică a se curăți ei mai înainte a de a mânca –, îi învață că se cuvine să-și curățească sufletul prin fapte bune, pentru că a se spăla cu apă, nu sufletul, ci trupul îl curățește. Iar nebunii [smintiții] aceia socoteau cum că dimpreună cu trupul și sufletul lor se curățește prin a se scărda și a se spăla trupul [în apă].

Așadar, Domnul aduce [înainte] pilda frumoasă și plină de har a paharului. Și fiindcă era vremea mesei, pentru aceea de „pahar” și de „blid” pomeneste, de la cele ce stăteau înaintea ochilor aducând în mijloc mărturie; și, încredințându-l pe fariseu că, precum nu este de nici un folos a fi paharul curat pe dinafară, iar înlăuntru plin de toată de toată înșinăciunea, tot așa, [nu e de] nici [un folos] când trupul se scaldă, iar sufletul este plin de toată necurăția, adică de „răpire și vicleșug”.

Și a însemnat cele două patimi care îi stăpânea pe iudei, adică lăcomia, prin „răpire”, iar zavistia și pe cele izvorâte dintru ea, prin „vicleșug”. Așadar, nu este de nici un folos când sufletul se află așa [întru acestea]. Nebunilor, au nu Acela Care a făcut trupul – pe care îl socotiți vrednic de multă îngrijire – a făcut și sufletul? Așadar, datori sunteți și pe acesta a-l curăța”. Apoi îi învață pe ei cum se curățește partea cea dinlăuntru, anume prin milostenie. Și vezi [bagă de seamă], cum pe cele două patimi ale lor – răpirea și zavistia – le tămăduiește, prin a-i sfătui și a le pomeni de milostenie. Căci acela care miluiește, cu adevărat nu le va răpi pe ale celui care se miluiește [este miluit] și nu îl va zavistui pe cel ce se miluiește [cel ce curățește milostenia]. Deci, de vreme ce două patimi ale acestora a prihănit, prin [singură] doftorie pe acestea le dezrădăcinează, adică cu milostenia, care este cea dintâi ușă a dragostei celei îndumnezeitoare. Căci, fiind

²⁴ În ediția de la 1805, în loc de „Dați mai întâi milostenie cele ce sunt înlăuntru vostru” se găsește „Însă cele ce sunt la voi dați-le milostenie”.

dragostea de față, unde va mai fi loc pentru lăcomie și zavistie? Deci cele ce sunt „la voi” [„înăluntru vostru”], adică avuțiile voastre, și bine a zis „cele ce sunt la voi” [„cele ce sunt înăluntru vostru”] și nu a zis „avuțiile”, căci banii sunt înăluntru în inima iubitorului de bani, și șed într-însa. Pentru aceasta și Proorocul David zice să nu-și lipească inima de bogăție, adică să nu-și pironească și să-și lege omul inima [de avuții] (*Psalms 61, 10*).

11, 42-51: Dar vai vouă, fariseilor! Că dați zeciuală din izmă și din untariță și din toate legumele și lăsați la o parte dreptatea și iubirea de Dumnezeu²⁵; pe acestea se cuvenea să le faceți și pe acelea să nu le lăsați. (43) Vai vouă, fariseilor! Că iubiți scaunele din față în sinagogi și închinăciunile în piețe²⁶. (44) Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Că sunteți ca mormintele ce nu se văd, și oamenii, care umblă peste ele, nu le știu. (45) Și răspunzând, unul dintre învățătorii de Lege I-a zis: Învățătorule, acestea zicând, ne mustri²⁷ și pe noi!(46) Iar El a zis: Vai și vouă, învățătorilor de Lege! Că împovărați pe oameni cu sarcini anevoie de purtat, iar voi nu atingeți sarcinile nici cel puțin cu un deget. (47) Vai vouă! Că zidiți mormintele Proorocilor pe care părinții voștri i-au ucis. (48) Așadar, mărturisiți și încuviințați faptele²⁸ părinților voștri, pentru că ei i-au ucis, iar voi le clădiți mormintele. (49) De aceea, și înțelepciunea lui Dumnezeu a zis: „Voi trimite la ei Prooroci și Apostoli și dintre ei vor ucide și vor prigoni”; (50) ca să se ceară de la neamul acesta sângele tuturor Proorocilor, care s-a vărsat de la facerea lumii, (51) de la sângele lui Abel până la sângele lui Zaharia, care a pierit între altar și templu. Adevărat vă spun: Se va cere de la neamul acesta.

(11, 42) Matei 23, 23 (11, 43) Matei 23, 6-7 / Marcu 12, 38-39 / Luca 20, 46 (11, 44) Matei 23, 27
(11, 46) Matei 23, 4 / Faptele Apostolilor 15, 10 (11, 47) Matei 23, 29 / Ioan 15, 22
(11, 48-49) 2 Paralipomena 36, 15-16 / Neemia 9, 26 / Pilde 1, 20; 8, 12 / Matei 10, 16; 23, 34
(11, 51) Facere 4, 8 / 2 Paralipomena 24, 21-22 / Matei 23, 35

Fariseii, ca și cum [ar fi vrut] să nu calce Legea, dădeau zeciuală și din cele preamici. Iar dacă cineva i-ar fi prihănit că niște lucruri mici cearcă [săvârșesc], aduceau drept mărturie Legea, care porunca ca din toate să [se] aducă preoților zeciuală.

²⁵ În ediția de la 1805, în loc de „din toate legumele și lăsați la o parte dreptatea și iubirea de Dumnezeu”, se găsește „din toate verdețurile și lăsați la o parte judecata și dragostea lui Dumnezeu”.

²⁶ În ediția de la 1805, în loc de „scaunele din față în sinagogi și închinăciunile în piețe”, se găsește „scaunele cele mai de sus în sinagogi și întrebările de sănătate în târguri”.

²⁷ În ediția de la 1805, în loc de „ne mustri”, se găsește „ne ocărăști”.

²⁸ În ediția de la 1805, în loc de „și încuviințați faptele”, se găsește „și împreună voiți lucrurile”.

Deci Domnul le zice: „Precum de la acelea nu vă leneviți, vi se cuvenea vouă ca și judecata [dreptatea] și dragostea lui Dumnezeu să vi le agonisiți”. Și, fiindcă erau nedrepti, și pe văduvă și pe sărac îi omorau [silniceau peste măsură], zice: „Vi se cuvine vouă să aveți judecata, adică judecata cea dreaptă” – „**dreptatea**”. Dar, fiindcă erau și defăimători de Dumnezeu, cu nebăgare de seamă apucându-se de lucrurile cele sfințite, pentru aceasta le poruncește lor să aibă „**dragostea lui Dumnezeu**”. Căci acela care Îl iubește pe Dumnezeu nu face cu nebăgare de seamă lucrurile Lui.

Însă mi se pare mie că poate, de vreme ce două sunt chipurile dragostei, unul cel către Dumnezeu și altul cel către aproapele, pe acestea două le arată aici. Că zicând „**dreptatea**”, arată dragostea cea către aproapele – pentru că, a nu face silnicie aproapelui, dintru a-l iubi pe dânsul izvorăște. Iar zicând „**dragostea lui Dumnezeu**”, arată cu adevărat dragostea cea cu totul [pe de-a-ntregul] către Dumnezeu. Încă și când cineva iubește pe aproapele, nu pentru oareșce lucru omenesc sau urâtă patimă, ci după Dumnezeu, se poate numi și aceasta „**dragoste a lui Dumnezeu**”, adică pe care o poruncește Dumnezeu, pe care o primește.

Iar ei [fariseii] voiau a fi cinstiți de către tot omul și a primi închinăciuni prin piețe, ca niște dascăli. Așadar, [Domnul] zice: „Vă asemenați cu mormintele care sunt pline de toată putrejunea, iar pe dinafară strălucesc cu marmură, pe care, văzându-le oamenii, nu știu pe unde umblă, căci de ar fi știut, s-ar fi îngreșat de împuțiciunea cea dinlăuntru”.

Iar învățătorul de Lege, fără de socoteală se vâra sub mustrare, căci învățătorii de Lege erau osebiți de farisei. Pentru că fariseii se arătau ca niște postnici [postitori], și se socoteau tăiați și despărțiți de ceilalți. Iar învățătorii de lege erau cărturari și învățători ai celor care voiau, întrebările Legii dezlegându-le. Deci învățătorii de Lege îi împovărau pe oameni cu sarcini grele și „**cu anevoie de purtat**”, poruncindu-le lor rânduielile Legii, cele cu anevoie de păzit; iar ei, „**cu degetul lor nu se atingeau de sarcini**”, adică ei nimic din cele care altora porunceau, nu săvârșeau. Pentru că atunci când acela care îi învață pe alții face el însuși cele pe care le învață, ușurează „**sarcinile**”, pildă dându-se pe sine și mângâiere [pricinuind] celor ce primesc învățătura. Iar când nimic din cele ce zice nu plinește, atunci grele cu adevărat se arată „**sarcinile**” la cei care primesc învățătura, ca unele care nici de învățătorul lor nu pot să se îndrepteze [nu pot fi împlinite].

Și-i arată Domnul pe iudei că sunt strănepoți și moștenitori ai răutății lui Cain, prin ceea ce zice: anume, că tot „**sângele**” ce s-a vărsat de la Abel până la Zaharia „**se va cere de la neamul acesta**”. Căci grăiește: „Voi i-ați omorât pe Proorocii care erau frați ai voștri, precum și Cain pe Abel”.

Drept aceea, nu fără de socotință, unii l-au numărat pe Cain la norodul cel care i-a omorât pe Prooroci, pentru care omorâre a luat răsplătire înșeptit (*Facere 4, 15*), adică mai ușoară muncă, iar pe Lameh [l-au numărat] la cei care l-au omorât pe Hristos, pentru aceasta și de șaptezeci de ori câte șapte a luat răsplătire (*Facere 4, 24*), risipindu-se în robie fără de întoarcere.

Dar oare cine a fost acel „**Zaharia**” pe care l-au omorât „**între altar și templu**”? Unii zic că a fost Zaharia cel vechi, fiul lui Iehoiada pe care l-au omorât cu pietre, precum putem a ne învăța din *Cartea Împărașilor* (vezi *2 Paralipomena 24, 18-21*). Iar alții zic că [acela care a fost ucis] a fost tatăl Înaintemergătorului Ioan, deoarece el a așezat-o pe Născătoarea de Dumnezeu dimpreună cu fecioarele, după ce l-a născut pe Hristos, și a pus-o pe dânsa într-un loc în carele acelea stăteau [erau rânduite]. Iar locul era între templu și altarul de aramă cel de afară. Pentru această pricină l-au omorât pe dânsul. Căci, de vreme ce unii socoteau că Hristos va fi împărat al lor pământesc, iar ei nu voiau să fie supuși împăratului, pentru aceasta l-au omorât pe Sfântul [Zaharia]. Căci [Proorocul] adeverea că Fecioara a născut; așadar, și Hristos s-a născut, Cel Care avea să împărățească peste dânsii, pe care lucru ei nu-l sufereau, căci voiau să fie [a rămâne] fără de împărat.

11, 52-54: Vai vouă, învățătorilor de Lege! Că ați luat cheia cunoștinței, voi înșivă n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să între i-ați împiedicat²⁹. (53) **Iar ieșind El de acolo, cărturarii și fariseii au început să-L urască groaznic și să-L silească să vorbească despre multe, (54) pândindu-L și căutând să prindă ceva din gura Lui, ca să-I găsească vină**³⁰.

(11, 52) Matei 23, 13 (11, 54) Înțelepciune 2, 12

„**Cheie a cunoștinței**” a numit Domnul învățătura și povățuirea cea prin Lege, care poate să aducă la Hristos, căci Legea este cu adevărat povățuitoare către Hristos. Deci, învățătorii de Lege, cărora li se părea că tâlcuiesc Legea, țineau „**cheia cunoștinței**” din răutatea lor cea de voie și nu deschideau ușile Legii ca [nu cumva] printru ele să între și ei și norodul către Hristos.

Iar Legea este ușă către Hristos, însă ușa aceasta închisă este, dacă cineva acoperirea Legii nu o va descoperi [dezveli, ridica] și nu o va deschide, căci Domnul Însuși a zis: „**Dacă ați fi crezut lui Moise, ați fi**

²⁹ În ediția de la 1805, în loc de „i-ați împiedicat”, se găsește „i-ați oprit”.

³⁰ În ediția de la 1805, versetele 53-54 sunt: „Și zicând El acestea către ei, cărturarii și fariseii au început tare a se mânia pe Dânsul, și a-I astupa gura Lui de multe, pândindu-L pe El și căutând ca să vâneze ceva din gura Lui, ca să-L învinuiască pe El”.

crezut și Mie" (Ioan 5, 46). Și iarăși „Cercetați Scripturile, că [socotiți că în ele aveți viață veșnică. Și] acelea sunt care mărturisesc despre Mine. Și nu voiți să veniți la Mine, [ca să aveți viață!]" (Ioan 5, 39-40). Precum voi arăta una: miel înjunghiau iudeii, [iar cu sângele lui] se ungeau stâlpii ușii și cărnurile le mâncau; și la ei aceasta era biruință asupra pierzătorului (Meșire 12, 3-14). Iar aceasta toată însemna taina lui Hristos, Care ca un Miel neprihănit și neîntinat, junghiindu-Se, s-au uns stâlpii noștri – adică mânia și pofta – și pragul cel deasupra al lor – adică partea cea cuvântătoare; și trupul Fiului Omului l-am mâncat și am biruit pe cel ce ducea întru pierzare puterile noastre cele sufletești.

Încă și cele mai multe ale Legii pe Hristos Îl arătau, însă încuiată era Legea cu acoperirea slovei, ca și cu o ușă. Iar dacă cuiva i s-a încredințat învățătură, acesta avea „cheia cunoștinței”, și de voia ar fi deschis și intra și el, și încă și altora se făcea povățuitor; lucru pe care învățătorii de Lege nu l-au făcut. Ci ei au ridicat „cheia cunoștinței”, adică au ascuns-o, au dat-o pierzării; și, prin urmare, de vreme ce cheia s-a ridicat din mijloc [nu s-a mai aflat] – adică tâlcuirea Legii –, a rămas încuiată ușa acesteia.

Încă vei înțelege „cheie” și credința cea a cunoștinței, căci prin credință vine cunoștința adevărului, că Proorocul Isaia zice: „Și de nu veți crede, nici nu veți înțelege” (Isaia 7, 9; vezi și 43, 10). Deci, învățătorii de Lege „cheia” acesteia, adică credința, au ridicat-o din mijloc [au luat-o] și au ascuns-o, căci nu lăseau pe cineva să creadă în Hristos Mântuitorul tuturor. Lucra minuni Acela, iar norodul prin minuni crezând, avea să-L cunoască pe Dânsul [că este] Dumnezeu, dar ei [învățătorii de Lege și fariseii] ziceau că cu Beelzebul face El minunile (Matei 12, 24). Vezi cum „au luat cheia cunoștinței”, nelăsând să creadă întru Acela prin Care avea să le vină lor cunoștința? Învăța El în adunări voia lui Dumnezeu, iar ei ziceau: „Are demon și este nebun. De ce să-L ascultați?” (Ioan 10, 20) Deci, cu adevărat „au luat cheia cunoștinței”; ei nu au intrat, [ba] și pe alții i-au oprit și mai rătos pe aceia care „voiau să intre”, adică erau îndemânatici spre cunoștința lui Dumnezeu.

Și încă grăind Domnul acestea, aceia, adeverind cuvintele Lui, fiind cu nevoință a-și cunoaște neputința lor, ei se arătau pe ei înșiși ca și cum ar fi mai înțelepți decât Dânsul. Așadar, au început a-I „astupa gura” (care înseamnă se zice ἀποσομφεῖν), punându-I întrebări dese și aducând înaintea lui multe nedumeriri. Căci se face această „astupare a gurii” când mai mulți îl astupă pe unul singur pentru multe pricini; și, atunci, acela neputând răspunde tuturor [deodată], dă de bănuie celor fără de socoteală [pricepere] cum că stă în nedumerire. Acest lucru îl meșteșugeau și blestemații aceia

împotriva lui Hristos, pentru că întrebându-L mulți pe unul, se părea că ei Îi astupă gura și la nedumirire Îl aduc pe Dânsul, ca pe unul care nu putea răspunde tuturor [deodată] – lucru care, după urmare, se întâmpla. Căci, cum era cu puțină a răspunde deodată multora, care întreabă unele și altele?

Însă poate αποστοματιζειν și așa să se înțeleagă: „a-L vâna pe El, și din cuvintele gurii Sale a-L prinde”, căci atunci când cineva va fi prins din cele ce le grăiește, se pare că este osândit dintru cuvintele gurii sale. Și arată aceasta și cuvintele ce urmează, căci zice: „**căutând ca să vâneze ceva din gura Lui**”, că pe aceea ce puțin mai înainte o a zis αποστοματιζειν, aceasta acum o zice: „**să vâneze ceva din gura Lui**”.

Și Îl întrebau pe El uneori pentru cele din Lege, ca să-L arate pe Dânsul hulitor, că l-a clevetit pe Moise, că aceasta lăsau să se bănuiască. Iară alteori [Îl întrebau] pentru ale Cezarului, ca să-L vestească pe Dânsul ca pe un răzvrătit și iubitor de a apuca stăpânirea cu tiranie. Și, în scurt [a zice, aceștia] făceau tot ceea ce niște suflete viclene și pline de tot năravul cel rău ar fi uneltit.

CAPITOLUL 12

*Să ne ferim de fățarnicie, de șovăială și de lăcomie.
Îndemnuri la veghere și la îngăduință. Semnele vremii¹*

12, 1-3: **Și în același timp, adunându-se mulțime de mii și mii de oameni, încât se călcau unii pe alții, Iisus a început să vorbească întâi către ucenicii Săi: Feriți-vă de aluatul fariseilor, care este fățarnicia². (2) Că nimic nu este acoperit care să nu se descopere și nimic ascuns care să nu se cunoască. (3) De aceea, câte ați spus la întuneric se vor auzi la lumină³; și ceea ce ați vorbit la ureche, în odăi, se va vesti de pe acoperișuri⁴.**

(12, 1) Matei 16, 6-12 / Marcu 8, 15 (12, 2) Iov 12, 22 / Matei 10, 26 / Marcu 4, 22; 8, 15 / Luca 8, 17 (12, 3) Matei 10, 27

Fariseii se ispiteau să-L vâneze pe Domnul în cuvânt, că să depărteze noroadele de la Dânsul, iar lucrul se întâmpla [tocmai] dimpotrivă, pentru că mai mult veneau [la El] noroadele, adunându-se [atât de mulți], până la mulțime nenumărată. Și așa de mult poftea fiecare a se apropia de El, încât „**se și călcau unii pe alții**”. Cu adevărat, atât este de tare [puternic] adevărul, iar vicleșugul e în tot locul slab.

Deci, Iisus cunoscând vicleșugul fariseilor și cum că se prefac că întreabă, iar după adevăr Îl vânează, a grăit ucenicilor Săi pentru fățarnicia fariseilor, muștrându-i cu adevărat pe dânșii și inimile lor cele pline de fățarnicie, golindu-le⁵.

Iar „**aluat**” numește fățarnicia, ca una ce este oțetită și plină de răutate veche și prefac și strică împreună cu sine cugetele oamenilor acelora cu care se amestecă – căci nimic nu schimbă așa năravurile [omului], precum

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru aluatul fariseilor. Pentru a nu ne teme de cei ce omoară trupul. Pentru hula cea împotriva Duhului. Pentru cel ce voia să-i înfruntească Iisus moștenirea. Pentru bogatul căruia i-a rodit țarina. Pentru a defăima cele rău-măntești și pentru a fugi de iubirea de argint. Pentru sluga cea ce priveghează. Pentru a nu ne teme cu aproapele”.

² În ediția de la 1805, în loc de „Feriți-vă de aluatul fariseilor, care este fățarnicia”, se găsește „Păziți-vă de aluatul fariseilor, care este fățarnicia”.

³ În ediția de la 1805, în loc de „De aceea, câte ați spus la întuneric se vor auzi la lumină”, se găsește „Pentru aceea câte ați zis întru întuneric, întru lumină se vor auzi”.

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „în odăi, se va vesti de pe acoperișuri”, se găsește „în cămări, se va vesti de pe acoperământuri”.

⁵ Adică vădindu-le, descoperindu-le, arătându-le chiar așa cum sunt.

o face fățarnicia. Deci, li se cuvine celor ce s-au făcut ucenici ai lui Hristos să fugă de fățarnicie, căci Adevărul fiind Hristos, în chip arătat se împotrivesc minciunii, iar de minciună este plină toată fățarnicia, fiindcă una se preface [a fi] și alta este cu adevărat.

Așadar, [Domnul] zice: „Fariseii socotesc că se pot tăinui prin fățarnicie, năravurile cele bune loruși lipindu-le, însă nimic nu este acoperit, care nu se va descoperi, căci toate, și cuvintele și cugetele, goale vor sta cu adevărat înaintea Judecătorului Celui mai de pe urmă. Însă și în viața aceasta, multe din cele ce sunt ascunse, obișnuiesc a se vădi. Deci câte le-ați zis întru întuneric și în odăi, și întru ascuns le-ați grăit, se vor propovădui întru lumină și pe deasupra acoperișurilor”. Iar acestea se vede [arată] că le zice către ucenici, însă către farisei le abate, vicleșugurile lor însemnându-le și, ca și cum aceasta le-ar arăta lor, deși se pare că spre ucenici le zice [Domnul] acestea. Anume că: „O, fariseilor, câte întru întuneric, adică întru întunecoasele voastre inimi ați cugetat, voind a Mă vâna pe Mine, întru lumină se vor auzi și se vor cunoaște, pentru că Eu sunt Lumina [lumii] (Ioan 8, 12) și nu puteți a vă ascunde de Mine, ci întru Mine, Cel Care sunt Lumina, tot sfatul [cugetul] pe care întunericul vostru îl sfătuiește [uneltește], cu amănunțime este cunoscut. Și ceea ce la ureche, unii către alții v-ați sfătuit, așa de auzită Mi s-a făcut Mie, ca și cum s-ar fi propovăduit peste acoperământurile cele înalte”.

Însă acestea poți a le înțelege și cum că „**lumină**” este Evanghelia, și „**acoperământuri înalte**”, sufletele cele înalte ale Apostolilor. Și câte s-au sfătuit fariseii, s-au propovăduit mai pe urmă și s-au făcut auzite întru lumina Evangheliei, fiindcă peste sufletele Apostolilor sta Propovăduitorul cel mare, adică Duhul Sfânt.

12, 4-7: Dar vă spun vouă, prietenii Mei: Nu vă temeți de cei ceucid trupul și după aceasta n-au ce să mai facă. (5) Vă voi arăta însă de Cine să vă temeți: Temeți-vă de Acela Care, după ce a ucis, are putere⁶ să arunce în gheena; da, vă zic vouă, de Acela să vă temeți. (6) Nu se vând oare cinci vrăbii cu doi bani? Și nici una dintre ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu. (7) Ci și perii capului vostru, toți sunt numărați. Nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii⁷.

(12, 4) Psalm 3, 6 / Isaia 8, 12: 51, 7 / Ieremia 1, 8 / Matei 10, 28 (12, 5) Psalm 118, 120 / Evrei 10, 31
(12, 6) Matei 10, 29 (12, 7) 1 Regi 14, 45 / 2 Regi 14, 11 / 3 Regi 1, 52 / Matei 10, 30 / Luca 21, 18

După ce Domnul i-a prihănit pe farisei pentru fățarnicie și i-a îndepărtat pe ucenicii Săi de la aceasta, și între acestea iarăși i-a mustrat

⁶ În ediția de la 1805, în loc de „are putere”, se găsește „are stăpânire”.

⁷ În ediția de la 1805, în loc de „Nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii”, se găsește „Deci nu vă temeți că decât multe paseri mai buni sunteți voi”.

pe farisei, prin a zice: „**Câte ați spus la întuneric se vor auzi la lumină**” (Luca 12, 3), acum către prietenii Săi, cele mai de săvârșit [desăvârșite] le grăiește. Căci, după ce Domnul a scos afară măcăcinii, acum seamănă sămânța cea bună. [Și se află aici:] „**Dar vă spun vouă, prietenii Mei**”, deoarece cele mai înainte zise, nu către dânșii au fost grăite, ci către farisei. „**Dar vă spun vouă, prietenii Mei**”, pentru că nu tuturor se potrivește cuvântul acesta, ci celor care din tot sufletul L-au iubit pe Dânsul și pot a zice: „**Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Dumnezeu?**” (Romani 8, 35) – unora ca acestora li se potrivește sfătuirea aceasta.

Așadar, zice [Domnul]: „Nu vă temeți de cei ce omoară trupul și nimic mai mult decât aceasta nu pot a vă vătăma, căci puțină este vătămarea din partea acestora, fiindcă trup vatămă – care trup, această patimă a sa orîșicum va suferi-o, chiar dacă aceia nu-l vor vătăma⁸. Însă de Acela se cuvine a vă teme, Care nu numai trupul îl muncește ci și sufletul, lucrul cel fără de moarte punându-l sub munci [cazne] fără de moarte, și acestea – cu foc”.

Deci, spre bărbăție duhovnicească îi îndeamnă Hristos pe prietenii Săi, mucenici pe dânșii făcându-i, și frica oamenilor de la dânșii afară scoțându-o, căci zice Domnul: „Oamenii, până la trupul cel stricăcios își întind mâinile, iar sfârșitul vrăjmășiei lor împotriva noastră este moartea trupului. Iar când Dumnezeu muncește [căznește], nu numai până la trup se oprește vătămarea, ci dimpreună este adus și ticălosul suflet, sub munci [cazne]”. Și să însemnezi de aici că, păcătoșilor, moartea spre muncă [caznă] se aduce, care păcătoși și aici sunt munciți [căzniți] prin a fi omorâți, și acolo, după aceea, în gheena se aruncă.

Iar cercând cuvântul, [încă] și alt oarecare lucru vei putea înțelege; căci, vezi, că nu a zis: „Să vă temeți de Cel Care după ce l-a omorât îl aruncă în gheena”, ci „**are stăpânire să-l arunce**”. Pentru că nu în chip negreșit [neapărat] păcătoșii cei ce mor sunt aruncați în gheena, ci în stăpânirea lui Dumnezeu este aceasta, precum și a ierta; iar aceasta [din urmă] o zic pentru cerețele (adică Liturghiile) și pentru împărțirile care se fac pentru cei adormiți⁹, care nu puțin folosesc și celor ce au murit chiar și în grele păcate. Deci, după ce a omorât, nu aruncă negreșit [neapărat] în gheena, ci stăpânire are să-l arunca. Așadar, noi să nu ne împruținăm în a ne sârgui prin milostenii și rugăciuni a-L face milostiv pe Cel Care are stăpânire de a arunca, căci nu

⁸ Pentru că la vremea despărțirii sufletului de trup, oricum va trece prin pătimirea

⁹ Prin „împărțirile care se fac pentru cei adormiți” pot fi înțelese atât „părțilele” care se scot la Proscomidie pentru cei răposați, însă, cu prisosință, este înțeleasă milostenia care se face pentru cei care au trecut din această viață pământească.

negreșit [neapărat] iconomisește această stăpânire de a arunca în gheena, ci poate și a ierta.

Însă, de vreme ce mulți socotesc moartea cea pentru adevăr, ca și cum ar fi o părăsire a oamenilor de către Dumnezeu, zice Domnul: „Să nu socotiți voi, căci ca și cum ați fi părăsiți de Mine veți muri, pentru că, dacă și din păsările cele ce se vând, nici una nu este uitată, cu mult mai vârtos moartea voastră, a prietenilor Mei, nu va fi întru acest fel, ca și cum Eu nu aș purta grijă de voi. Că atâta purtare de grijă fac pentru voi, întrucât toate ale voastre le știu cu de-amănuntul, încât și perii capului vostru îi am numărați. Deci, deși vă voi lăsa pe voi a intra în ispită, vă voi da cu adevărat și putere spre a [o] suferi. Iar de multe ori, de îl voi vedea pe cineva neputincios nu îl voi lăsa pe dânsul să cadă în ispitire, că Purtător de grijă fiind Eu, și toate știindu-le, și numărate având și pe cele prea mărunte ale fiecăruia, pe cele după vrednicie și pe cele de folos le iconomisesc”.

Și luând aminte, vei afla în Sfânta Scriptură că sunt „**numărate**” toate lucrurile cele bărbătești și care au ajuns la „**măsura vârstei**” (*Efeseni 4, 13*), și mai simplu a zice, care sunt vrednice de numărare dumnezeiască⁹. Așadar, „**cap**” al fiecărui creștin se cuvine să înțelegem viețuirea cea cuviincioasă lui Hristos, iară „**peri**” ai acestui „**cap**” îndeosebi pe acele fapte ale trupului, prin care trupul se omoară¹⁰, fapte care se „**numără**” la Dumnezeu și se socotesc. Că unele ca acestea fapte ale noastre de dumnezeiasca cercetare se învrednicesc.

Iar unii înțeleg „**cinci păsări**” a fi cele cinci simțiri, care cu „**doi bani**” vânzându-se, adică cu Așezământul cel Nou și cel Vechi, „**neuitate**” sunt la Dumnezeu. Pentru că aceia ale căror simțiri se pun în rânduală și se supun părții celei cuvântătoare [cugetătoare], ca să nu fie netrebnice [simțirile] spre mâncarea cea duhovnicească, aceștia neuitați sunt la Domnul.

12, 8-12: Și zic vouă: Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, și Fiul Omului va mărturisi pentru el înaintea Îngerilor lui Dumnezeu¹¹. (9) Iar cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, lepădat va fi înaintea Îngerilor lui Dumnezeu. (10) Oricui va spune vreun cuvânt împotriva Fiului Omului, i se va ierta; dar celui ce va huli împotriva

⁹ Vezi *Ieșire 18, 25; Numeri 3, 22, 28, 34, 39 și cap. 26.*

¹⁰ Aici nu avem un îndemn pentru uciderea de sine (sinucidere), ci pentru omorârea cugetului trupesc, care este păcatul și moartea. Astfel, noi, întru puterea Mântuitorului omorând moartea, înviem întru Învierea Sa (*vezi: Romani 5, 10; 6, 23; 1 Corinteni 15, 26; Filipeni 3, 10; 2 Timotei 1, 10; 1 Petru 2, 18 etc.*). Vezi și tâlcuirea de la *Luca 14, 25-27.*

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „**pentru**”, se găsește în acest verset „**întru**”.

Duhului Sfânt, nu i se va ierta. (11) Iar când vă vor duce în sinagogi¹² și la dregători și la stăpâniri, nu vă îngrijiți cum sau ce veți răspunde, sau ce veți zice, (12) că Duhul Sfânt vă va învăța chiar în ceasul acela, ce trebuie să spuneți¹³.

(12, 8) Matei 10, 32-33 / Marcu 8, 38 / Luca 9, 26 / 1 Ioan 2, 23 / 2 Timotei 2, 12
 (12, 9) Matei 10, 33 / Marcu 8, 38 / Luca 9, 26 / 2 Timotei 2, 12 (12, 10) Matei 12, 31 /
 Marcu 3, 28-29 / 1 Ioan 5, 16 (12, 11) Matei 10, 19 / Marcu 13, 11 / Luca 21, 14 /
 Ioan 16, 13 (12, 12) 2 Regi 23, 2 / Matei 10, 20 / Faptele Apostolilor 4, 8

Acum darul cel pentru mucenicie îl pune [Domnul] înainte, căci de vreme ce a zis: „**Nu vă temeți de cei careucid trupul**” și încă a mai zis cum că „**și perii capului vostru, toți sunt numărați**”, ca să nu zică cineva: „Dă-mi si ceva plată, că ce-mi este mie grijă [ce-mi pasă mie] dacă ai numărat perii capului?”, zice [Domnul]: „Voiești și plată? Ascultă: Cel care va mărturisi întru Mine, va fi mărturisit înaintea lui Dumnezeu”. Iar aceasta ce zice, adică „**va mărturisi întru Mine**”, a zis în loc de „va mărturisi cu ajutorul și întru puterea Mea”. „Deci voi mărturisi și Eu întru el, adică de El fiind ajutat”, că avem trebuință noi mai întâi de Dumnezeu, că nimic nu putem fără de El (Ioan 15, 5); și Dumnezeu, iarăși are trebuință de noi. Că de nu va afla întru noi lucruri vrednice, nici nu ne va ajuta nouă, pentru că de nu [ar face astfel], ar fi fățarnic. Deci mărturisim noi „**întru**” Dânsul, adică cu ajutorul Lui, și El „**întru**” noi, adică cu ajutorul nostru – pentru că de nu-i vom da Lui pricină, nici El nu va mărturisi pentru noi.

Iar cel care se leapădă nu întru puterea lui Dumnezeu se leapădă, drept aceea nici nu a adăugat: „întru Mine”, ci „**cel ce se va lepăda de Mine**”. Și nu cumva, deoarece orice sfânt întru Hristos petrece [viețuiește] și Hristos întru el, din această pricină s-a zis: „**Oricine va mărturisi întru Mine**”, adică „**viețuind întru Mine, voi mărturisi și Eu, întru dânsul petrecând [viețuind]**”? (Ioan cap. 15)

„**Oricui va spune vreun cuvânt împotriva Fiului Omului, i se va ierta**”, adică: „Cel ce va huli împotriva Mea, a Celui ce Mă arăt a fi numai om, și mănânc și beau și Mă ospătez dimpreună cu vameșii și curvele, vrednic este de iertare, măcar de se va pocăi, măcar de nu. Că nu se socotește lui păcat pentru că nu a crezut; căci, ce a văzut, ca să creadă? Și mai mult [cu prisosință]: ce nu a văzut vrednic de hulă? A văzut om care petrecea împreună cu curvele și hulește împotriva Lui, deci nu i se socotește lui păcat, că, după urmare, a pățimit. Căci, cum este Fiu al lui Dumnezeu Cel Care împreună petrece cu curve? Deci va huli și amăgitor

¹² În ediția de la 1805, în loc de „sinagogi”, se găsește „soboare”.

¹³ În ediția de la 1805, în loc de „ce trebuie să spuneți”, se găsește „ce se cade a zice”.

Îl va numi pe Cel Care întru acest chip petrece, și Fiu al lui Dumnezeu pe Sine Se face [numește]”.

„Dar celui ce va huli împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta”. Iar ceea ce zice, întru acest chip este: când un om semne dumnezeiești vede și lucruri mari și minunate și nu crede și le năpăstuiește, lucrările Duhului Sfânt la Beelzebul aruncându-le și lipindu-le, atunci fiindcă hulește împotriva Sfântului Duh și zice cum că cu duh viclean, iar nu cu putere dumnezeiască se fac semnele, neiertat este acel om, și nu va fi nevinovat, de nu se va pocăi. Celui care hulea împotriva Fiului Omului nu i se socotea păcat; drept aceea, și nepocăindu-se, vrednic este de iertare. Iar celui ce vede lucruri ale Duhului Sfânt și hulește, fără de pocăință nu i se va ierta, ci păcat mare i se va socoti.

„Iar când vă vor duce în sinagogi și la dregători și la stăpâniri [nu vă îngrijii cum sau ce veți răspunde, sau ce veți zice, că Duhul Sfânt vă va învăța chiar în ceasul acela, ce trebuie să spuneți]”. De vreme ce neputința noastră este îndoită – și ori din pricina fricii muncilor fugim de mucenicie, ori din pricina simplității și dintru a nu putea da cuvânt pentru credința cea dintru noi – a vindecat Domnul frica de munci [cazne], prin aceea că a zis să nu ne temem „de cei ce omoară trupul”. Iar acum vindecă și frica cea din pricina simplității, căci de vreme ce nu mulți înțelepți – după trupeasca înțelepciune – au crezut, ci cei mai mulți oameni simpli, [Domnul] zice: „Nu te teme țaranule și omule de rând, nici nu te îngrijii cum și ce vei răspunde tiranului când te va întreba, sau ce vei zice când în alt fel vei vorbi către norod, căci Duhul Sfânt vă va învăța pe voi în ceasul acela ceea ce se cade [cuvine] a zice. Deci, ce trebuință este de a te îngrijii [pentru acestea], de vreme ce întru acel ceas vei fi învățat de către Duhul Sfânt?” Așadar, din amândouă părțile la mucenicie pe noi ne îndeamnă [Domnul], vindecându-ne și frica izvorâtă din neputința trupească și pe cea pricinuită de simplitate.

12, 13-15: Zis-a Lui cineva din mulțime: **Învățătorule, zi fratelui meu să împartă cu mine moștenirea. (14) Iar El i-a zis: Omule, cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi? (15) Și a zis către ei: Vedeți și păziți-vă de toată lăcomia, căci viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor sale**¹⁴.

(12, 15) Matei 4, 4 / Marcu 4, 19 / 1 Timotei 6, 9

Învățându-ne pe noi Domnul cum că se cuvine a defăima lucrurile vieții acesteia și cum că nu se cuvine a ne smulge [strămuta] către cele

¹⁴ În ediția de la 1805, în loc de „Vedeți și păziți-vă de toată lăcomia, căci viața cuiva nu stă în prisosul avuțiilor sale”, se găsește „Vedeți și vă feriți de lăcomie; că nu într-o prisosie cuiva din avuțiile sale este viața lui”.

pământești, îl alungă de la Sine pe cel care Îl cheamă pe Dânsul să împărțească moștenirea părintească. Drept aceea, și zice: „**Omule, cine M-a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?**” Căci, de vreme ce acela a trecut cu vederea a le cere pe cele folositoare și trebuincioase pentru mântuirea sufletului, și pentru lucrurile cele pământești și vremelnice Îl ruga pe El să se facă împărțitor, pentru aceasta, ca pe un supărăcios și care nu voiește a se învăța nimic din cele cuviincioase, îl alungă de la Sine – iar aceasta [Domnul] o face cu blândețe, nu cu mustrare. Și prin aceasta pe toți cei care și atunci și acum aud, îi pleacă cu adevărat, ca de tot lucrul cel vremelnic și pământesc a nu purta grijă și a nu se sfădi cu frații, ci a se supune mai vârtos lor – măcar deși aceia vor voi a se lăcomi la averi, căci zice: „**Celui care cere de la tine, dă-i**” (*Matei 5, 42*) – și a căuta câte sunt folositoare și de nevoie către mântuirea sufletului. Drept aceea, și a adăugat aici, zicând: „**Vedeți și păziți-vă de toată lăcomia**”, sfătuindu-ne pe noi să fugim de aceasta ca și de o groapă diavolească.

Dar către cine a zis aceasta: „**Vedeți și păziți-vă de toată lăcomia**”? Către acești doi frați, căci de vreme ce pentru moștenire se sfădeau ei și unul dintre aceștia doi urma să-l nedreptățească pe celălalt, de aceea le vorbește lor despre lăcomie, căci mare răutate este aceasta. Drept aceea, și Pavel, „**închinare la idoli**” o numește pe aceasta (*Efesenii 5, 5*), poate ca una ce se cuvine numai aceloră ce nu-L cunosc pe Dumnezeu, sau – ceea ce este și mai adevărat – de vreme ce „**idolii neamurilor sunt argint și aur**” (*Psalom 113, 12; 134, 15*), asemenea cu închinătorii la idoli este și cel care cinstește argintul și aurul, pentru că aceleași materii le cinstesc și acelorăși materii li se închină și unii și alții.

Așadar, se cuvine a fugi de ceea ce este de prisosit [de „**prisosul avuțiilor**”]. De ce? Pentru că nu într-o a-i prisosi omului stă viața lui, adică măsura vieții nu se întinde cu avuția – pentru că nu acela care are multe, din această pricină va și trăi îndelung – căci mulțimii bogăției nu-i urmează viața cea îndelungată. Iar aceasta o grăiește Domnul, surpând socotelile [cugetele] iubitorilor de bogăție. Pentru că de vreme ce iubitorii de bogăție se par că precum [ca] niște iubitori de viață păzesc bogăția, și ca și cum îndelungată vreme vrând să trăiască, de pretutindenea adună, zice [Domnul]: „Ticăloase și nevoiașule, au doară dintru a avea multe se va adăuga ție și viața cea îndelungată? Deci, pentru ce pătimești rău și te trudești arătat pentru odihna cea nearătată? Că nearătat [necunoscut] îți este de vei ajunge [sau nu] la bătrânețe, pentru care tu aduni comoară, iar arătat este că acum te sfărâmi pentru adunarea banilor”.

12, 16-21: **Și le-a spus lor această pildă, zicând: Unui om bogat i-a rodit din belșug țarina. (17) Și el cugeta în sine, zicând: Ce voi face, că n-am unde să adun roadele mele? (18) Și a zis: Aceasta voi face: Voi strica jîtnițele mele și mai mari le voi zidi și voi strânge acolo tot grâul¹⁵ și bunătațile mele; (19) și voi zice sufletului meu: Suflete, ai multe bunătați strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea, veselește-te. (20) Iar Dumnezeu i-a zis: Nebune! În această noapte vor cere de la tine sufletul tău. Și cele ce ai pregătit ale cui vor fi? (21) Așa se întâmplă cu cel ce-și adună comori sieși și nu se îmbogățește în Dumnezeu¹⁶.**

(12, 16) Psalm 143, 13 (12, 17) Ecclésiastul 11, 1-3 / Isaia 30, 1 (12, 19) Psalm 61, 10 / Isaia 22, 13 / Sirah 5, 1; 11, 7 / Iacov 5, 5 / 1 Corinteni 15, 32 (12, 20) Iov 20, 22 / Psalm 38, 8-9; 48, 20-22; 51, 7 / Ieremia 17, 11 / Înțelepciune 15, 8 / Sirah 14, 15 / Iacov 4, 14 (12, 21) Matei 6, 20 / Luca 6, 24 / Iacov 2, 5 / 1 Timotei 6, 18

După ce a zis Domnul că nu cu prisosința banilor dimpreună se prelungește și viața omului, spre întărirea acestui cuvânt adaugă și pildă. Și vezi cum pe noi ne arată [vădește] că avem gânduri nesățioase, de „**bogat nebun**”. Iar Dumnezeu, pe cele ale Sale le făcea, și pe a Sa milostivire o arăta – că nu o părăsise de pământ a bogatului, ci toată țarna i-a rodit. Iar bogatul, atât de neroditor era către milostivire, încât mai înainte de a lua, ținea¹⁷. Și vezi și desfătările bogatului: „**Ce voi face?**” Oare nu pe unele ca aceste cuvinte le grăiește și săracul: „Ce voi face, că nu am cum să mă hrănesc și cu ce să mă îmbrac?” Vezi, dar, și cuvintele bogatului: „**Ce voi face că n-am unde să adun roadele mele?**” Bună odihnă! Dacă și săracul zice: „Ce voi face, că nu am?” iar bogatul asemenea: „Ce voi face, că nu am?” Așadar, ce adunăm, dintru a strânge mai multe? Adevărit este că odihnă nu câștigăm – și arătată este aceasta din nenumăratele griji –, ci numai mulțime de păcate grămădim asupra-ne.

„**Voi strica jîtnițele mele și mai mari le voi zidi**”. Iar dacă în anul viitor mai mult va rodi țarina, iarăși le vei strica și iarăși le vei zidi? Și ce trebuință este de a le strica și iarăși a le zidi? Ai „**jîtnițe**” pânțele săracilor, care pot multe a cuprinde; și sunt nesfârâmicioase și nesticăcioase, pentru că sunt cerești și dumnezeiești, de vreme ce acela care îl hrănește pe sărac, pe Dumnezeu îl hrănește (Matei 25, 40).

Vezi încă și alta, fără de socotință: „**roadele mele**” și „**bunătațile mele**”, căci nu socotea [bogatul] cum că de la Dumnezeu le are pe acestea, pentru

¹⁵ În ediția de la 1805, în loc de „tot grâul”, se găsește „toate roadele”.

¹⁶ În ediția de la 1805, în loc de „Așa se întâmplă cu cel ce-și adună comori sieși și nu se îmbogățește în Dumnezeu”, se găsește „Așa este acela ce strânge luiși comoară, iar în Dumnezeu nu se îmbogățește”.

¹⁷ Adică el mai înainte de a dobândi, deja aduna, deja cuprindea.

că de ar fi fost întru acest fel, ca un iconom al lui Dumnezeu s-ar fi aflat către acestea, însă roade ale ostenețelor sale le socotea pe acestea. Drept aceea, ale sale pe acestea făcându-le, zicea: „**roadele mele**” și „**bunătățile mele**”, ca și cum ar zice: „Pe nimeni nu-l am părtaș, pe nimenea nu mi-l fac tovarăș, nu sunt ale lui Dumnezeu, ci ale mele [sunt toate]. Așadar, singur mă voi desfăta, nu-L voi lua pe Dumnezeu la desfătarea acestora”. Iar, de vreme ce aceste cugete ale lui sunt fără de socotință, să le vedem și pe cele care urmează: „**Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani**”. Lungime de viață lungă hotărăște [bogatul], ca și cum și aceasta din pământul lui ar fi răsărit. Au, doară, și aceasta face parte dintre „**bunătățile**” tale? „Mănâncă, bea, veselește-te, o, ce de bunătăți ale sufletului!” Căci a mânca și a bea sunt „**bunătăți**” ale sufletului celui necuvântător¹⁸. Așadar, acest fel de suflet având și tu, după cuviință pe acestea i le dai. Iar a sufletului celui cuvântător „**bunătăți**” îi sunt a gândi, a cumpăni și a se veseli în Legea lui Dumnezeu și întru cugetele cele bune. Și nu-ți ajunge tie a mânca și a bea, o, nebunule, ci și pe aceea ce urmează acestora, scârnavă și urâta îndulcire, o poruncești sufletului. Căci, prin cuvântul acesta, adică „**veselește-te**”, Domnul a arătat – sub înfățișare de vorbă politicoasă – patimile cele neastâmpărate ale curviei, care urmează sașiului mâncărilor și al băuturilor.

„**Iar Dumnezeu i-a zis: Nebune! În această noapte vor cere de la tine sufletul tău**”. Acest cuvânt: „**iar Dumnezeu i-a zis**”, nu se înțelege ca și cum Dumnezeu ar fi grăit cu bogatul, ci ceea ce zice are această înțelegere, anume că astfel cugetând bogatul, acesta este răspunsul lui Dumnezeu – arătat întru această pildă. Deci, „**nebun**” îl numește pe bogat, ca pe unul care cu totul fără de socotință s-a sfătuit întru sine, după cum am arătat. Că rob al nebuleniei și deșertăciunii este tot omul care este întru acest fel, după cum și David zice: „**Toate sunt deșertăciuni, tot omul ce viază**”, iar pricina acestora este că: „**strânge comori și nu știe cui le adună pe ele**” (*Psalm 38, v. 10*). Căci cum nu este „**nebun**”, cel care nu știe că măsurile vieții sunt la însuși Dumnezeu, și nicidecum nu își hotărăște fiecare om lungimea vieții?

¹⁸ Este vorba de partea necuvântătoare a sufletului, care se învârtosează prin patimile cele necurate și pune stăpânirea peste întreg sufletul omului și, deci, și peste partea cea cuvântătoare a sufletului. Setea nemărginită a sufletului necuvântător care agonisește întru deșertăciune este deopotrivă de mare cu setea sufletului cuvântător, care râvnește singura satisfacție nemincinoasă: îndumnezeirea prin și întru Hristos Domnul. Doar astfel, această setea nemărginită a omului mărginit se odihnește, cuprinzând întru sine nemărginirea Celui Care Este (*Isaie 3, 14*). Pentru o mai bună înțelegere a părților sufletului, vezi tâlcuirea și comentariul corespunzătoare de la *Luca 10, 25-28*.

Și vezi și cuvântul acesta: „**Vor cere**”. „Căci ca niște aspri strângători de dajdie, Îngeri înfricoșători vor cere sufletul tău, și [chiar] nevrând tu, ca unul care pentru iubirea de viață te ții lipit de cele de aici”. Pentru că dreptului nu i se cere sufletul, ci el însuși și-l pune înaintea lui Dumnezeu, Părintelui duhurilor, bucurându-se și veselindu-se; și nici nu se îngreiază la despărțire, căci, ca și cu o ușoară sarcină, cu trupul este înfășurat. Iar păcătosul, cu totul supunând sufletul trupului, și trup făcându-l pe el și pământ, cu anevoie de a fi smuls și-a gătit sufletul. Drept aceea, se și zice că se cere sufletul, ca un datornic nesupus ce este dat în mâna asprilor zapcii [strângători de dajdie]. Și vezi, că nu a zis „Voi cere sufletul tău”, ci „**vor cere**”, pentru că „**sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu**” (Înțelepciune 3, 1).

Așadar, cu adevărat „**noaptea**” îi este cerut sufletul unuia ca acestuia, căci nu are lumină a cunoștinței celei dumnezeiești, care să-i lumineze lui, ci în „**noaptea**” iubirii de bogăție aflându-se și de aceasta fiind întunecat, îl apucă moartea. Așa este cel ce-și strânge pentru el comoară, „**nebun**” adică se numește, și nu-și săvârșește sfaturile¹⁹, ci tocmai întru acea vreme a sufletului se seceră cu totul din viață. Iar dacă săracilor și lui Dumnezeu ar fi adunat comoară, nu s-ar fi aflat așa [întru această stare].

Deci, să ne sârguim întru Dumnezeu să ne îmbogățim, adică spre Acela să nădăjduim și pe Acela bogăție a noastră să-L avem, și al bogăției Vistiernic; și să nu zicem „bunătățile mele” ci „bunătățile lui Dumnezeu”. Iar dacă bunătățile sunt ale lui Dumnezeu, să nu-L lipsim pe Dumnezeu de bunătățile Sale. Aceasta este „**a se îmbogăți întru Dumnezeu**”, a crede cum că toate de le voi da și le voi deșerta [goli, dărui], nimic din cele de nevoie nu îmi vor lipsi. Căci vistierie a bunătăților îmi este mie Dumnezeu – deschid și iau cele de trebuință.

12, 22-26: Și a zis către ucenicii Săi: De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru viața voastră²⁰ ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca. (23) Viața este mai mult decât hrana²¹ și trupul decât îmbrăcămintea. (24) Priviți la corbi, că nici nu seamănă, nici nu seceră; ei n-au cămară, nici jitniță, și Dumnezeu îi hrănește. Cu cât mai de preț

¹⁹ „Nu-și săvârșește sfaturile”, adică nu-și poate duce la bun sfârșit cugetele, socotelile, plănuirile.

²⁰ În ediția de la 1805, în loc de „nu vă îngrijiți pentru viața voastră”, se găsește „nu vă îngrijiți cu sufletul vostru”.

²¹ În ediția de la 1805, în loc de „viața este mai mult decât hrana”, se găsește „sufletul este mai mare decât hrana”.

sunteți voi decât păsările!²² (25) **Și cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? (26) Deci, dacă nu puteți să faceți nici cel mai mic lucru, de ce vă îngrijiți de celelalte?**

(12, 22) Psalm 54, 23 / Matei 6, 25 / 1 Petru 5, 7 / Filipeni 4, 6 (12, 23) Matei 6, 25
(12, 24) Iov 38, 41 / Psalm 103, 27-28 / Matei 6, 26 (12, 25) Matei 6, 27

Puțin câte puțin, Domnul aduce învățătura la cele mai de săvârșit [desăvârșite]. Căci, ia aminte la rânduială: ne-a învățat a ne păzi de lăcomie și a adăugat pilda bogatului, prin aceasta arătând că „nebun” este cel care pofteste mai multe. Apoi, sporind cu cuvântul, nici pentru cele de nevoie nu ne lasă pe noi să ne îngrijim. Deci, precum diavolul, de la cele mici începând, ne face pe noi a cădea întru cele mai mari – și de aceea a și fost numit de Iov furnicoleu²³ – tot așa, dimpotrivă face și Domnul, stricând lucrurile vrăjmașului: mai întâi ne arată [îndeamnă] să fugim de păcatele cele mari, apoi și de începăturile acestora.

Așadar, arătându-ne nouă să ne păzim de lăcomie, vine și la rădăcina ei, ca și pe aceasta să o taie: anume pe grijă. Și zice: „De vreme ce nebun este cel care își hotărâncește viață îndelungată și se amăgește dintru această pricină mai mult – precum era bogatul –, pentru aceasta vă zic vouă să nu vă îngrijiți cu sufletul, ce veți mânca”. Iar Domnul a zis-o pe aceasta în acest fel, nu ca și cum sufletul cel gânditor ar mânca, ci fiindcă se pare că sufletul nu rabdă a fi legat dimpreună cu trupul, numai dacă noi ne vom hrăni.

Și în alt chip [poți înțelege]: trupul și mort este îmbrăcat, însă nu este hrănit. Deci, de vreme ce a celui însuflețit este a se hrăni, cu cuviință a grăit Domnul despre suflet aceasta – adică grija pentru hrană. „Au doară nu și puterea cea hrănitore tot «suflet» este numită?”²⁴ Deci, să nu vă îngrijiți cu partea cea hrănitore a sufletului celui cuvântător, ce veți mânca, nici cu trupul, cu ce vă veți îmbrăca”. Apoi Domnul pune înaintea și această socotință [chibzuință]: „Cel Care l-a dat pe cel mai mare, adică pe suflet, au nu va da și hrana? Cel care a dat trupul, au nu va da și haina?”

²² În ediția de la 1805, în loc de „Cu cât mai de preț sunteți voi decât păsările”, se găsește „Cu cât mai mult voi mai buni sunteți decât păsările”.

²³ [1805] Furnicoleul este oarecare jivină ce se alcătuieste din furnică și din leu. Și mare îndată, fiindcă nu află hrană cuviincioasă lui, de vreme ce ca un leu caută carne, și ca o furnică caută grâu, și pentru aceasta cu lesnire piere. Iar acestea cu adevărat îl arată pe diavolul, care începe de la lucrurile cele mici și ajunge la cele mari (*Vizantida*, partea întâi, foaia 1).

²⁴ Aici este vorba despre cuvântul grecesc „psyche”, care în acest verset (*Luca* 12, 22) a fost tradus în edițiile românești ca „viață”, cuvântul având, dealtfel, ambele înțelesuri. Pentru o mai bună înțelegere a părților sufletului, vezi tâlcuirea și nota răspunzătoare de la *Luca* 10, 25-28.

În continuare, ca din pilda corbilor să ne rușineze pe noi, pe păsări ni le aduce înainte. Pentru că ar fi putut să-i dea drept mărturie pe Sfinții Prooroci, precum pe Ilie și pe Moise, dar spre mai multă rușinare și smerire, pe păsări ni le dă drept pildă.

Apoi și altă socoteală adaugă: „Spune-mi Mie, ce dobândești, grijindu-te? Adaugi la statura ta măcar ceva, cât de mic? Nu, ci mai vârtos scazi din trup, că veștejire a trupului este grija. Așadar, dacă nici ceva cât de mic nu poți adăuga, de ce pentru celelalte te îngrijești?” Că arătat este că așa cum creșterea o dă Dumnezeu, așa și pe celelalte tot El le va dărui.

12, 27-31: Priviți la crini²⁵ cum cresc: Nu torc nici nu țes. Și zic vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia. (28) Iar dacă iarba care este azi pe câmp, iar mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu așa o îmbracă, cu cât mai mult pe voi, puțin credincioșilor! (29) Și voi să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu fiți îngrijorați²⁶. (30) Căci toate acestea păgânii lumii le caută; dar Tatăl vostru știe că aveți nevoie de acestea; (31) căutați mai întâi Împărăția Lui²⁷, și toate acestea se vor adăuga vouă.

(12, 29) Eccleziastul 11, 1 / Matei 6, 28-31 (12, 30) Matei 6, 32
(12, 31) 3 Regi 3, 13 / Matei 6, 33 / Marcu 10, 30

Și pilda crinilor a grăit-o Domnul ca mai mult să ne rușineze pe noi. Pentru că, dacă pe aceste flori astfel le îmbracă Dumnezeu, încât nici slava lui Solomon nu s-a putut înveșmânta vreodată ca unul dintre aceștia – și cu atât mai mult cu cât frumusețea crinilor nu este de nevoie – cu cât mai vârtos nu ne va îmbrăca pe noi, zidirea cea cinstită? Și mai ales, pentru că haina este de nevoie trupului nostru.

[Și cineva ar putea] zice: „Așadar, ce ne poruncești nouă? Să nu arăm?” Nu a zis să nu arați, ci să nu vă îngrijorați. „Pentru că nu vă opresc să lucrați, ci să vă îngrijorați, adică de a vă pune nădejdea în voi înșivă, de la aceasta vă opresc”. Pentru că acela care lucrează și nădăjduiește la Dumnezeu, acesta fără de nici o grijă viețuiește.

Și este adevărat că grija – ca una ce depărtează de la Dumnezeu – o retează Domnul, prin ceea ce zice: „**nu căutați ce veți mânca, sau ce veți bea și nu vă înălțați**”. Căci „înălțare” cu adevărat nimic altceva nu numește Domnul, decât numai smulgerea și încunjurarea cea nestatornică a

²⁵ În ediția de la 1805, în loc de „priviți la crini”, se găsește „socotiți crinii”.

²⁶ În ediția de la 1805, în loc de „și nu fiți îngrijorați”, se găsește „și nu vă înălțați”.

²⁷ În ediția de la 1805, în loc de „Împărăția Lui”, se găsește „Împărăția lui Dumnezeu”.

gândului²⁸, care de vreuna își aduce aminte și de la aceasta sare la alta, și pururea cele mai înalte și le închipuie. Au nu este aceasta „înălțare”? Deci, o asemenea grijă, adică „înălțarea”, ca pe una ce ne îndepărtează pe noi de la Dumnezeu, o oprește Domnul, zicând că „**toate acestea păgânii lumii le caută**”. Căci grija nu se oprește la cele de nevoie, ci, după cum am zis, pururea la cele mai înalte caută; drept aceea, și „înălțare” se numește. De pildă: nu avem pâine și ne îngrijim de unde o vom dobândi; dar, nu ne oprim aicea, ci cugetăm să fie din făină curată de grâu, apoi ne gândim și la vin, iar acesta să fie tămâios, lângă acestea și friptură și aceasta de potârniche și de fazan. Vezi grija și „înălțarea”? Pentru aceea, Domnul cu totul o taie [retează] pe aceasta, căci păgânii le caută pe acestea.

Apoi și altă socoteală și temeii aduce Domnul înainte: „Tatăl vostru știe că vă trebuie; și nu numai una sau alta, ci toate [cele ce vă sunt de trebuință]. Căci Tată este, și dacă este Tată, cum nu vă va da? Dar și știe. Căci, oare, nu știe? Știe și că trebuie, căci nu sunt de prisosit, ci de trebuință? Deci, dacă și Tată este și vouă vă trebuie, și El știe, cum nu vă va da? Deci, căutați Împărăția lui Dumnezeu mai întâi, iar grija cea pentru lucrurile vieții lepădați-o, ca pe una care vă retează pe voi de la Dumnezeu; și atunci toate acestea se vor adăuga vouă”²⁹.

Vezi [cum lucrează] Dumnezeu? Dacă le ceri pe cele mici, nu faci lucru plăcut Lui, căci defaimi marea cuviință și darurile cele mari ale Sale. Însă dacă ceri cele mari și pe acelea le vei lua, lângă ele și se vor adăuga și cele mici. Căci de te va vedea Dumnezeu că te îndeletnicești pentru Împărăția Lui, de neapărată nevoie este că va purta grijă de tine întru al tale. Au nu facem și noi așa în casele noastre? Cu prisosință ne îngrijim de aceia care cu totul s-au dat pe ei înșiși în slujba noastră, și de aceștia purtăm de grijă, ca de unii care nu poartă grijă de ei înșiși. Deci nu va face Domnul cu covârșire, în acest fel?

Deci taie [retează] Mântuitorul grija cea pentru lucrurile vieții acesteia, ca să ne plece pe noi să căutăm Împărăția Lui, căci celor care au griji, aceasta nu le este cu putință.

---

²⁸ „Încunjurarea cea nestatornică a gândului” are aici înțelesul de împrăștiere a minții prin gânduri. Când mintea nu este cu trezvie și cu rugăciune, împrăștierea gândurilor este în chip firesc prin păcatul și moartea care sălășluiesc în noi. Deoarece cugetările noastre sunt împletite într-o măsură mai mare sau mai mică cu patimile, sămânța mândriei și a lui Dumnezeu este încuibată întru toate cele pe care le săvârșim, fie văzute, fie nevăzute. Mândria și slava deșartă ne și fac să ne înălțăm, dar totodată ne și despart de Dumnezeu, ne deznădăjduindu-ne cu totul, fie mijlocindu-ne nădăjduire în noi înșine.

²⁹ Vezi și Matei 6, 33.

12, 32-34: **Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă Împărăția. (33) Vindeți averile voastre și dați milostenie; faceți-vă pungi care nu se învechesc, comoară neîmputinată în Ceruri, unde fur nu se apropie, nici molie nu o strică. (34) Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.**

(12, 32) Isaia 41, 14 (12, 33) Eccleziastul 11, 1 / Matei 6, 20; 19, 21 / Luca 11, 41; 16, 9; 18, 22 / Faptele Apostolilor 2, 45 / 1 Timotei 6, 19 (12, 34) Matei 6, 21

„Turmă mică” numește Domnul pe cei care vor a fi ucenici ai Lui, ori pentru că în lumea aceasta Sfinții sunt mici și defăimați pentru neagoniseala și neaverea cea de bunăvoie, ori pentru că numărul oamenilor este întrecut de mulțimea Îngerilor, care este fără de număr și fără de asemănare ne covârșește pe noi. Iar cum că mai mulți sunt Îngerii, adevărit este din pilda pe care a zis-o Domnul, anume că mai mult se bucură păstorul de [oaia] cea una care s-a pierdut și s-a aflat, decât de cele nouăzeci și nouă care nu s-au rătăcit (Luca 15, 4-7). Căci a arătat de aici că precum este [oaia] cea una față de cele nouăzeci și nouă, tot așa este și firea omenească, față de cea îngerească.

Și zice: „**Nu te teme, turmă mică**”, în loc de „nu fi necredincioasă, ci crede; căci va purta grija de tine Dumnezeu, deși tu nu te grijești”. Pentru ce? „**Pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă dea vouă Împărăția**”. Deci, de vreme ce Împărăția o dă, cu mult mai vârtos [va da] cele pământești. Deci nu fi necredincioasă, că dacă la neagoniseală nu te vei nevoi și vei dobândi [bogății], nu vei avea pe Cel Care va purta grija de tine, ci vinde-ți averile și le dă milostenie, și-ți fă „**comoară neîmputinată**”.

Apoi ne pleacă pe noi și prin temeieri și socotințe cărora nu li se poate grai împotrivă. Aici, agoniseala „**molia o strică**”, iar în Ceruri nu este întru acest fel. Așadar, nu este lucru nebunesc a strânge comoară într-un loc întru care este stricăciune? Apoi, fiindcă aurul nu-l strică molia, a zis și „**unde fur nu se apropie**” – căci molia nu strică aurul, ci furul îl fură. Apoi, fiindcă nu toate comorile se pot fura, adaugă socotința și temeiu cel mai mare și căruia nu i se poate grai împotrivă: „**Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră**”. Zice [Domnul]: „Fie că nici molia nu o strică și nici furul nu se apropie, dar însuși acest fapt, a avea inima pironită în comoara cea îngropată, și sufletul – lucrul cel dumnezeiesc – a-l pune în pământ, de câtă osândire este vrednic? Iar mai bine a zice: Cum să nu fie foarte mare osândire pentru cel care are minte? „**Unde este comoara ta acolo este și inima ta**”, dacă în pământ este comoara, în pământ e și inima, dacă în Cer e comoara, Sus este și inima. Așadar, cine nu ar alege să fie Sus și nu sub pământ? Cine nu ar alege să fie Înger și nu cârțiță sub pământ, pururea în văgăuni locuind?

12, 35-40: **Să fie mijloacele voastre încinse și făcliile voastre aprinse.** (36) **Și voi fiți asemenea oamenilor care așteaptă pe stăpânul lor când se va întoarce de la nuntă³⁰**, ca, venind și bătând, îndată să-i deschidă. (37) **Fericite sunt slugile acelea pe care, venind, stăpânul le va afla veghind. Adevărat zic vouă că se va încinge și le va pune la masă și, apropiindu-se, le va sluji.** (38) **Fie că va veni la straja a doua, fie că va veni la straja a treia, și le va găsi așa, fericite sunt acelea.** (39) **Iar aceasta să știți că, de ar ști stăpânul casei în care ceas vine furul, ar veghea și n-ar lăsa să i se spargă casa³¹.** (40) **Deci și voi fiți gata³², că în ceasul în care nu gândiți, Fiul Omului va veni.**

(12, 35) *Ieșire 12, 11 / Ieremia 1, 17 / Matei 25, 7 / 1 Petru 1, 13 / Efeseni 3, 16; 6, 14*

(12, 37) *Matei 24, 46 (12, 39) Eccleziastul 9, 12 / Matei 24, 43 / Marcu 13, 32 / 2 Petru 3, 10 / 1 Tesaloniceni 5, 2 / Apocalipsa 3, 3; 16, 15*

(12, 40) *Matei 24, 44; 25, 13 / Marcu 13, 33 / Luca 21, 36*

După ce Domnul l-a făcut pe ucenicul Său lipsit de cele de prisos și fără de nici o agoniseală, și l-a deșertat pe dânsul de toată grija vieții și [de toată] răspândirea, și ușor l-a făcut, acum și „slujitor” pe dânsul îl face. Căci se cuvine celui ce voiește a sluji, să fie ușor și bine „încins”. [Iar Domnul] pentru aceasta zice „**să fie mijloacele voastre încinse**”, adică: „Totdeauna să vă arătați a fi gata spre lucrurile Stăpânului vostru”. Iar „**făcliile aprinse**” [zice], adică: „Nu întru întuneric și întru nesocotință să petreceți [viețuiți], ci să fie lumina cuvântului și a priceperii voastre arătându-vi-le pe toate cele ce se cuvine a le săvârși și pe cele ce nu se cade a le face”.

Deci, „noapte” este lumea aceasta, iar „încinși cu mijloacele” sunt cei care săvârșesc fapta bună cea lucrătoare, căci întru acest fel este chipul lucrătorilor la care se cuvine să se afle „și făcliile aprinse”. Căci, se cuvine la fapta bună cea lucrătoare să se afle și darul socotelii celei drepte, ca să poată cel lucrător a cunoaște drept nu numai ce se cade a face, ci și cum. Pentru că mulți au săvârșit lucrul cel bun, însă nu bine. Deci, unii ca aceștia peste mijloace erau „încinși”, căci lucrau, iar „făcliile” nu le aveau aprinse, adică nu aveau dreapta socoteală; și ori în trufie au căzut, ori întru altă prăpastie a mândriei³³.

³⁰ În ediția de la 1805, în loc de „stăpânul lor când se va întoarce de la nuntă”, se găsește „domnul lor când se va întoarce de la nunți”.

³¹ În ediția de la 1805, în loc de „să i se spargă casa”, se găsește „să-i sape casa lui”.

³² În ediția de la 1805, în loc de „fiți gata”, se găsește „privegheați”.

³³ Pentru acestea, Sfântul Maxim Mărturisitorul ne învață: „(68) Cel ce și-a ales viața în necăsătorie sau în feciorie e dator să aibă «mijlocul încins» și «făclia aprinsă»; mijlocul prin înfrânare, iar făclia prin rugăciune, contemplație [videnie] și dragoste duhovnicească” (*Filocalia românească, A patra sută a capetelor despre dragoste*, vol. 1, ed. Humanitas, București, 1999, p. 339).

Încă vei înțelege și aceasta, anume că mai întâi „**mijloacele**” noastre „**se încing**” apoi se aprind și „**făcliile**”, căci mai întâi este lucrarea și mai apoi videnia [vederea dumnezeiască], care este strălucire a minții. Că „**făclie**” este mintea noastră, care atunci când are lumina lui Dumnezeu strălucind întru dânsa, atuncea se zice că este „**aprinsă**”. Să ne sârguim, așadar, să lucrăm fapta cea bună, ca pe cele două „**făclii**” ale noastre să le avem aprinse, adică pe cuvântul cel dinlăuntru gânditor, și pe cel glăsuitoare; pe cel dinlăuntru gânditor să-l avem pururea strălucind în suflet, iar pe cel glăsuitoare în limbă. Pentru că cel dintâi lăuntric ne luminează pe noi, iar cuvântul cel învățătoresc și glăsuitoare îi luminează pe ceilalți.

Iar noi să fim asemeni oamenilor „**care Îl așteaptă pe Domnul lor, când se va întoarce de la nunți**”. Și Cine este Domnul acesta, dacă nu Însuși Iisus Hristos? Care pe firea cea omenească luându-o ca pe o mireasă, și unindu-o cu Sine, „**nuntă**” a făcut, întru un trup unindu-Se cu dânsa. Iar cu covârșire, nu o „**nuntă**” se face, ci multe. Căci în fiecare zi primește mirese în Cer, anume sufletele Sfinților pe care I le pune Lui înainte, „**fecioare neprihănite**”³⁴ Pavel, ori altul care va fi asemenea lui Pavel (2 Corinteni 11, 2).

Și „**Se întoarce**” de la „**nunțile**” cele din Ceruri, poate adică îndeobște la sfârșitul cel de obște, când va veni din Cer „**întru slava Tatălui**” (Matei 16, 27; Marcu 8, 38; Luca 9, 26); dar poate încă și în fiecare ceas, la sfârșitul cel osebit al fiecăruia, stând [Domnul] de față nevăzut și nenădăjduit. Așadar, „**fericit**” este acela pe care îl va afla Domnul fiind cu „**mijlocul încins**”, ca pe cel care cu partea cea lucrătoare a filosofiei lui Hristos a sluji lui Dumnezeu s-a gătit, și având aprinsă „**făclia**” cuvântului și a dreptei-socotințe, și nu numai făcând lucrul cel bun, ci și bine făcându-l, încă și pe videnie [vederea cea dumnezeiască] ca pe o oarecare „**făclie**” primindu-o. Că prin a fi noi cu „**mijloacele încinse**”, ni se adaugă nouă și „**făclia**” cea aprinsă a videniei [vederii dumnezeiești]; iar mai vârtos amândouă „**făcliile**”, adică și cuvântul cel dinlăuntru, gânditor și cel glăsuitoare.

Așadar, unei „**slugi**” ca acesteia slugă i Se face Domnul, căci zice: „**că se va încinge și le va pune la masă și, apropiindu-se le va sluji**”. Se „**încinge**” adică Dumnezeu, fiindcă nu ne dă nouă toată revărsarea bunătăților, ci o oprește pe ea, căci cine poate să-L încapă [cuprindă] pe Dumnezeu, atât cât este? Și adevărită este aceasta de la Serafimii cei care se acoperă pentru mulțimea luminii celei dumnezeiești (Isaia 6, 2-3). Și „**le va pune**” să șadă pe slugile cele bune, căci cu totul întru toate îi odihnește,

---

³⁴ „Căci vă râvnesc pe voi cu râvna lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit unui singur bărbat, ca să vă înfățișez lui Hristos fecioară neprihănită” (2 Corinteni 11, 2).

că precum cel ce șade tot trupul și-l odihnește, așa și la Venirea cea ce va să fie, cu totul întru toate Sfinții se odihnesc. Că aici cu trupul odihnă nu află, iar acolo împreună cu sufletele și trupurile lor cele duhovnicești și dumnezeiești [îndumnezeite] nestricăciune moștenind, toată odihna dobândesc – și va fi Dumnezeu „toate întru toți” aceștia (1 Corinteni 15, 28). Și „le slujește” Domnul celor vrednici, răsplătindu-le lor cu cele asemenea [cu cele care le sunt vrednice a le primi]. Și precum ei l-au slujit Lui, așa și El slujește lor, și îndestulată masă le dă lor, și desfătarea darurilor celor duhovnicești le dăruiește.

Iar „**straja a doua**” și „**a treia**” vei înțelege pe cele deosebite vremi ale vieții noastre, adică ca și cum am zice că acela care priveghează întru „**a doua**” și „**a treia strajă**” se pare că este foarte priveghetor, pentru că aceste ceasuri ale nopții sunt mai vârtos dătătoare de somn oamenilor, și de cel dintâi somn³⁵. Așa să socotești [înțelegi]: anume că și întru osebita stare a vieții noastre, sunt vremi care ne fac pe noi „**fericiți**”, de ne vom afla priveghind. A răpit cineva banii tăi? Ți-au murit copiii? Ai fost clevetit? Dacă întru unele ca acestea vremi nu vei cădea, ci te vei afla priveghind la Dumnezeu și Stăpânul, și nimic afară de poruncile Lui te vei fi silit a face [plini], cu adevărat „**priveghind**” te-a aflat pe tine întru „**a doua**” și „**a treia strajă**” – adică întru vreme cumplită și care dă sufletelor celor slăbănoage somn de moarte și cădere.

Așadar, avem trebuință de priveghere, căci „**stăpânului casei**” ne asemănăm, care de va priveghea, nimic nu poate [izbândi] „**furul**” împotriva banilor lui; iar de va fi somnoros, pe toți luându-i, se va duce înțela. Iar „**fur**” aici unii îl înțeleg și pe diavolul, precum și „**casă**” pe suflet, iar „**stăpân al casei**” pe om – însă nu se pare a fi cuviincioasă această înțelegere, din pricina celor ce urmează. Căci cu „**furul**” este asemănată și Venirea Domnului, pentru că fără de veste va veni, precum și oarecarele din Apostoli zice: „**Ziua Domnului vine ca un fur noaptea**” (1 Tesaloniceni 5, 2-2 Petru 3, 10). Încă și aici vezi cum ne tâlcuiește Domnul nouă cine este „**furul**”, căci zice: „**Deci, și voi, privegheați, că în ceasul în care nu gândiți, Fiul Omului va veni**”.

Și zic unii că prin cei ce priveghează la „**întâia strajă**” sunt înțeleși cei mai osârduitori decât alții, iar la „**a doua strajă**” cei mai de jos, iar la „**a treia strajă**” cei ce și decât aceștia sunt mai puțin. Iar alții au tâlcuit cum [acestea] sunt vârstele cele osebite: „**întâia**” adică atunci când suntem copii, „**a doua**” când suntem bărbați, iar „**a treia**” când suntem bătrâni.

³⁵ Cel dintâi somn care este cel mai adânc și este o nevoie firească.

Deci „fericit” este cel care se va afla „priveghind” în oricare vârstă și nu va fi cu lenevire către săvârșirea lucrului celui bun.

12, 41-44: **Și a zis Petru: Doamne, către noi spui pilda aceasta sau și către toți? (42) Și a zis Domnul: Cine este iconomul credincios și înțelept pe care stăpânul îl va pune peste slugile sale, ca să le dea, la vreme, partea lor de grâu³⁶? (43) Fericită este sluga aceea pe care, venind stăpânul, o va găsi făcând așa. (44) Adevărat vă spun că o va pune peste toate avuțiile sale.**

(12. 41-44) Matei 24, 45-47; 25, 21 / 1 Corinteni 4, 2

A întrebat Petru dacă zice „către toți” pilda aceasta, ca unul care de toți se îngrijea și care, fiind iubitor de frați, pentru cei ce ascultau se aprindea, și ca unul căruia acum i se încredințase Biserica. Iar Domnul, la întrebare nu-i răspunde nimic în chip adevărat, ci acoperit arată că pilda care s-a zis era de obște și era îndreptată către toți cei ce erau credincioși. Zice [Domnul]: „Iar pe aceea către voi Apostolii, și în scurt să zic, către cei ce s-au învrednicit a fi învățatori sau începători ai altora, acum o ascultă: «Oare cine este iconomul cel credincios și înțelept?»” Pilda care mai înainte s-a zis, multora li se potrivește, iar acum spune [pildă] pentru cei care s-au învrednicit a fi începători [învățători] ai altora, grăind: „Nu mă pricep cine se va afla să aibă acestea, adică și credință și înțelepciune, căci rar este acesta și cu anevoie de aflat”. Căci precum la iconomiile averilor de va fi cineva credincios stăpânului său, dar înțelept nu va fi, prăpădește cele ale stăpânului, fiindcă nu poate a le iconomisi pe acestea precum se cade, ci când este trebuință să dea nu dă, și face multă risipă. Iar de va fi înțelept și dobânditor, dar va fi necredincios, fur va fi, și cu atât mai mult cu anevoie de prins, cu cât este și mai înțelept. Așa și la cele dumnezeiești, trebuință este întru aceeași dată și de credință și de înțelepciune. Căci știu că mulți care se părea că sunt îmbunătățiți cu fapta bună și cinstitori de Dumnezeu și au credință, dar pentru că nu puteau a iconomisi cele bisericesti cu înțelepciune, nu numai avuții, ci și suflete au pierdut. De pildă, a greșit cineva întru vreo greșeală sufletească: de nu va fi înțelept învățătorul, ci numai credință va avea, adică faptă bună fără de dreaptă-socoteală, ori din certare fără măsură ori din blândețe fără de vreme, se va strica cel ce a greșit și nu se va tămădui, ci se va zdrobi.

Așadar, cine se va afla „credincios și înțelept” va fi pus peste toate slugile Domnului, ca fiecăruia, la vreme, să-i dea „măsura sa de grâu” – care este ori cuvântul dogmatic cu care se hrănesc sufletele, ori chip de fapte și rânduială cum se cuvine a vieții. Unul ca acesta, de se va afla făcând așa, „fericit” va fi și „peste toate” avuțiile Sale îl va pune pe el Domnul, nu

³⁶ În ediția de la 1805, în loc de „partea lor de grâu”, se găsește „măsura de grâu”.

numai peste slugi; ci, acum, și de mai mare treaptă învrednicindu-l, „**peste toate**” pe el îl va pune, încât și cele pământești și cele cerești să-l asculte pe el, precum era Iosua Navi (*Iosua 10, 12-13*), precum și Ilie era (*3 Regi 18, 42-45*). Căci cel dintâi soarelui, iar cel de-al doilea norilor cerului porunceau, și, în scurt a zice, toți Sfinții, ca niște prieteni ai lui Dumnezeu, pe cele ale Prietenului lor le săvârșeau, căci îndeobște sunt cele ale prietenilor.

Și tot cel ce unelțește fapta bună cea lucrătoare în viață liniștită, și pe patimile cele roabe – adică mânia și pofta – le iconomisește, și fiecareia la vreme îi dă „**măsură de grâu**”: mâniei adică să-i urască pe cei ce-L urască pe Domnul, și pentru vrăjmașii Lui să se topească [în râvnă]³⁷; iar poftai, să facă purtarea de grijă a trupului cea de nevoie, și pe toată aceea către Dumnezeu să o trimită [să nădărduiască în Dumnezeu]. Așadar, tot cel ce este întru acest fel, „**fericit**” este și va dobândi încă și videnia [vederea dumnezeiască], și „**peste toate**” avuțiile Domnului va fi pus, pe toate cu mintea cea privitoare învrednicindu-se a le vedea și a le cerceta, și nu numai pe acestea ce nu sunt cu adevărat avuții, ci și pe cele ce sunt cu adevărat avuții, adică pe cele veșnice.

12, 45-46: Iar de va zice sluga aceea în inima sa: Stăpânul meu zăbovește să vină, și va începe să bată pe slugi și pe slujnice, și să mănânce, și să bea și să se îmbete, (46) veni-va stăpânul slugii aceleia în ziua în care ea nu se așteaptă și în ceasul în care ea nu știe și o va tăia în două, iar partea ei va pune-o cu cei necredincioși.

(12, 45) Matei 24, 48 / 1 Corinteni 4, 2 (12, 46) Matei 24, 50-51

Amar unora ca acestea „**slugi**”, care după ce au dobândit darul stăpânirii celei duhovnicești, strică iconomia ce este încredințată lor, și „**beau**” și „**se îmbată**”. De vei voi, pe acestea să le înțelegi ori simțitor³⁸, căci se întâmplă aceasta și ispravnicilor celor răi ai bisericilor, care se desfătează în banii săracilor, ori de voiești „**beție**” să înțelegi abaterea minții în dogme și în bani.

Și unii ca aceștia începători [întâistătători] „**bat pe slugi și pe slujnice**”, adică pe cei care sunt în Biserică mai slabi, smintindu-i, „**bat**” cunoștința lor.

³⁷ Sfântul Teofilact nu ne îndeamnă să urâm pe cineva, iar acest lucru este vădit din multe locuri ale *Tâlcuirii* pe care o face Sfințelor Evanghelii (*vezi în acest volum la: 1, 46-50; 6, 17-56; 14, 25-27; 14, 31-35; 15, 25-32*). În tâlcuirea de la *Luca 22, 7-13*, dânsul grăiește: „Răutatea este cea care e vrednică de a fi urâtă, și nu cel care săvârșește răutățile, că acela este vrednic de iertare, pentru că pătimește”. Așadar, suntem îndemnați ca nu pe păcătos să-l urâm, ci pe păcatul și moartea și roadele acestora, deoarece „**vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimicit, este moartea**” (*1 Corinteni 15, 26*). Sau mai scurt a spune: cum poate ajunge cineva la videnie [vederea dumnezeiască], dacă nu-și iubește vrăjmașii și nu se roagă pentru ei?

³⁸ „Simțitor”, adică cu o înțelegere literală, ca niște lucruri care se petrec în chip direct și sunt supuse simțurilor.

Pentru că acela care este slab și mic cu sufletul, văzându-mă pe mine, arhiereul, că îmi petrec rău viața, este „bătut” întru cunoștința lui și smintindu-se primește răni în inimă și mai slab se face.

Iar acestea toate i se întâmplă slugii celei viclene, dintru a zice: „**Stăpânul meu zăbovește să vină**”. Căci dintru lenevire și dintru a nu-și aduce aminte de ceasul morții se împlinesc unele ca acestea. Pentru că dacă am fi socotit că Domnul vine, și că lângă uși este sfârșitul și săvârșirea vieții noastre, mai puțin am fi păcătuit.

Dar vezi și pedeapsa: căci pe acea slugă „**o va tăia în două**”, adică îl va lipsi pe el [pe slujitor] de darul învățaturii. Și pentru ca să nu socotească cineva cum că îi va folosi lui darul spre a nu se munci [căzni] mai cumplit, zice: „Cum îi va folosi lui darul de vreme ce deșertat de acesta se va afla [va fi] atunci?” Căci „**a fi tăiat în două**”, aceasta însemnează, a fi lipsit de dar. Și va fi vădit atunci ticălosul cum că trup este și nu duh. De vreme ce atuncea suntem în Duhul, după cum zice Apostolul, când „**Duhul lui Dumnezeu locuiește întru noi**” (Romani 8, 9). Iar cel ce n-a umblat cu Duhul, ci în trup a fost și s-a aflat lipsit de petrecerea [viețuirea] duhovnicească, cu cei necredincioși este socotit. [Și este socotit astfel] ca unul care împreună cu lumea cea necredincioasă este osândit, fiindcă nimic nu s-a folosit din credința cea ce numai se părea [că o are] – pentru că credința cea adevărată nu a fost întru dânsul. Căci de ar fi fost credință adevărată întru dânsul, „**iconom credincios**” (Luca 12, 42) ar fi fost. Iar acum, fiindcă „**bea și se îmbată**” și le strică pe cele ale stăpânului, nu are credința cea adevărată, care se cere să o aibă cei ce iconomisesc. Așadar, bine [și după adevăr] e socotită partea lui cu a celor necredincioși. Căci lipsit fiind de dar și cu totul deșertat, ciuntit se află și nu întreg.

12, 47-48: Iar sluga aceea care a știut voia stăpânului și nu s-a pregătit³⁹, nici n-a făcut după voia lui, va fi bătută mult. (48) Și cea care n-a știut, dar a făcut lucruri vrednice de bătaie, va fi bătută puțin. Și oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere.

(12, 47) Deuteronom 25, 2 / Amos 3, 2 (12, 48) Levitic 5, 17 / 1 Timotei 1, 13

Aici ne arată nouă Domnul ceva mai mult și mai înfricoșător. Căci zice: „Nu numai de dar va fi golit unul ca acesta și nimic nu-i va folosi lui spre izbăvirea de munci [cazne], ci și pricină de mai mare osândă i se va face lui mărimea dregătoriei. Căci cu cât [mai mult] știind, a greșit, cu atât mai mare muncă [caznă] lui însuși își pricinuieste”.

Încă și prin cele ce urmează mai mult o arată pe aceasta, căci zice: „**oricui i s-a dat mult, mult i se va cere, și cui i s-a încredințat mult, mai mult i se va cere**”. Și prin aceasta însemnează că mai mare va fi osânda ce se cuvine

³⁹ În ediția de la 1805, în loc de „pregătit”, se găsește „gătit”.

celor ce săvârșesc lucru învățătoresc. Deci, învățătorilor și li „se dă” și li „se încredințează”. Li „se dă”, precum ar fi: darul de a face minuni și a tămădui boli, și li „se încredințează” darul cuvântului și al învățaturii. Așadar, la acel grai, adică „se dă”, nu a zis că „mai mult” i se va cere, ci la aceasta, adică „se încredințează” – căci, cu adevărat, darul cuvântului de lucrare are trebuință, iar dascălul este îndatorat cu prisosință la aceasta. Pentru că i se cuvine lui a nu se lenevi, ci a înmulți talantul cuvântului. Deci, graiul acesta: „cui i s-a încredințat mult”, se cuvine să-l înțelegi în loc de „căruia i s-a dat împrumut mult”, căci „încredințare” a numit aici împrumutarea.

Dar, întreabă unii: „Bine, fie așa, că acela care a știut voia stăpânului și nu a împlinit-o este muncit [căznit], dar, cel care nu a știut-o, din ce pricină este dat la munci [cazne]?” Pentru că, putând a o cunoaște și el, nu a voit, ci dintru a sa lenevire s-a făcut pricinuiitor de a nu o cunoaște. Așadar, pentru aceasta i se cade a fi muncit [căznit], pentru că de bunăvoie nu a cunoscut.

Să ne înfricoșăm fraților, pentru că dacă acela care nicidecum nu a știut este „vrednic de bătaii”, ce cuvânt de răspuns îi va izbăvi pe cei care întru cunoștință greșesc, și mai vârtos de vor fi și învățători? Că mai grea este osânda acestora.

12, 49-50: Foc am venit să arunc pe pământ și cât aș vrea să fie acum aprins!⁴⁰ (50) Și cu botez am a Mă boteza, și câtă nerăbdare am până ce se va îndeplini!⁴¹

(12, 49-50) Matei 20, 22-23 / Marcu 10, 38

Prin „foc” se înțelege și propovăduirea, căci cuvântul este „foc” ce mistuiește toată înțelegerea cea materialnică și care e asemenea vreascurilor,

⁴⁰ Pentru aceste cuvinte ale Mântuitorului Hristos, Sfântul Simeon Noul Teolog, ne învață astfel: „Crezând din tot sufletul și căindu-ne cu căldură, zămislim, cum s-a spus, pe Cuvântul lui Dumnezeu în inimile noastre, ca Fecioara, dacă avem sufletele noastre fecioare și curate. Și precum pe aceea, fiindcă era preaneprihănită, nu a topit-o focul Dumnezeirii, așa nici pe noi nu ne topește, dacă avem inimile curate și neprihănite, ci se face în noi rouă din cer și izvor de apă și râu de viață nemuritoare. Că și noi primim la fel focul neîngustat al Dumnezeirii” (*Filocalia românească*, vol. 6, ed. IBMBOR, București, 1977, p. 157). Cuviosul Isaia Pustnicul, în *Cuvântul V* ne grăiește: „În cei ce urmează învățăturile sfinte ale Domnului s-a aflat focul Dumnezeirii Lui. Atunci au aflat ucenicii sabia Duhului și au tăiat cu ea toate voile trupului” (*Filocalia românească*, vol. 12, ed. Harisma, București, 1991, p. 80). Iar Sfântul Grigorie Sinaitul, în *Învățătura pentru liniștire*, tâlcuiește astfel: „(13) Căldura harului este focul Duhului pe care Domnul a venit să-l arunce pe pământ, adică în inimile oamenilor. Și El vrea să se aprindă degrabă în noi ca să ardă păcatul și să curețe sufletul, și să-l aline, și să-l tragă în chip negrăit spre dragostea de Dumnezeu și de oameni” (*Filocalia românească*, vol. 7, ed. Humanitas, București, 1999, p. 171).

⁴¹ În ediția de la 1805, versetele 49-50 sunt următoarele: „Foc am venit să arunc pe pământ și ce voiesc dacă acum s-a aprins? Și cu botez am a Mă boteza și cum Mă strămtorez până ce se va săvârși!”

și dă pierzării idolii, ori din ce materie vor fi aceștia. Dar [prin „foc” este înțeleasă] încă și râvna care se aprinde întru fiecare din noi pentru fapta cea bună. Dar poate și această râvnă, pentru cuvântul lui Dumnezeu făcându-se⁴², nu se deosebește de cea dintâi. Așadar, de acest „foc” voiește Domnul să se aprindă inimile noastre, că se cuvine nouă să avem râvnă aprinsă pentru lucrul cel bun. Pentru că aceasta ce zice: „**Ce voiesc dacă acum s-a aprins**” este în loc de „**cât aș vrea să fie acum aprins**”. Că grăbește Domnul aprinderea acestui „foc”, după cum și Pavel zice: „**cu duhul arzând**”⁴³ (*Romani 12, 11*), și iarăși: „**căci vă râvnesc pe voi cu râvna lui Dumnezeu**” (*2 Corinteni 11, 2*).

Iar „botez” moartea Sa o numește. Căci de vreme ce „focul” acesta în alt chip nu putea a se aprinde, decât numai după moartea Sa – căci de atunci propovăduirea și râvna au crescut – pentru aceasta adaugă și cele pentru moartea Sa, numindu-o pe aceasta „botez”. Și fiindcă foarte o poftea pe aceasta, zice: „**Și cum Mă strâmtorez**”, în loc de „Cât Mă îngrijesc și Mă necăjesc, până ce se va săvârși, pentru că însetez de moartea cea pentru mântuirea tuturor”.

Iar „foc a venit să arunce” Domnul, nu numai peste tot pământul peste care cuvântul și credința s-au întins, ci și peste sufletul fiecăruia, care este pământ aducător de spini și neroditor, dar de cuvântul cel dumnezeiesc ca de foc este ars; și primitor al semințelor celor dumnezeiești se face și roadă duhovnicească aduce. Căci, când nevăzut se atinge de vreun suflet darul cel dumnezeiesc, se pare că se aprinde sufletul de dragostea lui Dumnezeu, cât nu este cu puțință a o spune. Precum și Cleopa, de un foc ca acesta al darului lui Dumnezeu, nevăzut fiind aprins, zicea: „**Au nu era inima noastră arzând întru noi?**”⁴⁴ (*Luca 24, 32*) Cel ce a purtat în inimă o pătimire ca aceasta, va cunoaște ceea ce se zice. Și pătimesc mulți și de multe ori aceasta când se citesc Dumnezeieștile Scripturi ori vieți ale Sfinților Părinți, sau oarecare sfătuiesc și învață. Și se aprind cu sufletele către lucrul cel bun și unii țin până în sfârșit, iar alții îndată se răcesc.

12, 51-53: **Vi se pare că am venit să dau pace pe pământ? Vă spun că nu, ci dezbinare**⁴⁵. (52) **Căci de acum înainte cinci dintr-o casă vor fi dezbinați: trei împotriva a doi și doi împotriva a trei.** (53) **Dezbinați vor**

⁴² Adică aprinzându-se.

⁴³ În ediția *Bibliei* de la 1988, se găsește: „cu duhul fiți fierbinți”.

⁴⁴ În ediția *Bibliei* de la 1988, se găsește: „Oare, nu ardea în noi inima noastră?”

⁴⁵ În ediția de la 1805, în loc de „dezbinare”, se găsește „împărțire”.

fi: tatăl împotriva fiului și fiul împotriva tatălui, mama împotriva fiicei și fiica împotriva mamei, soacra împotriva nurorii sale și nora împotriva soacrei.

(12, 51-53) Miheia 7, 6 / Matei 10, 34-35

Hristos, cu adevărat „**este pacea noastră**” (*Efesenii 2, 14*), însă spune că nu „**am venit să dau pace pe pământ**”, pentru aceea asemenea unei ghicituri este ceea ce grăiește [Domnul]. Așadar, zicem că nu toată pacea este fără de prihană și e bună, ci de multe ori este cu greșală și departe de dragostea cea dumnezeiască ne aruncă. Precum este când ne împăcăm și ne unim cu cineva spre stricarea adevărului. Deci nu a venit Hristos ca să dea acest fel de pace, ci, dimpotrivă, mai vârtos ne voiește pe noi ca să ne învrăjbm unii cu alții pentru lucrul cel bun. Iar aceasta s-a și împlinit în vremea prigonirilor creștinilor, căci întru o casă tatăl elin era învrăjbit cu fiul credincios și maica cu fiica sa, și invers.

Și cum zicând că „**cinci dintr-o casă vor fi dezbinați**”, la numărare a numit șase fețe? Deci zicem că o față de două ori s-a numărat, pentru că fiica și nora aceeași este, care de către maica ei este numită fiică, iar pentru soacră e noră. Deci trei vor fi dezbinați, tatăl și maica și soacra, împotriva a doi, adică fiul și fiica. Pentru că fiica fiind una singură, două numiri primește, și de aceea se pare că sunt două.

Și să-mi înțelegi așa simplu „**tată**” și „**mamă**” și „**soacră**” pe toate cele învechite, iar „**fiu**” și „**fiică**” pe toate cele înnoite. Așadar, Domnul voiește ca poruncile și dogmele Lui cele noi și dumnezeiești să se învrăjbească cu toate năravurile [obiceiurile] și dogmele [învățăturile] noastre cele vechi și păcătoase.

Încă înțelege și așa: „**tată**” este mintea, iar „**fiu**” cuvântul. Deci dezbinare s-a făcut întru o „**casă**”, adică întru un om. Și mai lămurit să zic: s-a luminat mintea lui Dionisie Areopagitul și a primit propovăduirea (*Scrisorile Apostolilor 17, 34*), dar minții sale, care a primit credința fără de îndovădire, i se împotriva cuvântul cel elinesc, ispitindu-se să dovedească că silinduo să urmeze curselor și obiceiurilor celor dialectice. Vezi dezbinare a „**tatălui**” și a „**fiului**”, care se învrăjbesc între dânșii pentru Hristos și propovăduire?

Și „**maică**” dar și „**soacră**” vei numi cugetul, iar „**fiică**” și „**noră**” simțirea. Deci și între acestea stă vrajbă pentru Hristos. Cugetul stă împotriva simțirii, când cugetul se pleacă a cinsti mai mult cele stătătoare [statornice] decât cele nestătătoare [nestatornice], cele nevăzute decât cele văzute, și are spre aceasta multe dovezi ajutătoare. Iar uneori și de la simțire se face război împotriva cugetului, pentru că simțirea prin minuni și prin

semnele cele văzute povățuindu-se spre credință, nu se pleacă gândurilor cugetului, nici dovedirilor celor elinești nu voiește a urma, care silesc pe cei ce iau aminte la dânsule a nu crede că Dumnezeu S-a făcut om sau că Fecioara a născut. Căci de acest fel sunt bârfelile silogismelor și a înțelepciunilor [deșteptăciunilor] elinești care slujesc firii. Însă simțirea, prin minunile cele văzute, este povățuitoare spre cunoștința lui Dumnezeu, mai bună decât toată dovedirea.

Așadar, nu toată pacea și unirea este lucru bun, ci uneori și vrajba și dezbinarea oarecare lucru dumnezeiesc se pare a fi. Nimeni, dar, să nu se împrietenească cu cei răi, ci chiar dacă tatăl, chiar dacă maica, împotrivorii ai Legii lui Hristos de se vor afla, să ne învrăjbim cu dânsii, ca și cu unii care sunt vrăjmași ai adevărului.

12, 54-59: Și zicea multimilor: Când vedeți un nor ridicându-se dinspre apus, îndată ziceți că vine ploaie mare; și așa este. (55) Iar când suflă vântul de la miazăzi, ziceți că va fi arșiță, și așa este. (56) Fățarnicilor! Fața pământului și a cerului știți să o deosebiți⁴⁶, dar vremea aceasta cum de nu o deosebiți? (57) De ce, dar, de la voi înșivă nu judecați ce este drept? (58) Și când mergi cu pârâșul tău la dregător, dă-ți silința să te scapi de el pe cale⁴⁷, ca nu cumva să te târască la judecător, și judecătorul să te dea în mâna temnicerului, iar temnicerul să te arunce în temniță. (59) Zic ție: Nu vei ieși de acolo, până ce nu vei plăti și cel din urmă ban.

(12, 54) Matei 16, 2 (12, 56) Matei 16, 3 / Ioan 4, 35
(12, 58) Pilde 25, 8 / Matei 5, 25 (12, 59) Matei 5, 26

După ce Domnul a vorbit pentru propovăduire și a numit-o „**foc**” și „**sabie**”⁴⁸, fiindcă cei care auzeau, poate, s-ar fi turburat, neînțelegând ceea ce se grăiește, zice: „După cum preschimbările văzduhului din oarecare semne le pricepeți, așa se cuvenea ca și Venirea Mea să o cunoașteți din cele ce se zic și din cele ce se fac de către Mine. Pentru că tocmai cuvintele Mele Mă arată că Mă împotrivesc vouă, și asemenea sunt și lucrurile Mele. Căci voi sunteți vameși și răpitori (*Luca 18, 11*), iar Eu nu am unde să-Mi plec capul (*Matei 8, 20*). Deci, precum de la nor semuiți [cunoașteți] venirea ploii, și de la vântul de miazăzi sosirea arșiței, tot asemenea vi se cuvenea vouă a cerceta și a semui [cunoaște] și vremea Venirii Mele. Pentru că nu

⁴⁶ În ediția de la 1805, în versetul 56 în loc de „deosebiți”, se găsește „cercați”.

⁴⁷ În ediția de la 1805, în loc de „pe cale dă-ți silința”, se găsește „pe cale dă lucrare”.

⁴⁸ „Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa. Și dușmanii omului (vor fi) casnicii lui” (*Matei 10, 34-36*).

am venit să dau pace, ci ploaie și turburare, căci «**nor**» sunt și Eu și de la «**apus**» vin, adică de la firea cea omenească care mai înainte era jos și avea multă înnegurare de la păcat. Ci și «**foc**» am venit să arunc, și «**arșiță**» să fac, că «**vânt**» călduros de la «**miazăzi**» sunt, și frigului celui de la miazănoapte potrivnic. Fiindcă și de la Betleem M-am arătat, care spre «**miazăzi**» se află”.

După ce a zis acestea îi învață pe dânșii și care este pacea vrednică de cinste. Căci, după ce a arătat care este despărțirea cea vrednică de laudă, arată și care e pacea fără de prihană. Și zice: „Când pârâșul te va trage la judecată, pe cale te sârguiește, te silește” – căci acel cuvânt ce zice, „**dă lucrare**”, aceasta însemnează, adică tot timpul sârguiește-te ca să te izbăvești de el.

Încă și în alt chip se înțelege „**dă lucrare**”, adică deși nu ai nimic, te împrumută și „**dă lucrare**”, adică dă dobândă ca să te izbăvești de el, nu cumva să te tragă la judecător și judecătorul te va da temnicerului și acela te va pune în temniță, până când vei plăti și bănișorul cel mai de pe urmă. Iar acestea ce le zice Domnul le grăiește astfel pentru a-i înfricoșa pe cei mai învârtoșați și spre a-i pleca pe ei spre împăcare, știind că pe cei mai trapești frica pedepsirii și a muncilor îi înfrânează.

Încă se înțeleg acestea și pentru diavolul, căci pârâș al nostru este acesta. Deci, „**pe cale**”, adică în viața aceasta fiind noi, să ne sârguim să facem o faptă bună, să ne izbăvim de el și nici o împărțășire să nu avem cu dânșul, ca nu cumva la Judecata ceea ce va să fie să ne dea pe noi la judecătorului, și Judecătorul ne dă temnicerului, adică oarecărei puteri să țerești muncitoare [căznitoare]. Și din această vreme a hotărârii ne nepsește pe noi, până când și pentru cele mai mici greșeli vom lua chinuri și măsura muncilor [caznelor] vom plini. Iar măsura muncii [caznei] nu nicodată nu se plinește; așadar, pururea vom fi munciți – că atâta ne vom plăti în temniță, până când vom plăti și „**cel din urmă**” bănișor, iar pe acesta nicodată nu-l vom plăti și de aici arătat este cum că veșnică va fi munca [cazna].

CAPITOLUL 13

Pilda galileienilor. O femeie vindecată în ziua sâmbetei.

Pilde și cuvinte despre Împărăția lui Dumnezeu.

Ierusalimul și jalea-i viitoare¹

13, 1-5: **Și erau de față în acel timp unii² care-I vesteau despre galileienii al căror sânge Pilat l-a amestecat cu jertfele lor. (2) Și El, răspunzând, le-a zis: Credeți, oare, că acești galileieni au fost ei mai păcătoși decât toți galileienii, fiindcă au suferit acestea? (3) Nu! zic vouă; dar dacă nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel. (4) Sau acei optsprezece inși, peste care s-a surpat turnul în Siloam și i-a ucis, gândiți, oare, că ei au fost mai păcătoși³ decât toți oamenii care locuiau în Ierusalim? (5) Nu! zic vouă; dar de nu vă veți pocăi toți veți pieri la fel.**

Iuda Galileianul – de care însuși Evanghelistul Luca pomenește în *Faptele Apostolilor* (5, 37) –, ca unul care era cunoscător al Legii, i-a plecat și pe mulți alții dintre galileieni de au urmat dogmei [învățăturii] sale. Și dogmatiseau [învățau] cum că nici unuia din oameni, nici măcar cu gura să nu sufere cineva a i se spune „Domn”, nici pentru vreo cinste și dragoste prietenească, și nici însuși împăratului [Cezarului]. Drept aceea, mulți dintr-înșii, pentru că nu-l numeau „Domn” pe Cezarul, cumplit erau pedepsiți. Încă mai învățau [acești galileieni] cum că nu se cuvine a aduce alte jertfe, afară de cele rânduite de Moise, pentru aceasta și opreau jertfele care se săvârșeau pentru Cezarul și pentru neamul romanilor. Dintru această pricină mâniindu-se Pilat, a poruncit ca galileienii aceștia să fie tăiați chiar lângă jertfele împotriva cărora ei se împotriveau a fi săvârșite pentru neamul romanilor, ca astfel, sângele lor să se amestece cu sângele jertfelor. Așadar, unii au spus aceasta Mântuitorului, ca și cum [cele petrecute] s-au săvârșit pentru bunacinstire, voind ca să cunoască ceea ce-I era plăcut Lui pentru

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru galileieni și pentru cei din Siloam. Pentru smochinul cel ce nu făcea roadă. Pentru ceea ce avea duhul neputinței. Pentru grăunțul de muștar pildă și pentru aluat. Pentru cel ce a întrebat de sunt puțini cei ce se mântuiesc. Pentru ușa cea strâmtă și pentru cei ce vor bate la ușă și nu le vor deschide. Pentru cei ce au spus lui Iisus de Irod”.

² În ediția de la 1805, în loc de „și erau de față în acel timp unii”, se găsește „întru acea vreme au venit oarecarii”.

³ În ediția de la 1805, în loc de „mai păcătoși”, se găsește „mai greșiți”.

acestea. Pentru că unii socoteau că prea cu dreptate au pățimit ei, ca niște păcătoși, fiindcă au scornit turburare și pe Pilat l-au întărâtat spre a-i urî pe iudei. Căci împotrivirea aceloră întru a nu fi numit Cezarul „Domn”, nu era străină [neîmpărțită] de vreunul din neamul iudeilor. Așadar, Mântuitorul nu tăgăduiește că aceia [care au fost uciși] sunt păcătoși, însă spune că: „Nu au pățimit ei unele ca acestea ca unii care au fost mai păcătoși decât ceilalți ce nu au pățimit [astfel]. Căci, dacă și voi nu vă veți pocăi, părăsindu-vă [lepădând obiceiul] de a face turburări și de a aprinde vrajbe între voi, și nu vă veți sârgui a cinsti pe Dumnezeu cu lucrurile, mai rele veți pătimi. Căci nu se cuvine cu pricină de bună-cinstire să vă agonisiți slavă, și spre gâlcevile cele ce se fac între voi să vă plecați”.

Iar „turnul” cel ce a căzut în Siloam, semn era al celor ce aveau să se întâmple mai pe urmă norodului, că prin acei puțini ce atuncea s-au omorât, celor mulți a arătat cum că și ei cele mai rele vor pătimi. Căci „turnul” este mai înainte închipuire a toată cetatea, iar „cei optsprezece” a tot neamul. Deci, căzând cetatea [Ierusalimului] din pricina lui Tit, tot neamul împreună a pierit, fiindcă întru necredință a rămas.

Acestea să ne fie nouă învățătură spre toate cele ce ni se întâmplă în fiecare zi. Iar dacă unii cad, iar noi fără de ispită rămânem, din această pricină nu cumva întru cea mai covârșitoare nepurtare de grijă să rămânem, ca și cum ca niște drepti am rămas fără de ispită, ci, dimpotrivă, mai vârtos să ne învățăm cum că pentru aceasta se muncesc [zdrobesc] aceia, ca noi să ne facem mai buni. Iar de nu, mai rele vom pătimi.

13, 6-9: Și le-a spus pilda aceasta: Cineva avea un smochin, sădit în via sa și a venit să caute rod în el, dar n-a găsit. (7) Și a zis către vier: Iată, trei ani sunt de când vin și caut rod în smochinul acesta și nu gălesc. Taie-l; de ce să ocupe locul în zadar?⁴(8) Iar el, răspunzând, a zis: Doamne, lasă-l și anul acesta, până ce îl voi săpa împrejur și voi pune gunoi. (9) Poate va face rod în viitor; iar de nu, îl vei tăia.

(13, 6) Isaia 5, 2 / Ieremia 8, 13 / Matei 21, 19 / Marcu 11, 13-14 (13, 7) Matei 21, 19

Cu bună urmare aduce [Domnul] și pilda aceasta, că de vreme ce a zis că: „de nu vă veți pocăi [toți] veți pieri”, cu cuviință adaugă și pilda aceasta. „Smochin” este, așadar, neamul iudeilor, care numai frunze amare face, iar roadă nu dă. Și în „via” lui Dumnezeu sta [se afla], adică întru petrecerea [viețuirea] cea iudaicească. „Stăpânul casei”⁵, adică Hristos,

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „de ce să ocupe locul în zadar”, se găsește „pentru ce și pământul împresoară în zadar”.

⁵ Vezi tâlcuirea de la Luca 12, 35-48.

viind și căutând întru el roadă a credinței și a lucrării celei bune, nu a aflat. Și în „**trei ani**” a venit: prin Moise (*Ieșire cap. 19-20*), prin Prooroci (*3 Ezdra 1, 53*), iar a treia oară Însuși El (*Ioan 1, 14*). Însă pe urmă, pentru că nu s-au pocăit, i-a tăiat de la dragostea lui Dumnezeu, căci nu se mai numesc neam al Domnului și popor sfânt. Iar în locul lor au fost aduse neamurile, cele care pot aduce roadă.

Încă poate a se înțelege „**smochin**” și toată firea omenească, „**stăpân al casei**” Dumnezeu și Tatăl, iar „**vierul**” [este] Fiul lui Dumnezeu. Și fiindcă a venit ca să lucreze cu osârdie și să curățească „**via**” noastră, nu lasă Hristos ca să fie tăiat smochinul acesta ca un neroditor, unele ca acestea grăind: „Lasă-l pe el și întru acest an, căci chiar dacă prin Lege și prin Prooroci nu s-au făcut mai buni și roadă de pocăință nu au dat, însă și Eu îi voi uda pe ei cu ale Mele dogme și învățături, și de vor face roadă de supunere bine, iar de nu, îi vei tăia în anul viitor, tăindu-i [retezându-i] pe dânșii din partea dreptilor”.

Și de „**trei**” ori cercând roadă de la firea noastră, nu a dat: o dată, atunci când, în Rai am călcat porunca (*Facere cap. 3*), a doua oară, când în Lege au făcut vițel (*Ieșire cap. 32*) „**și au schimbat slava lui Dumnezeu întru asemănare de vițel ce mănâncă iarbă**” (*Psalms 105, 20*), iar a treia oară, când de Domnul și Mântuitorul s-au lepădat, zicând: „**Nu avem împărat, decât pe Cezarul**” (*Ioan 19, 15*).

Încă și fiecare dintre noi „**smochin**” este în „**via**” lui Dumnezeu, adică în Biserică, ori simplu să zic: în lumea aceasta sădit. Deci, vine Dumnezeu, căutând „**roadă**”; și de te va afla pe tine „**neroditor**”, poruncește ca să fii tăiat din viața aceasta, iar „**vierul**” se roagă ca să-I fie milă. Și cine este „**vierul**”? Ori Îngerul păzitor al fiecăruia, ori omul însuși, căci fiecare lui însuși își este „**vier**”. Deci, de multe ori în boli de moarte, sau în alte primejdii căzând, zicem: „O, Doamne, [mai îngăduie-ne] și întru acest an și ne vom pocăi”. Pentru că aceasta înseamnă „**voi săpa și voi pune împrejur gunoi**”, adică sufletul se „**sapă**” când țarina grijilor vieții acesteia o scutură, și se ușurează. Iar „**gunoi**” împrejurul lui se pune, fierbințeala petrecerii [viețuirii] celei mai necinstite și de toți călcată [în picioare]. Căci, atunci când cineva din slavă, în viață neslăvită pe sine se aruncă pentru mântuirea sufletului, se zice că „**a pus gunoi**” împrejurul sufletului, ca să aducă „**roadă**”. Deci, de vom face „**roadă**” bine, iar de nu, nu ne mai îngăduie Domnul pe noi în „**via**” Sa, ci ne „**taie**” din lumea aceasta, ca locul să nu-l „**împresurăm în zadar**”. Căci atunci când vede oarecine că păcătosul trăiește mulți ani, se vatămă și mai rău se face. Și întru acest fel este starea păcătosului, încât nu numai el însuși nu aduce „**roadă**”, ci și pe

altul, care putea aduce „roadă”, îl împiedică. Iar de se va „tăia” din viața aceasta, poate cei ce l-au văzut pe el tăiat, venindu-și în simțiri, se vor schimba și vor aduce „roadă”.

Și în „trei ani” se zice că vine „Stăpânul casei” la „smochin”, poate adică și pentru că trei sunt legile ce s-au dat nouă, prin care vine către noi Domnul. Iar acestea sunt: cea firească, cea a Legii și cea duhovnicească. Căci se cuvenea nouă dintru legea cea firească să ne învățăm și să aducem „roadă”, căci firea singură pe sineși se învață ceea ce se cuvinea. Iar după ce [Domnul] a aflat în noi a fi netrebnică legea cea firească, ne-a dat-o pe cea a lui Moise, ajutătoare a celei firești. Iar după ce și aceasta, pentru lenevirea noastră, împreună netrebnică s-a aflat, o dă Domnul pe cea duhovnicească. Deci când acestea „trei” nu fac mai bun sufletul cuiva și nici dintru viața cea îndelungată și nici dintru iubirea de oameni [a lui Dumnezeu] nu se face mai bun, atunci în anul „viitor” nu se mai lasă; căci nu de multe ori Se amăgește Dumnezeu de prelungiri⁶.

Dar nu cumva prin „trei ani” putem să le înțelegem pe cele trei stări ale vârstelor? Pe cea copilărească, adică a tinerilor – vârstă care se socotește până la optsprezece ani –, pe cea bărbătească, iar a treia pe a celor ce acum au început a încărungi. Deci atunci când la al „treilea” an, adică la bătrânețe, nu vom da „roadă”, ci încă vom mai fi lăsați a trăi ca să punem împrejur „gunoi” – primind viața cea necinstită pentru Hristos –, dar apoi și așa ne vom arăta mincinoși, nu ne va cruța pe noi Domnul, ci ne va „tăia”, ca să nu mai împresurăm pământul „în zadar”, vătămându-i și pe alții. Această tâlcuire mi se pare mie a fi mai potrivită la țelul și pricina ce stă înaintea [ce avem de față].

13, 10-17: Și învăța Iisus într-una din sinagogi sâmbăta. (11) Și iată o femeie care avea de optsprezece ani un duh de neputință și care era gârbovă, de nu putea să se ridice în sus nicidecum; (12) iar Iisus, văzând-o, a chemat-o și i-a zis: Femeie, ești dezlegată de neputința ta. (13) Și Și-a pus mâinile asupra ei, și ea îndată s-a îndreptat și slăvea pe Dumnezeu. (14) Iar mai-marele sinagogii, mâniindu-se că Iisus a vindecat-o sâmbăta, răspunzând, zicea mulțimii: Șase zile sunt în care trebuie să se lucreze; venind deci într-acestea, vindecați-vă, dar nu în ziua sâmbetei! (15) Iar Domnul i-a răspuns și a zis: Fățarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă,

⁶ Dumnezeu este multmilostiv și îndelung-răbdător și Se lasă „amăgit” de către noi – Se prelungeste viața pământească, dintru marea Sa iubire de oameni. Însă nu Se lasă „amăgit de multe ori” tot din dragoste pentru om, deoarece se pare că noi am amâna la nesfârșit împlinirea făgăduinței de a pune început.

oare, sâmbăta boul său, sau asinul de la iesle, și nu-l aduce să-l adape? (16) Dar aceasta, fiică al lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani, nu se cuvenea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei? (17) Și zicând El acestea, s-au rușinat toți cei ce erau împotriva Lui⁷, și toată mulțimea se bucura de faptele strălucite săvârșite de El.

(13, 13) Marcu 16, 18 (13, 14) Ieșire 20, 9 / Deuteronom 5, 13 / Matei 12, 10 / Marcu 3, 2 / Luca 6, 7; 14, 3 / Ioan 5, 10 (13, 15) Luca 14, 5

Din ispită diavolească s-a întâmplat patima aceasta femeii, după cum și Domnul zice: „pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani”. Căci, poate pentru oarecare greșeli, fiind părăsită de Dumnezeu, o muncea [căznea] satana, căci pricinuitor este trupurilor oamenilor de toate greutățile, când de Sus, de la Dumnezeu, se va slobozi. Pentru că dintru început acesta ni s-a făcut nouă pricinuitor de a cădea dintru nesticăciunea întru care am fost zidiți, și a ne lega cu trup bolnăvicios și primitor de patimi, că prin îmbrăcămintea cea „de piele”, aceasta o înțelegem cu adevărat (*Facere 3, 21*).

Însă Domnul, cu glas dumnezeiesc și plin de stăpânire, gonește boala femeii acesteia. Încă pune și mâinile pe dânsa, ca să cunoaștem cum că sfântul Său trup a purtat puterea și lucrarea lui Dumnezeu Cuvântul. Căci Însuși al Lui era [trupul] și nu al altuia oarecărui [om], afară de El fiind deosebi, despărțit de El în ipostas, precum i se pare lui Nestorie celui rău credincios.

Așadar, bunătatea Domnului este întru acest fel, și așa a miluit zidirea Sa. Iar satana, cel care dintâi o legase pe femeie, părându-i rău de dezlegarea ei, ca unul care voia ca ea mai mult să pătimească rău, îl leagă acum pe mai-marele sinagogii cu zavistia, și prin gura lui prihănește minunea. Așa, cu adevărat, în tot locul se pune asupra peste cele bune. Deci, se mânie [mai-marele sinagogii] pentru că sâmbătă s-a făcut tămăduirea. Iar Domnul, cu pilda frumoasă a dobitoacelor celor necuvântătoare îl muștră. Drept aceea, de niște cuvinte ca acestea, nu numai el, ci și toți ceilalți care „stăteau” împotriva lui Iisus „se rușinau”. Căci foarte nebunesc lucru era a opri să fie tămăduit un om sâmbăta, aducând pricină nelucrarea cea ce era rânduită de Lege pentru ziua sâmbetei.

Așadar, cei care „stăteau” împotriva Lui, de cuvintele Sale „se rușinau”, iar noroadele de lucruri „se bucurau”. Pentru că aceia de lucruri nu se bucurau, ci se topeau (de zavistie), când făcea Hristos minuni, iar noroadele, ca unii care se foloseau din semne [minuni], „se bucurau”, tămăduiri dobândind.

⁷ În ediția de la 1805, în loc de „cei ce erau împotriva Lui”, se găsește „cei ce stau împotriva Lui”.

Dar aceste minuni să le înțelegi și pentru omul cel lăuntric. Căci „se gârbovește” sufletul, când numai la grijile cele pământești se pleacă și nimic ceresc sau dumnezeiesc nu năzuiește. Drept aceea și se zice că de „**optsprezece ani**” bolește, căci atunci când cineva spre păzirea poruncilor Legii celei dumnezeiești – care sunt zece – și spre nădejdea veacului al optulea este neputincios, se zice că de „**optsprezece ani**” este „gârbov”. Au nu cel care este pironit și aplecat la cele pământești și pururea păcătuiește, poruncile le leapădă și veacul ce va să fie nu-l primește? Dar Domnul „sâmbăta” și în „adunare” îl vindecă pe un suflet ca acesta, căci atunci când va aduna cineva întru sine gândurile mărturisirii (pentru că „Iuda” înseamnă „mărturisire”), și „sâmbăta” va avea – adică încetare de la cele rele –, atunci îl vindecă pe dânsul Iisus, nu numai cu cuvântul zicând: „Ești dezlegat de neputința ta”, ci și mâinile punându-și-le deasupra. Căci ni se cuvine nouă să primim și ajutorul mâinilor celor dumnezeiești spre săvârșirea lucrurilor faptei celei bune, și nu numai prin cuvânt și învățătură tămăduirea luându-o [dobândind-o], să ni se pară că ne este de ajuns.

13, 18-22: Deci zicea: **Cu ce este asemenea Împărăția lui Dumnezeu și cu ce o voi asemăna?** (19) **Asemenea este grăuntelui de muștar pe care, luându-l, un om l-a aruncat în grădina sa, și a crescut și s-a făcut copac⁸, iar păsările cerului s-au sălășluit în ramurile lui.** (20) **Și iarăși a zis: Cu ce voi asemăna Împărăția lui Dumnezeu?** (21) **Asemenea este aluatului pe care, luându-l, femeia l-a ascuns în trei măsuri de făină, până ce s-a dospit totul.** (22) **Și mergea El prin cetăți și prin sate, învățând și călătorind spre Ierusalim⁹.**

(13, 18-19) Matei 13, 31-32 / Marcu 4, 30-31 (13, 20-22) Matei 9, 35; 13, 33-35 / Marcu 6, 6

Cu „grăuntele de muștar” seamănă Împărăția lui Dumnezeu; iar Împărăția lui Dumnezeu este cuvântul și propovăduirea, căci prin propovăduire a împărățit peste sufletele oamenilor. Deci, precum muștarul se pare că este mic, dar are multă putere, așa și cuvântul Evangheliei este defăimat de cei mulți și li se pare că este „nebunie” (*Faptele Apostolilor* 26, 24; *1 Corinteni* 1, 23). Dar, luându-l pe dânsul omul, și aruncându-l „în grădina sa”, adică în sufletul său, se face „copac mare”, încât și „ramuri” se află la dânsul. Iar „păsările cerului”, adică oamenii cei ce voiesc a zbura la înălțime, se sălășluiesc în „ramurile” acestea, pentru că aceia care sunt mai sus decât cele pământești, în „ramurile” propovăduirii, adică în

⁸ În ediția de la 1805, în loc de „s-a făcut copac”, se găsește „s-a făcut copacul mare”.

⁹ În ediția de la 1805, în loc de „călătorind spre Ierusalim”, se găsește „cale făcând spre Ierusalim”.

înțelepciunile cele întinse [cuprinzătoare] se odihnesc. Ca și cum aş zice că „**grăunte**” a luat Pavel, pe învăătura cea puțină a Ananiei (*Faptele Apostolilor 9, 17*), dar sădind acest „**grăunte**” în „**grădina sa**” cea cu pământ gras, „**ramuri**” a făcut, le zic adică pe cele multe și frumoase învățături și trimiteri, întru care se sălășluiau nu numai cei de atunci care erau înalți și înțelepți la minte și la înțelepciune¹⁰ – precum erau corintenii, Dionisie, Ierotei și alții mulți, precum și cei de pe urmă, în fiecare dintre vremi.

Se poate „**grăunte de muștar**” să fie înțeleș și Însuși Domnul, om de rând fiind după ceea ce se vedea, căci fecior de teslar era și foarte sărac (*Matei 13, 55*). Dar căzând El în inima [mijlocul] pământului când a murit și „**în grădină**” îngropându-Se (*Ioan 19, 41*), „**ramuri**” frumoase pe Apostoli i-a făcut, întru care se odihnesc toți cei care mai înainte erau purtați de tot duhul înșelăciunii, precum erau cei din neamuri. Căci aceștia cu „**păsările**” se asemănau pentru mintea care lesne li se rătăcea și se amăgea și era plină de toată ușurătatea. Că așa sunt toți cei ce se rătăcesc, asemenea cu „**păsările cerului**”, adică ale văzduhului.

Iarăși este asemănat dumnezeiescul cuvânt cu „**aluatul**” pe care, luându-l „**femeia**”, adică firea omenească, l-a ascuns în „**trei măsuri de făină**”, adică în trup, în suflet și în duh, ca să se sfințească acestea, după cum zice fericitul Pavel (*1 Tesaloniceni 5, 23*), și să se facă o „**frământătură**” prin împărtășirea cea cu Sfântul Duh (*Romani 11, 16; 1 Corinteni 5, 7*).

Însă poți a-l înțelege „**femeie**” pe suflet, iar „**trei măsuri**” pe cele trei părți ale lui: cea cuvântătoare, cea mânioasă și cea pofitoare. Deci, dacă cineva întru aceste trei părți va ascunde cuvântul lui Dumnezeu, le va face pe acestea cu totul duhovnicești, încât nici partea cea cuvântătoare să nu greșească în dogme, nici mânia și pofta fără de socoteală să nu se pornească, ci să se dospească și să se facă asemenea cuvântului lui Dumnezeu.

„**Și mergea El prin cetăți și prin sate, învățând**”. Pentru că nu intra Domnul numai în cele mai mici, precum sunt satele, iar pe orașe le defăima – lucru care îl fac cei ce voiesc a-i amăgi pe cei mai de rând –, nici în orașe nu intra ca un iubitor de slavă și ca un pofitor de arătare cu îngâmfare, defăimând [satele] cele mai mici, ci ca un Stăpân de obște, iar mai vârtos ca un Părinte, de toți purtând grijă, pretutindeni înconjura [străbătea].

Oare umbla Domnul prin cetățile cele dinafară, întru care nu erau atâția învățători de Lege, iar de Ierusalim fugea, ca și cum s-ar fi temut de muștrările cele de la învățătorii de Lege, sau bănuia moartea la care aceștia

¹⁰ „Înțelepciunea înțeleaptă” e aceea care se face primitoare a propovăduirii Evangheliei.

voiau să-L supună? Nu este cu putință a se zice aceasta, pentru că Domnul „călătorea spre Ierusalim”, căci unde sunt mai mulți cei bolnavi, acolo cu prisosință să se sârguiască să meargă și doctorul.

13, 23-30: **Și I-a zis cineva: Doamne, puțini sunt, oare, cei ce se mântuiesc? Iar El le-a zis: (24) Siliți-vă să intrați prin poarta cea strâmtă, că mulți, zic vouă, vor căuta să intre și nu vor putea. (25) După ce se va scula stăpânul casei și va încuia ușa și veți începe să stați afară și să bateți la ușă, zicând: Doamne, deschide-ne! – și el, răspunzând, vă va zice: Nu vă știu de unde sunteți. (26) Atunci voi veți începe să ziceți: Am mâncat înaintea ta și am băut și în piețele¹¹ noastre ai învățat. (27) Și el vă va zice: Vă spun: Nu știu de unde sunteți. Depărtați-vă de la Mine toți lucrătorii nedreptății. (28) Acolo¹² va fi plângerea și scrâșnirea dinților, când veți vedea pe Avraam și pe Isaac și pe Iacov și pe toți Proorocii în Împărăția lui Dumnezeu, iar pe voi aruncați afară¹³. (29) Și vor veni alții de la răsărit și de la apus, de la miazănoapte și de la miazăzi și vor șede la masă în Împărăția lui Dumnezeu. (30) Și iată, sunt unii de pe urmă care vor fi întâi, și sunt alții întâi care vor fi pe urmă¹⁴.**

(13, 23-24) Sirah 4, 24 / Matei 7, 13-14 / Ioan 7, 34; 8, 21; 13, 33 / Faptele Apostolilor 14, 22
 (13, 25) Isaia 55, 6 / Matei 7, 23; 25, 10-12 / Luca 6, 46 (13, 27) Psalm 5, 4-6; 6, 9 / Matei 7, 23; 25, 41 /
 Luca 13, 25 / 1 Corinteni 8, 3 / 2 Timotei 2, 19 (13, 28) Matei 8, 11-12; 13, 42; 24, 51
 (13, 29) Facere 28, 14 / Isaia 2, 3; 49, 6; 60, 3 / Maleahi 1, 11 / Marcu 8, 11
 (13, 30) Matei 19, 30; 20, 16 / Marcu 10, 31 / Faptele Apostolilor 10, 45; 28, 28

„**Puțini sunt cei ce se mântuiesc**”, pentru că „**ușa strâmtă**” nu este cu putință a primi pe mulți. Deci, „**stăpânul casei**” este Domnul, și cheamă dimpreună pe toți oamenii la ospăț și la desfătarea bunătăților celor neîmpușinate. Câți, dar, sunt osârduitori, până la ceasul prânzului se sârguiesc a intra, iar câți sunt mai trândavi, și după ceasul prânzului vin, se închid afară. Și care este „ceasul prânzului”? Arătat este că viața aceasta de acum, că această vreme este cu adevărat bună pentru gătirea cea duhovnicească, ca să ne ospătam. Deci, după ce „**se va scula stăpânul casei**” – adică se va scula la judecată – și „**va încuia ușa**” – calea faptei celei bune zic, [pe] care după

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „**piețe**”, se găsește „**ulițe**”.

¹² [1805] Acest cuvânt „**acolo**” este în loc de „**atuncea**”.

¹³ În ediția de la 1805, în loc de „**aruncați afară**”, se găsește „**scoși afară**”.

¹⁴ În ediția de la 1805 versetul 30 este: „**Și iată, cei de pe urmă vor fi întâi, și cei dintâi vor fi pe urmă**”, cu această notă: [1805] Credincioșii cei care au crezut dintre păgâni, care acum se par a fi „**cei de pe urmă**” care au cunoscut pe Fiul, vor fi atuncea „**cei dintâi**” pentru credința lor cea curată. Iar iudeii cei necredincioși care se păreau a fi „**cei dintâi**”, fiindcă ei mai înainte au cunoscut pe Dumnezeu – că zice „**Fiul Meu cel întâi născut** Israel” – vor fi atuncea „**cei mai de pe urmă**”, pentru necredința lor (după Zigaben).

sfârșitul vieții de aici nu se mai poate călători, căci în viață fiind noi se călătorește [pe] calea faptei celei bune – cei ce mai cu lenevire au viețuit aici, încep „să bată la ușă”. Căci atunci, prin pocăința cea fără de folos, caută calea faptei bune cu cuvinte goale, ca și cu oarecare bateri și lovituri repetate chemându-o pe aceasta, [însă] lipsindu-le lucrurile. Iar „stăpânul casei”, cu dreptate de aci înainte închizându-i afară, se preface cum că nici nu îi știe „de unde sunt”, și cu cuviință este aceasta, pentru că aceștia sunt de la diavolul, iar Domnul pe cei ce sunt ai Lui îi știe (*Numeri 16, 5*).

Iar aceasta ce zice: „**am mâncat înaintea ta și am băut și în piețele noastre ai învățat**”, se zice și așa simplu [de-a dreptul] către cei din Israil, căci dintru aceștia S-a născut Hristos după trup și cu aceștia dimpreună mânca și dimpreună bea.

Dar se poate și mai înalt a se înțelege aceasta ce zice: „**am mâncat înaintea ta și am băut**”, căci slujba Legii săvârșind și jertfele cele sângeroase lui Dumnezeu aducându-le, mâncau și se veseleau, ascultau încă și dumnezeieștile cărți în sinagogi. Pentru că, întru adevăr, Domnul și prin Prooroci îi învăța, căci nu pe ale lor proorocii ei le puneau înainte [în slujbele sinagogii], ci pe ale lui Dumnezeu le grăiau, pentru aceasta și ziceau: „**Acestea grăiește Domnul**”. Așadar, nu a fost îndeajuns spre îndreptarea iudeilor slujba cea prin sânghiuri [jertfe sângeroase], neprimind ei credința care îl face drept pe cel necredincios.

Încă și celor ce sunt ca și mine creștini, dar lenevoși cu viața, li se vor potrivi acestea. Au nu și noi mâncăm Dumnezeiescul Trup? Și nu bem Sângele lui Dumnezeu înaintea Sa, în fiecare zi la masa cea de taină apropiindu-ne?

Și învață Domnul în „**ulițe**” [„**piețe**”], adică în sufletele cele late ale noastre. Dar nu este nici un folos, dacă numai ascultători ai dumnezeieștii Legi ne facem, iar nu și lucrători, ci mai vârtos dimpotrivă, spre pricină de mai mari munci [cazne] ni se face nouă această ascultare, precum și împărțășirea dumnezeieștilor sfințenii [ni se face] spre osândă. Și ia aminte că aceia sunt lepădați, întru ale căroră „**ulițe**” [„**piețe**”] învață Domnul, că dacă Îl vom avea pe Dânsul învățând nu în „**ulițe**” [„**piețe**”], adică nu în largi, ci în strâmte și înguste și zdrobite inimi, nu vom fi lepădați.

Iar aceea ce zice: „**Acolo va fi plângerea [și scrâșnirea dinților], când veți vedea pe Avraam și pe Isaac și pe Iacov**”, se potrivește și israelitenilor, către care se grăiau acestea, dar încă și celorlalți necredincioși care se vor afla de-a lungul vremurilor. Pentru că iudeii de acestea mai vârtos se mâhneau, când auzeau că alții, adică cei din păgâni, se vor odihni cu Avraam și cu Patriarhii, iar ei vor fi „**scoși afară**”. Însă ni se potrivește și nouă celor ce nu facem cele ce se cuvin și sunt următoare credinței. Pentru

că și noi în Legea lui Hristos lăudându-ne, apoi prin călcarea ei lepădându-o pe dânsa, ne părem a fi „cei dintâi”, ca unii care ne-am învățat cuvântul încă din scutece și pe Hristos L-am purtat. Dar vom fi „cei de pe urmă”, poate mai mult fiind cinstiți păgânii, care au crezut la sfârșitul vieții și după plăcerea lui Dumnezeu puțină vreme a vieții lor au petrecut-o.

13, 31-33: **În ceasul acela**¹⁵ au venit la El unii din farisei, zicându-I: **Leși și du-Te de aici, că Irod vrea să Teucidă.** (32) **Și El le-a zis: Mergând, spuneți vulpii acesteia: Iată, alung demoni și fac vindecări, astăzi și mâine, iar a treia zi voi sfârși.** (33) **Însă și astăzi și mâine și în ziua următoare**¹⁶ **merg, fiindcă nu este cu putință să piară Prooroc afară de Ierusalim.**

(13, 32) Cântarea Cântărilor 2, 15

De zavistie topindu-se blestemații farisei, se ispitesc să-L sperie pe Domnul, și cu Irod Îl înfricoșează pe El. Căci nu voiau ei să-L vadă pe Domnul făcând minuni, ca nu prin mulțimea minunilor să tragă [spre El] noroadele, și cu puterea cuvântului învățându-le, să le întoarcă către Sine. Deci, îl aduc înaintea pe Irod, și se prefac că au purtare de grijă de Mântuitorul. Iar El, știind inimile acestora, blând și acoperit [tăinuit] – după cum este obiceiul Său – le răspunde lor și zice: „**Spuneți vulpii acesteia**”. Și se pare că ar numi „vulpe” pe Irod, dar dacă cineva cu de-amănuntul va lua aminte, va pricepe că cu prisosință îi însemnează aici pe farisei. Pentru că Domnul nu a zis „vulpii aceleia”, ci „vulpii acesteia”, oarecare cuvânt de mijloc¹⁷ uneltindu-și cu înțelepciune. Căci prin a numi numai o singură „vulpe”, le-a dat lor să-l înțeleagă pe Irod, iar prin a zice cu arătare „acesteia”, pe însăși viclenii aceia i-a însemnat [arătat], căci cu adevărat vicleșugul și năravul cel rău al vulpii îl aveau fariseii. Și vezi, cum împotriva răutății lor le răspunde lor. Căci de vreme ce aceia pentru vindecări zavistuindu-L, aduc înaintea Lui frica cea de Irod, El, ceea ce știa că îi mâhnește pe dânșii, aceasta grăiește: „**Iată, alung demoni și fac vindecări**”. Căci precum s-a zis mai sus, pentru aceasta Îl goneau [alungau] pe Dânsul, ca nu pe arătarea minunilor celor preaslăvite uneltind, să vâneze pe mulți, ca să creadă întru El.

Iar aceste cuvinte: „**astăzi și mâine**”, mai multe zile însemnează. Precum și noi obișnuim în grăirea cea de obște [de toate zilele] să zicem: „astăzi și mâine se face aceasta”, cu adevărat, nu întru atât de puțină vreme hotărnicind [îngrădind] lucrul acela, ci săvârșirea cea grabnică însemnându-o, așa și

¹⁵ În ediția de la 1805, în loc de „în ceasul acela”, se găsește „în ziua aceea”.

¹⁶ În ediția de la 1805, în loc de „în ziua următoare”, se găsește „în cealaltă zi”.

¹⁷ „Cuvânt de mijloc” – cuvânt ce poate fi înțeles în două feluri.

Hristos, zicând: „**fac vindecări, astăzi și mâine, iar a treia zi voi sfârși**”, cu adevărat, nu aceasta a însemnat-o, anume că a treia zi de nevoie Se va săvârși, ci arată că moartea Lui va fi curând. [Și zice Domnul:] „Însă Mi se cuvine Mie **«astăzi și mâine»**, adică oarecare vreme a aștepta aici și a face minuni, și în **«cealaltă zi»** a merge la Ierusalim, căci acolo mi-am hotărât mie Patima”. Căci de vreme ce aceia Îi ziceau Lui: „**Ieși și du-Te de aici, că Irod vrea să teucidă**”, iar acestea toate le ziceau în Galileea, pentru că Irod pe aceea o stăpânea, [Domnul] le arată lor că deși multe se sfătuieste Irod, nu va fi cu puțință să-L omoare pe El, căci nu în Galileea, ci în Ierusalim Îi este hotărât Lui a pătimi.

Iar ca mai arătat să-ți descopăr ție și graiul Evangheliei, să nu socotești cum că ar zice: „Mi se cade astăzi și mâine a merge”, ci citind până la „**astăzi și mâine**”, pune virgulă și apoi zi: „**și în cealaltă zi a merge**”. Precum și noi, de multe ori numărând, obișnuim a zice: „Eu duminică, luni și marți purced”, nu ca și cum „și duminică și luni voiesc să purced”, ci numai se numără cele două zile ca să fie arătată a treia. Deci, așa face și Domnul aici, ca și cum ar număra, zicând: „Mi se cade mie astăzi și mâine, apoi poimâine a merge la Ierusalim, că acolo Îmi este hotărât Mie sfârșitul”. Și precum am zis mai sus, Domnul nu zice acestea ca și cum în trei zile se va încheia viața Sa, ci însemnează zile mai multe, dar nu o vreme oarecare foarte lungă – și, ca și cum unele ca acesta ar zice către cei ce Îl zavistuiiau pe Dânsul: „Ce cugetați moartea Mea? Iată peste puțin aceasta se va săvârși”.

Iar când auzi, că „**nu este cu puțință să piară Prooroc afară de Ierusalim**”, nu socoti că dintru a se scrie unele ca acestea vreo nevoie cu silă se aduce asupra iudeilor, ca să facă unele ca acestea, ci dintru urmarea voinței lor celei vărsătoare de sânge se zice aceasta. Precum dacă cineva, văzând pe un tâlhar foarte vărsător de sânge stând la drum, ar fi zis: „Nu este cu puțință ca drumul acesta, întru care tâlharul îi pândește pe drumeti, să fie curat de sânge”, cu adevărat, cele ce urmează faptelor tâlharului, le grăiește. Deci, așa și în Ierusalim, fiindcă ședea acolo tâlhari fariseii și cărturarii, nu era cu puțință în alt loc – fără numai în locașul tâlharilor – să piară Stăpânul Proorocilor. Că obișnuiți fiind întru sânghiurile slugilor, și pe Stăpân Îl vor omori.

13, 34-35: Ierusalime, Ierusalime, care omori pe Prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori am voit să adun pe fiii tăi, cum adună pasărea puii săi sub aripi, dar n-ați voit. (35) Iată vi se lasă casa voastră pustie, că adevărat grăiesc vouă: Nu Mă veți mai vedea până ce

va veni vremea când veți zice¹⁸: **Binecuvântat este Cel Ce vine întru numele Domnului!**

(13, 34) Matei 23, 37 (13, 35) Levitic 26, 31-32 / Psalm 68, 29; 117, 26 / Isaia 1, 7 / Daniil 9, 27 / Miheia 3, 12 / Matei 21, 9; 23, 38 / Marcu 11, 10 / Luca 19, 38 / Ioan 12, 13

Cu îndoita pomenire a numelui arată dragostea ce o are către dânșii, căci ca unul oarecare ce îndrăgește și este defăimat de cea îndrăgită, așa o cheamă pe adunarea cea curvară. Arată încă și iubirea Sa de oameni, căci de multe ori a voit să-i adune pe dânșii.

Însemnează și nebunia acelora, zicând: „**n-ați voit**”. „De acum vă las pe voi, căci atât de mult am urât vicleșugul vostru, încât nici biserica nu o zic că este «casă» a Mea, ci «casă a voastră». Căci până când petrecea întru voi fapta bună, era și biserica¹⁹ Mea. Iar după ce ați spurcat-o pe dânșii și adunătură și peșteră de tâlhari o ați făcut cu neguțătoriile cele multe, și cu voința și socoteala cea iubitoare de argint unul pe altul omorându-vă” – că aceasta este neguțătoria, adică tâlhărie, fiindcă pune piedică fratelui, amăgindu-l pe dânșii și i le răpește pe cele ale lui, lucru pe care și tâlharii îl fac, căci după ce îi leagă pe drumeteși apoi îi jefuiesc de toate ale lor – „așadar, după ce ați făcut biserica peșteră de tâlhari din pricina neguțătoriilor pe care le faceți în «casa» aceasta de rugăciune, nu mai este «casă» a Mea, ci «a voastră””. Și nu numai pe biserică [templu] o vei înțelege „casă”, ci și pe tot neamul iudeilor, că obișnuiește Scriptura și pe neam a-l numi „casă”, precum aceasta: „Casa lui Levi, binecuvântați pe Domnul” (Psalm 134, 20). Deci și aici se poate înțelege: „casa voastră”, în loc de „neamul vostru se lasă de către Mine”, precum și prin Proorocul în alt loc zice: „Părăsit-am casa Mea și moștenirea Mea am lăsat-o” (Jeremia 12, 7). Căci „casă”, acolo pe israeliteni îi numește. Și arată că și mai înainte de aceasta, El era Cel Care îi ținea pe dânșii și îi izbăvea de vrăjmași²⁰.

Iar ceea ce zice: „**Nu Mă veți mai vedea de acum, până ce va veni vremea când veți zice: Binecuvântat este Cel Ce vine întru numele Domnului**”, pe ceas de a Doua Venire o însemnează, că atunci și fără de voie Îl vor mărturisii pe Dânsul Mântuitor și Domn, când nu le va fi lor de nici un folos. Dar cum? Cum L-au văzut pe Dânsul după ce a grăit acestea? Cu adevărat L-au văzut. Așadar, când zice: „**Nu Mă veți mai vedea de acum**”, nu ceasul cel de atunci o însemnează, ci vremea cea de după Cruce, ca și cum ar fi zis: „După ce Mă veți răstigni, nu Mă veți mai vedea, până când iarăși voi veni”.

¹⁸ În ediția de la 1805, în loc de „Nu Mă veți mai vedea până ce va veni vremea când veți zice”, se găsește „Nu Mă veți mai vedea de acum până când veți zice”.

¹⁹ E vorba de templul din Ierusalim.

²⁰ Părăsit-am casa Mea și moștenirea Mea am lăsat-o; dat-am pe iubita sufletului Meu în mâinile vrăjmașilor ei” (Jeremia 12, 7).

CAPITOLUL 14

*Bolnavul de idropică vindecat sâmbăta. Îndemn la smerenie și la milostenie.
Pilda despre cina cea mare. Lepădarea de sine¹*

14, 1-6: Și când a intrat El în casa unuia dintre căpeteniile fariseilor sâmbăta, ca să mănânce², și ei Îl pândeau, (2) iată un om bolnav de idropică era înaintea Lui. (3) Și, răspunzând, Iisus a zis către învățătorii de Lege și către farisei, spunând: Cuvine-se³ a vindeca sâmbăta ori nu? (4) Ei însă au tăcut. Și luându-l⁴, l-a vindecat și i-a dat drumul. (5) Și către ei a zis: Care dintre voi, de-i va cădea fiul sau boul în fântână nu-l va scoate îndată în ziua sâmbetei? (6) Și n-au putut să-I răspundă la acestea.

(14, 1) Marcu 3, 2 (14, 3) Matei 12, 10 / Marcu 3, 2 / Luca 13, 14 (14, 5) Ieșire 23, 5 / Deuteronom 22, 4 / Matei 12, 11 / Luca 13, 15 (14, 6) 2 Regi 3, 11 / Matei 22, 45-46

Deși cunoștea Domnul năravul cel rău al fariseilor, totuși intra în casele lor, căci pentru folosul sufletelor Îi era grija Lui și pentru aceasta intra. Pentru că ori din cuvânt și din învățătură, ori din arătarea semnelor puteau să se folosească ei, de ar fi voit.

Așadar, după ce a venit în mijloc cel „**bolnav de idropică**”, nu a socotit Domnul cum să nu-i smintească pe dânșii, ci cum să facă bine celui ce avea trebuință de vindecare. Căci și nouă ni se cuvine ca unde se ivește folos foarte mult, să nu ne grijim de cei ce fără de socoteală se smintesc.

Și înfruntă Domnul nebunia celor ce vor vrea să-L învinuiască pe Dânsul. Drept aceea, și întreabă de este sau nu slobod „**a vindeca sâmbăta**”. Au doară nu îi arată de răs pe dânșii, ca pe niște nepricepuți? Fiindcă Dumnezeu a blagoslovit sâmbăta, iar ei opresc a fi săvârșit binele într-această zi, și o fac pe ea cu adevărat blestemată, căci acea zi care nu primește nici un lucru bun, nu este blagoslovită. Însă fariseii, cunoscând unde bate întrebarea, „**au tăcut**”. Așadar, atunci Iisus, ceea ce era a Lui face; și prin atingere îl vindecă pe om, apoi și pe farisei îi rușinează prin aceasta, ca și cum unele ca acestea

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „*Pentru cel bolnav de idropică. Pentru a nu iubi șederile mai sus. Pentru a chema pe săraci mai vârtos la cină decât pe prieteni. Pentru cei chemați la cină. Pentru aceea, adevă, cine este ucenicul cel adevărat al lui Hristos. Pilde pentru zidirea turnului și pentru împăratul ce va să plece la război*”.

² În ediția de la 1805, în loc de „*ca să mănânce*”, se găsește „*ca să mănânce pâine*”.

³ În ediția de la 1805, în loc de „*cuvine-se*”, se găsește „*este slobod*”.

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „*luându-l*”, se găsește „*apucându-l*”.

le-ar fi zis lor: „Dacă Legea a oprit a milui sâmbăta, să nu porți grijă nici de fiul tău, de se va primejdui sâmbăta. Și ce zic de fiu, când nici pe bou nu îl vei lăsa neajutorat, de-l vei vedea că se primejduiește. Deci, cum nu este lucru fără de socoteală a căuta vină vindecării în zi de sâmbătă celui bolnav de idropică?”

„**Bolnav de idropică**” este și tot cel care prin viața cea desfătăată și umedă⁵ cu sufletul, cumplit bolind, are trebuință de Hristos. Deci și se va tămădui, dacă „**înaintea**” lui Hristos va fi, căci acela care socotește că de-a pururea este înaintea lui Dumnezeu și este văzut de El, prea puțin va păcătui.

14, 7-11: **Și luând seama cum își alegeau la masă cele dintâi locuri**⁶, a spus celor chemați o pildă, zicând către ei: (8) Când vei fi chemat de cineva la nuntă, nu te așeza la locul cel dintâi⁷, ca nu cumva să fie chemat de el altul mai de cinste decât tine. (9) Și venind cel care te-a chemat pe tine și pe el, îți va zice: Dă acestuia locul. Și atunci, cu rușine, te vei duce să te așezi pe locul cel mai de pe urmă⁸. (10) Ci, când vei fi chemat, mergând, așează-te în cel din urmă loc⁹, ca atunci când va veni cel ce te-a chemat, el să-ți zică: Prietene, mută-te¹⁰ mai sus. Atunci vei avea cinstea în fața tuturor celor care vor ședeă împreună cu tine. (11) Căci, oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înalța.

(14, 10) Pilde 25, 6-7 (14, 11) Iov 22, 29 / Psalm 17, 29 / Pilde 29, 23 / Matei 23, 12 / Luca 18, 14 / Iacov 4, 6 / 1 Petru 5, 5 / Filipeni 2, 3

Vezi în ce fel sunt cinele lui Hristos? Pentru că acestea se întorc spre folosul sufletelor și nu spre sațiul pântecelui. Că vezi că l-a vindecat pe cel bolnav de idropică, iar pe farisei i-a învățat că bun lucru este a face bine sâmbăta.

Iar după ce i-a văzut pe dânșii că și pentru „**șederile mai sus**” se turbură, vindecă și patima aceasta, care nu din mică pricină își are începătura, ci din mare și cu anevoie de scăpat, zic adică din mărirea deșartă. Și să nu socotească cineva că învățătura pentru această patimă este mică și nevrednică cuviinței celei mari a lui Dumnezeu. Căci, cu

⁵ Idropica sau hidropizia este o boală care reține apa în organism, astfel că la nivelul tesuturilor are loc acumularea de lichid seros.

⁶ În ediția de la 1805, în loc de „cele dintâi locuri”, se găsește „șederile mai sus”.

⁷ În ediția de la 1805, în loc de „locul cel dintâi”, se găsește „locul cel mai de sus”.

⁸ În ediția de la 1805, în loc de „te vei duce să te așezi pe locul cel mai de pe urmă”, se găsește „vei începe cu rușine pe locul cel mai de jos a ținea”.

⁹ În ediția de la 1805, în loc de „cel din urmă loc”, se găsește „locul cel mai de jos”.

¹⁰ În ediția de la 1805, în loc de „mută-te”, se găsește „sue-te”.

prisosință, nu-l vei numi „doctor iubitor de oameni” pe acela care se fâgăduiește a tămădui dureri de picioare – și câte boli sunt grele –, iar zdrobire de deget sau durere de măsea nu primește a vindeca. Apoi, cum este mică patima mării deșarte, care cu adevărat îi asuprea pe cei care căutau „șederile mai sus”? Așadar, trebuia ca Hristos, Învățătorul și Începătorul și Săvârșitorul smereniei, pe toată ramura rădăcinii celei rele – adică a mării deșarte – să o taie. Încă și pe aceasta socotește-o: dacă nu ar fi fost vremea mesei, iar Domnul ar fi vorbit pentru aceasta, lăsând deoparte cuvintele pentru alte lucruri, ar fi avut cuvânt [temei] prihănirea; iar acum, fiindcă este cină și înaintea ochilor Mântuitorului patima iubirii de începătorie îi asuprea pe ticăloșii aceia, era cu [bună] vreme sfătuiră Sa. Dar, vezi și întru alt fel [acest lucru], anume de câtă prihană [rușine] îl izbăvește pe om, și cum îl face de cinstit. Căci, de câtă rușine este plin lucrul acesta, când spre locul cel ce nu ți se cade ție a căutat [stăpânul cinei]; apoi, după ce a venit cel mai cinstit, îți va zice cel ce te-a chemat: „Dă locul acestuia” – și acest lucru zicându-l de mai multe ori. Așadar, tu te pogori mai jos, iar aceia șed mai sus. Și dimpotrivă, cât este de vrednic de laudă când acela care este vrednic de șederea pe „șederile mai sus” se va pogori dintru început, apoi se va afla șezând mai sus, toți dându-i lui locul cel mai de sus. Oare mică ți se pare ție o sfătuire ca aceasta a Domnului, Care pe cea mai mare dintre faptele cele bune – adică pe smerenie – o arată și în sufletele ascultătorilor o pune, și spre chipul cel bun îl aduce pe cel ce o ascultă pe aceasta? Pe care lucru și Pavel, ucenicul lui Hristos, mai pe urmă l-a zis: „**Toate să se facă cu cuviință și după rânduială**” (1 Corinteni 14, 40). Deci, cum se va plini aceasta? „**Nimeni să nu caute ale sale, ci fiecare pe ale aproapelui**?” (1 Corinteni 10, 24). Îl vezi pe ucenic că aceleași grăiește cu cele ale Învățătorului?

Așadar, cum să înțelegem „**oricine se înalță pe sine se va smeri**”? Pentru că, mulți, în viața aceasta, înălțându-se pe ei înșiși, dobândesc cinste. Deci, „**se va smeri**” aceasta înseamnă, anume atunci când cineva va dobândi mai multă cinste în lume. Pentru că atunci este ticălos și smerit la [înaintea lui] Dumnezeu. Însă nu până în sfârșit și nici de către toți este cinstit unul ca acesta, ci întrucât de aceștia se cinstește, ceilalți îl batjocoresc sau chiar și aceștia care îl cinsteau. Așadar, adevărată este hotărârea adevărului. Și tot cel care este nevrednic de înălțime și o răpește pe ea, „**se va smeri**” și la Dumnezeu – când va fi Judecata cea mai de apoi – și în viața aceasta, mai vârtos decât toți. Și în chip firesc tot omul este nevrednic de înălțime. Nimenea, dar, să nu se înalțe, ca nu până în sfârșit să se smerească.

14, 12-15: **Zis-a și celui ce-L chemase: Când faci prânz sau cină, nu chema pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe rudele tale, nici vecinii bogăți, ca nu cumva să te cheme și ei, la rândul lor, pe tine, și să-ți fie ca răsplătă. (13) Ci, când faci un ospăț, cheamă pe săraci, pe neputincioși, pe șchiopi, pe orbi, (14) și fericit vei fi că nu pot să-ți răsplătească. Căci ți se va răsplăti la învierea dreptilor. (15) Și auzind acestea, unul dintre cei ce ședeau cu El la masă I-a zis: Fericit este cel ce va prânzi în Împărăția lui Dumnezeu!**

(14, 12) Pilde 3, 27-28 / Tobie 4, 7 (14, 13) Neemia 8, 10 / Iov 31, 17 / Psalm 40, 1 / Pilde 3, 9 / Tobie 4, 16 / Sirah 14, 13 (14, 14) Pilde 19, 17 / Matei 6, 4 (14, 15) Apocalipsa 19, 7-9

Din două părți fiind alcătuiți mesenii cinei, din cei care au chemat și din cei ce au fost chemați, Domnul pe partea celor ce au fost chemați, mai întâi a povățuit-o prin sfătuire la smerenia cea mântuitoare – și hrană neîmpuținată înaintea lor a pus. Iar acum, pe cel pe care L-a chemat, așijderea îl dăruiește [îi face dar]; și prin sfătuire, asemenea îl ospătează, oprindu-l pe el de la a face ospățurile pentru oarecare dar omenesc și a aștepta degrabă răsplătirea. Căci aceia care sunt împuținați [mici] cu sufletul, chemând prieteni sau rudenii, fac aceasta pentru darul cel de acum, de îndată; și de nu-l vor dobândi, se mâhnesc. Iar cei mari cu sufletul, așteptând darul în viața ce va să fie, de la Cel cu adevărat bogat, primesc răsplătire. Și aceasta zicând, Domnul nu ne oprește pe noi de la cinstea cea către prieteni, ci ne învață a nu vinde [neguțători] primirea cea prietenească.

Și auzind oarecare acestea și socotind cum că Dumnezeu așijderea dăruiește și asemenea ospătează pe drepti cu mese trupești, a zis: „**Fericit este cel ce va prânzi în Împărăția lui Dumnezeu!**”, căci nu era acesta duhovnicesc, ca să poată înțelege cele mai presus de simțire, ci era încă sufletesc, adică de gânduri omenești era povățuit. Pentru că întru acest fel este cel sufletesc: nimic mai presus de fire nu crede, ci toate după fire le înțelege. Căci trei așezări [stări] sunt: trupească, sufletească și duhovnicească. Iar starea trupească este când cineva voiește a se veseli și a se bucura dimpreună cu a face rău altora, precum este neamul tuturor răpitorilor. Iar starea sufletească este când cineva nici a vătăma pe cineva, nici a se vătăma nu voiește, căci aceasta este a trăi după fire, pentru că și însăși firea ne învață pe noi așa. Iar starea duhovnicească este când cineva, pentru fapta bună voiește și a se vătăma și a se chinui. Așadar, cea dintâi stare este înafară de fire, cea de-a doua după fire, iar cea de-a treia mai presus de fire¹¹. Deci, tot

¹¹ [1805] Măcar că amândouă acestea, adică „afară de fire” și „mai presus de fire” sunt abateri de la cea după fire, însă se deosebesc una de alta. Pentru că „mai presus de fire” se zice când se face vreo abatere de la cea „după fire” către ceva mai bun și de folos. Iar „afară de fire” se zice când se face vreo abatere de la cea „după fire” către ceva mai rău și de vătămare. Dar acestea se zic așa și pentru că „afară de fire” este lucrul cel din neputința firii, iar „mai presus de fire” este lucrul cel din puterea lui Dumnezeu (după Vlemides).

cel ce omeneste cugetă și nimic din cele ce sunt mai presus de fire nu poate să înțeleagă, sufletesc se numește, ca unul care de suflet și de duh este călăuzit. Iar când cineva de Duhul se poartă, și nu mai viețuiește el, ci Hristos viețuiește într-însul¹² (*Galateni 2, 20*), acesta este cel duhovnicesc, care peste fire a trecut. Deci, sufletesc era cel ce a socotit că simțite vor fi răsplătirile Sfinților, ca unul care nimic din cele mai presus de fire nu putea să înțeleagă.

14, 16-20: Iar El i-a zis: Un om oarecare a făcut cină mare și a chemat pe mulți; (17) și a trimis la ceasul cinei pe sluga sa ca să spună celor chemați: Veniți, că iată toate sunt gata. (18) Și au început toți, câte unul, să-și ceară iertare¹³. Cel dintâi i-a zis: Țarină am cumpărat și am nevoie să ies ca s-o văd; te rog iartă-mă. (19) Și altul a zis: Cinci perechi de boi am cumpărat și mă duc să-i încerc; te rog iartă-mă. (20) Al treilea a zis: Femeie mi-am luat și de aceea nu pot veni.

(14, 16-17) Pilde 9, 1-5 / Isaia 25, 6 / Matei 22, 2-3 / Apocalipsa 19, 7-9 (14, 19) Psalm 143, 14

După ce a zis cel ce ședea împreună cu Domnul la masă că: „**Fericit este cel ce va prânzi în Împărăția lui Dumnezeu!**”, Domnul îl învață pe dânsul mai pe larg cum se cuvine să înțelegem noi ospățurile lui Dumnezeu. Și zice o pildă ca aceasta, „**om**” numindu-L pe Părintele Său cel iubitor de oameni. Căci Dumnezeu, când vrea să arate puterea Sa cea muncitoare [pedepsitoare, căznitoare] „**panteră**” și „**râs**” și „**urs**” este numit în Scriptură (*Osea 13, 7-8*), iar când va să însemneze oarecare iubire de oameni, „**om**” este numit, ca și acum. Fiindcă pilda le cuprinde pe cele despre cea preaiubititoare de oameni rânduială a Întrupării – pe care a lucrat-o întru noi, părtași pe noi făcându-ne Trupului Fiului Său – „**om**” pe Dânsul L-a numit.

Iar „**cină mare**” a numit această rânduială a Întrupării; „**cină**”, pentru că în vremurile cele mai de pe urmă, ca și cum la apusul soarelui, a venit Domnul. Și mare este „**cina**” aceasta, de vreme ce „**cu adevărat, mare este taina**” mântuirii noastre (*1 Timotei 3, 16*).

„**Și a trimis la ceasul cinei pe sluga sa**”. Cine este „**sluga**” aceasta? Fiul lui Dumnezeu, Cel Care a luat „**chip de rob**” (*Filipeni 2, 7*), om făcându-se, și, ca un om, se zice a fi „**trimis**”. Și ia aminte că nu a zis: „a trimis o slugă”, ci cu articol [articulat]: „**a trimis pe sluga sa**”. Căci Hristos este Cel Care cu adevărat I-a plăcut Lui după omenitate [după firea omenească], și bine I-a

¹² „M-am răstignit împreună cu Hristos; și nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăiește în mine. Și viața de acum, în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (*Galateni 2, 20*).

¹³ În ediția de la 1805, în loc de „Și au început toți, câte unul, să-și ceară iertare”, se găsește „Și au început toți dimpreună a se lepăda”.

slujit. Că nu numai pentru aceasta – că este Fiu și Dumnezeu – Îi este bineplăcut Tatălui, ci și ca un om [Om]. Și pentru că numai El a slujit fără de păcat toate sfaturile și poruncile Tatălui și toată dreptatea a împlinit-o, se zice că a slujit lui Dumnezeu și Tatăl; drept aceea, și cu adevărat „**slugă**” a lui Dumnezeu numai El se va zice. Iar „**la ceasul cinei**” S-a „**trimis**”, adică în vreme rânduită și cuviincioasă, că nici era altă vreme mai cuviincioasă a mântuirii noastre decât aceea a împărăției lui August Cezarul, când răutatea, fiindcă făcuse vârf, se cuvenea să fie risipită. Căci așa precum pe rana ascunsă și rea, doctorii o lasă de curg dintru ea toate puroaiele cele rele, apoi pun deasupra leacurile cele de vindecare, așa și păcatul se cuvenea să arate toate chipurile sale, apoi Doctorul cel Mare să pună asupra doctoria. Deci, pentru aceasta a așteptat Mântuitorul de a plinit diavolul măsura răutății, și după aceea S-a întrupat Hristos; și toate chipurile răutății, prin toată petrecerea [viețuirea] Sa cea sfântă le-a vindecat.

Deci, „**a trimis la ceasul**”, adică în vreme cuviincioasă și cu bun prilej, după cum și David zice: „**Încinge sabia Ta peste coapsa Ta, cu încuviințarea Ta**” (*Psalms 44, 4-5*), căci cu adevărat „**sabie**” este Cuvântul lui Dumnezeu, iar prin „**coapsă**” Nașterea [Sa] cea în trup se însemnează, care întru „**încuviințare**” s-a făcut, adică întru vreme cuviincioasă.

„**Și a trimis... ca să spună celor chemați**”. Și cine sunt „**cei chemați**”? Poate adică și toți oamenii, că pe toți i-a chemat Dumnezeu spre cunoștința Sa, mai întâi prin buna rânduială a celor văzute, iar în al doilea rând prin legea cea firească. Dar, poate mai adevărat [sunt „**cei chemați**”], cei din Israil, care prin Lege și prin Prooroci au fost chemați. Căci la aceștia a fost trimis cu deadinsul Domnul, la „**oile casei lui Israil**” (*Ieremia 23, 2; Miheia 2, 12; Matei 10, 6; 15, 24*).

Așadar, El zicea: „**Veniți, că iată toate sunt gata**”, că tuturor binevestea Domnul că aproape este Împărăția Cerurilor și înlăuntrul nostru (*Matei 4, 17; Luca 17, 21*).

Iar „**cei chemați**” au început „**a se lepăda cu toții dimpreună**”, ca și cum ar fi fost vorbiți între dânșii. Pentru că toți mai-marii iudeilor, lepădându-se de a-L avea pe Iisus Împărat, nici de „**cină**” nu s-au învrednicit, unul pentru iubirea de bogăție, iar altul pentru iubirea de îndulcire. Căci acela care a cumpărat „**țarina**” și acela care a cumpărat „**perechile de boi**”, iubitori de bogăție se înțeleg a fi, iar cel care și-a luat „**femeie**” [este socotit] iubitor de îndulcire. Iar dacă voiești, „**țarina**” cumpără cel care pentru înțelepciunea lumii nu primește taina. Că „**țarina**” este lumea aceasta și, mai simplu a spune: firea [cea văzută]. Iar cel ce firea o vede, pe cele mai presus de fire nu le primește. Deci fariseul „**țarina**” poate văzând-o,

căutând adică spre legile firii, n-a primit „Fecioară să nască Dumnezeu”, pentru că era lucru mai presus de fire. Încă și toți cei care se laudă întru înțelepciunea cea dinafară, din pricina „**țarinii**” acesteia, adică pentru fire [firea văzută], n-au cunoscut pe Iisus, Cel Care a înnoit firea. Iar prin cel care „**cinci perechi de boi a cumpărat**” și le cearcă pe dânsese, este înțeles și omul cel iubitor de trup, care pe cele cinci simțuri ale sufletului cu cele ale trupului și le-a înjugat; și sufletul, trup și l-a făcut. Pentru aceasta, ca unul care la pământ – adică la cele pământești – este pironit și se îndeletnicește, nu voiește a se împărtăși de Cina cea duhovnicească. Căci zice și înțeleptul: „**De ce înțelepciune se va umple cel care ține plugul?**” (*Sirah* 38, 27-29). Iar cel care pentru „**femeie**” cade, acesta este iubitorul de îndulcire și de desfătare, care de trup – care este împreună slujitor al sufletului – este pironit; și, fiindcă este întru el, ca și cum ar fi lipit de dânsul, lui Dumnezeu a-I plăcea nu poate.

Încă le poți înțelege pe toate acestea și după cum se aude graiul, căci cădem de la Dumnezeu și pentru „**țarini**” și pentru „**perechi de boi**”, și pentru nunți – îndeletnicindu-ne, adică, întru acestea; și toată viața la acestea cheltuindu-o – și uneori și până la sânge pentru acestea sfărâmându-ne – și nimic dumnezeiesc, nici înțelegere și nici grai cugetând sau uneltind¹⁴.

14, 21-24: Și întorcându-se, sluga a spus stăpânului său acestea. Atunci, mâniindu-se, stăpânul casei a zis: Ieși îndată în piețele¹⁵ și ulițele cetății, și pe săraci, și pe neputincioși¹⁶, și pe orbi, și pe șchiopi adu-i aici. (22) Și a zis sluga: Doamne, s-a făcut precum ai poruncit și tot mai este loc. (23) Și a zis stăpânul către slugă: Ieși la drumuri și la garduri și silește să intre, ca să mi se umple casa, (24) căci zic vouă: Nici unul din bărbații aceia care au fost chemați nu va gusta din cina mea.

(14, 21) Matei 22, 7 / 1 Corinteni 1, 27-28 (14, 22-24) Matei 21, 43; 22, 8-9, 14

Au fost lepădați afară căpeteniile iudeilor și nimeni dintru aceștia n-a crezut în Hristos. Căci și ei se lăudau întru răutate, zicând: „**Nu cumva a crezut în El cineva dintre căpetenii sau dintre farisei?**” (*Ioan* 7, 48) Deci, acești învățătorii de Lege și cărturarii, precum zice Proorocul (*Isaia cap. 19*), înnebunindu-se, au căzut din dar.

¹⁴ A „unelti” cuvântul, înseamnă a-l folosi ca pe o unealtă duhovnicească, spre a săvârși fapta bună cea lucrătoare. Astăzi, din păcate, „a unelti” este înțeles cu prisosință într-o noimă rea. Iată care este înțelesul acestui cuvânt în dicționarele de azi: a organiza pe ascuns, a întreprinde în taină, a coace, a pune la cale un complot, a conspira, a conjura, a urzi, a țese.

¹⁵ În ediția de la 1805, în loc de „**piețele**”, se găsește „**răspântiile**”.

¹⁶ În ediția de la 1805, în loc de „**neputincioși**”, se găsește „**betegi**”.

Iar cei de rând dintre iudei, care cu „șchiopii” și cu „betegii” și cu „orbii” sunt asemănați – și sunt „cele bune ale lumii” (1 Corinteni 1, 27) – și cei defăimați, aceștia au fost chemați. Căci norodul se minuna de cuvintele darului care ieșeau din gura lui Hristos și se bucura de învățătură (Luca 4, 32). Iar după ce au intrat aceștia din Israel – cei aleși zic –, pe care Dumnezeu mai înainte i-a rânduit spre slava Sa, care au fost Petru și fiii lui Zevedeu și celelalte milioane ale celor ce au crezut, bunătatea lui Dumnezeu și la neamuri s-a revărsat. Căci, prin aceia de pe „drumuri” și de la „garduri”, neamurile se vor înțelege. Pentru că israilitenii erau adică înlăuntrul cetății, ca unii care și punere de Lege au primit și viețuire mai cuviincioasă au dobândit. Iar neamurile, fiind străine de așezămintele Legii și înstrăinate de punerea de Lege a lui Hristos, și nefiind împreună cetățeni cu Sfinții, nu întru un drum, ci în multe „drumuri” ale nelegiurii și ale necunoștinței petreceau, și la „garduri”, în păcate zic, căci păcatul este mare „gard” și „perete în mijloc” (Efeseni 2, 14) ce ne desparte pe noi de la Dumnezeu. Deci, prin „drumuri”, însemnează umbros viețuirea neamurilor, care era dobitocească și în multe socotințe [laturi] împărțită; iar prin „garduri” – viața lor cea plină de păcate. Și nu poruncește ca simplu să-i cheme pe aceștia, ci să-i „silească”, măcar că tuturor de voința lor atârână să creadă. Dar, ca să cunoaștem că a crede noroadele, cele care aveau atâta necunoștință, este semn de mare putere a lui Dumnezeu, pentru aceasta a zis „silește”. Căci de nu era multă puterea Celui Care era propovăduit, și de nu era mare adevărul Cuvântului, cum oamenii care erau turbați spre închinarea la idoli și lucrători de cele de ocară s-ar fi plecat să cunoască dintr-odată pe Dumnezeu cel adevărat și să săvârșească viață duhovnicească? Deci, voind a arăta schimbarea cea minunată, „silă” a numit lucrul, ca și cum ar fi zis cineva: „cu toate că nu voiau elinii să lase idolii și desfătarea, însă de adevărul propovăduirii au fost siliți a fugi de acestea”. În afară de cele zise și puterea semnelor [minunilor] mare „silă” aducea, spre a se schimba neamurile spre credința lui Hristos.

Încă și în fiecare zi se gătește această „cină”, și toți suntem chemați la Împărăția pe care mai înainte de întemeierea lumii a gătit-o Dumnezeu oamenilor (Matei 25, 34); dar unii, pentru iscodirea înțelepciunii, alții, pentru iubirea lucrurilor pământești, iar alții, pentru iubirea de trup, nu ne învrednicim de aceasta. Iar iubirea de oameni a lui Dumnezeu altor păcătoși dăruiește această chemare: celor care sunt „orbi” la ochii minții, fiindcă nu pricep care este voia lui Dumnezeu, sau o pricep, dar sunt „șchiopi” și nemișcați spre a o săvârși pe aceasta. Și ca să zic cuprinzător, [îi cheamă Dumnezeu] pe cei care sunt „săraci” – fiindcă au căzut din slava cea de Sus –, și „betegi” – fiindcă viața lor nu se arată a fi fără de

prihană. Deci, la acești păcătoși ce prin „ulițe” și prin „drumuri” largi rătăcesc, trimite Tatăl pe Cel Care cheamă la Cină, Fiul Său, Care și „slugă” S-a făcut după trup, Care „n-a venit să-i cheme pe cei drepți, ci pe cei păcătoși” (Matei 9, 13). Și îi ospătează pe aceștia cu îndestulare, în locul celor învățați și bogați și care fac voile trupului.

Iar multora și boli trimitându-le și primejduiri, cu judecățile pe care numai El le știe, îi face pe dânșii ca și nevrând să se lepede de viața cea plină de răutăți și [astfel] îi aduce pe dânșii înlăuntru la „cina Sa”, „silă” asupra lor aducând pe năvala asupra-le a primejdiilor. Și pentru aceasta sunt multe pilde¹⁷.

Iar această pildă ne învață și așa, mai simplu, ca „săracilor” și celor „betegi” să le dăruim mai vârtos decât bogaților, lucru care și cu puțin mai înainte sfātuindu-ne [Domnul] (Luca 14, 13-14), se pare că tocmai pentru aceasta a zis pilda, încredințându-ne prin cele zise că se cuvine pe săraci a-i ospăta.

Încă învățăm și altceva, anume că suntem datori a fi atât de sărguitori și nevoitori spre primirea fraților, încât și nevrând ei, a-i „sili” spre a se împărtași din bunătățile noastre. Aceasta și învățătorilor le este mare sfātuire, ca pe ucenici și fără de voia lor să-i învețe ceea ce se cuvine.

14, 25-27: **Și mergeau cu El mulțimi multe; și, întorcându-Se, a zis către ele: (26) Dacă vine cineva la Mine¹⁸ și nu urăște pe tatăl său și pe mamă și pe femeie și pe copii și pe frați și pe surori, chiar și pe sufletul său însuși, nu poate să fie ucenicul Meu. (27) Și cel ce nu-și poartă crucea sa¹⁹ și nu vine după Mine, nu poate să fie ucenicul Meu.**

(14, 26) Deuteronom 33, 9 / Matei 10, 37 / Romani 9, 13 / Apocalipsa 12, 11

(14, 27) Matei 10, 38; 16, 24 / Marcu 8, 34 / Luca 9, 23 / 2 Timotei 3, 12

Fiindcă mulți din cei ce mergeau cu Iisus, nu cu toată osârdia și lepădarea Îi urmau Lui, ci mai reci erau, pentru aceasta, învățându-i pe dânșii cum trebuie să fie „ucenicul” Lui, hotărăște cele ce i se cuvin acestuia și oarecum îl închipuiește și îl zugrăvește [îl înfățișează], învățând că se cuvine ca el să urască nu numai rudenile lui cele după trup, ci și sufletul său.

Și vezi să nu fii răpit de înțelesul cel simplu și fără de socotință, căci Iubitorul de oameni nu ne învață cruzimea, nici nu sfātuiește să ne omorâm. Ci voiește [Domnul] ca adevăratul Său ucenic, atunci să le urască pe rudenii, când acestea îl împiedică de la cinstirea de Dumnezeu și, din

¹⁷ Adică pentru aceasta stau mărturie viețile multor oameni.

¹⁸ În ediția de la 1805, în loc de „la Mine”, se găsește „către Mine”.

¹⁹ În ediția de la 1805, în loc de „nu-și poartă crucea sa”, se găsește „nu-și ia crucea sa”.

pricina dragostei către dânșii, este oprit el de la a face lucrul cel bun. Pentru că, de nu îl vor împiedica [de la cinstirea de Dumnezeu], învață Domnul a-i cinsti mai vârtos, până la suflarea cea mai de pe urmă. Și cum învață Hristos acestea? Prin cea mai mare învățătură, adică, prin cele ce Însuși El le-a făcut, căci lui Iosif îi era supus (*Luca 2, 51*), măcar că nu era cu adevărat tată al Lui, ci numai era socotit așa. Iar de Maica Sa atâta purtare de grijă avea în toată vremea, încât nici când era răstignit nu a trecut-o cu vederea pe dânsa, ci a încredințat-o ucenicului celui iubit (*Ioan 19, 27*). Așadar, cum Acela Care învață unele ca acestea prin lucruri, altele prin cuvinte ar fi sfătuit? Dar, ceea ce am zis, ne poruncește nouă să-i urâm pe părinți, [atunci] când pentru cinstirea de Dumnezeu este primejdie. Căci, dacă la un folos ca acesta ne stau nouă împotrivă, atunci nu sunt socotiți nici părinți, nici rude. Încă și de aici este arătată ceea ce zice, dintru a porunci să urască [ucenicul] „și sufletul său”, căci cu adevărat nu ne poruncește să ne omorâm noi singuri, ci de poftele sufletului, care ne despart pe noi de la Dumnezeu, să ne lepădăm. Și de ne va sta înaintea mucenicie, să nu purtăm grijă de suflet, ci numai de dobânda cea veșnică ce ne stă înaintea. Și cum că aceasta ne învață și nu să ne omorâm noi singuri, arată iarăși El Însuși, prin aceea că diavolul, ispitindu-L pe Dânsul să Se arunce Însuși de pe templu, a împins [alungat] ispita (*Matei 4, 5-7*). Și nici nu Se dădea pe Sine iudeilor, ci Se depărta și, prin mijlocul lor suindu-Se [trecând], Se tănuia [ascundea] de ucigași (*Luca 4, 29-30, Ioan 8, 59*).

Deci acela care se vatămă la cinstirea de Dumnezeu de oarecare dintre rudenii și primește dragostea cea către dânșii și mai mult o cinstește pe aceasta decât a plăcea lui Dumnezeu, și încă pentru iubirea de viață de multe ori și mucenicie stând înaintea, întru lepădare cade, acesta nu poate să fie „ucenic” a lui Hristos.

14, 28-30: Că cine dintre voi, vrând să zidească un turn, nu stă mai întâi și-și face socoteala cheltuielii, dacă are cu ce să-l isprăvească? (29) Ca nu cumva, punându-i temelii și neputând să-l termine, toți cei care vor vedea să înceapă a-l lua în răs²⁰, (30) zicând: Acest om a început să zidească, dar n-a putut isprăvi.

Prin pilda „turnului”, Domnul ne învață pe noi ca, după ce o dată am ales să urmăm Lui, să păzim acest așezământ, și nu să punem „temelii” – adică început al urmării [lui Hristos] –, iar apoi să nu sfârșim ce am început, ca unii care nu avem îndeajuns gătirea osârdiei. Unii ca aceștia erau cei pentru care Evanghelistul Ioan a zis: „mulți din ucenicii Săi s-au dus înapoi” (*Ioan 6, 66*).

²⁰ În ediția de la 1805, în loc de „a-l lua în răs”, se găsește „a-l batjocori”.

Încă și tot omul care a ales a lucra fapta cea bună, dar nu a ajuns ca să ia și cunoștință dumnezeiască, pentru că fără de plinire și fără de socoteală a început fapta cea bună, fără de isprăvire zidește, fiindcă nu poate săvârși „turnul” cunoștinței celei înalte. Drept aceea și este „batjocorit” atât de oameni, cât și de draci, care îl văd pe unul ca acesta.

Încă și în alt chip, prin „temelie” vei înțelege cuvântul învățaturii. Căci cuvântul învățaturii care grăiește – cum ar fi de pildă pentru înfrânare –, fiind pus în sufletul ucenicului este asemănat cu „temelia”. Deci, se cuvine peste cuvântul acesta, adică peste „temelie” a și zidi, pe lucrare o zic. Pentru ca, fapta bună pe care am pus-o înainte și am săvârșit-o să ni se facă nouă „turn” de tărie dinaintea vrăjmașului.

Iar cum că „temelie” este cuvântul și „zidire” lucrarea, din destul ne învață pe noi Apostolul, când zice că a pus „temelie” pe Iisus Hristos (1 Corinteni 3, 10-11); iar pe urmă spune zidirile cele de multe feluri ale fiecăruia, adică faptele lucrurilor ori a celor bune ori a celor rele (1 Corinteni 3, 12-15). Deci, să ne temem ca nu cumva să ne batjocorească pe noi dracii, căci pentru aceasta și Proorocul grăiește că „batjocoritorii îi vor stăpâni pe dânșii”, adică pe cei depărtați de la Dumnezeu (Isaia cap. 3).

14, 31-35: **Sau care rege, plecând să se bată în război cu alt rege²¹, nu va sta întâi să se sfătuiască, dacă va putea să întâmpine cu zece mii pe cel care vine împotriva lui cu douăzeci de mii? (32) Iar de nu, încă fiind el departe, îi trimite solie și se roagă de pace. (33) Așadar, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are, nu poate să fie ucenicul Meu²². (34) Bună este sarea, dar dacă și sarea se va strica, cu ce va fi dreașă?²³ (35) Nici în pământ, nici în gunoi, nu este de folos, ci o aruncă afară. Cine are urechi de auzit să audă.**

(14, 34) Matei 5, 13 / Marcu 9, 50 (14, 35) Isaia 6, 9

Și pilda aceasta ne învață pe noi să nu fim îndoșiți cu gândul; și nu către trup, ci către Dumnezeu să ne pironim. Iar de voim să ne ridicăm la

²¹ În ediția de la 1805, în versetul 31, în loc de „rege”, se găsește „împărat”.

²² În ediția de la 1805, în loc de „de tot ce are nu poate să fie ucenicul Meu”, se găsește „de toate avuțiile sale, nu poate să fie ucenic al Meu”. La acest cuvânt al Mântuitorului, Sfântul Maxim Mărturisitorul, în *Cuvântul ascetic* ne învață: „(5) Cel ce vrea să se facă ucenicul Lui și să se afle vrednic de El, și să primească de la El putere împotriva duhurilor răutății se desface de toată legătura trupească și se golește de toată împătımirea după cele materiale, și așa ia lupta cu vrăjmașii nevăzuți pentru poruncile Lui, precum Însuși Domnul ni S-a făcut pe Sine pildă, ispitit fiind în pustie de către căpetenia lor, iar după ce a venit în lume, de către cei stăpâniți de acela” (*Filocalia românească*, vol. 2, ed. Humanitas, București, 1999, p. 26).

²³ În ediția de la 1805, versetul 34 este următorul: „Bună este sarea, dar dacă și sarea se va împuți, cu ce se va săra?”

războiul cel împotriva puterilor celor viclene, să ne purtăm față de dânselle ca și către niște vrăjmași, și cu adevărat să stăm împotriva la război.

Deci „**împărat**” este și păcatul, împărățind în trupul nostru cel muritor, dacă îl vom primi pe el [pe păcat]. „**Împărat**” încă și mintea noastră s-a zidit. Deci, dacă vom voi să stăm împotriva păcatului, să ne ostenim împotriva lui din tot sufletul. Căci cumplită și înfricoșată este oastea păcatului, și se pare a fi mai mare și mai multă decât suntem noi. Pentru că dracii sunt „ostașii” păcatului, care se par a fi în număr de „**douăzeci de mii**” împotriva celor „**zece mii**” ai noștri. Și pentru că ei sunt fără de trup și sunt asemănați [comparați, semuiți] cu noi, cei cu trup, mai multă putere se par că au. Așadar, chiar dacă se par a fi mai tari, noi putem să ne ostășim împotriva. Că zice: „**Întru Dumnezeu vom face putere [vom birui]**” (*Psalm 59, 13*); „**Domnul este luminarea mea și Mântuitorul meu, de cine mă voi teme?**” (*Psalm 26, 1; 117, 14*); „**De se va rândui împotriva mea oștire, nu se va înfricoșa inima mea**” (*Psalm 26, 5*); că ne-a dat nouă cu adevărat stăpânire Dumnezeu Cel Care S-a întrupat pentru noi, să călcăm „**peste toată puterea vrăjmașului**” (*Luca 20, 29*). Drept aceea, măcar că în trup suntem, însă nu avem arme trupești. Și chiar de „**zece mii**” ni se pare că avem, pentru că suntem în trup, iar aceia sunt „**douăzeci de mii**”, din pricina firii celei netrupești, noi însă datori suntem a zice: „**Domnul Dumnezeul meu este puterea mea**” (*Psalm 42, 2*); și niciodată să nu ne împăcăm cu păcatul, adică să nu ne robim de patimi, ci mai vârtos să stăm împotriva lor și urâciune neîmpăcată către dânselle să primim, nimic voind să avem dintru ale lumii cu împătımire, ci de toate lepădându-ne.

Pentru că nu poate fi „**ucenic**” al lui Hristos cel care nu se leapădă de toate, ci cu niscareva din cele din lume vătămătoare de suflet se împacă. Pentru că ucenicul lui Hristos dator este a fi „**sare**”, nu numai el fiind bun și neîmpărtășit de răutate, ci și altora dătător de bunătate. Căci întru acest fel este sarea: și ea rămâne neputredă și nevătămată, dar și pe altele – pe care le împărtășește cu a sa felurime – le păzește neputrede. Iar dacă „**sarea**” își va lepăda firea sa, netrebnică cu totul se face, că „**nici în pământ, nici în gunoi, nu este de folos**”. Iar ceea ce zice [Domnul], întru acest chip este: „Eu, Hristos, pe tot creștinul îl voiesc a fi folositor și îndulcitor²⁴, nu numai pe cel căruia i s-a încredințat darul învățaturii” – precum erau

²⁴ „Îndulcitor” așa precum și sarea era socotită că „îndulcește” bucatele, ca una care le drege și le dă gust. În Legea Veche era această poruncă a lui Dumnezeu: „**Toate prinoasele tale de pâine sară-le cu sare; să nu lași jertfele tale fără sare, semnul legământului Dumnezeului tău; cu toate prinoasele tale adu Domnului Dumnezeului tău și sare**” (*Levitic 2, 13*).

Apostolii și Învățătorii [Dascălii] și Păstorii –, „ci și pe înșiși mireni ajutători și folositori vecinilor [aproapelui] îi cer a fi. Iar dacă cel care va vrea să-i folosească pe alții, el însuși se va face netrebnic și va ieși din așezarea cea cuviincioasă creștinului, nici a folosi, nici a se folosi nu va putea, că **«nici în pământ, nici în gunoi, nu este de folos»**”. Și însemnează prin „**pământ**” pe „a se folosi”, iar prin „**gunoi**” pe „a folosi”. Drept aceea, ca unul care nici nu folosește și nici nu se folosește, cu totul este de lepădat și de aruncat „**afară**”.

Dar, fiindcă umbros era cuvântul și în pildă, deșteptându-i Domnul pe ascultători spre a nu primi așa, de rând, ceea ce s-a zis pentru „**sare**”, zice: „**Cine are urechi de auzit să audă**”, adică „Cel care are pricepere să priceapă” – că „**urechi**” aici se cuvine să înțelegem puterea cea simțitoare a sufletului și iscusința în a înțelege.

Așadar, fiecare dintre noi, cei credincioși, „**sare**” este, din cuvintele cele dumnezeiești și din darul cel de Sus această felurime primindu-o. Iar cum că darul este „**sare**”, ascultă-l pe Pavel: „**Cuvântul vostru să fie cu dar, cu sare dres**” (*Coloseni 4, 6*), căci atunci când cuvântul va fi fără de dar, „**nesărat**” se zice [a fi]. Deci, dacă vom defăima felurimea dumnezeieștilor cuvinte și nu o vom primi pe aceasta întru noi să ne felurim [sărăm] dintru dânsa, atunci împuțiți și nepricepuți ne facem, și cu adevărat „**s-a împuțit sarea**” noastră, ca și ceea [una] ce nu are felurimea darului celui de Sus.

CAPITOLUL 15

Pildele: despre oaia cea pierdută, despre drahma cea pierdută și despre fiul risipitor¹

15, 1-10: Și se apropiau de El toți vameșii și păcătoșii, ca să-L asculte. (2) Și fariseii și cărturarii cârteau, zicând: Acesta primește la Sine pe păcătoși și mănâncă cu ei. (3) Și a zis către ei pilda aceasta, spunând: (4) Care om dintre voi, având o sută de oi și pierzând din ele una, nu lasă pe cele nouăzeci și nouă în pustie și se duce după cea pierdută², până ce o găsește? (5) Și gășind-o, o pune pe umerii săi, bucurându-se; (6) și sosind acasă, cheamă prietenii și vecinii, zicându-le: Bucurați-vă cu mine, că am găsit oaia cea pierdută³. (7) Zic vouă: Că așa și în Cer va fi mai multă bucurie pentru un păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de dreți, care n-au nevoie de pocăință. (8) Sau care femeie, având zece drahme, dacă pierde o drahmă, nu aprinde lumina⁴ și nu mătură casa și nu caută cu grijă până ce o găsește? (9) Și gășind-o, cheamă prietenele și vecinele sale, spunându-le: Bucurați-vă cu mine, căci am găsit drahma pe care o pierdusem. (10) Zic vouă, așa se face bucurie Îngerilor⁵ lui Dumnezeu pentru un păcătos care se pocăiește.

(15, 1) Luca 5, 29 (15, 2) Matei 11, 19 / Faptele Apostolilor 11, 3 / Galateni 2, 12

(15, 4) Iezechiil 34, 12, 16 / Matei 18, 12 (15, 5) Matei 18, 13 (15, 6) 1 Petru 2, 10, 25

(15, 7) 2 Paralipomena 36, 23 / Luca 5, 31-32

Domnul pe acelea le săvârșea, pentru care S-a și întrupat, primindu-i pe „vameși” și pe „păcătoși”, ca un Doctor pe bolnavi. Iar fariseii, cei cu adevărat păcătoși, cu cârtire răsplăteau această iubire de oameni, că necurați socotindu-i ei pe vameși, [ei înșiși] mâncau casele văduvelor și ale sărmanilor (Matei 23, 14; Marcu 12, 40; Luca 20, 47). Așadar, ce face Domnul? Precum

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru o sută de oi pildă și pentru zece drahme. Pentru fiul cel ce s-a dus într-o țară departe”.

² În ediția de la 1805, în loc de „pierdută”, se găsește „rătăcită”.

³ În ediția de la 1805, în loc de „am găsit oaia cea pierdută”, se găsește „am găsit oaia mea cea pierdută”.

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „nu aprinde lumina și nu mătură casa și nu caută cu grijă”, se găsește „nu aprinde făclie și nu mătură casa și nu caută cu deadinsul”.

⁵ În ediția de la 1805, în loc de „bucurie Îngerilor”, se găsește „bucurie înaintea Îngerilor”.

spre vameși Se milostivea, așa, cu adevărat, și spre înșiși aceștia care prihăneau iubirea Sa de oameni, Se milostivește. Pentru că nu Se întoarce dinspre farisei, ca dinspre unii ce erau nevindecați și cântitori, ci cu blândete îi tămăduiește, pilda oilor spunându-le-o lor; și de la cele văzute și arătate supunându-i pe ei și astupându-le gurile, spre a nu se mâhni pentru atâta revărsare de bunătate. Că dacă pentru o oaie necuvântătoare și care nu după chipul lui Dumnezeu este făcută, atâta bucurie se face pentru că s-a aflat, după ce s-a rătăcit, câtă [bucurie] se cuvine să se facă pentru un om cuvântător, care este zidit după chipul lui Dumnezeu? Deci, pilda, în chip arătat îi numește pe cei drepti „**nouăzeci și nouă**” – și „**una**” pe păcătosul cel care a căzut.

Însă zic unii că „**o sută de oi**” este toată zidirea cea cuvântătoare⁶, iar „**o oaie**” a firii celei cuvântătoare este omul, care, rătăcindu-se, a căutat-o „**Păstorul cel bun**” (*Ioan 10, 11, 14*), lăsându-le pe cele „**nouăzeci și nouă în pustie**”, adică în locul cel de Sus, carele este cel ceresc; căci „**pustia**” este Cerul, fiindcă este depărtat de multa turburare lumească și plin de toată liniștea și pacea. Și după ce a aflat-o Domnul pe această „**oaie rătăcită**”, „**a pus-o pe umerii Săi**”, căci neputințele și păcatele noastre El le-a purtat și toate greutățile noastre El fără de greutate [lesnicios]⁷ asupra-Și le-a primit (*Isaia 53, 4-6*), toate cele ce eram datori El plătindu-le, și pe noi cu lesnire și fără de osteneală suindu-ne până și la „**casa Sa**”, adică la Cer.

Și cheamă pe „**prieteni**” și pe „**vecini**” – poate pe Îngeri – pe care și „**oi**” i-am zis că sunt, după o altă înțelegere. Și din pricină că toată firea cea zidită fiind asemănată către Dumnezeu este socotită dobitocească, pentru aceasta „**oi**” sunt numite puterile cele de Sus. Iar din pricină că sunt cuvântătoare, adică gânditoare, și se par mai aproape [de Dumnezeu] decât celelalte zidiri, pentru aceasta „**prieteni**” și „**vecini**” se înțeleg [a fi] Cetele puterilor îngerești.

Încă și „**femeie**” vei înțelege Înțelepciunea și Puterea lui Dumnezeu și Tatăl (*1 Corinteni 1, 24*), adică pe Fiul Lui, care „**a pierdut o drahmă**” din zidirile cele cuvântătoare și după chipul Lui zidite, adică pe om; și „**aprinde făclie**”, [adică] pe trupul Său. Căci precum făclia [lumânarea] din pământ fiind, pe cele întunecate le luminează prin lumina pe care a primit-o, așa și

⁶ Adică firea dăruită cu puterea cuvântului, prin care înțelegem Îngerii și oamenii.

⁷ Nu înseamnă că păcatele firii omenești sunt ușoare; căci cum pot fi ușoare, de vreme ce aduc moartea? Însă, prin nemărginita Sa dragoste, Dumnezeu le ia asupra Sa pe ale noastre și Însuși Fiul lui Dumnezeu ne învață și pe noi să facem asemenea: „**Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi**” (*Ioan 15, 13*).

trupul Domnului, pământesc fiind și asemenea cu noi, a luminat cu focul Dumnezeirii, de care s-a luat⁸. Încă „**s-a măturat și casa**”, adică toată lumea s-a curățit de păcat, pentru că Hristos a fost Cel Care „**a ridicat păcatul lumii**” (Ioan 1, 29). Și cu adevărat „**s-a aflat drahma**”, chipul cel împărătesc; și bucurie se face și Însuși lui Hristos Celui Ce a aflat-o, și puterilor celor de Sus, care sunt „**prietene și vecine**” ale Lui – „**prietene**”, ca și cele care fac voia Lui, iar „**vecine**”, ca și cele care sunt fără de trup. Și cerc [a înțelege] nu cumva „**prietene**” ale Lui sunt toate puterile cele de Sus, iar „**vecine**”, cele mai de aproape, precum Scaunele, Heruvimii și Serafimii? Că vezi cuvântul: „**și cheamă pe prietene și pe vecine**”, că se pare cum că două părți oarecare însemnează, măcar deși mai iscoditor lucru se vede [a fi acesta ce-l săvârșesc prin cercarea amănușită a cuvântului].

15, 11-16: **Și a zis: Un om avea doi fii. (12) Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Și el le-a împărțit averea. (13) Și nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea⁹ trăind în desfrânări¹⁰. (14) Și după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă. (15) Și ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări, și acesta l-a trimis la țarinile sale să păzească porcii¹¹. (16) Și dorea să-și sature pânțelele din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea.**

(15, 13) Pilde 29, 3 (15, 14) Pilde 5, 11

Și pilda aceasta asemenea este cu cele de mai sus, că și aceasta pune înaintea și-L numește „**om**” pe Dumnezeu, pe Cel cu adevărat iubitor de oameni, iar „**doi fii**” pe cele două cete de oameni: pe drepti și pe păcătoși.

Și a zis cel mai tânăr: „**dă-mi partea ce mi se cuvine din avere**”. Dreptatea este moștenire veche a firii omenești și dintru această pricină nu se desparte [de tată] feciorul cel mai mare; iar păcatul este răutate ce s-a făcut mai pe urmă, pentru aceasta și cel mai tânăr se desparte [de tată], adică cel care s-a crescut împreună cu păcatul, care pe urmă s-a adăugit.

Încă și în alt chip, „**fiu mai tânăr**” se zice păcătosului, ca unuia care este scornitor de lucruri noi și rădicător asupra și potrivnic voii părintești.

„**Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avuție**”. „**Avuție**” a omului este partea cea cuvântătoare, căreia îi urmează și stăpânirea de sine, că tot

⁸ Adică, cu care S-a unit în Persoana (Ipostasul) Mântuitorului Hristos.

⁹ În ediția de la 1805, în versetele 12-13, în loc de „**avere**”, se găsește „**avuție**”.

¹⁰ În ediția de la 1805, în loc de „**trăind în desfrânări**”, se găsește „**vietuind întru dezmierdări**”.

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „**să păzească porcii**”, se găsește „**să pască porcii**”.

cel care este cuvântător, este de sine stăpânitor. Deci ne dă nouă Domnul cuvântul¹², ca să-l întrebuițăm [iconomisim] pe acesta slobod și cu de sine stăpânire, ca pe cel ce este „**avuție**” a noastră. Și dă [Domnul] tuturor deopotrivă, că toți deopotrivă sunt cuvântători, deopotrivă de sineși stăpânitori, iar unii cu socotință uneltim slobozenia aceasta, iar alții și netrebnicim dumnezeiescul dar.

Încă și mai simplu: toate câte ne-a dat nouă Domnul „**avuție**” a noastră se socotesc, adică: cerul, pământul și, în scurt, toată zidirea, Legea, Proorocii. Dar „**fiul cel mai tânăr**” a văzut cerul și l-a făcut dumnezeu, a văzut pământul și i s-a închinat, în Legea sa nu a voit să călătorească, întru Prooroci a viclenit. Iar „**feciorul cel mai mare**” pe toate acestea spre slava lui Dumnezeu le-a uneltit [întrebuițat, iconomisit]. Deci, [Dumnezeu] după ce a dat acestea deopotrivă, i-a lăsat slobozi și cu de sineși stăpânire să călătorească, pentru că Domnul pe nimeni nu silește, dacă nu voiește să-I slujească Lui; că de ar fi voit să silească, nu ne-ar fi zidit pe noi cuvântători și de sine stăpânitori. Și pe toate acestea, cel mai tânăr deodată le-a cheltuit. Și care este pricina? Pentru că s-a dus în „**țară depărtată**”, căci atunci când omul se va da în lături de la Dumnezeu și se va depărta de la frica cea dumnezeiască, toate darurile cele dumnezeiești le cheltuiește. Că fiind noi aproape de Dumnezeu, nimic de acest fel vrednic de pierzare nu facem, după cuvântul care zice: „**Văzut-am mai înainte pe Domnul înaintea mea pururea, că de-a dreapta mea este, ca să nu mă clatin**” (*Psalms 15, 8*). Iar depărtându-ne de la El și potrivnici făcându-ne, toate cele rele și le lucrăm, [încă] și le pătimim, după cuvântul care zice: „**Iată, cei ce se depărtează de la Tine vor pieri**” (*Psalms 72, 26*). Deci, cu urmare firească „**fiul cel tânăr**” a risipit „**avuția**”. Că fapta cea bună una singură este¹³, iar răutatea în multe feluri este și multe rătăcirii pricinuieste. Precum am zice, bărbăția una este și ne arată când se cuvine și cum se cuvine și către care se cuvine a unelti partea cea mânioasă. Iar ale răutății două sunt chipurile: frica și îndrăzneala. Vezi cuvântul [partea cea cuvântătoare] că se risipește [în două], iar unimea faptei celei bune se pierde? Iar după ce s-a cheltuit „**avuția**” aceasta și nu mai călătorea omul după socotință [partea cea cuvântătoare], adică după legea cea firească, încă nici urmând Legii celei scrise nu umbla, nici pe Prooroci nu-i asculta, foamete mare se face, „**nu foamete de pâine, ci foamete de a asculta cuvântul Domnului**” (*Amos 8, 11*).

¹² [1805] Adică partea cea cuvântătoare.

¹³ Adică este un singur lucru, o singură entitate.

Și „**a început să ducă lipsă**”, ca unul care nu se teme de Domnul, ci departe este de Dânsul pentru că „**n-au lipsă cei ce se tem de Domnul**” (*Psalm 33, 9*). Și cum nu este lipsă celor ce se tem? Pentru că „**cel care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte**” (*Psalm 111, 1*). Și pentru aceasta este slavă și bogăție în casa lui, și mai vârtos a risipit [împrăștiat, împărțit] el și a dat săracilor, atâta este departe de a fi el lipsit. Deci, acela care s-a dus departe de Dumnezeu și nu are înaintea ochilor fața Lui cea înfricoșată, cu cuviință [în chip firesc] „**duce lipsă**”, fiindcă nici un cuvânt dumnezeiesc nu lucrează întru acela.

„**Și ducându-se**”, adică înainte călătorind și sporind în răutate, „**s-a alipit el de unul din locuitorii țării aceleia**”, căci „**cel ce se alipește de Domnul este un duh cu El**”, iar „**cel ce se alipește de curvă**” – de firea dracilor –, „**un trup**” se face (*1 Corinteni 6, 16-17*), carne cu totul făcându-se și locaș al Duhului neavând întru sine – precum erau cei din vremea potopului¹⁴ (*Facere 6, 3*). Pentru că „**locuitorii acelei țări**” ce este departe de Dumnezeu, dracii sunt, cu adevărat. Iar „**fiul cel tânăr**”, după ce a sporit, și în răutate puternic s-a făcut, „**paște porcii**”, adică se face și altora dascăl al răutății și al faptei celei noroioase. Căci toți cei ce iubesc și se tăvălesc în noroiul faptelor celor de necinste și al patimilor celor materialnice, „**porci**” sunt, deoarece ochii porcului niciodată nu pot vedea cele de sus, fiindcă au ciudată alcătuire. Pentru aceasta și porcarii, când prind vreun porc și nu pot să-l facă să tacă, îl întorc cu capul în sus și îl fac pe el de strigă mai puțin, căci viind oarecum spre vederea celor ce niciodată nu le-a văzut, și privind cele de sus se spăimântează și tace. Întru acest fel sunt ochii celor care cresc întru cele rele, niciodată nu văd cele de Sus. Deci pe aceștia îi „**paște**” cel care covârșește pe mulți întru răutate, precum sunt mijlocitorii curvelor, vătafii tâlharilor, mai-marii vameșilor – că toți aceștia se va zice cum că „**pasc porci**”. Și tânjește ticălosul acesta să se „**sature**” de păcat – și nimeni nu-i dă lui saț de acest fel. Pentru că nu primește saț dintru cele rele acela care întru acestea s-a obișnuit, căci nu-i statornică îndulcirea păcatului, ci îndată se face și se desface și se află iarăși deșert ticălosul. Și cu „**roșcovele**” se aseamănă păcatul, fiindcă are îndulcire și asprime, căci îndulcește vremelnic și muncește veșnic. Așadar, nimeni nu-i dă să se sature de răutăți celui care se desfătează întru acestea. Căci cine îi va și da lui saț și îl va înceta [sătura]? [Oare] Dumnezeu? Dar [El] nu este de față, căci „**departe**” de la Dumnezeu se duce cel care

---

¹⁴ „**Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceștia, pentru că sunt numai trup**” (*Facere 6, 3*).

mănâncă unele ca acestea. Dracii, oare? Dar cum [vor da saț] cei care mai vârtos la aceasta se sârguiesc, ca să nu facă niciodată încetare [săturare] și sațiu de răutate?¹⁵

15, 17-21: Dar, venindu-și în sine¹⁶, a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! (18) Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la Cer și înaintea ta; (19) nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. (20) Și, sculându-se, a venit la tatăl său. Și încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat. (21) Și i-a zis fiul: Tată, am greșit la Cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău.

(15, 18) Osea 14, 3 / Amos 4, 12 (15, 20) Isaia 49, 15 / Iezehiil 16, 6, 10

„Și-a venit întru sine” cel ce până acum era curvar, căci până când făcea cele rele, afară de sine era. Că se zice că „a risipit avuția” și, cu cuviință, [de aceea] afară de sine este. Căci nu petrece întru „avuția” sa, adică în partea cea cuvântătoare, ci ca un necuvântător viețuiește, [încă] și altora începător de necuvântare făcându-se, afară de sine fiind și nepetrecând în partea cea cuvântătoare. Iar când va socoti [cumpăni] cine a fost și la ce fel de ticăloșie a ajuns, atunci își „vine întru sine”, gândind, [încă] și la pocăință viind de la cea de afară rătăcire.

Iar „argați” îi numește pe cei chemați¹⁷ la credință, care încă nu au ajuns să se facă „fii”, ca unii ce încă nu s-au luminat – și cu adevărat, cei chemați la credință, îndestulare au de „pâine” cuvântătoare, fiindcă în fiecare zi ascultă citirile.

Și pentru a cunoaște osebirea „argatului” de „fiu”, ascultă: trei sunt rânduielele celor ce se mântuiesc. Unii ca niște robi săvârșesc lucrul cel bun, temându-se de Judecată, care și David însemnează: „Străpunge cu frica Ta, trupul meu”, zicând „că de judecățile Tale m-am temut” (*Psalm 118, 120*). Iar alții se par a fi argați, care pentru râvna bunătăților se sârguiesc să placă lui Dumnezeu, precum același David zice: „Plecat-am inima mea ca să facă îndreptările Tale în veac pentru răsplătire” (*Psalm 118, 112*).

¹⁵ Dracii cunosc că păcatele sunt niște surogate oferite celor lăuntrice ale omului și, din această pricină, își întrebuițează toată iscusința – dar, și aceasta, numai atât cât o îngăduie Dumnezeu pentru fiecare om în parte – ca prin amăgire și prin îmbrățișarea păcatului, să înșele setea ființială a firii omenești.

¹⁶ În ediția de la 1805, în loc de „în sine”, se găsește „întru sine”.

¹⁷ „Cei chemați” sunt numiți „catehumenii” cărora li se vestesc cuvintele lui Dumnezeu și se găsesc pentru a primi luminarea Sfântului Botez.

Iar alții sunt fii, care pentru dragostea cea către Dumnezeu împlinesc poruncile Lui, precum tot David mărturisește: „**Cât am iubit legea Ta, Doamne, toată ziua cugetarea mea este**” (*Psalms 118, 97*); și iarăși „**Ridicat-am mâinile mele la poruncile Tale, pe care le-am iubit**” (*Psalms 118, 48*), nu „de care m-am temut”; și iarăși „**Minunate sunt mărturiile Tale**” și pentru că sunt minunate, „**pentru aceasta le-a cercat pe ele sufletul meu**” (*Psalms 118, 129*).

Așadar, când în rânduiala „**fiului**” fiind cineva, iar apoi pentru păcat se va izgoni și va vedea pe alții că dobândesc darurile cele dumnezeiești și se împărtășesc din dumnezeieștile Taine, [încă] și cu Pâinea cea Dumnezeiască (căci nu numai pentru cei chemați la credință se cuvine să înțelegem ceea ce se zice pentru „**argați**”, ci, și simplu, pentru cei ce se sunt în Biserică și nu sunt din rânduiala cea dintâi, a „**fiilor**”), atunci, dar, dator este a-și zice lui însuși aceste cuvinte vrednice de milă: „**«Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă»** din căderea păcatului, **«mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la Cer și înaintea ta»**, căci lăsând cele cerești, am greșit înaintea lor, cinstind mai mult decât acestea îndulcirea cea oprită; și am ales mai mult locul foametei, decât Cerul, care este patria mea”. Căci, ca să zic în pildă, precum se spune că „greșește față de aur” cel care cinstește plumbul mai mult decât aurul, tot așa greșește față de Cer cel care a cinstit mai mult cele pământești, decât Cerul. Căci [unul ca acesta] cu adevărat este greșelnic de la calea ce duce către Cer. Și ia aminte că atunci când greșea, greșea ca și cum nu săvârșea [răul] înaintea lui Dumnezeu, iar când se mărturisește, simte că „**a greșit**” înaintea lui Dumnezeu.

„**Și, sculându-se, a venit la tatăl său**”, căci ni se cuvine nouă nu numai să voim cele plăcute lui Dumnezeu, ci să le și facem. Și precum ai văzut fierbinte a fi pocăința, asemenea și milostivirea tatălui vezi-o, că nu l-a așteptat pe fiul său să vină până la el, ci înaintea lui apucă și-l îmbrățișează, pentru că „**tată**” este cu bunătatea, măcar deși cu firea este Dumnezeu. Și pe de-a-ntregul¹⁸ pe dânsul îl cuprinde [îmbrățișează], ca dinspre toate părțile pe el la sine să-l strângă, după ceea ce s-a zis: „**Și slava lui Dumnezeu te va înconjura pe tine**” (*Isaia 58, 8*).

Și de demult, adică de când se depărta „**fiul**”, vreme îi era și „**tatălui**” de a se depărta de cuprindere [îmbrățișare], iar când s-a apropiat prin rugăciune și prin întoarcere, vreme s-a făcut de a-l cuprinde [îmbrățișa]. Deci „**a căzut pe grumazul**” – cel ce mai întâi se ridicase [împotriva] cu

¹⁸ În ediția de la 1805, în loc de „pe de-a-ntregul”, se află „totuși tot pre tot”.

sculare [înălțare], arătând cum că acum s-a făcut plecat. Și „**îl sărută**” pe el, arătând împăcarea; și ca pe un oarecare pridvor, întâi gura celui întinat o sfințește, apoi prin aceasta și la cele dinlăuntru pe sfințenie [o] trimite.

15, 22-24: Și a zis tatăl către slugile sale: Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; (23) și aduceți vițelul cel îngrășat¹⁹ și-l junghiați și, mâncând, să ne veselim; (24) căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se veselească.

(15, 24) Luca 15, 32 / Efeseni 2, 1; 5, 14 / Coloseni 2, 13 / Apocalipsa 3, 1

„**Slugi**” îi vei înțelege sau pe Îngeri, pe „**duhurile cele slujitoare**” ce se trimit spre slujbă pentru cei vrednici de mântuire (*Evrei 1, 14*) – că aceștia îl îmbracă pe cel ce se întoarce de la răutate cu „**haina cea dintâi**”, care este sau cea de demult, pe care mai înainte de a greși o purtam, adică haina nestricăciunii, sau cea mai cinstită și mai întâi decât toate celelalte, care este haina Botezului, că aceasta mă îmbracă mai întâi pe mine, și de la dânsa iau acoperământ asupra grozăviei [rușinii]. Deci, ori pe Îngeri îi vei înțelege „**slugi**” care slujesc la toate cele ce se săvârșesc cu noi și prin ale căror mijlociri ne sfințim, ori pe preoți, care și prin Botez și prin cuvânt de învățătură [îl] împodobesc pe cel ce se întoarce – și în „**haina cea dintâi**” îl îmbracă, în Însuși Hristos, căci „**câți în Hristos ne-am botezat, în Hristos ne-am și îmbrăcat**” (*Galateni 3, 27*). Și „**dă inel în mână**”, pecetea creștinătății, care prin lucruri o avem – că „**mâna**” este semn al lucrării, iar „**inelul**”, al peceții. Deci, cel care s-a botezat, și, în scurt, cel care s-a întors de la răutate, dator este să aibă peste „**mână**”, adică peste toată puterea cea lucrătoare, pecete și semn de creștin [„**inel**”], ca să poată să arate cum că s-a înnoit după chipul Celui Care l-a zidit pe el. Sau și în alt chip vei înțelege „**inelul**”, adică arvuna Duhului. Ca și cum aș zice: Dumnezeu, bunătățile cele de săvârșit [desăvârșite] atunci le va da, când va fi vremea lor; iar acum, încredințându-le cu adevărat pe acelea, ne dă nouă daruri, ca o oarecare arvună a celor ce vor să fie, unora adică facere de minuni, altora învățături, iar altora alt oareșce dar; și pe acestea primindu-le, dintru ele și pe cele mai de săvârșit [desăvârșite] cu adevăritare [le] nădăjduim.

Și „**încălțăminte în picioare**” [îi dă] ca să se păzească de „**scorpii**” (*Luca 10, 19*), adică de păcatele cele ce se par mici și ascunse – precum a zis David (*Psalom 90, 13*) – însă omorătoare și acestea; încă și de „**șerpi**” (*Luca 10, 19*), zic de păcatele ce se socotesc că vatămă arătat. Și în alt chip se dau

¹⁹ În ediția de la 1805, în loc de „**vițelul cel îngrășat**”, se găsește „**vițelul cel hrănit**”.

„**încălțăminte**” celui ce s-a învrednicit de „**haina cea dintâi**”, fiindcă Dumnezeu îl face pe el gătit spre a binevesti și a folosi pe alții, că acest lucru este creștinul: folosul aproapeului.

Iar „**vițel hrănit**” este știut care este – cel ce se junghie și se mănâncă. Căci cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu Cel adevărat, după ceea ce este ca om și a luat trup, pe cel prin fire necuvântător și dobitocesc [trupul], măcar deși l-a umplut de ale Sale măriri, prin aceasta „**vițel**” Se înțelege, neispitit de jugul legii păcatului; iar „**hrănit**”, pentru că la Taina aceasta a fost rânduie mai înainte de întemeierea lumii (*Apocalipsa 13, 8*).

Încă poate se va părea și mai cu iscodire ceea ce se va zice, însă se va zice că pâinea pe care o frângem, după ceea ce se vede, fiindcă din grâu se face, „**hrănită**” se zice²⁰; iar după ceea ce se înțelege, fiindcă este trup, „**vițel**” se numește și același [lucru] este și „**vițel**” și „**hrănit**”.

Deci, tot cel care se botează și fiu al lui Dumnezeu se face, iar mai vârtos fiu al lui Dumnezeu iarăși se așează, și, în scurt, tot cel care de păcat se curățește, din acest „**vițel hrănit**” se împărtășește și pricinuitor de veselie și Tatălui și slugilor Sale se face, adică Îngerilor și preoților, ca unul care din moarte a înviat și din pierzare s-a aflat. Căci din pricina mulțimii răutății „**mort era**”, adică deznădăjduit, iar din pricina firii omenești celei schimbătoare și care poate a se întoarce dintru răutate la fapta cea bună, „**pierdut**” se zice, căci cel „**pierdut**” mai puțin este decât cel „**mort**”.

15, 25-32: **Iar fiul cel mare era la țarină. Și când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri. (26) Și, chemând la sine pe una dintre slugi, a întrebat ce înseamnă acestea. (27) Iar ea i-a spus: Fratele tău a venit, și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat²¹, pentru că l-a primit sănătos. (28) Și el s-a mâniat și nu voia să între; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. (29) Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: Iată de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei. (30) Dar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele²², ai junghiat pentru el vițelul cel**

²⁰ [1805] Aici unde s-a pus „**hrănită**”, în izvodul cel grecesc este Σιτοτός care cuvânt se alcătuiește de la Σιτός adică „grâu”, și înseamnă „hrănit”, „îngrășat”, și pentru aceasta, Sfântul Teofilact zice că pâinea pe care o frângem, după ceea ce se vede, fiindcă este din grâu făcută, se zice Σιτοτός și cele ce urmează.

²¹ În ediția de la 1805, în loc de „**vițelul cel îngrășat**”, se găsește „**vițelul cel hrănit**”.

²² În ediția de la 1805, în loc de „**averea cu desfrânatele**”, se găsește „**avuția cu curvele**”.

îngrășat. (31) Tatăl însă i-a zis: Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. (32) Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.

(15, 32) Luca 15, 24

Aici este întrebarea cea mult vestită: „Cum de se arată zavistnic fiul, care întru altele a viețuit cu bună plăcere, și a slujit Tatălui?” Această întrebare se va dezlega dacă va cumpăni cineva pentru ce s-a grăit pilda. Căci, cu adevărat, pentru că fariseii cei care se socoteau pe ei înșiși curați și drepti, cârteau asupra Domnului că-i primea [la Sine] pe curve și pe vameși, pentru aceasta s-a zis această pildă împreună cu cele ce sunt mai înainte de ea. Deci, de vreme ce s-au grăit acestea pentru că fariseii cârteau, care erau „drepti” mai mult decât vameșii, precum lor li se părea, socotește tu că „fiul” cel ce cârtește îi închipuie pe toți cei care se smintesc pentru cea grabnică fericire și mântuire a păcătoșilor. Iar aceasta [sminteala] nu este zavistie, ci, pentru că noi nu cunoaștem revărsarea iubirii de oameni a lui Dumnezeu, din această pricină se naște cârtirea. Căci, oare, David nu aduce înainte sminteala celui ce se turbură pentru „pacea păcătoșilor”? (*Psalms 72, 3*) Iar Ieremia, așijderea zice: „**Pentru ce calea necredincioșilor este întru îndestulare și i-a sădit pe ei și i-a înrădăcinat?**” (*Ieremia 12, 1-2*). Că acestea toate sunt ale cuvântului celui neputincios și sărac al oamenilor, care se aprinde și se îndoiește pentru cea oarecum nevrednică fericire a celor răi. Deci, prin pilda aceasta numai cât nu zice Domnul către farisei unele ca acestea: „Fie, voi sunteți drepti precum «fiul» acela – și bineplăcuți Tatălui – așadar vă rog pe voi, cei drepti și curați, să nu cârtiți pentru veselia pe care o facem pentru mântuirea păcătosului, căci și acesta este «fiu»”.

Deci [întru această pildă], nu este arătată zavistia, ci socoteala fariseilor o îndreptează Domnul prin pildă, că măcar drepti de ar fi ei și toată porunca lui Dumnezeu ar fi împlinit, să nu se mâhnească pentru primirea păcătoșilor. Și nu este de mirare dacă ne mâhnim pentru cele ce se par că se fac cu nevrednicie. Căci atât de mare este iubirea de oameni a lui Dumnezeu și cu atâta îndestulare ne dă nouă bunătățile Sale, încât se poate naște de aici și cârtire, care lucru și în vorba cea obișnuită o zicem. Căci de multe ori, făcând bine cuiva, apoi nemulțămiiți fiind noi de la el, zicem că: „Toți mă prihănesc, pentru că ți-am făcut bine cu atâtea”, măcar poate că nimeni nu ne-a prihănit, însă voind să arătăm mărimea facerii de bine, aceste cuvinte le plăsmuim.

Dar să vedem și cu de-amănuntul, în scurt, pilda. La „**țarină**” era „**fiul cel mare**”, adică în lumea aceasta, și-și lucra pământul său, trupul zic, ca să se sature de „**pâine**”; și semăna cu lacrimi, ca să secere cu bucurie (*Psalm 125, 5*). Și înțelegând cele ce s-au făcut, „**nu vrea să intre**” în bucuria cea de obște, iar Părintele cel iubitor de oameni „**iese și îl roagă**” și îi spune lui pricina veseliei, că este înviere a mortului. Căci [„**fiul cel mare**”], ca un om, pentru că nu știa, se smintea și-L învinuia pe Tatăl, că lui adică nici măcar un „**ied**” nu i-a dat, iar pentru cel curvar „**a înjunghiat vitelul cel hrănit**”. Iar ce este ceea ce se însemnează prin „**ied**”, aici o vei înțelege. Tot „**iedul**” de partea cea „**de-a stânga**” (*Matei 25, 33*) și păcătoasă se pune²³. Deci zice „**fiul**” cel bineplăcut că: „În toate ostenele mi-am petrecut viața, prigonit fiind, rău pătimind, de păcătoși necăjit; și niciodată pentru mine nu ai înjunghiat vreun «ied», adică vreun păcătos care mă necăjea, ca să aflu puțină odihnă”. Precum, adică, „**ied**” a fost pentru Ilie – Ahab. Deci, îl prigonea [Ahab] pe Prooroc și nu a dat Domnul pe „**iedul**” acesta degrab spre junghiere (*3 Regi 21, 17-29*), ca, puțin trăgându-și sufletul Ilie, să se odihnească împreună cu „**prietenii săi**”, Proorocii. Drept aceea și zice [Ilie] către Dumnezeu: „**Doamne, pe Proorocii Tăi i-au omorât și jertfelnicele Tale le-au surpat**” (*3 Regi 19, 10*). „**Ied**” era pentru David – Saul (*1 Regi 19, 10*) și toți cei ce-l cleveteau pe el, pe care îi slobozea Domnul ca să-l ispitească [cerce] pe el; și nu-i „**junghia**”, spre a se veseli David. Drept aceea și grăia acesta: „**Până când păcătoșii, Doamne, până când păcătoșii se vor făli?**” (*Psalm 93, 3*). Aceasta grăiește și „**fiul**” cel din Evanghelie: „Totdeauna fiind eu în ostenele, nici de o mângâiere nu m-ai învrednicit, nici pe vreunul din cei ce mă necăjeau pe mine spre junghiere nu i-ai dat, iar acum, așa, fără de osteneală, îl mântuiești pe cel curvar”. Așadar, aceasta este toată ținta pildei, care s-a zis pentru fariseii cei ce cârteau pentru păcătoșii care erau primiți de către Domnul. Și ne învață pe noi că, măcar de vom fi drepti, să nu-i gonim pe cei păcătoși, nici să cârtim când Dumnezeu îi primește. Deci „**fiul mai tânăr**” sunt curvele și vameșii; „**fiul mai mare**” sunt fariseii și cărturarii, ce se iau în locul celor drepti, ca și cum ar fi zis Dumnezeu: „Fie, voi sunteți drepti, cu adevărat, și nici o poruncă nu ați călcat. Dar nu se cuvine să fie primiți cei care se întorc de la răutate?” Așadar, pe niște cărtitori ca aceștia îi învață prin [această] pildă.

²³ Vezi și tâlcuirea la *Matei 25, 31-33*.

Și știi că unii pe „**fiul mai mare**” l-au înțeles pentru Îngeri, iar pe „**fiul cel mai tânăr**” pentru firea oamenilor, fire care a scornit ridicare și răzvrătire împotriva poruncii lui Dumnezeu și s-a semețit. Alții au înțeles acestea pentru israeliteni și pentru cei din neamuri. Însă adevărată este numai ceea ce am zis, anume că dreptii sunt închipuiți de „**fiul mai mare**”, iar păcătoșii și cei care se întorc sunt închipuiți de „**fiul cel tânăr**”. Iar toată urzeala pildei pentru farisei s-a alcătuit, învățându-i Domnul pe dânșii să nu se mândrească pentru primirea păcătoșilor, măcar deși ei vor fi drepti. Deci, nimeni, pentru judecățile lui Dumnezeu să nu se mândrească, ci să sufere [rabde] când cei ce se par păcătoși bine petrec și se mântuiesc. Căci ce știi tu, poate cel pe care îl socotești păcătos s-a pocăit și, din această pricină, a fost primit? Sau știi tu că nu are ascunse fapte bune și pentru aceasta Dumnezeu privește cu dragoste către el?

CAPITOLUL 16

Parabola despre iconomul necredincios.

Parabola despre bogatul nemilostiv și despre săracul Lazăr¹

16, 1-9: Și zicea către ucenicii Săi: Era un om bogat care avea un iconom și acesta a fost pârât lui că-i risipește averile. (2) Și chemându-l, i-a zis: Ce este aceasta ce aud despre tine? Dă-mi socoteala de iconomia ta, căci nu mai poți să fii iconom. (3) Iar iconomul a zis în sine: Ce voi face că stăpânul meu ia iconomia de la mine? Să sap nu pot; să cerșesc mi-e rușine. (4) Știu ce voi face, ca să mă primească în casele lor, când voi fi scos din iconomie. (5) Și chemând la sine, unul câte unul, pe datornicii stăpânului său, a zis celui dintâi: Cât ești dator stăpânului meu? (6) Iar el a zis: O sută de măsuri² de untdelemn. Iconomul i-a zis: Ia-ți zapisul și, șezând, scrie degrab cincizeci. (7) După aceea a zis altuia: Dar tu, cât ești dator? El i-a spus: O sută de măsuri³ de grâu. Zis-a iconomul: Ia-ți zapisul și scrie optzeci. (8) Și a lăudat stăpânul pe iconomul cel nedrept, căci a lucrat înțelepțește. Căci fiii veacului acestuia sunt mai înțelepți în neamul lor decât fiii luminii. (9) Și Eu zic vouă: Faceți-vă prieteni cu bogăția nedreaptă, ca, atunci când veți părăsi viața, să vă primească ei în corturile cele veșnice⁴.

(16, 4) Ieremia 4, 22 (16, 6) Iezechiil 45, 10-11, 14 (16, 8) Ioan 12, 36 / Efeseni 5, 8-9 / 1 Tesaloniceni 5, 5 (16, 9) Eccleziastul 11, 2 / Sirah 40, 26 / Matei 6, 19; 20-21 / Luca 11, 41 / 1 Timotei 6, 17, 19

Fiecare pildă cu chip mijlocitor și prin închipuire însemnează firea oarecăror lucruri, dar nu întru toate fiind asemenea cu lucrurile acelea pe care le arată. Drept aceea, nici nu se cuvine toate părțile pildelor cu de-amănuntul a le iscodi, ci luând cât se potrivește la pricina ceea ce stă de față, celelalte a le lăsa, ca pe unele ce se urzesc împreună cu pilda, și nimic spre pricina ceea ce stă înaintea nu folosesc. Și așa, cu adevărat, se cuvine a face și la pilda aceasta ce este pusă înaintea. Pentru că dacă ne vom apuca să

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru iconomul cel nedrept. Pentru că nimeni nu poate sluji la doi domni. Pentru că nici o cirtă din Lege nu va trece. Pentru a nu-și lăsa onul femeia. Pentru bogatul și pentru Lazăr”.

² În ediția de la 1805, în loc de „măsuri”, se găsește „vedre”.

³ În ediția de la 1805, în loc de „măsuri”, se găsește „obroace”.

⁴ În ediția de la 1805, aici se găsește: „Faceți vouă prieteni din mamona nedreptății, ca când veți fi lipsiți, să vă primească pre voi în corturile cele vecinice”.

cercăm toate părțile cu de-amănuntul: cine este iconomul, cine este cel ce l-a pus pe el în iconomie și de cine a fost pârât, care sunt datornicii și pentru care pricină unul este dator cu untdelemn, iar altul cu grâu, și pentru ce se zice că erau datori cu câte o sută de măsuri, și în scurt să zic, pe celelalte toate, dacă mai cu iscodire le vom cerca, întunecos vom face cuvântul, și poate că și vrednice de răs am fi tâlcuit dintru nevoia nedumiririi. Deci, se cuvine atâta să ne folosim din pilda aceasta de față, precât este cu putință.

Dintru această pildă voiește Domnul ca să ne învețe pe noi să chivernisim bine bogăția ceea ce ni s-a dat nouă. Și mai întâi aceasta cunoaștem, cum că nu suntem stăpâni ai averilor, că nimic nu avem al nostru, ci „**iconomi**” suntem ale celor străine, ce sunt încredințate nouă de la Stăpânul, ca bine pe acestea să le chivernisim, [încă] și precum Acela poruncește. Iar apoi, după ce nu am întrebuințat iconomia bogăției după țelul și voința Stăpânului, ci la desfătărilor noastre, pe cele date – rău cheltuindu-le, ne aflăm ca „**iconomi**” ce suntem, „**pârâți**”. Că voia Stăpânului este să iconomisim pe cele date la trebuințele celor împreună cu noi robi, iar nu la ale noastre desfătări. Și atunci când vom fi „**pârâți**”, vrând să ne schimbe Stăpânul de la „**iconomia**” averilor, adică să ne scoată din viața aceasta – iar după mutarea cea de aicea vom și „**da socoteala de iconomie**” –, dacă vom fi înțelepți, vom cunoaște măcar și târziu ceea ce se cuvenea a face. Și atunci, ne facem nouă „**prieteni**” din banii „**nedreptății**”, iar bani ai „**nedreptății**” aceia se numesc câți Domnul ni i-a dat să-i cheltuim la trebuințele fraților și ale celor împreună cu noi robi, iar noi îi ținem pentru noi înșine. Însă, măcar târziu [în cele din urmă] să ne venim întru simțire, unde ne ducem și cum că în ziua aceea nici a ne osteni nu putem, căci nu este atunci vreme de lucrare, nici a cere nu este cu cuviință; căci „**nebune**” sunt numite „**fecioarele**” cele care au cerut un asemenea lucru (*Matei 25, 1-13*). Așadar, ce urmează? Să-i facem împreună părtași ai acestor bani [ai „**nedreptății**”] pe frați, ca, atunci când vom lipsi de aici [„**vom fi scoși din iconomie**”] – adică atunci când ne vom duce din viața aceasta –, să ne primească pe noi săracii în „**corturile cele veșnice**”. Pentru că săracilor celor întru Hristos li s-au dat spre moștenire „**corturile cele veșnice**”, întru care pot să-i primească pe cei care aici s-au făcut prieteni cu dânșii prin dăruirea banilor. Iar acești bani fiind ai Stăpânului, dintru început se cuvenea a-i da sărmanilor; că aceștia sunt „**datornicii**”, după ceea ce s-a zis: „**Toată ziua dreptul miluiește și împrumută**” (*Psalom 36, 26*) și iarăși „**Cel ce miluiește săracul, împrumută pe Dumnezeu**” (*Pilde 19, 17*). Așadar, se cuvenea dintru început toate a le

da acestor buni „**datornici**”, care dau înapoi însutit. Dar, de vreme ce ne aflăm iconomi ai „**nedreptății**”, fiindcă cu nedreptate ținem la noi pe cele ce altora le sunt rânduite, să nu rămânem cu totul întru această neomenie, ci să împărțim săracilor, ca să fim primiți de dânșii în „**corturile cele veșnice**”. Deci, dacă așa vom lua [înțelege] noi pilda, nu ni se va întâmpla la tâlcuire nimic de prisosit sau de iscodire, ori de tâlcuire de visări.

Iar aceasta ce zice: „**fiii veacului acestuia sunt mai înțelepți în neamul lor decât fiii luminii**”, se pare cum că ar însemna ceva nepotrivit [în acest loc], însă nu este fără de urmare sau străin⁵. Pentru că „**fii ai veacului acestuia**” îi numește pe cei care socotesc toate cele ce le sunt lor de folos [numai] pe pământ. Iar „**fii ai luminii**” îi numește pe cei ce sunt datori a unelti bogăția cea duhovnicească după plăcerea lui Dumnezeu. Așadar, aceasta zice, anume că oamenii, „**iconomi**” ai dregătoriilor celor omenești făcându-se, se străduiesc în orice chip, ca, după ce se vor schimba din iconomie, să aibă mângâiere. Iar „**fii ai luminii**” rânduindu-se, adică duhovnicească dregătorie a averilor încredințându-li-se, nimic nu socotesc spre a avea folos pe urmă. Deci, „**fii ai veacului acestuia**” sunt cei cărora li s-au încredințat dregătorii omenești și, „**în neamul lor**” – adică în viața aceasta pământească –, cu înțelepciune pe cele ale lor le chivernisesc. Iar „**fii ai luminii**” sunt cei care au luat averi ca să le chivernisească pe ele după plăcerea lui Dumnezeu. Deci, ne aflăm noi cum că în iconomiile cele omenești, cu înțelepciune iconomisim și le uneltem pe cele ale noastre, întrucât chiar de vom cădea vreodată din iconomie, să avem oarecare scăpare a vieții. Iar la averile cele ce se cuvine a le iconomisi după Dumnezeu, nu ne arătăm că facem purtare de grijă, ca și cum nu vom da seama de „**iconomie**”, după ce ne vom muta din viața aceasta; și ne vom și afla lipsiți de toată mângâierea. Drept aceea și „**nebuni**”⁶ ne numim, fiindcă nu le cugetăm pe acelea ce mai pe urmă ne vor fi nouă de folos. Așadar, să ni-i facem „**prieteni**” pe săraci, dându-le lor din „**bogăția nedreptății**”, adică aceea care ni s-a dat nouă de la Dumnezeu ca să fie „**armă a dreptății**”, iar noi o ținem și, pentru această pricină, întru nedreptate s-a strămutat. Iar dacă „**bogăția**” ceea ce se adună, ca și cum din drepte chipuri de agoniseală, când nu se va iconomisi bine și nu se va da săracilor, „**nedreptate**” și „**mamona**” se socotește a fi; cu cât mai mult, cea [dobândită] dintru nedreptate. Deci, dintru această „**nedreptate**” să ne agonisim „**prieteni**”, ca atunci când vom lipsi [de aici] și vom trece

⁵ Adică are noimă în desfășurarea pildei.

⁶ Pentru că „**iconomii nebuni**” nu sunt, nicidecum, „**iconomi înțelepți**”.

dintru această viață – sau și în alt chip: când ne vom împuțina cu sufletul, fiind osândiți –, să ne primească pe noi acolo „prietenii”, în „corturile cele veșnice”.

16, 10-13: **Cel ce este credincios în foarte puțin și în mult e credincios; și cel ce e nedrept în foarte puțin și în mult este nedrept**⁷. (11) **Deci, dacă n-ați fost credincioși în bogăția nedreaptă**⁸, cine vă va încredința pe cea adevărată? (12) **Și dacă în ceea ce este străin nu ați fost credincioși, cine vă va da ceea ce este al vostru?** (13) **Nici o slugă nu poate să slujească la doi stăpâni. Fiindcă, sau pe unul va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va ține și pe celălalt îl va disprețui**⁹. **Nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona.**

(16, 10) Matei 25, 21 / Luca 19, 17 (16, 13) Matei 6, 24

Încă învață [Domnul] că se cuvine a iconomisi bogăția după Dumnezeu, pentru că „**cel credincios întru puțin**” – adică cel care a chivernisit bine bogăția ceea ce i s-a încredințat lui în lumea aceasta – și „**întru mult este credincios**” – adică și în veacul ce va să fie de bogăția cea adevărată este vrednic. Deci „**puțin**” numește bogăția cea pământească, adică pe cea care după adevăr e mică, iar mai cu covârșire nimic nu este, de vreme ce este trecătoare. Iar „**mult**” numește bogăția cea cerească, adică pe cea care rămâne pururea și se adaugă. Iar cel ce întru această bogăție pământească s-a arătat nedrept și le-a făcut ale sale pe cele ce i s-au dat lui spre trebuința cea de obște a fraților, nici de acea [bogăție] „**multă**” nu va fi vrednic, ci ca un nedrept se va scoate afară.

Și tâlcuind [Domnul] ceea ce s-a zis, adaugă: „Dacă întru «**mamona nedreptății**» nu ați fost credincioși, «**cea adevărată**» cine o va încredința vouă?” „**Nedrept mamona**” a numit bogăția ceea ce se află la noi, căci de ar fi fost dreaptă, nu s-ar fi aflat. Iar acum, fiindcă se află la noi, arătat este că, ținându-se și neîmpărțindu-se, săracilor „**nedreaptă**” este. Și una ca aceasta este răpire a averilor celor străine și ale celor ce sunt ale săracilor; aceasta este nedreptate. Deci celui ce pe bogăția aceasta rău o chivernisește și cu necredință, cum [oare] bogăția „**cea adevărată**” i se va încredința? Și nouă, celor ce nu am iconomisit cu credință „**ceea ce este străin**”, adică averile – căci străine sunt acestea și pentru că sunt rânduite săracilor și pentru că nu am adus nimic în lume, ci goi ne-am născut –, pe cel care este „**al nostru**”

⁷ În ediția de la 1805, în loc de „**în foarte puțin și în mult**”, se găsește „**întru puțin și întru mult**”. În versetele 10-12, în loc de „**în**”, se găsește „**întru**”.

⁸ În ediția de la 1805, în loc de „**bogăția nedreaptă**”, se găsește „**nedrept mamona**”.

⁹ În ediția de la 1805, în loc de „**îl va disprețui**”, se găsește „**nu va griji**”.

cine îl va da nouă? Iar „**al nostru**” este bogăția cea cerească și dumnezeiască, pentru că acolo este petrecerea [viețuirea] noastră. Și omului celui ce s-a zidit după chipul lui Dumnezeu banii și averile îi sunt „**străine**”, că nici una dintre acestea nu este asemenea lui, iar dobândirea bunătăților celor dumnezeiești și împărtășirea cu Dumnezeu – acesta este „**al nostru**”.

Deci, până aici ne-a învățat pe noi cum se cuvine a iconomisi bogăția cu credință, că „**străină**” este, iar nu a noastră – pentru că noi suntem „**iconomi**”, iar nu domni și stăpâni. Dar, fiindcă „**iconomia**” cea după Dumnezeu a bogăției nu se îndreptează în alt chip, fără numai prin neîmpătimirea spre bogăție, adaugă și aceasta la învățătură, zicând: „**Nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona**” – adică îi este cu neputință celui care este pironit spre bogăție și ține ceva cu împătimire – a fi slugă a lui Dumnezeu. Deci, dacă vrei cu credință să iconomisești bogăția, să nu slujești ei, adică să nu ai dragoste către dânsa, și astfel, cu adevărat, ai slujit lui Dumnezeu – căci pretutindenea iubirea de argint este prihănită¹⁰, pentru că este dragostea cea cu împătimire și prieteșugul lumii.

16, 14-15: Toate acestea le auzeau și fariseii, care erau iubitori de argint și-L luau în bătaie de joc¹¹. (15) Și El le-a zis: Voi sunteți cei ce vă faceți pe voi drepti înaintea oamenilor, dar Dumnezeu cunoaște inimile voastre; căci ceea ce la oameni este înalt¹², urâciune este înaintea lui Dumnezeu.

(16, 14) 1 Timotei 6, 10 (16, 15) 1 Regi 16, 7 / Psalm 7, 10 / Pilde 17, 3 / Ieremia 11, 20; 17, 10; 20, 12 / Luca 18, 9

Fariseii Îl batjocoreau pe Domnul ca unii care erau împunși [săgetați] de cuvintele acestea, că nu le plăcea lor să audă cele pentru neagoniseală, fiindcă erau iubitori de argint. De vreme ce s-a și zis: „**urâciune îi este păcătosului cinstirea de Dumnezeu**” (Sirah 1, 24), iar „**muștrările sunt rele celui necredincios**”.

Iar Domnul, descoperind vicleșugul lor cel ascuns și arătând că măcar de și fățarnicesc dreptatea, urâți sunt înaintea lui Dumnezeu pentru părerea [pe] care o au despre ei înșiși, zice: „Voi sunteți cei ce vă faceți pe voi drepti și vi se pare cum că numai vouă vi s-a dat a înțelege cele ce se cuvin, și a învăța, pentru aceea și batjocoriți cuvintele Mele ca ale unui nebun, vrând ca să vă socotească norodul dascăli ai adevărului. Dar nu este așa. Căci

¹⁰ Vezi: 1 Timotei 6, 10; Evrei 13, 5; Iacov 1, 10-11 etc.

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „și-L luau în bătaie de joc”, se găsește „și-L batjocoreau pe Dânsul”.

¹² În ediția de la 1805, în loc de „căci ceea ce la oameni este înalt”, se găsește „că ceea ce este întru oameni înălțat”.

«Dumnezeu știe inimile voastre» și «urâciune» pe voi vă socotește, pentru cugetarea voastră cea înaltă și pentru pofta slavei omenești. Iar «**ceea ce este întru oameni înălțat, urâciune este înaintea lui Dumnezeu**», că necurat este înaintea Domnului tot cel care se înalță cu inima (*Pilde* 16, 5). Deci, se cuvenea vouă, o, fariseilor, să nu viețuiți pentru părerea omenească” – [pentru] „**că Dumnezeu a risipit oasele celor ce plac oamenilor**” (*Psalms* 52, 7) –, „ci să vă îndreptați pe voi mai cu seamă înaintea lui Dumnezeu”.

16, 16-18: Legea și Proorocii au fost până la Ioan; de atunci Împărăția lui Dumnezeu se binevestește și fiecare se silește spre ea. (17) Dar mai lesne e să treacă cerul și pământul, decât să cadă din Lege un corn de literă¹³. (18) Oricine-și lasă femeia sa și ia pe alta săvârșește adulter; și cel ce ia pe cea lăsată de bărbat săvârșește adulter¹⁴.

(16, 16) Matei 4, 17; 11, 12-13 (16, 17) Psalm 101, 26-28 / Isaia 40, 8; 51, 6 / Matei 5, 18 / Luca 21, 33 / 1 Petru 1, 24-25 (16, 18) Deuteronom 24, 1 / Matei 5, 32; 19, 9 / Marcu 10, 11 / 1 Corinteni 7, 10

Acestea se par cum că sunt deosebite și nu au nici o împărtășire cu cele ce s-au zis mai sus, dar celui ce ia aminte nu i se vor părea nepotrivite, ci foarte potrivite cu cele de mai sus.

Căci, de vreme ce Domnul, prin cele ce le-a zis mai sus, a învățat neagoniseala și bogăția a numit-o „**nedrept mamona**”, iar pentru că Legea blagoslovenii și îmbogățire le dădea (*Deuteronom* 28, 1-13) și Proorocii „**bunătățile pământului**” făgăduiau (*Isaia* 1, 19), ca să nu-I zică lui cineva batjocorindu-L, precum fariseii: „Ce zici Tu? Te împotrivești Legii? Acea și în bogăție blagoslovește, iar Tu neagoniseala înveți [propovăduiești]?”, pentru aceasta zice [Domnul]: „Legea și Proorocii până la Ioan aveau hotărnicire și bine învățau, fiindcă așa cerea pruncia ascultătorilor. Iar de când Ioan – cel care puțin de nu era nematerialnic pentru [a sa] neagoniseală, și neagonisitor pentru [a sa] puțină materialnicie – a venit și Împărăția Cerurilor a propovăduit-o, nu mai e vreme de aici înainte pentru «**bunătățile pământului**», ci Împărăția Cerurilor se propovăduiește. Pentru aceasta și neagoniseala pe pământ sunt datori a o păzi cei ce poftesc Cerurile. De vreme ce și Proorocii și Legea, fiindcă nu au pomenit de Împărăția Cerurilor, cu cuviință «**bunătățile pământului**» făgăduiau celor care încă nu erau de săvârșit [desăvârșiți], și nimic mare și bărbătesc¹⁵ nu puteau să înțeleagă. Deci, cu cuviință, o, fariseilor, neagoniseala învăț Eu, fiindcă poruncile Legii, cele ce nu sunt de săvârșit [desăvârșite], nu mai au vreme”.

¹³ În ediția de la 1805, în loc de „**un corn de literă**”, se găsește „**o cirtă**”.

¹⁴ În ediția de la 1805, în versetul 18, în loc de „**săvârșește adulter**”, se găsește „**preacurvește**”.

¹⁵ Bărbăția duhovnicească, în opoziție cu pruncia duhului.

Apoi, ca să nu zică ei că de acum toate cele ale Legii se leapădă ca una ce este deșartă și nefolositoare, zice [Domnul]: „Nu, ci mai vârtos acum se împlinesc și se săvârșesc”. Căci câte a scris umbros Legea, ori pentru Hristos grăind cu închipuire, ori pentru porunci, acestea acum se împlinesc și nimic dintru acestea, până și un corn de literă, nu va cădea. Căci și cele ce pentru Hristos acolo umbros s-au arătat, acum mai luminat se vor săvârși și poruncile Legii, cele ce atuncea potrivit și după înțelegerea celor ce nu erau de săvârșit [desăvârșiți] s-au dat, acum mai înalte și mai de săvârșit [desăvârșite] vor fi.

Iar că Legea către cei ce nu erau de săvârșit [desăvârșiți] nu vorbea de săvârșit [desăvârșit], arătat este dintru aceea că pentru dezlegarea nunții, după împietrirea inimii evreilor a răspuns Legea (*Deuteronom 24, 1*), că de va urî bărbatul pe femeie să aibă stăpânire a o lăsa pe ea, ca să nu se întâmple ceva mai rău. Pentru că ucigași fiind ei și vărsători de sânge, nici pe cei preaiubiți nu-i cruțau, încât și pe fii și pe fiice le jertfeau dracilor.

Iar starea cea mai de jos și ne[de]săvârșirea Legii întru acest chip [fel] a fost. Că atunci era vreme de un așezământ de Lege ca acesta, iar acum de altă învățatură mai de săvârșit [desăvârșită] este trebuință. Pentru aceasta și zice [Domnul]: „**Tot cel care-și lasă femeia sa, afară de pricină de curvie, și ia alta, preacurvește**». Deci nu este nici un lucru de mirare, dacă Legea, în chip arătat, nu învață nimic pentru neagoniseală, iar Eu vorbesc pentru neagoniseală. Că iată, Legea a poruncit pentru dezlegarea nunții – fără nici o deosebire de [cele] ce zic Eu –, din pricina îndârjirii iudeilor spre vărsarea de sânge. Iar Eu spre cele mai de săvârșit [desăvârșite] deprinzându-i pe ascultători, pe lăsarea cea fără de pricină binecuvântată o opresc, nu cele împotriva Legii legiuind, ci mai cu covârșire voirea aceleia întărind. Că socotința Legii era să nu se facă ucideri între bărbat și femeie. Aceasta și eu o pecetluiesc, prin a-i învăța pe soți a purta grijă unul de altul și a le fi milă de ale lor mădulare. Așadar, și Legea aceasta voia, dar fiindcă nu erau de săvârșit [desăvârșiți] ascultătorii, a rânduit dezlegarea nunții, ca măcar așa să le fie milă și să nu se turbeze bărbatul și femeia unul împotriva altuia”.

Deci, pe toate ale Legii le-a întărit¹⁶ Hristos, întrucât bine a zis, cum că cu neputință este, „**să cadă din Lege un corn de literă**”. Căci cum ar fi căzut ceea ce mai vârtos se îndreptează [împlinește] de Hristos?

---

¹⁶ „Fiindcă este un singur Dumnezeu. Care va îndrepta din credință pe cei tăiați împrejur și, prin credință, pe cei netăiați împrejur. Desființăm deci noi Legea prin credință? Nicidecum! Dimpotrivă, întărim Legea” (*Romani 3, 30-31*).

16, 19-22: Era un om bogat care se îmbrăca în porfiră și în vison, veselindu-se în toate zilele în chip strălucit¹⁷. (20) Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea înaintea porții¹⁸ lui, plin de bube, (21) pofbind să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului¹⁹; dar și câinii venind, lingeau bubele lui. (22) Și a murit săracul și a fost dus de către Îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și a fost înmormântat²⁰. (16, 19) Sirah 11, 4; 14, 14; 18, 32

Potrivite sunt și bine urmează și acestea celor ce s-au zis mai înainte, pentru că deoarece a apucat mai înainte și a învățat a se iconomisi bine bogăția, cu cuviință împreunează pe urmă și pilda bogatului. Căci pildă este și aceasta, iar nu lucru acum făcut (precum unii fără de înțelegere ar fi socotit), adică istorie [istorisire] căci încă n-au luat nici cei drepti cele bune, nici cei păcătoși cele împotriva. Ci a închipuit Domnul cuvântul, ca să-i învețe pe cei milostivi în ce fel sunt cele ce îi așteaptă pe dânșii; și iarăși, să arate celor ce rău pățimesc, în ce fel sunt acelea întru care se vor desfăta, pentru cele pe care aici le rabdă.

Așadar, pe „bogat” fără de nume în pilda aceasta l-a pus, ca pe unul ce nici nu era vrednic de a se numi la Dumnezeu, după cum și prin Proorocul zice: „Nu voi pomeni numele lor prin buzele Mele” (*Psalms 15, 4*). Iar pe sărac pe nume îl pomeneste, căci numele dreptilor și în Cartea Vieții se scriu (*Daniil 12, 1; Filipeni 4, 3; Apocalipsa 3, 5*). Și este vorbă, precum în povestirea [predania] evreilor se află, cum că era un oarecare Lazăr în Ierusalim în vremea aceea, care era în cea mai de pe urmă sărăcie și boală, pe care l-a pomenit Domnul, la pildă luându-l pe dânșul, ca pe unul ce era arătat și cunoscut.

Așadar, „bogat”, dinspre toate părțile era îndestulat, că și „cu porfiră și cu vison” era îmbrăcat și nu numai aceasta, ci și în toată cealaltă desfătare se îndulcea, că zice „veselindu-se”, și nu numai uneori, iar alteori nu, ci „în toate zilele”. Și nu cu măsură se desfăta, ci „luminat” [„în chip strălucit”], adică dezmiardat și cu multă cheltuială. Iar Lazăr era și sărac și bolnav; și aceasta cumplit, căci zice: „plin de bube” – căci este cu puțință a fi cineva bolnav, dar nu și plin de bube, iar aici prisosea răul.

„Și zăcea înaintea ușii bogatului”. Încă o muncă [caznă] este aceasta, a vedea pe alții prea desfătându-se, iar pe sine pierind de foame. Că poftea

¹⁷ În ediția de la 1805, în loc de „în chip strălucit”, se găsește „luminat”.

¹⁸ În ediția de la 1805, în loc de „înaintea porții”, se găsește „înaintea ușii”.

¹⁹ În ediția de la 1805, în loc de „din cele ce cădeau de la masa bogatului”, se găsește „din fărâmiturile care cădeau din masa bogatului”.

²⁰ În ediția de la 1805, în loc de „în mormântat”, se găsește „îngropat”.

[Lazăr] să se sature nu de bucate scumpe, ci de înseși „fărămiturile”, și anume de acelea de care câinii se săturau. Încă era [Lazăr] lipsit și de cei ce l-ar fi cercetat, căci „câinii venind, lingeau rănila lui”, fiindcă nu era nimeni care să-i gonească pe ei.

Dar, oare, întru atâtea rele fiind Lazăr, hulit-a? Sau a ocărat desfătarea bogatului? Sau neomenia osânditu-o-a? Ori a prihănit pronia [dumnezeiască]? Nici una dintre acestea nu a cugetat, ci cu multă înțelepciune răbda. De unde este arătată aceasta? Dintru aceea că Îngerii îl primeau pe el după ce a murit, căci de ar fi fost cârtitor și hulitor, nu s-ar fi învrednicit de atâtea cinste și de înconjurarea și petrecerea sa de către Îngeri.

Și „a murit și bogatul și a fost îngropat”, căci cu adevărat, și când era el viu, „îngropat” era sufletul lui, ca pe un mormânt de jur-împrejur purtându-și trupul, pentru aceasta și după ce a murit, nu de Îngeri a fost petrecut, ci în iad se pogoară. Căci acela care nimic înalt ori ceresc nu a cugetat vreodată, de locul cel mai de jos este vrednic. Căci prin a zice cum că s-a îngropat, aceasta a însemnat Domnul, că și sufletul lui, locul cel mai de jos și mai întunecos l-a dobândit.

16, 23-26: Și în iad, ridicându-și ochii, fiind în chinuri²¹, el a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui. (24) Și el, strigând, a zis: Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și ude vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în această văpaie. (25) Dar Avraam a zis: Fiule, adu-ți aminte că ai primit²² cele bune ale tale în viața ta, și Lazăr, asemenea, pe cele rele; iar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuiești. (26) Și peste toate acestea între noi și voi s-a întărit prăpastie mare, ca cei care voiesc să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi.

(16, 24) Zaharia 14, 12 (16, 25) Iov 21, 7, 13 / Psalm 36, 37; 125, 6 / Luca 6, 24

Precum pe Adam, scoțându-l Domnul din Rai, în preajma acestuia l-a pus să locuiască, pentru ca prin privirea cea de-a pururea înnoindu-se patima [durerea], mai cu deadinsul să-i dea lui simțirea căderii din bunătățile acelea, așa și pe acesta, în preajma lui Lazăr l-a osândit, ca, văzându-l pe el în ce fel de bunătați este, să le simtă pe acelea de la care din pricina neomeniei a căzut.

Dar pentru ce nu la altul din drepti, ci „în sânul lui Avraam” l-a văzut pe Lazăr? Fiindcă iubitor de străini era Avraam. Deci, ca să se facă muștrare a urâciunii lui de străini, pentru aceasta împreună cu Patriarhul îl vede

²¹ În ediția de la 1805, în loc de „chinuri”, se găsește „munci”.

²² În ediția de la 1805, în loc de „ai primit”, se găsește „ai luat înapoi”.

[pe Lazăr]. Avraam și pe cei ce treceau pe drum în casa sa îi trăgea, iar acesta și pe cel ce zăcea înlăuntru îl trecea cu vederea.

Dar pentru ce bogatul nu tinde către Lazăr cuvântul său, ci către Avraam? Poate se rușina, căci socotea poate că Lazăr este pomenitor de rău și, dintru ale sale le judeca și pe ale lui Lazăr: „Dacă eu, dobândind atâta îndestulare, îl treceam cu vederea pe acesta care se strâmtora de atâtea rele și nici fărâmiturilor nu-l făceam părtaș, cu mult mai vârtos acesta ce a fost defăimat va pomeni răul și nu se va pleca să-mi dea darul”. Pentru aceasta către Avraam face cuvântul, căci socotea cum că nu știe Patriarhul cele ce se făcuseră. Dar ce-i zice Avraam? Nu a zis: „Om fără de omenie și crud, nu îți este rușine? Acum îți aduci aminte de iubirea de oameni?”, ci cum îi grăiește Avraam: „**Fiule**” – vezi suflet milostiv și sfânt? Căci zice și oarecare înțelept ca sufletul smerit [oropsit] să nu-l turburi. Pentru aceasta și el, „**fiule**” îi zice, însemnând prin aceasta că până aici are el stăpânire, adică a-l numi pe el așa, cu blândețe, iar mai mult, nimic nu stăpânește: „Ceea ce am, aceasta îți dau, glas milostiv; iar de aici, acolo a te strămuta nu este al meu, căci s-au încuiat toate. Și tu ai luat răsplătire pe cele bune ale tale, iar acela pe cele rele”.

Dar pentru care pricină nu a zis „ai luat”, ci, „**ai luat înapoi**”? Pentru aceasta: „a lua înapoi” obișnuim a zice la cei ce primesc ceea ce a fost dat cu împrumut. Deci, ce ne învățăm [de aici]? Chiar dacă vreunii pângăriți vor fi și chiar dacă la cea mai de pe urmă răutate vor fi ajuns, de multe ori unul sau două lucruri bune [tot] au făcut. Drept aceea, și bogatul, având oarecare lucruri bune, prin îndestularea cea din viața pământească și-a luat răsplătirea; și se zice cum că pe acestea „**le-a luat înapoi**”. Așijderea și Lazăr, „**pe cele rele**”, că poate și acesta una sau două răutăți [tot] a făcut, iar prin chinuirea pe care aici a suferit-o „**a luat înapoi**” răsplătirea cea cuviincioasă a acestora. Pentru aceasta, „**el se mângâie, iar tu te muncești**”.

Iar „**prăpastia**” înseamnă depărtarea și deosebirea dreptilor de cei păcătoși. Căci precum voințele lor deosebite au fost, așa și lăcașurile multă depărtare au, fiindcă fiecare ia ca răsplătire cele potrivite voinței și vieții sale.

Și să însemnezi aici o oarecare dovedire împotriva origeniștilor, care zic cum că sfârșit vor avea muncile [caznela], și va fi o vreme când păcătoșii se vor unii cu dreptii și cu Dumnezeu – și așa se va face Dumnezeu totul întru toate (1 Corinteni 15, 28). Căci, iată, îl auzim pe Avraam zicând: „**cei care voiesc să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi**”. Deci, precum este cu neputință a se muta cineva din soarta dreptilor

în locul păcătoșilor, așa este cu neputință – precum Avraam ne învață pe noi – a se muta din locul muncii [caznei] în locul dreptilor. Și, cu adevărat, Avraam este mai vrednic de credință decât Origen.

Și ce este „**iadul**”? Unii au zis că este loc întunecos sub pământ, iar alții „**iad**” au zis că este mutarea sufletului de la arătare la nearătare și întunecare, că până este sufletul în trup se arată prin lucrări, iar după ce se mută din trup, se face nevăzut. Deci, aceasta au zis că este „**iadul**”.

Iar „**sân al lui Avraam**” [se numește] cuprinderea bunătăților celor ce sunt orânduie dreptilor celor ce au ajuns din vifor la limanurile cerești. Fiindcă și pentru țărmurile mării, „**sânuri**” obișnuim a numi locurile cele ce sunt în chipul limanurilor și adăpostitoare²³.

Încă să însemnezi și aceasta, [anume] că în ziua aceea va vedea cel care nedreptățește pe cel care se nedreptățește în ce slavă este și, acesta din urmă, de asemenea, îl va vedea pe celălalt în osândă, precum aici bogatul pe Lazăr și acesta, de asemenea, pe bogat.

16, 27-31: Iar el a zis: Rogu-te, dar, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, (28) căci am cinci frați, să le spună²⁴ lor acestea, ca să nu vină și ei în acest loc de chin. (29) Și i-a zis Avraam: Au pe Moise și pe Prooroci; să asculte de ei. (30) Iar el a zis: Nu, părinte Avraam, ci, dacă cineva dintre morți se va duce la ei, se vor pocăi. (31) Și i-a zis Avraam: Dacă nu ascultă de Moise și de Prooroci, nu vor crede, nici dacă ar învia cineva dintre morți.

(16, 29) Ioan 5, 39, 45 / Faptele Apostolilor 15, 21; 17, 11

Nedobândind cele [pe care le ceruse] pentru sine, ticălosul bogat pentru alții se roagă. Vezi cum, din munci [cazne] vine într-o simțire? Și cel care-l defăima mai înainte pe Lazăr, care-i zăcea înaintea picioarelor, acum de alții, care nu sunt de față, se îngrijește și roagă să fie trimis Lazăr din morți la „**casa tatălui său**”. Și nu orișicare dintre cei morți să fie trimis, ci Lazăr, ca să-l vadă pe dânsul încununat și într-o slavă și sănătate cei care mai înainte îl văzuseră pe el în boală și într-o necinste; și cei ce s-au făcut martori ai sărăciei lui, aceștia și ai slavei sale să se facă văzători. Căci adevărit este cum că într-o slavă voia să se arate [Lazăr] acestora, spre a fi el propovăduitor vrednic de credință.

Așadar ce zice Avraam? „**Au pe Moise**”, adică: „Tu ai grijă de frați, dar nu așa precum o face Dumnezeu Cel Care i-a făcut pe dânsii, căci mii

²³ Este vorba de golfuri.

²⁴ În ediția de la 1805, în loc de „să le spună”, se găsește „să le mărturisească”.

de dascăli le-a trimis lor". Iar bogatul zice: „Nu, părinte” – căci, fiindcă el, auzind Scripturile, nu credea, și i se părea că sunt scorneli cele zise, asemenea socotind că se află și frații săi, și de la sine judecând socotea că [nici ei] nu ascultă Scripturile, precum nici el nu o făcea – „ci, dacă cineva din morți va învia, vor crede”.

Întru acest fel și acum sunt cei care zic: „Cine știe cele din iad? Cine a venit de acolo și ne-a vestit nouă?” Dar aceștia să-l audă pe Avraam, ce zice că, dacă Scripturile nu le ascultăm, nici pe cei ce vin din iad nu-i vom crede. Și aceasta au adevărit-o iudeii, care fiindcă nu ascultau Scripturile, nici morți văzând înviind, nu au crezut; ci și pe Lazăr a-l omorî se ispiteau²⁵ (Ioan 12, 9-11) și, în vremea răstignirii, măcar că mulți morți au înviat²⁶ (Matei 27, 50-53), însă iudeii asupra Apostolilor cu ucidere săreau [se năpusteau]²⁷ (Faptele Apostolilor 23, 12-14).

Pentru că de ne-ar fi folosit nouă pentru credință, și aceasta de multe ori ar fi făcut-o Domnul, iar acum nimic nu ne folosește așa, precum cercarea cea cu dinadinsul a Scripturilor. Căci a învia morți s-ar fi meșteșugit și diavolul după nălucire și, prin aceasta, ar fi amăgit pe cei fără de socoteală, semănând pentru cei din iad²⁸ dogme vrednice răutății lor. Iar când Scripturile sănătos se cearcă, nici un lucru ca acesta nu va putea să meșteșugească, pentru că acestea sunt „făclie” și „lumină” și, atunci când acestea luminează, lucrul se vede și se află (Psalm 118, 105; Pilde 6, 23)²⁹. Deci Scripturilor se cuvine să credem și nu să căutăm învieri ale morților.

²⁵ „Deci mulțime mare de iudei au aflat că este acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci să vadă și pe Lazăr, pe care-l înviase din morți. Și s-au sfătuit arhieriei ca și pe Lazăr să-l omoare. Căci, din cauza lui mulți dintre iudei mergeau și credeau în Iisus” (Ioan 12, 9-11).

²⁶ „Iar Iisus, strigând iarăși cu glas mare, Și-a dat duhul. Și iată, catapeteasma templului s-a sfâșiat în două de sus până jos, și pământul s-a cutremurat și pietrele s-au despicat; mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți s-au sculat. Și ieșind din morminte, după învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă și s-au arătat multora” (Matei 27, 50-53).

²⁷ „Iar când s-a făcut ziua, iudeii, făcând sfat împotriva-i, s-au legat cu blestem, zicând că nu vor mânca, nici nu vor bea până ce nu vor ucide pe Pavel. Și cei ce făcuseră între ei acest jurământ erau mai mulți de patruzeci, care, ducându-se la arhieriei și la bătrâni, au zis: Ne-am legat pe noi înșine cu blestem să nu gustăm nimic până ce nu vom ucide pe Pavel” (Faptele Apostolilor 23, 12-14).

²⁸ Adică vrednici de iad dintru ale lor fapte.

²⁹ „Făclie picioarelor mele este legea Ta și lumină cărărilor mele” (Psalm 118, 105); „Că povața este un sfeșnic bun și legea o lumină, iar îndemnurile care dau învățatură sunt calea vieții” (Pilde 6, 23).

Încă este cu puțință și tropologic³⁰ a pricepe pilda aceasta, zicând cum că prin „**bogat**” se însemnează norodul cel evreiesc, căci „**bogat**” a fost acesta de demult, fiindcă se îmbogățea întru toată cunoștința și înțelepciunea și întru cuvintele lui Dumnezeu cele ce sunt mai mult decât aurul și mulțimea pietrelor scumpe. Dar și „**în porfiră și în vison**” era îmbrăcat, fiindcă avea împărăție și preoție și era „**împărătească preoție**” a lui Dumnezeu (*Ieșire 19, 6*). Și „**porfira**” o însemnează pe împărăție, iar „**visonul**” pe preoție, căci leviții, la slujbele cele preotești, se îmbrăcau cu haine de vison (*1 Paralipomena 15, 27; 2 Paralipomena 5, 12*). Și „**se veseleau în toate zile în chip strălucit**” căci în toate zilele aduceau jertfe, dimineața și seara, pe care și ale „**necontenirii**” le numeau (*Ieșire 29, 38-42*). Iar „**Lazăr**” era norodul cel din neamuri [păgâni], sărac în dumnezeiești daruri și în înțelepciune; și „**zăcea înaintea ușilor**”, că nu era slobod păgânilor să intre în biserică (*Deuteronom 23, 1-5*), pentru că spurcăciune se părea [a fi]; precum și în *Faptele Apostolilor* strigare se face asupra lui Pavel că a adus păgâni în biserică și a spurcat acest loc sfânt (*21, 28*). Încă era și „**plin de bube**”, de păcatele care puteau și pe „**câinii**” cei nerușinoși, adică pe draci, îi hrănea cu rănille acestea, căci îndulcire le sunt lor rănille noastre. Și poftea „**fărâmiturile cele ce cădeau din masa bogatului**”, că lipsit era cu totul de pâinile cele ce „**întăresc inima**” (*Psaln 103, 17*) și avea trebuință și de cea prea puțină și mică și cuvântătoare hrană; precum și cananeianca, păgână fiind, cerea să se hrănească din „**fărâmituri**” (*Matei 15, 27*). Ce s-a întâmpat însă? „**A murit**” lui Dumnezeu norodul evreiesc și moarte s-au făcut oasele lor, fiindcă nu făceau ei nici o mișcare către lucrul cel bun. „**A murit**” și Lazăr păcatului – adică norodul cel păgânesc – și iudeii, fiindcă întru păcatele lor au murit, în văpaia zavistiei se ard. Și „**râvnesc**” iudeii, precum zice Apostolul (*Romani 11, 11-14*), pentru că păgânii se primesc la credință, iar norodul neamurilor, cel ce mai înainte era sărac și necinstit, în „**sânul lui Avraam**”, tatăl neamurilor, petrece cu cuviință. Pentru că și Avraam, păgân fiind, a crezut lui Dumnezeu și de la închinarea de idoli, la cunoștința de Dumnezeu s-a strămutat. Deci, cei ce sunt părtași strămutării și credinței lui Avraam, cu cuviință și în „**sânul lui**” se odihnesc și moștenesc împreună cu dânsul aceleași locuri și lăcașuri și primiri ale bunătăților. Și pofteste iudeul o picătură din stropirile și curățirile cele

---

³⁰ Pentru acest cuvânt, vezi însemnarea de la *Matei 12, 7-8*, sau *Despre cele patru înțelesuri ale Sfintei Scripturi* de la începutul acestui volum.

vechi din Lege, ca să se „**răcorească limba**” lui, [încă] și să poată a îndrăzni și a zice ceva către noi, anume că Legea este lucrătoare – dar nu le dobândește pe acestea. Căci „**Legea până la Ioan a fost**” (*Luca 16, 16*) și „**jertfă și prinos nu ai voit...**” și celelalte pe care le zice [Proorocul] (*Psalms 39, 9*). Și Daniil mai înainte a proorocit că va pieri ungerea (*Daniil 9, 26*) și se va pecetlui proorocia (*Daniil 12, 4, 9*), adică va înceta și se va închide.

Iar tu, ia pilda și iticește³¹. Și fiind „**bogat**” în răutăți, să nu treci cu vederea mintea ta, flămândă fiind și jos aruncată, cea care a fost zidită să tindă în Sus; și „**zăcând înaintea ușilor**”, bag-o pe dânsa înăuntru, ca să nu stea afară și să se rătăcească, nici să nu „**zacă**”, ci să lucreze. Că întru acest chip vei putea a lucra cu mintea iar nu numai cu trupul a te desfăta. Încă și celelalte ale pildei cu lesnire este a le înțelege, spre folosul năravului.

---

³¹ [1805] Adică la îndreptarea năravurilor [etic, moral].

CAPITOLUL 17

*Despre sminteli, iertare și credință. Vindecarea celor zece leproși.
Când va veni Împărăția lui Dumnezeu¹*

17, 1-4: Și a zis către ucenicii Săi: **Cu neputință este să nu vină smintelile, dar vai aceluia prin care ele vin!** (2) **Mai de folos i-ar fi dacă i s-ar lega de gât o piatră de moară și ar fi aruncat în mare, decât să smintească pe unul din aceștia mici.** (3) **Luați aminte la voi înșivă. De-ți va greși fratele tău dojenește-l² și dacă se va pocăi, iartă-l.** (4) **Și chiar dacă îți va greși de șapte ori într-o zi și de șapte ori se va întoarce către tine, zicând: Mă căiesc, iartă-l.**

(17, 1) Matei 18, 6-7 / Marcu 9, 42 / 1 Corinteni 11, 19 (17, 2) Matei 18, 6 / Marcu 9, 42

(17, 3) Levitic 19, 17 / Sirah 19, 14 / Matei 18, 15, 21 / Iacov 5, 19-20 (17, 4) Matei 18, 22

De vreme ce fariseii, iubitori de argint fiind, cârteau asupra Domnului Care cuvânta pentru neagoniseală, a zis și pilda bogatului și a săracului Lazăr, arătându-le lor prin aceasta ce fel de muncă [caznă] îi așteaptă pe dânșii pentru iubirea de bogăție. Dar de aici grăiește și către ucenici și pentru înșiși fariseii, pricinuitori de sminteli arătându-i pe dânșii [pe farisei] și împiedicători de la calea cea dreaptă – și din această pricină dându-le lor „vaiul” spre moștenire. Deci, ce zice [Domnul]? Să vedem: „**cu neputință este să nu vină smintelile**”, adică împiedicările petrecerii [viețuirii] celei bune și lui Dumnezeu plăcute. Căci, din pricina răutății celei multe a oamenilor este [de] nevoie a se afla multe împiedicări ale propovăduirii și ale adevărului. Însă „**vai aceluia prin care vin**”, adică lucrătorului acestora, precum erau fariseii care sminteau și împiedicau propovăduirea. Dar cearcă mulți nedumerindu-se: „Dacă nevoie este să vină smintelile și este cu neputință a nu se împiedica propovăduirea, așadar, pentru ce, o, Doamne, îi osândești și îi ticăloșești pe lucrătorii de sminteli? Că de nevoie s-au făcut [ei] unii ca aceștia și tot lucrul ce este din silă este și vrednic de iertare”. Ascultă, dar: sila aceasta din voință are începătură, și, ca să zic mai luminat, Domnul, văzând răutatea oamenilor celor de atunci și cum că sunt plecați către cel rău și nici un lucru bun nu

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru sminteală, pentru a ierta greșelile aproapelui. Pentru credința cea întru Dumnezeu. Pentru cei zece leproși. Pentru Iisus când fost-a întrebat când va veni Împărăția lui Dumnezeu; și cum că neștiută va fi Venirea lui Hristos”.

² În ediția de la 1805, în loc de „dojenește-l”, se găsește „ceartă-l”.

voiesc, a zis cum că dintru urmarea celor ce se văd [la cei de față], de nevoie este să vină smintelile. Deci, răutatea pe care o lucrau oamenii, dintru a lor voință era, iar lucrarea smintelilor de nevoie, a urmat dintru răutate, întrucât pentru aceasta și vrednici de muncă [caznă] sunt lucrătorii smintelilor. Precum aş zice într-o pildă: un doctor, văzând pe cineva că rău își alege hrana și cu nesaț viețuiește, ar fi zis: „Nevoie este ca acesta să se îmbolnăvească”. Deci oare, boala de nevoie este? Cu adevărat este de nevoie, ca urmare a felului celui rău în care acela se hrănește. Pentru aceasta, „vai” celor ce împiedică propovăduirea, căci întru atâta răutate au venit, încât nevoie se face să „vină smintelile”. Pentru că mai de folos este omului aceluia care face sminteli și împiedicări „**de și-ar lega de gât o piatră de moară și să se arunce în mare**”, decât să smintească și să răzvrătească pe vreunul din cei „mici” credincioși³.

Pentru aceasta, Domnul îi întărește pe ucenici și zice: „**Luăți aminte la voi înșivă**”. Iată ce zice: „Vă spun mai înainte că vor veni cele rele. Fără de răspuns sunteți. Căci [de] nevoie este să vină acelea, dar nu este [de] nevoie să pieriți voi, dacă vă veți întări pe voi înșivă și vă veți întrarma”. Adică: [de] nevoie este să vină lupul, dar dacă păstorul priveghează, nu este [de] nevoie să piară oile, ci lupul, în zadar căscând gura, se va duce.

Așadar, după ce a zis acestea pentru cei ce smintesc și vatămă – adică fac împiedicare –, le zice și pe cele ce urmează. Fiindcă sunt multe deosebiri ale acelor ce smintesc: pentru că unii sunt nevindecați precum erau fariseii, iar alții pot a se vindeca – precum se află frații Domnului către Înșuși Domnul, că nici ei nu credeau într-Însul (*Ioan 7, 5*). Deci, fiindcă multe deosebiri sunt ale celor care smintesc – că pot să fie unii și din cei de o credință întru acest fel –, pentru aceasta zice: „**De-ți va greși ție fratele tău, mergi, mustră-l pe el între tine și el singur. Și de te va asculta, ai câștigat pe fratele tău. Iar de nu te va asculta, ia cu tine încă unul sau doi...**” și celelalte, câte Matei pe larg le-a descoperit, iar Luca le-a tăcut ca pe unele care s-au grăit de Matei (*18, 15-16*). „Cel care a ascultat certările

---

³ Sfântul Maxim Mărturisitorul tâlcuiește cine sunt cei „mici”, răspunzând unei întrebări (*51*): „«Mici» socotesc că numește [Domnul] pe cei simpli la cugetare, care din pricina micimii minții, nu pot să deosebească judecățile Providenței. Deci, dacă cineva smintește pe unii ca aceștia, mai de folos i-ar fi fost să facă parte din ceata păgânilor, care asemenea asinului legat la piatra de moară, se țin numai în ogașa mișcării lumii, și să se arunce în mare, adică într-o viață plină de confuzie. Aceasta o întărește și Apostolul Petru, zicând: «**Mai bine era pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, cunoscând-o, să se întoarcă spre cele dinapoi**» (*2 Petru 2, 21*)” (*Filocalia românească*, vol. 2, ed. Humanitas, București, 1999, pp. 228-229).

este vrednic de iertare, iar cel ce nu a ascultat, să-ți fie ție ca «păgânul» și «vameșul», adică urât și nevrednic de a fi numit «frate»" (*Matei 15, 17*). Apoi, ca și cum cineva ar fi spus: „Fie [așa cum zici], Doamne, acestea bine le-ai grăit. Dar dacă, de multe ori încredințându-se de iertare [dobândind iertarea], apoi iarăși ar vătăma, ce se cuvine să-i fac lui?” Zice [Domnul]: „De se va pocăi iarăși, iartă-i lui. Și iarăși, măcar și de șapte ori în zi de se va întoarce, iartă-i lui”. Iar acest cuvânt, adică „de șapte ori”, aici este pus în loc „de multe ori”, precum și cuvântul acela: „**Cea stearpă va naște de șapte ori**” (*1 Regi 2, 5*). Așadar, de câte ori se va căi, de atâtea ori se cade a-i ierta lui. Căci nu se cuvine să socotești cu adevărat cum că număr al iertărilor pune [hotărniceste] Domnul, ci ceea ce am zis, acel cuvânt „de șapte ori” să-l înțelegi în loc de „de multe ori și fără de număr”. Precum și în vorba cea obișnuită spunem: „cetate cu zece mii de bărbați” nu ca și cum ar avea zece mii, că poate și mai mulți are, ci în loc de a spune: „cu mulți bărbați”, zicem: „cu zece mii”. Iar cum că acestea le grăiește [Domnul], arătat este de la Matei, că acolo lui Petru care a zis: „Oare până de șapte ori îi voi ierta lui?” Domnul i-a grăit: „**Nu de șapte ori, ci de șaptezeci de ori câte șapte**”, prin aceasta suma cea fără de număr însemnându-o (*Matei 18, 21-22*).

17, 5-10: Și au zis Apostolii către Domnul: Sporește-ne credința⁴. (6) Iar Domnul a zis: De ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice acestui sicomor⁵: Dezrădăcinează-te și te sădește în mare, și vă va asculta. (7) Cine dintre voi, având o slugă la arat sau la păscut turme, îi va zice când se va întoarce din țarină: Vino îndată și șezi la masă? (8) Oare, nu-i va zice: Pregătește-mi ca să cinez și, încingându-te, slujește-mi până ce voi mânca și voi bea, și după aceea vei mânca și vei bea și tu? (9) Va mulțumi, oare, slugii că a făcut cele poruncite? Cred că nu⁶. (10) Așa și voi, când veți face toate cele poruncite vouă, să ziceți: Suntem slugi netrebnice, pentru că am făcut ceea ce eram datori să facem.

(17, 5) Matei 18, 22 (17, 6) Matei 17, 20; 21, 21 / Marcu 9, 23; 11, 23
(17, 8) Luca 12, 37 / Ioan 13, 4 (17, 10) Iov 22, 3; 35, 7 / 1 Corinteni 9, 16-17

Apostolii credeau Domnului, dar venind întru simțirea neputinței lor și auzindu-L pe Dânsul zicându-le lor pentru oarecare lucruri mari și pentru primejdia cea dintru sminteli, se roagă ca să li se înmulțească lor

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „Sporește-ne credința”, se găsește „Aduge-ne nouă credință”.

⁵ În ediția de la 1805, în loc de „sicomor”, se găsește „dud”.

⁶ În ediția de la 1805, versetul 9 este: „Au doară va avea har slugii aceea, căci a făcut ceea ce i se poruncise? Nu Mi Se pare”.

puterea credinței, prin care vor putea să isprăvească [plinească cu lucrul] acestea pe care le-a grăit Domnul – cele pentru neagoniseală, zic. Că neagoniseala nimic nu o îndreptează [lucrează, rodește] așa, precum a crede și a nădăjdui în Dumnezeu; și tot așa, nimic nu face a aduna comori, precum a nu crede cum că mare Vistier este Dumnezeu și vistierie nedeșertată [e] bunătatea Lui.

Încă și împotriva smintelilor, prin credință vor putea a se împotrivi; pentru aceasta, venind Apostolii la Dânsul, zic: „**Sporește-ne nouă credința**», mai de săvârșit [desăvârșiți] fă-ne pe noi întru credință și mai adeveriți”. Iar Domnul, arătându-le lor cum că bine cer și cum că socotința aceasta se cuvine ei să o aibă întărită pentru credință, ca pentru ceea ce poate mult, grăiește: „De ați avea credință, încă și pe dudul acesta l-ați fi răsădit”. Două lucruri mari zice deodată: întâi, adică, a-l muta pe cel ce este înrădăcinat în pământ și mai apoi a-l și răsădi în mare. Căci ce s-a răsădit [vreodată] în mare? Însă arătat este că prin a zice [unele ca] acestea, [Mântuitorul] puterea credinței o arată.

Însă poate cineva, alegorisind⁷, ar fi înțeles „**dudul**” că este diavolul, ca acela care pricinuitor și hrănitor al viermelui celui veșnic ni se face nouă, prin gândurile cele ce răsar dintr-însul. Căci frunzele dudului viermi hrănesc, prin care se fac mătășurile. Deci, pe acest „**dud**”, credința poate să-l deșădăcească din inima omenească și în „**mare**” să-l arunce, adică întru „**adânc**” să-l trimită (*Iezechiil 31, 18; Luca 8, 31; Apocalipsa 20, 3*).

Iar după ce le-a zis acestea pentru „**credință**”, adaugă Domnul și altă învățătură prea de nevoie [trebuincioasă]. Care este aceasta? Nu se cuvine a cugeta înalt pentru isprăvile cele bune. Deoarece credința multe isprăvește [duce la săvârșire] și împlinitor al poruncilor îl face pe acela care o are pe aceasta împreună cu aceea [adică a nu cugeta înalt] – pentru că și cu facerile de minuni îl împodobește pe acela –, și dintru aceasta poate să cadă omul de multe ori întru înalta cugetare, pentru aceea Domnul, prin pildă foarte frumoasă, îi întărește pe Apostoli ca să nu se mândrească pentru isprăvile cele bune. Căci zice: „**Cine dintru voi, având o slugă...**” și celelalte, pentru că arată prin pilda aceasta că nu se cuvine a se înălța oarecine pentru vreo oarecare ispravă, iar mai ales nici pentru împlinirea tuturor poruncilor. Căci „**slugii**” nevoie îi atârnă asupra-și, a împlini poruncile Domnului, însă nu se cuvine a o trece în seama sa, ca pe o ispravă [izbândă]. Pentru că de nu va lucra, [unul ca acesta] vrednic este de

⁷ [1805] Adică, înțelegând și tâlcuind afară de ceea ce însemnează cuvântul.

pedeapsă; iar după ce a lucrat, să se îndestuleze că a scăpat de pedeapsă. Și nu se cuvine cu sila a cere cinste pentru cele săvârșite, căci a îndurării Stăpânului este a-i da lui, iar mai vârtos a-i și dărui ceva.

Așadar, și cel care slujește lui Dumnezeu, măcar de va și împlini poruncile, nu se cuvine a se înălța, că nici un lucru mare nu a făcut, ci „vaiul” era al lui de nu le-ar fi făcut, precum Apostolul zice: „**Vai mie, de nu voi binevesti!**” (1 Corinteni 9, 16). De asemenea, nu se cuvine a cugeta înalt nici dacă a dobândit daruri [duhovnicești], căci daruri sunt, pentru [dintru] mila lui Dumnezeu dăruite lui, nu pentru că-i era lui dator Stăpânul. Căci cu covârșire sluga îi este datoare Stăpânului său a plini toate poruncile Sale. Iar dacă și când toate poruncile le vom plini, nici atunci nu ni se cuvine a socoti ceva mare, ce ne vom face când nici cea mai mică parte a poruncilor lui Dumnezeu îndreptând [lucrând, săvârșind], încă ne înălțăm?

Și ia aminte și la graiul pildei, căci întâi a pus „**la arat**”, apoi a adăugat „**la păscut**”, că întâi se cuvine a fi cineva plugar și apoi a i se încredința și păstoria, pentru că acela care pe al său trup bine l-a „arat”, ca pe un oarecare pământ, acesta este vrednic și de a fi „păstor” al altora. Căci acela care nu știe să-și rânduiască după cum se cuvine casa sa, cum va purta grijă de biserică? (1 Timotei 3, 5) Așadar, te „ară” mai întâi pe tine însuși și atunci îi vei „păstori” și pe alții, după cum și Ieremia zice: „**Înnoți-vă vouă înnoiri**”⁸ (Ieremia 4, 3), apoi se adaugă „**luminați-vă vouă lumină a cunoștinței**”⁹, care însemnează partea cea mai adevărată a păstoriei (Osea 10, 12).

17, 11-19: Iar pe când Iisus mergea spre Ierusalim și trecea prin mijlocul Samariei și al Galileii, (12) intrând într-un sat¹⁰, L-au întâmpinat zece leproși care stăteau departe, (13) și care au ridicat glasul și au zis: Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi! (14) Și văzându-i, El le-a zis: Duceți-vă și vă arătați preoților. Dar, pe când ei se duceau, s-au curățit. (15) Iar unul dintre ei, văzând că s-a vindecat, s-a întors cu glas mare, slăvind pe Dumnezeu. (16) Și a căzut cu fața la pământ la picioarele lui Iisus, mulțumindu-I. Și acela era samaritean. (17) Și răspunzând Iisus a zis: Au nu zece s-au curățit? Dar cei nouă unde sunt? (18) Nu s-a găsit să

⁸ În ediția 1988 a *Bibliei* avem: „Arați-vă ogoare noi și nu mai semănați prin spini!”

⁹ În ediția 1988 a *Bibliei* avem: „Semănați-vă fapte bune, căci numai așa veți secera milostivire; prefaceți țelina în ogoare ale cunoașterii de Dumnezeu și căutați pe Domnul, ca El să vină și să vă îndestuleze de roade mântuitoare!”

¹⁰ În ediția de la 1805, în loc de „sat”, se găsește „cetate”.

se întoarce să dea slavă lui Dumnezeu decât numai acesta, care este de alt neam? (19) **Și i-a zis: Scoală-te și du-te; credința ta te-a mântuit.**

(17, 11) Ioan 4, 4 (17, 12) Levitic 13, 46 (17, 13-14) Levitic 13, 2; 14, 2-5, 10 / 4 Regi 5, 10 / Matei 8, 4 / Marcu 1, 43-44 / Luca 5, 14 (17, 18) Iosua 7, 19 / 2 Paralipomena 30, 8; 32, 25 (17, 19) Matei 9, 22 / Marcu 5, 30, 34; 10, 52 / Luca 7, 50; 8, 48; 18, 42

Și de aici va cunoaște oricine cum că nimic nu-l împiedică pe cineva spre a plăcea lui Dumnezeu, chiar de va fi de neam blestemat, numai să aibă voință bună. Căci iată, pe Iisus „**L-au întâmpinat zece leproși**”, voind El să intre întru o cetate; și L-au întâmpinat afară din cetate, căci nu era slobod celor ce se socoteau a fi necurați să viețuiască înlăuntrul cetății (Levitic cap. 13). Și „**stăteau departe**”, ca unii care se rușinau pentru necurăția lor ceea ce se părea; și nu îndrăzneau a se apropia, deoarece socoteau că și Iisus se va îngreșoșa de dânșii – precum ceilalți făceau –, și de aceea „**au ridicat glasul**” și s-au rugat. Cu locul „**stăteau departe**”, iar cu rugămintea aproape s-au făcut [au venit], căci „**aproape este [Domnul de toți cei ce-L cheamă pe El,] de toți cei ce-L cheamă pe El întru adevăr**” (Psalm 144, 18). Și nu așa de rând, ca pe un om Îl roagă, ci ca pe un mai presus de om, căci „**Învățător**” îl numesc pe Dânsul, adică Domn, Purtător de grijă, Păzitor, care aproape este de a-L socoti pe Dânsul Dumnezeu. Iar El le poruncește lor „**să se arate preoților**”, căci preoții îi cercau pe unii ca aceștia, și de la aceia primeau hotărârea de erau sau nu curați de lepră. Pentru că preoții aveau semne prin care cunoșteau lepra cea nevindecată. Încă și după ce se leproza cineva, iar apoi își redobânda sănătatea, preoții îl cercau, și se aducea darul care era poruncit în Lege (Levitic cap. 13). Iar aici, în chip neîndoielnic fiind aceștia leproși, de ce trebuiau să se arate ei preoților, de nu, cu adevărat, aveau să se curățească? Căci a le porunci lor să meargă la preoți, nimic altceva nu arăta, fără numai că se vor curăța; drept aceea, și zice că „**pe când ei se duceau, s-au curățit**”. Dar vezi ceea ce am zis dintru început, cum că „**zece**” fiind leproșii, cei nouă, cu toate că erau israeliteni, nemulțămitori s-au arătat. Iar samarineanul, de alt neam fiind, s-a întors; și glasul cel de mulțămire slobozea – că samarinenii erau asirieni (4 Regi cap. 17) –, ca nici un păgân să nu se deznădăjduiască și ca nici unul, cu strămoși sfinți fiind, să nu se laude.

Încă însemnează minunea aceasta și mântuirea cea de obște ce s-a făcut peste tot neamul omenesc. Căci „**zece leproși**” era toată firea cea omenească, care leproasă de răutate era și grozăvia păcatului întru sine o purta; și, pentru a sa necurăție, viețuia afară din cetatea Cerurilor și departe de Dumnezeu stătea, și însăși acest lucru, că „**stătea departe**”, îl avea drept

rugăciune. Că Iubitorului de oameni, Care voiește ca toți să se mântuiască și bine să li se facă, prea mare pricină spre milă îi este a nu vedea pe nimeni împărțându-se din bunătatea Lui. Că pentru însăși aceasta Se pleacă, pentru ca să tămăduiască pe cei ce se află întru atâta ticăloșie [povară, îngreuiere]. Însă a și tămăduit toată firea cea leproasă, fiindcă pentru tot omul și S-a întrupat și moarte a gustat. Dar iudeii, măcar că de către Domnul au fost curățiți de necurățiile leprei păcatului lor, nemulțămitori s-au arătat și nu „s-au întors” din calea deșertăciunii lor ca „să dea slavă lui Dumnezeu” Celui Care i-a mântuit, adică să creadă Lui cum că, Dumnezeu fiind, a suferit Patima cea mai de pe urmă [cea mai cumplită]. Căci aceasta este slava lui Dumnezeu: Trupul Său și Crucea Sa. Deci, aceștia, pe Domnul slavei Care S-a întrupat și S-a răstignit nu L-au mărturisit, iar norodul cel de alt neam al păgânilor a cunoscut pe Cel Care l-a curățit și L-a slăvit pe Dânsul. Și au crezut aceștia [păgânii] că Dumnezeu este atât de iubitor de oameni și de puternic, încât și necinstirile și ocările pentru noi le-a primit – care lucru este al iubirii [Sale] de oameni – și primindu-le, nimic nu s-a vătămat la firea Sa – care lucru este al puterii [Sale].

17, 20-25: Și fiind întrebat de farisei când va veni Împărăția lui Dumnezeu, le-a răspuns și a zis: Împărăția lui Dumnezeu nu va veni în chip văzut¹¹. (21) Și nici nu vor zice: Iat-o aici sau acolo. Căci, iată, Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru¹². (22) Zis-a către ucenici: Veni-vor zilele când veți dori¹³ să vedeți una din zilele Fiului Omului, și nu veți vedea. (23) Și vor zice vouă: Iată este acolo; iată, aici; nu vă duceți și nu vă luați după ei¹⁴. (24) Căci după cum fulgerul, fulgerând

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „nu va veni în chip văzut”, se găsește „nu va veni cu pândire”.

¹² Aici, Sfântul Simeon Noul Teolog ne povățuiește întru acest chip: „Care este scopul economiei Întrupării lui Dumnezeu-Cuvântul, vestit în toată dumnezeiasca Scriptură și citit de noi, dar nepătruns? Nu e decât acela ca, împărțându-Se de ale noastre, să ne facă pe noi părtași de ale Sale. Căci Fiul lui Dumnezeu de aceea s-a făcut Fiu al Omului, ca să ne facă pe noi, oamenii, fii ai lui Dumnezeu, ridicând după har neamul nostru la ceea ce este El după fire, născându-Se de sus din Duhul Sfânt și introducându-ne îndată în Împărăția Cerurilor; mai bine zis, dăruindu-ne să o avem pe aceasta înlăuntrul nostru, ca să nu avem numai nădejdea de a intra în ea, ci având-o încă de acum, să strigăm: «Viața noastră e ascunsă cu Hristos în Dumnezeu»” (*Filocalia românească*, vol. 6, ed. IBMBOR, București, 1977, pp. 91-92).

¹³ În ediția de la 1805, în loc de „veți dori”, se găsește „veți pofti”.

¹⁴ În ediția de la 1805, în loc de „nu vă duceți și nu vă luați după ei”, se găsește „să nu mergeți, nici să urmați”.

într-o parte de sub cer, luminează până la cealaltă parte de sub cer, așa va fi și Fiul Omului în ziua Sa. (25) Dar mai întâi El trebuie să sufere multe și să fie lepădat de neamul acesta.

(17, 21) Matei 24, 23 / Marcu 13, 21 / Luca 17, 23 (17, 22) Matei 9, 15

(17, 23) Matei 24, 23 / Marcu 13, 21 / Luca 17, 21 (17, 24) Matei 24, 27

(17, 25) Matei 16, 21; 17, 22; 20, 18 / Marcu 8, 31 / Luca 9, 22

În multe locuri întru învățăturile Sale a pomenit Domnul de Împărăția lui Dumnezeu, iar fariseii, acestea auzindu-le, Îl luau în răs pe Dânsul. Și pentru aceasta au venit la El, întrebându-L „când va veni Împărăția lui Dumnezeu”, ca să râdă de El, ca de unul ce propovăduia [lucruri] ciudate și [vestea] pentru un lucru neobișnuit și străin. Pentru că nici unul din dascălii cei mai dinainte și din Prooroci nu au pomenit de aceasta [de Împărăție]. Sau, poate, ei zic acestea și pentru că aveau în minte cum că cât de curând Îl vor omorî; și vin la El și Îl întreabă, ca și cum L-ar batjocori și L-ar lua în răs, unele ca acestea zicând: „Tu, pentru Împărăție grăiești cuvintele, dar când va fi această Împărăție a Ta? Căci Tu ca mâine vei fi omorât de noi și Crucea va să Te primească și [toate] câte sunt de necinste [ocară]”. Însă ce le răspunde Hristos? Nu după mintea lor cea neînțelegătoare și nici după nebunie nu le răspunde nebunilor, ci îi lasă pe dânșii să se rătăcească întru unirea numelui împărăției¹⁵ și nu le descoperă lor – că nici nu ar fi primit – pentru care Împărăție vorbește și că Împărăția nu este lumească, precum ei o socotesc, ci mai presus de lume. Așadar, acestea lăsându-le, fiindcă nu erau ei vrednici de a le auzi, pentru surzenia cea dintru a lor voie, pentru vremea „Împărăției” grăiește că este neștiută și „nu va veni în chip văzut”. Pentru că nu are vreme rânduită, ci pururea, la cel care voiește, de față îi este „Împărăția lui Dumnezeu” – căci, cu adevărat, „Împărăție a lui Dumnezeu” este așezarea și petrecerea [viețuirea] cea îngerească. Căci atuncea întru adevăr se zice că împărățește Dumnezeu cu adevărat, când nimic lumesc în sufletele noastre nu se află, ci întru toate mai presus de lume petrecem. Iar această petrecere „în lăuntru nostru” o avem, atunci când vom voi, pentru că nu este trebuință de vreme îndelungată, nici de călătorie, ci aproape de noi este și credința și cea după credință petrecere [viețuire] după Dumnezeu. Însăși aceasta și Apostolul încă o a zis: „Aproape de tine este cuvântul, în gura ta și în inima ta” (Romani 10, 8), cuvântul credinței adică, pentru că și a crede și pe urmă după credință întru vrednicia chemării a umbla, în lăuntru nostru este.

¹⁵ „Întru unirea numelui împărăției”, adică „în multiplele înțelesuri ale cuvântului împărăție”.

Așadar, fariseii Îl batjocoreau pe Domnul ca pe Cel Care propovăduia „**Împărăție**” ce nimenea nu a propovăduit; iar Domnul le arată că nu cunosc lucrul care este înlăuntrul lor și, de voiesc să-l ia, le este foarte lesnicios. „Pentru că, acum, fiind Eu în mijlocul vostru, puteți cu adevărat să primiți Împărăția lui Dumnezeu, dacă veți crede întru Mine și veți alege a vieții după poruncile Mele”.

Iar ucenicilor Săi le-a zis: „**Veni-vor zilele [când veți dori să vedeți una din zilele Fiului Omului, și nu veți vedea]**”. Adică: „Și pentru voi Împărăția lui Dumnezeu de față este, întru câtă vreme sunt împreună cu voi. Și pentru voi aceasta este de față nu numai pentru că ați crezut Mie și Mi-ați urmat, ci și că acum întru toată lipsa de griji petreceți, fiindcă Eu port grijă de voi și iau aminte. Dar, după ce Eu voi lipsi, vor veni zile când veți fi dați la primejdii și, fiind duși la stăpânitori și la împărați, pe vremea cea fără de primejdie de acum și lipsa de griji pe care o aveți fiind Eu împreună cu voi, ca pe o Împărăție a lui Dumnezeu o veți dori; și de multe ori veți pofți să dobândiți una din zilele Mele, adică ale acestei petreceri împreună cu Mine, ca ale uneia care este mai fără de primejdii”.

Căci chiar dacă atunci când Apostolii erau împreună cu Dânsul și nu petreceau viața cu totul fără de osteneală și fără de primejdie – căci fugind El, împreună fugeau și ei și rău pătimeau, [încă] și omorât fiind El, împreună erau ocărăți și ei –, însă cu primejdiile ce urmau să fie, fiind asemănată cele ce li se întâmplau lor mai înainte, se va arăta că aveau multă neprimejdie cele dintâi. Întrucât „**Împărăția lui Dumnezeu**” și întru acest chip era înlăuntrul Apostolilor, pentru neprimejdie și pentru neosteneală, fiindcă după Înviere, precum niște robi și niște prigoși înconjurau [pribegeau].

Iar [Mântuitorul] prin aceste cuvinte face inimile Apostolilor răbdătoare și suferitoare de osteneală; și mai înainte le vestește lor ca să nu se amăgească, întrucât zice: „**vor zice vouă: Iată este acolo; iată, aici; nu vă duceti și nu vă luați după ei**”. „Nimeni să nu vă plece pe voi să credeți cum că am venit Eu aici sau acolo, căci nu întru un loc se va cuprinde [va fi cuprinsă] cea de a Doua Venire a Mea, cea străluminată și preaslăvită, ci precum fulgerul nu se tăinuiește, ci de la o margine a pământului la cealaltă margine luminează, așa și Venirea Mea, luminată și arătată va fi și nimănu-i va fi ascunsă. Deci să nu fiți amăgiți de hristoșii cei mincinoși, căci nu Mă voi arăta atunci așa precum M-am arătat mai înainte – în iesle și în sărăcie treizeci de ani –, ci toate întru slavă vor fi, împrejur stând Îngerii și întru clipeală [de ochi]¹⁶”.

¹⁶ Vezi și 1 Corinteni 15, 52.

17, 31-33: **În ziua aceea, cel care va fi pe acoperișul casei, și lucrurile¹⁸ lui în casă, să nu se coboare ca să le ia; de asemenea, cel ce va fi în țarină să nu se întoarcă înapoi¹⁹. (32) Aduceți-vă aminte de femeia lui Lot. (33) Cine va căuta să-și scape sufletul, îl va pierde; iar cine îl va pierde, acela îl va dobândi²⁰.**

(17, 31) Matei 24, 17 / Marcu 13, 15 (17, 32) Facere 19, 26 / Înțelepciune 10, 7
(17, 33) Matei 10, 39; 16, 25 / Marcu 8, 35 / Luca 9, 24 / Ioan 12, 25

Întru acea zi a venirii lui Antihrist, cel care va fi „**pe acoperișul casei**”, adică la înălțimea faptei bune, „**să nu se coboare**”, nici să se plece de la aceasta pentru vreo oarecare pricină vremelnică a vieții acesteia. Căci toate cele vremelnice ale vieții acesteia se zic că sunt „**vase**” ale omului, unuia folosindu-i la fapta bună, iar altuia la răutate. Deci, cel care stă la înălțimea faptei celei bune, să nu se pogoare pentru vreun oarecare lucru vremelnic al vieții acesteia și să cadă dintru înălțimea sa, ci să stea împotriva răutății și să nu se moleșească.

Și cel din „**țarină**”, așijderea, „**să nu se întoarcă la cele dinapoi**”, căci aceluia care, în „**țarină**”, adică în lumea aceasta, lucrează fapta cea bună, nu i se cuvine să „**se întoarcă la cele dinapoi**” ci, la cele dinainte să tindă, precum și în alt loc grăiește Domnul: „**Nimeni care pune mâna pe plug și se uită îndărăt nu este potrivit pentru Împărăția lui Dumnezeu**” (Luca 9, 62). Și [Mântuitorul] aduce pildă pe femeia lui Lot, care întorcându-se înapoi, în stâlp de sare s-a încheșat – adică, neieșind din răutate, a rămas întru sărătura ei, toată rea făcându-se și vestind prin stâlp biruirea pe care a pățimit-o încheșându-se și rămânând întru răutate (Facere 19, 24-26; Înțelepciune 10, 7).

Apoi le adaugă și pe cele ce urmează celor care s-au zis mai sus: „**Cine va căuta să-și mântuiască sufletul îl va pierde**”. Zice [Domnul]: „Să nu se sârguiască cineva în vremea prigoanei lui Antihrist să-și dobândească sufletul său, pentru că și-l va pierde, iar cine se va da pe sine la junghieri, și mai simplu să zic, la primejdii, se va mântui, neplecându-se tiranului [Antihrist] pentru iubirea de viață”²¹.

¹⁸ În ediția de la 1805, în loc de „lucrurile”, se găsește „vasele”.

¹⁹ În ediția de la 1805, în loc de „înapoi”, se găsește „la cele dinapoi”.

²⁰ În ediția de la 1805, versetul 33 este: „Cine va căuta sufletul său să-l mântuiască, pierde-l va pre el, și cine îl va pierde, învia-l va pre el”, cu această notă: [1805] Cel care va căuta să-și izbăvească sufletul său din primejdiile cele ce se aduc asupra lui de la Antihrist, pentru buna credință, îl va da pe el pierzării muncilor [caznelor] celor veșnice, ca și unul care a vândut credința. Iar cel care se va lipsi de suflet prin moarte mucenicească, îl va învia pe el, adică îl va mântui în veacul ce va să fie (după Zigaben).

²¹ Poftirea și iubirea vieții pământești și lumești.

Deci, precum mai sus a zis că acela care va fi întru înălțimea faptei celei bune să nu se pogoare pentru lucrurile cele vremelnice ale vieții acesteia, moleșindu-se poate pentru averi și bani și pentru aceasta ferindu-se de starea împotrivă, așa și acum, pe această cale [a cuvântului] înainte mergând, [Domnul] grăiește: „Și ce zic să nu se pogoare pentru vase și nici pentru cele din afară să nu lase fapta cea bună, ci nici chiar pentru dobândirea sufletului să nu primească să se plece Amăgitorului și Prigonitorului”.

Și acestea toate Matei le zice că pentru robia Ierusalimului s-au zis de către Domnul (*Matei 24, 1-42*), însemnând venirea asupra a vrăjmașilor și că fără de întoarcere înapoi se cuvine să fugă de romani, când vor veni asupra-le; și nici pe casă fiind, să nu se pogoare în casă pentru oarecare lucru de trebuință, ci îndată să fugă, că nu va fi vreme de zăbavă, ca să adune vasele și să se gătească; nici în câmp fiind, să nu se întoarcă acasă, pentru că și cel care este în casă se cuvine să fugă. Însă nu este nici un lucru de mirare dacă s-au împlinit acestea și la robia Ierusalimului și iarăși se vor plini la venirea lui Antihrist. Însă cu prisosință acestea vor fi întru vremea sfârșitului lumii, fiindcă și atunci necaz va să fie nesuferit.

17, 34-37: Zic vouă: În noaptea aceea vor fi doi într-un pat; unul va fi luat, iar celălalt va fi lăsat. (35) Două vor măcina împreună; una va fi luată și alta va fi lăsată. (36) Doi vor fi în ogor; unul se va lua și altul se va lăsa. (37) Și răspunzând, ucenicii I-au zis: Unde, Doamne? Iar El le-a zis: Unde va fi stârvul²², acolo se vor aduna și vulturii.

(17, 36) *Matei 24, 40-41* (17, 37) *Iov 39, 30 / Avacum 1, 8 / Matei 24, 28*

Și de aici ne învățăm că Venirea Lui este fără de veste și nenădăjduită. Căci a zice că „**vor fi doi într-un pat**”, negrija o arată, dar și aceasta, a „**măcina**”, arată că neașteptată va fi Venirea.

Încă și altceva ne învățăm, anume că „**noaptea**” va fi Venirea Domnului.

Zice, dar, că și din bogații care se odihnesc pe „**pat**”, unii se vor mântui, iar alții nu. Căci fiindcă a zis cum că cu greu se mântuiesc bogații (*Matei 19, 23; Marcu 10, 25; Luca 18, 25*), arată cum că nici aceștia nu pier [toți], nici săracii nu se mântuiesc [toți], ci și din bogați „**unul**” se ia, spre întâmpinarea Domnului răpindu-se (*1 Tesaloniceni 4, 17*), ca un ușor cu duhul și ceresc, iar „**celălalt**” va fi lăsat jos, ca un osândit. Și din săraci așijderea – pe care prin cuvântul acesta „**vor măcina**”, i-a însemnat –, unul

²² În ediția de la 1805, în loc de „**stârvul**”, se găsește „**căzătura**”, cu această notă: [1805] Sau trupul cel căzut, adică mort.

se va mântui, iar altul nu. Căci nu toți săracii sunt drepti, că dintru aceștia sunt furii și cei ce taie pungile de pe la brâu și le fură. Așadar, prin a „măcina” a arătat viața cea ostenicioasă a săracilor.

Și întrebând ucenicii: „Unde, Doamne, se vor duce aceștia?”, a răspuns Domnul: „**Unde va fi căzătura, acolo vor fi și vulturii**”. Adică unde va fi Fiul Omului, acolo vor fi și Sfinții cei ușori și întru înălțime zburători, fiindcă păcătoșii sunt grei, pentru aceasta și sunt lăsați jos. Căci așa cum atunci când zace vreun trup mort, toate păsările cele mănătoare de carne se adună la el, tot așa va fi și când Fiul Omului – Cel Care pentru noi a murit și „**a fost pus spre cădere**” (*Luca 2, 34*) – se va arăta din Cer, toți Sfinții se vor aduna și înșiși Îngerii, că împreună cu ei va veni Domnul, întru slava Tatălui și întru nespasă lumină. Căci chiar dacă „noapte” a numit vremea aceea, a zis aceasta pentru nenădăjduirea și pentru întunericul ce va să se facă atunci la cei păcătoși, pentru că dreptilor lumină le va răsări²³. Iar mai ales și ei „**vor străluci ca soarele**” (*Matei 13, 43*)

---

²³ – vezi și *Psalm 96, 12; 111, 4; Maleahi 3, 20; 2 Petru 1, 19*.

CAPITOLUL 18

*Pildele: văduva stăruitoare, vameșul și fariseul.
Iisus cheamă pe copii la Sine. Primejdiile bogăției.
A treia vestire a Patimilor. Vindecarea orbului din Ierihon¹*

18, 1-8: **Și le spunea o pildă cum trebuie să se roage totdeauna și să nu își piardă nădejdea², (2) zicând: Într-o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se temea și de om nu se rușina. (3) Și era, în cetatea aceea, o văduvă, care venea la el, zicând: Fă-mi dreptate față de potrivnicul meu³. (4) Și un timp n-a voit, dar după acestea a zis întru sine: Deși de Dumnezeu nu mă tem și de om nu mă rușinez, (5) totuși, fiindcă văduva aceasta îmi face supărare, îi voi face dreptate⁴, ca să nu vină mereu să mă supere. (6) Și a zis Domnul: Auziți ce spune judecătorul cel nedrept⁵ (7) Dar Dumnezeu, oare, nu va face dreptate aleșilor Săi care strigă către El ziua și noaptea și pentru care El rabdă îndelung⁶ (8) Zic vouă că le va face dreptate⁷ în curând. Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credință pe pământ?**

(18, 1) Sirah 18, 22 / Luca 21, 36 / Romani 12, 12 / Efeseni 6, 18 / Coloseni 4, 2 / 1 Tesaloniceni 5, 17 / 1 Timotei 2, 1 (18, 5) Luca 11, 8 (18, 7) Psalm 9, 18 / Luca 11, 9 / Apocalipsa 6, 10 (18, 8) Pilde 20, 6 / Evrei 10, 37 / 2 Petru 3, 8-9

Fiindcă a pomenit de necazuri și primejdii⁸, aduce pe urmă și tămăduirea acestora. Iar aceasta este rugăciunea, și nu cea de rând rugăciune, ci aceea [săvârșită] cu stăruință și cu luare aminte. Căci zice că

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru a ne ruga în toată vremea. Pentru judecătorul nedreptății. Pentru vameșul și fariseul. Pentru prunci că a lor este Împărăția lui Dumnezeu. Pentru cel ce a întrebat pe Iisus ce bine va face. Pentru că anevoie va intra bogatul în Împărăția Cerului. Pentru întrebarea lui Petru ce bine le va fi lor că au lăsat toate. Pentru mergerea lui Iisus în Ierusalim la răstignire. Pentru orbul ce l-a vindecat intrând în Ierihon”.

² În ediția de la 1805, în loc de „trebuie să se roage totdeauna și să nu-și piardă nădejdea”, se găsește „că se cade ei în toată vremea a se ruga și a nu se lenevi”.

³ În ediția de la 1805, în loc de „Fă-mi dreptate față de potrivnicul meu”, se găsește „Izbăvește-mă de pârâșul meu”.

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „îi voi face dreptate”, se găsește „o voi izbăvi pe ea”.

⁵ În ediția de la 1805, în loc de „judecătorul cel nedrept”, se găsește „judecătorul nedreptății”.

⁶ În ediția de la 1805, în loc de „și pentru care El rabdă îndelung”, se găsește „deși îndelung îi rabdă pe dânșii”.

⁷ În ediția de la 1805, în loc de „dreptate”, se găsește „izbăvire”.

⁸ Vezi tâlcuirile de la Luca 17, 20-37.

se vor întâmpla toate aceste [necazuri și primejdii] celor ce vor fi atunci, dar mare ajutorătoare la acestea este rugăciunea, pe care cu stăruință și neîncetat ni se cuvine nouă să o facem, având noi în minte cum stăruința văduvei l-a plecat pe judecătorul cel nedrept. Pentru că dacă pe acesta, care era plin de toată răutatea și nici de Dumnezeu, nici de oameni nu se rușina, stăruința l-a înmuiat, cu cât mai vărtos pe Dumnezeu, Tatăl milei, nu Îl vom trage noi spre milostivire, măcar deși îndelung rabdă acum [cu toate că acum îndelung rabdă El]?

Și vezi că a „**nu se rușina**” nici de oameni este semn de mai cumplită răutate, căci de Dumnezeu mulți nu se tem, însă de oameni se rușinează – și din această pricină și greșesc mai puțin. Iar atunci când nici de oameni nu se va rușina cineva, atunci de aici este [se atinge] vârful [culmea] răutății. De aceea și Domnul pe urmă a grăit că „**de om nu se rușina**”, ca și cum ar fi zis aceasta: „Era un judecător care de Dumnezeu nu se temea, și ce zic aceasta că de Dumnezeu nu se temea, pe cel mai mare semn al răutății îl avea, că nici de om nu se rușina”. Deci acestea ne învață pe noi pilda – precum de multe ori am zis –, sfătuindu-ne să nu ne lenevim întru rugăciuni, precum și în alt loc a zis: „Cine dintre voi având un prieten, iar apoi acela noaptea venind și bătând [la ușă], îl veți goni? Căci pentru îndrăzneala lui, dacă nu pentru nimic altceva, i se va deschide” (*Luca 11, 5-8*). Și de asemenea: „**Cine este omul acela între voi care, de va cere fiul său pâine, oare el îi va da piatră?**” și cele ce urmează (*Matei 7, 9*). Căci prin toate acestea ne arată nouă îndeletnicirea cea cu stăruință întru rugăciuni.

Și s-au ispitit unii mai cu iscodire a tâlcui pilda aceasta, și a o asemăna cu adevărul au îndrăznit. „**Văduvă**” au zis că este tot sufletul care l-a lepădat pe bărbatul său, pe care îl avea mai înainte – anume pe diavolul – și din această pricină îl are pe acesta „**pârâș**”, fiindcă pururea îl supără [diavolul] pe dânsul. Iar sufletul se apropie către Dumnezeu, „**judecătorul nedreptății**” – adică Cel Care osândește nedreptatea. Care nici „**de Dumnezeu nu se teme**” – căci El Însuși este Dumnezeu și nu are de cine altul să se teamă, încă nici „**de om nu se rușinează**”, pentru că „**Dumnezeu nu caută la fața omului**” (*Galateni 2, 6*). Spre acest suflet „**văduv**”, care neîncetat se roagă lui Dumnezeu, din pricina „**pârâșului**” său, diavolul, Dumnezeu Se milostivește, plecându-L pe El stăruința acestui suflet. Deci, acestea, celui care îi sunt cu plăcere, primească-le, căci s-au pus ca să nu fie neștiute.

Însă acestea învățându-ne pe noi Domnul – anume că se cuvine să ne rugăm – și arătându-ne că, dacă acest „**judecător**”, nelegiuit și plin de toată răutatea, s-a milostivit pentru rugăciunea cea neîncetată, cu cât mai vărtos Începătorul a toată dreptatea nu va face izbăvire îndată, chiar dacă

„**rabdă îndelung**” și Se arată ca și cum nu-i aude pe cei care Îl roagă pe El „**ziua și noaptea**”.

Așadar, acestea învățându-ne – și arătându-ne nouă că la vremea sfârșitului [lumii] rugăciunea se cuvine să o facem lucrătoare împotriva primejdiilor ce vor să vie asupra-ne –, adaugă și aceasta: „**Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credință pe pământ?**”, însemnând prin chipul întrebării rărima [puținătatea] credincioșilor celor care se vor afla atunci. Căci atâta [întru așa măsură] va stăpâni atunci fiul fărădelegii [Antihristul], încât „**și pe cei aleși să-i amăgească, de va fi cu puțință**” (Matei 24, 24). Căci obișnuiește Domnul, pentru ceea ce se află rar, să uneltească [folosească] felul cel întrebător, precum și când zice: „**Oare cine este sluga cea credincioasă și înțeleaptă?**” (Matei 24, 45) Deci și aici, același lucru arătându-l – anume că puțini și rari vor fi cei care să păzească credință și către Dumnezeu și unul către altul –, această întrebare a iconomisit-o.

Și cu cuviință a împreunat cu sfătuirea cea pentru rugăciune și cuvântul cel pentru credință, de vreme ce credința este temelie și întemeiere a toată rugăciunea. Căci de nu va crede omul că aceea ce va cere va lua spre folos, deșartă este rugăciunea pe care o face. Pentru această pricină, învățându-ne Domnul cele pentru rugăciune, a pomenit și de credință, însemnând tăinuit că a [celor] puțini va fi aceasta – adică a se ruga atunci –, de vreme ce și credința întru puțini se va afla.

Așadar, viind Domnul pe nori, nu va afla „**credință pe pământ**”, fără numai întru puțini, dar o va face pe aceasta [pe credință] atunci; pentru că și fără de voie toți vor mărturisi cum că „**Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl**” (Filipeni 2, 11). Iar de se cuvine [ca] pe aceasta „**credință**”, iară nu „**nevoie**” a o zice, [cu urmare] nu va fi nici unul din cei necredincioși care nu va crede cum că singur [Acesta] este Mântuitorul Cel Care mai înainte era hulit de ei.

18, 9-14: **Către unii care se credeau că sunt drepti și priveau cu dispreț⁹ pe ceilalți, a zis pilda aceasta: (10) Doi oameni s-au suit la templu, ca să se roage: unul fariseu și celălalt vameș. (11) Fariseul, stând, așa se ruga în sine: Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepti, adulteri¹⁰, sau ca și acest vameș. (12) Postesc de două ori pe săptămână¹¹, dau zeciuală din toate câte câștig. (13) Iar vameșul,**

⁹ În ediția de la 1805, în loc de „**către unii care se credeau drepti și priveau cu dispreț**”, se găsește „**către oarecari ce se nădăduiau întru sine cum că sunt drepti și defăimau**”.

¹⁰ În ediția de la 1805, în loc de „**adulteri**”, se găsește „**preacurvari**”.

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „**pe săptămână**”, se găsește „**în sâmbătă**”.

departe stând, nu voia nici ochii să-și ridice către cer, ci-și bătea pieptul, zicând: Dumnezeu, milostiv fii mie, păcătosului. (14) Zic vouă că acesta s-a coborât¹² mai îndreptat la casa sa, decât acela¹³. Fiindcă oricine se înalță pe sine, se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine, se va înalța.

(18, 9) Luca 16, 15 (18, 11) Deuteronom 26, 13 / Isaia 1, 15; 58, 3 / Luca 11, 39 / Apocalipsa 3, 17
 (18, 12) Matei 23, 23 (18, 13) Levitic 13, 13-14 / 2 Paralipomena 36, 23 / Psalm 50, 2, 18
 (18, 14) Iov 22, 29 / Pilde 29, 23 / Isaia 40, 4; 57, 15 / Sirah 1, 30 / Matei 23, 12 / Luca 14, 11 / Iacov 4, 6 / 1 Petru 5, 5

Domnul nu încetează a curăți prin multe învățături patima mândriei. Căci de vreme ce mai mult decât alte patimi supără mințile omenești, pentru aceasta în multe locuri și de multe ori învață despre aceasta¹⁴.

Așadar și acum, chipul cel mai rău al acesteia [al mândriei] îl curățește. Căci multe sunt odraslele iubirii de sine, pentru că și părerea [de sine] și trufia și mărirea deșartă dintru aceasta răsar, iar mai pierzătoare decât toate este mândria, căci mândria este lepădare de Dumnezeu. Pentru că atunci când cineva nu lui Dumnezeu, ci lui însuși își scrie isprăvile¹⁵, ce altceva este aceasta fără decât numai lepădare de Dumnezeu și împotrivire față de Dumnezeu? Deci, această patimă, cea potrivnică lui Dumnezeu – căreia Domnul i Se împotrivese ca un vrăjmaș altui vrăjmaș – prin această pildă Domnul Se fâgăduiește să o vindece. Căci acestea le grăiește pentru cei care se nădăjduiesc întru ei înșiși și nu le socotesc pe toate lui Dumnezeu, ci, dintru această pricină, și pe ceilalți îi defăimează. Și arată că dreptatea, măcar că întru celelalte minunată este și aproape de Dumnezeu îl pune pe om, dar când mândria o va lua la sine, întru cele

¹² În ediția de la 1805, în loc de „s-a coborât”, se găsește „s-a pogorât”.

¹³ [1805] Cuvântul acesta, ce zice „decât acela”, după alcătuirea graiurilor înseamnă „mai mult decât acela”, adică amândoi s-au îndreptat, însă vameșul s-a îndreptat mai puțin decât fariseul. Iar după înțelegerea cuvântului, înseamnă „iar nu acela”, adică: dintr-o serie de s-a pogorât îndreptat la casa sa vameșul cel păcătos și smerit, iar nu fariseul cel drept și mândru (Arhiepiscopul Nichifor al Astrahanului).

¹⁴ Aici, Cuviosul Nichita Stithatul, ucenicul Sfântului Simeon Noul Teolog ne învață: „Toată părăsirea ce se întâmplă celor ce se nevoiesc le vine pentru slava deșartă, pentru osândirea aproapelui și pentru fâlirea cu virtuțile. Deci oricare dintre acestea, care se ivește în sufletele celor ce se nevoiesc, le pricinuieste părăsirea de Dumnezeu. Și pentru scăpa de această osândă dreaptă pentru căderi, până ce nu vor lepăda pricina de la față înainte a părăsirii și nu vor alerga spre înălțimea smeritei cugetări. (48) Necurăția și neînțelegerea și întinarea trupului nu stă numai în a nu te curăța de cugetările pătimase, ci și în a te mândri cu mulțimea isprăvilor, a te fâli cu virtuțile, a te socoti lucru mare în ce privește înțelepciunea și cunoștința de Dumnezeu și în a disprețui pe frații trăndavi și pe păcătoși. Aceasta se vădește în pilda vameșului și fariseului” (*Filocalia românească, Cuviosul Simeon Noul Teolog, de capete despre făptuire*, vol. 6, ed. IBMBOR, București, 1977, p. 231).

¹⁵ Adică își pune în seamă izbânzile, faptele bune.

mai dedesubt îl aruncă pe om, și ca pe un diavol îl face pe cel până acum întocmai [asemenea] cu Dumnezeu.

Deci graiurile fariseului întru imputare [defăimare] sunt asemenea întocmai cu cuvintele de om mulțămitor – căci zice: „**Dumnezeule, Îți mulțumesc**” –, iar cuvintele cele de pe urmă sunt pline de toată nebunia, pentru că nu a grăit: „M-ai făcut pe mine a mă feri de nedreptate, de răpire”. Dar cum a zis? „**Nu sunt**”, adică la sine a lipit isprava și la a sa putere. Iar a-i osândi și pe alții, aceasta cum poate să fie a omului celui care știe că de la Dumnezeu are cele pe care le are? Căci cu adevărat, de ar fi crezut că în dar are bunătățile cele străine, nu i-ar fi defăimat pe ceilalți, socotind că și el dinspre a sa putere este gol [neputincios], și în dar a fost îmbrăcat, și prin milă. Pentru aceasta mândru este fariseul, ca unul care le socotește puterii sale pe cele ce s-au lucrat. Și dintru aceasta s-a plecat la a-i osândi și pe ceilalți.

Încă și prin cuvântul acela „**stând**”, Domnul însemnează înalta cugetare și nesmerenia fariseului, pentru că a celui smerit și așezarea cea din afară care se vede este smerită, iar acesta și cu chipul arăta mândrie. Iar dacă și pentru vameș s-a grăit acel cuvânt „**stând**”, vezi însă și cele de pe urmă: că nici ochii nu voia să și-i ridice la cer, iar starea lui era plecată; iar ai fariseului și ochii la cer îi erau ridicați și, împreună, cu inima se înălțau.

Și vezi în rugăciunea fariseului rânduială ce ni se arată nouă: căci mai întâi le-a zis pe cele care nu sunt și apoi le-a pus pe cele care sunt – căci după ce a zis că „**nu sunt ca ceilalți oameni...**” așa și așa, a adăugat și faptele cele bune: anume, că postește de două ori în săptămână și dă zeciuală din toate câte câștigă. Că se cuvine nu numai să se abată de la rău, ci să facă și bine (*Psalms 36, 27*); și mai întâi se cuvine a se feri de răutate și atunci a se apuca de fapta cea bună. Precum și dintru o fântână noroioasă de vei voi să scoți apă curată, mai întâi curățește noroiul și abia atunci vei scoate apă curată.

Încă și la aceasta ia aminte cum a zis-o: „Nu sunt ca și cei mulți, răpitori, preacurvari”, căci nu a primit nici măcar pușintel să fie el asemănat cu un singur nume defăimat¹⁶, ci aceste numiri le-a folosit la plural și asupra celorlalți oameni le-a aruncat. Și zicând: „**Nu sunt ca ceilalți**”, a pus împotriva acestui cuvânt graiurile: „**Postesc de două ori în sâmbătă**”. Căci „**sâmbătă**” era numită săptămâna, fiind numită așa de la ziua cea de pe urmă și de odihnă. Că „**sâmbătă**” se zice odihna, încă și prin „sâmbete”, la plural, numeau săptămâna; pentru aceasta și „una din sâmbete” numeau

¹⁶ Adică să fi zis: „Nu sunt răpitor, preacurvar...”

ziua cea dintâi a săptămânii, care la noi este Duminica – căci la evrei „una” și „întâi” același lucru însemnează¹⁷.

Este încă și alt cuvânt mai adânc, anume că împotriva patimii preacurviei se trufea cu postul, că din desfătare este curvia; așadar, acesta trupul prin post „sugrumându-l” [strâmtorându-l], mult era depărtat de unele ca aceste patimi. Și posteau fariseii luna și joia.

Iar împotriva cuvântului „**răpitori și nedrepti**” l-a pus pe acesta: „**Dau zeciuală din toate câte câștig**”. Zice [așadar]: „Atât mă împotrivesc răpirii și nedreptății, încât și pe ale mele le dau”. Iar zeciuală se pare unora că simplu și odată s-a rânduie de către Lege; dar, cei care adânc o cercă [cercetează] pe aceasta, află că trei zeciuieli învață [Legea] – și aceasta o vei înțelege cu de-amănuntul din *Deuteronom*, de vei lua aminte (*Deuteronom 12, 11, 17; 14, 22, 28; 26, 12-13*). Acestea sunt ale fariseului.

Iar vameșul [față de fariseu] le arată pe toate dimpotrivă. Pentru că „**stătea departe**” și nu numai cu depărtarea locului, ci și cu chipul și cu graiul și cu zdrobirea inimii, foarte mult era „**departe**” de acela [de fariseu]. Că și ochii se rușina „**să-i ridice către cer**”, nevrednici de vederea celor de sus judecându-i pe aceștia care au voit să vadă și să se veselească de bunătățile pământului. Și „**își bătea pieptul**” său, ca și cum pe inimă lovindu-o, pentru gândurile cele rele, spre simțire deșteptându-o, ca pe ceea ce ar fi dormit. Și nimic altceva nu zicea, fără numai atât: „**Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului**”. Și pentru toate acestea vameșul „**s-a pogorât mai îndreptat**” decât fariseul, că „**necurat este înaintea Domnului cel cu inima înaltă [cel ce se înalță cu inima]**” (*Pilde 16, 5*), și „**Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har**” (*Pilde 3, 34; 1 Petru 5, 5*).

Însă poate s-ar fi minunat cineva: Cum fariseul, puține graiuri ale înaltei cugetări zicând, se osândește, iar Iov, foarte mari grăind, se încununează?¹⁸ Pentru că fariseul, nimeni silindu-l, stătea și bârfea unele ca acestea și osânda pe alții, nici o nevoie strâmtorându-l; iar Iov, fiindcă prietenii foarte îl strâmtorau și mai greu decât necazul ce i se întâmplase stăteau asupra-i și ziceau că pentru păcate a pătimit acestea, a fost silit de a numărat isprăvile sale, iar aceasta a făcut-o pentru dumnezeiasca slavă și pentru a nu se tăia drumul oamenilor cel pentru fapta bună. Că de s-ar fi încredințat oamenii cum că păcate erau cele pe care le făcea Iov, și pentru acelea pătimizește, s-ar fi depărtat de a face aceleași lucruri și, deci, s-ar fi

¹⁷ Vezi tâlcuirea și notele de la *Matei 28, 1-8*.

¹⁸ Vezi capitolul 29 din *Cartea lui Iov*.

făcut urători de străini, în loc de iubitori de străini, nemilostivi și nedrepti, în loc de milostivi și drepti – că acestea erau faptele lui Iov. Deci, pentru ca să nu se vatăme mulți, pentru aceasta își numără [Iov] isprăvile. Și acestea sunt pricinile pentru care Iov grăiește astfel, ca să nu zicem că în vorbele sale – ce se par a fi ale cuvântării celei cu trufie –, toată smerita cugetare strălucește. Căci zice: „**Cine mă va pune pe mine în luna zilelor celor mai dinainte, când Dumnezeu mă păzea?**” (Iov 29, 2) Vezi că toate lui Dumnezeu le-a dat? Și nici nu-i osândește [el] pe alții, ci mai cu seamă [el] este osândit de către prieteni. Iar fariseul, fiindcă la sine și nu la Dumnezeu pe toate le aducea, și fără de nevoie pe alții îi osândea, cu cuviință osândirea asupra-i se aduce. Căci tot cela care „se înalță pe sine, se va smeri” – de Dumnezeu osândindu-se; „iar cel care se smerește pe sine” prin osândire, „se va înalță” – de Dumnezeu îndreptându-se. Că zice: „**Spune tu întâi păcatele tale, ca să te îndreptezi**” (Isaia 43, 25-26).

18, 15-17: Și aduceau la El și pruncii, ca să Se atingă de ei. Iar ucenicii, văzând, îi certau. (16) Iar Iisus i-a chemat la Sine, zicând: Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca aceștia. (17) Adevărat grăiesc vouă: Cine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un prunc, nu va intra în ea.

(18, 15) Isaia 49, 22 / Matei 19, 13 / Marcu 10, 13 (18, 16) Matei 18, 3; 19, 14 / Marcu 10, 14 / 1 Petru 2, 2 (18, 17) Isaia 49, 22 / Matei 11, 25; 18, 3 / Marcu 10, 15-16

Și cele petrecute cu pruncii, la smerenie folosesc, că ne învață Domnul prin aceasta smerit a cugeta și pe toți a-i primi și pe nimeni a nu defăima. Căci ucenicii socoteau lucru nevrednic unui Învățător ca Acesta a fi aduși la El prunci. Iar Domnul le arată lor cum că atâta se cuvine a se smeri, încât nici dinspre cei preamici să nu se întoarcă. Și așa învață smerenia prin cele ce le-a făcut, fiindcă nu i-a gonit, ci cu bucurie i-a primit pe prunci.

Învață încă și prin cuvânt cum că a acelor care se află ca „pruncii” este Împărăția Cerurilor. Pruncul nu se înalță, nu defaimă pe cineva, fără de răutate este, fără de vicleșug, nici pentru cele strălucite nu se trufește, nici pentru cele de întristare nu se mârșăiește, ci cu toată simplitatea se află.

Deci, cel care viețuiește cu smerită cugetare și fără de răutate, acela este vrednic de a se primi de Dumnezeu, precum și cel care primește „**Împărăția lui Dumnezeu ca un prunc**”, adică fără vicleșug, fără de multă iscodire, cu credință. Că acela care este iscoditor și pururea întreabă: „Cum?”, împreună cu necredința va pieri și nu va intra întru Împărăție, pe care cu simplitate și fără iscodire și cu smerită cugetare nu a voit să o primească. Deci toți Apostolii și, în scurt, toți cei care au crezut în Hristos, „prunci” se vor numi, precum și Însuși Domnul pe Apostoli i-a numit:

„Copiilor, nu cumva aveți ceva de mâncare?” (Ioan 21, 5) Iar înțelepții elinilor, înțelepciune căutând în taina aceasta care este Împărăția lui Dumnezeu, și nevrând să o primească pe ea fără de silogisme¹⁹, cu cuviință au fost scoși afară dintru această Împărăție.

Și nu a zis că „a acestora este Împărăția”, ci „a unora ca aceștia”, adică a celor care au câștigat de bunăvoie nerăutatea și smerita cugetare, pe care pruncii o au firește [din fire].

Să le primim, așadar, pe toate cele bisericesti, care sunt „Împărăția lui Dumnezeu”, fără de iscodire și cu credință și cu smerită cugetare, căci a iscodi este lucru al mândriei și al înțelepciunii celei părute [închipuie].

18, 18-23: **Și L-a întrebat un dregător, zicând: Bunule Învățător, ce să fac să moștenesc viața de veci? (19) Iar Iisus i-a zis: Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât unul Dumnezeu. (20) Știi poruncile: Să nu săvârșești adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb²⁰, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta. (21) Iar el a zis: Toate acestea le-am păzit din tinerețile mele. (22) Auzind, Iisus i-a zis: Încă una îți lipsește: Vinde toate câte ai și le împarte săracilor, și vei avea comoară în Ceruri; și vino și urmează Mie. (23) Iar el, auzind acestea, s-a întristat, căci era foarte bogat.**

(18, 18-19) Matei 19, 16-17 / Marcu 10, 17-18 (18, 20) Ieșire 20, 12-17 / Deuteronom 5, 17 / Matei 5, 21, 27; 19, 18-19 / Marcu 10, 19 / Romani 13, 9 (18, 21-22) Matei 19, 20-21 / Marcu 10, 20-21 / Luca 12, 33 / Faptele Apostolilor 2, 45 / 1 Timotei 6, 18-19 (18, 23) Matei 19, 22 / Marcu 10, 22 / Luca 8, 14

Unora li se pare că acest om ar fi fost un oarecare viclean și căuta oarecum să-L vâneze [prindă] pe Iisus din cuvinte, însă nu pe aceasta o vedem aici, ci anume că este iubitor de argint. Fiindcă și Hristos l-a muștrat pe el pentru că era în acest fel. Căci Marcu zice că acesta a alergat și, îngenunchind, Îl ruga pe Hristos, iar Iisus, căutând spre el, l-a iubit pe dânsul (Marcu 10, 17-22). Așadar, iubitor de averi era omul acesta și vine la Hristos, poftind să se învețe pentru Viața cea veșnică; poate ca un iubitor de averi [făcându-o] și pe aceasta, căci nimic nu este așa de iubitor de viață, precum omul cel iubitor de averi. Deci, a socotit că Iisus îl va sfătui un chip prin care va trăi veșnic, desfătându-se întru stăpânirea averilor. Iar după ce Domnul i-a zis că lepădarea averilor este pricinuitoare de viață veșnică, el – ca și cum s-ar fi prihănit și pe sine pentru întrebarea pusă, dar și pe Iisus pentru răspuns – se duce. Pentru că el avea trebuință de viața cea veșnică ca să aibă averile pentru multă vreme. Căci, dacă ar fi

¹⁹ [1805] Adică fără de dovediri filozofești.

²⁰ În ediția de la 1805, în loc de „strâmb”, se găsește „minciună”.

voit el să lepede banii, de ce trebuință [folos] îi mai era lui viața cea veșnică, fiindcă avea să trăiască [veșnic] sărac? – după cum lui i se părea.

Așadar, vine la Domnul ca la un om de rând [simplu om] și la un învățător. Pentru aceea, Domnul, arătând că nu se cuvine să vină la El ca la un om de rând [simplu om], a zis: „Nimeni nu este bun, fără numai unul Dumnezeu. «**Bun**» pe Mine M-ai numit; deci pentru ce ai adăugat și «**Învățătorule**»? Căci se vede că unul din cei mulți Mă socotești, iar de este aceasta, nu sunt bun, căci nimeni din oameni nu este bun, după adevăr, fără numai unul Dumnezeu. Deci, de voiești să Mă numești bun, ca pe un Dumnezeu numește-Mă bun, și nu veni ca la un simplu om. Că de Mă socotești pe Mine vreun om oarecare din cei de obște, nici bun nu Mă numi”. Căci, cu adevărat „**bun**” și izvor al bunătății și început al însăși bunătății Dumnezeu este. Iar noi, oamenii, măcar de suntem buni, însă nu după adevăr suntem astfel, ci prin împărtășire din bunătatea Aceluia; și amestecată și schimbăcioasă [nestatornică] este bunătatea noastră.

„**Știi poruncile: Să nu săvârșești adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești minciună, [cinstește pe tatăl tău și pe mama ta]**”. Legea mai întâi le îndreptează pe acelea la care mai cu lesnire alunecăm, apoi pe acelea la care nu mulți cad, nici de multe ori. Precum este [de pildă] a curvi, fiindcă focul este și firesc și din lăuntru; a ucide, fiindcă mare fiară este mânia; iar a fura este mai ușor²¹; încă și la mărturia mincinoasă arareori este cu puțință a cădea. Drept aceea, pe acelea mai întâi le îndreptează, fiindcă la acelea cu lesnire cădem noi, și afară de aceasta și fiindcă [aceste păcate] sunt mai grele. Iar pe acestea: furtișagul și mărturia mincinoasă, în al doilea rând le pune, ca pe unele ce rareori se întâmplă și sunt mai ușoare. Iar a păcătui față de născători, deși mare păcat este, însă fiindcă nu adeseori se întâmplă, mai pe urmă de acestea l-a pus (pentru că cei mai mulți nu se sălbătesc cu atâta lesnire, încât să-i ocărăscă pe născători, ci puținii sunt [aceștia] și arareori se întâmplă²²).

²¹ „Mai ușor” în înțelesul celor arătate mai înainte, adică nu este „greu”, pentru că nu avem o povară, o apăsare lăuntrică firească înspre aceasta. Vezi continuarea tâlcuirii Sfântului Teofilact.

²² Din păcate, astăzi această răutate se săvârșește în generația noastră mai mult decât în orice altă generație, însă acest lucru a fost mai înainte vestit de către Sfântul Apostol Pavel, care grăia astfel către Sfântul Timotei: „**Și aceasta să știi că, în zilele din urmă, vor veni vremuri grele; că vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de arginți, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără cucernicie, lipsiți de dragoste, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, cruzi, ne iubitori de bine, trădători, necuviincioși, îngâmfați, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu, având înfățișarea adevăratei credințe, dar tăgăduind puterea ei**” (2 Timotei 3, 1-5).

Iar după ce tânărul a zis că: „**Toate acestea le-am păzit din tinerețile mele**”, Domnul îl sfătuiește pe el pentru neagoniseală, ceea ce este capul [temeiul] tuturor [faptelor bune]. Și vezi legi ale viețuirii creștinești cu adevărat! „**Vinde toate câte ai**”, căci dacă va rămâne ceva, celor rămase rob le ești; „**și le împarte**” nu rudelor celor bogate, ci săracilor. Încă socotesc că și cuvântul acesta „**împarte**” arată a face cu judecată împărțirea averilor, și nu cum s-ar întâmpla. Iar fiindcă împreună cu neagoniseala se cuvine să se afle la om și toate celelalte fapte bune, pentru aceasta a zis: „**și vino de urmează Mie**”, adică „și întru toate celelalte fii Mie ucenic și pururea urmează-Mi, nu astăzi să-Mi urmezi, iar mâine nu”.

Și [Domnul], ca unui iubitor de averi, i-a fâgăduit [acestui] „**comoara cea din Ceruri**”, dar nu a luat aminte dregătorul, din pricină că era rob al averilor. Drept aceea, și după ce a auzit că lipsire de avuție îl sfătuiește pe el, „**s-a întristat**”, fiindcă el pentru această pricină și poftea viața cea veșnică, [pentru] ca la mai multă vreme și veșnic întru mulțimea averilor să viețuiască. Încă și aceea că „**s-a întristat**” îl arată pe el că era cu bună cunoștință, iar nu viclean, că nici unul din farisei nu s-a întristat vreodată, ci mai vârtos se sălbăticeau.

Și știu că Marele luminător al lumii, cel cu limba de aur²³ a tâlcuit că tânărul acesta poftea viața veșnică cu adevărat și adică o dorea pe ea, însă era ținut de patima iubirii de argint. Însă nu este fără de har și ceea ce acum s-a adăugat, anume că precum un iubitor de averi poftea viața cea veșnică.

18, 24-30: **Și văzându-l întristat, Iisus a zis: Cât de greu²⁴ vor intra cei ce au averi în Împărăția lui Dumnezeu! (25) Că mai lesne este a trece cămila prin urechile acului, decât să intre bogatul în Împărăția lui Dumnezeu. (26) Zis-au cei ce ascultau: Și cine poate să se mântuiască? (27) Iar El le-a zis: Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu putință la Dumnezeu. (28) Iar Petru a zis: Iată, noi, lăsând toate ale noastre, am urmat Ție. (29) Și El le-a zis: Adevărat grăiesc vouă: Nu este nici unul care a lăsat casă, sau femeie, sau frați, sau părinți, sau copii, pentru Împărăția lui Dumnezeu, (30) și să nu ia cu mult mai mult în vremea aceasta, iar în veacul ce va să vină, viață veșnică.**

(18, 24) Pilde 11, 28 / Matei 13, 22; 19, 23 / Marcu 4, 19; 10, 23 / 1 Timotei 6, 9-10

(18, 25-26) Matei 19, 24-25 / Marcu 10, 25-26 / Luca 6, 24 (18, 27) Facere 18, 14 / Iov 42, 2 / Ieremia 32, 27 /

Matei 19, 26 / Marcu 10, 27 / Luca 1, 37 (18, 28) Deuteronom 33, 9 / Matei 4, 20; 19, 27 / Marcu 10, 28 /

Luca 5, 11 (18, 29) Deuteronom 33, 9 / Matei 19, 29 / Marcu 10, 29 (18, 30) Iov 42, 10 / Matei 19, 29

De vreme ce bogatul, după ce a auzit de lepădarea averilor „**s-a întristat**”, zice Domnul cu chip de mirare: „**Cât de anevoie vor intra cei ce au averi**

²³ Sfântul Teofilact îl pomenește aici pe Sfântul Ioan Gură de Aur.

²⁴ În ediția de la 1805, în loc de „greu”, se găsește „anevoie”.

întru Împărăția lui Dumnezeu!" Nu a zis că este cu „neputință” să intre, ci cu „anevoie”, căci nu este cu neputință a se mântui unii ca aceștia. Pentru că este cu putință să-și lase avuțiile și să le dobândească pe cele de Sus, însă cu anevoie este aceasta, că mai lipicioase decât vâscul²⁵ sunt avuțiile și cu anevoie se desparte cel ce este ținut de ele. Iar mai vârtos și ca pe un lucru cu neputință îl hotărăște Domnul pe acesta, căci zice: „Mai lesne este cămila prin urechile acului să treacă, decât bogatul să se mântuiască”, întrucât cu neputință este cu adevărat să încapă cămila prin urechile acului, fie că vei înțelege prin „câmilă” însuși dobitocul [viețuitoarea], fie [că vei înțelege] o oarecare funie groasă a corăbiei²⁶. Deci, dacă este mai lesne să încapă cămila prin urechile acului – iar acest lucru este cu neputință –, decât bogatul să se mântuiască, înseamnă că mai cu neputință este a se mântui bogatul. Așadar, ce se cuvine a zice?

Mai întâi, că așa este cu adevărat: bogat fiind, cu neputință este a se mântui. Și să nu-mi zici mie că: „oarecare, bogat fiind, își dădea averile și s-a mântuit”, pentru că nu bogat s-a mântuit, ci ori după ce s-a făcut sărac, ori, cu adevărat, „iconom” fiind – și nu „bogat” – s-a mântuit. Căci, altceva este a fi „iconom”²⁷ și altceva a fi „bogat”. Pentru că „bogat” este cel ce lui însuși își păstrează bogăția, iar „iconom” – cel ce pentru alții i s-a încredințat aceasta și nu „bogat” s-a mântuit ci, sau precum am zis, după ce le-a lepădat pe toate câte le avea, sau ca un „iconom”, bine chivernisindu-le pe acelea.

Apoi și aceasta socotește, anume că „bogatului cu neputință îi este a se mântui, iar celui care are avuțiile, cu anevoie”, ca și cum ar fi zis: „Cel care este ținut de avuții și slujește lor și de ele este stăpânit nu se va mântui. Iar cel care are avuții – adică stăpân le este acestora – și el le are pe dânsule, iar nu ele îl au pe el – acela cu anevoie se va mântui, din pricina neputinței omenești”. Căci este cu neputință a nu unelti [folosi, întrebuința] rău pe cele ce le avem, căci până când avem avuții se sârguiește diavolul a ne

---

²⁵ Vâscul este o plantă parazită care crește pe ramurile unor copaci, are frunzele persistente, iar fructul este în formă de bobite albe; este folosit ca plantă medicinală (*Loranthus europaeus*). Se cade să spunem aici că vâscul parazitează copacii și le soarbe din sevă și din viață, chiar și atunci când aceștia intră în perioada vegetativă din vremea iernii. Dealtfel, fructele vâscului se coc tocmai iarna. Așadar, ca și vâscul este și iubirea de bogăție, pentru că soarbe viața și puterea omului, iar roadele ei – adică necredința și împătimirea de cele pământești – nu ne lasă să lepădăm iubirea de bogăție nici măcar în iarna vieții, adică la bătrânețe.

²⁶ Vezi și tâlcuirea de la Matei 19, 23-24.

²⁷ Pentru canonul și rânduiala celui care este „iconom”, vezi tâlcuirea de la Luca 12, 16-21, 41-46 și 16, 1-9.

amăgi pe noi ca să le chivernisim uneori în afara canonului și legii economiei, și cu anevoie este de a scăpa din cursele lui. Pentru aceasta bun lucru este sărăcia și puțin de nu [mai-mai că] este fără de ispită.

„Zis-au cei ce ascultau: Și cine poate să se mântuiască? Iar El le-a zis: Cele ce sunt cu neputință la oameni sunt cu puțință la Dumnezeu”. Căci la cei care au socoteală omenească – adică se târăsc [jos] și poftesc cele pământești – a se mântui le este „cu neputință”, precum s-a zis. Iar la Dumnezeu este „cu puțință” – adică atunci când cineva va avea sfetnic [sfătuitor] pe Dumnezeu și îndreptările lui Dumnezeu și poruncile cele pentru sărăcie le va lua [drept] dascăli și va chema ajutorul Lui, „cu puțință” va fi aceasta, pentru că al nostru este să voim binele, iar al lui Dumnezeu să-l săvârșească.

Încă și în alt chip, dacă suindu-ne mai presus decât toată împușinarea de suflet cea omenească pentru bogăție, vom voi să ne facem nouă prieteni din „mamona nedreptății”, ne vom mântui, petrecuți fiind de dânsii la „corturile cele veșnice” (*Luca 16, 9*)²⁸. Căci mai bine este de le vom da toate, iar de nu le vom da pe toate, măcar să-i facem pe săraci împreună părtași, și așa ceea ce este „cu neputință” se face „cu puțință”. Pentru că este „cu neputință” să se mântuiască cel care nu dă toate, însă pentru iubirea de oameni a lui Dumnezeu și aceea, adică a da din parte, se face spre folos, după potrivă [pe măsură].

La aceasta Petru întreabă: „**Iată noi am lăsat toate**”²⁹; și întreabă nu numai pentru sine, ci spre mângâierea tuturor săracilor. Pentru ca nu numai bogății să fie bine-nădăjduiți [cu nădejde bună], anume că multe vor dobândi, ca unii care multe au defăimat, iar săracii să nu aibă puțină nădejde, ca unii care puține au lăsat, și pentru aceasta puține răsplătiri să aștepte –, pentru aceasta întreabă Petru. Și aude cum că și în veacul de acum și în cel ce va să fie își va avea răsplătirile tot cel care pentru Dumnezeu a defăimat orice fel de averi, măcar și mici de vor fi fost ele. Că să nu socotești aceasta, anume că mici au fost acelea, ci [să știi] cum că acelea îi erau omului toată viața, și precum tu³⁰ cu cele multe și mari, așa și

²⁸ Vezi tâlcuirile de la *Luca 16, 1-9, 10-13*.

²⁹ Sfântul Evanghelist Matei scrie astfel pentru această întrebare: „**Atunci Petru, răspunzând, I-a zis: Iată noi am lăsat toate și Ți-am urmat Ție. Cu noi oare ce va fi?**” (*Matei 19, 27*)

³⁰ Se pare că acest „tu” Sfântul Teofilact îl adresează nemijlocit atât împărătesei Maria (care mai apoi a devenit monahie), cât și prințului Constantin Porfirogenetul, cărora puține le erau averile. Însă, prin iconomia lui Dumnezeu, acest „tu” este adresat și celorlora, care, în curgerea veacurilor, se vor afla a fi bogăți în avuții pământești.

acela cu cele puține și mici nădăjduia a trăi. Ca să nu zic că, acela care are puține, mai multă dragoste are către acestea – și adevărită este aceasta de la părinți, care [atunci] când au numai un copil, mai multă dragoste arată către acela, decât către mulți. Așa este și săracul, către o casă și către o țarină mai cu multă dragoste se află, decât tu, către multe. Iar de nu este mai mare, măcar deopotrivă a amândurora este dragostea, pentru aceasta și defăimarea [bogățiilor este asemenea]. Drept aceea, și în veacul cel de acum, cu mult mai multe răsplătiri iau, precum înșiși acești Apostoli. Căci colibă defăimând fiecare dintre dânșii, acum au biserici prealuminate și țarini și venituri și „femei” multe – pe cele împreună legate cu fierbințeala și cu credința cea către dânșii; și, în scurt, pe celelalte toate. Încă și în veacul ce va să fie nu vor lua înmulțite țarini ca acestea și răsplătiri trupești, ci „viață veșnică”.

18, 31-34: Și luând la Sine pe cei doisprezece, a zis către ei: Iată ne suim la Ierusalim și se vor împlini toate cele scrise prin Prooroci despre Fiul Omului. (32) Căci va fi dat păgânilor³¹ și va fi batjocorit și va fi ocărat și va fi scuipat. (33) Și, după ce Îl vor biciui, Îl vor ucide; iar a treia zi va învia. (34) Și ei n-au înțeles nimic din acestea, căci cuvântul acesta era ascuns pentru ei și nu înțelegeau cele spuse.

(18, 31) Matei 16, 21; 20, 18 / Marcu 10, 32-33 / Luca 9, 22, 44 (18, 32) Psalm 21, 7 /
Isaia 53, 7 / Înțelepciune 2, 19 / Matei 20, 18 (18, 33-34) Marcu 9, 32 /
Luca 2, 50; 9, 45 / Ioan 10, 6; 12, 16; 18, 32

Mai înainte le vestește lor Patima, ca aceste două lucruri să le isprăvească: mai întâi ca să arate cum că nu fără de voie și nici ca un simplu om [un om de rând], neștiindu-și moartea, Se răstignește, ci și mai înainte a știut-o și de voie pătimește; căci de ar fi voit să nu pătimească, S-ar fi dat în lături, ca și Cel Care mai înainte știa – pentru că a fi prinși este al celor care nu au știut de mai înainte. Iar cea de a doua [pricină] este ca să-i plece pe dânșii să sufere cu lesnire cele ce se vor întâmpla, ca unii care mai înainte au auzit [pentru unele ca acestea] și nu fără de veste li se vor întâmpla lor.

„O, Doamne, dar dacă se vor împlini la Tine cele zise demult de Prooroci, pentru ce Te sui?” „Pentru însăși aceasta, cu adevărat, ca să lucrez mântuire”. Așadar, de bună voie merge. El adică acestea săvârșea, iar ucenicii nu au înțeles nimic, „căci cuvântul acesta era ascuns pentru ei” mai vârtos decât toate – cuvântul Învierii. Pentru că nici pe celelalte nu le pricepeau Apostolii – precum era aceea că se va da „neamurilor” [„păgânilor”]; dar, mai cu covârșire, cuvântul Învierii cu totul nu-l

³¹ În ediția de la 1805, în loc de „păgânilor”, se găsește „neamurilor”.

cunoșteau, că nici nu era lucru obișnuit acesta și nici toți iudeii nu credeau în Înviere, nici măcar așa, de rând – și adevărită este aceasta de către saducheii (*Matei 22, 23; Marcu 12, 18; Luca 20, 27; Faptele Apostolilor 23, 8*).

Dar vei zice: Și dacă [ei] nu cunoșteau, pentru ce mai înainte le spunea lor acestea? Căci ce folos dobândesc ei spre a se mângâia în vremea Crucii [răstignirii Domnului], dacă nu înțelegeau ceea ce se grăia? Nu puțin se foloseau, aducându-și aminte pe urmă că acestea erau celea pe care atunci, spunându-li-le mai înainte Domnul, ei nu le-au înțeles. Și aceasta arătată [adeverită] este dintru multe, iar mai ales din cele pe care le zice Ioan: „Și acestea nu le-au cunoscut ucenicii Lui, iar mai pe urmă și-au adus aminte, că acestea erau scrise pentru El”³² (*Ioan 12, 16*). Încă și Mângâietorul [Duhul Sfânt], aducându-le aminte lor acestea, mai vrednică de credință au pus întru dâșii mărturia cea pentru Hristos (*Ioan 14, 26*)³³.

Iar pentru aceea, anume că a fost de trei zile îngroparea [Domnului], în destul s-a spus în tâlcuire la ceilalți Evangheliști³⁴.

18, 35-43: Și când S-a apropiat Iisus de Ierihon, un orb ședea lângă drum³⁵, cerșind. (36) Și, auzind el mulțimea care trecea, întreba ce e aceasta. (37) Și i-au spus că trece Iisus Nazarineanul. (38) Și el a strigat, zicând: Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine! (39) Și cei care mergeau înainte îl certau ca să tacă, iar el cu mult mai mult striga: Fiule al lui David, fie-Ți milă de mine! (40) Și oprindu-Se, Iisus a poruncit să-l aducă la El; și apropiindu-Se l-a întrebat: (41) Ce voiești să-ți fac? Iar el a zis: Doamne, să văd! (42) Și Iisus i-a zis: Vezi! Credința ta te-a mântuit. (43) Și îndată a văzut și mergea după El, slăvind pe Dumnezeu. Și tot poporul, care văzuse, a dat laudă lui Dumnezeu.

(18, 35-39) Psalm 145, 8 / *Matei 9, 27; 20, 29, 31 / Marcu 10, 46-48 (18, 40) Matei 9, 28; 20, 32 / Marcu 10, 49 (18, 41) Matei 9, 31; 20, 33 / Marcu 10, 52 (18, 42) Luca 16, 19 (18, 43) Matei 20, 34*

În treacăt pe „cale” face Domnul minunea ceea ce s-a făcut la acest om și treacătul Său să ne fie învățătură folositoare nouă și ucenicilor Lui Hristos, ca prin toate și în toată vremea și în tot locul să fim folositori și să nu lucrăm de-al nostru să nu fie deșert.

³² Ediția *Bibliei* din 1988, aici avem: „Acestea nu le-au înțeles ucenicii Lui la vremea aceea, dar când S-a preaslăvit Iisus, atunci și-au adus aminte că acestea l le-au făcut pentru El” (*Ioan 12, 16*).

³³ Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela care va săvârși toate și vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu” (*Ioan 14, 26*).

³⁴ Vezi tâlcuirile de la *Matei 12, 39-40; 16, 4; 27, 62-66* și *Marcu 10, 32-34*.

³⁵ În ediția de la 1805, în loc de „drum”, se găsește „cale”.

Așadar, orbul crezând că Acesta este Hristos Cel Care era așteptat – căci este cu puțință, ca unul care era crescut întru [obiceiurile] cele evreiești, să fi știut cum că din sămânța lui David Se va naște Hristos –, strigă cu mare glas: „**Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine!**” Și arată dintru aceste cuvinte că o oarecare socotință mai dumnezeiască avea pentru Dânsul, și nu-L socotea om de rând [un simplu om].

Și te minunează și de tăria mărturisirii lui, căci chiar dacă mulți îl certau pe el, [orbul] nu tăcea, ci mai mult striga, pentru că fierbințeală [învăpăiere a duhului] era aceea care dinlăuntru îl îndemna pe dânsul. Drept aceea și Iisus îl cheamă pe dânsul, ca pe cel care este vrednic cu adevărat de a se apropia de El și îl întreabă: „**Ce voiești să-ți fac?**”. Și îl întreabă nu ca și cum nu știa, ci ca să nu li se pară celor ce erau de față cum că unele cerea acela și altele îi dă El – anume că acela îi cere bani, iar El, ca un iubitor de slavă, orbire vindecă, pentru că zavistia poate cu unele ca acestea nebunești L-ar fi năpăstuit. Pentru aceasta l-a întrebat [Domnul], și fiindcă l-a aflat pe el că dorește să vadă, aceasta îi dă.

Și vezi neîngâmfwarea Sa, căci zice: „**Credința ta te-a mântuit**”, adică „Pentru că ai crezut că Eu sunt Hristos, Fiul acela al lui David, Care se propovăduiește, [încă] și ai arătat atâta fierbințeală, încât nici certat fiind nu tăceai”.

Și ne învățăm dintru aceasta că atunci când cerem cu credință, nu unele cerem și altele ne dă nouă, ci chiar pe acelea. Deci, când unele cerem și altele luăm, arătat este că nu cerem bine, nici cu credință; căci zice: „**cereți și nu primiți, pentru că rău cereți**” (Iacov 4, 3).

Încă ia aminte și la stăpânirea cu care zice: „**Vezi!**” Căci care din Prooroci a tămăduit așa, cu atâta stăpânire? Pentru aceasta, glasul Domnului luminează i s-a făcut orbului, fiindcă izvora cuvântul dintru Lumina cea adevărată (Ioan 8, 12; 14, 6).

Ia aminte încă și la buna cunoștință a celui care s-a tămăduit, căci s-a dus după Iisus, „**slăvind pe Dumnezeu**” și altora fiindu-le pricină de a-L slăvi [pe Dânsul].

Pentru că vameșii din nimic altceva nu trăiau, decât numai din lacrimile săracilor.

Dar nu este trecut cu vederea acest mai mare al vameșilor, ci numai osârdie arătând el, deîndată primește mântuirea. Că poftind să-L vadă pe Iisus, și pentru această pricină suindu-se în dud, mai înainte de a-L vedea el, este văzut de Domnul. Așadar, ne întâmpină mai înainte pe noi Dumnezeu în tot locul, numai de ne va vedea că avem osârdie.

Și văzându-l pe el Iisus, îl grăbește să se pogoare, fiindcă vrea să rămână în casa lui. Iar el nu zăbovește, că nu se cuvine a întârzia când Hristos poruncește ceva, ci s-a și pogorât și L-a și primit cu bucurie, măcar deși cei mulți cârteau.

Dar să vedem și ce roadă aduce Zaheu la intrarea lui Hristos [în casa sa]: „**Jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor**”. Vezi fierbințeală? Nu a început să semene [împartă] cu scumpătate, nici nu a dat puține oarecare, ci toată avuția. Căci și pe acestea ce le-a ținut, le-a ținut ca să aibă să le dea acelor pe care i-a nedreptățit. Pentru că, învățându-ne pe noi că nu este nici un folos dacă, având cineva bani [adunați] din nedreptate, îi miluiește pe alții, și-i lasă [la o parte] pe aceia pe care i-a nedreptățit – vezi ce face [Zaheu] și la aceasta [învățătură]? „**Împătrit**” întoarce „**de a nedreptățit pe cineva cu ceva**”, însuși acela pe care l-a nedreptățit vindecându-i paguba. Căci acesta este lucrul milosteniei celei adevărate, a întoarce nu numai paguba [făcută], ci și cu adăugire, după cum și Legea poruncește – căci Legea porunea ca furul să plătească împătrit [paguba] (*Ieșire 22, 1*).

Măcar că, de vom lua aminte cu de-amănuntul, nicidecum nimic din bani nu i-au rămas lui Zaheu, pentru că a dat jumătate din avuție săracilor și jumătate i-a rămas, iar dintru aceasta ce i-a rămas lui, întorcea împătrit celor pe care i-a nedreptățit. Întrucât, dacă avuția mai-marelui vameșilor este din nedreptate, iar el pentru toate câte a nedreptățit împătrit întoarce, socotește [tu, cititorule] că în întregime și cu totul de săvârșit [desăvârșit] s-a golit [de avere]. Și dintru acestea se află că el cugetă mai înalt decât porunea Legea, de Evanghelie fiind învățat, pentru că a iubit pe aproapele mai presus decât pe sine. Și după ce le-a făgădui pe acestea, iar mai cu covârșire le-a și plinit – că nu a zis: „voi da jumătate și voi întoarce împătrit” ci, iată: „dau și întorc împătrit”, că a ascultat sfătuirea lui Solomon: „**Nu spune aproapelui tău: «Du-te și vino, mâine îți voi da!»**, când poți să îi dai acum” (*Pilde 3, 28*) – Hristos îi vestește lui mântuirea: „Astăzi dai, astăzi ți s-a făcut ție mântuire”. Căci zicând [Domnul] „**casei acesteia**”, cu adevărat pe Zaheu îl însemnează prin „casă”, pentru că zidirea cea neînsuflețită nu o ar fi numit „**fiu al lui Avraam**”, ci arătat este că pe stăpânul casei cel însuflețit. Iar „**fiu**

Pentru că vameșii din nimic altceva nu trăiau, decât numai din lacrimile săracilor.

Dar nu este trecut cu vederea acest mai mare al vameșilor, ci numai osârdie arătând el, deîndată primește mântuirea. Că poftind să-L vadă pe Iisus, și pentru această pricină suindu-se în dud, mai înainte de a-L vedea el, este văzut de Domnul. Așadar, ne întâmpină mai înainte pe noi Dumnezeu în tot locul, numai de ne va vedea că avem osârdie.

Și văzându-l pe el Iisus, îl grăbește să se pogoare, fiindcă vrea să rămână în casa lui. Iar el nu zăbovește, că nu se cuvine a întârzia când Hristos poruncește ceva, ci s-a și pogorât și L-a și primit cu bucurie, măcar deși cei mulți cârteau.

Dar să vedem și ce roadă aduce Zaheu la intrarea lui Hristos [în casa sa]: „**Jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor**”. Vezi fierbințeală? Nu a început să semene [împartă] cu scumpătate, nici nu a dat puține oarecare, ci toată avuția. Căci și pe acestea ce le-a ținut, le-a ținut ca să aibă să le dea aceluia pe care i-a nedreptățit. Pentru că, învățându-ne pe noi că nu este nici un folos dacă, având cineva bani [adunați] din nedreptate, îi miluiește pe alții, și-i lasă [la o parte] pe aceia pe care i-a nedreptățit – vezi ce face [Zaheu] și la aceasta [învățătură]? „**Împătrit**” întoarce „**de a nedreptățit pe cineva cu ceva**”, însuși aceluia pe care l-a nedreptățit vindecându-i paguba. Căci acesta este lucrul milosteniei celei adevărate, a întoarce nu numai paguba [făcută], ci și cu adăugire, după cum și Legea poruncește – căci Legea porunca ca furul să plătească împătrit [paguba] (*Ieșire 22, 1*).

Măcar că, de vom lua aminte cu de-amănuntul, nicidecum nimic din bani nu i-au rămas lui Zaheu, pentru că a dat jumătate din avuție săracilor și jumătate i-a rămas, iar dintru aceasta ce i-a rămas lui, întorcea împătrit celor pe care i-a nedreptățit. Întrucât, dacă avuția mai-marelui vameșilor este din nedreptate, iar el pentru toate câte a nedreptățit împătrit întoarce, socotește [tu, cititorule] că în întregime și cu totul de săvârșit [desăvârșit] s-a golit [de avere]. Și dintru acestea se află că el cugetă mai înalt decât porunca Legea, de Evanghelie fiind învățat, pentru că a iubit pe aproapele mai presus decât pe sine. Și după ce le-a făgăduit pe acestea, iar mai cu covârșire le-a și plinit – că nu a zis: „voi da jumătate și voi întoarce împătrit” ci, iată: „dau și întorc împătrit”, că a ascultat sfătuirea lui Solomon: „**Nu spune aproapelui tău: «Du-te și vino, mâine îți voi da!», când poți să îi dai acum**” (*Pilde 3, 28*) – Hristos îi vestește lui mântuirea: „Astăzi dai, astăzi ți s-a făcut ție mântuire”. Căci zicând [Domnul] „**casei acesteia**”, cu adevărat pe Zaheu îl însemnează prin „**casă**”, pentru că zidirea cea neînsuflețită nu o ar fi numit „**fiu al lui Avraam**”, ci arătat este că pe stăpânul casei cel însuflețit. Iar „**fiu**

al lui Avraam" l-a numit, poate și ca pe cel care a crezut și s-a îndreptat prin credință, dar poate și ca pe cel care era cu sufletul mărinimos la a împărți bani și iubitor de săraci, precum era Patriarhul acela. Și vezi că acum l-a numit pe Zaheu „**fiu al lui Avraam**”, când a văzut întru el asemănarea obiceiului celui bun. Pentru că nu a zis Domnul aceasta: „pentru că și acesta fiu al lui Avraam era”⁸, ci „pentru că este acum”; căci mai înainte, când era mai-mare al vameșilor și adunător de dajdie, fiindcă nu avea nici o asemănare cu dreptul [Avraam], nu era „**fiu**” [al aceluia]. Și, de vreme ce „**tânjeau**” [„**murmurau**”] unii că la om păcătos găzduiește, ca să le astupe acestora gurile, zice: „**Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut**”. Iar acestea sunt după înțelesul cel istoric.

Dar cu lesnire este a le înțelege pe acestea și întru alt chip, spre folosul năravurilor⁹. Pentru că tot cel care este „**mai mare**” peste mulți întru răutate, mic este cu „**statul**” cel duhovnicesc, că trupul și cu duhul sunt potrivnici unul altuia¹⁰ (*Galateni 5, 17*) și pentru aceasta nu poate să-L vadă pe Iisus de „**gloată**”, căci cel care este supărat de gloata patimilor și de lucrurile vieții nu poate să-L vadă pe Iisus lucrând și mișcându-Se și umblând. Căci unul ca acesta nici o lucrare cuviincioasă creștinului nu știe. Pentru că aceasta este „a umbla” Iisus, adică a lucra ceva întru noi Hristos. Dar un om ca acesta – care nu a văzut niciodată pe Iisus „umblând”, ci este fără de simțire către toată fapta cea cuviincioasă lui Hristos –, de multe ori, prin pocăință, vine întru simțire și „**se suie în dud**”, toată pofta și îndulcirea – care prin „**dud**” sunt înțelese – vestejindu-o și omorându-o. Și așa făcându-se mai înalt decât cele mai dinainte ale sale și „**suișuri în inimă punându-și**” (*Psalom 53, 6*), este văzut de Iisus. Și văzându-l, zice Domnul către el: „Grăbește-te de te pogoară”, adică: „Te-ai suit prin pocăință la viață mai înaltă, pogoară-te prin smerita cugetare, ca să nu te surpe înalta cugetare. Grăbește-te de te smerește, că de te vei smeri, în casa ta mi se cade să fiu. Căci de nevoie este să fiu Eu în casa celui smerit”. „**Că spre cine voi căuta, fără numai spre cel blând și liniștit și care se cutremură de cuvintele mele?**”¹¹ (*Isaia 66, 2*) Unul ca acesta și „**jumătate din avere o dă săracilor**” draci, că îndoită fiind avuția noastră – trupească și sufletească –, dreptul pe toată [avuția] cea trupească și lasă dracilor celor ce cu adevărat sunt săraci și lipsiți de tot lucrul bun, iar

⁸ Vezi *Luca 13, 16*.

⁹ În chip etic sau moral.

¹⁰ „**Căci trupul pofteste împotriva duhului, iar duhul împotriva trupului; căci acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți cele ce ați voi**” (*Galateni 5, 17*).

¹¹ În ediția din 1988 a *Bibliei* găsim: „Spre unii ca aceștia **Îmi îndrept privirea Mea: spre cei smeriți, cu duhul umilit și care tremură la cuvântul Meu!**”

pe cea sufletească nu o dă. [Lucru pentru] care și la Iov am cunoscut pe Domnul că zicea: „**însă de sufletul lui să nu te atingi**” (Iov 1, 12). Încă și de „**a năpăstuit pe cineva cu ceva, întoarce împătrit**”. Și însemnează prin aceasta că tot cel care prin pocăință umblă pe calea cea potrivnică răutății celei dintâi, prin cele patru fapte bune¹² pe toate păcatele cele mai dinainte le vindecă. Și așa primește mântuirea, încă și „**fiu al lui Avraam**” se numește, ca unul care și el „**a ieșit din pământul său și dintru rudenia sa**” – adică dintru răutatea cea mai dinainte –, „**și afară de casa părintelui său**” (Facere 12, 1) – adică, afară de sine s-a făcut, și s-a lepădat de sine. Căci era el „**casă**” a părintelui său, diavolul. Deci, afară de sine făcându-se și schimbându-se – [adică lepădându-se de sine¹³] –, dobândește mântuire, precum Avraam.

19, 11-14: Și ascultând ei acestea, Iisus, adăugând, le-a spus o pildă, fiindcă El era aproape de Ierusalim, iar ei credeau că Împărăția lui Dumnezeu se va arăta îndată. (12) Deci a zis: Un om de neam mare¹⁴ s-a dus într-o țară îndepărtată, ca să-și ia domnie¹⁵ și să se întoarcă. (13) Și chemând zece slugi ale sale, le-a dat zece mine¹⁶ și a zis către ele: Neguțătoriți cu ele până ce voi veni! (14) Dar cetățenii lui îl urau și au trimis solie în urma lui, zicând: Nu voim ca acesta să domnească peste noi.

(19, 11) Faptele Apostolilor 1, 6 (19, 12) Matei 25, 14 / Marcu 13, 34 (19, 14) Ioan 1, 11

Mi se pare că oamenii aceștia, auzind de „**Împărăția lui Dumnezeu**”, lumească o socoteau pe aceasta, dată de la Dumnezeu spre izbăvirea neamului evreiesc. Pentru această [pricină] și bănuiau că, suindu-Se Iisus în Ierusalim, va lua acest fel de împărăție. Iar Domnul, arătându-le lor că

¹² În *Înaintecuvântarea de la Tâlcuirea Evangheliei de la Matei*, Sfântul Teofilact grăiește: „Și poate de aceea ne-au fost date patru Evanghelii, pentru ca, din ele, cele patru sobornicești virtuți să le învățăm: bărbăția, înțelegerea, dreptatea și întreaga înțelepciune. Bărbăția, adică cea despre care zice Domnul: „**Nu vă temeți de cei ce omoară trupul, iar sufletul nu pot să-l omoare**” (Matei 10, 28). Înțelegerea, când sfătuiește: „**Fiți dar înțelepți ca șerpii**” (Matei 10, 16). Dreptatea, când ne învață: „**Precum voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți și voi asemenea**” (Luca 6, 31). Iar întreaga înțelepciune, când hotărăște: „**Oricine se uită la femeie, poftind-o, a și săvârșit adulter cu ea în inima lui**” (Matei 5, 28).

¹³ Pentru buna înțelegere a cuvintelor „afară de sine”, vezi tâlcuirea de la Luca 15, 17-21 (pilda fiului risipitor).

¹⁴ În ediția de la 1805, în loc de „neam mare”, se găsește „bun neam”.

¹⁵ În ediția de la 1805, în loc de „domnie”, se găsește „împărăție”.

¹⁶ În ediția de la 1805, în loc de „mine”, se găsește „mias”, cu următoarea notă: [1805] „Mias” este un fel de bani ce umblau atunci, precum și dragma și dinarul. Iar Matei, în loc de „mias”, a pus „talanti”, însă aceeași înțelegere are. [Trebuie amintit aici că 60 de mine alcătuiau un talant, iar mina și talantul nu erau monede, ci denumiri ale sumelor monetare mari].

nu este lumească Împărăția Lui și ei cugetă oarecare lucruri fără de socotință, însă totodată arătând și că Dumnezeu fiind le știe gândurile, zice această pildă.

„**Om de bun neam**” Se aduce în mijloc pe Sine, că măcar de S-a și făcut om, însă a rămas întru înălțimea și neamul cel bun al Dumnezeirii. Iar după ce a săvârșit taina rânduiei celei în trup, S-a dus într-o „**țară îndepărtată**”, în Cer zic, „**ca să-Și ia împărăție**”, adică să șadă întru cele înalte cu trupul, de-a dreapta scaunului măririi, ca Acela Care este și om. Căci ca un Dumnezeu, pururea împreună cu Tatăl ședea, iar ca un om [Om], atunci a șezut, când S-a înălțat, așteptând până când se vor pune vrăjmașii Săi sub picioarele Lui (*Evrei 10, 12-13*). Și aceasta va fi la sfârșit, când toate, chiar și nevrând, se vor supune Lui, crezând cum că „**Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl**” (*Filipeni 2, 11*).

Iar „**cețățeni ai lui**” sunt iudeii care Îl urau pe El. Căci zice: „**M-au și văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu**” (*Ioan 15, 24*) cei care nu L-au voit pe El să împărătească peste ei. Pentru aceasta și ziceau iudeii către Pilat, lepădându-se de Împărăția Lui: „**Nu avem împărat**” (*Ioan 19, 15*) și iarăși: „**Nu scrie: Împăratul iudeilor**” (*Ioan 19, 21*). Măcar că Zaharia strigă: „**Bucură-te foarte, fiica Sionului, [veselește-te fiica Ierusalimului,] căci iată împăratul tău vine la tine drept și mântuind**” (*Zaharia 9, 9*), iar Isaia: „**Iată acum împărat drept va împărăți**” (*Isaia 32, 1*), și David: „**Iar Eu sunt pus împărat de El**” (*Psalom 2, 6*).

Așadar, iudeii L-au urât pe Domnul, iar El „**slugilor Sale, le-a dat zece mine**”.

Iar „**slugi ale Sale**” sunt cei cărora în Biserică li s-au încredințat slujbe, care se zice că sunt „**zece**”, pentru cea de săvârșit [desăvârșită] bisericască începătorie. Căci rânduiala cea din Biserică are de săvârșit [desăvârșită] așezarea începătoriilor și nu se cuvenea a fi nici mai mulți, nici mai puțini. Precum am zice: acestea trei vedem în Biserică, anume curățire, luminare și săvârșire. Trei sunt și cetele cărora li s-au încredințat aceste lucrări: diaconii curățesc prin sfătuire și învățătură; preoții luminează pin Botez; arhierii așează și săvârșesc și rânduielele preotești, adică hirotonesc. Vezi că sunt potrivite cetele cu lucrările și că nu sunt cetele începătoriilor nici mai multe, nici mai puține? Așadar, acestor „**slugi**” le împarte „**zece mine**” – darurile, zic –, care fiecăruia se dau spre folos. Pentru că tot celui căruia i s-a încredințat începătorie, deși nevrednic ar fi, are dar dintru însăși ungerea [hirotonia]; și aceasta, cu adevărat, mare taină este a rânduiei și iubirii de oameni a lui Dumnezeu.

19, 15-28: Și când s-a întors el, după ce luase domnia¹⁷, a zis să fie chemate slugile acelea, cărora le dăduse banii, ca să știe cine ce a neguțătorit. (16) Și a venit cea dintâi, zicând: Doamne, mina ta a adus câștig zece mine. Și i-a zis stăpânul: Bine, slugă bună, fiindcă întru puțin ai fost credincioasă, să ai stăpânire peste zece cetăți. (18) Și a venit a doua, zicând: Mina ta, stăpâne, a mai adus cinci mine. (19) Iar el i-a zis acesteia: Să ai și tu stăpânire peste cinci cetăți. (20) A venit și cealaltă, zicând: Doamne, iată mina ta, pe care am păstrat-o într-un ștergar¹⁸, (21) că mă temeam de tine, pentru că ești om aspru: iei ce nu ai pus și seceri ce nu ai semănat. (22) Zis-a lui stăpânul: Din cuvintele tale te voi judeca, slugă vicleană. Ai știut că eu sunt om aspru: iau ce nu am pus și secer ce nu am semănat; (23) Pentru ce, deci, n-ai dat banul¹⁹ meu schimbătorilor de bani?²⁰ Și eu, venind, l-aș fi luat cu dobândă. (24) Și a zis celor ce stăteau de față: Luați de la el mina, și dați-o celui ce are zece mine. (25) Și au zis lui: Doamne, acela are zece mine. (26) Zic vouă: Că oricui are i se va da, iar de la cel ce nu are și ceea ce are i se va lua²¹. (27) Iar pe acei vrăjmași ai mei, care n-au voit să domnesc peste ei, aduceți-i aici și tăiați-i în fața mea. (28) Și zicând acestea, mergea înainte, suindu-Se la Ierusalim.

(19, 15-16) Matei 25, 19-20 (19, 17) Daniil 12, 13 / Matei 25, 21 / Luca 16, 10 (19, 18-20)

Matei 25, 22-24 (19, 21) Pilde 26, 16 / Matei 25, 25 (19, 22) Iov 15, 6 / Matei 12, 37; 25, 26

(19, 23-26) Matei 12, 12; 25, 27-30 / Marcu 4, 25 / Luca 8, 18 (19, 27) Matei 22, 7, 13

Hristos este de „bun neam” nu numai după firea Sa dumnezeiască, ci și după cea omenească, pentru că din neamul cel împărătesc al lui David Se trage Domnul. Așadar, atunci când Se „va întoarce” Hristos, adică la cea de

¹⁷ În ediția de la 1805, în loc de „domnia”, se găsește „împărăția”.

¹⁸ În ediția de la 1805, în loc de „ștergar”, se găsește „mahramă”.

¹⁹ În ediția de la 1805, în versetele 15-23, în loc de „bani”, se găsește „argint”, iar în loc de „stăpânire”, se găsește „putere”.

²⁰ În ediția de la 1805, în loc de „schimbători de bani”, se găsește „zarafi”.

²¹ [1805] Dar pentru care pricină numai de cele trei slugi grăind, pe celelalte le-a lăsat deoparte? Pentru că este lesnicios dintru acestea și pentru acelea să ne învățăm. Căci, câți au neguțătorit, după măsura dobânzii vor lua și cinstirile, iar câți au ținut darul nelucrător, vor pătimi pe cele asemenea cu cel care s-a arătat netrebnic (după Zigaben).

Pentru cuvintele Domnului „oricui are i se va da, iar de la cel ce nu are și ceea ce are i se va lua”, Sfântul Simeon Noul Teolog ne povățuiește astfel: „(13) Păzirea întocmai a poruncilor învață pe creștini să-și cunoască neputința lor. Iar cunoașterea neputinței noastre adevărate naște aducerea aminte de moarte. Cel ce și-a făcut-o pe aceasta însoțitoare de viață va căuta cu osteneală să afle ce soartă va avea după ieșirea și plecarea din viața aceasta. Iar cel ce se străduiește să cunoască cele viitoare e dator, întâi de toate, să se lipsească de cele de acum. Căci, cel ce e stăpânit de împătımirea față de acestea,

a Doua Venire, când Se va arăta ca Împărat, venind împreună cu Îngerii și întru slava Tatălui fiind și tot genunchiul I se va pleca Lui (*Filipeni 2, 10-11*), atunci, dar, și slugilor celor care au primit darurile le va cere socoteală.

Și se află că cel dintâi i-a folosit pe mulți și a înzecit darul, iar că al doilea i-a folosit și el [pe alții], însă mai puțini, iar celălalt că nu a folosit nici câtuși de puțin pe cineva, ci întru lenevire a cheltuit vremea neguțătoriei. Pentru aceasta, cel care a înzecit ceea ce a luat, peste „zece cetăți” se pune, adică „stăpânire” a „zece cetăți” dobândește – care însemnează că înmulțite primește răsplătirile; iar cel cu „cinci mine”, după măsura lucrării ia răsplata, iar cel care nimic nu a câștigat, se osândește.

Dar să vedem și ce zice [acesta din urmă]: „«**Doamne, iată mina ta**», ia-o pe ea că «**am păstrat-o într-o mahramă**»”. Mort fiind Domnul, întru „mahramă” [giulgiu] era înfășurat (*Ioan 19, 40*), iar fața lui Lazăr, în mormânt, cu „mahramă” era acoperită (*Ioan 11, 44*). Deci, cu cuviință zice leneșul acesta că a pus darul în „mahramă”, căci mort și nelucrător făcându-l pe acesta, nu s-a nevoit spre lucrarea lui, nici nu a ostenit, căci zice: „**mă temeam de tine, [pentru că ești om aspru:] iei ce nu ai pus**”. Mulți aduc înaintea unel ca acestea pricini, pentru că nevrând să folosească pe cineva, zic: „Unde nu a semănat Dumnezeu istețime și iscusință, acolo nu cere seceriș. Pe cutare nu l-a făcut isteț și iscusit către învățătură; așadar, pentru ce cere de la mine folosul aceluia?” Drept aceea și Domnul zice: „Tu învață și dă argintul Meu zarafilor, adică tuturor oamenilor celor care sunt puși înaintea, spre a se folosi. Pentru că tot omul, zaraf a fost rânduit de Dumnezeu, ca să neguțătorească în prăvălia cea mare a lumii acesteia. Și venind Eu, i-aș fi cerut cu dobândă”. Pentru că ni se cuvine nouă a face ceea ce este al nostru, iar pentru cele de pe urmă Dumnezeu îi va judeca pe cei ce nu au voit să se folosească. Deci se ia darul și se dă neguțătorului cel bun, căci chiar dacă el are, tocmai pentru aceasta mai vârtos se cuvine să ia mai mult, pentru că „**celui ce are i se va da**”, adică celui care a dobândit multe dintru a neguțători bine, tot aceluia i se vor da și mai multe. Căci dacă pe cele puține le-a înmulțit înzecindu-le, adevărit este că pe cele multe înzecindu-le, pricinuitoare de mai multă dobândă va fi stăpânului. Iar de la cel leneș și trândav și care nu s-a sârguit să înmulțească ceea ce a luat,

---

până la cel mai neînsemnat lucru, nu poate dobândi cunoștința desăvârșită a acelora. Iar dacă prin bunăvoința lui Dumnezeu va gusta puțin din ea, de nu va părăsi degrabă cele de care și în care este ținut prin împătămire și nu se va preda în întregime acestei cunoștințe, nemaiprimind să cugete de bunăvoie la nimic altceva afară de ea, se va lua de la el și această cunoștință pe care socotește că o are” (*Filocalia românească, Cele 225 de capete teologice și practice*, vol. 6, ed. IBMBOR, București, 1977. p. 21).

chiar și ceea ce are i se va lua, ca să nu stea nelucrător lucrul cel stăpânesc, fiind cu puțință a se da altuia și a se înmulți.

Iar acestea nu numai la cuvânt și la învățătură să le luăm [potrivim], ci și la faptele cele bune ale năravurilor²². Căci și întru acestea ne-a dat nouă Dumnezeu daruri, unuia darul postirii, altuia darul milosteniei, altuia cel al blândeții, iar altuia darul netrufiei. Și de ne vom trezvi, le înmulțim pe acestea, iar de ne vom lenevi și cu voința vom amorți, mai pe urmă Îl vom învinui pe Dumnezeu, precum obișnuim a zice: „Și ce pot eu să fac de cutare este sfânt? Voiește Dumnezeu – și [iată] este sfânt. Pe mine nu mă voiește, și nu sunt sfânt. Iar acela a fost Petru, acela Pavel”. Omule nebun! „Mina” aceasta „Petru” și „Pavel” te face pe tine! Însă lucrează după puțință și adu ceva Celui Care ți-a dat-o, măcar deși nu precât Petru și Pavel. Pentru că și Petru și Pavel au primit „mina”, și tu, de asemenea; dar nemișcându-te nici câtuși de puțin spre lucrarea binelui, de ce-L învinuești pe Dumnezeu? Pentru aceasta, nevrednici darurilor aflându-ne, ne lipsim de acestea.

„Iar pe acei vrăjmași ai mei, care n-au voit să domnesc peste ei, aduceți-i aici și tăiați-i în fața mea” – pe iudei numindu-i prin acestea, pe care stricăciunii îi va da, în focul cel mai dinafară trimițându-i pe ei. Și încă ticăloșii aceștia și aici, în lumea aceasta zic, au fost tăiați de oștile romanilor, fiind păziți și ținuți pentru tăierea cea de acolo [din lumea ce va să fie].

19, 29-40: Iar când S-a apropiat de Betfaghe și de Betania, către muntele care se zice Muntele Măslinilor, a trimis pe doi dintre ucenici, (30) zicând: Mergeți în satul dinaintea voastră²³ și, intrând în el, veți găsi un mânz legat, pe care nimeni dintre oameni n-a șezut vreodată. Și dezlegându-l, aduceți-l. (31) Și dacă vă va întreba cineva: Pentru ce-l dezlegați?, veți zice așa: Pentru că Domnul are trebuință de el. (32) Și, plecând, cei trimiși au găsit precum le-a spus. (33) Pe când aceștia dezlegau mânzul, au zis stăpânii lui către ei: De ce dezlegați mânzul? (34) Iar ei au răspuns: Pentru că are trebuință de el Domnul. (35) Și l-au adus la Iisus și, aruncându-și hainele lor pe mânz, l-au ajutat pe Iisus să urce pe el²⁴. (36) Iar pe când mergea El, așterneau hainele lor pe cale.

²² Adică ale obiceiurilor, purtărilor.

²³ În ediția de la 1805, în loc de „Mergeți în satul dinaintea voastră”, se găsește „Mergeți în acel sat, ce este în preajma voastră”.

²⁴ În ediția de la 1805, în loc de „l-au ajutat pe Iisus să urce pe el”, se găsește „au pus pre Iisus deasupra”.

(37) Și apropiindu-se de poalele²⁵ Muntelui Măslinilor, toată mulțimea ucenicilor, bucurându-se, a început să laude pe Dumnezeu cu glas tare, pentru toate minunile²⁶ pe care le văzuse, (38) zicând: Binecuvântat este Împăratul care vine întru numele Domnului! Pace în Cer și slavă întru cei de Sus. (39) Dar unii farisei din mulțime au zis către El: Învățătorule, ceartă-ți ucenicii. (40) Și El, răspunzând, a zis: Zic vouă: Dacă vor tăcea aceștia, pietrele vor striga.

(19, 29-32) Matei 21, 1-6 / Marcu 11, 1-4 (19, 33-34) Marcu 11, 5-6 (19, 35) 4 Regi 9, 13 / Matei 21, 7 / Marcu 11, 7 / Ioan 12, 14 (19, 36) Matei 21, 8 / Marcu 11, 8 (19, 37-38) Psalm 117, 26 / Matei 21, 9 / Marcu 11, 9-10 / Luca 2, 14; 13, 35 / Ioan 12, 13 / Efeseni 2, 14 (19, 40) Avacum 2, 11

Șezând pe „mânz”, două lucruri deodată însemnează Domnul: mai întâi împlinește proorocia care zice: „Iată împăratul tău vine șezând pe mânz” (Zaharia 9, 9), iar apoi, prin închipuire ne arată nouă că Se va sui deasupra peste norodul păgânesc cel nou și nelucrat și nesupus. Căci, cu adevărat, nu avea trebuință de mânz pentru lungimea căii. Căci Acela Care înconjură pe jos toată Galileea și Iudeea, cum, trecând din Betania la Ierusalim, ar fi avut trebuință de mânz, puțină fiind depărtarea, precum toți știu? Așadar, ceea ce am zis [este]: cu taină le săvârșește pe acestea.

Și „legat” era „mânzul” și „stăpâni” mulți avea, dar este „dezlegat” de Apostoli, adică de „cei trimiși”. Iar aceasta întru acest fel este: „Betania” se tâlcuiește „casă a ascultării”, iar „Betfaghe”, „casă a fâlcilor”, fiindcă era loc preoțesc – că fâlcile se dădeau preoților, precum în Lege este scris (*Deuteronom 18, 3*); și prin „fâlcii” este închipuit cuvântul învățaturii, pe care fâlcile cele sufletești îl lucrează și îl mestecă. Așadar, acolo unde este casă a cuvântului celui de învățătură [„Betfaghe”] și a ascultării [„Betania”] către acesta, acolo sunt „trimiși” ucenicii Domnului și „dezlegă” norodul cel legat cu legăturile păcatelor și cu grijile cele multe ale vieții, și în loc de a avea mulți „stăpâni” și dumnezei, îl fac pe el a avea pe un Domn Iisus și pe un Dumnezeu Tatăl. Că unde nu este casă a ascultării și nici primire a cuvântului învățaturii, una ca aceasta nu se face acolo, nici „mânzul” nu „se dezleagă”.

Iar „cei trimiși” fiind „doi”, aceasta însemnează: la aducerea norodului celui păgânesc și la supunerea cea către Hristos, două cete slujesc: Proorocii și Apostolii.

Și îl aduc pe el dintr-un „sat”, ca să cunoaștem că întru multă prostime și neînvățătură se afla norodul acesta, că niciodată nu a șezut deasupra lui

²⁵ În ediția de la 1805, în loc de „poalele”, se găsește „pogorâșul”.

²⁶ În ediția de la 1805, în loc de „minunile”, se găsește „puterile”.

cuvântul – ori mozaicesc, ori proorocesc –, ci era „**mânz**” neînvățat. Iar dacă – precum altul din Evangheliști a zis – „**prunci**” erau cei care strigau: „**Osana, fiul lui David**” (*Matei 21, 9*) și aceștia închipuie același norod nou, căci crezând că Iisus din sămânța lui David după trup S-a arătat, slavă înălțau lui Dumnezeu, după cum este scris: „**norodul cel ce se zidește va lăuda pe Domnul**” (*Psalms 101, 19*).

Iar „**așternerea hainelor**” aceasta se pare că însemnează, anume că aceia care sunt vrednici de a-Lăuda pe Iisus, dezbrăcându-se de omul cel vechi, îl „**așterneau**” pe el și îl supuneau Lui, ca suindu-Se pe el, să-l sfințească pe dânsul și să nu se mai scoale [ridice] trupul împotriva duhului, ca și ei să poată zice: „**Supusu-m-am Domnului și L-am rugat pe El**” (*Psalms 36, 7*).

Și Luca a zis că „**toată mulțimea ucenicilor**” Îl „**lăuda pe Dumnezeu**”, „**ucenici**” numindu-i îndeobște pe toți cei care veneau după Iisus, nu numai pe cei doisprezece, nici pe cei șaptezeci, ci pe tot norodul, care – ori pentru trebuința minunilor, ori pentru că se îndulcea pentru o vreme de învățatură – venea după Iisus, între care se poate să fi fost amestecați și prunci, precum alți Evangheliști au zis (*Matei 21, 15*).

Și insuflați fiind aceștia de Dumnezeu, „**Împărat**” pe El Îl mărturisesc, „**care vine întru numele Domnului**”, adică vine ca un Dumnezeu. Și zic „**pace în Cer**”, în locul războiului celui vechi pe care îl aveam cu Dumnezeu, „**pace**” care s-a stricat, căci Dumnezeu nu era „**Împărat**” pe pământ. Iar acum, fiindcă a venit Dumnezeu pe pământ, cu cuviință este „**pace**” și „**în Cer**”. Și pentru aceasta: „**slavă întru cei de Sus**”, fiindcă Îngerii slăvesc pentru o unire și o împăcare ca aceasta, pe care nouă ne-a dăruit-o Împăratul și Dumnezeul Cel Care „**vine pe mânz**”. Că însăși aceasta – adică Dumnezeu fiind a Se arăta pe pământ și a pătimi în latura noastră a celor care am fost vrăjmași ai Lui – arată că s-a făcut „**pace**” între noi și El.

Iar fariseii cârteau, pentru că mulțimea Îl numea „**Împărat**” și pentru că Îl lăuda pe El ca pe un Dumnezeu. Căci ziceau fariseii că numele „**Împăratului**” zicându-se asupra Lui, se face îndemnare spre răzmeriță [împotriva Cezarului] și spre hulă a Domnului [Dumnezeu]. Iar El zice: „De vor tăcea aceștia, pietrele vor striga, că nu făcându-mi mie har [hatâr] zic oamenii acestea, ci din toate semnele pe care le-au văzut, fiind îndemnați și siliți, această slavoslovie aduc”.

19, 41-44: **Și când S-a apropiat, văzând cetatea, a plâns pentru ea, zicând: (42) Dacă ai fi cunoscut și tu, în ziua aceasta, cele ce sunt spre pacea ta!**²⁷ **Dar acum ascunse sunt de ochii tăi. (43) Căci vor veni zile peste tine, când dușmanii tăi vor săpa șanț în jurul tău și te vor împresura și te vor strâmtora din toate părțile. (44) Și te vor face una cu pământul**²⁸, **și pe fiii tăi care sunt în tine, și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră pentru că nu ai cunoscut vremea cercetării tale.**

(19, 41) 4 Regi 8, 11 / Osea 11, 9 (19, 42) Ieremia 8, 7 / Plângeri 1, 9 (19, 43) Deuteronom 28, 52 / Iov 36, 13 / Isaia 29, 3 / Ieremia 6, 6 / Iezechiil 21, 22 / Amos 3, 11 / Matei 22, 7 / Luca 21, 6, 20 (19, 44) 3 Regi 9, 7 / Miheia 3, 12 / Matei 24, 2 / Marcu 13, 2 / Luca 21, 6

Plânge [Domnul] pentru cetate ca un iubitor de oameni, căci nu voia să-i piardă pe cei ce erau într-însa pentru îndrăzneala ceea ce au făcut-o împotriva Lui²⁹. Deci arată milostivirea milei, prin plângere. Căci Îi era milă de dânșii nu numai înainte de Cruce, ci și după Cruce – și după a lor întoarcere înseta. Și adevărit este acest lucru dintru a-i da pe dânșii romanilor după atâția ani, căci 35 de ani au trecut. Și, cu adevărat, pentru nimic altceva nu întârzia munca [pedepsirea], fără numai pentru pofta [pentru dorirea] întoarcerii lor.

Așadar, plânge Domnul pentru nesimțirea Ierusalimului și zice: „**Dacă ai fi cunoscut și tu, în ziua aceasta, cele ce sunt spre pacea ta!**”, adică: „De ai fi priceput acum cele ce-ți sunt ție spre folos și-ți aduc pace și odihnă – care sunt credința cea către Mine și a te depărta de viclesugul cel împotriva Mea! Iar acum s-au ascuns acestea dinaintea ochilor tăi, căci din pricina Mea, a Celui Care sunt lepădat de tine, te vor cuprinde răutăți nesuferite și unele ca acestea vei pătimi, pentru că nu ai cunoscut vremea cercetării tale, adică a Venirii Mele, când am venit să te cercetez și să te mântuiesc pe tine. Deci, se cuvenea să cunoști cele ce sunt pentru pacea ta și să crezi întru Mine, și ai fi avut pace din partea romanilor și izbăvire de toată răutatea”. Căci toți cei care au crezut întru Hristos, mai presus de robie s-au făcut³⁰, întrucât dacă toți ar fi crezut, nimeni nu s-ar fi robit.

²⁷ [1805] Cu lipsă este aici cuvântul, pentru că lipsește „nu te-ai fi prăpădit”, că obișnuiesc, cei ce plâng, de taie cuvintele din pricina iușimii patimii. Iar ceea ce zice, întru acest chip este: „De ai fi cunoscut și tu întru această zi a ta, căci a ta este ziua, deoarece pentru tine mai cu deadinsul M-am făcut om și am venit în lume. Deci, de ai fi cunoscut cele către pacea ta, cele ce te împacă pe tine cu Dumnezeu, care sunt credința cea întru Mine, Fiul Lui, și primirea propovăduirii Mele, nu te-ai fi prăpădit. Iar acum s-au ascuns de la ochii sufletului tău, adică s-au trecut cu vederea” (după Zigaben).

²⁸ În ediția de la 1805, în loc de „una cu pământul”, se găsește „întocmai cu pământul”.

²⁹ Adică, pentru că au îndrăznit să-L omoare.

³⁰ Adică nu au fost supuși robiei.

19, 45-48 + 20, 1-8: **Și intrând în templu, a început să scoată pe cei ce vindeau și cumpărau în el, (46) zicându-le: Scris este: „Și va fi casa Mea casă de rugăciune”; dar voi ați făcut din ea peșteră de tâlhari. (47) Și era în fiecare zi în templu și învăța. Dar arhieriei și cărturarii și frunțașii³¹ poporului căutau să-L piardă. (48) Și nu găseau ce să-i facă, căci tot poporul se ținea după El, ascultându-L. (1)³² Și într-una din zile, pe când Iisus învăța poporul în templu și binevestea, au venit arhieriei³³ și cărturarii, împreună cu bătrânii, (2) și, vorbind, au zis către El: Spune nouă, cu ce putere faci acestea, sau cine este Cel Ce Ți-a dat această putere? (3) Iar El, răspunzând, a zis către ei: Vă voi întreba și Eu pe voi un cuvânt, și spuneți-Mi: (4) Botezul lui Ioan era din Cer sau de la oameni? (5) Și ei cugetau în sinea lor, zicând: Dacă vom spune: Din Cer, va zice: Pentru ce n-ați crezut în el? (6) Iar dacă vom zice: De la oameni, tot poporul ne va ucide cu pietre, căci este încredințat că Ioan a fost Prooroc. (7) Și au răspuns că nu știu de unde. (8) Și Iisus le-a zis: Nici Eu nu vă spun vouă cu ce putere fac acestea.**

(19, 45) Matei 21, 12 / Marcu 11, 15 / Ioan 2, 14-15 (19, 46) 3 Regi 8, 29 / Isaia 56, 7 /
 Jeremia 7, 11 / 1 Macabei 7, 37 / Matei 21, 13 / Marcu 11, 17 (19, 47) Matei 21, 45 /
 Marcu 11, 18 / Ioan 7, 19 (19, 48) Matei 14, 5; 21, 46 / Marcu 11, 18
 (20, 1-8) Matei 14, 5; 21, 23-27 / Marcu 11, 27-33

Cu slavă intrând Domnul în Ierusalim, arată semn al stăpânirii Sale și curăță casa Părintelui Său de cei ce neguțătoreau. Măcar că și la începutul propovăduirii o săvârșise aceasta, precum Ioan zice (*Ioan 2, 14-17*), și acum iarăși aceasta a doua oară o face, lucru care spre și mai mare prihănire a iudeilor este; că nici din îndrăznirea Lui dintâi nu s-au înțeleptit, ci au rămas întru neguțătorie și „potrivnic lui Dumnezeu” îl numeau pe El (*Matei 10, 25*), pe Cel Care atâta Îl cinstea pe Tatăl și Dumnezeu, încât și casa Lui o curătea de cei care neguțătoreau. Drept aceea și pe Isaia li-l aduce lor pârâș, care zice: „**Casa Mea, casă de rugăciuni se va chema**” (*Isaia 56, 7*).

Iar ei, fără de socoteală Îl întreabă pe El: „**Cu ce putere faci acestea?**” Măcar că se cuvenea să înțeleagă ei că după ce a adus în mijloc grai proorocesc, care mărturisește casa lui Dumnezeu a fi „**casă de rugăciune**” și nu adunătură și peșteră a tâlharilor – căci lucru tâlhăresc este asuprirea și neguțătoria –, așadar, ce trebuință mai era să-L întrebe pe El cu ce putere face acestea? Fiindcă era foarte lesne a pricepe că Dumnezeu acestea le

³¹ În ediția de la 1805, în loc de „frunțașii”, se găsește „bătrânii”.

³² În ediția de la 1805, ultimul verset al capitolului 19 este versetul 8 din capitolul 20 al ediției *Bibliei* din 1988.

³³ În ediția de la 1805, în loc de „arhieriei”, se găsește „preoții”.

poruncește prin Proorocul, ei întreabă: „**Cu ce putere faci acestea?**” – ca și cum ar zice: „Legea a încredințat buna rânduială a bisericii [templului] celor care se trag din seminția lui Levi (*Numeri 1, 49-53; Deuteronom 10, 8*), deci Tu, fiindcă nu Te tragi din seminția leviților – adică preoțească –, cum faci acestea și [le] răpești [pe] cele preoțești?”

Dar o, iudeilor, aduceți-vă aminte de David ce grăiește: „**Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec**” (*Psalom 109, 4*), și Melchisedec a fost numit preot. Dar Melchisedec nu după Lege a fost preot, nici din seminția lui Levi nu se trăgea, căci cum era cu puțință a fi din seminția leviților cel care a trăit cu atât de multă vreme înaintea lui Levi? Așadar, de ce cauți la Hristos rânduiala Legii? Dumnezeu nu este supus legilor! A poruncit la vremea potrivită ca preoții să fie din seminția lui Levi, acum [stră]mută această lege și alege mai întâi preoția lui Melchisedec. Drept aceea și îi scoate afară pe cei care vindeau și cumpărau dobitoacele cele pentru jertfă – adică oi și porumbețe. Și [Mântuitorul îi] este pricinuitor bisericii [templului] de podoabă și bună rânduială, arătând încă și că nu se cuvine să mai credem că Dumnezeu ni Se face milostiv prin jertfele dobitoacelor.

Așadar, Îi era cu lesnire Domnului să răspundă către dânșii – precum s-a grăit – și să le spună că Proorocul, iar mai vârtos Dumnezeu poruncește acestea. Dar, ca să-i vădească pe dânșii cum că niciodată nu se supun Duhului Celui Sfânt, și că nu numai lui Isaia, Proorocului cel vechi – care poate li s-a făcut lor întru uitare –, ci nici lui Ioan, celui care ieri s-a arătat – care mai că nu era nematerialnic și fără de trup –, nu au voit să-i creadă, pentru acesta îi întreabă pe dânșii această întrebare vrednică de minunare. Prin care [întrebare] astupă și gurile aceloră și ne arată și nouă că dacă nu au crezut lui Ioan, un Prooroc atât de mare, care se părea că este mai mare decât El și care-L mărturisea pe Dânsul, cum ar fi crezut Lui de le-ar fi dat lor răspuns cu ce putere face aceasta? Căci orice ar fi zis Domnul, tot ar fi prihănit și ar fi scuipat cele grăite, precum au scuipat și cuvintele lui Ioan, cel care era mai slăvit la dânșii.

CAPITOLUL 20

*De unde a fost botezul lui Ioan? Pilda viei celei date lucrătorilor răi.
Dinarul Cezarului. Învierea morților. Al cui fiu este Hristos?*¹

20, 1-8: **Și într-una din zile, pe când Iisus învăța poporul în templu și binevestea, au venit arhierii și cărturarii, împreună cu bătrânii, (2) și, vorbind, au zis către El: Spune nouă, cu ce putere faci acestea, sau cine este Cel Ce Ți-a dat această putere? (3) Iar El, răspunzând, a zis către ei: Vă voi întreba și Eu pe voi un cuvânt, și spuneți-Mi: (4) Botezul lui Ioan era din Cer sau de la oameni? (5) Și ei cugetau în sinea lor, zicând: Dacă vom spune: Din Cer, va zice: Pentru ce n-ați crezut în el? (6) Iar dacă vom zice: De la oameni, tot poporul ne va ucide cu pietre, căci este încredințat că Ioan a fost prooroc. (7) Și au răspuns că nu știu de unde. (8) Și Iisus le-a zis: Nici Eu nu vă spun vouă cu ce putere fac acestea.**

[Pentru versetele 1-8 vezi tâlcuirea de la sfârșitul capitolului 19, care se desfășoară de la 19, 45 până la 20, 8]²

20, 9-16^a: **Și a început să spună către popor pilda aceasta: Un om a sădit vie și a dat-o lucrătorilor și a plecat departe pentru multă vreme. (10) Și la timpul potrivit, a trimis la lucrători o slugă că să-i dea din rodul viei. Lucrătorii însă, bătând-o, au trimis-o fără nimic³. (11) Și a trimis apoi o altă slugă, dar ei, bătând-o și pe aceea și batjocorind-o⁴, au trimis-o fără nimic. (12) Și a trimis apoi pe a treia; iar ei, răbind-o și pe aceea, au alungat-o. (13) Și stăpânul viei a zis: Ce voi face? Voi trimite pe fiul meu cel iubit; poate⁵ se vor rușina de el. (14) Iar lucrătorii, văzându-l, s-au vorbit între ei, zicând: Acesta este moștenitorul⁶; să-l**

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru pilda viei. Pentru cei ce L-au ispitit prin darea de dajdie Cezarului. Pentru saducheeii care tăgăduiesc Învierea. Pentru întrebarea Domnului către farisei. Pentru a se păzi de cărturari”.

² Versetul 1 al capitolului 20 în ediția din 1805 este versetul 9 al capitolului 20 din ediția 1988 a *Sfintei Scripturi*.

³ În ediția de la 1805, în loc de „au trimis-o fără nimic”, se găsește „l-au trimis deșert”.

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „batjocorind-o”, se găsește „pedepsind-o”.

⁵ În ediția de la 1805, în loc de „poate”, se găsește „doară”.

⁶ În ediția de la 1805, în loc de „moștenitorul”, se găsește „moșteanul”.

omorâm ca moștenirea⁷ să fie a noastră. (15) Și, scoțându-l afară din vie, l-au ucis. Ce va face, deci, acestora, stăpânul viei? (16) Va veni și va pierde pe lucrătorii aceia, iar via o va da altora.

(20, 9) Psalm 79, 8 / Isaia 5, 1-7 / Ieremia 2, 21 / Matei 21, 33 / Marcu 12, 1 (20, 10-13) Osea 5, 4 / Matei 21, 34-37 / Marcu 12, 2-6 (20, 14) Psalm 2, 2, 8 / Matei 21, 38 / Marcu 12, 7 / Ioan 11, 53 / Evrei 1, 2 (20, 15-16) Matei 21, 39-41 / Marcu 12, 8-9 / Evrei 13, 12

Scurtă este pilda aceasta, dar multe și mari lucruri ne învață pe noi: purtarea de grijă a lui Dumnezeu, pe care către evrei atâta de multă o a dăruit, iar mai vârtos a arătat cea dintru început a lor aplecare spreucidere; că Unul este Dumnezeu Scripturii și al celei Vechi și al celei Noi; că se vor aduce înlăuntru neamurile; că se vor arunca afară iudeii.

Așadar, „vie” este însăși sinagoga iudeilor, iar „lucrătorii” sunt cărturarii și fariseii, care erau mai mari și dregători ai norodului. Sau orișicine, el însuși este „vie”, el însuși este „lucrător”, căci fiecare dintre noi pe sine însuși se lucrează. Deci „via” aceasta, după ce „a dat-o lucrătorilor”, Iubitorul de oameni „a plecat departe”, adică întru stăpânirea de sine i-a lăsat pe dâșii să călătorească. Și a trimis multe „slugi”, Proorocii zic, ca să aibă oarecare puțină dobândă. Pentru că „din roadă” voia să ia – și nu toată roada – căci ce dobândește Dumnezeu de la noi, fără numai cunoștința Lui [a-L cunoaște noi pe El]? Încă și această cunoștință a noastră dobândă [câștig] este, însă mântuirea și dobânda noastră a Sa o face [Domnul].

Iar „lucrătorii” cei răi i-au ocărât pe cei trimiși, „bătându-i și trimițându-i fără nimic”, adică întru atâta nemulțămire au venit, încât nu numai că s-au abătut de la lucrul cel bun și nici o roadă bună nu au dat, ci și răutate au săvârșit, lucru care este vrednic de mai mare muncă [pedepsire]. Deci, după ce Proorocii astfel le-au pătimit pe cele prea rele, este trimis Fiul, căci zice: „Doară se vor rușina de fiul meu”. Iar aceasta a grăit-o [Domnul] nu ca și cum nu știa ceea ce avea să fie – anume că aveau să-I facă Lui mai rău decât Proorocilor –, ci a zis-o pe aceea pe care li se cădea să o săvârșească ei, căci se cuvenea să se rușineze de El. Iar dacă ei întru atât nu s-au rușinat, încât L-au și omorât, aceasta spre mai mare prihănire și vină le este lor, căci și după ce a zis Dumnezeu că așa era bine să se facă și să se rușineze de El, ei hotărârea cea împotriva o aduc [înainte]. Iar un obicei ca acesta al vorbei la Scriptură, în multe locuri se află, precum aceea: „Doară vor auzi” (Ieremia 26, 3; Iezechiil 2, 5, 7; 3, 11). Că nici acolo, nu neștiind ceea ce va să fie grăiește aceasta, ci ca să nu zică vreunii că înainte-cunoștința lui Dumnezeu de nevoie s-a făcut pricină a neascultării – pentru aceasta

⁷ În ediția de la 1805, în loc de „moștenirea”, se găsește „moșia”.

iconomisește așa graiurile. „Și scoțându-L” pe Fiul „afară din vie, L-au omorât”, mai lesnicios fiind a zice: „afară din Ierusalim”, căci Hristos „a pățimit în afara porții” (Evrei 13, 12).

Dar, fiindcă dintru început prin „vie” am înțeles norodul și nu Ierusalimul, nu cumva este mai potrivit a zice că pe El „L-a omorât” norodul? Însă „L-au omorât, afară din vie”, adică nu ei cu mâinile lor ucigându-L, ci lui Pilat și neamurilor [păgânilor] dându-L pe Dânsul. Deci „afară din vie”, adică „afară” din mâinile norodului a pățimit Domnul, pentru că lor nu le era cu putință să omoare pe nimeni (Ioan 18, 31), căci de mâini ostășești a murit Domnul.

Iar vreunii „vie” au înțeles că e Scriptura. Deci „afară” de Scripturi a pățimit Domnul, adică cei care nu credeau lui Moise, aceia L-au omorât pe El. Căci de ar fi crezut lui Moise și s-ar fi îndeletnicit în Scripturi, cercându-le pe dânsese, nu ar fi omorât pe Stăpânul Scripturilor.

După ce le-a zis pe acestea, adaugă și hotărârea pe care o va plini asupra lor, anume că „via o va da altora”, adică „altora” le va da acest dar de a se numi: „poporul Meu” (Osea 2, 25). Și vezi că aceia care zic că Scriptura este „via” se pare că mai bine nimeresc, precum de aici se arată – că ni s-a dat nouă Scriptura, luându-se de la evrei.

Iar îndrăznind, cineva ar fi zis cum că „via” sunt toate cele duhovnicești, ori în Scripturi și în legi, ori în fapte și în istorii de s-ar fi aflat, de care – de acestea toate – s-au lipsit iudeii, și noi ne îndulcim [dintru ele].

20, 16^b-19: Iar ei auzind, au zis: Să nu se întâmple!⁸ (17) El însă, privind la ei, a zis: Ce înseamnă, deci, scriptura aceasta: „Piatra pe care n-au luat-o în seamă ziditorii, aceasta a ajuns în capul unghiului”? (18) Oricine va cădea pe această piatră va fi sfărâmat, iar pe cine va cădea ea îl va zdrobi⁹. (19) Iar cărturarii și arhieriei căutau să pună mâna pe El, în ceasul acela, dar s-au temut de popor. Căci ei au înțeles că Iisus spusese pilda aceasta pentru ei¹⁰.

(17) Psalm 117, 22 / Isaia 28, 16 / Matei 21, 42 / Marcu 12, 10 / Faptele Apostolilor 4, 11 / 1 Petru 2, 6 / Romani 9, 33 (20, 18) Isaia 8, 14 / Daniil 2, 34-35 / Zaharia 12, 3 / Matei 21, 44 (20, 19) Ieremia 18, 21 / Matei 22, 15 / Marcu 12, 12

Luca – precum auzi [aici] – zice că Domnul a spus că „Stăpânul viei” îi „va pierde” pe „lucrătorii” cei nemulțămitori, și „via o va da altora”; care lucru, auzindu-l fariseii, au zis: „Să nu fie!”. Iar Matei, în alt chip zice, anume că Domnul a întrebat: „stăpânul viei, ce va face acelor

⁸ În ediția de la 1805, în loc de „Să nu se întâmple!”, se găsește „Să nu fie!”

⁹ În ediția de la 1805, în loc de „îl va zdrobi”, se găsește „îl va spulbera pre el”.

¹⁰ În ediția de la 1805, în loc de „pentru ei”, se găsește „cătredânșii”.

lucrători?"; iar iudeii, răspunzând, au zis: „**Pe cei răi, cu rău îi va pierde și via o va da altora**” (*Matei 21, 40-41*). Au oare este împotrivire în cuvinte între Evangheliști? Să nu fie! Căci se poate să se fi făcut amândouă [aceste cuvinte] și, după cum zice Matei, însuși aceia să fi adus hotărârea [asupra lor: „**Pe cei răi, cu rău îi va pierde și via o va da altora**”]; iar apoi, pricepând unde bate pilda și că pentru dânșii a fost zisă, iarăși să fi grăit, aceasta pe care acum o zice Luca, anume: „**Să nu fie!**”

Așadar, ce zice Hristos? Aduce și altă mărturie de la David, „**piatră**” pe Sine numindu-Se, iar „**ziditori**” pe învățătorii aceia; precum și Iezechiil zice: „**Zidind zidul și spoindu-l cu împodobire**”¹¹ (*Iezechiil 13, 10*) – adică aceia care grăiesc cele spre hatâr și după plac și acoperă neajunsurile norodului, și oarecum „spoiesc”¹² pe deasupra cele putrede ale norodului, ca ale oarecărui zid.

Dar cum n-au băgat în seamă „**piatra**” aceasta? Zicând: „**Acest om nu este de la Dumnezeu**” (*Ioan 9, 16*). Și două pierzări numește aici: cea dintâi e cea a sufletelor lor, pe care, smintindu-se ei, au pătimit-o, căci „**oricine va cădea pe această piatră va fi sfărâmat**”; iar a doua este cea din robie, pe care a adus-o asupra lor „**Piatra**” aceea, ce a fost defăimată de dânșii, căci „**pe cine va cădea ea, îl va spulbera**”. Așadar, s-au spulberat iudeii și s-au risipit din Iudeea în toată lumea, ca niște paie dintru o arie. Și ia aminte, că mai întâi aceia au căzut „**pe piatră**”, adică s-au smintit; apoi, așa, „**piatra**” a căzut peste dânșii și i-a muncit [pedepsit, căznit]; căci mai întâi povățuiește [vine] păcatul meu, apoi așa urmează pedeapsa cea dreaptă a lui Dumnezeu asupra mea. Însă iudeii nu au băgat [luat] în seamă „**această piatră**”, iar ea era atât de bună și de aleasă, încât s-a pus **în capul unghiului**”; și două ziduri a împreunat și a unit, adică cele vechi și cele noi (*Faptele Apostolilor 4, 11-12; Efeseni 2, 20*).

Și li se cuvenea lor să-L asculte pe Isaia care grăiește: „**Pe Domnul Acesta sfintiți-L și El va fi vouă frică, și nu ca pe o împiedicare de piatră Îl veți întâmpina pe El, nici ca pe o cădere de piatră**”¹³ (*Isaia 8, 13-14*). Și cu toate

¹¹ „Pentru că duc poporul Meu în rătăcire, spunând: «Pace», atunci când nu e pace; și pentru că atunci când el face zid, ei îl tencuiesc cu ipsos. Spune celor ce tencuiesc zidul că acesta va cădea. Ploaie potopitoare se va vărsa, pietre de grindină vor cădea, și puhoi vijelios va doborî zidul. Iată el va cădea; atunci nu vă vor întreba oare: Unde este tencuiala cu care l-ați acoperit?” (*Iezechiil 13, 10-12*).

¹² „A spoi” are aici înțelesul de: a vărui, a tencui, a murui.

¹³ „Numai pe Domnul Savaot socotiți-L sfânt, de El să vă temeți și să vă înfricoșați. El va fi pentru voi piatră de încercare și stâncă de poticnire pentru cele două case ale lui Israil, cursă și laț pentru cei ce locuiesc în Ierusalim. Și mulți se vor poticni, vor cădea și se vor sfărâma, vor fi prinși în cursă și vor fi duși în robie!” (*Isaia 8, 13-15*)

că ei au cunoscut că pentru dânșii a zis pilda aceasta, se sfătuiesc împotriva Lui; și de nu s-ar fi temut de norod, încă și mâinile și-ar fi pus asupra Lui. Iar Legea care zice: „**Nevinovat și drept nu vei omori**” (*Ieșire 23, 7*), nu au ascultat-o, în schimb se tem de mânia oamenilor și se opresc de a-și pune la arătare mâinile asupra [Domnului], dar meșteșugesc altfel de vicleșug.

20, 20-26: Și pândindu-L, I-au trimis iscoade, care se prefăceau că sunt drepti, ca să-L prindă în cuvânt și să-L dea stăpânirii și puterii dregătorului. (21) Și L-au întrebat zicând: Învățătorule, știm că vorbești și înveți drept și nu cauți la fața omului, ci cu adevărat înveți calea lui Dumnezeu: (22) Se cuvine ca noi să dăm dajdie Cezarului sau nu? (23) Dar Iisus, cunoscând vicleșugul lor, a zis către ei: De ce Mă ispititi? (24) Arătați-Mi un dinar. Al cui chip și scriere are pe el? Iar ei au zis: Ale Cezarului. (25) Și El a zis către ei: Așadar, dați¹⁴ cele ce sunt ale Cezarului, Cezarului, și cele ce sunt ale lui Dumnezeu, lui Dumnezeu. (26) Și nu L-au putut prinde în cuvânt înaintea poporului¹⁵ și, mirându-se de cuvântul¹⁶ Lui au tăcut.

(20, 20-21) *Judecători 16, 2 / Ieremia 18, 21 / Matei 22, 16 / Marcu 12, 13-14*

(20, 22-24) *Matei 22, 17-20 / Marcu 12, 14-16 (20, 25) Matei 17, 27; 22, 21 /*

Marcu 12, 17 / Romani 13, 7

Cursă cu anevoie de scăpat – precum li se părea lor – i-au gătit Domnului fariseii, însă piciorul lor s-a prins întru această cursă. Căci vezi vicleșugul: de ar fi zis [Domnul] că se cuvine să dea dajdie Cezarului, L-ar fi învinuit către norod ca pe Cel Care supune neamul sub robie – [neam] care este sămânță a lui Avraam și nimănui n-a slujit; iar de ar fi oprit să dea dajdie Cezarului, iarăși L-ar fi dus la dregător, ca pe un potrivit și răzvrătitor. Însă [Domnul] scapă din lațurile lor precum o „căprioară”, căci așa L-a numit pe El mireasa în *Cântarea Cântărilor* (2, 9).

Și ne învață Domnul că a fi supuși trupește celui care stăpânește trupurile noastre, ori împărat de va fi acela, ori tiran, nimic nu ne vatămă pe noi spre a fi plăcuți duhovnicește Dumnezeului duhurilor, căci zice Domnul: „**Dați înapoi cele ce sunt ale Cezarului, Cezarului, și cele ce sunt ale lui Dumnezeu, lui Dumnezeu**”. Și vezi că nu a zis „dați”, ci „dați înapoi”, adică datorie fiind, întoarce-i tu înapoi datoria. Te păzește pe tine stăpânitorul tău de vrăjmași, viața ta o face pașnică, așadar ești dator a-i da lui dajdia în locul acestora. Încă și altceva voi zice: chiar și acesta pe care i-l aduci lui, adică banul, tocmai de la el îl ai. Așadar, banul împăratului dă-i-l iarăși lui.

¹⁴ În ediția de la 1805, în loc de „dați”, se găsește „dați înapoi”.

¹⁵ În ediția de la 1805, în loc de „înaintea poporului”, se găsește „înaintea norodului”.

¹⁶ În ediția de la 1805, în loc de „cuvântul”, se găsește „răspunsul”.

Iar întru această vreme – de când l-ai luat și până la a-l da înapoi –, ai câștigat prin el, schimbându-l și întrebuițându-l la cele trebuincioase ale vieții; precum, cu adevărat, și cele ce sunt ale lui Dumnezeu, lui Dumnezeu I se cuvine a le da. Ți-a dat ție [Dumnezeu] minte, dă-i-o Lui înapoi pe aceasta, lucrând cu mintea. Ți-a dat ție cuvânt, dă-i-l Lui înapoi pe acesta, neasemănându-te cu dobitoacele cele neînțelegătoare, ci ca un cuvântător săvârșește toate lucrurile tale. Și, ca să zic, în scurt: ți-a dat ție suflet și trup, toate dă-i-le Lui înapoi, și chipul Lui întoarce-i-l Lui, prin credință, prin nădejde și prin dragoste umblând¹⁷ [pe calea vieții].

Încă și în alt chip se cuvine „**a da înapoi cele ce sunt ale Cezarului, Cezarului**”, căci fiecare dintre noi poartă ori chipul lui Dumnezeu, ori pe cel al stăpânitorului lumii. Așadar, când ne vom asemena pe noi înșine „**Cezarului**”, fii ai diavolului făcându-ne, chipul lui îl purtăm, pe care se cuvine să i-l dăm înapoi și lui să i-l aruncăm, ca să le aibă pe ale sale și nimic să nu afle întru noi a fi de-al său, căci în acest fel și chipul lui Dumnezeu neîntinat se va păzi de noi. Pentru aceasta și Pavel sfătuiește: „**Precum am purtat chipul celui pământesc, să purtăm și chipul celui ceresc**” (1 Corinteni 15, 49); iar în alt loc [zice]: „**lepădându-l pe omul cel vechi**” (Efeseni 4, 22). Ceea ce aici s-a spus „**a da înapoi**”, aceasta a fost numită de către Pavel „**a lepăda**”; și ceea ce aici s-a zis „**chip al Cezarului**”, aceasta acolo a fost numită „**chip al celui pământesc**”, adică al lui Adam – omul cel vechi și păcătos. Căci „**chipul celui pământesc**” nimic altceva nu este, fără decât stricăciunea și păcatul, pe care le-am dobândit după ce ne-am asemănat cu potrivnicul și răzvrățitorul și nu cu Împăratul [Dumnezeu].

Așadar, pe Iisus „**nu L-au putut prinde în cuvânt înaintea norodului**”, căci ceea ce se sârguiau ei, cu prisosință aceasta era: a-L cleveti pe El către norod, ca pe Cel Care înrobește romanilor neamul [iudeilor]. Dar acest lucru nu l-au putut săvârși din pricina răspunsului celui preînțelept [al Domnului].

20, 27-40: **Și apropiindu-se unii dintre saducheii care zic că nu este Înviere, L-au întrebat, (28) zicând: Învățătorule, Moise a scris pentru noi: Dacă moare fratele cuiva, având femeie, și el n-a avut copii¹⁸, să ia fratele lui pe femeie și să ridice urmaș fratelui său. (29) Erau deci șapte frați. Și cel dintâi, luându-și femeie, a murit fără de copii. (30) Și a luat-o al doilea, și a murit și el fără copii. (31) A luat-o și al treilea; și tot așa toți șapte n-au lăsat copii și au murit. (32) La urmă a murit și femeia. (33) Deci,**

¹⁷ Vezi 1 Corinteni 13, 13.

¹⁸ În ediția de la 1805, în versetele 28-31, în loc de „copii”, se găsește „feciori”.

femeia, la Înviere, a căruia dintre ei va fi soție, căci toți șapte au avut-o de soție? (34) Și le-a zis lor Iisus: Fiii veacului acestuia se însoară și se mărită; (35) iar cei ce se vor învrednici să dobândească veacul acela și Învierea cea din morți, nici nu se însoară, nici nu se mărită. (36) Căci nici să moară nu mai pot, căci sunt la fel cu Îngerii și sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai Învierii. (37) Iar că morții înviază a arătat chiar Moise la rug¹⁹, când numește Domn pe Dumnezeul lui Avraam, și Dumnezeul lui Isaac, și Dumnezeul lui Iacov. (38) Dumnezeu, deci, nu este Dumnezeu al morților, ci al viilor, căci toți trăiesc în El²⁰. (39) Iar unii dintre cărturari, răspunzând, au zis: Învățătorule, bine ai zis. (40) Și nu mai cutezau să-L întrebe nimic.

(20, 27) Matei 22, 23 / Marcu 12, 18 / Faptele Apostolilor 23, 8 (20, 28) Facere 38, 8 / Deuteronom 25, 5 / Matei 22, 24 / Marcu 12, 19 (20, 29-35) Matei 22, 25-30 / Marcu 12, 20-25 (20, 36) Matei 22, 30 / Marcu 12, 25 / 1 Ioan 3, 2 / Romani 8, 23 (20, 37) Iesire 3, 6, 16 / Matei 22, 31-32 / Marcu 12, 26 (20, 38) Matei 22, 32 / Marcu 12, 27 / Romani 6, 10 (20, 40) Marcu 12, 32

Temelie putredă punându-și lor saducheii, nu credeau cuvintelor celor pentru Înviere, căci socotind ei cum că trupească viețuire va fi la Înviere, dintru aceasta și greșeau. De aceea și prihănind dogma cea pentru Înviere ca pe una necuviincioasă, plăsmuiesc această povestire fără de socoteală.

Așadar, Domnul, după ce a clătit [zdruncinat] temelia lor și a arătat că nu este trupească petrecere [viețuire], atunci îndată împreună cu această putredă temelie și părere a smuls [dezdădăcinat] dogma lor, zicând: „Vă amăgiți, neștiind Scripturile și rău pricepând înțelesul lor. Pentru că fiii veacului acestuia, cei care în lumea aceasta nasc și se nasc, se însoară și se mărită; iar fiii veacului aceluia nici un lucru ca acesta nu fac, că nu mai pot de aici înainte a muri, pentru această pricină nici nuntă nu este acolo, ci îngerească și dumnezeiască petrecere [viețuire]. Căci aici, fiindcă este moarte, pentru aceasta este nuntă; și, fiindcă este nuntă, pentru aceasta este moarte; iar acolo, fiindcă moartea s-a stricat, ce trebuință este de nuntă? Că nunta este ajutor al celui muritor și plinire a celui lipsit, iar acolo unde nimic nu lipsește, ce trebuință este de cel care plinește lipsa? Așadar, sunt asemenea cu Îngerii și sunt «fii ai lui Dumnezeu». Pentru ce? Pentru că sunt «fii ai Învierii»”. Iar ceea ce zice Domnul, întru acest chip este: „I-am numit pe ei «fii ai lui Dumnezeu», pentru că nimic trupesc întru nașterea lor nu se vede, ci toate sunt dumnezeiești”. Căci la Înviere nu povățuiește mai înainte [nu este lucrătoare] nici împreunarea, nici sămânța, nici

¹⁹ [1805] Adică, atunci când a scris cele despre rug (după Zigaben).

²⁰ În ediția de la 1805, în loc de „toți trăiesc în El”, se găsește „toți Lui viază”.

păntecele, nici nașterea, ci Dumnezeu este Cel Care naște trupurile noastre, cu chipurile pe care El le știe. Deci, fiindcă Dumnezeu este Cel Care lucrează la Înviere, cu cuviință se numesc „**fii ai lui Dumnezeu**” cei care dintru Înviere a doua oară se nasc.

Și pe urmă, după dovediri, aduce și mărturia Scripturii, anume ceea ce zice Moise că a grăit către el Dumnezeu din rug: „**Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, [și Dumnezeul lui Isaac, și Dumnezeul lui Iacov]**” (*Ieșire 3, 6*). Iar dacă Patriarhii cu totul ar fi pierit și nu ar fi fost vii la Dumnezeu, întru nădejdea Învierii, nu ar fi zis că „**Eu sunt**”, ci „**Eu am fost**” – căci astfel obișnuim a zice despre lucrurile cele care s-au stricat și au pierit: „**Eu am fost stăpân al aceluia lucru**”. Iar acum, fiindcă Dumnezeu a zis: „**Eu sunt**”, arătat că „**al viilor**” este Stăpân și Dumnezeu și nu al celor ce cu totul s-au stricat. Căci măcar că sunt morți, însă întru nădejdea Învierii sunt vii; precum Adam, deși trăia, era însă mort și, din ceasul în care a mâncat, se zice că a murit.

Iar după ce saducheii în acest chip au fost rușinați, L-au lăudat pe Iisus cărturarii, ca pe unul Care era împotrivic socotinței saducheilor, bucurându-se ei de biruința asupra aceloră.

20, 41-47: Iar El i-a întrebat: Cum se zice, dar, că Hristos este Fiul lui David? (42) Căci însuși David spune în Cartea Psalmilor: „Zis-a Domnul Domnului meu: Șezi de-a dreapta Mea, (43) până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale”. (44) Deci David Îl numește Domn; și cum este fiu al lui? (45) Și ascultând tot poporul, a zis ucenicilor: (46) Păziți-vă de cărturari, căroră le place să se plimbe în haine lungi, care iubesc plecăciunile în piețe și scaunele cele dintâi în sinagogi și locurile cele dintâi la ospete, (47) mâncând casele văduvelor și de ochii lumii rugându-se îndelung; aceștia vor lua mai mare osândă²¹.

(20, 41) Matei 22, 42, 45-46 / Marcu 12, 35 (20, 42) Psalm 109, 1 / Matei 22, 44 / Marcu 12, 36 / Faptele Apostolilor 2, 34 (20, 43-47) Matei 22, 44-45; 23, 5, 14 / Marcu 12, 36-40 / Luca 11, 43

Spre Patimă vrând [Domnul] să vină cât mai degrabă, propovăduiește Dumnezeirea Sa. Și nici această propovăduire nu o face descoperit și cu trufie, ci foarte cu smerită cugetare. Pentru că la început i-a întrebat pe dânșii, iar după ce-i aduce întru nedumerire îi lasă pe ei să socotească

²¹ În ediția de la 1805, versetele 46-47 sunt următoarele: „**Feriți-vă de cărturari, care voiesc a umbla în podoabe, și iubesc întrebările de sănătate prin târguri, și scaunele cele mai de sus în sinagogi, și șederile mai întâi la ospete, cari mănâncă casele văduvelor, și cu pricină îndelungă se roagă, aceștia vor lua mai multă osândă**”, cu această notă pentru „**podoabe**”: [1805] Pentru podoabele acestea și cele ce mai urmează, vezi însemnările de la *Matei 23, 14*.

cea ce urmează în chip firesc: „David Domn Îl numește pe El, așadar atunci cum este numai fiu al lui?” Căci după trup Domnul era „**fiu al lui David**”, însă și Dumnezeu al lui [era]; iar ei numai singură aceasta o socoteau, că fiu al lui David este El. Pentru aceasta surpă Domnul această socoteală a lor, anume că numai „**fiu**” Îi este lui David. Încă arată că nu Îi este potrivnic Tatălui, ci multă unire are către Dânsul, fiindcă pe vrăjmașii Lui îi smerește Tatăl. Pe acestea le-a zis Domnul către cărturari.

Dar fiindcă pe ucenici i-a trimis să fie învățători ai lumii, cu cuviință îi sfătuiește pe dânșii să nu urmeze fariseilor întru socotința lor cea iubitoare de slavă și iubitoare de începătorie, și, în scurt a zice: lumească și plăcută oamenilor. Pentru că a se îndeletnici la „**întrebările de sănătate prin târguri**” este lucru al celor ce-i măgulesc pe cei care-i întâlnesc și vânează slava de bun obicei, sau pricină de adunare [agonisire] de bani o fac pe aceasta. Încă zice „**mâncând casele văduvelor**”, adică umplându-și pânțele și mai presus de cuviință cheltuind [pe ale văduvelor]. Și pricina [ce o aduc înaintea e], ca și cum ar fi [ar face acestea] cu evlavie. Căci rugăciune și folos sufletesc punând pricină înaintea [țel], nu postirea o învățau, ci beție și îmbuibare de pânțe; și pentru aceasta zice: „**vor lua mai multă osândă**”. Căci nu numai că fac lucrul cel rău, ci și se prefac și înaintea pun pricina rugăciunii și arată chip cu evlavie, iar fapta cea bună o fac pricină de vicleșug. Așadar, pentru aceasta și mai mult sunt vrednici de osândă, ca unii care fac să fie prihănită și fapta cea bună. Căci fiind cu cuviință a le milui pe văduve, ei intră în casele lor, ca și cum prin rugăciunile cele lungi să le blagoslovească; iar ele sunt silite a cheltui pentru venirea lor și așa își prăpădesc avuțiile ce le au.

CAPITOLUL 21

Banul văduvei. Cuvântarea lui Iisus pentru dărâmarea Ierusalimului și a Doua Sa Venire¹

21, 1-4: **Și privind, a văzut pe cei bogați, aruncând darurile lor în vistieria templului². (2) Și a văzut și pe o văduvă săracă, aruncând acolo doi bani³. (3) Și a zis: Adevărat vă spun, că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți. (4) Căci toți aceștia din prisosul lor au aruncat la daruri, aceasta însă din sărăcia ei a aruncat tot ce avea pentru viață⁴.**

(21, 1) 4 Regi 12, 9 / Marcu 12, 41 (21, 2-4) 3 Regi 17, 2 / Marcu 12, 42-44; 14, 8 / 2 Corinteni 8, 12 „Gazofilachion” zic că este vistieria [templului]. Deci era vistierie sfântă, adunată de la iubitorii de Dumnezeu, pe care o iconomiseau spre îngrijirea și înnoirea templului, și în scurt [a zice]: pentru podoaba templului și hrana săracilor. Cu toate că mai pe urmă și pe acest lucru l-au stricat preoții, fiindcă le împărțeau între ei pe cele din vistieria templului și nu iconomiseau cele din vistierie la cele ce dintru început a fost rânduită.

Așadar, Domnul, mai mult decât pe toți o laudă pe „văduvă”, ca pe cea care dintru a sa lipsă și-a aruncat [în vistierie] toată averea sa. Căci acei doi bănișori, cu toate că se par [a fi] mici, dar celei care se hrănea din cerșit îi era toată averea, pentru că văduvă săracă era. Așadar, Domnul nu lua aminte la ceea ce dădea fiecare, ci la ceea ce le rămânea și astfel hărăzea răsplătirile. Deci bogaților mai multe le-au rămas în case, fiindcă puține și mici au adus. Iar acestei văduve toată casa i s-a deșertat [golit] și nimic nu i-a mai rămas. Pentru aceasta, cu cuviință și mai vrednică de laudă este decât aceia.

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru văduva care a pus doi bani. Pentru sfârșit întrebare. Pentru robia Ierusalimului și cum că Domnul mai înainte a spus ucenicilor custiirea lui. Pentru semnele Venirii Lui”.

² În ediția de la 1805, în loc de „vistieria templului”, se găsește „gazofilachion”.

³ În ediția de la 1805, în loc de „doi bani”, se găsește „doi fileri”. În Moldova medievală, filerul era o altă denumire a obolului. Obolul era a șasea parte dintr-o drahmă, iar o drahmă era mai mică decât un dinar (4/5 dintr-un dinar). În vremea când Mântuitorul a viețuit pe pământ, un dinar era plata unei zile de muncă (Matei 20, 1-15). Putem pricepe de aici cât de puțini bani avea văduva și, totodată, cât de mult dăruise lui Dumnezeu prin dania sa.

⁴ Dând-o drept pildă pe această văduvă, Sfântul Ioan Scărarul ne îndeamnă: „Nu spune că aduni pentru săraci. Căci cu doi bănuți s-a cumpărat Împărăția Cerurilor” (Filocalia românească, Cuvântul XVI: Despre iubirea de arginți și neagonisire, vol. 9, ed. Humanitas, București, 2002, p. 241).

Iar oarecare au socotit că prin „**văduvă**” poate să se înțeleagă tot sufletul care pe bărbatul cel dintâi – adică Legea cea veche – l-a lepădat, dar încă nu este vrednic împreunării celei cu Dumnezeu-Cuvântul, și cu cuvânt de logodnă aduce această subțire și după a lui măsură credință și bună știință. Căci se cuvine împreună cu credința și știință bună, adică viață nerăzvrătită a aduce. Și dacă așa se apropie cineva către Dumnezeu, se pare că aruncă mai mult decât toți cei bogăți în cuvânt și plini cu elineștile fapte bune ale năravurilor [obiceiurilor, purtărilor].

21, 5-11: Iar unii, vorbind despre templu că este împodobit cu pietre frumoase și cu podoabe, El a zis: (6) Vor veni zile când, din cele ce vedeți, nu va rămâne piatră pe piatră care să nu se risipească. (7) Și ei L-au întrebat, zicând: Învățătorule, când oare, vor fi acestea? Și care este semnul când au să fie acestea? (8) Iar El a zis: Vedeti să nu fiți amăgiți⁵, căci mulți vor veni întru numele Meu, zicând: Eu sunt, și vremea s-a apropiat. Nu mergeți după ei. (9) Iar când veți auzi de războaie și de răzmerițe, să nu vă înspăimântați; căci acestea trebuie să fie întâi, dar sfârșitul nu va fi curând⁶. (10) Atunci le-a zis: Se va ridica neam peste neam⁷ și împărăție peste împărăție. (11) Și vor fi cutremure mari și, pe alocurea, foamete și ciumă și spaima și semne mari din cer vor fi.

(21, 5) Matei 24, 1 / Marcu 13, 1 (21, 6) 3 Regi 9, 7-8 / Ieremia 26, 18 / Miheia 3, 12 / Matei 24, 2 / Marcu 13, 2 / Luca 19, 43-44 (21, 7) Matei 24, 3 / Marcu 13, 3-4 (21, 8) Ieremia 14, 14; 23, 21 / Matei 24, 4-5 / Marcu 13, 5-6 / 1 Ioan 2, 18; 4, 1 / Efesenii 5, 6 / 2 Tesaloniceni 2, 3 (21, 9-11) Isaia 19, 2 / Matei 24, 7 / Marcu 13, 7-8

Cu cuviință proorocește acum Domnul pentru Ierusalim, fiindcă era aproape de a Se răstigni în curând, ca să le avem și pe acestea spre mare dovedire cum că Dumnezeu adevărat este El. Drept aceea, unii laudând zidurile templului și podoabele – și socotesc că arătau aici lucrurile acelea strunjite și meșteșugite precum finicii și serafimii (3 Regi 6, 23-35), căci pe acestea poate le numeau „**podoabe**” –, Domnul de nici una dintre acestea nu poartă grijă, ci risipirea [prăpădirea, nimicirea] lor mai dinainte o spune.

Iar ei au socotit că El grăiește pentru sfârșitul cel de obște, cu toate că le zicea pe cele pentru robia Ierusalimului, care s-a făcut de către romani. Din

⁵ În ediția de la 1805, în loc de „Vedeți să nu fiți amăgiți”, se găsește „Căutați să nu vă amăgiți”.

⁶ În ediția de la 1805, în loc de „curând”, se găsește „numaidecât”.

⁷ În ediția de la 1805, în loc de „se va ridica neam peste neam”, se găsește „se va scula limbă preste limbă”.

această pricină și El, pogorându-Se [măsurii înțelegerii] lor, lasă dintr-odată cuvintele cele pentru robie, căci avea să le împletească pe acestea cu cele pentru vremea de apoi. Iar acum pentru sfârșit[ul lumii] vorbește și îi întărește mai înainte pe dânșii ca să nu fie amăgiți de proorocii cei mincinoși, care vor veni mai înainte de Venirea Lui. Și vor fi „războaie și răzmerițe”, căci după ce se va ridica toată dragostea⁸, cu cuviință războaiele și răzmerițele vor avea încăpere [lucrare și sălaș]. Iar din pricina războaielor va fi ciumă și foamete; „ciumă”, fiindcă aerul se strică de trupurile cele moarte; iar „foamete”, fiindcă holdele nu se lucrează.

Iar unii au înțeles cum că „ciuma” și „foametea” și celelalte rele, nu numai la sfârșit vor fi, ci și în vremile robiei. Că Iosif Flaviu spune că s-au făcut nesuferite nevoi din pricina foametei⁹; încă și precum zice Luca la *Faptele Apostolilor* (11, 28), s-a făcut foamete în vremea Cezarului Claudiu. Și încă și „spaima” multe s-au făcut, care arătau robia Ierusalimului, precum același Iosif povestește. Și atotcuprinzător să zic, acestea pot să fie înțelese de obște și pentru sfârșitul veacului și pentru robia Ierusalimului – le zic, adică, pe cele pentru răzmerițe și războaie și pentru celelalte¹⁰.

21, 12-19: Dar, mai înainte de toate acestea, își vor pune mâinile pe voi și vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi¹¹ și în temnițe, ducându-vă la împărați și la dregători, pentru numele Meu. (13) Și va fi vouă spre mărturie¹². (14) Puneți, deci, în inimile voastre să nu gândiți de mai înainte ce veți răspunde; (15) căci Eu vă voi da gură și înțelepciune, căreia nu-i vor putea sta împotrivă, nici să-i răspundă toți potrivnicii voștri. (16) Și veți fi dați și de părinți și de frați și de neamuri¹³ și de prieteni, și vor ucide dintre voi¹⁴, (17) și veți fi urâți de toți, pentru numele

⁸ „Iar din pricina înmulțirii fărădelegii, iubirea multora se va răci” (*Matei* 24, 12).

⁹ Vezi anexa editorială: *Pătimirile iudeilor din vremea Cezarului Gaius Caligula (anii 37-41) și până la dărâmarea Ierusalimului din vremea lui Tit (anul 70) – descrise după Eusebiu de Cezareea și Iosif Flaviu*, din volumul de față.

¹⁰ Adică pentru „cutremure mari, foamete, ciumă, spaima și semne mari din cer”.

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „vă vor prigoni, dându-vă în sinagogi”, se găsește „vă vor goni, dându-vă la adunări”.

¹² În ediția de la 1805, în loc de „și va fi vouă spre mărturie”, se găsește „și se va întâmpla vouă întru mărturisire”.

¹³ În ediția de la 1805, în loc de „neamuri”, se găsește „rudeni”.

¹⁴ În ediția de la 1805, în loc de „vor ucide dintre voi”, se găsește „vor omorî din voi”.

Meu. (18) Și păr din capul vostru nu va pieri. (19) Prin răbdarea¹⁵ voastră veți dobândi sufletele voastre.

(21, 14) Matei 10, 17-18; 24, 8-9 / Marcu 13, 9-11 / Ioan 15, 20; 16, 2 (21, 15) Ieșire 4, 12 /
Isaia 54, 17 / Matei 10, 19 / Marcu 13, 11 / Ioan 16, 13 / Faptele Apostolilor 5, 39; 6, 10

(21, 16) Plângeri 1, 20 / Miheia 7, 6 / Matei 10, 21; 24, 10 / Marcu 13, 12

(21, 17) Matei 10, 22; 24, 9, 13 / Marcu 13, 13 (21, 18) 1 Regi 14, 45 / Matei 10, 30 /
Luca 12, 7 (21, 19) 2 Paralipomena 15, 7 / Matei 10, 22 / Evrei 10, 36

„**Mai înainte de toate acestea**” – adică de cele ale sfârșitului sau și de cele ale robiei, căci, precum am zis, împletește cu cuvintele cele pentru sfârșit pe cele pentru robie – zice: „Peste voi, cei care sunteți ucenicii Mei, vor pune mâinile”, pentru că și mai înainte de robie au fost goniți Apostolii din Ierusalim, Dumnezeu iconomisind-o și pe aceasta, ca numai asupra răstignitorilor să se prăvălească și să vină cele rele. Iar ei – Apostolii zic – toată lumea să o umple de propovăduire. Deci, s-au dus Apostolii „**la împărați și la dregători**”, precum Pavel la Festus, la Agripa și la însuși Cezarul¹⁶; și s-a făcut lor aceasta într-o slavă de mucenicie.

Iar fiindcă [Apostolii] erau simpli și neînvățați, ca să nu se turbure ca unii cărora avea să li se ceară cuvânt de la bărbați înțelepți, zice Domnul: „Deloc să nu vă îngrijorați pentru aceasta, căci, într-o aceeași dată [dintru o dată] veți lua de la Mine și înțelepciune și bună grăire, întrucât nici cei potrivnici, de se vor aduna cu toții dimpreună, să nu poată să vă stea vouă împotriva nici cu înțelepciunea – adică cu puterea înțelegerilor –, nici cu buna grăire și cu neîmpiedicarea limbii”. Căci de multe ori, cineva înțelepciune are în cugete și în înțelegeri, dar fiind lesne mișcat dinspre turburări, le amestecă pe toate în vremea grăirii către norod. Iar aceștia – Apostolii zic – într-o amândouă s-au umplut de dar. Drept aceea se și spăimântau preoții de Petru și de Ioan, pentru cea de năprasună a lor înțelepciune, cunoscându-i pe dânșii că mai înainte erau neînvățați (*Faptele Apostolilor 4, 1-31*). Iar despre Pavel, Festus grăia: „**Pavele, ești nebun! Învățătura ta cea multă te duce la nebunie**” (*Faptele Apostolilor 26, 24*).

După ce a zis Domnul acestea și le-a alungat frica pricinuită de lipsa de învățătură [cărțurare], adaugă și alta de nevoie, care are putere să clătească [doboare] suflete, adică: „**veți fi dați de prieteni și de rudeni**”. Așadar, le spune mai dinainte și pentru aceasta, ca să nu fie turburați atunci când, de năprasună, vor veni asupra lor unele de acest fel; căci cumplit se

¹⁵ În ediția de la 1805, în loc de „prin răbdarea”, se găsește „întru răbdarea”.

¹⁶ Vezi *Faptele Apostolilor* capitolele 25 și 26.

atinge de suflet această pătimire, precum și David zice: „**De m-ar fi ocărat vrăjmașul meu aș fi suferit... iar tu, o, omule, cel întocmai la suflet...**” (*Psalms 54, 12, 14*), și iarăși: „**Cel ce mănâncă pâinile mele, a mărit asupra mea vicleșug**” (*Psalms 40, 9*).

După ce le-a zis acestea și cum că vor fi urgii și vor fi omorâți unii dintr-înșii, aduce pe urmă mângâierea cea prea mare, anume că „**păr din capul vostru nu va pieri**”. Căci zice: „Vă veți mântui și nici ceva mai mic de-al vostru nu se va strica – chiar dacă li se va părea multora că s-a stricat; însă a răbda se cuvine, căci întru răbdare veți putea dobândi sufletele voastre. Că se apropie vrăjmașul ca unul care caută să robească, ispitindu-se ca să răpească sufletele voastre prin aducerea asupra-le a celor grele, dar voi în loc de argint dați răbdarea și veți dobândi sufletele voastre prin această răscumpărare și nu vă veți păgubi de ele”.

Și ia aminte la aceea, adică: „**vor omorî din voi**”, pentru că poți înțelege oarece mai adânc, anume că: „Nu pe de-a-ntregul vă vor omorî pe voi, ci îndoșiți fiind, din suflet și din trup, nu pe amândouă acestea le vor omorî, ci din voi doar pe una o vor omorî, pe trup zic, iar sufletele voastre le veți dobândi prin răbdare”, care lucru și în alt loc se zice: „**Nu vă temeți de cei ceucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă**” (*Matei 10, 28*).

21, 20-27: Iar când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, atunci să știți că s-a apropiat pustiirea lui. (21) Atunci cei din Iudeea să fugă la munți și cei din mijlocul lui să iasă din el și cei de prin țarini¹⁷ să nu între în el. (22) Căci acestea sunt zilele răzbunării¹⁸, ca să se împlinescă toate cele scrise. (23) Dar vai celor ce vor avea în pânțece și celor care vor alăpta¹⁹ în acele zile. Căci va fi în țară mare strâmtorare²⁰ și mânie împotriva acestui popor. (24) Și vor cădea de ascuțișul săbiei și vor fi duși robi la toate neamurile²¹, și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până ce se vor împlini vremurile neamurilor. (25) Și vor fi semne în soare, în lună și în stele, iar pe pământ spaimă întru neamuri

¹⁷ În ediția de la 1805, în loc de „să iasă din el și cei de prin țarini”, se găsește „să se dea în laturi, și cei care vor fi prin sate”.

¹⁸ În ediția de la 1805, în loc de „zilele răzbunării”, se găsește „zilele izbândirii”.

¹⁹ În ediția de la 1805, în loc de „vor alăpta”, se găsește „vor apleca”.

²⁰ În ediția de la 1805, în loc de „va fi în țară mare strâmtorare”, se găsește „va fi nevoie mare pre pământ”.

²¹ În ediția de la 1805, în versetul 24, în loc de „neamuri”, se găsește „limbi”.

și nedumerire din pricina vuietului mării și al valurilor. (26) Iar oamenii vor muri de frică și de așteptarea celor ce au să vină peste lume, căci puterile cerurilor se vor clătina²². (27) Și atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe nori, cu putere și cu slavă multă.

(21, 20) Daniil 9, 27 / Matei 24, 15 / Marcu 13, 14 / Luca 19, 43 (21, 21) Matei 24, 16 / Marcu 13, 14 (21, 22) Zaharia 14, 1 (21, 23) Matei 24, 19 / Marcu 13, 17 / Luca 23, 29 (21, 25) Isaia 13, 10 / Iezechiil 32, 7 / Amos 5, 20; 8, 9 / Ioil 2, 10; 3, 4; 4, 15 / Sofonie 1, 15 / Matei 24, 29 / Marcu 13, 24 / 2 Petru 3, 10 (21, 26) Iezechiil 38, 19 / Matei 24, 29 / Marcu 13, 25 / Luca 12, 40 (21, 27) Daniil 7, 10, 13 / Matei 16, 27 / Marcu 13, 26 / Faptele Apostolilor 1, 11 / Apocalipsa 1, 7; 14, 14

Foarte descoperit găiește acum despre robia Ierusalimului. Drept aceea – precum socotesc – așa se cuvine să fie înțeles: „**dar, mai înainte de toate acestea**” (Luca 21, 12), adică „dar mai înainte de foamete și de ciumă și de celelalte rele care se vor întâmpla în vremea sfârșitului, veți fi prizoniți voi, Apostolii – și celelalte [zise] –, apoi și peste Ierusalim vor sosi cele rele”. Căci fiindcă aceia socoteau cum că la vremea sfârșitului se vor risipi zidurile templului, zice că în vremea sfârșitului vor fi „**prooroci mincinoși și foamețe și ciume**”, din pricina războaielor celor dese care vor fi în lume, pentru că s-a răcit dragostea. „Iar voi, mai înainte de vremea sfârșitului, veți fi gonțiți și Ierusalimul va fi robit și pietrele acestea se vor risipi. Căci atunci când veți vedea cetatea, fiind înconjurată de oștile romanilor, atunci să cunoașteți [vremea] pustiirii ei”. Așadar, cu jale spune relele care atunci vor împresura cetatea, căci zice: „Cei ce vor fi în Iudeea să fugă în munți, și care vor fi prin sate să nu nădăjduiască [ei cum] că, cetatea fiind împrejmuțată cu zid, îi va păzi pe dânșii; ci și cei din mijlocul cetății să iasă de acolo, căci zilele ale izbândirii [răzbunării] sunt, ca să se plinească cu covârșire cele ce s-au scris de către Daniil (Daniil 9, 26). Vai, celor ce vor avea în pânțele, căci nu vor putea fugi din pricina îngreuerii pântecelui, și [vai] celor care vor apleca [alăpta], fiindcă din pricina dragostei către prunci nici nu vor putea să-i părăsească lepădați, nici cu sine nu-i vor putea purta”. Iar unii zic anume că Domnul prin acestea a însemnat mâncarea [cărni] de copil, pe care Iosif Flaviu o istorisește și Ieremia o proorocește²³ (Ieremia 19, 9).

²² În ediția de la 1805, versetele 25-26 sunt următoarele: „**Și vor fi semne în soare, și în lună și în stele și pre pământ mahnire limbilor [neamurilor] cu nedumerire, sunet făcând marea și valurile, mai murind oamenii de frică, și de așteptarea celor ce vor să vie în lume. Că puterile cerurilor se vor clăti**”.

²³ Aici, prin „mâncarea de copil” nu se înțelege hrana copiilor, ci uciderea lor pentru a le fi mâncată carnea, faptă cumplită care este istorisită și de către scriitorul iudeu Iosif

Și zice că „Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri”. Până aici sunt cele pentru robie. Apoi urmează iarăși cele pentru sfârșitul lumii], pentru că grăiește că „vor fi semne în soare, în lună și în stele”, căci fiindcă zidirea se schimbă, cu cuviință stihiiile spre lucrări noi se prefac [preschimbă]. Și „mâhnire [spaimă] neamurilor” va fi, adică necazul tuturor cu „nedumirire” va fi amestecat, [încă] și marea cu vuiete înfricoșătoare va răzni; și valuri vor fi și turburare, încât oamenii mai să moară numai dintru frica și așteptarea celor ce vor să fie în lume. Vezi că aici chiar pentru sfârșit grăiește? Pentru că mai sus zicea că Ierusalimul va fi înconjurat și va fi călcat de oștile neamurilor, iar aici că în lume vor veni rele, întrucât pentru sfârșitul cel de obște îi este Lui acum cuvântul. „Căci puterile Cerului se vor clătina; și ce grăiesc că se vor turbura oamenii, când toată zidirea se va schimba, căci și înșiși Îngerii și Puterile cele mai întâi²⁴ se vor turbura, și se vor înspăimânta de atât de înfricoșate schimbări ale lumii”.

„Și atunci vor vedea pe Fiul Omului”. Cine? Toți: Și cei credincioși, dar și cei necredincioși. Și Îl vor vedea „venind pe nori”, ca un Dumnezeu „cu putere și cu slavă multă”, căci mai mult decât soarele va străluci atunci și El și Crucea Lui – și de toți va fi cunoscut.

21, 28-33: Iar când vor începe să fie acestea, prindeți curaj și ridicați capetele voastre, pentru că răscumpărarea voastră se apropie²⁵. (29) Și le-a spus o pildă: Vedeti smochinul și toți copacii: (30) Când înfrunzesc aceștia, văzându-i, de la voi înșivă știți că vara este aproape. (31) Așa și voi, când veți vedea făcându-se acestea, să știți că aproape este Împărăția lui Dumnezeu. (32) Adevărat²⁶ grăiesc vouă că nu va trece neamul acesta

---

Flaviu. „Și-i voi ospăta cu carnea fiilor lor și cu carnea fiicelor lor; și va mânca fiecare carnea aproapelui său, fiind în împresurare și în strâmtorare, când îi vor strâmtora vrăjmașii lor și cei ce vor să le ia viața” (*Ieremia 19, 9*). „Și vei mânca tu rodul pântecelui tău, carnea fiilor și fiicelor tale, pe care ți-i va fi dat Domnul Dumnezeuul tău în timpul împresurării și al strâmtorării cu care te va strâmtora vrăjmașul tău” (*Deuteronomi 28, 53*). Vezi și anexa editorială: *Pătimirile iudeilor din vremea Cezarului Gaius Caligula (anii 37-41) și până la dărâmarea Ierusalimului din vremea lui Tit (anul 70) – descrise după Eusebiu de Cezareea și Iosif Flaviu*, din volumul de față.

²⁴ După învățătura Bisericii, Cetele îngerești sunt în număr de nouă: Scaune, Domnii, Începătorii, Stăpânii, Puteri, Heruvimi, Serafimi, Arhangheli și Îngeri.

²⁵ În ediția de la 1805, versetul 28 este următorul: „Deci, începând acestea a se face, ridicați-vă în sus și ridicați capetele voastre, că se apropie izbăvirea voastră”.

²⁶ În ediția de la 1805, în loc de „Amin”, se găsește „Adevărat”.

până ce nu vor fi toate acestea. (33) Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.

(21, 28) *Isaia 11, 11-12 / Romani 8, 23 (21, 29-32) Cântarea Cântărilor 2, 13 / Matei 24, 32-34 / Marcu 13, 28-30 (21, 33) Psalm 101, 27; 118, 52 / Isaia 40, 8; 51, 6 / Matei 5, 18; 24, 35 / Marcu 13, 31 / Luca 16, 17*

Precum Venirea Domnului cea Dintâi spre înnoire și a doua naștere a sufletelor noastre a fost, așa și Venirea cea de a Doua, spre a doua naștere a trupurilor noastre va fi. Pentru că sufletele au murit mai înainte, neascultând, iar trupurile, după nouă sute de ani ai neascultării, pe moarte cu lucrul au pățimit-o (*Facere 5, 5*). Prin urmare, prin Venirea cea Dintâi se și nasc a doua oară și se fac mai bune sufletele, iar prin cea de a Doua, trupurile. Drept aceea și grăiește Domnul cum că „Atunci, cât acestea toate se vor face, ridicați-vă în sus cei îngreuiți cu stricăciunea și oarecum sloboziți-vă”. Pentru că *απολυτροςες* – adică „**izbăvirea**” noastră sosește, anume cea de săvârșit [desăvârșită] slobozenie a amândurora, a sufletului și a trupului. Pentru că acest cuvânt aceasta se pare că înseamnă, adică de săvârșit [desăvârșita] izbăvire de stricăciune, pe care și trupul atunci o va primi cu darul Domnului Celui Care va strica [prăpădi, nimici] pe „**vrăjmașul cel mai de pe urmă**” – moartea (*1 Corinteni 15, 26*). Căci a stricat Domnul începătoriile și stăpâniile, iar sufletele le-a izbăvit²⁷. Dar a rămas moartea, cea care mănâncă [macină, roade] trupurile noastre, care și aceasta, după ce se va strica, ne va fi nouă pricinuitoare de slobozenie și de izbăvire.

Iar „**Împărăția lui Dumnezeu**” îndată va sosi, după ce vor fi acestea. Căci precum smochinul, când înfrunzește, arată că se apropie vara, așa și când se vor face aceste semne și prefacerea a toate, înseamnă că va veni „**vara**”, adică „**Împărăția lui Dumnezeu**”, care – după „iarnă” și după „vifor”²⁸ – ca o „**vară**” le vine dreptilor. Măcar că păcătoșilor „iarnă și vifor” le va fi atunci, căci aceștia au „**vară**” veacul de acum, iar „vifor” pe cel ce va să vie.

„**Amin [adevărat] grăiesc vouă, că nu va trece neamul acesta până ce nu vor fi toate acestea**”, „**neam**” numindu-i nu pe cei care erau atunci de față, ci pe tot neamul credincioșilor. Căci obișnuiește Scriptura a numi „**neam**” și dintru asemănarea năravurilor [purtărilor, obiceiurilor], precum cuvântul ce zice: „**Acesta este neamul celor ce-L caută pe Domnul**” (*Psalm 23, 6*). Și pentru că a zis cum că vor fi răzmerițe și războaie și schimbări ale stihiiilor și ale lucrurilor, ca să nu socotească [cugete] cineva: „Nu cumva

²⁷ Vezi *Efesenii 6, 12, Filipeni 2, 10 și Evrei 2, 14*.

²⁸ Adică după prigoane, cazne și suferințe pământești.

și creștinătatea se va risipi?” zice: „Nu va trece neamul acesta al creștinilor; căci cerul și pământul se vor schimba, iar cuvintele și Evanghelia Mea nu se vor risipi, ci vor rămâne, chiar dacă toate se vor clăti, iar credința cea întru Mine nu va lipsi”. Și arată aici că Biserica o are mai cinstită decât toată zidirea, fiindcă zidirea se schimbă, iar pe Biserică – adică pe adunarea creștinilor – și pe cuvintele Lui și pe Evanghelie, nimic nu le va birui.

21, 34-36: Luați seama la voi înșivă, să nu se îngreueze inimile voastre de mâncare și de băutură și de grijile vieții²⁹, și ziua aceea să vină peste voi fără de veste, (35) ca o cursă; căci va veni peste toți cei ce locuiesc pe fața întregului pământ³⁰. (36) Privegheați, dar, în toată vremea, rugându-vă, ca să vă întăriți³¹, să scăpați de toate acestea care au să vină și să stați înaintea Fiului Omului.

(21, 34) Matei 24, 42; 25, 13 / Marcu 13, 33 / Luca 12, 40 / 1 Petru 4, 7 / Romani 13, 11, 13 / Galateni 5, 21 / Efeseni 5, 18 / 1 Tesaloniceni 5, 6 (21, 35) Eccleziastul 9, 2 / Isaia 24, 17 / 1 Tesaloniceni 5, 3 / 2 Petru 3, 10 / Apocalipsa 3, 3 (21, 36) Înțelepciune 5, 1 / Matei 24, 42; 25, 13 / Marcu 13, 33 / Luca 18, 1

„M-ați auzit grăind de spaime și răzmerițe, dar toate acestea sunt simțite și sunt semne ale relelor celor ce îi vor cuprinde pe păcătoși. Însă împotriva acestor greutăți, leac mare și doftorie este rugăciunea și luarea aminte, căci a fi pururea gătit și a aștepta sfârșitul, mai mult decât toate va putea aduce folos. Iar aceasta se va săvârși întru voi dacă vă veți trezvi și nu se vor îngreua inimile voastre cu sațiul mâncării și cu beția și cu grijile lumii. Căci nu cu pândire vine ziua aceea³², ci e nenădăjduită; și pe ascuns, ca o cursă îi va prinde pe cei ce nu iau aminte”.

Și poate cineva mai cu iscodire ar fi cercat cuvântul acesta: „**cei ce șed pe fața a tot pământul**”. Pe aceia îi vânează „**ziua aceea**”, pe care întru nepurtare de grijă petrec și întru deșertăciune, căci aceștia sunt „**cei ce șed**” și aceștia se vânează. Iar celor care sunt lucrători și nevoitori și cu trezvie către lucrarea binelui și pururea se mișcă înspre lucrul cel bun și nu „șed”, nici nu se odihnesc întru cele pământeste, ci se ridică de aici și își zic loruși: „**Scoală-te și te du, că nu îți este ție aceasta odihnă**” (Miheia 2, 10) – și patrie mai bună poftesc ei – unora ca acestora „**ziua aceea**” nu le este „**ca o cursă**” și primejdie, ci ca o zi de praznic.

²⁹ În ediția de la 1805, în loc de „de mâncare și de băutură și de grijile vieții”, se găsește „cu sațiul mâncării și al beției și cu grijile lumii”.

³⁰ În ediția de la 1805, versetul 35 este: „Căci ca o cursă va veni peste toți cei ce șed pe fața a tot pământul”.

³¹ În ediția de la 1805, în loc de „întăriți”, se găsește „învredniciți”.

³² Adică nu este știută, nu poate fi urmărită prin calcule și raționamente omenești.

Pentru aceasta trebuie să priveghem și să ne rugăm lui Dumnezeu, ca să putem scăpa de toate cele ce vor să fie. De care? Poate [mai întâi] și de foamete și de ciură și de celelalte, care pe cei aleși nu îi va împovăra atât de tare, precum pe ceilalți. Iar mai vârtos, pentru cei aleși și celorlalți li se vor scurta [năpăstuirile acelei vremi]. Dar poate [în al doilea rând] și de cele ce vor să li se întâmple veșnic celor păcătoși, că de acelea în alt chip nu putem scăpa, fără numai prin priveghere și rugăciune.

Dar fiindcă celor cu mărime de suflet nu le este îndeajuns a scăpa de pătimire, ci li se cuvine lor a dobândi și un oarecare bine, pentru aceasta, după ce a zis: „**ca să scăpați de toate acestea care au să vină**”, a adăugat: „**și să stați înaintea Fiului Omului**” – care este dobânda bunătăților. Căci se cuvine nu numai a fugi de cele rele, ci a se sârgui creștinul a dobândi și slavă³³. Iar a sta înaintea Fiului Omului și Dumnezeului nostru este îngerească vrednicie – „**că Îngerii lor**”, zice Domnul, „**pururea văd fața Părintelui Meu**” (*Matei 18, 10*).

21, 37-38: Și ziua era în templu și învăța, iar noaptea, ieșind, o petrecea pe muntele ce se cheamă al Măslinilor. (38) Și tot poporul venea dis-de-dimineată la El în templu³⁴, ca să-L asculte.

(21, 37) Sirah 6, 37 / Luca 22, 39 / Ioan 8, 1-2

Au tănuțit Evangheliștii pe cele mai multe din cele pe care le învăța El – și cu prisosință [au făcut aceasta] cei trei [Evangheliști: Matei, Marcu și Luca]. Iar Ioan, și el, pe cele mai multe le-a tăcut, însă mai mult decât cei trei a descoperit oarecare învățături mai înalte. Așadar, celor care se adunau în templu, multe și înalte le grăia Domnul, precum este cu puțință a semui [cumpăni] cineva. Iar că puține au spus Evangheliștii, din pricină că nu voiau ei să se arate, adevărit este și din alte multe locuri. Însă nu mai puțin poate semui [cumpăni] cineva dintru aceasta: mai trei ani propovăduind Domnul, ei puține învățături de ale Lui au scris. Pe care învățături, dacă ar fi zis cineva că nu sunt nici de o zi vorbă din destul, precum socotesc, nu ar fi fost prihănit. Așadar, din multe, puține ne-au scris nouă Sfinții Evangheliști, numai întrucâtva îndulcindu-ne³⁵.

³³ E vorba de slava dragostei dumnezeiești, nu de slava lumească, deșartă și stricătoare de suflet.

³⁴ În ediția de la 1805, în loc de „**venea dis-de-dimineată la El în templu**”, se găsește „**mâneca la Dânsul în Biserică**”.

³⁵ Sfântul Ioan Teologul încheie Evanghelia sa astfel: „**Dar sunt și alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus și care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărțile ce s-ar fi scris**” (*Ioan 21, 25*).

Și vorbea El nu numai într-un singur fel, ci peste fiecare punea doctoria cea de folos. Pentru aceasta și norodul „**venea dis-de-dimineată**” [„**mâneca**”] către Dânsul, căci darul se vărsa în buzele Lui.

Iar „**noaptea**” Se depărta la „**munte**”, arătându-ne nouă că se cuvine ca noaptea, prin liniște, cu Dumnezeu a grăi; iar ziua, prin pogorâre către folosul aproapelui, pe oameni a-i folosi și, anume, a aduna noaptea, iar ziua a împărți pe cele adunate noaptea. Așadar, El nu avea trebuință de rugăciune sau de adunare către Dumnezeu, căci nu avea către cine a Se aduna pe Sine, fiind Dumnezeu. Iar acestea nouă ni le-a pus spre pildă ca, după asemănarea puțurilor [fântânilor], noaptea să primim curgerea cea din vinele cele duhovnicești ale rugăciunii, iar ziua să ne deșertăm prin cei ce au trebuință de folos.

Așadar, văzând cineva atunci norodul „**venind dis-de-dimineată**” către Iisus, ca să-L asculte, ar fi zis că se potrivește a-I zice cuvintele lui David: „**Dumnezeule, Dumnezeul meu, pe Tine Te caut dis-de-dimineată. Însetat-a de Tine sufletul meu**” (*Psalm 62, 1-2*).

CAPITOLUL 22

*Iisus vândut de Iuda. Cina cea de taină. Despre întâietate.
Suferințele din grădina Ghetsimani. Prinderea și aducerea la Caiafa.
Lepădarea lui Petru¹*

22, 1-6: **Și se apropia sărbătoarea² Azimelor, care se chema Paști. (2) Și arhieriei și cărturarii căutau³ cum să-L omoare; căci se temeau de popor. (3) Și a intrat satana în Iuda, cel numit Iscarioteanul, care era din numărul celor doisprezece. (4) Și, ducându-se, el a vorbit cu arhieriei și cu căpeteniile oastei⁴, cum să-L dea în mâinile lor. (5) Și ei s-au bucurat și s-au învoit⁵ să-i dea bani. (6) Și el a primit⁶ și căuta prilej să-L dea lor, fără știrea mulțimii.**

(22, 1) Ieșire 12, 15 / Matei 26, 2 / Marcu 11, 1; 14, 1 / Ioan 13, 1 (22, 2) 3 Regi 18, 17 / Psalm 2, 1 / Matei 26, 3 / Marcu 14, 1 / Ioan 11, 47 / Faptele Apostolilor 4, 27
(22, 3-4) Matei 26, 14-15 / Marcu 14, 2-10 / Ioan 13, 2, 27 (22, 5) Zaharia 11, 12 / Matei 26, 15 / Marcu 14, 11 (22, 6) Matei 26, 16 / Marcu 14, 11

„Căutau” cărturarii ca să-L omoare pe Hristos. Însă, fiindcă sosise vremea Paștilor și vedeau că dintru aceasta stă asupra-le primejdie – din pricina norodului ce se adunase mai vârtos pentru praznic –, pentru aceasta căutau în ce fel L-ar putea omorî pe El, fără să se primejduiască.

Iar satana a intrat în Iuda, „care era din numărul celor doisprezece”. [Și s-a făcut acest lucru] chiar dacă era Iuda dintru cei ai Săi și adevărați ucenici, ca nimeni să nu se nădăjduiască în el însuși, ci totdeauna să ia aminte la viața sa, ca unul care are împotriva-luptător cumplit.

Iar unii pe acest cuvânt, ce zice: „care era din numărul celor doisprezece” așa l-au înțeles: adică acesta numai împlinea numărul apostolesc, însă nu era Apostol adevărat și ucenic (*Ioan 6, 70*). Căci cum putea a fi adevărat ucenic cel care fura cele ce se puneau în pungă? (*Ioan 12, 6*)

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru prinderea lui Iisus. Pentru Paști. Pentru cei ce s-au prigonit între ei cine ar fi mai mare. Pentru cererea satanei. Pentru rugăciunea lui Iisus. Pentru prinderea lui Iisus și ducerea Lui la Arhierul. Pentru lepădarea lui Petru. Pentru bătaia lui Iisus”.

² În ediția de la 1805, în loc de „sărbătoarea”, se găsește „praznicul”.

³ În ediția de la 1805, în loc de „căutau”, se găsește „căutau prilej”.

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „căpeteniile oastei”, se găsește „voievozii”.

⁵ În ediția de la 1805, în loc de „s-au învoit”, se găsește „s-au tocmit cu dânsul”.

⁶ În ediția de la 1805, în loc de „el a primit”, se găsește „el s-a făgăduit”.

Așadar, intrând satana în el, l-a primit, și a grăit cu cei ce-L căutau pe Iisus ca să-L vândă – că aceasta însemnează „s-a făgăduit” [„a primit”], adică de săvârșit [desăvârșită] adevărită și tocmeală a făcut. Și „căuta prilej” când îl va afla pe El fără norod, adică deosebi [singur, aparte] și să-L vândă lor.

Iar „voievozi” [„căpetenii ale oastei”] îi numește aici pe dregătorii zidirilor templului – sau și pe cei ce aveau grijă de buna rânduială. Căci romanii îi puseseră pe unii ispravnici peste norod, ca să nu se turbure poporul, căci erau răzvrățitori. Deci, pe aceștia îi numește „voievozi” [„căpetenii ale oastei”]. Încă poate și dregători ostășești aveau cei ce erau din partea [tagma] preotească, și pentru aceasta au fost numiți „voievozi” [„căpetenii ale oastei”]. Căci boleau ei cu iubirea de începătorie⁷ și de acest fel de dregătorii se apucau. Pentru aceasta Evanghelistul i-a și numit pe dânșii „voievozi” ai bisericii [templului], mai arătat poate ocărându-i pe ei.

22, 7-13: Și a sosit ziua Azimelor, în care trebuia⁸ să se jertfească Paștile. (8) Și a trimis pe Petru și pe Ioan, zicând: Mergeți și ne pregătiți⁹ Paștile, ca să mâncăm. (9) Iar ei l-au zis: Unde voiești să pregătim? (10) Iar El le-a zis: Iată, când veți intra în cetate, vă va întâmpina un om ducând un urcior¹⁰ cu apă; mergeți după el în casa în care va intra, (11) și spuneți stăpânului casei: Învățătorul îți zice: Unde este încăperea¹¹ în care să mâncăm Paștile cu ucenicii Mei? (12) Și acela vă va arăta un foisor mare, așternut; acolo să pregătiți. (13) Iar, ei, ducându-se, au aflat precum le spusese și au pregătit Paștile.

(22, 7) Deuteronom 16, 1 / Matei 26, 17 / Marcu 14, 12

(22, 8-13) Matei 26, 17-19 / Marcu 14, 12-17 / Luca 19, 32

Mulți au zis că evreiește „Paști” se zice „Fasec” și însemnează trecerea cea din Egipt. Și, ca să zic în scurt, toate cele ce atunci la praznic se săvârșeau, de Sfinți s-au tâlcuit.

Iar nouă acum ni se cade a spune pe care zi o numește „a Azimelor”, și celelalte. Așadar, „zi a Azimelor” numește vinerea¹², întru care seara,

⁷ „Iubirea de începătorie” sau iubirea de întâietate și de ranguri înalte.

⁸ În ediția de la 1805, în loc de „trebuia”, se găsește „se cădea”.

⁹ În ediția de la 1805, în versetele 8-13, în loc de „a pregăti”, se găsește „a găti”.

¹⁰ În ediția de la 1805, în loc de „un urcior”, se găsește „un vas de lut”.

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „încăperea”, se găsește „sălașul de oașpeți”.

¹² [1805] Trebuie a ști că izvodul lui Teofilact, cel tipărit în Roma numai grecește, și siderea și cel tipărit în Veneția grecește împreună și latinește s-a stricat aici de către

avea să jertfească Paștile¹³. Deci Domnul poate joi dimineață îi trimite pe ucenici, pe Petru și pe Ioan: pe acela [Petru] adică, ca pe cel care iubea, iar pe acesta [Ioan], ca pe cel care era iubit. Și îi trimite în casă străină, pentru că nici El nu avea, dar nici ucenicii Lui, căci de ar fi avut aceștia, în casa unuia din ucenici ar fi făcut Paștile. Vezi neagoniseală? Și îi trimite pe ei către om necunoscut, ca să arate că și Patima a voit-o și o a primit. Căci de nu ar fi voit [Patima], Cel Care a plecat cugetul acestui om necunoscut ca să-i primească pe dâșii, putea și iudeilor să le facă [toate] câte voia.

Iar unii zic că anume nu a spus numele omului și nu l-a arătat [descoperit] pe el, ci prin oarecare semn îi povățuiește pe dâșii către casa omului aceluia, din pricina vânzătorului; ca nu după ce s-ar fi înștiințat Iuda de numele [omului], să le vestească fariseilor casa și să vină să-L prindă pe El mai înainte de a sosi Cina, mai înainte de a-Și da tainele Sale cele duhovnicești. Pentru aceasta zice mai jos Hristos: „**Cu dor am dorit să mănânc cu voi acest Paște, mai înainte de Patima Mea**” (Luca 22, 15), adică „Toată silința am pus-o ca să ne tănuim de vânzătorul, și nu mai înainte de vreme să suferim Patima, până să nu dăm tainele”. Iar cel care voiește poate să primească aceasta tâlcuire.

Dar pentru ce face [săvârșește] Paștile? Prin toate arătând, până la răsufierea cea mai de pe urmă, că nu este împotrivic Legii. Așadar, să mâncăm și noi în chip gânditor aceste Paști și să înțelegem prin „**zi a Azimelor**” toată petrecerea [viețuirea] cea întru lumina cea duhovnicească, cea care nu are nici o vechime a neascultării¹⁴ celei dintâi a lui Adam – întru care petrecere se cuvine să fim noi și să ne desfătăm de tainele lui Hristos. Deci, va găti aceste taine „**Petru**” și „**Ioan**”, adică fapta [bună cea

---

papistași, că în loc de „vineri” ei au scris „joi”, foarte fără de socoteală și cunoștință făcând aceasta, precum scrie înțeleptul Eustratie Arghentie în cartea cea pentru Azime (partea întâi, foaia 41): „Că de ar fi avut socoteală, ar fi socotit ce grăiește Teofilact și la ceilalți trei Evangheliști și nu ar fi îngăduit să se vădească în toată Biserica mâna lor cea fărădelege și furătoare de cele sfinte. Iar de ar fi avut cunoștință, ar fi stricat și pe celelalte cuvinte ale lui Teofilact la ceilalți trei Evangheliști, ca să nu se arate lui însuși cu totul potrivnic”.

¹³ La evrei zilele începeau seara, temeiul scripturistic al acestei împărțiri fiind zilele zidirii lumii: „**Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi**” (Facere 1, 5). Așadar Domnul îi trimite pe ucenici „joi dimineața” pentru a pregăti Paștile pentru „vineri seara”. Însă așa cum era împărțite atunci zilele la iudei, ceea ce înțelegeau ei prin „vineri seara” azi înțelegem „joi seara”, datorită faptului că noi calculăm zilele de la miezul nopții. Vezi și notele de la *Matei 28, 1-8*.

¹⁴ Adică învechirea neascultării.

lucrătoare]¹⁵ și videnia [vederea dumnezeiască], fierbințeala râvnei și blândețea cea pașnică. Căci i se cuvine celui credincios a fi și fierbinte spre lucrarea lucrului celui bun, [încă] și râvnitor împotriva răutății și blând către cei ce fac rele. Căci răutatea este cea care e vrednică de a fi urâtă, nu cel care săvârșește răutățile – că acela este vrednic de tămăduire, pentru că pătimește. Și aceasta este a face rele: a fi necăjit de la cel rău și a pătimi răutatea. Deci, de-i vom avea „**pe Petru și pe Ioan**” care să ne gătească Cina – adică viață bună întru fapte, care este „**Petru**”, și dogme adevărate, care sunt „**Ioan**” Teologul –, pe niște gătitori ca aceștia îi „**va întâmpina un om**”; adică atunci vom afla pe cea adevărată așezare omenească, aceea care s-a zidit după chipul Făcătorului, Dumnezeu Ziditorul –, luând [purtând] „**un vas de lut cu apă**”. „**Apă**” este darul Duhului, după cum Evanghelistul Ioan ne învață (*Ioan 7, 38-39*), iar „**vas de lut**”, inima cea plecată către frângere și lesnicioasă către zdrobire, căci acela care primește dar duhovnicesc este smerit și zdrobit cu inima, „**iar celor smeriți Domnul le dă dar**” (*Pilde 3, 34*). Iar cel ce se știe pe sine pământ și cenușă și zice împreună cu Iov: „**din pământ m-ai zidit pe mine**”¹⁶ (*Iov 33, 6*), acela poartă darul Duhului în vasul inimii sale cel umilincios și către zdrobire lesnicios. Și urmând noi unei așezări [lăuntrice] ca aceasta, vom „**merge**” în „**casa**” minții, al căreia „**stăpân**” – mintea – ne „**va arăta**” nouă „**foișor mare, așternut**”. Iar „**foișor**” este înalta încăpere a unei minți ca aceasta – zic cele dumnezeiești și gânditoare –, întru care locuiește și întru care cu dragoste petrece; și „**așternute**” sunt acestea, pentru că nimic aspru nu este întru ele, ci și cele colțuroase întru netede se fac unei minți ca aceasta, precum și Solomon a grăit: „**Toate sunt drepte celor ce înțeleg și netede celor ce află cunoștința**” (*Pilde 8, 9*).

Încă nu vei greși dacă și aceasta vei zice, anume că mintea, deși lucru înalt face când întru lucrarea minții petrece, însă îi este „**așternută**” ei cunoștința, încă și mai prejos se află, iar înaltă cu adevărat este cunoștința cea mai presus de minte, când nu mai lucrează mintea, ci se lucrează. Căci se cuvine mai întâi noi a lucra cu mintea noastră, apoi așa ne vom lucra de darul Domnului, Cel Care ne ia pe noi precum și pe Prooroci și ne mută

¹⁵ [1805] Sau lucrarea, precum și mai jos proorocia Domnului, sau luarea Domnului. Iar „**luare**” numește răpirea minții de darul cel dumnezeiesc [vezi tâlcuirea ce urmează dar și nota de la sfârșitul capitolului 10].

¹⁶ În ediția 1988 a *Sfintei Scripturi*, versetul din care se citează este: „**Înainteai lui Dumnezeu eu sunt la fel cu tine și eu ca și tine am fost frământat din lut**”.

din toată lucrarea cea firească. Pentru aceasta se zice că „**a fost proorocia Domnului în proorocul acesta**” (*Avacum 1, 1; Zaharia 9, 1; Maleahi 1, 1*); precum și aici „**foișorul**” acesta fiind „**așternut**”, vine Iisus împreună cu ucenicii Lui, și săvârșește Tainele, viind El către noi și pe a Sa lucrare arătându-o nouă, iar nu așteptându-ne pe noi ca să venim către El.

Iar „**ucenici**” ai Cuvântului lui Dumnezeu sunt toate cuvintele lucrurilor celor zidite. Deci, atuncea când va lucra întru noi cuvântul, vom înțelege împărtășirea Paștilor iar, mai vârtos, vom pricepe și cuvintele lucrurilor celor făcute, după ceea ce este scris: „**Voi vedea Cerurile, lucrurile degetelor Tale**” (*Psalm 8, 3*).

22, 14-20: **Și când a fost ceasul, S-a așezat la masă, și Apostolii împreună cu El. (15) Și a zis către ei: Cu dor am dorit să mănânc cu voi acest Paște¹⁷, mai înainte de Patima Mea. (16) Căci zic vouă că de acum nu-l voi mai mânca, până când nu va fi desăvârșit în Împărăția lui Dumnezeu¹⁸. (17) Și luând paharul, mulțumind, a zis: Luați acesta și împărțiți-l între voi; (18) că zic vouă: Nu voi mai bea de acum din rodul viței, până ce nu va veni Împărăția lui Dumnezeu. (19) Și luând pâinea, mulțumind, a frânt și le-a dat lor, zicând: Acesta este Trupul Meu, care se dă pentru voi; aceasta să faceți spre pomenirea Mea¹⁹. (20) Asemenea și paharul, după ce au cinat, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă, întru sângele Meu, care se varsă pentru voi.**

(22, 14) Matei 26, 20 / Marcu 14, 18 / Ioan 13, 12 (22, 16) Faptele Apostolilor 10, 41
(22, 17-20) Matei 26, 26-29 / Marcu 14, 22-25 / 1 Corinteni 10, 16; 11, 21, 23

Paștile se mâncau stând în picioare (*Ieșire 12, 11*); așadar cum se zice că Domnul „**S-a așezat**”? Zic, așadar, că după ce au mâncat Paștile Legii, pe urmă au șezut după obiceiul cel de obște și mâncau alte oarecare bucate.

Și zice către ucenici: „**Cu dor am dorit să mănânc cu voi acest Paște, mai înainte de Patima Mea**”; ca și cum ar fi zis: „Acesta Îmi este Mie Cina cea mai de pe urmă împreună cu voi, pentru aceea și iubită și poftită [dorită] Îmi este Mie, căci altă dată, împreună cu voi nu Mă voi mai ospăta”, [Domnul] grăind asemenea cu aceia care vor să purceadă în călătorie și

¹⁷ În ediția de la 1805, în loc de „**Cu dor am dorit să mănânc cu voi acest Paște**”, se găsește „**Cu pohtă am pohtit să mănânc acest Paști cu voi**”.

¹⁸ În ediția de la 1805, în loc de „**nu-l voi mai mânca, până când nu va fi desăvârșit în Împărăția lui Dumnezeu**”, se găsește „**nu voi mai mânca din acestea, până când se vor umplea întru Împărăția lui Dumnezeu**”.

¹⁹ În ediția de la 1805, în loc de „**spre pomenirea Mea**”, se găsește „**întru pomenirea Mea**”.

care ultimele cuvinte mai cu îndulcire și mai cu râvnă le vorbesc către cei ce le sunt casnici și întru adevăr iubiți. Încă și în alt chip: „Am poftit să mănânc acest Paște cu voi, pentru că Tainele cele mari întru acestea voiesc să vi le dau vouă, adică cele ale Legii Noi”. Și arată prin aceasta că de bunăvoie a pățimit, căci putea, cu adevărat – fiindcă știa că avea să pătimească – să Se dea în lături, precum [făcuse] și în vremurile cele de mai înainte (*Luca 4, 29-30; Ioan 8, 59*).

Iar ceea ce zice: „**Nu voi mai bea de acum din rodul viței, până ce nu va veni Împărăția lui Dumnezeu**”, oarecare din Sfinți au înțeles-o în loc de: „Până ce voi învia”, pentru că după Înviere, aflându-Se Domnul în mijlocul ucenicilor, a mâncat și a băut cu dânșii, precum și Petru zice către Corneliu: „**Care am mâncat și am băut cu El, după Învierea Lui din morți**” (*Faptele Apostolilor 10, 41*). Iar cum că „**Împărăție a lui Dumnezeu**” este Învierea, arătat este, pentru că Învierea este stricare a morții, iar moartea a împărățit de la Adam până la Hristos. Iar atunci stricându-se, a dat Domnului locul biruinței și al împărăției, după ceea ce s-a zis: „**Unde îți este, moarte, biruința?**” (*1 Corinteni 15, 55*). Și David zice: „**Domnul a împărătit**”, apoi tâlcuind cum a împărățit, grăiește: „**întru podoabă S-a îmbrăcat**” (*Psalom 92, 1*), fiindcă s-a făcut trupul nestricăcios și cu Dumnezeirea s-a înfrumusețat, precum Isaia zice: „**Acesta este frumos întru podoabă, silă cu tărie**”²⁰ (*Isaia 63, 1*). Încă și Domnul după ce a înviat, zice: „**Datu-Mi-S-a toată stăpânirea**” (*Matei 28, 18*). Așadar, după ce a venit Învierea – pe care „**Împărăție a lui Dumnezeu**” a numit-o, ca pe ceea ce a stricat moartea –, a băut iarăși împreună cu ucenicii, încredințând cum că Învierea nu este după nălucire.

Iar unii „**Împărăție a lui Dumnezeu**” au înțeles a fi așezarea ce va să fie, și cum că împreună cu noi „**va bea**” Domnul în veacul ce va să fie descoperirea Tainelor Sale, că veselindu-ne pe noi Se veselește, și hrănindu-ne, Se hrănește iubitorul de oameni Dumnezeu și pe a noastră băutură și hrană – adică învățătură – a Sa hrană o socotește. Așadar, atunci „**va bea**” o oarecare băutură înnoită, împreună cu cei vrednici, descoperindu-le lor pururea oarecare lucruri noi și neobișnuite.

Și se pare că de două pahare pomenește Luca, pentru unul zicând: „**Luați acesta și împărțiți-l între voi**”, pe care l-ar fi zis cineva că este

---

²⁰ În ediția 1988 a *Scripturii*, versetul este: „**Cine este Cel Ce vine împurpurat, cu veșmintele Sale mai roșii decât ale celui ce culege la vie, cu podoabă îmbrăcămintea Lui și mândru de belșugul puterii Lui?**”

închipuire a Legii celei Vechi; iar altul, după ce a frânt pâinea și a împărțit-o, și pe care Însuși îl împarte ucenicilor și al Legii celei Noi îl numește. Și cu sângele Lui zice că se înnoiește acesta [sângele Legii Vechi]. Pentru că în Legea Veche, sânge de viețuitoare necuvântătoare era, când s-a dat Legea (*Ieșire 24, 4-8; Evrei 9, 18-22*), iar acum, după ce Dumnezeu Cuvântul S-a făcut om, sângele Lui ne pecetluiește nouă Legea cea Nouă.

Și zicând: „**care pentru voi se dă**” și „**se varsă**” nu însemnează cum că numai pentru Apostoli trupul Lui „**se dă**” și sângele „**se varsă**”, ci pentru toată firea omenească. Așadar, când zice: „**care pentru voi se dă**”, să înțelegi în loc de „pentru firea voastră a oamenilor”. Deci, Paștile cele vechi se săvârșeau pentru izbăvirea cea din Egipt, și sângele oii [mielului] pentru păzirea celor întâi născuți (*Ieșire 12, 13*), iar Paștile cele Noi, pentru iertarea păcatelor și păzirea gândurilor celor sfințite și alese lui Dumnezeu.

Și întâi „**pâinea**” și apoi „**paharul**”. Pentru că mai întâi este fapta cea ostentivă [plină de osteneală] și cu anevoie de lucrat, pentru că sudori povățuiesc mai înainte de fapta cea bună, precum și pâinea nu numai întru sudoarea feței se lucrează (*Facere 3, 19*), ci și când se mănâncă, mai cu anevoie este de mestecat; apoi, așa, după osteneli, urmează veselia darului lui Dumnezeu, care este „**paharul**”. Căci după ce va osteni cineva întru fapta bună cea cu anevoie lucrată, atunci se face vrednic darurilor, și pătimește beția cea bună, ieșind din lumea aceasta precum Pavel și David (*2 Corinteni 5, 13; 12, 2-4; Psalm 115, 2-4*). Și îndrăznesc a zice: și precum Dumnezeu la Avacum (*Avacum 3, 18-19*).

22, 21-27: **Dar iată, mâna celui ce Mă vinde este cu Mine la masă. (22) Și Fiul Omului merge, precum a fost orânduit, dar, vai omului aceluia prin care este vândut! (23) Iar ei au început să se întrebe, unul pe altul, cine dintre ei ar fi acela care avea să facă aceasta? (24) Și s-a iscat între ei și neînțelegere²¹: cine dintre ei se pare că e mai mare? (25) Iar El le-a zis: Regii neamurilor domnesc peste ele²² și cei ce le stăpânesc se numesc binefăcători. (26) Dar între voi să nu fie astfel, ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tânăr²³, și căpetenia ca acela care slujește.**

²¹ În ediția de la 1805, în loc de „s-a iscat între ei și neînțelegere”, se găsește „s-a făcut și prigonire între dânșii”.

²² În ediția de la 1805, în loc de „Regii neamurilor domnesc peste ele”, se găsește „Împărații păgânilor îi stăpânesc pre ei”.

²³ În ediția de la 1805, în loc de „cel mai tânăr”, se găsește „cel mai mic”.

(27) Căci cine este mai mare: cel care stă la masă, sau cel care slujește? Oare, nu cel ce stă la masă? Iar Eu, în mijlocul vostru, sunt ca unul ce slujește.

(22, 21) Psalm 40, 9 / Matei 26, 21-23 / Marcu 14, 18 / Ioan 13, 18-26

(22, 22-27) Matei 18, 1; 26, 24-28 / Marcu 9, 33-35; 10, 41-45; 14, 19-21 /

Luca 9, 46-48; 12, 37 / Ioan 13, 4, 22-23 / Faptele Apostolilor 2, 23; 4, 28 / Filipeni 2, 7

Nimic nu este mai ticălos decât sufletul cel împietrit, căci iată, vezi ce zice Domnul: că „**mâna celui ce Mă vinde este cu Mine la masă**” și nepriceputul nu înțelegea. Pentru că Domnul zice aceasta nu numai ca să arate că știa ceea ce era să fie, ci și ca să ne arate nouă și bunătatea Sa, și răutatea vânzătorului – căci și dimpreună a se ospăta nu s-a rușinat [Iuda]. Însă nici El nu a dat înapoi dintru a le face pe ale Sale și pildă și chip a ne da nouă, ca până în sfârșit să ne sânguim să-i dobândim pe cei ce greșesc.

Și zice „**Fiul Omului merge**”, nu ca și cum nu poate să-și ajute lui Însuși, ci fiindcă Lui I S-a orânduit moartea pentru mântuirea oamenilor. „**Dar, vai omului aceluia prin care este vândut!**”, că-I este rânduit Lui a pătimi; dar tu, pentru ce te-ai aflat rău, ca să fii gata spre vânzare? Pentru aceasta, dară, ți s-a dat ție „**vaiul**” soartă, pentru că te-a aflat îndemănos spre vânzare; fiindcă și șarpele este blestemat, pentru că a slujit sfatului vrăjmașului (*Facere 3, 14*).

Și s-au turburat ucenicii, auzind unele ca acestea – dar aceasta o vei înțelege mai pe larg în Evanghelia cea de la Ioan. Iar acum, nu numai pentru bănuiala vânzării se turbură, ci din turburarea aceasta și neînțelegere s-a iscat între ei, certându-se care dintre ei ar fi mai mare. Și au căzut întru această vrajbă după urmare. Pentru că e cu puțință să fi zis unii către alții: „Tu Îl vei vinde pe Domnul!”, iar cel învinovățit să răspundă: „Ba nu, ci tu!”, și dintru aceasta au ajuns la a zice: „Eu sunt mai întâi și eu sunt mai mare” și altele ca acestea.

Așadar, ce face Domnul? Potolește turburarea lor cu două pilde. Cu prima, anume cu aceea a păgânilor – pe care spurcați și necurați îi socoteau ei a fi –, le arată Domnul cum că asemenea acestora vor fi, dacă unele ca acestea cugetă. Iar altă pildă le dă prin chipul celor pe care le face El, prin care la smerenie îi aduce, arătându-Se pe Sine că le slujește lor. Pentru că, atunci, precum s-a zis, pâinea și paharul li le împărțea lor. „Deci, de vreme ce Eu, Cel Care sunt închinat de toată firea îngerească și cuvântătoare, în mijlocul vostru slujesc, cum sunteți voi vrednici de a cugeta mare [înalt] și a vă prigoni cine este mai mare?” Și mi se pare mie că [Domnul] nu numai așa, în trecut, a pomenit de șederea aceasta și de slujire, ci, aducându-le aminte lor că: „Dacă dintru o pâine ați mâncat și dintr-un pahar ați băut, prieteni și uniți vă face pe voi această una masă. Așadar,

pentru ce cugetați cele ce nu sunt cuviincioase unora ca acestora? Că nici Eu nu am slujit acestuia, iar acelaia nu, ci vouă tuturor, deopotrivă. Așadar, toți una și aceeași să cugetați”.

Iar tu, din toate acestea, să-mi înțelegi că încă nu erau de săvârșit [desăvârșiți] ucenicii; însă vezi [bagă de seamă] cum mai pe urmă au strălucit. Rușineze-se dar maniheii care zic că din fire sunt unii neînvățați și cu neputință este de a se schimba aceștia.

22, 28-34: **Și voi sunteți aceia care ați rămas cu Mine în încercările Mele**²⁴. (29) **Și Eu vă rânduiesc vouă Împărăție, precum Mi-a rânduit Mie Tatăl Meu, (30) ca să mâncați și să beți la masa Mea, în Împărăția Mea și să ședeți pe tronuri**²⁵, judecând cele douăsprezece seminții²⁶ ale lui Israil. (31) **Și a zis Domnul: Simone, Simone, iată satana v-a cerut să vă cearnă ca pe grâu; (32) iar Eu M-am rugat pentru tine să nu piară credința ta. Și tu, oarecând, întorcându-te, întărește pe frații tăi. (33) Iar el I-a zis: Doamne, cu Tine sunt gata să merg și în temniță și la moarte. (34) Iar Iisus i-a zis: Zic ție, Petre, nu va cânta astăzi cocoșul, până ce de trei ori te vei lepăda de Mine, că nu Mă cunoști**²⁷.

(22, 28) Luca 18, 28 (22, 29) Iezechiil 16, 13 (22, 30) Matei 19, 28 / 1 Corinteni 6, 2 / Apocalipsa 3, 21; 20, 4 (22, 31) 1 Petru 5, 8 / 2 Corinteni 2, 11 (22, 32) Matei 16, 18 / Ioan 17, 15 (22, 33-34) Matei 26, 34-35 / Marcu 14, 30-31 / Ioan 13, 37-38

Fiindcă a zis: „**Dar vai omului acelaia prin care este vândut!**” – și între acestea i-a învățat pe dânșii că se cuvine smerit a cugeta –, precum vânzătorului i-a dat „vaiul” ca soartă, asemenea și lor, [pe cele] dimpotrivă le zice: „**Și voi sunteți aceia care ați rămas cu Mine în încercările Mele**», pentru aceasta răsplătiri vă rânduiesc vouă, adică Mă așez [încăunnez] cu voi, fiindcă Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie Împărăție, să mâncați și să beți la masa Mea”. Iar „a mânca” și „a bea” nu a zis ca și cum acolo ar fi bucate, nici ca și cum ar fi simțită Împărăția Lui, căci Însuși ne-a învățat prin cele zise către saducheii cum că îngerească este petrecerea cea de acolo²⁸. Dar și Pavel ne învață că „**Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură**” (Romani 14, 17). Deci nimeni să nu se înșele, auzind aici aceasta: „**Ca să mâncați și să beți la masa Mea**”, ci să înțeleagă că aceasta s-a zis după

²⁴ În ediția de la 1805, în loc de „ați rămas cu Mine în încercările Mele”, se găsește „ați petrecut cu Mine întru ispitele Mele”.

²⁵ În ediția de la 1805, în loc de „tronuri”, se găsește „scaune”.

²⁶ În ediția de la 1805, în loc de „seminții”, se găsește „neamuri”.

²⁷ În ediția de la 1805, în loc de „nu Mă cunoști”, se găsește „nu Mă știi pre Mine”.

²⁸ Vezi tâlcuirea de la Luca 20, 27-40.

asemănarea celor care sunt cinstiți de împărații lumii. Căci aceia care împreună cu împăratul se ospătează [sunt meseni], se par că sunt mai cinstiți decât toți. Așadar, aceasta o zice și pentru Apostoli, anume că lângă Dânsul vor fi mai cinstiți decât toți oamenii. Căci și „scaune” [„tronuri”] pentru a ședea, auzind, să nu înțelegi scaune, ci cinste și slavă. Că nici una dintre zidiri și făpturi acolo nu va „ședea”, ci numai a Sfintei Treimi, Dumnezeuului Celui nezidit și Împăratului a toate este aceea, adică „a ședea” iar a zidirii, ca ceea ce este roabă, este „a sta”. Însă și acestea trupește le zicem – „a ședea” și „a sta”.

Iar „**judecând**”, înseamnă osândind din „**cele douăsprezece seminții**” pe cei ce nu au crezut, căci nu mică osândă le sunt Apostolii celor din Israil, care nu au crezut. Căci și Apostolii sunt israeliteni, dar au crezut.

Deci, de vreme ce vânzătorului pe „**vai!**” i l-a hotărât, iar acestora care au petrecut întru dragostea cea pentru Dânsul, atâta cinste le-a spus mai dinainte că le va fi, ca să nu se înalțe, ca și cum oarecare mare lucru au isprăvit și au petrecut întru dragostea Lui și nu L-au vândut, zice: „**Satana v-a cerut să vă cearnă**”, adică: „să vă turbure, să vă vatăme, să vă ispitească. Iar Eu [pentru voi] M-am rugat, [ca] să nu socotiți că a voastră este toată isprava aceasta. Căci diavolul foarte stă asupra, cerându-vă pe voi ca să vă scoată din dragostea Mea și vânzători să vă arate”.

Și către Petru pe acestea le abate, pentru că și mai îndrăzneț decât ceilalți era, și poate el va fi cugetat înalt pentru cele pe care le-a făgăduit Hristos. Pentru aceasta, smerindu-l pe el, zice: „Satana multă osârdie a pus împotriva voastră, iar Eu M-am rugat pentru tine”; și aceasta după firea Sa cea omenească a zis-o, căci ca un Dumnezeu, ce trebuință avea de a Se ruga? Zice, dar: „M-am rugat ca să nu piară credința ta, căci chiar dacă puțin te vei clătina, însă ai întru sine-ți semințele credinței; cu toate că frunzele le-a aruncat vântul [viforul] ispititorului, dar rădăcina este vie și nu va pieri credința ta. Iar tu, «**întorcându-te, întărește pe frații tăi**»”. Cea arătată și lesne de înțeles este aceasta, anume că: „Fiindcă te am pe tine căpetenie peste ucenici, după ce vei plânge, pentru că te-ai lepădat de Mine și la pocăință vei veni, întărește-i pe ceilalți. Că aceasta ți se cuvine fie, ca celui ce ești după Mine piatră și întărire a Bisericii”. Însă aceasta poate să o înțeleagă cineva și cum că nu numai pentru Apostolii cei de atunci s-a zis ca să fie întăriți de către Petru, ci și pentru toți credincioșii cei ce vor fi până la sfârșitul veacului. „Căci tu, o, Petre, întorcându-te, bună pildă te vei face tuturor spre pocăință; și nimeni din cei ce cred întru

Mine nu se va deznădăjdui, căutând la tine, cel care ai fost Apostol și te-ai lepădat, și iarăși, cinstea cea mai întâi decât toți și isprăvnicia lumii ai luat prin pocăință. Deci, te-a cerut satana să te cearnă pe tine și să te vatăme ca pe niște grâu curat, aruncând pe ascuns cele de întinare, ca acela care îți pizmuiește ție pentru dragostea cea către Mine, precum îi este lui obiceiul. Că așa s-a arătat și asupra lui Iov. Însă Eu nu te-am părăsit cu totul, ca să nu piară cu totul credința ta. Și măcar că Eu M-am rugat pentru tine, tu însă nu dormi și nu fi fără de grijă, ci întorcându-te, adică pocăindu-te și lăcrimând și de la lepădare fugind, fă-te și altor credincioși pildă de a se pocăi și a nu se deznădăjdui”.

Ce zice însă Petru? Din multa dragoste se semețește și făgăduiește cele ce atunci îi erau lui cu neputință. Iar Domnul, fiindcă l-a văzut pe el că grăiește din nesocotință – căci i se cuvenea să nu se mai împotrivescă, după ce o dată a auzit de la însuși Adevărul, Care i-a zis lui că va fi ispitit – îi arată lui și felul ispitei, anume că lepădare va fi.

Și de aici ne învățăm o dogmă. Anume, că nu ajunge voința omului, fără de ajutorul lui Dumnezeu; precum și Petru, părăsit fiind puțin, deși se părea că iubește și este fierbinte cu duhul, însă Dumnezeu slobozindu-l, i s-a pus piedică de la vrăjmașul. Și iarăși, nu ajunge ajutorul lui Dumnezeu, nefiind și voință omenească; precum și Iuda, nimic nu s-a folosit – măcar că toate le făcea Domnul, ca să-l dobândească pe el – pentru că voința bună lipsea. Să ne spăimântăm așadar, luând în minte cât pot vicleșugurile diavolului asupra celor mai trândavi; căci iată aici, Petru – cu toate că era ținut de Dumnezeu – însă pentru că el cu iconomie a fost puțin părăsit, spre lepădare a fost tras. Așadar, de nu îl păzea Dumnezeu și nu se aflau semințe bune întru el, ce nu ar fi pățimit? Pentru că țelul diavolului era ca și pe acesta să-l arunce întru vânzare. Căci zice Proorocul că mâncărurile diavolului sunt alese (*Avacum 1, 16*).

Dară mulțămită să fie lui Dumnezeu Celui Care nu-i părăsește pe cei cuvioși și drepți și buni la inimă. Întru acest fel era Petru, foarte iubitor și străin de toată bănuiala cea vicleană către Învățătorul său.

22, 35-38: Și le-a zis: Când v-am trimis pe voi fără pungă, fără traistă și fără încălțăminte, ați avut lipsă de ceva? Iar ei au zis: De nimic. (36) Și El le-a zis: Acum, însă, cel ce are pungă să o ia, tot așa și traista, și cel ce nu are sabie să-și vândă haina și să-și cumpere. (37) Căci vă spun că trebuie să se împlinească²⁹ întru Mine Scriptura aceasta: „Și cu cei fără

²⁹ În ediția de la 1805, în loc de „să se împlinească”, se găsește „să se umple”.

de lege s-a socotit", căci cele despre Mine au ajuns la sfârșit. (38) Iar ei au zis: Doamne, iată aici două săbii. Zis-a lor: Sunt de ajuns³⁰.

(22, 35) Psalm 83, 12 / Matei 10, 9 / Marcu 6, 8 / Luca 9, 3; 10, 4

(22, 37) Isaia 53, 12 / Marcu 15, 28

La începutul propovăduirii, trimițându-i Domnul pe ucenici pe la sate și pe la cetăți, îi trimitea fără să aibă ceva, nimic de trebuință purtând cu dânșii, de nimic având grijă. Căci se cuvenea ca ei să cunoască puterea Lui și întru unele ca acestea, căci El, purtând grijă de dânșii, ca de cei ce erau neputincioși, cu îndestulare făcea de le curgeau lor cele trebuincioase chiar și fără purtarea lor de grijă.

Iar acum, pe cele dimpotrivă le poruncește, nu împotrivindu-se Lui Însuși, ci arătându-le lor că până acum ca pe niște copiii îi ținea și îi făcea pe ei de nimic să nu se îngrijească. Iar de acum, se cuvine a cugeta și ei cele ale bărbaților și a purta grijă de ei înșiși. Căci zice [Domnul]: „Eu, Părintele vostru Cel Care Mă îngrijeam, iată Mă duc. De acum vă îmbrăcați (adică vă gătiți) spre a vă îngriji și voi de cele ale voastre și nu întru toate a vă nădăjdui Mie, căci nu vă vor fi vouă lucrurile întru acest fel – lesnicioase și fără de osteneală –, ci veți fi bântuiți de foame și sete și de către mulți potrivnici”. Căci aceasta însemnează Domnul prin „**pungă**”, „**traistă**” și „**sabie**”. „Pentru aceea, sculați-vă, ca cei care veți flămânzi și veți avea trebuință de bucate” – care prin „**traistă**” sunt însemnate – „și vă îmbărbătați ca unii care veți cădea între mulți potrivnici” – care prin „**sabie**” sunt arătate.

Și acestea le zice [Domnul] nu ca să poarte cu adevărat săbii cu ei, ci, precum am zis, războaiele și primejdiile însemnându-le – și învățându-i pe Apostoli a fi gătiți pentru toate. Căci, ca să nu socotească neamul cel de pe urmă³¹ cum că nimic de la sine Apostolii nu au adus la fapta bună, ci pe de-a-ntregul a lui Dumnezeu a fost, zice [Domnul]: „Nu, aceasta nu va fi așa, căci nu voiesc ca prin niște organe [unelte] neînsuflețite să lucrez prin ucenicii Mei, ci cer ca să aducă și ei cele de la sine”. Pentru aceasta și vei afla pe Apostoli, și mai vârtos pe Pavel că multe a făcut din omenești izvodiri ale minții și socoteli – și citește *Faptele Apostolilor* –, însă pentru acestea nu lipsea ajutorul lui Dumnezeu.

Încă se și foloseau Apostolii la smerenie dintru acestea, căci dacă ei de nimic nu s-ar fi îngrijit, ci toate de la Dumnezeu le-ar fi așteptat și s-ar fi făcut lor, s-ar fi mândrit, ca și cum au dobândit mai mari oarecare decât după firea omenească.

³⁰ În ediția de la 1805, în loc de „Sunt de ajuns”, se găsește „Destul este”.

³¹ Generațiile de după Apostoli.

Încă și în alt chip: nelucrare a firii și stricăciune este a nu afla nimic de la sine, ci „toate măcinate [de-a gata] a le aștepta”, după cum este vorbă. Pentru aceasta le zice lor cum că de acum se cuvine să poarte și „**traiste**”, adică așa să se afle și să poarte de grijă, ca unii care vor flămânzi. Și le spune să cumpere și „**săbii**”, care însemnează să poarte grijă de ei înșiși, ca unii care vor fi loviți cu primejdii și războaie.

Încă și în alt chip au înțeles unii acest cuvânt: „**cel ce nu are sabie...** **să-și cumpere**”, zicând aceștia că însemnează că venirea asupra Lui va fi degrabă și cum că va fi prins El de către oameni ucigași. Căci fiindcă ei se apucaseră să se certe între ei pentru întâietate, Domnul zice: „Nu este vreme pentru iubirea de întâietate, ci pentru primejdii și junghieri; că Eu, Învățătorul vostru, la moarte Mă aduc – și nu la moarte plină de cinste, ci și aceasta se va plini întru Mine: «**Și cu cei fără de lege s-a socotit**»”. Așadar, voind [Domnul] să arate năvălirea cea tâlhărească ce va fi asupra Sa, a pomenit de „**sabie**”; și nu cu totul a descoperit-o, ca nu de vreo frică să se turbure Apostolii, dar nici cu totul nu a tăcut-o, ca nu de năvălirea cea de năprasună să se îngrozească. Ci, mai vartos, ca pe urmă aducându-și aminte, să se minuneze de El ca de Cel Care știa mai dinainte, [încă] și să se spăimânteze cum pe Sine Se da spre Patimă pentru mântuirea oamenilor; și, pentru aceasta, și ei, de nici unele din cele de durere să nu fugă, pentru a-i mântui pe vreunii. Căci, precum socotesc, pentru aceasta le zicea pe acestea umbroase, ca, pe urmă, aducându-și ei aminte și înțelegându-le, să se folosească. Fiindcă atuncea atâta fără de socoteală se aflau, încât ziceau: „**Doamne, iată aici două săbii**”.

Iar El, după ce i-a văzut pe dânșii că nu au înțeles, zice: „**Sunt de ajuns**”, măcar că nu erau îndeajuns, căci de trebuiau să uneltească ajutor omenesc împotriva celor ce veneau tâlhărește asupra lor, nici o sută de săbii nu erau destule; iar de nu voiau aceasta, ci era trebuință de ajutor mai dumnezeiesc, de prisosit erau și cele două. Însă Domnul nu a voit să-i mustre pe dânșii că nu au înțeles, ci zicând: „**Sunt de ajuns**”, a trecut [cu vederea]. Precum facem și noi când vorbim cu cineva și îl vedem pe dânșii că nu înțelege ceea ce am grăit, îi zicem: „Bine, lasă”, măcar că nu este bine, dar ca să nu facem turburare, lăsăm [trecem cu vederea]. Și face Domnul aceasta când îi vede pe ucenici că nu au înțeles ceea ce s-a zis. Căci trece [cu vederea] și înțelegerea celor grăite o lasă pentru atunci când ele se vor săvârși cu lucrul. Precum și când a zis: „**Dărâmați templul acesta**” (Ioan 2, 19), căci ucenicii Lui au înțeles aceasta mai pe urmă, după Înviere.

Iar alții au zis că Domnul cu ironie a grăit: „Sunt de ajuns”. Căci, fiindcă au zis ucenicii: „Doamne, iată aici două săbii”, cu ironie – zic aceia – că a grăit [Domnul]: „Fiindcă două sunt, multe sunt cu adevărat, și destule ne sunt nouă împotriva atâtuilor norod ce va să vină asupra noastră”.

22, 39-46: Și, ieșind, S-a dus după obicei în Muntele Măslinilor, și ucenicii I-au urmat. (40) Și când a sosit în acel loc, le-a zis: Rugați-vă, ca să nu intrați în ispită. (41) Și El S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, și îngenuchind, Se ruga, (42) zicând: Părinte, de voiești, trecă de la Mine acest pahar. Dar nu voia Mea, ci voia Ta să se facă. (43) Iar un Înger din Cer s-a arătat Lui și-L întărea. (44) Iar El, fiind în chin de moarte³², mai stăruitor Se ruga. Și sudoarea Lui s-a făcut ca picături de sânge care picurau pe pământ. (45) Și ridicându-Se din rugăciune, a venit la ucenicii Lui și i-a aflat adormiți de întristare. (46) Și le-a zis: De ce dormiți? Sculați-vă și vă rugați, ca să nu intrați în ispită.

(22, 39-42) Matei 6, 13; 26, 30, 36-41 / Marcu 14, 26, 32-38 / Luca 21, 37; 22, 46 / Ioan 5, 30; 6, 38; 18, 1 (22, 44) Plângeri 1, 12 / Evrei 5, 7 (22, 45) Matei 26, 40 / Marcu 14, 37 (22, 46) Matei 26, 41 / Marcu 14, 38 / Luca 22, 40

După Cină nu lenevirii și jocurilor și somnului se dedă Domnul, ci învățaturii și rugăciunii, pentru noi pe acestea închipuindu-le [înfățișându-le] și arătându-le. Așadar, vai celor ce se apucă după Cină de lucrurile necinstitei curvii!

Așadar, după ce i-a învățat pe ucenici unele ca acestea, Se depărtează spre Muntele Măslinilor, ca să Se roage, căci avea obiceiul a face osebit aceasta; drept aceea, și de ucenici se desparte. Și nu pe toți ucenicii îi ia [cu El], ci numai pe cei trei, care au fost văzători ai slavei Lui în munte[le Taborului]. Căci întru nevoință și chin de moarte rugându-Se, ca să nu se pară că acestea sunt ale temerii, pentru aceasta îi ia pe aceștia, care au fost ei înșiși văzători ai slavei Sale celei dumnezeiești și ascultători ai mărturiei celei de Sus (Luca 9, 28-36), ca atunci când Îl vor vedea întru nevoință, să o socotească pe aceasta că este a firii celei omenești. Căci, ca să fie încredințare că S-a făcut cu adevărat om, a slobozit firii omenești să facă ceea ce este al ei. Dar și El, ca un om, pofteste viața și Se roagă „să trecă paharul” – că jivină [viețuitoare] iubitoare de viață este omul și prin această surpă eresurile cele ce zic cum că [Mântuitorul] după nălucire S-a făcut om. Căci, dacă și acestea făcându-se [de către Domnul], au îndrăznit unii a bârfi [născoci] unele ca acestea [eresuri], ce nu ar fi zis, dacă nici ele nu s-ar fi săvârșit [de Domnul]?

³² În ediția de la 1805, în loc de „în chin de moarte”, se găsește „întru nevoință”, având și o mică însemnare: [1805] „Sau îngrijire, înfiorare”.

Așadar, a voi „**să treacă paharul**” este omenesc, iar degrabă a zice: „**Dar nu voia Mea, ci voia Ta să se facă**”, arată că și noi tot așa se cuvine să ne aflăm și să filosofăm, și la voia lui Dumnezeu să lăsăm, [încă] și firea trăgându-ne înapoi, să nu ne înturnăm. „Nu voia Mea cea omenească să fie, ci a Ta, care a Ta nu este despărțită de voia Mea cea dumnezeiască”. Căci două firi având Cel Unul Hristos, avea cu adevărat și firești voințe, adică pe cea dumnezeiască și pe cea omenească. Deci voia firea cea omenească să trăiască, întrucât este lucru firesc; apoi, urmând voii celei dumnezeiești, care voiește ca toți oamenii să se mântuiască – și este deobște [această voie] a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh –, a primit moartea. Și așa una s-a făcut cea voită, adică moartea cea mântuitoare. Căci cum că de la firea cea omenească a fost rugăciunea, după slobozire pătimind ea patima cea de obște a iubirii de viață, iar nu de la Dumnezeu – precum zic blestemații arieni – arătat este dintru aceea că a asudat și întru atâta nevointă a fost, încât, după cum zice pilda și „**picături de sânge**” au căzut de pe El.

Că pildă [exemplu, mărturie] este la cei ce foarte se ostenesc cum că sânge au asudat, precum și la cei ce cu amar se tânguiesc, cum că ei cu sânge plâng. Aceasta, dar, voind să însemneze [arate] și Evanghelistul, cum că nu oarecare subțiri umezeli [puține sudori] și oarecum după arătare ivite, ci picături groase de sudori primprejur îi picau, pe picăturile cele de sânge le-a luat, ca să închipuiască [zugrăvească] ceea ce s-a făcut³³. Așadar, dintru acestea este arătat cum că firea aceea care asudase și era întru nevointă, cea omenească a fost, iar nu cea dumnezeiască. Fiindcă și firea omenească a fost slobozită să pătimească acestea, și așa pătimea, ca întru aceeași dată să arate că nu după nălucire S-a arătat [Domnul] a fi om, iar alta ca mai cu taină și frica cea de obște a firii omenești să o vindece, întru

---

³³ Singurul Evanghelist care a scris despre sudorile de sânge ale Mântuitorului este un medic, „**Luca, doctorul cel iubit**” (*Coloseni 4, 14*) și o face cu precizia unui bun clinician. Hematridesa este un fenomen foarte rar, însă bine descris. Ea se produce în condiții cu totul speciale: o mare slăbiciune fizică, însoțită de o zguduire sufletească, drept urmare a unei emoții adânci, a unei frici mari. Fenomenul constă într-o dilatație intensă a vaselor capilare, dilatație care produce hemoragie. Sângele se amestecă laolaltă cu sudoarea și acesta este amestecul care iese prin piele, se adună și se prelinge pe tot corpul, în cantitate suficientă, ca să curgă și să cadă pe pământ. Această hemoragie microscopică se produce pe toată pielea. Mântuitorului Hristos, încă de pe acum pielea Îi era rănită și dureroasă, pentru loviturile ce urmau să vină (*Ioan 19, 1*).

Sine cheltuindu-o pe aceasta și supusă făcându-o voii celei dumnezeiești. Iar sudorile cele ce ieșeau din trup și cădeau, ar fi zis cineva că aceasta ar însemna, anume că secau și se uscau și cădeau de la noi izvoarele fricii, îmbărbătându-se și împuternicindu-se firea noastră întru Hristos. Căci de nu însemna aceasta – anume că vroia să vindece frica noastră a oamenilor –, nu ar fi asudat [El] atâta, măcar deși [de nu ar fi făcut astfel] foarte fricos și fără de bărbăție ar fi fost.

Și I „s-a arătat Lui Îngerul, întărindu-L” pe El – și aceasta spre a noastră îndemnare [săvârșindu-se], ca să cunoaștem puterea rugăciunii, anume că întărește; [încă] și cunoscându-o, pe aceasta să o punem înaintea întru nevoi. Dar și proorocie a lui Moise se împlinește, ce s-a zis în Cântarea cea mare: „**Să se întărească întru El toți fiii lui Dumnezeu**” (*Deuteronom 32, 43*).

Iar unii, așa mai cu iscodire au tâlcuit cuvântul, cum că i s-a arătat lui Înger slăvindu-L pe El și zicând: „A Ta, Doamne, este tăria, că Tu ai izbândit asupra morții și a iadului și ai mântuit neamul omenesc”. Și acestea întru acest chip.

Iar El, aflându-i pe ucenici dormind, întru aceeași dată îi dojenește și îi sfătuiește să se roage întru ispite, că să nu se biruiască de ele, căci aceasta este „**a nu intra în ispită**”, adică a nu fi înghițit de ispită, nici a fi stăpânit de dânsa. Sau și așa simplu [de rând] ne poruncește nouă să ne rugăm, ca întru liniște să fie cele ale noastre și să nu cădem în ceva dintru cele grele, că drăcesc lucru este și trufaș a ne arunca pe noi înșine în ispite. Așadar, cum zice Iacov: „**Mare bucurie să socotiți, frații mei, când cădeți în felurite ispite**”? (*Iacov 1, 2*) Și ce este aceasta? Au, dară, cuvântul nostru este împotrivă? Iată, dar, că nici Iacov nu a zis: „aruncați-vă pe voi înșivă” ci, „când cădeți în ispite, să nu vă sfărâmați [îngrijorați, deznădăjduiți], ci toată bucuria să socotiți, cât și ceea ce mai înainte nu era voită, să o faceți voită”. Că mai bine era de nu ar fi venit [ispita], iar după ce a venit, ce trebuință mai este a mă întrista fără de folos? Așadar, arată-mi mie oareunde, poruncită aievea aceasta: „Rugați-vă să cădeți în ispită”. Însă nu vei putea acest lucru. Și știu că îndoit este chipul ispitelor și cum că unii înțeleg că se cuvine să ne rugăm a nu intra în ispită – adică în ceea ce biruiește sufletul precum în ispita curviei, în ispita mâniei – însă toată bucuria să socotim când în trupești pătimiri și ispite cădem. Căci pe cât omul cel din afară se strică, pe atât cel lăuntric se înnoiește (*2 Corinteni 4, 16*). Știu, dar, acestea, dar pe cele mai adevărate le aleg și care se potrivesc cel mai bine la cele de față.

22, 47-53: **Și vorbind El, iată o mulțime și cel ce se numea Iuda, unul dintre cei doisprezece, venea în fruntea lor. Și el s-a apropiat de Iisus, ca să-L sărute. (48) Iar Iisus i-a zis: Iuda, cu sărutare vinzi pe Fiul Omului? (49) Iar cei din preajma Lui, văzând ce avea să se întâmple, au zis: Doamne, dacă vom lovi cu sabia?³⁴ (50) Și unul dintre ei a lovit pe sluga arhierelui și i-a tăiat urechea dreaptă. (51) Dar Iisus, răspunzând a zis: Lăsați, până aici. Și atingându-Se de urechea lui l-a vindecat. (52) Și către arhierii, către căpeteniile templului³⁵ și către bătrânii care veniseră asupra Lui, Iisus a zis: Ca la un tâlhar ați ieșit, cu săbii și cu toiege. (53) În toate zilele fiind cu voi în templu, n-ați întins³⁶ mâinile asupra Mea. Dar acesta este ceasul vostru și stăpânirea întunericului.**

(22, 47) Matei 26, 47-48 / Marcu 14, 43-44 / Ioan 18, 3

(22, 48-53) Matei 26, 51-56 / Marcu 14, 30, 47-50 / Ioan 18, 10-12

Sărutarea o dăduse Iuda ca semn celor ce veneau asupra, dar nu de departe le-a arătat, ca să nu greșească ei, noapte fiind, de vreme ce și ca să nu se ascundă Iisus, cu felinare și cu făclii vin.

Așadar, ce face Domnul? Primește această vrăjmașă sărutare. Iar trăznetele zăboveau asupra nemulțămitorului și vicleanului, învățându-ne pe noi Mântuitorul neținerea de minte a răului, întru unele ca acestea. Și numai atât îi aduce spre prihănire: „**«Iuda, cu sărutare vinzi [pe Fiul Omului]?»** Nici de acest chip al vânzării nu te rușinezi? Lucrul cel vrăjmaș al vânzării cu sărutare de prieten îl amesteci? Dar pe Cine vinzi? Pe Fiul Omului, adică pe Cel blând, pe Cel lin, pe Cel lesne iertător, pe Cel Care pentru tine S-a făcut om; și cu covârșire Dumnezeu fiind”. Și acestea le zicea Domnul, până la cel din urmă ceas arzând [de dragoste] pentru Iuda. Pentru aceasta, nici nu l-a ocărât și nici nu i-a zis: „O, om nemulțămitor și fără de omenie”, ci „**Iuda**” – pe numele cel adevărat al său chemându-l pe el. Și nici acestea nu i le-ar fi spus Domnul, de nu ar fi fost și acestea spre îndreptarea lui, de ar fi voit [numai]. Așadar, Domnul, din această pricină le face acestea și se pare că îi aduce prihană lui Iuda, ca acestuia să nu i se pară că s-a tăinuit, ci, cunoscându-L măcar atuncea pe Stăpânul cum că pe toate le știa, să cadă și să se pocăiască. Însă Domnul îl știa pe el că este neîndreptat, dar ceea ce era a Lui a face, făcea – precum și Tatăl Său în

³⁴ În ediția de la 1805, în loc de „dacă vom lovi cu sabia?”, se găsește „lovi-vom cu sabia?”.

³⁵ În ediția de la 1805, în loc de „căpeteniile templului”, se găsește „voievozii Bisericii”.

³⁶ În ediția de la 1805, în loc de „întins”, se găsește „tins”.

Scriptura Veche făcea, căci știa că nu vor asculta evreii, însă trimețea Prooroci. Încă [săvârșește aceasta Domnul] învățându-ne și pe noi ca să nu ne îngreuiem, îndreptându-i pe cei ce greșesc.

Și râvnesc ucenicii și poartă săbii. Dar de unde le aveau pe acestea? Fiindcă jertfiseră mielul și ieșiseră de la masă, cu cuviință le aveau pe acestea. Și este muștrat Petru cel fierbinte, ca acela care a uneltit râvnă afară de scoposul [țelul] Domnului. Că ceilalți întrebă: „**Doamne, dacă vom lovi cu sabia?**”, iar el nu așteaptă îndemnare, așa era de fierbinte pretutindenea pentru Învățătorul.

Și lovește pe „**sluga arhiereului**” și îi taie lui „**urechea cea dreaptă**”. Nu întâmplător s-a făcut aceasta, ci era acesta semn că arhieriei cei de atunci toți vor deveni robi și vor pierde urechea cea dreaptă. Căci de l-ar fi ascultat pe Moise, nu l-ar fi răstignit pe Domnul slavei.

Iar Iisus tămăduiește „**urechea**”, căci se cuvine puterii celei mari a Cuvântului a vindeca pe cei neascultători și a le adăugi lor ureche spre a asculta. Deci face minune Iisus, prin această minune ce se vede a urechii, nerăutatea Sa arătându-o, și prin minune plecându-i pe dânșii, ca să se depărteze de turbare. Și grăiește „**către arhieriei și către voievozii Bisericii**” – adică spre ispravnicii care erau rânduiți spre a pune în rânduală pricinile preotești, sau și pe cei ce li s-au încredințat lucrurile zidirii și înnoirii [templului] îi numește „**voievozi**”. Așadar, zice către aceștia: „În toate zilele, în Biserică [templu] învățam, și nu ați voit să mă prindeți, iar acum tâlhărește ați venit asupra Mea. Dar, cu adevărat, de lucruri ale nopții vă apucați și stăpânirea voastră a întunericului este și pentru aceasta acest fel de ceas ați pândit, potrivit vouă și lucrului de care vă apucați”.

22, 54-62: **Și, prinzându-L, L-au dus și L-au băgat în casa arhiereului. Iar Petru Îl urma de departe. (55) Și, aprinzând ei foc în mijlocul curții și șezând împreună, a șezut și Petru în mijlocul lor. (56) Și o slujnică, văzându-l șezând la foc, și uitându-se bine la el, a zis: Și acesta era cu El. (57) Iar el s-a lepădat, zicând: Femeie, nu-L cunosc³⁷. (58) Și după puțin timp, văzându-l un altul, i-a zis: Și tu ești dintre ei. Petru însă a zis: Omule, nu sunt. (59) Iar când a trecut ca un ceas, un altul susținea³⁸ zicând: Cu adevărat și acesta era cu El, căci este galileian. (60) Și Petru a zis: Omule, nu știu ce spui. Și îndată, încă vorbind el, a cântat cocoșul.**

³⁷ În ediția de la 1805, în loc de „nu-L cunosc”, se găsește „nu-L știu pre El”.

³⁸ În ediția de la 1805, în loc de „susținea”, se găsește „întărea”.

(61) **Și întorcându-Se, Domnul a privit spre Petru; și Petru și-a adus aminte de cuvântul Domnului, cum îi zisese că, mai înainte de a cânta cocoșul astăzi, tu te vei lepăda de Mine de trei ori. (62) Și ieșind afară, Petru a plâns cu amar.**

(22, 54-61) Matei 26, 34, 57-75 / Marcu 14, 30, 51-72 / Ioan 13, 38; 18, 13-26 (22, 62) Matei 26, 75 / Marcu 14, 72

După cum [Domnul] Hristos a proorocit, a slăbit Petru și s-a lepădat de Stăpânul Hristos nu o dată, ci și de trei ori, [încă] și cu jurământ făcea lepădarea. Căci zice Evanghelistul Matei că: „**a început a se blestema și a se jura: Nu cunosc pe Omul acesta**” (Matei 26, 74). Atâta de mult a fost ținut de frică, părăsit fiind puțin, pentru îndrăzneala [sa de mai înainte], pentru ca să se învețe a fi altora iertător. Căci mai îndrăzneț și mai greu de plecat era, și de nu s-ar fi înțeleptit dintru acestea, de mai multe ori greu și neiertător ar fi petrecut. Însă atunci atât a fost de afundat de frică, încât nici nu și-ar fi simțit căderea sa, de nu s-ar fi întors Domnul și nu ar fi căutat spre el. O, bunătate! Că și întru osândă fiind El, nu pregeta a avea grijă de mântuirea ucenicului; și cu cuviință [face Domnul astfel], pentru că și osânda aceasta pentru mântuirea oamenilor o suferea El. Deci s-a lepădat ucenicul întâia oară, apoi cocoșul a cântat, și iarăși s-a lepădat până și de a treia oară, și atunci iarăși a cântat cocoșul, a doua oară. Căci așa scrie Marcu, mai cu de-amănuntul și mai dinadins pe acestea scriindu-le (Marcu 14, 67-72), ca unul care le-a învățat de la Petru, căci al acestuia și a fost ucenic. Pentru aceasta, ca pe unele care de Marcu au fost zise, Luca în treacă le-a pomenit, nefăcând povestire cu de-amănuntul. Și nu este potrivit ceea ce zice Luca, cu ceea ce s-a zis de Marcu. Căci cocoșul la fiecare cântare obișnuiește și de două ori și de trei ori a cânta. Deci, Petru, atâta s-a întunecat de neputința omenească, încât nici dintru cântarea cocoșului nu și-a venit întru simțire, ci [dimpotrivă], după ce cocoșul a cântat, el s-a lepădat iarăși și iarăși până când a fost adus întru aducerea aminte de căutarea cea bună a lui Iisus.

„**Și ieșind afară, Petru a plâns cu amar**”. Căci a ieșit și când s-a lepădat întâia oară, precum Marcu zice (Marcu 14, 68). Apoi poate iarăși să fi intrat, ca să nu dea și mai mult de bănuț că este de-al lui Iisus. Și apoi întru simțire venindu-și, astfel iese și „**plânge cu amar**”, căci pentru a nu fi văzut de cei din curte, iese și se ascunde de dânșii.

Iar unii nu știu cum nebunească părtinire pentru Petru alcătuiesc, zicând cu îndrăzneală că nu s-a lepădat Petru, ci a zis că: „**Nu cunosc pe Omul acesta**”, adică „Nu-L cunosc pe Acesta a fi om de rând, ci Dumnezeu făcut om”. Dar pe această socoteală nebună altora o vom lăsa, că și pe Domnul Îl fac mincinos, [încă] și alcătuirii Evangheliei se împotrivesc; și nici nu vor

putea, câtuși de cât, să potrivească urmarea povestirii. Dar încă și Petru, pentru ce „a plâns cu amar”, dacă nu s-a lepădat [de Domnul]?

22, 63-71: Iar bărbații care Îl păzeau pe Iisus, Îl batjocoreau, bătându-L. (64) Și acoperindu-I fața, Îl întrebau, zicând³⁹: Proorocește cine este cel ce Te-a lovit? (65) Și hulindu-L, multe altele spuneau împotriva Lui. (66) Și când s-a făcut ziuă, s-au adunat bătrânii poporului, arhieriei și cărturarii și L-au dus pe El în sinedriul⁴⁰ lor, (67) zicând: Spune nouă dacă ești Tu Hristosul. Și El le-a zis: Dacă vă voi spune, nu veți crede; (68) iar dacă vă voi întreba, nu-Mi veți răspunde⁴¹. (69) De acum însă Fiul Omului va șede⁴² de-a dreapta puterii lui Dumnezeu. (70) Iar ei au zis toți: Așadar, Tu ești Fiul lui Dumnezeu? Și El a zis către ei: Voi ziceți că Eu sunt. (71) Și ei au zis: Ce ne mai trebuie mărturii, căci noi înșine am auzit din gura Lui?

(22, 63) Psalm 21, 7 / Isaia 50, 6 / Matei 26, 67 / Marcu 14, 65 (22, 64) Matei 26, 67-68 / Marcu 14, 62

(22, 66) Psalm 2, 1 / Matei 27, 1-2 / Marcu 15, 1 / Ioan 18, 28 / Faptele Apostolilor 4, 26

(22, 67-71) Psalm 109, 1 / Daniil 7, 13 / Matei 26, 63-65 / Marcu 14, 61-64 / Ioan 6, 62

Cei care aduceau acestea asupra lui Iisus erau oameni batjocoritori și măscăritori [ocărători, nerușinați].

Încă se cuvenea ca și diavolul să nu lase nici un chip al răutății, ci toate să le deșarte [asupra lui Hristos], ca prin toate, firea noastră sfințită aflându-se, să-l biruiască și să-l zdrobească pe el. Fiindcă pentru aceasta a luat Domnul firea noastră, ca să o întărească împotriva tuturor meșteșugirilor diavolului, și să arate cum că și dintru început de s-ar fi trezvit Adam, nu ar fi fost biruit. Pentru aceasta toate chipurile răutății vărsându-le diavolul asupra Lui, le suferă, ca noi cei de pe urmă să avem îndrăzneală, fiindcă firea noastră întru Hristos a biruit și să nu ne înfricoșăm spre ceva din cele ce se par de ocară sau mâhnire. Pentru aceasta și este ocărât și bătut Stăpânul Proorocilor, ca un prooroc mincinos fiind batjocorit. Căci aceea care zice: „Proorocește cine este cel ce Te-a lovit?”, aceasta înseamnă, anume că Îl batjocoreau pe El ca pe un amăgitor și ca pe unul Care Se face pe Sine Prooroc.

³⁹ În ediția de la 1805, în loc de „și acoperindu-I fața, Îl întrebau, zicând”, se găsește „și acoperindu-L pre El. Îl loveau preste obraz și Îl întrebau pe El, zicând”.

⁴⁰ În ediția de la 1805, în loc de „sinedriul”, se găsește „soborul”.

⁴¹ În ediția de la 1805, în loc de „nu-Mi veți răspunde”, se găsește „nu-Mi veți răspunde, nici nu Mă veți slobozi”.

⁴² În ediția de la 1805, în loc de „de acum însă Fiul Omului va șede”, se găsește „de acum va fi Fiul Omului șezând”.

„**Și când s-a făcut ziuă**” – căci noaptea, cu batjocuri și cu ocări era hulit de slugile cele bete – bătrânii și cei mai de cinste Îl întreabă de este El Hristos. Iar El, știind cugetele lor și cum că dacă nu au crezut lucrurilor Sale, care mai mult pot să plece, cum vor crede cuvintelor Lui, zice: „De vă voi spune vouă, nu veți crede, căci de ați fi crezut cuvintelor Mele, ce trebuință era de soborul [sinedriul] cel adunat acum? Și de vă voi întreba, nu-Mi veți răspunde” – căci de multe ori fiind întrebați au tăcut, precum pentru botezul lui Ioan (*Matei 21, 25-27; Marcu 11, 29-33; Luca 20, 4-8*) și pentru cuvântul acela: „**Zis-a Domnul Domnului Meu**” (*Psalom 109, 1; Matei 22, 44; Marcu 12, 36; Luca 20, 42*) și pentru femeia gârbovă (*Luca 13, 17*) – „unde, dară, auzind, ați crezut? Și fiind voi întrebați, când nu ați tăcut? Pentru aceea numai atât zic, că de acum nu mai este pentru voi vreme de cuvinte și de învățătură pentru aceasta – adică Cine sunt Eu –, căci, de ați fi voit, M-ați fi cunoscut dintru minunile cele care s-au făcut. Ci de judecată este vremea de acum. Așadar, Mă veți vedea pe Mine, Fiul Omului, șezând de-a dreapta puterii lui Dumnezeu”.

Și fiind cu cuviință ca ei să se spăimânteze, după cuvântul acesta mai mult au turbat și cu nebunie întreabă: „**Așadar, Tu ești Fiul lui Dumnezeu?**” Iar El oarecum de mijloc și cu ironie le răspunde: „**Voi ziceți că Eu sunt**”, pentru că nu lua în seamă turbarea lor și fără de frică vorbea cu dânșii. Deci, dintru acestea este arătat că aceia care sunt nesupuși, nimic nu se folosesc dintru a li se descoperi lor cele mai tainice, ci, mai vârtos, mai multă osândă primesc. Pentru aceasta și se cuvine a fi ascunse de către unii ca aceștia, căci acest lucru este, cu prisosință, al iubirii de oameni.

CAPITOLUL 23

*Iisus înaintea lui Irod. Judecata, răstignirea, moartea și îngroparea*¹

23, 1-5: **Și sculându-se toată mulțimea acestora, L-au dus înaintea lui Pilat. (2) Și au început să-L pârască, zicând: Pe Acesta L-am găsit răzvrătind neamul nostru și împiedicând să dăm dajdie Cezarului și zicând că El este Hristos, rege**². (3) **Iar Pilat L-a întrebat, zicând: Tu ești regele iudeilor?**³ Iar El răspunzând, a zis: Tu zici. (4) **Și Pilat a zis către arhieriei și către mulțimi**⁴: **Nu găsesc nici o vină în Omul acesta. (5) Dar ei stăruiau**⁵, zicând că întărâta poporul, învățând prin toată Iudeea, începând din Galileea până aici.

(23, 1) Matei 27, 2 / Marcu 15, 1 / Ioan 18, 28 (23, 2) Ieremia 38, 4 / Matei 17, 25; 22, 21 / Marcu 12, 17 / Ioan 19, 12 (23, 3) Matei 27, 11 / Marcu 15, 2 / Ioan 18, 33 / 1 Timotei 6, 13 / Apocalipsa 1, 5 (23, 4) 1 Petru 2, 22 (23, 5) Amos 7, 10

Arătat se împotrivesc adevărului, căci unde a oprit Iisus să nu dea dajdie Cezarului – de vreme ce mai vârtos, ca o datorie, a o da înapoi a poruncit, așa zicând: „**Dați înapoi cele ce sunt ale Cezarului, Cezarului**”? (Matei 22, 21; Marcu 12, 17; Luca 20, 25) Și cum întărâta norodul? Oare ca și cum Se ispitea să răpească împărăția?⁶ Dar aceasta cu totul este de necrezut. Pentru că și vrând norodul să-L facă împărat, El cunoscând [aceasta], S-a dat în lături (Ioan 6, 15). Pentru aceasta și Pilat pricepând năpăstuirea, mărturisește că: „**Nu găsesc nici o vină în Omul acesta**”.

Și mi se pare mie că și întrebarea aceasta care o face către Hristos, spre a râde de năpăstuire o săvârșește, căci batjocorește lucrul, zicând: „**Tu ești împăratul Iudeilor**?”, ca și cum aceasta ar fi zis: „Tu Cel sărac, Cel de rând, Cel gol, Cel fără de nici un ajutor ești pârât că poțtești împărăție?” Iar aceste graiuri sunt ale unuia ce râdea – precum am zis – de cei Care-L

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru ducerea Mântuitorului la Pilat. Pentru defăimarea lui Iisus de către Irod. Pentru femeile ce plângeau. Pentru răstignirea lui Iisus. Pentru tâlharul ce s-a pocăit. Pentru îngroparea lui Hristos”.

² În ediția de la 1805, în loc de „rege”, se găsește „**împărat**”.

³ În ediția de la 1805, în loc de „Tu ești regele iudeilor?”, se găsește „**Tu ești împăratul iudeilor?**”

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „mulțimi”, se găsește „**norod**”.

⁵ În ediția de la 1805, în loc de „dar ei stăruiau”, se găsește „**iar ei se întăreau**”.

⁶ Adică să răpească dregătoria împărăției pământești.

pârau pe Domnul Hristos pentru acestea. Căci plăsmuiesc ei că Acela, Care este atât de gol și de rând, Se ispitește la un lucru ca acesta, care are trebuință și de mulți bani, [încă] și de mulți ajutători.

Iar ei, neavând nici o altă ajutorință [sprijinire] în năpăstuirea ce-l făceau, glasurile și le uneltesc spre ajutor; și strigă asupra lui Dumnezeu Cuvântul, „**zicând că întărată**”, adică spre răzmeriță asmuță norodul, și nu numai într-o parte a țării, ci din Galileea a început și a ajuns până aici, prin mijlocul Iudeii trecând. Și mi se pare mie că nu așa de rând pomenesc de Galileea, ci spre frică turburându-l pe Pilat, căci galileienii întru acest fel sunt pururea, turburători – și de noi izvodiri se apucă. Precum a fost și Iuda Galileianul, întru a cărui pomenire se vede că l-au aruncat aceștia pe Pilat, ca și cum ar fi zis astfel: „Socotește, o, ighemoane, pe Iuda Galileianul, care multă supărare a dat romanilor, stârnind spre răzvrătire nu puțină parte din norod; întru acest fel este și Acesta, pe Care se cuvine a-L lipsi din mijloc [a-L omorî]”.

23, 6-17: **Și Pilat auzind⁷, a întrebat dacă Omul este galileian. (7) Și aflând că este de sub stăpânirea lui Irod, L-a trimis la Irod, care era și el în Ierusalim în acele zile. (8) Iar Irod, văzând pe Iisus, s-a bucurat foarte, că de multă vreme dorea să-L cunoască, pentru că auzise despre El, și nădăjduia să vadă vreo minune săvârșită de El. (9) Și L-a întrebat Irod multe lucruri⁸, dar El nu i-a răspuns nimic. (10) Și arhierii și cărturarii erau de față, învinuindu-L foarte tare⁹. (11) Iar Irod, împreună cu ostașii săi, batjocorindu-L și luându-L în răs, L-a îmbrăcat cu o haină strălucitoare¹⁰ și L-a trimis iarăși la Pilat. (12) Și în ziua aceea, Irod și Pilat s-au făcut prieteni unul cu altul, căci mai înainte erau în dușmănie¹¹ între ei. (13) Iar Pilat, chemând arhierii și căpeteniile și poporul, (14) a zis către ei: Ați adus la mine pe Omul acesta, ca pe un răzvrătitor al poporului; dar iată eu, cercetându-L¹² în fața voastră, nici o vină n-am găsit în acest Om, din cele ce aduceți împotriva Lui. (15) Și nici Irod n-a găsit, căci L-a**

⁷ În ediția de la 1805, în loc de „**auzind**”, se găsește „**auzind de Galileea**”.

⁸ În ediția de la 1805, în loc de „**L-a întrebat Irod multe lucruri**”, se găsește „**L-a întrebat Irod cu cuvinte multe**”.

⁹ În ediția de la 1805, în loc de „**învinuindu-L foarte tare**”, se găsește „**pârându-L cu deadinsul**”.

¹⁰ În ediția de la 1805, în loc de „**haină strălucitoare**”, se găsește „**veșmânt luminat**”.

¹¹ În ediția de la 1805, în loc de „**erau în dușmănie**”, se găsește „**erau învrăjbiți**”.

¹² În ediția de la 1805, în loc de „**cercetându-L**”, se găsește „**întrebându-L**”.

trimis iarăși la noi¹³. **Și iată, El n-a săvârșit nimic vrednic de moarte. (16) Deci, pedepsindu-L, Îl voi elibera¹⁴. (17) Și trebuia, la praznic, să le elibereze¹⁵ un vinovat.**

(23, 7) Psalm 34, 7 / Luca 31, 1 (23, 8) Matei 14, 1 / Marcu 6, 14 / Luca 9, 9 (23, 9) Matei 27, 12 (23, 11) Isaia 53, 3 (23, 12) Faptele Apostolilor 4, 27 (23, 14) Matei 27, 23 / Marcu 15, 14 / Luca 23, 1-4 / Ioan 18, 38; 19, 4 (23, 17) Matei 27, 15 / Marcu 15, 6 / Ioan 18, 39

Urmând legea romanilor, Pilat Îl trimite pe Domnul la Irod, pentru că acea lege porunca ca fiecare să fie judecat de stăpânitorul țării sale. Pentru aceasta și pe Iisus, ca pe un galileian, îl trimite la eparhul [stăpânitorul] Galileii. Iar Irod s-a bucurat de aceasta, nu [din pricină] că voia să dobândească ceva de suflet folositor dintru a-L vedea pe Iisus, ci, fiindcă, auzind despre El că este înțelept și făcător de minuni, avea poftă nebună – cu iubirea de deșertăciune bolind și el – ca să-L vadă pe acest ciudat Om și să-L audă ce zice. Au, doară, nu cu unele ca acestea și acum bolim mulți?¹⁶

¹³ În ediția de la 1805, în loc de „Și nici Irod n-a găsit, căci L-a trimis iarăși la noi”, se găsește „Ci nici Irod, că v-am trimis pe voi la el”.

¹⁴ În ediția de la 1805, în loc de „pedepsindu-L, Îl voi elibera”, se găsește „certându-L, Îl voi slobozi”.

¹⁵ În ediția de la 1805, în loc de „elibereze”, se găsește „slobozească”.

¹⁶ Am putea spune că astăzi, această iubire de deșertăciune este promovată și instituționalizată prin toate structurile mass-media. În acest sens, se cuvine să știm și care este încununarea acestei boliri. De la Sfântul Lavrentic al Cernigovului (1868 - †1950) ne-au rămas aceste cuvinte: „Antihrist va cunoaște toate vicleniile diavolești și va face false minuni. Pe el îl va asculta și îl va vedea, în același timp, întreaga lume. Fericit și preafericit va fi omul care nu va dori și nu va vedea fața spurcată a lui Antihrist. Cine va vedea și va asculta cuvântul hulitor de Dumnezeu a lui Antihrist, făgăduințele pentru toate bunurile pământeste, acela va fi ademenit și va merge cu închinăciune înaintea lui și împreună cu el va pieri și va arde în focul cel veșnic”. Arhiepiscopul Simeon, arhiepiscopul Teodosie, episcopul Iacob și arhimandritul Teofan (contemporani ai Cuviosului) l-au întrebat pe Sfântul Lavrentic: „Cum vor fi toate acestea?” Starețul le-a răspuns cu lacrimi: „În locurile cele sfinte va fi necurăția pustiirii și se vor arăta mârșavii ademenitori ai lumii, care vor înșela oamenii care s-au lepădat de Dumnezeu și care vor săvârși false minuni. După ei se va arăta Antihrist și toată lumea îl va vedea deodată”. Părinții l-au întrebat pe Sfânt: „Unde? În locurile sfinte? În biserică?” Cuviosul a răspuns: „Nu în biserică, ci în fiecare casă. În colțul unde stau acum sfintele icoane vor sta mașini ademenitoare, care vor înșela oamenii. Mulți vor spune: trebuie să vedem și să auzim noutățile. În aceste noutăți se va arăta Antihrist” (*Sfântul Lavrentic al Cernigovului – viața, învățăturile, minunile și acatistul*, ed. Bunavestire, Galați, 2003, pp. 157-158). Între cele peste un miliard de pagini care pot fi accesate pe internet, se află și cele ale următoarelor portaluri: www.maitreya-edu.com, www.partageinternational.com și www.shareinternational.com. Mesajul principal al acestor site-uri este propovăduirea lui Maitreya. În aceste pagini web, exponentul și încununarea gândirii New Age, „Lord Maitreya”, ne este dezvăluit în toată „splendoarea” întunecată a puterilor sale, puteri și lucrări ce urmează să ni se „releveze” în viitorul apropiat, când el va

Așadar, poftea și el să vadă vreun semn de la Iisus, nu ca să creadă, ci ca să-și veselească vederea, precum în priverile¹⁷ îi vedem pe circari că arată năluciri, cum că înghit șerpi și săbii și altele ca acestea, și ne minunăm. Căci mai-mai că socotea [Irod] că și Iisus întru acest fel este. **„Și L-a întrebat Irod cu cuvinte multe”** pe El, oarecum așa cu luare în răs purtându-se către El, și atotcuprizaător să zic: batjocorindu-L pe El. Pentru aceasta și Iisus nimic nu-I răspunde lui [Irod], căci știa când se cuvine a răspunde Cel Care pe toate cu socotință le-a făcut – și este mărturisită aceasta de David: **„Își va tocmi cuvintele sale întru judecată”** (*Psalms 111, 5*)¹⁸. Căci ce trebuință este a-i răspunde celui care nu întreabă ca să se învețe? Și ce folos este a pune **„mărgăritare înaintea porcilor”**? (*Matei 7, 6*) Ci mai vârtos – precum și mai sus am zis¹⁹ – al iubirii de oameni este a tăcea întru unele ca acestea, căci cuvântul cel ce s-a grăit, pe lângă aceea că nu a folosit cu nimic, încă și de mai mare osândă pricinuitor le este celor ce nu iau aminte.

Dar, lui Pilat, fiindcă este mai cu cunoștință decât Irod, îi răspunde Domnul, cu toate că nu prea arătat; căci întrebându-L acela: **„Tu ești împăratul iudeilor?”**, ce îi răspunde Domnul? **„Tu zici”**. Iar acest grai, de mijloc are oarecum înțelesul, căci poate să se înțeleagă așa: „Cu adevărat, Eu sunt, tu ceea ce este [adevărat] ai zis”, dar poate și în alt chip a se înțelege: „Eu nu zic, tu zici, stăpânire ai, și zici”. Iar lui Irod, nici câtuși de cât [puțin] nu-i răspunde Domnul, ca unuia care era întru totul batjocoritor. Căci cu adevărat, după cum zice Isaia: **„seminței celei rele, fiilor celor fărădelege”** – iudeilor celor de atunci – **„și zapcii îi necăjeau, asuprindu-i, și batjocoritori îi stăpâneau pe ei”**²⁰. Și că tocmai cu acest țel de a-L

---

veni pe pământ. Pentru orice om de bun simț, lucrurile afirmate în site-urile menționate mai sus ridică serioase semne de întrebare. Ni se spune, la un moment dat, că în „Ziua Declarației”, toate televiziunile din lume se vor interconecta pentru a transmite mesajul acestuia. Cei care nu vor privi la televizor îi vor primi mesajul mental, telepatric (adică fie prin nălucire, fie prin insuflare drăcească). Cine este Maitreya, sau mai bine zis cine se va arăta el a fi în exterior, se va vedea atunci când se va arăta întregii lumi și își va spune: „World Teacher” („Învățătorul Lumii”). Cine va fi el înlăuntru se va pricepe de către cei care vor să priceapă și să ia aminte. Cei care vor să priceapă vor cere; cine va cere va primi; cine va primi va înțelege întru darul lui Dumnezeu, Adevăratul Dumnezeu – Cea Care ne-a grăit: **„Unul este Învățătorul vostru: Hristos, iar voi toți sunteți frați”** (*Matei 23, 8*) și **„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”** (*Matei 24, 35; Marcu 13, 31; Luca 21, 33*).

¹⁷ Aici cu sensul de spectacole, reprezentații.

¹⁸ În ediția 1988 se găsește: **„Își rânduiește vorbele sale cu judecată”**.

¹⁹ Vezi sfârșitul tâlcuirii de la *Luca 22, 63-71*.

²⁰ Vezi *Isaia 1, 4; 3, 12*.

batjocori și de a-L lua în râs poftea să-L vadă pe Iisus și să vadă semn de la El, și cu acest fel de socoteală Îl întreba pe El, a adevărit sfârșitul lucrului. Căci, după ce L-au batjocorit și au râs de El – și nu numai el, ci și ostașii lui, lucru ce este mai presus decât toată ocara – L-au slobozit. Și, îmbrăcându-L într-un „**veșmânt luminat**”, L-au trimis pe El la Pilat.

Iar tu vezi pe diavolul că pretutindenea prin cele ce le face se împiedică, întrucât face batjocurile și ocările acestea împotriva lui Hristos: iar dintru acestea mai mult se arată adevărul, căci prin cele ce Îl batjocoresc, prea arătat se mărturisește că nu este turburător [răzvrățitor] și potrivit Domnul. Căci de ar fi fost [Domnul] de acest fel, nu ar fi făcut ei derâdere, stându-le asupra atâta de mare primejdie și ridicare de răzmeriță bănuindu-se de la tot norodul – și mai vârtos, de la un norod atât de mare și care atât de mult se îndulcea întru noi izvodiri.

Iar „**Irod și Pilat s-au făcut prieteni unul cu altul**”, căci a-l trimite Pilat pe cel ce-i era supus lui Irod la dânsul, începătură de prieteșug s-a părut, ca și cum Pilat nu ar fi luat privilegiile lui Irod²¹.

Însă vezi-l pretutindenea pe diavolul, că și pe cele despărțite le împreunează, ca numai lui Hristos să-I gătească moartea, și o unire alcătuieste și pe vrăjmași îi împrietenește. Așadar, nu ne rușinăm noi, dacă acesta și pe vrăjmași îi împacă, pentru ca pe Hristos să-L omoare, iar noi, pentru mântuirea noastră, nici măcar pe prieteni, întru prietenia cea către noi nu îi vom păzi?

Iar după ce [Domnul] a fost trimis din nou la Pilat, socotește cum iarăși a strălucit adevărul. Zice Pilat: „Mi-ați adus pe Omul Acesta, ca pe Cel Care răzvrătește norodul – și nimic vrednic de moarte nu aflu întru El, ci încă nici Irod”. Vezi? Fără de îndoială că mărturia a doi oameni este adevărată, și mai vârtos a unuia care e ighemon [Pilat] și a altuia care este tetrarh [Irod]. Zice: „Nici eu, nici împăratul Irod nu am aflat vreo vină întru El”. Ce vor răspunde către acestea iudeii? Înșiși judecătorii mărturisesc că fără de vină este Omul, căci voi, pârâșii, nu ați adus în

---

²¹ Despre prieteșugul dintre Irod și Pilat, Sfântul Maxim Mărturisitorul zice: „(72) Când îl vezi pe Irod și pe Pilat împrietinindu-se pentru omorârea lui Iisus, gândește-te la întâlnirea într-un gând a dracului desfrânării și al slavei deșarte, pentru a omorî rațiunea virtuții și a cunoștinței. Căci dracul iubirii de slavă deșartă, fățarnicindu-se că iubește cunoștința duhovnicească, o trimite dracului desfrânării. Iar cel al desfrânării, fățarnicind curățenia prin renunțare, o trimite dracului slavei deșarte [...] (73) Irod are înțelesul cugetului trupesc; Pilat al percepției prin simțuri [...] (74) Irod ține locul lucrării patimilor. Pilat, pe al deprinderii amăgite de ele” (*Filocalia românească, Capete gnostice*, vol. 2, ed. Humanitas, București, 1999, p. 154).

mijloc nici un martor căruia se cuvine a-i crede! O, cum biruiește adevărul! Tace Iisus și mărturisesc pentru El vrăjmașii; strigă iudeii și pentru învinuirile lor nu este nimeni care să dea mărturie. Iar Pilat era molatic și nicidecum nu le stătea împotriva iudeilor pentru a apăra adevărul, căci se temea de năpăstuiți, ca, nu cumva, să fie pârât că a slobozit pe potrivnicul [împărăției romanilor]. Căci nu s-a învățat a zice: „**Iar de frica voastră nu ne vom teme, ci Domnul, Acela îmi va fi Mie frică**”²² (Isaia 8, 12-13). Grăiește Pilat: „**Deci, certându-L**”, adică înțelepțindu-L prin toiege, „**Îl voi slobozi**”.

Și trebuia ca romanii să le sloboadă la praznic un vinovat, făcând hatâr iudeilor. Căci după ce s-au împăcat romanii și s-au făcut prieteni cu iudeii, le-au dat voie să petreacă după obiceiurile și legile lor, iar la iudei era obicei părintesc, a-i cere de la stăpânitori pe cei osândiți – precum și de la Saul l-au cerut pe Ionatan. Iar de nu știi istoria aceasta, citește *Cartea Întâi a Împăraților* și o vei afla pe ea (1 Regi 14, 42-45).

23, 18-27: **Dar ei, cu toții, au strigat, zicând: Ia-L pe Acesta și eliberează-ne**²³ pe Baraba, (19) care era aruncat în temniță pentru o răscoală făcută în cetate și pentru omor. (20) **Și iarăși le-a vorbit Pilat, voind să le elibereze**²⁴ pe Iisus. (21) **Dar ei strigau, zicând: Răstignește-L! Răstignește-L!** (22) **Iar El a zis a treia oară către ei: Ce rău a săvârșit Acesta? Nici o vină de moarte nu am aflat întru El. Deci, pedepsindu-L**²⁵, **Îl voi elibera.** (23) **Dar ei stăruiau, cerând cu strigăte mari ca El să fie răstignit, și strigătele lor au biruit**²⁶. (24) **Deci, Pilat a hotărât să se împlinească**²⁷ cererea lor. (25) **Și le-a eliberat pe cel aruncat în temniță pentru răscoală și ucidere, pe care îl cereau ei, iar pe Iisus L-a dat în**

---

²² „Nu numiți uneltire tot ceea ce poporul acesta socotește uneltire, și nu vă temeți, nici nu vă înfricoșați de ceea ce se tem ei. Numai pe Domnul Savaot socotiți-L sfânt, de El să vă temeți și să vă înfricoșați. El va fi pentru voi piatră de încercare și stâncă de poticnire pentru cele două case ale lui Israil, cursă și laț pentru cei ce locuiesc în Ierusalim. Și mulți se vor poticni, vor cădea și se vor sfârâma, vor fi prinși în cursă și vor fi duși în robie!” (Isaia 8, 12, 15)

²³ În ediția de la 1805, în loc de „eliberează-ne”, se găsește „ne slobozește nouă”.

²⁴ În ediția de la 1805, în loc de „elibereze”, se găsește „slobozească”.

²⁵ În ediția de la 1805, în loc de „pedepsindu-L”, se găsește „certându-L”.

²⁶ În ediția de la 1805, în loc de „și strigătele lor au biruit”, se găsește „și se întăreau glasurile lor și a arhierilor”.

²⁷ În ediția de la 1805, în loc de „a hotărât să se împlinească”, se găsește „a judecat să se facă”.

voia lor²⁸. (26) **Și pe când Îl duceau, oprind²⁹ pe un oarecare Simon Cirineul, care venea din țarină, i-au pus crucea, ca să o ducă în urma lui Iisus. (27) Iar după El venea mulțime multă de popor și de femei, care se băteau în piept³⁰ și Îl plângeau.**

(18) Matei 27, 20 / Marcu 15, 11 / Ioan 18, 40 / Faptele Apostolilor 9, 14 (23, 19-25) Matei 27, 16-27 / Marcu 15, 7-15 / Ioan 19, 1-16 (23, 26) Matei 27, 32 / Marcu 15, 21

Ce este mai rău decât aceasta? Neamul cel sfânt spreucidere se turba, Pilat cel de alt neam, opreauciderea – cele de sus, jos s-au întors³¹. Și zice ei: „**Ia-L pe Acesta, și slobozește-ne pe Baraba**”, care, căpetenie de răzmeriță și ucigaș fiind, a fost aruncat în temniță. Și la cea de a treia strigare Îl slobozește Pilat [pe Baraba]; și de trei ori strigă aceia asupra lui Hristos ca, întru adevăr, prin cea de-a treia strigare a lor să facă încredințată turbarea lor spreucidere. Și „**de Cel sfânt și drept s-au lepădat**” – precum zice fericitul Petru – „**și au cerut să li se dăruiască lor bărbat ucigaș**” (Faptele Apostolilor 3, 14); căci pe cel asemenea lor îl iubesc, pentru aceasta și împreună cu el se fac părtași, ridicându-se și ei împotriva romanilor și făcându-se pricinuitori de nenumărate ucideri și de a lor pierzare.

Iar acestea și mai înainte le spune Domnul și prin Ieremia: „**Părăsit-am casa mea, lăsat-am moștenirea Mea; dat-am moștenirea Mea în mâinile vrăjmașilor. Făcutu-s-a moștenirea Mea pentru Mine ca un leu din pădure, ridicându-și glasul împotriva Mea, și de aceea am urât-o**” (Ieremia 12, 7-8). Și iarăși, Osea: „**Vai de ei, că au fugit de Mine! Ticăloși sunt, căci au făcut păgânătate asupra Mea! Eu i-am izbăvit pe ei, iar ei au grăit asupra Mea mincinoase. Și vor cădea în ascuțișul săbiei boierii lor pentru nepedepsirea limbii lor**” (Osea 7, 13, 16).

Deci, se aduce Iisus și mai întâi au pus pe El Crucea și, purtând-o, a ieșit, că nici nu primea cineva dintre ceilalți să o țină pe aceasta, fiindcă și lemnul îl socoteau blestemat³² (Deuteronom 21, 22-23). Apoi, aflând pe

²⁸ În ediția de la 1805, în loc de „în voia lor”, se găsește „după voia lor”.

²⁹ În ediția de la 1805, în loc de „oprind”, se găsește „prinzând”.

³⁰ În ediția de la 1805, în loc de „se băteau în piept”, se găsește „plângeau și se tânguiau”.

³¹ Adică s-au făcut cu susu-n jos.

³² „De se va găsi la cineva vinovăție vrednică de moarte și va fi omorât, spânzurat de copac, trupul lui să nu rămână peste noapte spânzurat de copac, ci să-l îngropi tot în ziua aceea, căci blestemat este înaintea Domnului tot cel spânzurat pe lemn și să nu spurci pământul tău pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-l dă moștenire” (Deuteronom 21, 22-23).

un oarecare Simon Cirineul, au pus pe acesta Crucea, silind pe acel om și ca pe oarecare ispită asupra-i punându-o pe aceasta, de la care ceilalți se întorceau.

Și nu puțină sfătuire [învățătură] ni se arată dintru aceasta, deoarece „**Cruce**” este omorârea și nelucrarea și nemișcarea patimilor, pentru că acela care se răstignește și se pironeste, este nelucrător. Deci, învățătorul cel după Hristos, dator este întâi a ridica el Crucea și a-și pătrunde trupul său cu frica lui Dumnezeu și prin nepătimire a se face strălucit, apoi, așa, și pe ascultători a o pune pe aceasta – Crucea, adică –, căci „**Simon**” se tâlcuiește „ascultare”.

Și se plinește și aici cuvântul Isaiei: „**a Căruia stăpânire este peste umărul Lui**” (*Isaia 9, 5*), că „**stăpânire**” a Domnului și „**împărăție**” este Crucea, căci zice Pavel: „**S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe Cruce. Pentru aceea, și Dumnezeu L-a preainălțat și I-a dăruit Lui nume, care este mai presus de orice nume**” (*Filipeni 2, 8-9*). Deci, dacă lui Iisus i s-a făcut Crucea [pricină de] înălțare și slavă, cu cuviință se zice că este „**stăpânire a Lui**”, adică dregătorie stăpânească și semn al stăpânirii. Căci, așa precum boierii sfetnici au însemne ale boierilor: unii brâie, iar alții caftane, tot așa și Domnul Crucea o face Semn al Împărăției Sale.

Și de vei socoti [cumpăni, cugeta], vei afla că în alt chip nu împărățește Iisus întru noi, fără numai prin reaua pătimire; căci aceia care întru desfătări petrec, sunt vrăjmași ai Crucii. Și poate fi ascultător al lui Hristos și a ridica Crucea Lui, acela care este lucrător al faptei celei bune, „**care vine din țarină**”, care lasă lumea aceasta ce este „**țarină**” și lucrurile cele ce sunt într-înșea și merge la Ierusalimul cel de Sus, care este slobod.

Încă și aceea, că „**venea**” după Hristos „**mulțime multă de popor și de femei**”, înseamnă cum că mulțime multă de iudei, pe urmă, după Cruce – că aceasta înseamnă „**veneau după El**” – vor crede întru El; încă și femei multe. Citește, așadar, *Faptele Apostolilor* și vei vedea „**mii**” din cei care cred (*2, 41; 4, 4; 21, 20*).

Însă nu cumva încă și aceea „**a plânge și a se tângui**” femeile cele care mergeau după Iisus ne va fi de folos nouă la îndreptarea năravului [purtărilor]? Căci „**femeie**” este sufletul cel neputincios. Acesta, de va primi zdrobire de inimă prin pocăință și va plânge și se va tângui, atunci, cu adevărat, merge după Hristos, Cel Care Se răstignește și pătimeste pentru mântuirea noastră.

23, 28-31: **Și întorcându-Se către ele, Iisus le-a zis: Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine, ci pe voi plângeți-vă și pe copiii voștri. (29) Căci iată, vin zile în care vor zice: Fericite sunt cele sterpe și pântecele care n-au născut și sânii care n-au alăptat!**³³ (30) **Atunci vor începe să spună munților: Cădeți peste noi; și dealurilor: Acoperiți-ne. (31) Căci, dacă fac acestea cu lemnul verde, cu cel uscat**³⁴ **ce va fi?**

(23, 28-29) Isaia 54, 1 / Osea 9, 14 / Întelepciune 3, 13 / Matei 24, 19 / Marcu 13, 17 / Luca 21, 23 (23, 30) Isaia 2, 19 / Iosua 10, 8 / Apocalipsa 6, 16; 9, 6
(23, 31) Pilde 11, 31 / Iezechiil 20, 17; 21, 3-4

Femeile – că iubitor de lacrimi și mult plângăcios este neamul acesta – ca și cum oarecare mare rău I Se întâmplase Domnului, plâng, arătându-și împreună pătimirea, [încă] și pentru nedreptate tânguindu-se. Iar El nu le primește, ci mai vârtos le ceartă pe dânsele; că de bunăvoie pătimea El, iar pe Cel Care de bunăvoie pătimește – și pentru mântuirea a toată firea – nu se cuvine a plânge, ci a plesni cu mâinile [a bate din palme] și a aduce laudă. Căci prin Cruce și moartea s-a stricat; [încă] și iadul s-a robit. Iar plângerile le aduc mângâiere nu celor ce pătimesc de bunăvoie, ci acelor care fără de voie suferă. Deci, le ceartă Domnul pe ele care se tânguiau pentru El și le sfătuiește să-și abată privirea către relele cele ce vor fi și pentru acelea să se tânguiască, când femeile îi vor frige pe fiii lor fără de milostivire – și pântecele cel ce a născut, același, iarăși pe cel născut, cu ticăloșie îl va primi³⁵.

„Căci, dacă întru Mine, unele ca acestea au săvârșit romanii, întru Mine **«lemnul cel verde»**, cel rodit și pururea înverzit și pururea viu prin Dumnezeire, și care prin roadele învățaturii Mele îi hrănesc pe toți, întru voi, în norod zic, în **«lemnul cel uscat»**, care este lipsit de toată dreptatea cea făcătoare de viață, și nici o roadă nu aduce, ce nu va săvârși? Că de ați fi avut vreo lucrare a faptei bune pricinuitoare de viață, poate v-ați fi învrednicit măcar de puțină milostivire. Iar acum, ca un **«lemn uscat»**, spre ardere și spre stricăciune veți fi”.

23, 32-38: **Și erau duși și alții, doi făcători de rele, ca să-i omoare**³⁶ **împreună cu El. (33) Și când au ajuns la locul ce se cheamă al Căpățânii,**

³³ În ediția de la 1805, în loc de „sânii care n-au alăptat”, se găsește „**țâțele care n-au aplecat**”.

³⁴ În ediția de la 1805, în loc de „**cu cel uscat**”, se găsește „**dar în cel uscat**”.

³⁵ Vezi anexa editorială: *Pătimirile iudeilor din vremea Cezarului Gaius Caligula (anii 37-41) și până la dărâmarea Ierusalimului din vremea lui Tit (anul 70) – descrise după Eusebiu de Cezareea și Iosif Flaviu*, din volumul de față.

³⁶ În ediția de la 1805, în loc de „**omoare**”, se găsește „**piarză**”.

L-au răstignit acolo pe El și pe făcătorii de rele, unul de-a dreapta și altul de-a stânga. (34) Iar Iisus zicea: Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac. Și împărțind hainele Lui, au aruncat sorți. (35) Și sta poporul privind, iar căpeteniile își băteau joc de El³⁷, zicând: Pe alții i-a mântuit; să Se mântuiască și pe Sine Însuși, dacă El este Hristosul, alesul lui Dumnezeu. (36) Și Îl luau în răs și ostașii care se apropiau, aducându-I oțet, (37) și zicând: Dacă Tu ești regele iudeilor, mântuiește-Te pe Tine Însuși! (38) Și deasupra Lui era scris cu litere³⁸ grecești, latinești și evreiești: Acesta este regele³⁹ iudeilor.

(23, 32) Isaia 2, 19; 53, 12 / Matei 27, 38 / Marcu 15, 27 / Ioan 19, 18 (23, 33) Matei 27, 33 / Marcu 15, 22 / Ioan 19, 17 (23, 34) Psalm 21, 20 / Matei 5, 44; 27, 35 / Marcu 15, 24 / Ioan 19, 23 / Faptele Apostolilor 3, 17; 7, 60 (23, 35-38) Psalm 21, 19; 34, 15 / Matei 27, 34-42 / Marcu 15, 22-32 / Ioan 19, 19-30 / 1 Corinteni 4, 12

Vrând diavolul să aducă asupra Domnului rea bănuială și necinste, făcea a fi răstigniți împreună cu El și tâlhari. Dar vezi cum și de unul s-a lipsit, și aceasta cu prisosință s-a făcut spre mai multă slavă a Domnului. Căci crucile aceloră nici n-au fost căutate, iar de a Acestuia toată lumea se atârână. Și luminat de aici se arată că Domnul nu este fărădelege [nelegiuit], precum sunt tâlharii, ci a toată dreptatea începător [izvorător, temeluitor].

Și Îl aduc pe El „la locul Căpățânii”, unde zic că este îngropat strămoșul [Adam], ca unde s-a făcut prin lemn căderea, acolo să se facă și cea prin lemn sculare [ridicare].

Iar Iisus, mulțime de blândețe arătând, Se roagă pentru dânșii, zicând: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac”. Și, cu adevărat, li s-ar fi iertat lor păcatul, dacă pe urmă nu ar fi rămas întru necredință.

Dar pentru care pricină „împărțesc hainele Lui”? Poate și având trebuință mulți de dânsele, dar poate – care este și mai adevărată – spre ocară și batjocură făcându-le acestea. Căci ce lucru scump puteau vedea în hainele Lui? Așadar, rânzând și ocărând făceau unele ca acestea.

Căci, dacă își băteau joc de El căpeteniile, ce se cuvine a socoti pentru norodul cel de obște? „Pe alții i-a mântuit; să Se mântuiască și pe Sine Însuși, dacă El este Hristosul, alesul lui Dumnezeu”. Acestea le zicea printr-înșii diavolul. Căci, precum pe aripa templului (Matei 4, 6), așa și aici, unele ca acestea spune, pizmuind mântuirii celei prin Cruce și voind să o împiedice pe aceasta, cu toate meșteșugirile cele ce îi erau cu putință.

³⁷ În ediția de la 1805, în loc de „Și sta poporul privind, iar căpeteniile își băteau joc de El”, se găsește „Și sta norodul de privea și își băteau joc de Dânsul și boierii împreună cu dânșii”.

³⁸ În ediția de la 1805, în loc de „litere”, se găsește „slove”.

³⁹ În ediția de la 1805, în versetele 37-38, în loc de „rege”, se găsește „împărat”.

Iar „oțet” îi aduceau lui ostașii, ca și cum i-ar fi slujit unui împărat pentru a bea.

Și vezi și alt meșteșug al diavolului întors împotriva sa. Căci el cu trei feluri de „slove” făcea oarecum vădită scularea împotriva [răzvrătirea] a lui Hristos, ca de nimeni din cei ce treceau să nu fie neștiut: „Pentru aceasta este spânzurat [pe Cruce], căci Se făcea pe Sine împărat”. Iar aceasta, cu toate că nu o înțelegea cel înțelept [iscusit] spre a face rău [diavolul], semn era că, cele mai tari neamuri – precum erau romanii – și mai înțelepți – precum erau elinii – și mai cinstitori de Dumnezeu – precum era neamul evreilor – sub Împărăția lui Iisus se vor supune și Îl vor propovădui pe El. Pentru aceasta, am zis încă și în Evanghelia cea de la Ioan mai multe și mai înalte.

23, 39-43: **Iar unul dintre făcătorii de rele⁴⁰ răstigniți, Îl hulea zicând: Nu ești tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuți și pe noi⁴¹. (40) Și celălalt, răspunzând, îl certa, zicând: Nu te temi tu de Dumnezeu, că ești în aceeași osândă? (41) Și noi pe drept, căci noi primim cele cuvenite după faptele noastre; Acesta însă n-a făcut nici un rău. (42) Și zicea lui Iisus: Pomeneste-Mă Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta. (43) Și Iisus i-a zis: Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în Rai⁴².**

(23, 39) Matei 27, 44 / Marcu 15, 32 (23, 42) Facere 40, 14 (23, 43) Matei 16, 28

Cum zic ceilalți Evangheliști că amândoi tâlharii Îl ocărau pe El? (*Matei 27, 44; Marcu 15, 32*) Prin urmare este că mai întâi amândoi Îl ocărau pe El, apoi unul din ei, priceput fiind, a cunoscut bunătatea și Dumnezeirea lui Iisus din glasul pe carele îl săvârșea pentru cei ce-L răstigneau: „**Părinte, iartă-le lor, că nu știi ce fac**” (*Luca 23, 34*). Căci glasul acesta nu este numai plin de toată iubirea de oameni, ci și multă stăpânire arată. Căci nu a zis [Mântuitorul]: „Doamne, Mă rog, iartă-le lor”, ci așa, simplu, și cu stăpânire: „**Părinte, iartă-le lor**”. Deci, din glasul acesta luând aminte cel care mai întâi era hulitor, pe Iisus drept adevărat Împărat Îl cunoaște și astupă gura și a celuiilalt tâlhar, [încă] și către Iisus zice: „**Pomeneste-Mă Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta**”. Ce răspunde la aceasta Domnul? „**Astăzi împreună vei fi cu Mine în Rai**”, căci ca un om [Om] era pe Cruce, iar ca un Dumnezeu, pretutindenea [era], de nicăieri lipsind.

Dar vor cerca unii, cum Domnul, zicând tâlharului: „**Astăzi împreună vei fi cu Mine în Rai**”, Pavel a zis că nimeni dintre Sfinți „nu a primit

⁴⁰ În ediția de la 1805, în loc de „făcătorii de rele”, se găsește „tâlharii”.

⁴¹ În ediția de la 1805, în loc de „Nu ești tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuți și pe noi”, se găsește „De ești Tu Hristos, mântuiește-Te pre Tine și pre noi”.

⁴² În ediția de la 1805, în loc de „Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu Mine în rai”, se găsește „Amin zic ție, astăzi împreună vei fi cu Mine în Rai”.

făgăduința”? (*Evrei 11, 39*) Și oarecare zic că Pavel nu pentru toți Sfinții hotărăște aceasta, că „**nu au primit făgăduința**”, ci numai pentru aceia pe care el i-a numărat [enumerat]. Și i-a numărat [enumerat] pe alții mulți, iar de tâlhar nici nu a pomenit⁴³. Că ascultă ce zice: „**Toți aceștia**”⁴⁴, cu arătare către cei numărați [enumerați] aducând cuvântul, cu care tâlharul nu a fost numărat [enumerat] împreună.

Iar alții au zis că nici tâlharul nu a dobândit încă petrecerea cea din Rai. Dar, fiindcă neschimbată și nemincinoasă este făgăduința Domnului, pentru aceasta s-a zis: „**Astăzi vei fi cu Mine în Rai**”. Căci este – zic ei – și acest fel de chip de vorbă în cuvintele Domnului, întru care grăiește pentru cele ce vor să fie, ca și pentru cele ce acum sunt făcute, precum când zice: „**Cel ce nu crede este osândit**” (*Ioan 3, 18*); și iarăși: „**Cel ce ascultă cuvintele Mele și crede, la Judecată nu vine, ci s-a mutat din moarte la viață**” (*Ioan 5, 24*).

Iar alții silesc graiul, punând virgulă după „**astăzi**”, ca să fie ceea ce se zice întru acest fel: „**Adevărat zic ție, astăzi**” apoi, „**vei fi cu Mine în Rai**” aducând pe urmă.

Iar unii căroră li se pare că mai mult [mai bine] au nimerit, așa tâlcuiesc: Bunătățile cele ce ne sunt făgăduite nouă nu sunt viețuirea sau întoarcerea în Rai, ci Împărăția Cerurilor; pentru aceasta și ne rugăm: „**Vie Împărăția Ta**” (*Matei 6, 10*), nu „vie viețuirea în Rai”. Că, să nu-mi zică cineva că aceeași este Raiul și Împărăția, căci pe bunătățile Împărăției nici ureche nu le-a auzit, nici ochi nu le-a văzut, nici la inimă de om nu s-au suit (*1 Corinteni 2, 9*), iar Raiul și ochiul lui Adam l-a văzut și urechea a auzit de el (*Facere 2, 8-9*). Căci zice: „**Din tot pomul ce este în Rai cu mâncare vei mânca**” (*Facere 2, 16*). Și cu toate că un pom îi era oprit lui, însă și acesta era văzut și Adam a auzit de el și la inimă de om s-a suit; că se veselea Adam cu duhul, căci, cu adevărat, nu avea lucrare ca aceasta și veselie întru lucrarea pământului. Dintru această pricină, zic aceia [ce tâlcuiesc astfel]: Pavel nu grăiește nimic potrivit, căci tâlharul Raiul l-a dobândit, iar Împărăția nu a dobândit-o, dar o va dobândi atunci când [o vor dobândi] și toți cei pe care i-a numărat [enumerat] Pavel (*Evrei 11, 32-40*). Iar acum, deodată, pe Rai îl are, care este loc de odihnă duhovnicească. Acestea, cu adevărat, mulți de multe ori le-au zis.

Dar, este cu puțință a zice că chiar dacă aceeași este Împărăția Cerurilor și Raiul, nimic nu oprește și Domnul a adevăra, și Pavel⁴⁵. Căci tâlharul

⁴³ Vezi *Evrei 11, 32-40*.

⁴⁴ „**Toți aceștia, mărturisiiți fiind prin credință, n-au primit făgăduința**” (*Evrei 11, 39*).

⁴⁵ Adică a grăi adevărat și Domnul și Sfântul Apostol Pavel.

este cu adevărat în Rai, adică întru Împărăție; și nu numai el ci și toți cei pe care îi numără [enumeră] Pavel, însă nu au dobândit împărțirea cea de săvârșit [desăvârșită] a bunătăților. Căci, precum cei osândiți nu sunt în palatele împărătești, ci închiși în temniță sunt păziți spre muncile cele orânduite, tot astfel, cei de cinste, și în palatele împărătești intră, și acum, întru acestea petrec [viețuiesc]; apoi, când va veni vremea împărțirii darurilor celor împărătești, se învrednicesc de acestea. Așa și Sfinții, cu toate că nu au dobândit încă săvârșirea [desăvârșirea], însă acum întru acestea luminoase și binemirositoare și împărătești – ca să zic în [pe] scurt – lăcașuri petrec, chiar dacă încă nu se învrednicesc de săvârșit [desăvârșit] împărțirii darurilor celor împărătești.

Așadar, tâlharul și în Rai a fost, și încă nu a dobândit săvârșirea [desăvârșirea], ca nu fără de noi să ia săvârșirea [desăvârșirea]. Și aceasta, precum socotesc, este mai adevărată decât toate, ca să nu zic că și darurile Sfinților, întru facerile de minuni cele din fiecare zi, cu cuviință, „**Rai**” s-ar fi putut numi.

Încă și toți care de duhovnicești daruri învrednicindu-se, arvuna Duhului de aici, acum au luat-o, în „**Rai**” sunt, chiar dacă nu au luat încă săvârșirea [desăvârșirea] și Împărăția nu au dobândit-o, precum zice Pavel întru aceeași *Epistolă către Evrei*: „**N-au primit făgăduința**” (11, 39). Căci, zicând „**făgăduința**”, pe cea întregă și de săvârșit [desăvârșită] fericire a arătat. Deci, nu au primit încă „**făgăduința**” cea de săvârșit [desăvârșită], dar sunt și întru Împărăție și în Rai.

Iar tu, de acestea minunează-te: că precum un împărat biruitor, întorcându-se de la izbândă, pe cele mai bune din lucrurile de pradă împreună cu sine le aduce, așa și Domnul, pe cel mai bun vas al diavolului prădându-l [pe tâlhar], împreună cu Sine îl aduce, întorcându-Se la patria cea dintâi a omului – la Rai zic. Căci nu numai ca Cel Care era Dumnezeu era în Rai, ci și ca Cel Care a luat suflet omenesc cuvântător și gânditor; și în Rai a fost cu mintea și în iad S-a pogorât cu sufletul. Și prin a-l mântui pe tâlhar – vasul răutății – a arătat ceea ce mai înainte grăia, anume că după ce îl va lega pe cel tare, îi va răpi vasele lui (*Matei 12, 29; Marcu 3, 27; Luca 11, 21-22*).

23, 44-49: Și era acum ca la ceasul al șaselea și întuneric s-a făcut peste tot pământul până la ceasul al nouălea, (45) când soarele s-a întunecat; iar catapeteasma templului s-a sfâșiat⁴⁶ pe mijloc. (46) Și

⁴⁶ În ediția de la 1805, în loc de „catapeteasma templului s-a sfâșiat pe mijloc”, se găsește „s-a rumpt catapeteasma Bisericii prin mijloc”.

Iisus, strigând cu glas tare⁴⁷, a zis: **Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu. Și aceasta zicând, Și-a dat duhul.** (47) Iar sutașul, văzând cele ce s-au făcut, a slăvit pe Dumnezeu, zicând: **Cu adevărat, Omul acesta drept a fost.** (48) Și toate mulțimile care veniseră la această priveriște, văzând cele întâmplate, se întorceau, bătându-și pieptul. (49) **Și toți cunoscuții Lui, și femeile care Îl însoțiseră din Galileea, stăteau departe, privind acestea.**

(23, 44) Amos 8, 9 / Matei 27, 45 / Marcu 15, 33 (23, 45-49) Psalm 30, 5; 37, 11-13; 68, 24 / Matei 27, 50-56 / Marcu 15, 37-41 / Luca 8, 2 / Ioan 19, 25, 30-37

„**Semn din cer**” cereau oarecând iudeii să vadă (Matei 16, 1; Marcu 8, 11; Luca 11, 16). Iată, dar, acum „**semn**”, acest străin [neobișnuit] întuneric.

Și „**se sfâșie**” și „**catapeteasma templului**”, arătând Domnul, că nu vor mai fi necălcate [neumblate] sfintele sfintelor, ci romanilor dându-se, călcate și întinate se vor face. Încă și în alt chip, arată cum „**catapeteasma**” care ne oprea [despărțea] pe noi de sfintele cele din Cer, „**se sfâșie**” – adică vrajba și păcatul; căci acesta era „**peretele**” cel mare, care ne despărțea pe noi de cele de acolo (Efeseni 2, 14). Și arată că nu dintru neputință S-a răstignit [Domnul], căci Cel Care a făcut unele ca acestea putea și pe aceia [care L-au răstignit] să-i zdrobească și să-i dea pierzării.

Și cu „**glas mare strigând**” [Domnul], „**Își dă duhul**”, căci putere avea să-și puie sufletul Său, și iarăși să-l ia pe el.

Iar glasul acesta și celelalte minuni s-au făcut sutașului pricină de credință, căci nu ca și un om de rând, ci cu stăpânire murea [Mântuitorul]. Și lucru „**încredințat**”⁴⁸ a numit moartea, fiindcă iarăși avea să-și ia sufletul. Și prin acest glas [„**Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu**”], întâi de toate de izbăvire s-au învrednicit sufletele noastre, fiindcă nu mai are diavolul stăpânire asupra lor, ci Părintelui se încredințează. Căci mai înainte de moartea lui Hristos, mare dreptate avea diavolul asupra sufletelor, iar după ce Fiul nu în iad, ci în mâinile părintești și-a încredințat duhul, izbăvire au dobândit cei din iad.

Și ceea ce a zis Domnul: „**Când Mă voi înălța, pe toți îi voi trage la Mine**” (Ioan 12, 32) acum se vede că s-a săvârșit. Căci, după ce „**S-a înălțat**” pe Cruce, l-a „**tras**” la Sine pe tâlharul, l-a „**tras**” pe sutașul.

Și își și „**băteau piepturile**” unii din iudei și, pe răstignitori prihănindu-i, arătat pe Iisus Îl îndreptăteau.

⁴⁷ În ediția de la 1805, în loc de „glas tare”, se găsește „glas mare”.

⁴⁸ [1805] Adică amanet care se încredințează cuiva spre păstrare până la o vreme și iarăși se ia înapoi.

Deci, ucenicii au fugit, iar „femeile” – neamul cel osândit și blestemat – rămân și privesc acestea toate și de îndreptarea și de blagoslovenia cea de aici ele se îndulcesc întâi, precum și de Înviere.

Iar tu te minunează de împietrirea iudeilor. Căci cei care ziceau: „**Să Se pogoare de pe Cruce și să credem întru Dânsul**” (Matei 27, 42), cele mai mari [minuni] văzându-le, nu cred. Căci nu era deopotrivă a Se pogori de pe Cruce cu a întuneca soarele, a despica pietrele, a porni cutremurul înfricoșat, a învia morți, a rupe catapeteasma și toată zidirea a o schimba [preschimba]? (Matei 27, 51-53) Drept aceea, nimeni să nu stea la nedumerire pentru ce nu S-a pogorât [de pe Cruce], ci, fără de iscodire pe acestea să le primească, socotind că, chiar și aceasta de ar fi făcut-o [Domnul], nici așa nu ar fi crezut [iudeii]. Și nimic altceva nu s-ar fi săvârșit, fără numai că mântuirea cea prin Cruce s-ar fi știrbit – căci Crucea este slava lui Hristos, mai vârtos decât toate. Așadar, după ce a făcut cele mai mari [minuni], fiindcă nu au crezut aceia, două lucruri întru aceeași dată a isprăvit: și Crucea – semnul cel mare de biruință – până în [la] sfârșit a suferit-o și a primit-o, [încă] și pe aceia i-a arătat nemulțămitori față de toate și cum că nici un lucru bun nu au, ci cu necredința sunt însoțiți.

23, 50-56: Și iată un bărbat cu numele Iosif, sfetnic fiind, bărbat bun și drept, (51) – acesta nu se învoise cu⁴⁹ sfatul și cu fapta lor. El era din Arimateea, cetate a iudeilor, așteptând Împărăția lui Dumnezeu. (52) Acesta, venind la Pilat, a cerut trupul lui Iisus. (53) Și coborându-L, L-a înfășurat în giulgiu de in și L-a pus într-un mormânt săpat în piatră, în care nimeni niciodată, nu mai fusese pus. (54) Și ziua aceea era vineri, și se lumina spre sâmbătă. (55) Și urmându-l femeile, care veniseră cu El din Galileea, au privit mormântul și cum a fost pus trupul Lui. (56) Și, întorcându-se, au pregătit miresme și miruri⁵⁰; iar sâmbătă s-au odihnit, după Lege⁵¹.

(23, 50-52) Matei 27, 57-58 / Marcu 15, 42-43 / Ioan 19, 38 (23, 53-55) Matei 27, 59-61 / Marcu 15, 46-47 (23, 56) Ieșire 20, 10 / Matei 28, 1 / Marcu 16, 1

Deși mai înainte tănuț[ă] era [credința lui] Iosif, acum însă face lucru vrednic de minunare [de laudă]. Și măcar că era „sfetnic” și bogat, îndrăznește de cere trup de om, Care a fost răstignit ca un potrivnic și

⁴⁹ În ediția de la 1805, în loc de „nu se învoise cu”, se găsește „nu se însoțise la”.

⁵⁰ În ediția de la 1805, în loc de „au pregătit miresme și miruri”, se găsește „au gătit arome și miruri”.

⁵¹ În ediția de la 1805, în loc de „după Lege”, se găsește „după poruncă”.

pricinuitor de răzmeriță. Și nici o primejdie nu a pus înainte, măcar că fricos lucru este bogăția. Și nu numai că îl cere, ci și cu cinste îl îngroapă – și în mormânt săpat în piatră, întru care nimeni altul nu mai fusese pus, ca să nu zică năpăstuiitorii cum că alt trup a înviat.

Iar femeile, măcar că aveau credință către Domnul, însă nu pe cea care se cuvenea [o aveau], ci slabă și puțină, căci om de rând socotindu-L, miruri și aromate gătesc, după obiceiul evreilor – pe care îl aveau, cu adevărat, la cei morți.

Iar „sâmbătă” se liniștesc, după porunca Legii.

CAPITOLUL 24

*Învierea Domnului. El se arată ucenicilor care mergeau la Emaus
și apoi Apostolilor. Înălțarea la Cer¹*

24, 1-12: Iar în prima zi de după sâmbătă² (Duminica), foarte de dimineață³, au venit ele la mormânt, aducând miresmele⁴ pe care le pregătiseră. (2) Și au găsit piatra răsturnată de pe mormânt. (3) Și intrând, nu au găsit trupul Domnului Iisus. (4) Și fiind ele încă nedumerite de aceasta, iată doi bărbați au stat înaintea lor, în veșminte strălucitoare. (5) Și înfricoșându-se ele și plecându-și fețele la pământ, au zis aceia către ele: De ce căutați pe Cel viu între cei morți? (6) Nu este aici, ci S-a sculat. Aduceți-vă aminte cum v-a vorbit, fiind încă în Galileea, (7) zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoși și să fie răstignit, iar a treia zi să învieze. (8) Și ele și-au adus aminte de cuvintele Lui. (9) Și întorcându-se de la mormânt, au vestit toate acestea celor unsprezece și tuturor celorlalți. (10) Iar ele erau: Maria Magdalena și Ioana și Maria lui Iacov și celelalte împreună cu ele, care ziceau către Apostoli acestea. (11) Și cuvintele acestea au părut înaintea lor ca o aiurare⁵ și nu le-au crezut. (12) Și Petru, sculându-se, a alergat la mormânt și, plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând. Și a plecat, mirându-se în sine de ceea ce se întâmplase⁶.

(24, 1-2) Matei 28, 1-2 / Marcu 16, 1-4 / Luca 23, 56 / Ioan 20, 1 (24, 3) Marcu 16, 5 / Luca 24, 23

(24, 4) Matei 28, 2-3 / Marcu 16, 5 / Ioan 20, 12 / Faptele Apostolilor 1, 10

(24, 5-9) Matei 16, 21; 17, 22; 28, 5-8 / Marcu 8, 31; 9, 31; 16, 6-8 / Luca 9, 22, 44 /

Ioan 2, 22 (24, 10-12) Marcu 16, 10-11 / Luca 24, 25 / Ioan 20, 3, 6, 18

„Una din sâmbete” numește pe cea dintâi din zilele săptămânii, care este aceea care la noi, pentru Învierea Domnului, se numește Domnească, adică „Duminică”. Deci, întru această [zi] au venit femeile la mormânt,

¹ În ediția de la 1805, titlul capitolului este: „Pentru femeile cele ce cercetau mormântul. Pentru Petru când a alergat la mormânt. Pentru Cleopa. Pentru Iisus când S-a arătat, și cum a mâncat înaintea ucenicilor. Pentru Înălțarea la Cer”.

² În ediția de la 1805, în loc de „în prima zi de după sâmbătă”, se găsește „întru una din sâmbete”.

³ În ediția de la 1805, în loc de „foarte de dimineață”, se găsește „la mâncare”.

⁴ În ediția de la 1805, în loc de „miresmele”, se găsește „aromatele”.

⁵ În ediția de la 1805, în loc de „aiurare”, se găsește „minciună”.

⁶ În ediția de la 1805, în loc de „mirându-se în sine de ceea ce se întâmplase”, se găsește „mirându-se întru sine de ceea ce s-a făcut”.

aducând „aromatele”. Și au venit „foarte de dimineată”, pe care Matei o zice: „sâmbăta târziu” (*Matei 28, 1*), că „foarte de dimineată” la aceeași înțelegere aduce cu „foarte târziu”⁷.

Și au aflat „piatra răsturnată”, căci un Înger a răsturnat-o pe ea, precum Matei zice (*Matei 28, 2*). Și după ce au intrat ele, „doi bărbați” li se arată, căci cel de la Matei pe piatră ședea, iar acești „doi bărbați” înăuntru, în mormânt, stau; căci deosebite au fost vederile. Și în „veșminte strălucitoare” se arată aceștia, pentru Învierea cea luminată.

Și le aduce aminte lor de cele zise de Dânsul, că „trebuie” – adică de nevoie este – „să fie dat în mâinile oamenilor păcătoși” – adică întru ale romanilor, care erau păgâni și spurcați [necurați] –, „iar a treia zi să învieze”⁸ (*Luca 24, 7*).

Pentru Înviere, că s-a săvârșit „a treia zi”, am zis din destul în Evanghelia cea de la Matei.

Și întorcându-se [mironosițele] de la mormânt și spunând acestea Apostolilor, s-a părut că grăiesc „minciuni”; atât de necrezut li se pare oamenilor minunea Învierii.

Iar Petru nu zăbovește – precum nici focul când apucă materie – ci vine la mormânt și vede „giulgiurile singure”; și atunci acest folos îl primește mai întâi din venirea la mormânt: a se mira și a cumpăni; căci zice [Evanghelistul]: „a plecat, mirându-se întru sine de ceea ce se întâmplase”. [Și pentru ce se mira?] Cum au rămas „giulgiurile singure”, și mai vârtos, cu smirnă fiind uns trupul? Și câtă zăbavă să fi avut tâlharul, ca pe acestea deosebi înfășurate lăsându-le, să scoată trupul, și, cu atât mai mult, cu cât ostașii ședea aproape?

Iar „Marie a lui Iacov” pe Născătoarea de Dumnezeu să o înțelegi, căci așa o numeau pe dânsa, ca pe cea care se părea că este maică a lui Iacov, fiul lui Iosif, pe care și „cel Mic” îl numeau (*Marcu 15, 40*) – pe fratele Domnului, zic. Căci era și unul numit „cel Mare”, unul din cei doisprezece, fiul lui Zevedeu (*Marcu 3, 17*).

24, 13-24: **Și iată, doi dintre ei mergeau în aceeași zi la un sat care era departe de Ierusalim, ca la șaizeci de stadii, al cărui nume era Emaus. (14) Și aceia vorbeau între ei despre toate întâmplările acestea. (15) Și pe când vorbeau și se întrebau între ei, și Iisus Însuși, apropiindu-Se,**

⁷ Vezi tâlcuirea și notele de la *Matei 28, 1-8*.

⁸ „Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoși și să fie răstignit, iar a treia zi să învieze” (*Luca 24, 7*). Vezi și tâlcuirile de la locurile paralele: *Matei 17, 22*; *Marcu 9, 31* și *Luca 9, 44*.

mergea împreună cu ei. (16) Dar ochii lor erau ținuti ca să nu-L cunoască. (17) Și El a zis către ei: Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați unul cu altul în drumul vostru? Iar ei s-au oprit, cuprinși de întristare⁹. (18) Răspunzând, unul cu numele Cleopa a zis către El: Tu singur ești străin în Ierusalim și nu știi cele ce s-au întâmplat în el zilele acestea? (19) El le-a zis: Care? Iar ei I-au răspuns: Cele despre Iisus Nazarineanul, Care era Prooroc puternic în faptă¹⁰ și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu și a întregului popor. (20) Cum L-au osândit la moarte și L-au răstignit arhieriei și mai-marii noștri¹¹; (21) iar noi nădărduiam că El este Cel Care avea să izbăvească pe Israil; și, cu toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea. (22) Dar și niște femei de ale noastre ne-au spăimântat, ducându-se dis-de-dimineată¹² la mormânt, (23) și, negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătare de Îngeri, care le-au spus că El este viu. (24) Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt și au găsit așa precum spusese răzăm femeile, dar pe El nu L-au văzut.

(24, 13) Marcu 16, 12 (24, 15) Matei 18, 20 / Luca 24, 36 (24, 16) Ioan 20, 14; 21, 4

(24, 19) Matei 21, 11 / Luca 7, 16 / Ioan 3, 2; 4, 19; 6, 14; 9, 17 / Faptele Apostolilor 2, 22; 7, 22

(24, 20) Faptele Apostolilor 13, 27 (24, 21) Luca 1, 68; 2, 25, 38 / Faptele Apostolilor 1, 6; 26, 6, 16

(24, 22) Matei 28, 8 / Marcu 16, 10 / Luca 24, 9 / Ioan 20, 18

Oarecare zic că unul dintru acești „doi” să fi fost însuși Luca, pentru aceasta Evanghelistul și-a și ascuns numele său. Și vorbeau aceștia „între ei despre toate cele care se întâmplaseră”, nu ca și cum ar fi crezut, ci mirându-se – și ca de niște lucruri minunate spăimântându-se, și la acel lucru preaslăvit neputând a se pleca cu lesnire.

Iar „Iisus, apropiindu-Se, mergea împreună cu dânșii”, căci duhovnicesc și mai dumnezeiesc având de acum trupul, nu era oprit [îngrădit] de depărtarea locurilor, spre a nu fi de față și în mijlocul acelor la care Însuși voia a fi. Pentru aceasta, nici din trăsăturile trupului, celui întru care Se arăta atunci Mântuitorul, nu erau slobozi a-L cunoaște pe El. Căci precum Marcu zice: „întru alt chip Se arăta” și cu alte trăsături (Marcu 16, 12), că nu mai cârmuia trupul cu legile firești, ci mai presus de fire și duhovnicește, pentru aceasta ochii acelor se țineau, ca să nu-L cunoască pe El.

⁹ În ediția de la 1805, versetul 17 este: „Și a zis către ei: Ce sunt cuvintele acestea de care vă prigonii între voi mergând, și sunteți triști?”

¹⁰ În ediția de la 1805, în loc de „Prooroc puternic în faptă”, se găsește „bărbat Prooroc puternic în lucru”.

¹¹ În ediția de la 1805, versetul 20 este: „Cum L-au dat pe El arhieriei și boierii noștri spre judecată de moarte, și L-au răstignit pre Dânsul”.

¹² În ediția de la 1805, în loc de „ducându-se dis-de-dimineată”, se găsește „care au fost la mâncare”.

Dar pentru ce „**S-a arătat în alt chip**”? Și de ce „**erau ținuți ochii lor**”? Ca Domnul să vădească și să descopere toată îndoiala lor; ca rana să o golească [deșerteze], apoi, întru această stare să primească ei și doftoria; ca dulce să li Se arate lor, după multa petrecere împreună; ca să-i învețe pe dânșii de la Moise și de la Prooroci și atunci să se facă El cunoscut și ei mai mult să creadă; [ca să priceapă] cum că trupul Său nu mai este întru acest fel, încât să fie tuturor văzut. Și cu toate că trupul cu care El a înviat cu acela a și pătit, însă numai celor care voia li Se arăta, și dintru aceasta să dobândească ei oarecare lucru mare, adică să nu se mai nedumirească pentru ce pricină [Mântuitorul] nu petrece iarăși în mijlocul noroadelor, socotind [pricepând] ei că petrecerea cea după Înviere mai deosebită este și nu de obște, nici [numai] omenească, ci mai dumnezeiască. Iar acest fel de petrecere [viețuire] este și chip al Învierii celei ce va să fie, întru care ca Îngerii vom petrece și ca fiii lui Dumnezeu. Așadar, pentru acestea „**erau ținuți ochii lor**”, ca să nu-L cunoască pe El, căci de aceia care voia El să fie văzut, era văzut.

Iar Cleopa Îl și dojenește pe Acesta Care Se arată Împreună-călător: „**Tu singur ești străin în Ierusalim și nu știi cele ce s-au întâmplat în zilele acestea?**”, în loc de: „Tu ești singurul din locuitorii Ierusalimului, care nu știi cele ce s-au făcut?” Iar alții pe acest cuvânt „**străin**”, așa l-au înțeles: „Tu singur ești atât de străin și de sălășluit afară din hotarele Ierusalimului și neîmpărtășit de cele ce se fac în mijlocul lui, încât acestea nu le știi?”

Și vezi cum prea mică credință aveau pentru Domnul, căci „**bărbat Prooroc**” Îl numeau pe El, precum pe Ilie, pe Iosua Navi sau și pe Moise. „**Puternic în faptă și în cuvânt**”, întâi este fapta, apoi cuvântul, căci nici un cuvânt de învățătură nu are întărire, de nu mai înainte cel care învață se va arăta pe sine lucrător. Fii, dară, întâi „**puternic în lucru**” [„**faptă**”], apoi te sârguiește să ai și „**cuvântul**”; așa [astfel] și Dumnezeu îți va ajuta. Că mai întâi este „**lucrul**” [„**fapta**”], apoi videnia [vederea dumnezeiască] și strălucirea. De nu vei curăți oglinda cu osteneală și cu sudoare, nu vei vedea frumusețea cea dorită, căci „**fericiți cei curați cu inima**” – aceasta este prin fapte – „**că aceia vor vedea pe Dumnezeu**” – aceasta este sfârșitul [plinirea] videniei [vederii dumnezeiești] (Matei 5, 8). Și se cuvine „**a fi puternic în faptă și în cuvânt înaintea lui Dumnezeu**” și apoi „**înaintea a tot norodul**”. Căci întâi se cuvine a plăcea lui Dumnezeu, apoi a ne sili a fi și fără de prihană către oameni, pe cât va fi cu putință. Și nici nu se cuvine a cinsti mai întâi plăcerea oamenilor, ci cinstirea de Dumnezeu; nici spre sminteala multora a viețui, ci și de aceasta, împreună cu acelea se

cuvine a purta de grijă, lucru pe care și înțeleptul îl zice: „**Poartă grijă de cele bune înaintea lui Dumnezeu, apoi și a oamenilor**” (*Pilde 3, 4*), și Pavel însăși pe aceasta o zice¹³ (*2 Corinteni 8, 21*).

Și zic: „**Iar noi nădăjduiam că El este Cel Care avea să izbăvească pe Israil**”; ca și cum s-au amăgit întru nădejdi, așa zic: „**noi nădăjduiam**”, adică „noi nădăjduiam că Acela și pe alții îi va mântui, și iată că nici pe Sine nu S-a mântuit”. Întru atâta nebărbăție și necredință se află ei, încât mai că nu le ziceau pe cele din vremea răstignirii: „**Pe alții i-a mântuit, dar pe Sine nu poate să Se mântuiască**” (*Marcu 15, 31*). Pentru aceasta și îi numește pe dânșii: „**nepricepuți și zăbavnici cu inima, ca să credeți**” (*Luca 24, 25*). Dar ce este aceasta: „**să izbăvească pe Israil**”? În multe locuri am zis că pe Hristos Îl așteptau cei din norod și care nu făceau cercare cu de-amănuntul, ca mântuitor și izbăvitor de relele cele ce le atârnav asupra, [încă] și de jugul robiei romanilor. Și nădăjduiau ei că va împărăți cu împărăție pământească, pentru aceasta și zic: „Că noi nădăjduiam că și pe Israil El îl va izbăvi de păgânii romani și Acesta nici de cea nedreaptă hotărâre asupra Lui nu a putut scăpa”.

„**Astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea. Dar și niște femei de ale noastre ne-au spăimântat, [ducându-se dis-de-diminează la mormânt, și, negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătare de Îngeri, care le-au spus că El este viu]**”. Acestea, oarecum nedumirindu-se, le zic ei, și mi se par mie bărbații aceștia că întru multă îndoială a socotinței [a cugetului] erau, și nici foarte nu credeau, nici foarte credeau. Căci a zice: „**noi nădăjduiam că El este Cel Care avea să izbăvească pe Israil**”, necredință arată, iar a zice că: „**astăzi este a treia zi**”, este a oamenilor celor care sunt aproape de a-și aduce aminte, că le-a zis lor: „**A treia zi voi învia**”¹⁴. Iar ceea ce zice: „**ne-au spăimântat**”, aceasta arată că se clătea [clătina] necredința lor. Și, în scurt socotindu-se cuvintele, omenești cu adevărat se arată a fi; și multă îndoială au, și sunt oarecum a unora ce nu se dumiresc și nu se pricep pentru Învierea cea minunată.

„**Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt**” – prin aceasta sau numai pe Petru îl spune, sau pe Petru și pe Ioan. Și de aici este arătat cum că acelea care pe larg le zic unii, alții în scurt și în treacăt le istorisesc. Precum și venirea la mormânt a lui Petru și a lui Ioan, Ioan mai pe larg a povestit-o (*Ioan 20, 2-10*), iar acesta puțin pomenind-o, a trecut-o fără a spune numele acelora.

¹³ „**Pentru că ne îngrijim de cele bune nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea oamenilor**” (*2 Corinteni 8, 21*).

¹⁴ Vezi: *Matei 17, 23; 20, 19; Marcu 9, 31; Luca 9, 22; 13, 32; 18, 33; 24, 7*.

24, 25-35: **Și El a zis către ei: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus Proorocii!** (26) **Nu trebuia, oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa?**¹⁵ (27) **Și începând de la Moise și de la toți Proorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El.** (28) **Și s-au apropiat de satul unde se duceau, iar El se făcea că merge mai departe.** (29) **Dar ei Îl rugau stăruitor**¹⁶, zicând: **Rămâi cu noi, că este spre seară și s-a plecat ziua. Și a intrat să rămână cu ei.** (30) **Și, când a stat împreună cu ei la masă, luând pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor.** (31) **Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut; și El S-a făcut nevăzut de ei.** (32) **Și au zis unul către altul: Oare, nu ardea în noi inima noastră**¹⁷, când ne vorbea pe cale și când ne tâlcuia Scripturile? (33) **Și, în ceasul acela sculându-se, s-au întors la Ierusalim și au găsit adunați pe cei unsprezece și pe cei ce erau împreună cu ei,** (34) **care ziceau că a înviat**¹⁸ **cu adevărat Domnul și S-a arătat lui Simon.** (35) **Și ei au istorisit cele petrecute pe cale și cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii**¹⁹.

(24, 25) Galateni 3, 1 (24, 26) Isaia 50, 6 / Miheia 2, 13 / Luca 24, 46 / Faptele Apostolilor 17, 3 / 1 Petru 1, 11 / Evrei 2, 10 (24, 27) Facere 3, 15; 22, 18; 26, 4; 49, 10 / Numeri 21, 9 / Iov 19, 25 / Psalm 15, 8-10; 21, 7; 68, 12, 24 / Isaia 40, 10; 43, 24; 50, 6; 53, 3, 7 / Ieremia 23, 5; 33, 15 / Iezechiil 34, 23; 37, 24 / Daniil 9, 24 / Miheia 7, 20 / Luca 24, 45 (24, 28) Facere 32, 26; 42, 7 / Marcu 6, 48 (24, 29) Judecători 19, 9 (24, 30) 1 Regi 9, 13 / Faptele Apostolilor 10, 41 (24, 32) Ieremia 20, 9; 23, 29

Fiindcă întru omenеști socotințe [cugete] se aflau și cu multă îndoială boleau, „**nepricepuți**” pe dânșii îi numește și „**zăbavnici cu inima**”, spre a crede „**toate câte au grăit Proorocii**”.

Căci este cu puțință a crede și din parte și de săvârșit [desăvârșit], precum dacă cineva nădăjduiește că Hristos va fi pentru mântuirea norodului, nu pentru mântuirea sufletelor, ci pentru așezarea și izbăvirea neamului evreiesc, unul ca acesta, nu pe cât este cuviincios a crede, crede. Și iarăși, de crede lui David – care zice: „**Străpuns-au mâinile Mele și picioarele Mele**” (Psalm 21, 18) și celelalte câte pentru Cruce și pentru cele de pe Cruce, ca despre fața Domnului procește – și primește cele pentru Patimă, iar cele pentru Înviere nu le socotește – precum este aceea

¹⁵ În ediția de la 1805, versetul 26 este: „**Au nu trebuia a pătimi acestea Hristos și a intra întru slava Sa?**”

¹⁶ În ediția de la 1805, în loc de „**Îl rugau stăruitor**”, se găsește „**Îl îndemnuau**”.

¹⁷ În ediția de la 1805, în loc de „**Oare, nu ardea în noi inima noastră**”, se găsește „**Au nu era inima noastră arzând întru noi**”.

¹⁸ În ediția de la 1805, în loc de „**a înviat**”, se găsește „**S-a sculat**”.

¹⁹ În ediția de la 1805, în loc de „**la frângerea pâinii**”, se găsește „**întru frângerea pâinii**”.

ce zice: „**Nu vei da pe Cel cuvios al Tău să vadă stricăciunea**” și aceea: „**Nu vei lăsa sufletul Meu în iad**” (*Psalm 15, 10*) și aceea: „**Întru cei morți slobod**” (*Psalm 87, 4*) și aceea: „**Scotând pe cei legați și pe cei care locuiau în mormânturi**” și altele ca acestea –, nu are credință de săvârșit [desăvârșită], ci din parte. Căci se cuvine la toate și la cele ce sunt de necinste și la cele ce sunt de slavă a-i crede pe Prooroci. Trebuia să pătimească Hristos – aceasta este de necinste, dar și să intre întru slava Sa – aceasta este cea slăvită.

„Iar voi, atâta de «**nepricepuți**» sunteți, încât, auzindu-l pe Isaia că pe acestea pe amândouă le zice: și că spre junghiere s-a adus (*Isaia 53, 7*), și că Domnul voiește să arate Lui lumină (*Isaia 53, 11*), cea dintâi o primiți iar cea de a doua nu o socotiți. Și voi credeți că El a fost rănit, însă nu voiți să luați aminte că Domnul voiește să-L curățească pe El de rană. Însă, din pricină că voi sunteți «**nepricepuți**» – adică «**zăbavnici cu inima**» – nu le pricepeți acestea”. Căci de ar fi fost „**nepricepuți**”, El nu ar fi grăit cu dânșii. „Dar fiindcă sunteți «**zăbavnici cu inima**», Eu voi purta cugetul vostru și degrabă îl voi face a înțelege [pricepe]”. Pentru aceasta le și tâlcuia lor de la Moise și de la toți Proorocii. Căci și taina jertfei lui Avraam, când fiind slobozit Isaac, berbec s-a jertfit (*Facere 22, 13*), pe acestea ale Domnului mai înainte le închipuia, precum și Însuși Hristos zice: „**Avraam... a fost bucuros să vadă ziua Mea și a văzut-o și s-a bucurat**” (*Ioan 8, 56*). Și aceea ce zice: „**Veți vedea viața voastră spânzurată**”²⁰ (*Deuteronom 28, 66*), întru aceeași dată și răstignirea o însemnează, prin a zice „**spânzurată**”; [încă] și Învierea, prin a zice: „**viața**”. Și întru celelalte proorocii însemnate se află cele pentru Cruce și pentru Înviere și, mai ales, în cei mai [re]numiți Prooroci. Și, este cu putință, de la dânșii pe acestea a le culege. Și socotește-mi cum prin reaua pătimire este intrarea întru slavă.

Iar Domnul „**se făcea că merge mai departe**”, după omenire cu adevărat²¹. Și când sloboade El, atunci li se deschid lor ochii și Îl cunosc pe El. Însemnează Mântuitorul încă și alt lucru, anume că acelora care se împărtășesc din pâinea cea blagoslovită li se deschid ochii spre a-L cunoaște pe El, căci mare și nespūsă putere are trupul Domnului.

Și „**nevăzut**” Se face de la dânșii, căci nu mai avea de acum acest fel de trup, încât multă vreme să petreacă împreună cu dânșii; dar încă face aceasta

²⁰ În ediția 1988 a *Sfintei Scripturi* la *Deuteronom 28, 66*, găsim: „**Viața ta va fi mereu în primejdie înaintea ochilor tăi; vei tremura ziua și noaptea și nu vei fi sigur de viața ta**”.

²¹ Adică, așa cum face orice om, după măsură omenească, întru cele în care atunci Se arăta lui Luca și Cleopa.

ca mai mare dorință să le adauge lor. Căci atâta s-au bucurat, încât „în ceasul acela sculându-se, s-au întors la Ierusalim”. Însă nu întru acel ceas [au ajuns la Ierusalim], căci „s-au sculat” întru acel ceas, dar s-au întors după mai multe – atâtea câte erau cu puțință a face ei, umblând întru acea depărtare de șaiszeci de stadii. Între aceste ceasuri [care au trecut] până când ei au călătorit întru întoarcere, cu adevărat și Stăpânul „S-a arătat lui Simon”.

Și „arzând era inima” lor ori de focul cuvintelor Domnului – căci atunci când le tâlcuia lor se înfierbântau ei dinlăuntru și se plecau la cele zise, ca la cele care erau adevărate –, ori că, atunci când le tâlcuia lor Scripturile, sălta dinlăuntru inima lor așa: „Acesta Care ne tâlcuieste nouă, Domnul este!”

24, 36-44: Și pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor²² și le-a zis: Pace vouă. (37) Iar ei, înspăimântându-se și înfricoșându-se, credeau²³ că văd duh. (38) Și Iisus le-a zis: De ce sunteți turburați și pentru ce se ridică²⁴ astfel de gânduri în inima voastră? (39) Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, că duhul nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine că am. (40) Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. (41) Iar ei încă necrezând de bucurie și minunându-se, El le-a zis: Aveți aici ceva de mâncare? (42) Iar ei I-au dat o bucată de pește fript²⁵ și dintr-un fagure de miere. (43) Și luând, a mâncat înaintea lor. (44) Și le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi, fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinescă toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi.

(24, 36) Marcu 16, 14 / Ioan 20, 19 / Faptele Apostolilor 13, 31 / 1 Corinteni 15, 5

(24, 37) Marcu 6, 49 (24, 39) Ioan 20, 20, 27 (24, 41) Marcu 16, 14 / Ioan 21, 5

(24, 42) Ioan 21, 10 (24, 44) Matei 16, 12; 17, 22; 20, 18 / Marcu 8, 31 / Luca 9, 22; 18, 31; 24, 6

Domnul, Cel Care toate spre mântuirea noastră bine le rânduieste, „stă în mijlocul ucenicilor”, vrând să încredințeze Învierea.

Și [mai] întâi, prin obișnuitul cuvânt de heretisire [salutare] al păcii potolește turburarea lor. Încă și arată cum că este Înсуși El, Învățătorul lor, Care Se îndulcea întru acest cuvânt de heretisire și cu acesta i-a întrarmat și pe ei când îi trimitea la propovăduire (Matei 10, 12-13; Marcu 6, 10; Luca 10, 5).

²² În ediția de la 1805, în loc de „El a stat în mijlocul lor”, se găsește „Însuși Iisus a stătut în mijlocul ucenicilor Săi”.

²³ În ediția de la 1805, în loc de „credeau”, se găsește „li se părea”.

²⁴ În ediția de la 1805, în loc de „se ridică”, se găsește „se suie”.

²⁵ În ediția de la 1805, în loc de „o bucată de pește fript”, se găsește „o parte de pește fript”.

Dar, fiindcă prin acest grai nu s-a potolit turburarea sufletului lor, le arată lor dinspre altă parte că este Fiul lui Dumnezeu, Care știe inimile, căci zice: „**Pentru ce se ridică astfel de gânduri în inima voastră?**” Iar, cu adevărat, aceasta – a ști gândurile oamenilor – a lui Dumnezeu este, fără de îndoială. Aduce pe urmă și alta: pipăirea mâinilor și a picioarelor, căci zice: „Vouă vi se pare că duh sunt Eu, adică nălucă, precum multe [duhuri] ale celor morți, mai ales pe la mormânturi obișnuiesc a se năluci. Însă știți că duhul nici carne și nici oase nu are, iar Eu și carne și oase am, deși, mai dumnezeiești și mai duhovnicești”. Căci trupul Domnului nu era duh, ci duhovnicesc era, adică afară de toată grosimea [îngroșarea], de duh ocârmuindu-se. Că trupul pe care acum îl avem este sufletesc, adică de suflet se ocârmuiește și de cele firești și sufletești felurimi și puteri i se dă viață. Iar trupul cel de după Înviere Pavel l-a numit „**duhovnicesc**” (1 Corinteni 15, 44), carele, adică, de duh dumnezeiesc i se dă viață și se ocârmuiește, iar nu de suflet – cu chip negrăit și duhovnicesc spre nesticăciune prefăcându-se și întru aceasta păzindu-se. Deci, în acest fel se cuvine a socoti că a fost trupul Domnului după Înviere, duhovnicesc și subțire și afară de toată grosimea [îngroșarea]; și nici de hrană, nici de altceva având trebuință, cu toate că pentru încredințare[a ucenicilor] a mâncat. Iar ceea ce a mâncat Domnul acum, nu firește a mâncat, ci cu iconomie, ca să arate că însuși trupul cel ce a pățimit a înviat, iar acum trupului [Său] îi era firesc a intra înăuntru, fiind ușile încuiate și a se muta din loc în loc fără osteneală.

Deci, necrezând încă ucenicii, și nici din pipăire adevărându-se, adaugă și alta, adică mâncarea, de oarecare dumnezeiască putere mistuindu-se cele ce se mâncau, căci tot ceea ce firește se mănâncă cu gura, mai apoi afară se aruncă²⁶, însă acelea, precum s-a zis, nu firește erau mâncate, ci cu iconomie se mâncau.

Încă se par că au și oarecare umbroasă înțelegere cele ce atunci s-au mâncat [de către Domnul]. Căci mâncând El „**o parte de pește fript**”, însemnează cum că pe firea noastră, cea care înota în viața aceasta cea sărată, cu focul Dumnezeirii Sale uscându-o și toată umezeala pe care o avea din adâncurile apelor – iar mai ales să zic, ale valurilor – zvântându-o, dumnezeiască mâncare o a făcut pe aceasta – pe ceea care mai înainte era grețoasă, dulce mâncare lucrând-o lui Dumnezeu. Că aceasta însemnează „**fagurele de miere**”: dulceața cea de acum a firii noastre, care mai înainte era lepădată.

---

²⁶ După ce aparatul digestiv asimilează puterea hrănitore a celor mâncate, resturile, care nu mai sunt de folos, sunt eliminate în chip firesc.

Sau – precum socotesc – și acestea însemnează: prin „peștele fript” pe fapta bună cea lucrătoare, care ridică de la noi multa umezeală și îngroșare, prin ajutorul cărbunilor celor pustnicești și sihăstrești; iar pe cunoștință, adică videnia [vederea dumnezeiască], prin „fagurele de miere”, fiindcă dulci sunt cuvintele lui Dumnezeu (*Psaln 18, 11; 118, 103*).

Încă este „fagure”, dar de viespi, înțelepciunea cea elinească; și este „fagure” de miere de albine înțelepciunea cea dumnezeiască. Căci Hristos este „albina”, mică adică la mărime²⁷ (*Sirah 11, 3*) – căci scurt este cuvântul și slab la vârtute, și nu întru „puterea cuvântului” propovăduiește Pavel, ca să nu facă zadarnică Crucea²⁸ (*1 Corinteni 1, 17-18*) – însă le este dorită și împăraților și celor de rând, spre sănătate sufletească mâncând [aceștia] ostenele ei.

24, 45-53: **Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile. (46) Și le-a spus că așa este scris și așa trebuie să pătimească Hristos și să învieze din morți a treia zi. (47) Și să se propovăduiască în numele Său pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile²⁹, începând de la Ierusalim. (48) Voi sunteți martorii acestora. (49) Și iată Eu trimit peste voi³⁰ făgăduința Tatălui Meu; voi însă ședeți în cetate³¹, până ce vă veți îmbrăca cu putere de Sus. (50) Și i-a dus afară, până spre Betania și, ridicându-Și mâinile, i-a binecuvântat. (51) Și pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și S-a înălțat la Cer. (52) Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare. (53) Și erau în toată vremea în templu, laudând și binecuvântând pe Dumnezeu. Amin.**

(24, 45) Luca 24, 27 / Ioan 5, 39 (24, 46) Isaia 53, 3-4, 7 / Luca 24, 26-27 (24, 47) Matei 28, 19 / Faptele Apostolilor 13, 38; 20, 21 (24, 48) Rut 4, 11 / Ioan 15, 27 / Faptele Apostolilor 1, 8 (24, 49) Ioan 14, 16; 15, 26 / Faptele Apostolilor 1, 4, 8 (24, 50-51) Marcu 16, 19 / Ioan 20, 17 / Faptele Apostolilor 1, 9-10 (24, 52) Matei 28, 17 / Ioan 16, 22 (24, 53) Faptele Apostolilor 2, 46

După ce le-a dat pacea sufletului și le-a potolit lor inimile prin cele ce le-a zis, prin cele ce s-au pipăit, prin cele ce le-a mâncat încredințând

²⁷ „Mică este între cele zburătoare albina, dar rodul ei întrece orice dulceață” (*Sirah 11, 3*).

²⁸ „Căci Hristos nu m-a trimis ca să botez, ci să binevestesc, dar nu cu înțelepciunea cuvântului, ca să nu rămână zadarnică Crucea lui Hristos. Căci cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu” (*1 Corinteni 17-18*).

²⁹ În ediția de la 1805, în loc de „în numele Său pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile”, se găsește „întru numele Lui pocăința și iertarea păcatelor în toate neamurile”.

³⁰ În ediția de la 1805, în loc de „peste voi”, se găsește „întru voi”.

³¹ În ediția de la 1805, în loc de „în cetate”, se găsește „în cetatea Ierusalimului”.

Învierea cea adevărată a trupului Său, „**atunci le-a deschis lor mintea ca să priceapă Scripturile**”. Pentru că de nu s-ar fi liniștit sufletele lor, cum ar fi cunoscut, fiind acestea turburate și neașezate? Căci zice: „**Îndeletniciți-vă și cunoașteți**”³² (*Psalm 45, 10*). Pentru aceasta și îi învață pe dânșii că de nevoie era să pătimească astfel Hristos. Cum anume? Prin lemnul Crucii. Căci, de vreme ce prin lemn s-a făcut pierzarea, de nevoie era ca prin lemn să se și desfacă stricăciunea și, prin durerile cele de pe lemn trecând Domnul nebiruit, să strice desfătarea cea din lemn (*Facere 3, 6-7*). Apoi „**să și învieze a treia zi, și să se propovăduiască în numele Lui pocăința și iertarea păcatelor întru toate neamurile**”. Pentru Botez zice aici, căci întru acesta și pocăința se face prin spovedanie și părăsire a răutăților și păgânătăților celor mai dinainte, și iertarea păcatelor urmează.

Dar cum vom înțelege că Botezul se face numai „**întru numele**” lui Hristos, când, mai vârtos în alt loc ne învățăm a-l săvârși pe acesta „**în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh**”? (*Matei 28, 19*) Deci, întâi aceasta spunem: anume că, atunci când zicem că se face Botezul „**întru numele**” lui Hristos, nu zicem că trebuie numai în numele lui Hristos a-l săvârși pe acesta, ci că se face Botezul lui Hristos, cu care Hristos S-a botezat, adică duhovnicesc, nu iudaicesc; nici întru felul în care era botezul lui Ioan, spre pocăință numai (*Faptele Apostolilor 13, 24*), ci dătător de împărtășire a Duhului Sfânt și de iertarea păcatelor, în ce fel El a arătat când S-a botezat pentru noi în Iordan și pe Duhul Sfânt în chip de porumbel L-a arătat (*Matei 3, 16*). Încă și alta: Botezul cel „**întru numele**” lui Hristos, în loc de „**întru moartea**” lui Hristos îl înțelegem³³ (*Romani 6, 3*), căci precum, Acela murind, a treia zi a înviat, așa și noi, îngropându-ne cu închipuire în apă, ieșim nesticăcioși cu sufletele, primind arvunile nesticăciunii trupului³⁴. Și în alt chip: numele acesta „**Hristos**”, adică „**Uns**”, arată dintru sine și pe Tatăl Cel Care a uns și ungerea, pe Duhul și pe Fiul Cel Care S-a uns; ca și cum ar fi zis: „**iertarea păcatelor este întru numele Domnului**”. Unde, dar, sunt limbile noroioase ale celor care botează în Montan și în Priscilla și în Maximilla?³⁵ Cu adevărat, nici o iertare nu

³² În versiunea *Sfintei Scripturi* din 1988, versetul 45 este: „**Opriti-vă și cunoașteți că Eu sunt Dumnezeu, înălța-Mă-voi pe pământ**”.

³³ „**Au nu știți că toți câți în Hristos Iisus ne-am botezat, întru moartea Lui ne-am botezat?**” (*Romani 6, 3*).

³⁴ Vezi *2 Corinteni 1, 21-22* și *Efeseni 1, 13-14*.

³⁵ Montanismul a fost o sectă care a apărut în Frigia, întemeietorul ei fiind Montan. Acesta era în creștinism un prozelit, iar înainte fusese preot al zeiței Cybele. Pe la anul 156-157, Montan a început să propovăduiască la Abardau sfârșitul lumii, coborârea

este celor ce se botează întru acest fel, ci încă și adăugire de păcate le urmează. Iar aceștia [eretici] rău au pierit.

Iar cuvântul [propovăduirii] „**în toate neamurile**” a ieșit, „**începând de la Ierusalim**”, căci trebuia ca, după ce toată firea în Hristos s-a unit și s-a luat, a nu se mai despărți de acum în două părți – în evrei și în păgâni –, ci a începe cuvântul de la Ierusalim și a se odihni întru neamuri, împreunând firea [omenească].

Iar „**voi sunteți martorii acestora**”, adică ai Patimilor și ai Învierii. Apoi, ca să nu se turbure ei înlăuntrul lor și să cugete așa: „Cum, noi, oa-meni de rând fiind, vom mărturisi fiind trimiși la neamuri? Ridicându-ne împotriva ierusalimitenilor care și pe Tine Te-au omorât?”, le zice [Domnul]: „Îndrăzniți, pentru aceasta, că voi trimite cât de grabă făgăduința Tatălui Meu, pe care am grăit-o prin Ioil: «**Voi vărsa din Duhul Meu peste tot trupul...**»³⁶ (Ioil 3, 1-2). Așadar, voi cei care sunteți fricoși și fără de bărbăție, ședeți în cetate până ce vă veți îmbrăca cu putere de Sus, nu omenească, ci cerească”. Și nu a zis „veți primi”, ci „**vă veți îmbrăca**”, pe cea dinspre toate părțile păzire a întrarmării celei duhovnicești arătându-o.

„**Și i-a dus afară, până spre Betania**” – aceasta să o înțelegem că s-a făcut întru însăși ziua cea de a patruzecă. Căci cele care aici în scurt le zice [Evangelistul], pe acestea tu le socotește că s-au făcut în multe zile, precum însuși Luca zice la *Fapte*: „**arătându-se lor în vremea celor patruzeci de zile**” (*Faptele Apostolilor* 1, 3) – căci adeseori venea și Se ducea.

Ierusalimului ceresc și împărăția de o mie de ani a lui Hristos cu dreptii. Acest eveniment avea să se întâmple în apropiere de Pepuza și de Tymion, în Frigia. Predica „profetică” a lui Montan a făcut mare impresie. Entuziasmul a fost stârnit în ascultători, aceștia fiind cuprinși de emoția sfârșitului lumii și a împărăției celei noi. Mulți și-au vândut averile și le-au pus la mijloc, ca primii creștini. Mulțimea înfrigurată s-a strâns la locul și la timpul prezis, iar în așteptarea Ierusalimului ceresc se produceau stări de „extaz”. În fapt, acestea erau năluciri drăcești care erau lucrătoare prin înfierbântarea, prin râvna sângelui. Fenomenul ceresc așteptat nu s-a întâmplat, însă ideile propovăduite au prins. Montan și partizanii săi au continuat să predice ca niște „profeți” ai împărăției de o mie de ani, interpretând în sensul învățăturilor lor semnele timpului: războaie, cutremure, persecuții, turburări și alte întâmplări. Exaltatul „profet” Montan și-a alăturat și câteva femei: Priscilla, Maximilla și Quintilla, care cădeau în stări de „extaz” și de somnambulism și „profeteau” și ele sfârșitul, socotindu-se „organe” ale Duhului Sfânt. După cele grăite de Sfântul Teofilact, se pare că acești eretici au ajuns cu înșelarea până acolo, încât au propovăduit și au săvârșit botez întru numele lor.

³⁶ La *Ioil* 3, 1-2, în ediția 1988 a *Bibliei* avem: „**Vărsa-voi Duhul Meu peste tot trupul, și fii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri visuri vor visa iar tinerii voștri vedenii vor vedea. Chiar și peste robi și roabe voi vărsa Duhul Meu**”.

Și „**i-a blagoslovit**” pe ucenici, poate adică și putere păzitoare punând întru dânșii până la venirea Duhului, dar poate și pe noi învățându-ne ca, atunci când ne vom duce undeva, să-i încredințăm blagosloveniilor pe cei din stăpânirea noastră.

„**Și Se înălța la Cer**”. Pentru că Ilie ca spre Cer se ridica, întrucât se părea că se înălță, ca și cum spre Cer (4 Regi 2, 11); iar Mântuitorul întru însuși Cerul, înaintemergător al tuturor S-a suit, ca împreună cu sfântul Său trup să Se arate Feței lui Dumnezeu, și pe scaun, cu Tatăl, împreună-șezător să-l arate pe el. Iar acum este închinată firea noastră întru Hristos de toată puterea îngerească.

„**Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare. Și erau în toată vremea în templu, laudând și binecuvântând pe Dumnezeu**”. Vezi faptă bună? Încă nu Se pogorâse Duhul și duhovnicește petrec [viețuiesc]. Căci aceia care mai înainte stăteau încuiați (Ioan 20, 19, 26), acum în mijlocul arhierilor se aflau, și nimic dintru cele ale vieții acesteia nu este întru ei, ci toate defăimându-le, în templu Îl laudau „**în toată vremea**” pe Dumnezeu și bine Îl cuvântau.

O, să ne facem și noi următori ai acestora; și să fim „**în toată vremea**”, în viață sfântă, „**laudând**” prin viața aceasta „**și binecuvântând pe Dumnezeu**”! Și slavă a lui Dumnezeu și bună cuvântare este viața cea sfântă și îmbunătățită, căci Lui I Se cuvine toată slava în veci. Amin.

Sfârșit al tâlcuirii Sfântului Teofilact
la Evanghelia cea de la
Luca

✠
M+H
H

NUME PROPRII TÂLCUITE DE SFÂNTUL TEOFILACT

- Arimateia** – „ținând pe Acela” – *Marcu 15, 42-47*
Avraam – „părinte al neamurilor” – *Matei 1, 2a*
Baraba – „fiul tatălui” – *Matei 27, 15-18*
Betania – „casa ascultării” – *Matei 21, 17; Marcu 11, 11-14; Luca 19, 29-40*
Betfaghe – „casă a fâlcilor” – *Luca 19, 29-40*
Betleem – „casa pâinii” – *Matei 2, 1a; Luca 2, 15-18*
cananeeanca – „gătită spre smerenie” – *Matei 15, 28*
Capernaum – „casa mângâierii” – *Matei 4, 12; 11, 23-24; Marcu 2, 6-12*
David – „puternic la mână/îndestulat la mână” – *Marcu 11, 7-10*
diavol – „clevetitor” – *Matei 4, 1b*
Elim – „suire” – *Luca 10, 1-3*
Elisabeta – „a lui Dumnezeu odihnă” – *Luca 1, 5*
Fares – „tăiere” – *Matei 1, 3a*
fariseu – „tăiat și despărțit de ceilalți” – *Matei 3, 7a; Luca 5, 27-32*
Fenicia – „roșu” – *Marcu 7, 24-30*
Galileea – „prăvălită jos” – *Matei 4, 12*
Gavriil – „om-Dumnezeu” – *Luca 1, 36-38*
Golgota – „locul căpățânii” – *Matei 27, 33-37*
Hristos – „Uns” – *Matei 1, 1c*
Iao – „mântuire” – *Luca 1, 31-33*
Ierusalim – „vedere a păcii” – *Luca 10, 29-37*
Iisus – „Mântuitor” – *Matei 1, 1b; Luca 1, 31-33*
Ioan – „dar al lui Dumnezeu” – *Luca 1, 57-64*
Iosif – „adăugire” – *Marcu 15, 42-47*
Irod – „minte trupească” – *Matei 14, 19b-21; Marcu 3, 6-12*
Isaac – „bucurie/râs” – *Matei 1, 2a*
Israil – „văzând pe Dumnezeu” – *Matei 2, 6c; Luca 1, 51-56*
Iuda – „mărturisire” – *Luca 7, 1-9; 13, 10-17*
Iudeea – „mărturisire” – *Matei 2, 1a; Marcu 13, 18-20*
iudeu – „care se mărturisește” – *Matei 27, 33-37*
Mariam – „Doamnă” – *Luca 1, 36-38; 10, 38-42*
Nazaret – „sfințire” – *Luca 1, 36-38*
nazarinean – „sfințit” – *Matei 2, 23b*
Neftali – „lărgime” – *Matei 4, 12*
osana – „mântuiește-ne pe noi! /o, mântuiește!” – *Matei 21, 8-9; Marcu 11, 7-10*
Paști (Fasec) – „trecere” – *Luca 22, 7-13*
Rama – „înalt” – *Matei 2, 18a*
saduceu – „drept” – *Matei 3, 7b*
sâmbăta – „odihnă” – *Marcu 2, 23-28; Luca 18, 9-14*
satana – „potrivnic” – *Matei 12, 25*
Sidonul – „vânător” – *Matei 15, 28*
Simon – „ascultător/ascultare” – *Matei 27, 31-32; Marcu 15, 16-21; Luca 23, 18-27*
Sotiria – „mântuire a lui Dumnezeu” – *Luca 1, 31-33*
Tirul – „ținerere” – *Matei 15, 28*
Zabulon – „vânare de noapte” – *Matei 4, 12*
Zaharia – „pomenire a Domnului” – *Luca 1, 5*
Zoro – „semănătura/nașterea” – *Matei 2, 6b*
Zorobabel – „semănat/născut în Babilon” – *Matei 2, 6b*

CUPRINS

Rugăciune înainte de citirea din Sfintele Cărți	2
Cuvânt către fratele cititor	5
Despre ediția de față	12
Cele patru înțelesuri ale Sfintei Scripturi	16
Viața Sfântului Apostol și Evanghelist Luca	18

TÂLCUIREA SFINTEI EVANGHELII DE LA LUCA

Înaintecuvântare	21
CAPITOLUL 1: <i>Gavriil binevestește lui Zaharia și Mariei. Cântarea Mariei. Nașterea lui Ioan Botezătorul. Cântarea lui Zaharia</i>	22
CAPITOLUL 2: <i>Nașterea lui Hristos. Tăierea împrejur și aducerea în templu. Simeon și Ana. Iisus la doisprezece ani, vine la Ierusalim</i>	44
CAPITOLUL 3: <i>Predica lui Ioan Botezătorul. Mărturia lui despre Hristos. Botezul și spița neamului lui Hristos</i>	55
CAPITOLUL 4: <i>Ispita din muntele Carantaniei. Iisus începe să predice în Capernaum și în Nazaret, vindecă pe soacra lui Petru și pe alții</i>	63
CAPITOLUL 5: <i>Pescuirea minunată. Vindecarea unui lepros și a unui slăbănog. Chemarea lui Levi. Despre post</i>	72
CAPITOLUL 6: <i>Ucenicii smulg spice sâmbăta. Vindecarea unui om cu mâna uscată, sâmbăta. Alegerea celor doisprezece Apostoli. Predica de pe munte</i>	80
CAPITOLUL 7: <i>Vindecarea slugii unui sutaș. Vindecarea tânărului din Nain. Trimișii lui Ioan Botezătorul. Ungerea lui Iisus de către femeia păcătoasă</i>	90
CAPITOLUL 8: <i>Pilda semănătorului. Mana și frații lui Iisus. Potolirea furtunii. Demonizatul din ținutul Gherghesenilor. Învierea fiicei lui Iair. Vindecarea femeii bolnave de doisprezece ani</i>	100
CAPITOLUL 9: <i>Trimiterea Apostolilor. Săturarea celor cinci mii de oameni. Mărturisirea lui Petru. Întâia și a doua vesteire a Patimilor. Schimbarea la față. Vindecarea copilului demonizat. Care este întâiul între Apostoli? Urmarea lui Iisus</i>	113
CAPITOLUL 10: <i>Trimiterea și înapoierea celor șaptezeci (și doi) de ucenici. Vai de cetățile rele. Iisus Se bucură cu duhul. Pilda samarineanului milostiv. Marta și Maria</i>	128
CAPITOLUL 11: <i>Rugăciunea domnească. Semnul lui Ioná. Cuvântarea împotriva fariseilor și a cărturarilor</i>	145
CAPITOLUL 12: <i>Să ne ferim de fățarnicie, de șovăială și de lăcomie. Îndemnuri la veghere și la îngăduință. Semnele vremii</i>	161
CAPITOLUL 13: <i>Pilda galileienilor. O femeie vindecată în ziua sâmbetei. Pilde și cuvinte despre Împărăția lui Dumnezeu. Ierusalimul și jalea-i viitoare</i>	186

CAPITOLUL 14: <i>Bolnavul de idropică vindecat sâmbăta. Îndemn la smerenie și la milostenie. Pilda despre cina cea mare. Lepădarea de sine</i>	198
CAPITOLUL 15: <i>Pildele: despre oaia cea pierdută, despre drahma cea pierdută și despre fiul risipitor</i>	211
CAPITOLUL 16: <i>Parabola despre iconomul necredincios. Parabola despre bogatul nemilostiv și despre săracul Lazăr</i>	223
CAPITOLUL 17: <i>Despre sminteli, iertare și credință. Vindecarea celor zece leproși. Când va veni Împărăția lui Dumnezeu</i>	237
CAPITOLUL 18: <i>Pildele: văduva stăruitoare, vameșul și fariseul. Iisus cheamă pe copii la Sine. Primejdiile bogăției. A treia vestire a Patimilor. Vindecarea orbului din Ierihon</i>	250
CAPITOLUL 19: <i>Zaheu. Pilda minelor. Intrarea în Ierusalim. Iisus deplânge Ierusalimul și alungă pe vânzătorii din templu</i>	265
CAPITOLUL 20: <i>De unde a fost botezul lui Ioan? Pilda viei celei date lucrătorilor răi. Dinarul Cezarului. Învierea morților. Al cui fiu este Hristos?</i>	278
CAPITOLUL 21: <i>Banul văduvei. Cuvântarea lui Iisus pentru dărâmarea Ierusalimului și a Doua Sa Venire</i>	287
CAPITOLUL 22: <i>Iisus vândut de Iuda. Cina cea de taină. Despre întâietate. Suferințele din grădina Ghetsimani. Prinderea și aducerea la Caiafa. Lepădarea lui Petru</i>	298
CAPITOLUL 23 : <i>Iisus înaintea lui Irod. Judecata, răstignirea, moartea și îngroparea</i>	319
CAPITOLUL 24: <i>Învierea Domnului. El se arată ucenicilor care mergeau la Emaus și apoi Apostolilor. Înălțarea la Cer</i>	335
Pătimirile iudeilor din vremea cezarului Gaius Caligula (anii 37-41) și până la dărâmarea Ierusalimului din vremea lui Tit (anul 70) – descrise de Eusebiu de Cezareea și Iosif Flaviu	348
Scara întocmirii Sfintei Evanghelii de la Luca	359
Indice al referințelor evanghelice ușor de reținut sau deseori întrebuintate	370
Indice real și onomastic	438
Indice scripturistic	454
Nume proprii tâlcuite de Sfântul Teofilact	460

COLECȚIA TÂLCUIRI LA SFÂNȚA SCRIPTURĂ

TU, FRATE, FĂ CEEA CE-ȚI SPUN. AJUTĂ-TE CU CITIREA CĂRȚILOR FOLOSITOARE DE SUFLET ȘI FĂRĂ SĂ IEI SEAMA, VEI VEDEA O SCHIMBARE ÎN SUFLETUL TĂU. AGONISEȘTE-ȚI ASTFEL DE CĂRȚI FOLOSITOARE, MAI ALES CELE SCRISE DE OAMENII VIRTUOȘI CUM SUNT: MĂRTURISIREA ORTODOXĂ, TÂLCUIRILE CELOR PATRU EVANGHELII, A EPISTOLELOR LUI PAVEL ȘI A EPISTOLELOR SOBORNICEȘTI DE TEOFILACT AL BULGARIEI ȘI ALTELE, DIN CARE POȚI ÎNȚELEGE TAINELE CREDINȚEI NOASTRE, CELE DE CARE ARE NEVOIE FIECARE CREȘTIN, VIRTUȚILE CARE ÎL APROPIE PE OM DE DUMNEZEU, RELELE CARE ÎL ÎNVRĂJBESC CU EL ȘI MULTE ALTELE ÎN LEGĂTURĂ CU MÂNTUIREA TA.

SFÂNȚUL CALINIC DE LA CERNICA

ISBN 978-973-7623-98-0

9 789737 623980

editura
Σοφία